

δὲ θυσία οὐδὲ προσφορά· οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου καὶ εὐρεῖν ἔλεος· ἀλλ' ὑμεῖς μὲν καὶ σώζοισθε καὶ ἴδοιτε τὴν νεὴν ἱερουσαλήμ ἀναγκασμένην τε εἰς ὕψος καὶ ἀναγκασμένην· καὶ τῆς εὐχῆς συγκάμοιτε· καὶ δεξασθήσοισθε ἐν αὐτῇ καὶ λαμψυθήσοισθε· σὺ δὲ ἥλιε καὶ σελήνη καὶ ἀστέρεις ὑμεῖς, ποῦ ποτε ἄρπι φαίνετε· ποῦ αὐγάζετε· ποῦ τὰς ἀκτῖνας ἀνιχνίζοντες πέμπετε· ποῖος ὑμᾶς ἕτερος οἶκος ἐκδέχεται καὶ ὑποδέχεται πνι ἐναβρύνεσθε γυν' τίνι ἀντιλάμπετε· ποῖα ἔργα ἐνσεμύνησθε· τίς ἰδεῖν ὑμᾶς ἀνὼ βλέπων ἐθέλοι· τίς οὐχὶ μάλλον κατακύπτων ἐν σκότει διαπορεύεται· καὶ φῶς ἀπὸ σφύεται, οὐκ ἔδεισε περιβαλέσθαι σκότος τὸ πένθημον· ἐκείνο τοῦτο ἦδη δεύτερον φωτῆρων ἄριστε καὶ μέγιστε ἥλιε· οὐχὶ καὶ δὲ πανσέληνε κωνοειδῆ πνι σιάσματι ὑποδραμῆν καὶ ὑποκρυβῆναι ἢ ἐκλείψαι· ἀλλ' οὕτω παρείδετο τὸ γεγονός ὡς ἀγνῶστον καὶ ποῦ ἐνδοξαθήσθε. ἔγωγ' οὖν πολλάκις ὑμᾶς εἶδον ἐν τῷ σελασφόρῳ περιγνάπτω ναῶ ἐκείνῳ· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα καὶ τὴν αἰτίαν ἠρεύνησα· δι' ἣν τοῦτο ὑπέστητε, καὶ τὸ τοῦ ναοῦ κάλλος αἴτιον ἔμαθον τῆς διατριβῆς ἐκείνης, καὶ τοῦ δυσερώτας ὑμᾶς ὄμνην εἶναι ἢ ἀνερώτας· ποτὲ δὲ μοι καὶ δι' ὅλης ἐφάνης τῆς ἡμέρας ἥλιε ἐκ φιλοχωρῶν ἐκείσε· καὶ σφρόμενος καὶ φαίμων καὶ λάμπων· καὶ ἐκὼν οὐκ ἀφίσασο ἢ μεθίσασο· ἕως ἢ νύξ ἐπῆλθε τὴν διάδοχόν σοι σελήνην φέρουσα, καὶ τοῦτο ἐγὼ βλέπων ἐλογιζόμενος ὅτι καὶ γίγαντα καὶ νυμφίον ἐκ τοῦ πατρῷου ἐξερχόμενον ὁ μελωδὸς δαυὶδ σε προσανεφώνησε. προσεῖδε γάρ σε ἐκείνος τοῦ παμφαοῦς ἐκείνου ναοῦ ἐρῶντα, καὶ ἐπῆ δὲ σοι ταῦτα, καὶ νῦν τοῦτον οὐκ ἐνετρέπης πίπτοντα δι' ὧν ἦς μείζων, δι' ὧν ἐνδοξότερος· δι' ὧν φαιδρότερος ἔση· καὶ σὺ πάντων ἀδόξαστος ταπεινωθήσῃ μικρὸν καὶ συγνάσεις ἐπὶ τῷ πτώματι ἵνα μάθης ἀλλοιωτὸς καὶ αὐτὸς καὶ τρεπτὸς γεγονῶς· καὶ φθορᾷ ὑποκείμενος· οὗτος δὲ εἰ μὲν ἀναστήσεται καὶ ὑψωθήσεται καὶ ἐδραμωθήσεται· ἢ συντελεσθήσεται, οὐκ ἐμὸν εἰδέναί· τὸ δ' ἐμὸν εἰ ἐπιβιάσω εἰ εἰσέλθω εἰ εἶδω εἰ προσκυνήσω εἰ θεοκλυπητήσω, θεοῦ ἄρα τοῦτο καὶ κείνο εἰδότης·-

132. averso. Ἐκ τοῦ νικῆται τοῦ χρονιάτου ὅσα ἐπολήθη παρὰ λατίνων ἐν κωνσταντινπόλει. Ἐκ Niceta Choniata, quæ à Latinis Constantinopoli perpetrata sint. Incipit: Τίδ' ἂν φρωτον τίδ' ἔπειτα τίδ' ὕστατον καταλέξοιμι τῶν τηλικαῦτα πολωμένων παρὰ τῶν παλαμναίων. Excerptum unam ferè paginam implens, quo nihil ex iis continetur, quæ de Constantinopoli à Latinis captæ direptione habet amplissimum Fragmentum ejus à Fabricio insertum *Biblioth. Græca Vol. VI. pag. 405.*

134. Ὁπ ὄρφευς ἀπὸ τῆς τῶν ἐπὶ πλανήτων παρατηρήσεως ἐν τῷ ἐπταχόρδῳ κανόνι τρωπος τὸ δὶς διὰ τεσσάρων συνημμένων ἀνεκρούσατο μέλος. Quod Orpheus ex septem Planetarum observatione primus cantum δὶς διὰ τεσσάρων in heptachordo Canone modulatus fuerit. Initium: Εὐρηται τοίνυν τὸ ζύμπαν οὕτω σύστημα. Finis: ὄθεν καὶ δυτέκμαρτον ἦν ἴν' οὕτως εἶπω, τῇ τοῦ ὅλου προσχεῖν τάσει.

135. averso. Ὅπως μετ' ὄρφέα πυθαγόρας ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς περιφορᾶς περιεργότερον τὴν μέσιν ἀνεύρισκεν ἐν ὀκταχόρδῳ κανόνι. Quomodo post Orpheum Pythagoras ex Solari circuitu accuratiorē Mesen in octochordo Canone invenerit. Initium: Πυθαγόρας δὲ πρὸς τὴν ἐξαρχῆς ἀφορῶν κατάσασιν. Finis: ὥστε ζωυτελευθῆναι καὶ οὕτωγε τὸ πᾶν μήκεσιν ἐν ὀκτώ·-

Unde verò abscissa sint duo hæc Fragmenta, nobis incompertum.

136. averso. Hinc subeunt quatuor circiter folia litterarum inania.

140. Περὶ ἀδάμ. σύνοψις ἱσρικῶν ὑπὸ κωνσταντίνου τοῦ λαοκάρειως σωμαχθεῖσα ἐκ διαφόρων ἱσρικῶν. De Adamo. Synopsis Historiarum à Constantino Lascari è variis Historicis collecta. Incipit: Ἀδάμ ὁ πρωτόπλαστος ἐκ τῆς εὐᾶς ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς τὸν κáιν· τὸν ἄβελ· καὶ τὸν σῆθ.

Hujusmodi Synopsis initium ab Adamo ducit, finem habet in Constantino Palæologo, Græcorum Imperatorum ultimo, sub quo à Turcis Constantinopolis expugnata; cujus expugnationis tempus ita Lascaris et oculatus ipse testis, et captivus, refert: καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ αὐτοῦ (κωνσταντίνου) ἔτει ἐάλω ἡ κωνσταντινούπολις ἀρχισα καὶ ἀμότατα ὑπὸ τῶν ἀθέων τούρκων τῇ κατὰ τοῦ μαΐου μηνὸς ἡμέρᾳ τριτῇ φρωτῆ ἔτει τ' D ξ α. καὶ αὐτὸς ἀπέθανε σὺν ἄλλοις πολλοῖς. Id est: *Secundo hujus (Constantini) anno Constantinopolis fœdissimè ac crudelissimè ab impiis Turcis capta est (die) XXIX. mensis Maji, feriâ tertiâ, summo mane, Anno MMMMMMDCCCCLXI. (Christi 1453) et ipse cum multis aliis occidit.* Tùm patriæ suæ his verbis lamentatus excidium: καὶ ἐπὶ πύπτου ἀπώλετο ἡ βασιλεία τῶν ῥωμαίων καὶ ἡ ἐλευθερία καὶ εὐγενεία καὶ λόγρι καὶ πλοῦτος καὶ πᾶν ἀγαθὸν, nempe: *Sub hoc periit Romanorum Imperium, et Libertas, et Nobilitas, et Disciplina, et Divitia, et omne Bonum, addit continuò has voculas: καὶ ἐγὼ ἐάλων, et ego captus fui.*

Statim post hæc idem Lascaris Demetrii ac Thomæ, ejusdem Constantini Imperatoris Fratrum, Peloponnesi Despotarum, casus,

eorumque Sobolis seriem, variosque item eventus breviter enarrat. Quorum Historiæ

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐάλω καὶ ἡ τραπεζοῦς καὶ τριβαλλίς καὶ πᾶσα ἡ πελοπόννησος δημοτείου καὶ θωμᾶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν δεσποτῶν ὄντων· καὶ ὁ μὲν Δημήτριος ἀλοῦς ἤχθη εἰς ἀδριανούπολιν ἅμα γυναίκε καὶ θυγατρὶ· αἱ παρρησιανόν. καὶ μετ' αὐτὰς ἐκείνος σιτηρέσιον ἔχων παρὰ τοῦ τούρκου τοῦ μαχουμέτου· ὁ δὲ ὕστατος ἀδελφὸς θωμᾶς ἔφθασε φυγῶν μετὰ γυναῖκα καὶ παιδίον καὶ ἀφίκετο εἰς κέρκυραν· καὶ κειθεὶν εἰς ῥώμην ἐπὶ πίου ἀρχιερέως ζώντων βησσαρίων καὶ καρδινάλιου καὶ ἰσιδώρου τοῦ ῥωσίας. ἔζησε δὲ πνα ἔτη ἐν ῥώμῃ καὶ κει ἐτελεύτησε· καὶ τὴν μὲν θυγατέρα αὐτοῦ ἔγημεν ὁ βασιλεὺς τῆς ῥωσίας. τοὺς δὲ δύο υἱεῖς ἡ ῥωμαϊκὴ ἔτρεφεν ἐκκλησία· καὶ ὁ μὲν νεώτερος μανουὴλ φυγῶν ἀπῆλθεν εἰς τὴν κωνσταντινούπολιν εἰς τὸν τούρκον τὸν ἀπολέσαντα τὸ γένος τῶν ῥωμαίων· καὶ ἔζη. ὁ δὲ πρῶτος ὁ ἀνδρέας ποτὲ μὲν ἐν ῥώμῃ· ποτὲ δὲ ἄλλῃ ἐπλανᾶτο ὡπερ ἀγύρτης ἐφ' ἡμῶν τῶν 20 ἔτει· ἡ δὲ πρῶτη θυγάτηρ ἔτυχη πρὸ τῆς ἀλώσεως γήμασε τὸν δεσποτὴν τῆς σερβίας. οὗ ἀποθανόντος αὐτὴ ἐλείφθη χήρα· σὺν δὲ θυγατέροισιν ὧν τὴν πρῶτην ἔγημεν ὁ δεσποτὴς τῆς ἀγίας μαυ. ἔξ ἧς ἐγέννησε δὸν κάρουλον ἄρρενα· καὶ τρεῖς θυγατέρας ὠρομοτάτας καὶ ἀγιοτάτας ῥεμούσιαν· λειονώραν καὶ μαρίαν. τὴν δὲ δευτέραν ὁ υἱὸς τοῦ σκετέρη :-

Atque hîc demum absolvitur *Synopsis*. Continenter verò adscriptum est: Κωνσταντῖνος ὁ λάσκαρις :- *Constantinus Lascaris*. Id autem Opus plurimis ejusdem Scriptis accensendum videtur, quæ typorum beneficio necdum innotuere.

176. averso. Τούρκοι. Turcæ. De *Turcarum* scilicet Imperatoribus pauca ad *Græcorum* Imperium spectantia, ubi postrema hæc legas: Εβδομος ὁ παγιαζίτης ὁ παρὰν οὗ ὁ ἀδελφὸς ἐξόριστος ἐν ῥώμῃ ζαζεμῆς ὑπὸ τοῦ πάπα τηρούμενος εἰς φυλακὴν τῆς ἰταλίας: οὗτος ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν γάλλων εἰς νεάπολιν ἐκεῖ ἀπέθανεν ἐπ' ἐμοῦ ἔτει α, ὕ 4 ἔ + Hoc est: *Septimus Bajazetes nunc regnans, cujus frater Zizimus exterminatus, Romæ à Papa in carcerem Italiæ conjectus est. Is à Rege Gallo-rum (Carolo) Neapolim ductus, ibi decessit memoriâ meâ, annò MCCCCLXXXV.*

177. Ἀπὸ τῶν τοῦ ἰωάννου κουροπαλάτου τοῦ σκυλίτζη. Ex libris Joannis Curopalatae Scylitzæ. Excerpta nimirum ex ejusdem *Histo-*

particulam, quum alibi forsân minimè occurrat, hoc loco apponendam existimavi.

„ Postea verò captæ sunt *Trapezus*, et „ *Triballis*, et omnis *Peloponnesus*, dum alii „ fratres *Demetrius* et *Thomas* essent ibi De- „ spotæ. *Demetrius* autem unâ cum conjugè „ et filia *Hadrianopolim* abductus est, quæ il- „ li præmortuæ sunt; ipse verò à Turca *Ma- „ humete* militare stipendium obtinuit. *Tho- „ mas*, ultimus frater, cum uxore et liberis „ fugâ prægressus, in *Corcyram* venit; inde „ *Romam* sub *Pio* Summo Pontifice, viven- „ tibus *Cardinale Bessarione*, et *Isidoro* Epi- „ scopo *Russiæ*. Vixit *Romæ* annos aliquot; „ ibi decessit, ejusque filiam *Russiæ* Impera- „ tor uxorem duxit. Duos ejusdem filios „ aluit *Ecclesia Romana*. Junior quidem *Ma- „ nuel* fugiens, *Constantinopolim* se contulit „ ad *Turcam*, Romanorum gentis interfe- „ ctorem; ibique vixit. Prior verò *Andreas* „ nunc *Romæ*, nunc alibi ut circulator ob- „ erravit ætate nostrâ, anno 6909. (Chri- „ sti 1401). Prima ejus filia *Etyche* ante (ur- „ bis) expugnationem *Despotæ Servie* nu- „ psit. Eo defuncto, ipsa superfuit vidua „ cum duabus filiabus, quarum priorem „ uxorem duxit *Despota Sanctæ Mau* * * „ ex quâ filium procreavit *Don Carolum*, et „ filias tres, formosissimas sanctissimasque, „ *Remusiam*, *Leonoram*, et *Mariam*; secun- „ dam verò filius *Sceteræ*. „

riarum Synopsis, Græcè necdum editâ, quam in hujus Voluminis *Cod. 1.º* recensuimus. Ea verò incipiunt ab Imperatore *Theophilo* his verbis: Ἐπὶ ἐπὶ θεοφίλου πολέμου γεροντός καὶ πολλοὶ ῥωμαίων τῶν ληφθέντων; atque in *Constantinum Monomachum* ita desinunt: ἐντεῦθεν δὲ ἀρχονται τὰ κακὰ τῶν τούρκων.

LXXIII.

Chartaceus in quarto, foliorum 219. chartâ plerâque scabrâ et subfuscâ, sextuplici litterarum formâ exaratus, quarum vetustissima videtur Sæculi XIV. jam deve-xi. Continet *Arriani* de Expeditione *Alexandri* Libros VII. ejusque *Indicam Historiam*; *Heliodori* de *Theagene* et *Chariclea Æthiopicorum* Libros III. priores; *Adamantii Sophista* *Physiognomica*; *Nicephori Gregoræ* *Monodias* II. et *Antirrheticum* I; minutas denique *Excerptiones*: quorum omnium hæc series et enarratio.

Fol.

Fol. 1. Ἀρρίανου, ἀλεξάνδρου ἀναβάσεως, βιβλίον πρῶτον:— Arriani de Alexandri Expeditione Liber primus. Incipit: Πτολεμαῖος ὁ λάρου καὶ ἀριστοβούλου ὁ ἀριστοβούλου.

19. averso. Ἀρρίανου: Ἀλεξάνδρου: Ἀναβάσεως, β:— Arriani de Alexandri Expeditione II. Incipit: Ἐκ δὲ τούτου μεμνῶν τοῦ τεναυτικῶν παντός.

36. Ἀρρίανου: Ἀλεξάνδρου, Ἀναβάσεως, γ:— Arriani de Alexandri Expeditione III. Incipit: Ἀλέξανδρος δὲ ἐπ' αἰγύπτου ἵνα περ τὸ πρῶτον ἀρμῆθι ἐφέλλετο.

58. Ἀρρίανου: Ἀλεξάνδρου ἀναβάσεως βιβλίον δ:— Arriani de Alexandri Expeditione Liber IV. Incipit: Οὐ πολλῶς δὲ ἡμέρας ὑπέρον ἀφικνούμεθα.

83. Ἀρρίανου Ἀλεξάνδρου: ε:— Arriani Alexandri V. Incipit: Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἦν πῖνα ματαξὺ τούτε κωφῆνος.

103. averso. Ἀρρίανου ς:— Arriani VI. Incipit: Ἀλέξανδρος δὲ ἐπειδὴ παρεσκευάσθησαν αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ὑδάτου τῆς ὄχθας.

128. averso. Omisso Titulo, ad oram recentiore manu adscriptum: βιβλίον ζ. et paulò inferiùs Latinè litteris sat vetustis annotatum: *Hic principium septimi.* Is verò Liber septimus incipit: Ὡς δὲ ἐς πασαργάδας τε καὶ ἐς περσέπολιν ἀφίκετο Ἀλέξανδρος; desinitque: οὐδὲ αὐτὸς ἀνευ θεοῦ ἐς τήνδε τὴν ξυγγραφήν:— At fol. 138. post hæc verba: οὐχ ὡσαύτως εἶναι αὐτῷ πρὸς θυμοῦ ἀντί, unius et semis propemodum paginæ intervacante spatio, eundem planè defectum exhibet, quem impressa Exemplaria; interruptusque sermo pergit his vocibus: ἠφαιστίων. τούτω τῷ λόγῳ ὑποπτήξαμεν, &c.

152. averso. Post hanc Inscriptionem: Ἀρρίανου ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου, ἐβδόμη:— ad proximè superiorem Librum pertinentem, subsequitur hæc brevissima, Ἰνδική, *Historia* nimium *Indica*. Incipit: Τὰ ἐξ Ἰνδοῦ ποταμοῦ τὰ πρὸς ἐσπέρην ἐπὶ ποταμὸν κωφῆνα. Desinit: οὗτός μοι ὁ λόγος ἀναγεγράφθα φέρων καὶ αὐτὸς ἐς Ἀλέξανδρον τὸν φιλίππου τὸν μακεδόνα:—

Tum pictis minio litteris subscriptum: Τέλος τῶν ἰνδικῶν:— Hoc est: *Finis rerum Indicarum.*

Subjicitur deinde *Constantini Lascaris* manu talis Subscriptio:

Κωνσταντίνου λασκάρειος τοῦ βυζαντιοῦ κτήμα. ἐν νεαπόλει ἀνήθέν:

Id est:

Constantini Lascaris Byzantini possessio, (Liber) Neapoli emptus.

180. Excerptum ob litterarum exiguitatem, abnormem figuram; nexus et compendia; dictionum quoque stipationem ac versuum angustias lectu difficillimum, hac inscriptione:

+ Τοῦ ἐν ἀγίοις σοφοτάτου δαμασκηνοῦ Ἰωάννου εἰς τὴν ἀρχὴν +

Sancti Sapientissimi Joannis Damasceni in Principium.

Incipit: + Περὶ τοῦ ὄντος οὐσίας τε καὶ συμβεβηκός καὶ πρῶτον ἢ οὐσία καὶ τὸ συμβεβηκός τεμνοντα μὲν ἐξ αὐτοῦ. Desinit in Stemma Divisionum et Subdivisionum *Animalis.*

Id verò Excerptum penè ad litteram transcriptum est ex proximè laudati S. Patris *Dialectica Cap. X.* Περὶ ἐθδεις, et *Cap. XLVII.* Διαίρεσις τῆς οὐσίας; occurritque in ejusdem Operum Editionis à *Lequieno* elaborata *Vol. I. pagg. 23, et 48.* Tamen in Msto Codice accedunt multa, quæ in excuso Exemplari frustra quæras:

Eod. averso. Sine Titulo, eadem pravâ manu descriptæ cum S. Scripturæ et aliquot SS. Patrum Sententiæ; tum plurima Philosophorum aliorumque virorum præclare dicta, maximam partem deprompta sive ex Sermonibus *Stobæi*, sive ex Locis communibus Sententiarum per *Antonium* et *Maximum* Monachos collectis, quæ in *Stobæani* operis fine frequenter impressa circumferuntur. Eorum porro, quibus Sententiæ Dictaque attributa sunt, Nomina sequens Elenchus litterarum ordine completitur.

Antiphanes. Antiphon.

Bias. Brabias, sive Babrias, aliàs Chabrias; vel Gabrias.

Clitarchus. Cyrillus.

Demonax.

Epictetus. Evagrius.

Gregorius Nyssenus. Gregorius Theologus; sive Nazianzenus.

Herodotus.

Jesu Sirach. Joannes Chrysostomus. Joba Isocrates.

Leonides Lacedæmonius.

Moschus.

Nilus.

Phainus. Philo Philosophus Hebræus. Plato. Plutarchus. Pythagoras.

Socrates. Solon.

Plures præterea Sententiæ Dictaque occurrunt sine Auctoris nomine, quæ *Menandri, Xanti, Agesilai, Alexandri Magni* esse comperimus.

181. 4. Ηλιοδώρου τῶν περὶ θεαγένην καὶ χαρίκλειαν ἀθιοπικῶν, βιβλίον πρῶτον + Heliodori de Theagene et Chariclea Æthiopicorum Liber primus. Incipit: Ημέρας ἄρπι διαγνώσις καὶ ἡλίου τὰς ἀκρωρίας καταγράφοντος. Desinit: ἐπὶ τοὺς οὐκ εὐκλείους ἀπεχώρισται +

196. averso. + Τῶν περὶ θεαγένην καὶ χαρίκλειαν ἀθιοπικῶν, βιβλίον δεύτερον + De Theagene et Chariclea Æthiopicorum Liber secundus. Incipit: Ἡ μὲν δὴ νῆσος ᾧδε ἐπυρπολεῖτο. Desinit: τὰ χρησθέντα πρὸς τὸ ἀνιχνεύειν ἀκριβῶς ἀμελέσαντες +

212. + Τῶν περὶ θεαγένην καὶ χαρίκλειαν ἀθιοπικῶν, βιβλίον τρίτον + De Theagene et Chariclea Æthiopicorum Liber tertius. Incipit: Ἐπειδὴ δὲ ἡ πομπὴ καὶ ὁ σύμπαρ ἐναγισμὸς ἐτελέσθη. Maximâ verò sui parte posteriore mutilus, desinit in hæc verba: εὐμνείαν ἀπ' αὐτοῦ πῖνα ὡς ἐδόκω ἐφευρόμενα. Reliqui præterea Libri VII. omnino desiderantur.

Omnium et *Arriani*, et *Heliodori* Librorum, quos recensuimus, margines crebris Annotationibus vetustæ manûs, minio distinctis rubent, quæ notari digna, interiori scripto contenta, legentium oculis breviter ac dilucidè proponunt.

219. Interjecto 5. foliorum inanium intervallo, citrà Inscriptionem Initiumque subeunt, *Adamantii* nimirum *Sophista*, Physiognomica quædam, è duobus ejus Libris deprompta, quos (ut cæteras taceam Editiones) unâ cum *Aliano* de Variâ Historiâ, aliorumque opusculis *Camillus Perusinus* Græcè primùm edidit ἐν Ρώμῃ, ἔτι, α φ μ ε, μνη γαμψιῶνι, hoc est: *Romæ*, anno *MDXLV. mense Octobri*, in 4.º

Prima igitur, quæ occurrunt, Fragmenta, vel Excerpta ad primum pertinent Librum, totâque Præfatione, ac prioribus VI. Capitibus ferè totis deficiuntur; quippe à VI.º περὶ ἀρόλων ὀφθαλμῶν mutilo incipiunt his verbis: τὰς κόρας μεγάλοι τε ὀφθαλμοί, καὶ φίλσοντες κινούμενοι δεδρόκότες. Cætera verò ejusdem Libri Capita ad extremum usque ordine suo, hisce Titulis, Initiis, Finibus procedunt.

περὶ ὀφθαλμῶν κοίλων: De Oculis cavis. Initium: Κοῖλοι πάντο ὀφθαλμοί, οὐκ ἐπαινετοί. Finis: εἰ μὲν τοι ἀπορρέοιεν ἀμαυρότητα, ἐμμωρότερα σημαίνουσι:-

περὶ ἐξεχόντων ὀφθαλμῶν:- De extantibus Oculis. Initium: Τῶν ἐξεχόντων ὀφθαλμῶν, οὐκ εἰῶσι ἐπαινετοί. Finis: καὶ τὴν γλῶτταν καὶ τὸ σῶμα εἶναι τὸν ἄνδρα λέγουσι:-

Eod. averso. περὶ ὀφθαλμῶν παλλομένων. De Oculis vibrantibus. Initium: Ὀφθαλμοί μικροὶ παλλόμενοι. Finis: καὶ ἀδίκους καὶ παντόλμοις τοὺς τοιοῦτους λέγουσιν ἄνδρας:-

περὶ ὀφθαλμῶν σκοτεινῶν:- (in excusis σκοτιῶν) De Oculis caligantibus. Initium: Σκοτεινοὶ ὀφθαλμοὶ φιλόφρονας οὐ πολὺ σημαίνουσι ἄνδρας. Finis: εἰ δὲ μικροὶ εἴσι, δολεροῦς ἐπιβούλους κακοτέχνους φοβούλους:-

περὶ σκολιῶν. De obliquis. Initium: Ὀφθαλμοὶ σκολιοὶ ὑγροί. Finis: οἱ δὲ ἀχλυώδεις, δολεροῦς ἀπίστους ἀκολάστους:- Id Caput desideratur in excusis, vel potius cum superiore commiscetur.

περὶ ὀφθαλμῶν εὐφεγγῶν: De Oculis lucidis. Initium: Οἱ εὐφεγγεῖς ὀφθαλμοί, ἀριστοὶ εἴσι. Finis: εἰς ἀκρότητα πάσης κακίας ἔρχονται:-

Omisso Titulo, de Oculis truculenter intuentibus. Initium: Ὀφθαλμοὶ γοργολέποντες ἔνυδρον. Finis: ὑποβλέποντες εἴσι καὶ ξηροί, οἱ τοιοῦτοι, κακίους ὑποσημαίνουσι ἄνδρας:- Hoc etiam Caput in excusis deficit.

περὶ ὀφθαλμῶν γελώντων:- De Oculis ridentibus. Initium: Ὀφθαλμοὶ κύκλοι γέλωτα ἔχοντες, ὡσπερ λέγοντες, κακὸν τι βουλευόνται:- Finis: ἔρωτος πλήρη τυγχάνοντα:-

περὶ ὀφθαλμῶν σκυθρωπῶν:- De Oculis tristibus. Initium: Ὀφθαλμοὶ σκυθρωπάζοντες τουτέστι στυγρῶντες. Finis: ἀργίβουλον ἄνδρα σημαίνουσι:-

περὶ συγκλειομένων, καὶ μούνητων ὀφθαλμῶν: De clausis et conniventibus Oculis. In excusis περὶ ὀφθαλμῶν συγκλειόντων. Initium: Οἱ συγκλειόμενοι ὀφθαλμοὶ καὶ αὐτὸς ἐπαναγόμενοι. Finis: οὗτοι ἀνδρόγυνοι ὄντες, ἄνδρες εἶναι βιάζονται:-

Eod. averso. περὶ ὀφθαλμῶν ἀνοισμένων (in excusis ἀναπεπταμένων). De Oculis apertis. Initium: Ὀφθαλμοὶ ἀνοισόμενοι ἐπιμέγνα, καὶ ἅμα ἰσάμενοι ὡς ἐνοῦντές τι. Finis: ἀνασχύντοισ καὶ παντόλμοις δηλοῦσιν ἄνδρας:-

περὶ ὀφθαλμῶν σκαρδαμυθόντων:- De Oculis nictantibus. In excusis accedit καὶ ἀσκαρδαμυθόντων. Initium: Ὀφθαλμοὶ σκαρδαμυθόντες, δειλίας κατηγοροὶ εἴσι. Finis: οἰνόφλυγας ὑπηλοῦς ἄνδρας δηλοῦσιν:-

περὶ ὀξείων ὀφθαλμῶν: De acutis Oculis. Initium: Ὀξεῖς ὀφθαλμοί, παραχάδεις ἄρπαγας ἄνδρας σημαίνουσι. Finis: τὰ δὲ ἐκότερα συγκλείοντες:-

Quæ hinc ad fol. 122. aversum sequuntur, petita sunt ex ejusdem *Adamantii* Libro II.

περὶ εὐνούχων καὶ οὐνούχων:- De Eunuchis et Un-

Un-

Unguibus. Initium : Ουυχες πλατῆς ἐκ φύσεως , κακίας σημεῖα εἰσι. Finis : τὸ δὲ πλεον τῆς συγγενεῦς φύσεως ἐμμένει :-

Περὶ οὐυχῶν :- De Unguibus. Initium : Ουυχῆς πλατῆς λευκοὶ ὑπόξαντοι. Finis : ἀφ' ἐαυτοῦ σκοπῶσι μάλιτα δὲ οὐυχας :-

221. Περὶ δακτύλων :- De Digitis. Initium : Οἱ δακτύλοις ἔχοντες συμφυεῖς. Finis : ἀεργοὶ οὐτοι ἄνδρες :-

Περὶ ποδῶν :- De Pedibus. Initium : Πόδες νευρώδεις ἀρθρώδεις γενναῖα ἢ ἢ ἀνδρὸς σημαίνουσι. Finis : πανούργους δηλοῦσι τοὺς κατατημένους :-

Περὶ σφυρῶν. De Pedum Melleolis. Initium : Σφυρὰ δικηριζωμένα. Finis : ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ δαμονίζοντας :-

Περὶ κνημῶν καὶ μηρῶν. De Tibiis et Femoribus. Initium : Κνήμαι εὐμεγέθεις διηρθρωμένα. Finis : ὁμοίως τῆς κνήμας , καὶ τοῖς μηροῖς λέγει :-

Περὶ γονάτων καὶ ἰσχίων :- De Genibus et Coxendicibus. Initium : Οἱ τὰ γόνατα ἔσω νεύοντες ὡς συγκροτεῖν γονακείοις. Finis : τοιαῦτα γὰρ καὶ τῶν πιθήκων :-

Περὶ χροῶν :- De Coloribus. Initium : Διὰ τὸν ἀπὸ τῶν φεροληθμένων. Finis : τοιοῦτους εἶναι τοὺς ἄνδρας σκοπεῖ :-

Περὶ ὀφθαλμῶν χροῶν :- De Oculorum Coloribus. Initium : Περὶ δὲ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς χροῶν , εἴρηται μὲν πρόσθεν. Finis : εἰλβοντες ὀφθαλμοὶ ἀφροδισιατικούς καὶ δειλοῦς δηλοῦσιν :-

Περὶ εἰδους τριχῶν :- De forma Capillorum. Initium : Ἄνδρα οὐλότριχα , πάνυ δειλὸν καὶ κερδαλεῖον εἶναι λέγει. Finis : οἱ δὲ σφόδρα συνοφρῦες , ἀνιαροὶ. ὠρέπει γὰρ αὐτοῖς ἢ λύπη :-

Περὶ κινήσεως :- De Motu. Initium : Οἱ μακρὰ βαίνοντες , εἰσι τελεστικοὶ πάντος. Finis : ἐαυτοὺς ἐκκλίνοντες , κόλακες εἰσιν :-

Περὶ πνεύματος :- De Spiritu. Initium : Πνεῦμα τὸ ἀεὶ ἀνατρεῖται ὡς ἀπνοον. Finis : τὰ ἄλλα σημεῖα τούτοις συμμαρτυρεῖ :-

Περὶ φωνῆς :- De Voce. Initium : Φθεγγέσθαι βαρὺ πάνυ καὶ σαθρὸν. Finis : ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δηλοῦνται εἶναι εἰ δὲ πᾶλλον :-

222. averso. Vactio spatiolo interposito, lineâque transversâ distincto, succedit alter *Physiognomicorum* Commentariolus, Auctoris etiam nomine destitutus, cujus Inscriptio, Capitumque, sive Segmentorum Tituli ad hunc modum consequuntur.

Οροι εἰδεῶν ἀνθρώπων. Περὶ ἀνδρείου εἰδους :- Definitiones Facierum Hominum. De facie Fortis. Initium : Εἶδος ἀνδρείον ὄρτιον τὸ πᾶν χῆμα.

Περὶ εἰδους δειλοῦ :- De facie Timidi.

Περὶ εἰδους εὐφροῦς :- De facie Ingeniosi.
Περὶ εἰδους ἀνασθήτου :- De facie Stupidis.
Περὶ εἰδους ἀναρχύντου :- De facie Impudentis.

Περὶ εἰδους κοσμίου :- De facie Modesti.

Περὶ εἰδους εὐθύμου :- De facie Hilaris.

Περὶ σημείων ἀνιαροῦ :- De Signis Tristis.

Περὶ σημείων ἀνδρογύνου :- De Signis Androgyni.

Σημεῖα πικροῦ :- Signa Morosi.

Περὶ ὠρώου :- De Miti.

Περὶ εἰδους ἔρωνος :- De facie Dissimulantis.

Περὶ εἰδους φιλοχρημάτου :- (in excusis φιλαργύρου). De facie Avari.

Sine Titulo, qui legitur in excusis Εἶδος φιλοκύβου, *Facies Aleatoris*, incipiens Δάσους ἀνὴρ θελξίν.

Περὶ εἰδους φιλοκόσμου : καὶ οἰνοφλύγος :- De facie ornatuum Amatoris, et Vinosi. In excusis inscribitur Περὶ ἡμέρου, καὶ ἀγρίου. *De Mansueto, ac Feroci*. Hoc Caput proximè superiori commixtum est, debetque ab his verbis inchoari : γίνονται δὲ μῶρος πόνηροι, οἱ μὴ ἔχοντες τὰ σημεῖα. Desinit verò : καὶ τούτων οὐκ ὄντα ἔτερα σημεῖα μόνοις οἷς εἶπον, διαίρεται.

Quantumvis *Polemonis* et *Adamantii* *Physiognomica*, præsertim hæc *de Faciebus Hominum*, inter se consentiant, siquidem hic magnam ex illo partem se fatetur expressisse ; tamen hæc eadem proximè recensita, *Adamantii* pariter esse multis mihi rationibus exploratum. Quæ quidem ex ejusdem Libro II.º æquè desumpta sunt, et superius enarratis continuata cernuntur in ante laudatâ Editione.

De Cætero, *Physiognomicorum Adamantii* Opus Mstum frequentissimè ab impresso Exemplari cùm Capitum, vel Segmentorum ordine, numero, ac Titulis, tum maximè ipso Verborum contextu, quâ pleniori, quâ defectiori, (nonnunquam etiam prorsus alio) dissidet : adeò ut inter se utrumque comparari, varietatesque litteris mandari non parum interesset.

223. averso. Superioris argumenti omnino aliena succedunt exigua duo Fragmenta, incerto Auctore.

Prioris Titulus : + Πόσα καὶ τίνες εἰσι μετροβολία καὶ πόσα πρὸς τὴν μέτρησιν εὐχρηστα μέτρα. Quot, et quæ sint Mensurarum formæ ; quotque ad mensionem utiles Mensuræ. Initium : Ὁ δάκτυλος, ὠρώτον ἐστὶ μέτρον.

Posterius inscribitur: Περὶ μέτρου γῆς. De Mensura terræ (id est, terrestri). Incipit: Τὸ ἰοῦγγρον ἔχει ἀρούρας, ἔ:

Folia 219. et seqq. ad fol. 223. *aversum*; quibus *Adamantii Physiognomica*, necnon proxima duo *de Mensuris* Fragmenta, sive Excerpta continentur, adeo minutis, confertis, abnormibus, tam insolenter connectis complicatisque litteris, tot raris, mirificis, prodigiosis dictionum compendiis exarata sunt, prorsus ut ex his quasi furtivis Notis Græca verba sententiasque intelligere non minis arduum negotium putes, quam ex facie, oculis, capillis cæterisque Corporis partibus Humana ingenia moresque Physiognomonum arte pernoscere. Atque in multis quidem extricandis desudassem frustra, nisi Liber impressus Msti quasi Oedipus adfuisset.

224. Μονοδιά ἐπὶ τῇ τελευτῇ (cætera præ vetustate oblitterata). Monodia in obitum (*Andronici* videlicet *Palæologi* senioris, auctore *Nicephoro Gregora*). Incipit: Τὸ μὲν τῆς συμφορᾶς μέγεθος ὧ παρόντες. Desinit: πάντα γὰρ λόγον οἱ τοῦ βασιλέως ὑπερβαίνουσι θρηνοί:— Extat in ejusdem *Gregoræ Historia Byzantina Lib. X. Cap. 1. Num. 2.* Regiæ Parisiensis Editionis.

227. Τοῦ αὐτοῦ μονοδιά ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ μεγάλου λογοθέτου. Ejusdem Monodia in obitum Magni Logothetæ. Incipit: Εμοὶ δὲ ὧ παρόντες, ταῦτόν τι σωέβη παθεῖν. Desinit: ἡ δὲ φοροθυμία γνώμης τῆς ἐμαυτοῦ:— Extat in eodem *Histor. Byzant. Libro.*

232. Interjecto duorum ferè foliorum inanium spatio, *Nicephori* τοῦ *ζηγηρᾶ μονοδιά* εἰς τὸν μέγαν λογοθέτην τὸν μετοχίτην. *Nicephori Gregoræ* Monodia in Magnum Logothetam Metochitam. Incipit: Εμοὶ δὲ ὧ παρόντες ταῦτόν τι σωέβη παθεῖν. Eadem omnino est, quæ proximè recensita.

236. *Nicephori* τοῦ *ζηγηρᾶ ἀντιρρητικὸς τῶν λατινικῶν τερατολογιῶν*. *Nicephori Gregoræ* Antirrheticus, sive Refutatio prodigiosarum Latinorum Narrationum. Incipit: Ὅποσα τῶν λεγομένων νοῦν ἡγεμόνα προβάλλεται καὶ τούτω τὴν φρέπυσαν αὐτονομίαν σαφῶς ἐπιτρέπει, ταῦτα καὶ νοῦν πάντως ἐπόπῃν ἐφέλλεται. Desinit: τὴν δὲ τούτων δῆλωσιν, ἐν ἀπορήτοις σε νομίζεν εἶναι χρεῶν +

Initio hujus *Antirrheticæ* ad oram Codicis exteriorem manu satis vetustâ hæc Annotatio: + ἐγράφη ἐν ἔτει ς ὦ λ ζ + Id est: Scriptus fuit (nempe compositus) Anno *MMMMMDCXXXVII.* (Christi 1329).

Complures id genus Antirrheticos à *Nicephoro Gregora* conscriptos fuisse constat ex ejus Operum Catalogo, quem *Joannes Boivin* ejusdem Historiæ præmisit; sed omnes ibi adhuc esse Msti referuntur; ac proinde talis hic censendus.

LXXIV.

Chartaceus in quarto, constans foliis 173. chartâ satis solidâ lævique, et mediocriter candidâ; triplici, ut videtur, manu, non nitidis quidem, sed perspicuis litteris ineunte Sæculo XV. exaratus, qui varia *Manuelis Moschopuli* complectitur Opuscula Grammatica, mox recensenda.

Fol. 2. Αρχὴ σὺν θεῷ τῶν συζυγίων τοῦ κυροῦ μανουὴλ τοῦ μοσχόπουλου. Initium, auspice Deo, Conjugationum Domini *Manuelis Moschopuli*. Tractatus hic de Verborum Conjugationibus, incipit: Λεῖβω ποίου εἶδος ὀροτύπου. ποίου χήματος ἄπλου. Desinit: τὸ ζευγνύμενον τοῦ ζευγνυμένου: +

Isne ad *Moschopuli* Grammaticam typis mandatam pertineat, an secus, asseverare non ausim; siquidem ejus videndæ non facta est copia.

42. Interjecto unius folii scripturâ vacantis intervallo, *Όνομάτων ἀττικῶν συλλογὴ ἐλεγγῆσα ἀπὸ τῆς τεχνολογίας τῶν εἰκόνων τοῦ φιλοστράτου* ἣν ἐξέδδοτο ὁ σοφώτατος κυρὸς μανουὴλ ὁ μοσχόπουλος καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν σιωπετέθη (leg. σιωπέθη) δὲ ἐνταῦθα κατὰ σοιχῆον:— Nominum Atticorum Sylloge delecta ex *Technologia Imaginum Philostrati*, quam etiam ex *Poetarum* libris Sapientissimus Dominus *Manuel Moschopulus* edidit; hîc verò secundum ordinem litterarum concinnata est. Post ordinis Notam Αρχὴ τοῦ α' + incipit: Τὸ ἀμόριον, ποτε μὲν δηλοὶ ἔέρησιν. Desinit: ὡς ὄφελόν γε καὶ σε τὴν κακοδοξίαν ἐνεχρομένον:

Hanc Syllogem, teste *Fabricio Biblioth. Græca Vol. IV. pag. 535*, et *Maittaireo Annal. Typogr. Vol. II. pag. 655*. primus in calce *Lexici* sui cum *Phrynicho*, *Thoma Magistro* et *Ammonio* jam antea vulgatis in lucem emisit *Franciscus Asulanus* Venet. apud *Al-dum* an. 1524. in fol. Hujus verò Inscriptio, quam Codex noster Mstus repræsentat, illi planè consonat, quam idem *Fabricius* *ibid.* refert tum in primæva *Asulani* Editione apparere, tum in posteriori *Michaelis Vasconsani* Parisiis an. 1532. in 8.º

Idem Opus, etsi titulo nonnihil diversum,

sum, memorat ex *Cod. Reg.* 1583. in Indice Auctorum in *Glossar. Græco* laudatorum, editoque auctius esse proficitur *Carolus Du Fresne*, quem idem Fabricius, subinde *thuanissans*, citato loco *Fraxinetum* appellat. Quod verò noster complectitur Codex, si cum impresso contuleris, tale etiam fortasse reperias. At certè integrius est, quàm Bibliothecæ Coislinianæ *Cod. CCCXLIX.* contentum, fatente ipso *P. Montfauconio* partem Litteræ χ, et sequentes Litteras illi deficere.

A fol. 147. ad 150, intervacante licet trium ferè paginarum spatio, legere est aliquot è *Cleobulo, Grateo, Aristotele*, aliasque ex incertis Auctoribus Sententias; ad hæc levium Excerptionum minutias.

150. Τεχνολογία περι ἀντιοίχων + Technologia de Æqualibus, sive de Dictionibus sibi invicem respondentibus. Incipit: Οἶον ἀντι τοῦ χαθᾶ καὶ οἶον ἀντι τοῦ ὀππίον. Desinit: Ἐπέερα ἑσθῆς καὶ ἑσθημα καὶ ἑσθος καὶ ἑσθησις. ἀ σημαίνει τὸ ἰμάτιον ἑσθα καὶ ἑσθία τὸ πρῶτον ἑστία ἢ κατοικία καὶ ἑπέερα: +

Quum Grammaticam *Moschopuli* nunquam inspicere contigerit, hujusne pars sit hic Libellus, statuere neququam licet; neque eundem *Moschopulo* adscriptum uspiam inveni. Unus solummodo occurrit talis argumenti tractator *Maximus Mozarus*, quem Labbeus *Nov. Biblioth. MSS. pag. 134.* refert scripsisse Canonem *de Spiritibus et Antistichis*; non *περὶ πνευμάτων καὶ ἀντιοίχων*, ut, ejus testimonium allegans, Fabricius eruditè magis quàm fideliter expressit.

Cæterum, cujuscunque sit id Opusculum, si lucem adhuc non vidit, eâ videtur non indignum, quippe quod plura ad Græci Sermōnis copiam et eruditionem opportuna complectatur.

A fol. 173. averso ad folium 176. itidem aversum charta vacat.

Fol. 177. ac postremo, blattis arroso et vetustate detrito, non unâ litterarum formâ, eâque satis antiquâ et lectu plerumque difficili exarato, in oculos primùm incidit.

Ἐπίγραμμα ἐπὶ τῷ σήματι ἀριστοτέλους τοῦ ταλαίριτου γραφὴν παρὰ θεοκρίτου χίου: - Epigramma Aristotelis sepulcro inscriptum à Theocrito Chio. Incipit: Ἐρμείου εὐνούχου. Est verò distichon, quod apud Laertium in *Aristotelis Vita* legitur.

Excipiunt nonnullæ ex *Salomone, Sirach, Gregorio Theologo, Isocrate*, aliisque Sententiæ, quos inter disertè appellatur *διάκονος κύριος μιχαήλ, Diaconus Dominus Michael*, quem

in tantâ hujus nominis doctorum hominum multitudine res oppidò ardua dignoscere. Variis denique Græcis Excerptionibus immersa, vix apparet hæc Italica Subscriptio:

1452

Vegudo per mi gobe (Giovhanne) de i pesudini: addito subscriptioni privato signo.

LXXV.

Chartaceus in quarto, cui folia 239. chartâ haud minùs rudi, quàm fuscâ; non unâ litterarum formâ, maximam verò partem *Georgii Cinnami* exaratus manu anno 1344. et locis aliquot à *Constantino Lascari* suppletus; marginibus plerisque sive temporis injuriâ detritis, sive blattarum dente corrosio, sed recentioris chartæ beneficio utcunque reconcinatis. Eo continentur *Sophoclis Ajax Flagellifer, Electra, Oedipus Tyrannus; Æschyli Prometheus vinctus, Septem ad Thebas, Persæ; Hesiodi Opera et Dies; Pindari* denique *Olympia*, singula Glossis, Annotationibus, Scholiis illustrata.

Fol. 1. Omisso Titulo, *Sophoclis Vita* prioris sui parte maximè mutila, quæ ab hoc incipit Versu:

Κρύπτη τῶδε τάφῳ σοφοκλήν πρωτῆα λαβόντα.

Desinit verò: καὶ τῶ διθυραμβικῶ τρίτῳ κατέμιξε. Hæc eadem prorsus est, quam *Henricus Stephanus* in suâ hujus Poetæ Genevensis Editione anni MDLXVII. vulgavit.

Sequitur, omisso perinde Titulo, *Ajaxis Flagelliferi* Argumentum, ita incipiens: Τὸ δράμα τῆς τραγικῆς ἐστὶ παραμαρτίας; desinens verò in has Dramatis Personas: Ἀγχιλος. Τεύκρος. Μενέλαος. Ἀγαμέμνων: - Id cum eo planè congruit, quod in proximè laudata Editione invenitur.

2. Extra ordinem occurrit sextum hujus Codicis Folium, *Bibliopegi* culpâ male huc trajectum, quod ab ejusdem Dramatis exorditur Versu 169:

Παταροῦσιν ἄτε πηνῶν ἀγέλα.

3. Prætermisso Titulo, incipit ipsa Fabula *Ajax Flagellifer*, ab hoc nempe Versu:

Ἄει μὲν ὦ παῖ λαρτίου δέδορξά σε.

Præfigitur in superiori margine hæc ad Christum Precatio: ὦ χε βοήθει τῷ σῶ δούλῳ δημοστρίῳ, τῷ τραγ * * Id est: O *Christe, adjuva servum tuum Demetrium Tragicum.*

34. averso. Sine Inscriptione præmittitur *Electræ* Argumentum, quod incipit: Ὑπό-

κρίται

κείται ὡς προφῆς; extatque in supra dictâ Editione.

35. Expers etiam Tituli sequitur *Electra*, cujus princeps Versus:

Ω τοῦ φρατηγῆσαντος ἐν τραγῳδίᾳ ποτὲ.

70. Sine Argumento et Titulo, præmissis tamen Personarum nominibus, *Oedipus Tyrannus*, qui ab hoc Versu incipit:

Ω τέκνα κάδμου τοῦ πάλας νέα τραγῳδῆ.

In extremo hujus Fabulæ talis Calligraphi Subscriptio:

+ Επελειώθη ὁ παρὼν σοφοκλῆς διὰ χειρὸς ἐμοῦ γεωργίου τοῦ κινάμου· ἐν ἔτει 7^ο ὦ μ^ε. Ν^ο 6. μηνὶ δεκεμβρίῳ κ' 7' ἡμέρα 7' τῆς ἀγίας ὁσιμαρτυρίας, εὐγενείας +

Hoc est:

Absolutus est hic Sophocles manu meâ Georgii Cinnami, Anno MMMMMDCCLXXII. (Christi 1334) Indictione II. mense Decembris (die) XXVI. Feriâ VI. Sanctæ Martyris Eugenia.

100. Argumento pariter ac Titulo destitutus *Æschyli Prometheus vincetus*, cujus initium:

Χθόνος μὲν εἰς τηλοῦρον ἦκομεν πέδον.

126. Omissâ Inscriptione, Argumentum ejusdem Tragœdiæ *Septem ad Thebas*. Incipit: Ο λάϊος ἐβασίλευσεν ἐν ἀθήναις (leg. θήβαις). ἔχε δὲ τὴν ἰουκάστην γυναῖκα· πᾶντα οὐκ ἐποίησεν ἀγαθῶν. Desinit: παρεσκευάζων τὸν δῆμον τῶν θηβαίων εἰς φερόραν τῆς πόλεως:— Hoc ferè totum ab eo diversum est, quod in hujus Tragicæ Editione an. M.D.LVIII. idem *Henricus Stephanus* edidit.

127. Sine Titulo, ipsa Tragœdia id præferens initium:

Καδμοῦ πολίταις χρῆ λέγειν τὰ καίρια.

In fine è regione antepenultimi Versûs margini adscriptum aliâ satis antiquâ manu: + γεωργίου τοῦ χειροβοσκῶ + *Georgii Choro-bosci*. Quæ Nota vel hujus Tragœdiæ Exscriptorem indicat, vel Explanatorem; tamen nullus ei uspiam in *Æschylum* Commentarius attribuitur.

148. averso. Prætermissâ etiam Inscriptione, ejusdem *Æschyli Tragœdiæ Persarum* Argumentum, quod incipit: Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ ἀγχύλου μύθοις ἐν τῶν φοιτιστῶν φησι φρυνίχου τοὺς πέρασας παρεπεποιῆσθαι; desinit: καί πινες δὲ καὶ ἰνδὸν δαρεῖον εἶναι γραφοῦσι. Βά μὲν ἀπὸ τῶν ἰδίων πόλεων ὑποτετάγμενοι δὲ τῶ ἀλεξάνδρῳ. + Id autem Argumentum partim congruit cum edito ab *Henrico Stephano*, partim verò abludit.

149. Ipsum Drama Titulo quoque defectum, ab hoc exorditur Versu:

Τὰδὲ μὲν περσῶν τῶν οἰχομένων.

Singulæ hactenus recensitæ sive *Sophoclis*, sive *Æschyli* Fabulæ, cum Glossis interscriptis, tum Annotationibus Scholiisque adscriptis illustrantur; imò Litterarum multiplici formâ, eâque minutissimâ obscari videntur. Accedit in primis Scholiorum mutilatio propter margines plerosque et annis, et blattis certatim adesos: unde Msta cum impressis conferendi, varietatesque annotandi difficultas. Utrisque tamen, quoad fieri potuit, recognitis, quædam in iis convenire, quædam dissidere, alia abundare, deficere alia mihi compertum. Ne multis, adscripta memoratis Fabulis Scholia, quum præ se nullum Auctoris nomen ferant, (quod vitium in Scholiis ad veteres Scriptores frequentissimum) ex pluribus aliis in eadem Tragœdias Commentariis excerpta fuisse nullus dubitem.

171. Ησιόδου ἔργα καὶ ἡμέραι. Hesiodi Opera et Dies, cujus Poematis initium:

Μοῦσαι περὶθῆεν ἀοιδῆσι κλείουσαι.

Id autem Poema ut explanant interscriptæ Auctoris ignoti Glossæ, ita dilucidant adscripta *Manuelis Cretensis*, nobilissimi Grammatici, Scholia, quod liquidò patet ex hac Annotatione extremo Carmini subnexa:

+ Τέλος τοῦ ἠσιόδου ἐξηγηθέντος παρὰ τοῦ σφωτάτου ἢ λογιωτάτου, κυροῦ μανουήλ τοῦ κρήτης +.

Id est:

Finis Hesiodi explanati à Sapientissimo et Doctissimo Domino Manuele Cretensi.

Is fuit *Manuel*, nimirum *Moschopulus*, Cretensis, antiquior *Byzantino*, ejus Patrueli, ut refert *Fabricius Biblioth. Græcæ Vol. VII. pag. 37.* Hac verò Annotatione apertè significatur, Scholia in *Hesiodi Opera et Dies* Cretensis esse, non ejus Patruelis *Byzantini*, cui disertè adscribuntur in principe hujus Poetæ carminum Editione Græcâ, quæ *Venetis* prodiit ære et diligentia *Joannis Francisci Trincaveli*, anno MDXXXVII. in 4.º Neque solùm reclamatur Annotationis, sed ipsa Codicis et charta et manus repugnat. At graviter sanè dolendum, quòd *Moschopuli* Scholiorum pars magna, circumcisis vetustate marginibus, interciderit; sic enim factum, ut Msta cum impressis conferre vix potuerim; utrorumque tamen finem inter se

se prorsus convenire perspexi. Librum quidem ætate confectum *Constantinus Lascaris* foliis 171, 176, 177, et 178 manu sua exaratis, refecit; sed in iis tantummodo, quæ ad *Hesiodi* verba pertinent.

195. Ολύμπια πινδαρεῦ. Pindari Olympiæ. Quorum Odarum hæc series:

195. Ἱέρωνι συρακουσίῳ τυράννῳ κέλητι νικήσαντι. Hieroni Syracusanorum Regi, equo celerate victori.

201. Θήρωνι ἀκραγαντιῶν τυράννῳ ἄρματι νικήσαντι. Theroni Agrigentinarum Regi, curru victoriam adepto.

207. Τῷ αὐτῷ εἰς θεοξένια + Eidem in Theoxenia.

210. averso. Ψαύμιδι καμεριναίῳ ἵπποις + Psaumidi Camerinæo, equis victoriam adepto.

212. averso. Αἰγισίᾳ συρακουσίῳ ἀπήνη υἱῷ σωφράτου + Agesiæ Syracusano, Sostrati filio, vehiculo mulari victoriam adepto.

217. Διαγόρᾳ ροδίῳ πύκτην νικήσαντι οὐδ' ολυμπιάδα. Diagoræ Rhodio, pugili, qui vicit Olympiade LXXIX.

222. Ἀλκιμέδοντι παιδί παλαστῆν κ' ἡμιόθεν νει παλαστῆν ἀδελφῷ αὐτοῦ νέμεα (supple νικήσαντι) κ' μελισσίᾳ ἀλείπειν + Alcimedonti puero palæstritæ, et Timostheni palæstritæ, ejus fratri, in ludis Nemeis victori, et Melesiae aliptæ, sive unctori.

225. averso. + Εφαρμότῳ ὀπωπιτίῳ παλαστῆν. Epharmosto Opuntio, palæstritæ.

230. + Αἰγισιδάμῳ λοκρῷ ἐπιζεφυρίῳ παιδί πύκτην + Agesidamo Locrensi, puero, pugili.

233. averso. Omissâ Inscriptione, Eidem Agesidamo Fœnus.

234. averso. Omissâ pariter Inscriptione, Ergoteli Himeræo, dolichodromo.

235. Omissâ perinde Inscriptione, Xenophonti Corinthio, cursori stadii.

239. + Ἀσοπίχῳ ὀρχομενίῳ σαδιῆ παιδί κλεοδάμου νικήσαντι ὄσ' ολυμπιάδα + Asopicho Orchomenio, cursori stadii, filio Cleodami, qui vicit Olympiade LXXVII.

Hæc Ode fine mutila, in hunc versum desinit:

Ολυμπίῳ πρῶτον.

Olympiorum priora octo folia *Constantinus Lascaris* manu suâ, quod ad *Pindari* carmina spectat, tantummodo supplevit. Cætera sunt vetustis litteris descripta, singulos margines implentibus ignoti Commentatoris Scholiis, quorum implicatissima lecturæque difficillima scriptura, atque insuper ma-

gna pars aut madore deleta, aut injuriâ temporis truncata, Mstum Commentarium cum impresso comparare prohibuit.

LXXVI.

Chartaceus in quarto, foliis 237. chartâ plerâque candidâ et dentatâ, formâ litterarum septemplici, quarum vetustissima Sæculum XIV. circiter dimidiatum attingit. Is 1.º exhibet *Porphirii* in *Ptolemæi* Harmonica Commentarii Caput primum; 2.º *Procli Diadochi Lycii* Institutionis elementaris Physicæ Libros duos; 3.º *Dexippi* *Platonici* in *Aristotelis* Categorias Libros tres; 4.º *Georgii Gemisti* adversus *Georgii Scholarii* pro Aristotele Defensiones; 5.º Ex Dialectica Magistri *Petri Hispani*, Scholario interprete; 6.º De Sophismatibus ex libris Philosophi *Thomæ*; 7.º Incerti Auctoris de *Syllogismis* varia; 8.º ac postremò *Philostrati* Heroica.

Fol. 1. Πορφυρίου εἰς τὰ ἁρμονικὰ πτολεμαίου ὑπόμνημα: Porphirii in Ptolemæi Harmonica Commentarius. Incipit: Πολλῶν αἰρέσεων οὐσῶν ἐν μουσικῇ περὶ τοῦ ἡρμωσμένου ὦ εὐδόξει. Desinit: κ' τὸ ἐπαγόμενον δὲ παράδειγμα, σωίσησι τὸ ὅμοιον:

Hic verò Commentarius nihil ampliùs complectitur, quàm Præfationem et Caput primum, idque non integrum; ibi enim finem habet, ubi deficit *Porphirii* Sectio incipiens: Αὐτὸν γὰρ τὸν λόγον ὄντα, quam reperias in *Joannis Wallis* Mathematicorum Operum Vol. III. pag. 202.

Id quoque nolim nescias, *Ptolemæi* contextûs, qui explanandus suscipitur, priora tantum verba, non omnia, ut apud eundem *Wallis*, hoc Commentario Msto contineri.

A fol. 12. averso ad fol. 16. item aversum sequitur litterarum solitudo.

17. ∴ Πρόκλου διαδόχου λυκίου φυσικῶς φυσικῆ: τῶν εἰς δύο τὸ πρῶτον: Procli Diadochi Lycii Institutio elementaris Physica, ex duobus Libris Primus. Incipit: Συναρχὴ ἐστίν, ὧν τὰ πέρατα ἐν. Desinit: τὸ ἀμέρες ἴσον, εἰ αὐτῷ κινήσεται:-

23. Πρόκλου διαδόχου λυκίου φυσικῶς φυσικῆ, τῶν εἰς δύο τὸ β': Procli Diadochi Lycii Institutio elementaris Physica. Ex duobus Libris Secundus. Incipit: Πᾶν σῶμα φυσικόν, κινήτὸν ἐστὶ κατὰ τόπον. Desinit: ἐστὶν ἄρα τὸ κινεῖν μὲν ἀκίνητον δ' ὄν:- Hi duo Libelli vulgò inscribuntur Περὶ κινήσεως, De Motu; et

Græcè tantùm, vel Græcè simul ac Latine, vel Latine duntaxat non semel editi sunt.

31. Interposito duorum foliorum inanium spatio, Δεξιππου φιλοσόφου πλατωνικοῦ τῶν εἰς τὰς ἀριστοτέλους κατηγορίας ἀποριῶν τε καὶ λύσεων κεφάλαια μ'. Dexippi Philosophi Platonici Dubiorum et Solutionum in Aristotelis Categorias Capita XL. nimirum Index Capitum primi ejusdem Dexippi Libri in Aristotelis Categorias, qui sic se habet:

Διατί πολλοὶ εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ ἀριστοτέλους ἠπόρησαν :-

Διατί κατηγορίας ἐπέγραψε τὸ βιβλίον:

Τίνος ἐστὶν ἡ κατηγορία σημαντικὴ πότερον φωνῆς ἢ φράγματός:

Πῶς χρὴ τὰς κατηγορίας εὐρίσκειν, καὶ μὴ ὑπάγεσθαι ταῖς τῶν φωνικῶν ἀπορίας :-

Διατί περὶ τῶν κατηγοριῶν λέγειν ἐπαγγελιάμενος, οὐκ ἐπ' ἑκείνων ἀρχεται ἀλλὰ τῶν ὁμωνύμων καὶ συωνύμων:

Διατί ἀρχύτας ἐν τοῖς καθόλου λόγοις περὶ ὁμωνύμων καὶ συωνύμων καὶ παρανόμων οὐκ εἴρηκεν :-

Διατί οὐ πάντα τὰ χρῆσιμα προσέγραψεν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα μετὰ τὴν τῶν κατηγοριῶν ἀπόδοσιν ἐπήνεγκεν:

Διατί περὶ φράσεων τῶν ὁμωνύμων εἶπεν:

Διατί περὶ ὁμωνυμίας μᾶλλον οὐκ εἴρηκεν:

Διατί προσέθηκε τὸ μόνον. λέγων ὡς ὄνομα μόνον κοινόν :-

Πῶς πολλῶν τοῖς ὁμωνύμοις ὄντων κοινῶν, ἐπὶ τοῦ ὀνόματος εἶπε μόνον τὸ κοινόν:

Οπι οὔτε κατὰ τὸ ἀδιαίρετον κοινόν οὔτε κατὰ τὸ διηρημένον κοινόν ὑπάρχει τὸ ὄνομα τοῖς ὁμωνύμοις :-

Ἄλλη ἀπορία πρὸς τὸ κοινόν:

Οπι περιττῶς προσέθηκε τὸ ὁ δὲ κατὰ τοῦνομα λόγος τῆς οὐσίας ἕτερός:

Διατί οὐκ εἶπεν ὅρος τῆς οὐσίας, ἀλλὰ λόγος:

Οπι εὐρίσκεται τὰ ἐν ὑποκειμένῳ, μέρη τῆς οὐσίας :-

Οπι δύναται τὰ ὁμώνυμα εἶναι συνώνυμα:

Πῶς τοῦ ὁμώνυμου ἐν πάσαις ταῖς κατηγορίαις θεωρουμένου, ὁ λόγος αὐτῶν τὰ ἐν τῇ οὐσίᾳ μόνῃ ὁμώνυμα περιορίζει:

Διατί μετὰ τὰ ὁμώνυμα τὰ συωνύμα ἔταξεν:

Οπι ἡμάρτηται τὰ κατὰ συμπλοκὴν καὶ ἀνευ συμπλοκῆς λεγόμενα:

Οπι κατὰ τὴν ἐνυπογραφήν τοῦ ἐν ὑποκειμένῳ, δύναται τὸ σῶμα εἶναι ὡς ἐν ὑποκειμένῳ τῷ χροῶ:

Οπι εὐρίσκεται τὰ ἐν ὑποκειμένῳ μέρη τῆς οὐσίας:

Οπι ὁ λόγος ὁ τῶν ἐν ὑποκειμένῳ, κοινός ἐστὶ καὶ τῶν μὴ ἐν ὑποκειμένῳ :-

Οπι αἱ εὐωδία ποιότητες οὔσαι καὶ ἐν ὑποκειμένῳ χωρίζαι εἰσιν :-

Ἀπορία πλείους τῶν πρὸς τὴν ιδιότητα τῶν καθ' ὑποκειμένου φερόμενα, καὶ τούτων δηλώσεις :-

Οπι οὐχ ὡς καθ' ἑτέρου λέγεται τὸ γένος τοῦ εἶδους:

Διατί ὁ μὲν ἄνθρωπος κατὰ σωκράτους, τὸ δὲ εἶδος οὐκ ἐπὶ :-

Πῶς ἐνίας καὶ πῶς πῶσας καὶ ποίας, ἑκατέρως λέγει κατηγορεῖσθαι τὰς τοῦ κατηγορουμένου διαφορὰς καὶ τὰς τοῦ ὑποκειμένου :-

Οπι πινὰ ὄντα γένει ἕτερα, ταῖς αὐταῖς διαφοραῖς χρῆται :-

Ἀπορία καὶ περὶ τοῦ ἑτερογενούς:

Τί εἶδος τί διαφορὰ καὶ πῆ διέστηκεν αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων :-

Πότεν ἡ εὐρεσις τοῦ γένους, καὶ εἶδους καὶ τῆς διαφορᾶς :-

Πῶς εἶπεν ἕτερα τῶ εἶδει καὶ αἱ διαφοραί.

Πῶς τὸ ἄτομον καὶ ἐν ἀριθμῷ λέγεται:

Πῶς δύναται ὁ εἰς καὶ ἄτομος τοῦ ἐνός καὶ ἀτόμου ἀριθμῷ διαφέρειν:

Οπι οὐ πλεονάζει ἡ τῶν κατηγοριῶν τομὴ :-

Οπι οὐκ ἐλλείπει ἡ τῶν κατηγοριῶν τομὴ:

Οπι ἄλλα ἀντὶ ἄλλων οὐκ εἰσάγει τὰ τῶν κατηγοριῶν γένη:

Οπι τὸ ὄν, οὐχ ὁμώνυμον ἀλλὰ συνώνυμον:

Οπι τό ἐστιν ἦτοι ἐκάστης κατηγορίας κατηγοροῦμεν, καὶ οὕτως ἐπ' ἀπειρον προσεσόμεθα, ἢ εἰ ἐγκέκλειται ἀπὸ τοῦ ὄντος, γένους ἂν εἴη τὸ ὄν: +

32. Omisso Titulo, primus ipse Liber ita incipit: Οκνος τίς ἔχει μάλα καλὴν καὶ γενναίαν χάριν αἰτήσασα. Desinit: καὶ τὸ εἶναι οὐ μόνον ἔσται καὶ δὲ καχῶς ρηθήσεται, ὡσαυχῶς καὶ τὰ ὄντα :- +

56. Κεφάλαια αὐτοῦ β' λόγου: Capita ejusdem secundi Libri. Quorum hæc series:

α' Πότερον διαίρεσις ἐστὶν, ἢ καταριθμησις ἐν ταῖς κατηγορίαις.

β' Πλωτίνου ἀπορία ὅτι τὸ αὐτὸ οὐ σημαίνει ἡ οὐσία ἐπὶ τε τῶν φράσεων ὄντων καὶ ὑτέρων, οὐκ ὄντος γένους κοινού, ἐν οἷς τὸ φράσεων καὶ ὑτέρων.

γ' Οπι κατὰ τὰς πλατωνικὰς ὑποθέσεις, δύναται αὐτὴ ἡ ἀπάντησις εἶναι κατὰ δὲ τὰς ἀριστοτέλους, χρὴ λύσαι τὸ ἀπορούμενον.

δ' Πλωτίνου ἀπορία εἰς τὰ αὐτὰ ἐστὶ γένη τῶν ὄντων, ἐν τε τοῖς νοητοῖς καὶ τοῖς αἰσθητοῖς.

ε' Ἀπορία πλωτίνου πρὸς ἀριστοτέλην, τί κοινόν ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ ἐξ ἀμφοῖν ἑωρακῶς πάντα οὐσίας λέγει.

στ' Ἀπορία πλωτίνου περὶ τῆς οὐσίας, τῆς αὐτῆς

τῆς

- τῆς ἢ φρώτη καὶ ἀπλουστάτη εὐνοια· καὶ πῶς ἐνεσιν αὐτὴν ἐξηγεῖσθαι.
- ζ' Πλωτίνου ἀπορία, διατί ἡ οὐσία φερτάταται τῶν ἄλλων.
- η' Οπὶ ὁ ἀποδοθεὶς ὑπὲρ αὐτῆς λόγος, οὐ διδάσκει τί ἐστὶν ἡ οὐσία.
- θ' Οπὶ τὸ ἴδιον τῆς οὐσίας, πᾶσιν ἐφαρμόζει.
- ι' Πῶς νῦν μὲν φερτάταται τὴν οὐσίαν τὴν αἰσθητὴν τῶν ἄλλων καὶ φρώτην λέγει, ἀλλαχού δὲ μετὰ τὴν ἀσώματον αὐτὴν λέγει.
- ια' Οπὶ δοκεῖ ὑπεραντία λέγειν αὐτῶ. ἐν μὲν τοῖς φυσικοῖς τὰ κοινὰ φερτάτων καὶ φρώτα· ἐνταῦθα δὲ τὰ καθ' ἕκαστα.
- ιβ' Περί τῶν κοινῶν φρὸς ἀλέξανδρον ἀντιλογία.
- ιγ' Οπὶ φρώτων ἔδει τὴν αἰτίαν εἶπειν δι' ἣν δεύτερα γέρονται οὐσίαι.
- ιδ' Οπὶ μὴ δειξάσ φρώτην οὐσίαν μὲν οὖσαν μᾶλλον καὶ ἡτίον, τὰ εἶδη μᾶλλον καὶ ἡτίον λέγει.
- ιε' Εἰ οὐδεμία οὐσία μᾶλλον καὶ ἡτίον, πῶς τὸ α' γ' γένος τοῦ β' εἶδος μᾶλλον οὐσία.
- ισ' Οπὶ εἰ τὸ ἀπὸν τῆς ἀσθητῆς οὐσίας λαμβάνει, τὴν ἡτίον οὐσίαν λαμβάνει.
- ιζ' Οπὶ τὴν γενικὴν οὐσίαν, οὐχ ὠρίσαστο.
- ιη' Οπὶ οὐ δῆρκε τὰς οὐσίας.
- ιθ' Οπὶ τὸ φανερόν δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων οὐχ ἔχει δῆλον ποῖαν εἰρημένων.
- κ' Οπὶ χησιμος ἢ περὶ τῶν διαφορῶν θεωρία.
- κα' Απορία περὶ τῆς διαφορᾶς, ποῦ αὐτὴν χησιτάται.
- κβ' Απορία περὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι τὰς διαφορὰς καθ' ὑποκειμένου.
- κγ' Πῶς ἐπὶ δὸν δοκεῖ πάσι οὐσία ὑπάρχειν τὸ δὲ πλέγεσθαι, ἐπήγαγεν ἐφεξῆς, οὐ μὲν ἀληθές γέ ἐστι πῦτο.
- κδ' Εἰ μηδέν ἐστὶ τῆ οὐσία ἐναντίον, πῶς τὸ λογικὸν ζῶον τῶ ἀλόγῳ ἐναντίον ἐστὶ.
- κε' Εἰ μηδέν ἐστὶ τῆ οὐσία ἐναντίον, πῶς τὸ πῦρ τῶ ὕδατι καὶ τὰ ἄλλα φοιχέα ἐναντία λέγει ἀριστοτέλης.
- κς' Οπὶ δύναται ὁ ἄνθρωπος τῶ ἴπῳ εἶναι ἐναντίον· ἢ ὁ τίς ἄνθρωπος τῶ πνί ἄνθρώπῳ.
- κζ' Εἰ μηδέν ἐστὶ τῆ οὐσία ἐναντίον, πῶς τὸ εἶδος τῆ φέρσει λέγει ἐναντίον ἐν τοῖς φυσικοῖς, καὶ τὴν ὕλην τῶ εἶδει.
- κη' Τὸ μηδέν τῆ οὐσία ἐναντίον, ἐπὶ μὲν τῶν καθ' ἕκαστα, δέδεικται· ἐπὶ δὲ τῶν καθόλου οὐ δέδεικται.
- κθ' Πῶς φερταπὸν τὸ εἶδος μᾶλλον οὐσίαν τοῦ γένους, γοῦν φησιν οὐκ ἐπιδέχεσθαι τὴν οὐσίαν τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἡτίον.
- λ' Οπὶ μᾶλλον λογικὸς, μᾶλλον ἐστὶν ἄνθρωπος.
- λα' Πῶς ἡ ὕλη μᾶλλον καὶ ἡτίον λέγεται.
- λβ' Τίς ἢ αἰτία τὴν μὲν οὐσίαν μὴ ἐπιδέχεσθαι

- τὸ μᾶλλον καὶ ἡτίον, τὰς δὲ ποιότητας ἐπιδέχεσθαι.
- λγ' Διατί φερσεθηκε τὸ δοκεῖ τὸ ράδιον τῆς οὐσίας ἀποδιδούς.
- λδ' Διατί φερσεθηκε τὸ τῶ ἀελμῶ, τῶ τῆς οὐσίας ἰδίῳ.
- λε' Διατί φερσεθηκε τῶ ἀριθμῶ τῶ τῆς οὐσίας εἶδει.
- λς' Ελόμενοι κατασκευάσαι πάσι τῆ οὐσία ὑπάρχον τὸ τῶν ἐναντίων ἀναμέρος αὐτῆ δεκτικόν, λαμβάνομεν κατασκευάζοντες ἕτερον χεῖρον τὸ μὲν μόνῃ αὐτῆ ὑπάρχειν.
- λζ' Οπὶ ὅπερ δέχεται τὸ ἐναντίον οὐσία ἂν νοσεῖ γὰρ καὶ ὑγαίνει.
- λη' Επὶ τῶν ἀδίων οὐσιῶν, οὐχ ἀρμόζει τοῦτο τὸ ἴδιον.
- λθ' Εἰ ὡπερ τὸ γένος καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐκ ἐπιδέχεται ἐναντία, οὕτως οὐδὲ αἱ ἔξεις καὶ διαθέσεις, ἀλλὰ τὰ ὑπ' αὐτὰ ἀσθητά, οὐκ ἂν εἶεν τῆς οὐσίας τὸ τῶν ἐναντίων ἀναμέρος εἶναι δεκτικόν· ὅπερ γὰρ ἐπὶ τῆς ἔξεως καὶ διαθέσεως τῆς γενικῆς, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν γενικῶν οὐσιῶν θεωρεῖται· καὶ οὕτως κοινὸν ἔφατ καὶ φρὸς ἄλλα τὸ μὲν εἶναι τῶν ἐναντίων ἀναμέρος δεκτικόν.

- μ' Πλωτίνου ἀπορία ὅτι τὸ εἶναι τῶν ἐναντίων ἀναμέρος δεκτικόν ὡς συμβεβηκὸς τῆ οὐσία ὑπάρχει.
- μα' Πλωτίνου ἀπορία εἰ κατὰ τὸ σάθετον τὴν οὐσίαν θεωροῦμεν, εὐρίσκεται ἡ ὕλη μᾶλλον οὐσία.
- μβ' Οπὶ οὐ μόνον τῆς οὐσίας ἴδιον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τοῦ λόγου καὶ τῆς δόξης.
- μγ' Απορία πλωτίνου· ὅτι αὐτὴν οὐσίαν τίς ἐστὶν, οὐ παρίησι τὸ λεγόμενον αὐτῆς ἴδιον: +

57. averso. Caputum Indicem excipit ipse Dexippi Liber secundus, hoc titulo: Δεξιππου φιλοσόφου πλατονικοῦ τῶν εἰς τὰς ἀριστοτέλους κατηγορίας ἀποριῶν τε καὶ λύσεων, β.º Dexippi Philosophi Platonici Dubiorum et Solutionum in Aristotelis Categorias Liber secundus. Incipit: Μέχρι μὲν τούτων ὃ φιλομαθέστατε σέλευκε, τὰ μὲν πῖνα παλαμοῖς ἀνδράσιν ἠπυρημένα φροβεβηκα. Desinit: ἀφ' οὗ εἰ κατ' οὐσίαν αἱ λέξεις κατηγοροῦνται ἐνεσι μαθεῖν: +

75. averso. Interposito unius ac ferè semis paginae vacantis intervallo, Caputumque Indice prætermisso, subit ejusdem Liber tertius, hac brevi Inscriptione: Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν. Ejusdem in eundem. Incipit: Τὰ μὲν δὴ περὶ τῆς οὐσίας ἀπορήματα κάλλιψε τῶν ἐμῶν ἐταίρων σέλευκε οὕτως ἡμῖν ἐξητασασα· βούλει δὲ μέχρι ταύτης ἰσάμετα. Desinit: τὰ δὲ, φύσει βραχέα φύσει ἄρα ἐνυπάρξει τῆ φωνῆ τὸ μέγεθος καὶ ἡ μικρότης.

Dexippi Libri tres modò memorati, Latine tantum hactenus, non Græcè prodierunt. Ita testantur Fabricius *Biblioth. Græca Vol. IV. pag. 156.* et Catalogi MSS. Codicum Collegii *Claromontano — parisiensis* Auctor nuperrimus, qui eosdem *Cod. CCL.* sic recenset: 1.º *Dexippi Philosophi (famblifici discipuli) in Aristotelis Categorias, libri tres (editi tantum Latine).* Quapropter primi ac secundi Libri Caputum Indices, tanquam Græci operis specimen, libuit edere. Tertius autem Indice caret, idemque fine mutilus, si foliorum numerum spectes, quem singuli priores habent, plus dimidiâ sui parte deficere videtur.

83. Interposito duorum foliorum vacantium spatio, Τοῦ σφωτάτου γεωργίου τοῦ γεμίτου πρὸς τὰς χολαρίου ὑπὲρ ἀριστοτέλους ἀπιλήφεις. Sapientissimi Georgii Gemisti contra Scholarii pro Aristotele Objectiones, sive Argumenta. Initium: Ἐπὶ τὸ βιβλίον τῶν κατ' ἀριστοτέλους βλασφημιῶν καὶ ἐς ἡμᾶς ὄψε περιήλθεν. Finis: ἡμῖν δέ σου τὰ τοιαῦτα, ἴσα καὶ κωνιδίου μελιταίου πινὸς ὑλακῆς, λελόγηται τε ἤδη, καὶ αὐθις λογιθήσεται: +

Folii 102. *aversi* et 103. *aversi* marginibus adscriptum occurrit eadem, quâ totus hic Liber exaratus est, litterâ, sed minutiori, Scholion quoddam satis amplum ab his incipiens verbis: Εὐόκειν οὗτος ἀνὴρ, οὐ τὰ ἀριστοτέλει μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτῶ πλάτωνι δοκοῦντα ἀγνοεῖν.

Is *Georgii Gemisti*, (sive *Plethonis*) Liber adversus (*Georgium*) *Scholarium*, postea *Gennadium* appellatum, præter plurimas Bibliothecas, ubi eum extare Mstum tradit Fabricius *Biblioth. Græca Vol. X. pagg. 747,* et 748, asservatur in *Cesareâ Vindobonensi*, ut ex Catalogo ejus *Nesseliano* constat. Verùm nec Græcè, nec Latine adhuc prodierat dum Fabricius Volumen suum X. typis mandabat, id est Anno MDCCXXXVII, ut ipse in allegatâ *pag. 748.* testatur. An postea prodierit, nos omnino latet.

121. Ἐκ τῆς διαλεκτικῆς τοῦ μαίτρου πέτρου τοῦ ἰσπανοῦ ἐρμηνεία τοῦ χολαρίου. Ex *Dialectica Magistri Petri Hispani*, Interpretatio Scholarii. Initium: Διαλεκτικὴ ἐστὶ τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιτήμη ἐπιτημῶν. Finis: ἀλλὰ τὸ ζῶον τὸ σκελετωδὲν εἰς τὸν ἀνθρώπον διὰ τῶν ἰδίων διαφορῶν ὅθεν πᾶσα σύγχυσις ἐστίν, τῇ ἀνάγκη τοῦ σημείου ἢ τοῦ πρόπου +

Idem *Georgii Scholarii* Opus pleniori quidem titulo, sed eodem initio memorat Fabricius in proximè laudato *Vol. pag. 784,* ac

Mediolani in Bibliotheca *Ambrosiana* Mstum extare meminit.

A *fol. 158. averso* ad *fol. usque 162. aversum*, intervacantibus licet duobus et semis, sequuntur incerti Auctoris varia de *rebus Dialecticis* Fragmenta, vel Excerpta, quorum ampliusculum ita inscribitur: + Ἡ τῶν τόπων διαίρεσις τῶν διαλεκτικῶν προβλημάτων καὶ τὰ τούτων ὑποδείγματα: + *Divisio Locorum Dialecticorum Problematum, et horum Exempla; incipitque: Ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ οἷον τὸ ζῶον λογικὸν θνητὸν πρέχει ἀνθρώπος ἄρα πρέχει.*

163. Περὶ τῶν σοφισμάτων ἐκ τῶν τοῦ φιλοσόφου θωμᾶ: De *Sophismatibus* ex *Libris Philosophi Thomæ*. Initium: Ἐπειδὴ ἡ λογικὴ ἐπιτήμη ἐστὶ περὶ λόγους καὶ πρὸς τὰς διαλέξεις ἐφευρημένη. Finis: καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν σοφισμάτων ἀρκέτω: -

At quisnam hic Philosophus *Thomas*? Quis ejus Excerptor, vel Interpretes? Ego verò illum *D. Thomam Aquinatem*, hunc *Georgium Scholarium* proximè laudatum esse omnino crediderim. Quæ me in hanc opinionem adducunt, hæc sunt: plurima *D. Thomæ* opera apud *Quetifium* et *Fabricium* in Græcum sermonem translata commemorari; deinde nonnulla ex iis Philosophica ab *Scholario* Græcè etiam reddita; idque alterum mihi privatim constat ex Catalogo Græcorum Codicum clarissimi atque eruditissimi *Viri Didaci Hurtado de Mendoza,*

Æternum cui scripta decus, Granata, dedisti.

Hunc olim, Anno scilicet MDCCXXXIX. mense Octobri transcribere licuit ex *Codice Msto 410.* locupletissimæ Bibliothecæ *Exc. mi Domini Ferdinandi de Silva, Ducis Albani*, quo Litterarum omnium Auspice nunc gaudet Hispania, ego Latinarum Alumno quondam inclarui, semperque mirificè gloriabor. In eo igitur Catalogo, qui Hispanè inscribitur *Memorial de los Libros Griegos de mano de la Libreria del Sr. D. Diego Hurtado de Mendoza*, Codex CCXLV. talem fert titulum: *Ex S. Thoma quedam ex Physicis et Metaphysicis per Scholarium.* Quo testimonio quid gravius, quid luculentius?

Quum verò in *Mendozanam* Bibliothecam Græcis exemplaribus toto orbe laudatissimam inciderit sermo; opportunus sanè sese offert eorum numerum exactè verèque indicandi locus. Ea porò, ut ex Catalogo liquet, complexa est de omni *Disci-*

sciplinarum genere Codices omnino CCC-XLVIII, ipsis etiam annumeratis, quos Turcarum Imperator *Solimanus II.* eidem *Mendozæ* dono misit pro Captivo quodam sibi carissimo, quem ille libertate donatum remiserat. Sed Imperatorium donum mirum, immane, incredibile quantum aliqui verbis augent, amplificant, extollunt, præsertim *Andreas Schottus*, qui in *Hispaniæ Bibliotheca*, pag. 544. hæc de *Mendoza* jactare non dubitat: *Navem ad hæc Græcis calamo exaratis libris onustam à Turcarum Imperatore obtinuit.* Quod si ita re verâ fuisset, quo pacto tantam Librorum molem capere *Escorialensis* Bibliotheca valuisset, in quam *Mendozana* Græcorum Codicum supellex *Philippo II.* legata commigravit? nisi fortè ædificium illud, quantum quantum est, Bibliothecæ formam induisset. *Nicolaus verò Antonius*, in augendo temperatior, *sex non minùs arcas librorum manuscriptorum plenas* ab Imperatore accepisse *Mendozam* narrat. At ne is quidem Auctor vera tradit; quotquot enim Codices ab illo donati sunt, *unam* vix justam *arcam*, quippe omnino unus et triginta, impleverint. Omnium itaque Indicem, ut Orbi literato adhuc ignotum, ac singularium hujusmodi notitiarum curiosis hominibus non injucundum, subnectere hîc libuit, præfixâ, quemadmodum in archetypo Exemplari legitur, Hispanâ Inscriptione, adscriptisque Notis numeralibus, quas singuli præferunt, superiorum Codicum ordinem consequentes.

Los que diò el Turco.

- 318. *Nicetæ Choniatæ Historia de Rege Emanuele.*
- 319. *Commentaria in V. libros Oppiani de Piscibus.*
- 320. *Scholia in Æschyli Prometheus et Persas.*
- 321. *Commentaria Eustathii in Dionysium Afrum.*
- 322. *Ejusdem Scholia in Epigrammata Græca.*
- 323. *Ovidii Epistola versæ in linguam Græcam per Planudem.*
- 324. *Procopii de Bello Persico et Vandali-co libri IV.*
- 325. *Ex Polybii libris libri XII. à VI. usque ad XVIII.*
- 326. *Ex Apollodori Bibliotheca fragmenta quædam.*

- 327. *Photii Patriarchæ Enumeratio librorum quos legit, Tomus primus et secundus.*
- 328. *Ejusdem Argumenta in Socratis Scholas.*
- 329. *Ecclesiasticæ Historiæ libri VII.*
- 330. *Sozomeni Hermeæ Ecclesiasticæ Historiæ libri IX.*
- 331. *Evagrii libri VII.*
- 332. *Ex Philostorgii Historia Ecclesiastica Compendium per Photium.*
- 333. *Theocritus cum Scholiis.*
- 334. *De Sacra Scientia, diversorum de Auri fictione et Argenti.*
- 335. *Synesii Orationes et Epistola.*
- 336. *Libanii Declamationes et Epistolæ.*
- 337. *Stobæi Apophthegmata.*
- 338. *Theophylacti Simocattæ Historiæ de rebus gestis Mauricii Imperatoris et aliorum.*
- 339. *Nicolai Chalcocondylæ Historia de origine et gestis Turcarum.*
- 340. *Tabula in Pollucem et Athenæum.*
- 341. *Tzetze Versus politici in Homeri Iliada.*
- 342. *Theodori Logothetæ Metochitæ Carmina.*
- 343. *Ejusdem Epitomæ Astronomicæ elementaria.*
- 344. *Xenophontis Pædia et Opera.*
- 345. *Arriani Historia Alexandri.*
- 346. *Zonaræ Historia à Julio Casare usque ad Alexium Comnenum.*
- 347. *Zosimi Historiæ novæ libri VI. cum Eunapio de Vitis Sophistarum.*
- 348. *Orphei Argonautica.*

Hîc finem habet Librorum omnium Index, quibus *Mendozam* donavit *Solimanus*; eoque demum clauditur universus ejusdem *Mendozæ* Græcorum Mstorum Catalogus, tali subjectâ Hispanicâ Admonitione:

Los impresos græcè, castigados por Varones doctos, son muchos.

In proximè descripto Indice nonnulla mendosa vocabula emendanda curavimus. Quo præmonito, ad reliquorum hujus Codicis operum recensionem, hoc quasi diverticulo longiusculè deflexam, quo cœpimus pede, contendamus.

183. Præeunte unius et dimidii folii vacantis spatio, sequitur Tituli expers incerti Auctoris *Synopsis Syllogismorum*, hoc initio: *Τῆς συνοψείας τῶν συλλογισμῶν σοχαζόμενοι καὶ τῆς σαφούς αὐτῶν παραδόσεως * * ἠγούμεθα τῶν ἐν τῷ περὶ ἐρμηνείας εἰρημένων καὶ ἀπὸς τὸν*

παρόντα σιοποδὸν συμβαλλομένων. Hujus verò finis : Εν τούτοις σὺν θεῷ τὰ τρία χήματα πληροῦνται τῶν κατηγορικῶν συλλογισμῶν : +

191. Interposito paginæ circiter unius puræ spatio, sine Titulo, proximè superioris, ut videtur, Libri pars cætera, *De Syllogismis* nimirum *hypotheticis*, cujus initium : Οἱ ὑποθετικοὶ καλούμενοι συλλογισμοὶ σύγκεινται ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων; finis verò : οὗτος τρόπος ἐστὶν ὁ ἐξ ὅλων ὑποθέσεων :

Utriusque Operis *de Syllogismis* auctorem fuisse suspicor *Georgium Scholarium* suprâ dictum.

193. Φιλοστράτου ἥρωικά * * * * ἀμπελουργὸς ἢ φοῖνιξ * * * * Philostrati Heroica, * * * * Vinitor et Phoenix * * * * Incipit : Ἴων ὁ ξένος ἢ πόθεν : φοῖνιξ ἀμπελουργὸς τῶν περὶ σιδῶνά τε καὶ τύρον. Desinit : τὸ μὲν, γὰρ οὕτω ἐγίνασκον· τὸ δὲ οἶμαι ἐφοβοῦντο :

213. averso. Διομήδης ἢ σθέnelος. Diomedes et Sthenelus. Incipit : Διομήδης ἢ σθέnelος ἡλικίας μὲν ταυτὸν εἶχον. Desinit : ἢ οὐλὴ δὲ κόρυς ἢ σὺν ἀνχμῶν :

214. averso. Φιλοκτήτης. Philoctetes. Incipit : Φιλοκτήτης δ' ὁ ποίαντος, ἐσπάρτευσεν μὲν ὀψὲ τῶν προικῶν. Desinit : ἢ ὀλίγοις τῶν βουλευμάτων ζωτῖθεσθαι :-

215. averso. Αγαμέμνων ἢ μενέλαος. Agamemnon et Menelaus. Incipit : Αγαμέμνονα δὲ ἢ μενέλαον οὐτε τὸ εἶδος ὁμοίῳ γενέσθαι φησὶν. Desinit : ἢ βραχυλογώτατα συγκεραυνύοντα (in excusis συγκεραυνύοντα) ἠδονὴν τῷ λόγῳ :

216. Omissâ Inscriptiōne, *Idomeneus*. Incipit : Κρήτα ἰδομενέα ὁ ὤρωτεσίλειος οὐκ οἶδεν ἐν ἰλίῳ. Desinit : οἶον (in excusis οἶοι) τρεῖς μὲν ἑσπουδάκοτες λαβεῖν κρήτην δὲ παίζοντες :

Eodem averso. Omissâ quoque inscriptiōne, *Ajax Locrensis*. Incipit : Αἴαντα δὲ τὸν λοκρὸν τὰ μὲν πολέμια (in excusis πολεμικά) φησι κατὰ διομήδην τε ἢ σθέnelον γεγενῆσθαι. Desinit : ἢ οὕτω ἡλίου ἀνίσχοντος, αὐτὴ τε καταφλέθη ἢ ὅποσα τῷ αἴαντι ἔφερον :-

217. Omissâ Inscriptiōne, *Chiron*. Incipit : Χείρωνά δὲ τὸν ἐν πηλῖῳ γενέσθαι μὲν φασὶ (in excusis φησιν) ἀνθρώπῳ ὅμοιον. Desinit : ἢ ἀχιλλεῖ καὶ αἴαντι :-

Omissâ Inscriptiōne, *Palamedes*. Incipit : ἢ τὰ τοῦ παλαμήδους ὡδὲ ἀπαγγέλλω (in excusis ἀπαγγέλλει). Desinit : ὅσος (in excusis interseritur δὲ) τοῦτο ὑψηλὸν ὑπερφαινεταί τῆς λέσεως :

221. averso. Οδυσσεύς. Ulysses. Incipit : Τὰ δὲ ὀδυσσεύς οὕτως φράζει. Desinit : ἢ ἀναδεδῆ

(in excusis interseritur λόγῳ) ταῦτα φράσειαν. Hoc Caput in excusis proximè superiori conjunctum est.

222. Αἴας ὁ τελαμωνίος. Ajax Telamonius. Incipit : Αἴαντα δὲ τὸν τελαμώνος ἐκάλουσι οἱ ἀχαιοὶ μέγαν. Desinit : ὡς οὐχ ὅσοι πυρὶ θάπτεσθαι οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες :-

223. averso. Τεῦκρος. Teucer. Incipit : Τὸν δὲ τεῦκρον νέον μὲν ἦρῶν. Desinit : ἢ γὰρ μετ' ἐκείνου λέροιο, οὐ θαυμαστὰ εἶναι δόξει. Hoc etiam in excusis cum proximè superiori rectè copulatum.

Sine Titulo, *Hector*. Incipit : Ἐπαινῶν ποιῶν τὸν ἔκτορα ὁ ὤρωτεσίλειος. Desinit : ἀποδοθῆναι δὲ ὡς ὁμήρω εἴρηται :

224. Αἰνείας. Æneas. Incipit : Αἰνείαν δὲ, μάχεσθαι μὲν τούτου ἠπῶν. Desinit : ὡς τε ἀποχρῶν εἶναι οἱ ὤρος τοὺς ἀτακτοῦντας ἢ αὐτὸ τὸ βλέψαι :

Σαρπηδῶν· γλαῦκος· πάνδαρος : Sarpedon, Glaucus, Pandarus. Incipit : Σαρπηδῶνα δὲ λυκία μὲν ἠνεγκε. Desinit : ὅθεν οἱ ποιητὰ πομπῶ φασιν αὐτῷ τῷ ὑπὸ χροῦσασθαι.

Eodem averso. Αλέξανδρος ὁ πάρις. Alexander Paris. Incipit : Ακουε καὶ τὰ ἀλεξάνδρου τοῦ πάριδος ἢ μὴ ἀχθῆ αὐτῷ σφόδρα. Desinit : ἢ δὲ ἐτέρω ὀφρὺς, ὑπερῆρε τοῦ ὀμματός :

225. Ελενος· διήφοβος· πολυδάμας : Helenus, Deiphobus, Polydamas. Incipit : Ελενος δὲ ἢ διήφοβος. Desinit : ἢ ἠπλετο ἴσα τῷ κάλχαντι.

Sine Titulo, *Euphorbus*. Incipit : Περὶ δὲ εὐφόρβου τοῦ πάρθου (in excusis rectè πάρθου) ἢ ὡς γένοιτό τις ἐν τρεῖς εὐφορβος. Desinit : ὅτε ἔλαμψεν ἐπ' αὐτοὺς ἀπὸ τῆς τάφρου.

227. Ἀμπελουργὸς· ἀχιλλεύς : Ampeleurgos, Achilleus. Incipit : Μὴ δέδιδι τὸν ἀχιλλεῖ ὦ ξένε. Desinit : ἢ τὸν ἀχιλλεῖ ὦντο περὶβάλλειν :

232. Νεοπτόλεμος. Neptolemus. Incipit : Τὸν νεοπτόλεμον δὲ ὦ ἀμπελουργέ; maximâ verò sui parte mutilus, in hæc desinit : δ' ἢ γὰρ ὤρωτεσσιμένους τε καὶ θύσαντας ἡλίου δύο; quæ verba Editionis infra memorandæ pag. 747. leguntur.

Hic *Heroicorum* plerisque Liber tùm Glosis inter versus, tùm Animadversionibus Scholiisque ad margines scriptis illustratur; ad hæc totus litteris multò vetustioribus, quàm cæteri hoc Codice contenti, descriptus est. Cæterùm, quas variantes Lectiones in illo recensendo obiter addidimus, eæ natæ sunt ex collatione à nobis factâ cum excuso in *Philostratorum* Editione ornatisimâ, quam *Gottfridus Olearius* emisit Lipsiæ Anno MDCCIX. in folio. Ab hoc autem Mstum Opus præcipuè discrepat, quòd

Capita, sive Titulos *Heroum* nominibus distinctos exhibeat, hi contra in impresso prætermittantur.

LXXVII.

Chartaceus in quarto, foliorum 336. numerum complectens; chartâ crassâ, rudi, subfuscâ; atramento aliquantum evanido; unâ verò, quantus quantus est, manu, litteris sat grandibus quidem, sed informibus, confertis, intricatisque, exeunte Sæculo XIV, vel XV. ineunte, descriptus; Liber olim, si bene memini, ex Bibliothecâ Marchionis *Tarifæ*, Ducis de *Alcalá*. Eò confluxere plures *Gregorii Palamæ*, Archiepiscopi Thessalonicensis, de Spiritus Sancti Processione Sermones; *Joannis Becci*, seu *Vecci*, Patriarchæ Constantinopolitani, Epigraphæ, ipsiusque *Palamæ* Antepigraphæ de eadem Processione; *Barlaami Monachi* de eodem argumento, aliisque ad Latinorum et Græcorum dissensionem pertinentibus Orationes ac Disputationes bene multæ; *Gregorii Cyprii*, Patriarchæ Constantinopolitani, Tomus Synodicus; *Theodoræ Imperatricis* Confessio; *S. Maximi Confessoris* Epistola ad Marinum Episcopum Cyprii; *Lazari Monachi* ad Larissæ Metropolitanam Exhortatio; *Marci Eugenii*, Ephesi Metropolitanæ, adversus Latinos varia Opuscula; *Davidis Monachi* Historia hæreseos Barlaami et Acindyni; *S. Joannis Damasceni* Sermo in Sabbatum sanctum, et Epistola ad Zachariam, Doarorum Episcopum, de Christi corpore et sanguine; item levioris momenti alia: quæ singula suo ex ordine et accuratiùs, et uberius postmodò enucleata perlustrabis.

Fol. itaque 1. ante alios, sed sine Inscriptione, sine Principio sese obvium præbet *Gregorii Palamæ*, Archiepiscopi Thessalonicensis, de Processione Spiritus Sancti Sermo

prior, ab hac mutilâ sententiâ exorsus: καὶ τὸ αὐτὸ περὶ τοῦ αὐτοῦ καταφῆσαι καὶ ἀποφῆσαι σὺν ἀληθείᾳ οὐκ ἔστι; atque in hæc verba desinens: Ὁ πατὴρ καὶ αὐτὸ ἐκπορευόμενον, τὸ αὐτὸ καὶ εἰς αἰῶνας, καὶ ἐπὶ καὶ συνδοξάμενον τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀκαταλήκτους αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν: +

34. + Τοῦ αὐτοῦ λόγος δεύτερος περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος· ὅτι οὐχὶ καὶ Ὁ πατὴρ καὶ υἱὸς· ἢ τὸ παρὰ λατίνων Ὁ καὶ τῆς θείας γραφῆς περιεπινοούμενα: + Ejusdem Sermo secundus de Processione Spiritus Sancti, quòd non sit etiam ex Filio; et adversus ea quæ à Latinis ex S. Scripturâ in sui videlicet defensionem adducuntur. Incipit: Ὡς μὲν οὖν ἔδει καὶ αὐτῶν εὐσεβούντων καταλόγῳ τὸς διασέφισιν τε καὶ βεβαίωσιν τοῦ ὀρθοῦ φρονήματος. Desinit: καὶ δοξάζομεν σε τὸς δύνάμιν ἀδιαλείπτως νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀκαταλήκτους αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν: +

Uterque Sermo, sive Liber unâ cum aliis hujusmodi aliorum Græcorum scriptis prodit Græcè Londini anno MDCXXIV. in 4.º testante Fabricio *Biblioth. Græcæ Vol. X. pag. 461.*

82. averso. Εἰς τὰς ὑπὲρ λατίνων παρὰ τοῦ βέκκου συλλεγίστας γραφικὰς χησεις * ἐπιγραφὰς· τὸς ἀς αἱ καθεξῆς τοῦ μακαριωτάτου θεσσαλονικῆς ἀντεπιγραφῆς δεικνῦσαι δυσσεβῶς ἐχούσας τὰς τοιαύτας ἐπιγραφὰς· ἢ ἀντιθέτως οὐσας τὰς συνειλεγμένους τῶν ἁγίων ῥήσεων. + + λατίνων ἐπιγραφῆς τῶν ὁρώντων: + In Epigraphas scripta Testimonia complectentes, à Becco pro Latinis collectas, adversus quas (sequuntur) deinceps Beatissimi Thessalonicae (Archiepiscopi) Antepigraphæ demonstrantes, tales Epigraphas et impias, et collectis Sanctorum dictis esse contrarias. Latinorum Epigraphæ prima. Incipit: Χησεις διάφοροι γραφικὰς συλλεγίστας εἰς ἀπόδειξιν τοῦ εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ Ὁ πατὴρ καὶ υἱὸς. Desinit: τούτων ἰσοδύναμον ἀποδείκνυται: +

83.

minimè usurpandum ratus, non in eum sensum accipi debere duxerim, ut γραφικὰ Testimonia ex *Sacra tantum Scripturâ*, sed ex aliorum quorumvis Auctorum scriptis in universum deprompta censeantur. Illud postremò animadvertas velim, in ejusdem Libri titulo, initio, contextu ab *Allatio* et *Arcudio* vulgati, pro *Χησεις*, quæ dictio in duobus item occurrit ejusdem Operis *Cæsareæ Bibliothecæ* exemplaribus, et à multis, teste *Cangio*, Scriptoribus frequentatur, omnino legi *ῤήσεις*, vocem significatu apertissimam, quam in *Χησεις* locum ab imperitis Exscriptoribus repositam non immeritò suspiceris.

* Hujus operis inscriptio, quod ad priorem partem spectat, illi dissimilis est, quam P. Montfauconius *Bibliotheca Coisliniana Cod. C. pag. 171.* representat; nec expeditum satis habet intellectum. In his enim dictionibus γραφικὰς χησεις aliquod orationis vinculum, sive nexus deficit; nisi fortè voci ἐπιγραφὰς per appositionem (quod duriusculum est) adjungantur. Hunc verò defectum in mea interpretatione supplere contendi. Ad vocem χησεις quod attinet, quæ in laudato Codice etiam legitur, Cangii *Græco prælucente Glossario*, interpretatus sum *Testimonia*; tametsi *Oracula* propriè significet, quippe à Verbo *Χεῖρα* *Oraculum* reddo derivatur. Deinde γραφικὰς tam angustè, quàm eidem *Cangio* placuit,

83. † Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου θεσσαλονικῆς ἀντεπιγραφή πρώτη:— Gregorii Archiepiscopi Thessalonicae Antepigraphæ prima. Incipit: Όταν ἐπὶ τῆς θεολογίας ἰσοδυναμῶσιν ἀλλήλων. Desinit: ἡ πνευματικὴ καὶ αἰδίου γέννησις τε καὶ ἐκπόρευσις: +

Eodem averso. † Λατίνων ἐπιγραφή β^a: + Latinorum Epigraphæ secunda, ita incipiens: Επειδὴ εἰσὶ τινες ἀντιλήροντες. Atque ita sibi tūm *Becci* Epigraphæ, tūm *Palamae* Antepigraphæ succedunt alternis, utraque duodenæ. Epigraphas autem hîc non legere est integras, ut in Leonis Allatii *Græciæ Orthodoxæ Vol. II. pag. 522. et seqq.*; sed decurtatas, ac S. Scripturæ et SS. Patrum sententiis destitutas. Easdem nostris similes, sed adjunctâ Cardinalis *Bessarionis* Defensione, publicavit Petrus Arcudius in *Opusculis aureis Theologicis*, Romæ anno MDCLXX. in 4.º excusis.

89. averso. Τοῦ αὐτοῦ ὅτι λατῖνοι λέγοντες καὶ ἐξ υἱοῦ τὸ πνεῦμα, οὐκ ἔχουσι διαφυγεῖν τοὺς ἐγκαλοῦντας αὐτοῖς, ὅτι τοῦ ἐνὸς πνεύματος δύο λέγουσιν ἀρχάς: καὶ ὅτι τοὺς θεολογικοὺς συλλογισμοὺς ἀποδεικτικοὺς μᾶλλον δεῖ χελεῖν, ἢ διαλεκτικούς:— ἐγράφη δὲ πρὸς ἀκίνδυνον, ἐπὶ τοῖς εὐσεβέσι καὶ φίλοις ἐναριθμούμενον: + Eiusdem, quod Latini dicentes ex Filio etiam esse Spiritum, non possint effugere argumenta accusantium ipsos, quod unius Spiritus duo principia dicant; et quod Theologicos Syllogismos magis demonstrativos oporteat appellare, quàm dialecticos. Scriptum verò est ad Acindynum etiamdum piis et amicis annumeratum. Initium: + Σὺ μὲν ἡμᾶς ἴσως χεῖν εἶναι λόγον ἀποδοῦναι δοκεῖς. Finis: καὶ θεὸς ἀναθεν ἐπίκουρος καὶ ἐπίκοος εἶη: +

Id Opusculum memoratur in Bibliothecæ *Coislinianæ* Catalogo, pag. 171. videturque ineditum.

100. † Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀκίνδυνον ἐπιστολή, περὶ τῆς τοῦ βαρλαάμ ἐν τοῖς δόγμασι διαφορᾶς: + Eiusdem ad eundem Acindynum Epistola de Barlaami in Sententiis differentia. Incipit: Ο μὲν τῆς ἑαυτοῦ περὶ τὸ κατηγορεῖν ἐτοιμότητος τε καὶ δεινότητος ἡμᾶς ὑπέθεσιν ἐνησάμενος, &c. Desinit: καὶ ἀνακαλύπτει τὸ βαρὺ καὶ βαθύ σκότος, τῶν νοερῶν κατ' ἐκείνους φησιμῶν: +

Hæc Epistola *Palamae* neque inter recensitas à Fabricio *Biblioth. Græc. Vol. X. pagg. 457. et 458.*; neque inter memoratas à Montfauconio supra dicti Catalogi pagg. 170. et 171. usquam apparet; adeoque ineditis annumeranda.

102. averso. † Τοῦ αὐτοῦ τῷ φιλοσόφῳ βαρλαάμ, περὶ ὧν ἔφη δύο ἀρχῶν· ἡ καθ' ἑλληνικῆς ἐποψίας: + ὁ μὲν ἔπαινος τῷ φιλοσόφῳ πρεπωδέστατος· τὰ δὲ ἐξῆς γράμματος πρὸς γράμμα καταλλήλος ἀπάντησις: + Eiusdem Philosopho Barlaamo, de quibus duo Principia dixerit, vel contra Græcam speculationem. Laus quidem Philosopho. Quod ad reliqua, de verbo ad verbum mutua Responsio. Incipit: Ω θρέμμα τῆς ἀγατάτω περὶ λόγους παιδείας, καὶ τῆς φύσει σοφίας δῶρον. Desinit: καὶ δι' ἀλλήλων ἀσπασμὸν ἡμῖν γενέσθαι τὸν αὐτὸν ἐν ἀγίῳ φιλήματι. Idem Opusculum, etsi paulò aliter, ac multò contractiùs inscriptum, in *Coislinianæ* Bibliothecæ Catalogo, pag. 171. et seq. reperias; at nusquam publicâ, ut arbitror, luce donatum.

123. Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτὸν βαρλαάμ γράφοντα ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις ἐπ' οὐδενὸς τῶν θείων, ἔλεγχος, ὅτι ἔστιν ἐφ' ὧν καὶ ὅτι κυρίως ἀπόδειξις αὐτῆ, ἡδὲ κατ' ἀεισοτέλην ἀπόδειξις ἀσύστατον· καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὴν ἀχεῖον: + Eiusdem adversus eundem Barlaam scribentem, super nullâ rerum Divinarum existere Demonstrationem; Refutatio indicans super quibus existat; et illam verè esse Demonstrationem; Aristotelicam verò Demonstrationem esse quid instabile, et quidquid eâ nititur, inutile. Incipit: Τὰ μὲν τῆς δυναρχίας ἐν μέσου γέρονεν· ἐξεκόπη γὰρ τῶν λόγων τοῦ φιλοσόφου. Desinit: τῇ καθ' ἡμᾶς ἐπὶ τῶν θείων ἀποδείξει τὴν κατ' ἀεισοτέλην ἀπόδειξιν καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὴν: +

Hoc ibidem pag. 172. memoratur; estque, meâ quidem sententiâ, perinde ineditum.

145. Interjecto unius folii silentis intervallo, Τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν ἰωάννου τοῦ δαμασκηνοῦ λόγος εἰς τὸ ἅγιον σάββατον: † Sancti ac deiferi Patris nostri Joannis Damasceni Sermo in Sabbatum sanctum. Incipit: Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ κυρίου. Desinit: μεθ' οὗ τῷ πατρὶ σὺν ἀγίῳ πνεύματι δόξα, πμῆ, πρεσβυτέρησι, καὶ μεγαλοπρέπειαι, νῦν τε, καὶ ἀεὶ καὶ τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ἀμήν: +

Post alios plures edidit, titulo paulisper immutato, *Lequienus* in hujus S. Patris *Opusculum Vol. II. pag. 815.* Parisiis An. MDCCXII.

164. Interpositis paginis circiter duabus vacuis, † βαρλαάμ μοναχοῦ συμβουλευτικὸς περὶ ὁμοιοῦς πρὸς ῥωμαίους καὶ λατίνους λόγος πρῶτος: + Barlaami Monachi Oratio suasoria de Concordia ad Romanos et Latinos.

Ora-

Oratio Prima. Incipit: Οτι μὲν πάντες οἱ ἀπὸ χειροῦ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντες. Desinit: ὡρθοδοξία δὲ πάνυ πιστὴ καὶ βεβαία δίκην ὑμᾶς τῶν κακῶν ὑποχρεῖν. πάντων ὅπερ εἰάν καλῶς ποιῆτε εὐλαβήσεσθε: +

178. averso. † Τοῦ αὐτοῦ: ὡρὸς τὴν σύνοδον περὶ τῆς ὡρὸς λατίνους ἐνώσεως: + Eiusdem ad Synodum, de Unione ad Latinos. Incipit: Εἰ μὲν ἐώρων ὑμᾶς ὅταν περὶ τῶν παραγράφων συμβουλευσθε. Desinit verò: ἂν οὐκ οἶδ' ὅτι μείζον ἐπίων τις ἀγαθὸν οὐκ ἂν, συγχρὸν τοῦ εἰκότος ἀμάρτου: +

Ex duabus his Orationibus nonnulla excerptis Allatius in Lib. de Ecclesia Orient. et Occident. Consensione; sed eas typis integras prodiisse nondum accepi.

185. Præunte unius paginæ ac ferè semis vacantis intercapedine, † βαρλαάμ μοναχοῦ ὡρὸς λατίνους ὅτι ὑποκειμένου ἐκ μόνου τοῦ ὡρώτου ἀγίου τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔχει τὴν ὑπαρξιν, οὐκ ἀναρῆται ἢ κατ' οὐσίαν ταυτότης πατρὸς καὶ υἱοῦ. λόγος α: - Barlaami Monachi contra Latinos, quòd supposito ex solâ primâ causâ Spiritum Sanctum habere existentiam, non tollatur identitas secundum essentiam Patris et Filii. Sermo I. Incipit: Εἰ μὲν κριτὴν πῶς ἀμφότεροι εἶχμεν ἐκ θεοῦ ἀφίγμενον. Desinit: ὡς ἄρα οὐσίας ἀλλοτριότητα εἰς τὴν τελεὰ εἰσάχμεν: +

189. averso. † Τοῦ αὐτοῦ ὅτι ὑποκειμένου ἐκ μόνου πατρὸς ἐκπορεύεσθαι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἀναρῆται αἱ ὡρθοπικῆ διαφορά τῶν τελῶν ὡρθώπων ὡρὸς ἀλλήλα: + λόγος β: + Eiusdem, quòd, supposito ex solo Patre procedere Spiritum Sanctum, non tollantur personales differentia trium Personarum invicem. Sermo II. Incipit: Επομένως δὲ τούτοις καὶ περὶ τῶν ὡρθοπικῶν διαληπτέων ἰδιοτήτων. Desinit: ἡμετέρας δεικνύου ἐν ἰδίῳ λόγῳ ἂν ἐβελήσῃ θεὸς διαλέξομαι: +

201. averso. Τοῦ αὐτοῦ ὅτι ὑποκειμένου ἐκ μόνου τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεσθαι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον οὐκ ἀναρῶνται τὰ περὶ θεολογίας ῥητά. λόγος γ: † Eiusdem, quòd, supposito ex solo Patre procedere Spiritum Sanctum, non tollantur Theologica dicta. Sermo III. Incipit: Ἰσως ὡ ἄνδρες λατῖνοι ὑπολαμβάνοντες, ὡς ἐγὼ καθ' ὑμῶν ποιήσομαι τοὺς ὑπὲρ τῶν γρακῶν λόγους. Desinit: ὅταν ἐκεῖνα τὰ ῥητά λέγων ἀπαρεγραψάμην, ὑμῖν ἡδὲ ἀφίημι σκοπεῖν: +

212. † Οτι ὑποκειμένου καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ ἐκπορεύεσθαι τὸ πνεῦμα ἅγιον, πολλὰ τῶν ὁμολογημένων ἀναρῆται καὶ πολλοῖς ῥητοῖς τῶν ἀγίων ἐναντίας ἔχει ἢ τοιαύτη ὑπόθεσις. λόγος δ:

δ: - Quòd, supposito etiam ex Filio procedere Spiritum Sanctum, multa ex iis quæ confitemur, tollantur; et multis Sanctorum dictis adversetur hoc argumentum. Sermo IV. Incipit: Οταν εἰς λόγους ἀλλήλοις ἐρχόμεθα ὡ ἄνδρες λατῖνοι. Desinit: τοῦ μηδὲν ὑμῖν ἐν τῷ ὡρκαίμενῳ ζητήματι ἀληθείας μετῆναι: +

221. † Πρὸς τοὺς ἀντιλογικοὺς τῶν λατίνων ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν αὐτοῖς ὡρὸς γρακούς διαλεγόμενοι διὰ συλλογισμῶν ἀποδείξαι, ὅτι οὐ μόνος ὁ πατὴρ ἀρχὴ καὶ πηγὴ τῆς θεότητος. λόγος ε: + Adversus Contradictores Latinos, quòd impossibile sit ipsis, cum Græcis disceptando, per syllogismos demonstrare, non esse solum Patrem principium et fontem Deitatis. Sermo V. Incipit: ὅτι μὲν οὖν ἡ ὑμετέρα ὑπόθεσις, πολλοῖς τῶν ἀγίων ῥητοῖς ἐναντίας ἔχει. Desinit: ὡρὸς τοῦτον ἔγωγε οὐδένα φημὶ πεποικέναι συλλογισμόν: +

230. averso. † Πρὸς τὰς κυριώτερας τῶν λατίνων ὑποθέσεις, ἐξ ἂν οἶονται δεικνύου, ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ ἔχει τὴν ὑπαρξιν. λόγος ἕκτος: + Adversus præcipua Latinorum argumenta, ex quibus putant demonstrare quòd Spiritus Sanctus etiam ex Filio habeat existentiam. Sermo VI. Incipit: Επὶ μὲν τῶν ἀλλων τῶν κατὰ τὸν βίον ἀγῶνων ὡ ἄνδρες λατῖνοι. Desinit: ὡς δὲ ὡρθολογὸς τὸ ὡρθολητικὸν ἰδίωμα, καὶ τὸ ὡρθόβαλλεν τὸ πνεῦμα: +

239. † Τοῦ αὐτοῦ βαρλαάμ μοναχοῦ ὡρὸς τοὺς τοῦ πάπα ὡρθεῖς ἀπόδειξις ὅτι ὑποκειμένου ἐκ μόνου πατρὸς ἐκπορεύεσθαι τὸ πνεῦμα ἅγιον, οὐδὲν ὅλως ἀδύνατόν ἐπιτεταῖ οὐδέ τι τῶν ὁμολογημένων τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναρῆται δογματῶν: + λόγος ζ: - Eiusdem Barlaami Monachi ad Papæ Legatos Demonstratio, quòd, supposito ex solo Patre procedere Spiritum Sanctum, nullum omnino absurdum sequatur; nihilque ex Dogmatis tollatur, quæ confitetur Ecclesia. Sermo VII. Incipit: Ο θεῖος ἀπόστολος ἐν τῇ ὡρὸς γαλατᾶς ἐπιστολῇ. Desinit: ἐκ τῆς ὡρὸς πάντα τὰ ληθῆ συμφωνίας, ἀληθεῖ ἄτην νομίζειν τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν: +

246. averso. † Τοῦ αὐτοῦ ὅτι οὐχ ἀπλῶς ὑπόθεσις τὸ νομίζειν ἐκ μόνου πατρὸς ἐκπορεύεσθαι τὸ πνεῦμα ἅγιον ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα τοῖς εὐσεβῶν αἰσχυμένοις ἐκ μόνου τοῦ ὡρώτου ἀγίου ὡρσάγειν τὰ ἐκεῖθεν ἀχρόνως ἐκλάμψαντα καὶ κεφαλαιώδης ἔκθεσις τοῦ ἡμετέρου δόγματος: +

Eiusdem, quòd non sit simpliciter argumentum existimare, ex solo Patre procedere Spiritum Sanctum; sed omnino necessarium esse volentibus piè agere, ex so-

lâ primâ causâ educere quæ inde sine tempore eluxerunt; et compendiosa nostri Dogmatis Expositio. Incipit: Οτι μὲν οὖν ὑποκειμένου ἐκ μόνης τῆς φώτης ἀτίας καὶ ἀμφω τὰ ἀπτα τὰ ἰσοτίμως ἔχειν. Desinit: καὶ φεικτῶ βήματι τοῦ χϋ σὺν καθαρᾷ πολιτείᾳ παρᾶσθαι: +

248. † Δόγμα λατίνων γραφὲν ὑπὸ τῶν φρέσβων τοῦ πάπα, εἴτα τοῦ αὐτοῦ ἢ τούτου ἀνασκευή: - Dogma Latinorum scriptum à Legatis Papæ, item ejus ab eodem Confutatio. Incipit: Ο πατήρ ἢ ὁ υἱὸς μία εἰσὶν ἀρχὴ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Desinit: ἀλλὰ περὶ ὧν τοῖς ἀποστόλοις ἀνήγγειλεν: +

250. averso. † Λεγάτος* ἢ περὶ (adde ἁγίου) πνεύματος: + Legatus, sive de Spiritu (Sancto). Incipit: Τεθέασαι τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἔγραψεν τῷ τε πατριάρχῃ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ἱεράρχαις. Desinit: εἰ θεανάτω τὸν ἀποθάνοντα ὑπὲρ ἡμῶν ἀμειψόμεθα: +

254. averso. † Τοῦ αὐτοῦ φρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον νικόλαον* (καβασίλαν) περὶ τῆς τοῦ πάπα ἀρχῆς: + Ejusdem ad Archiepiscopum Nicolaum (Cabasilam). De principatu Papæ. Incipit: φησὶ ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ, τὸν πάπαν μὴ ὀρθόδοξον εἶναι. Desinit: οὐχ ἦν τὸν διὰ τῶν λοιπῶν δηλαδὴ ἱεραρχῶν συσταθῆσεται: +

259. † Τοῦ αὐτοῦ φρὸς τὸν αὐτὸν ἀρχιεπίσκοπον νικόλαον, περὶ τοῦ πάπα: - Ejusdem ad eundem Archiepiscopum Nicolaum, de Papæ. Incipit: Μὴ τοῦτο οἶον σεβάσμιε πάτερ ὅτι τοῦ πάπα τῶν ὀρθῶν ἐκπεσόντος δογματῶν. Desinit: ἐξ ὧν καὶ ὑμᾶς πιεθεύειν ἴδει, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ ὀρθὰ πιεθεύεται δόγματα: +

262. † Τοῦ αὐτοῦ κατὰ θαμᾶ, λέγοντος ὅτι * κατὰ μόνα τὰ φρὸς πὶ διαφέρουσιν ἀλλήλων τὰ θεῖα φρόσωπα: + Ejusdem contra Thomam dicentem, per solas relationes differre inter se Divinas Personas. Incipit: Θωμᾶς μὲν οὐδένα πρόπον διαφορᾶς ἐν τῇ τριάδι οἶεται εἶναι. Desinit: οὐδὲν οὖν ἄτοπον, εἰ τὸ φῶτον ἄπρον, καὶ τῷ εἶναι φροβολεὺς διαφέρει τοῦ υἱοῦ, ὡς παρ' τοῦ πνεύματος διαφέρει τῷ εἶναι πατήρ: +

263. † Τοῦ αὐτοῦ κατὰ θαμᾶ λέγοντος ὅτι μόνῃ ἢ πατρότητι συσταπικόν ἐστὶ τῆς ὑποστάσεως τοῦ φῶτου ἀγίου* τὸ δὲ ἀγέννητον οὐδαμῶς: + Ejusdem contra Thomam dicentem, quod sola Paternitas constitutivum sit hyposta-

seos primæ Causæ; ingenitum verò nequaquam. Incipit: Οἱ περὶ τὸν θαμᾶν, κατὰ μόνην τὴν τῶν φρὸς πὶ διαφορᾶν διακρίνουσιν ἀλλήλων τὰ θεῖα φρόσωπα. Desinit: τὸ τὴν φρότητα μόνῃ συσταπικόν εἶναι τοῦ φῶτου ἀγίου τὰ ἀφικτα ὡς οἶεται συστάγει συμπεράσματα: +

264. averso. † Τοῦ αὐτοῦ, φρὸς τοὺς φρέσβεις* ὅτι ἐναντιαῖς περιπέπλουσι δόξαις: + Ejusdem ad Legatos, quod contrariis laborent sententiis. Incipit: Ο μάλιτα τῶν ὑμετέρων θαυμάζω, τοῦτό ἐστι* ὅτι ἐπ' οὐδεμίας ἀκινέτου ἐννοίας. Desinit: ἄπερ καὶ οἱ θεῖοι πατέρες ἡμῶν οἱ πόρρω ἐλθόντες ἀρετῆς, ἢ σοφίας ἀγνοεῖν διαφρέδην ὁμολογοῦσιν: +

265. † Τοῦ αὐτοῦ φρὸς τοὺς φρέσβεις, κοινὴ ἀνασκευὴ πάντων τῶν συλλογισμῶν* οὓς ἐκτίθενται λατῖνοι περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος: + Ejusdem ad Legatos communis Refutatio omnium syllogismorum, quos exponunt Latini de Processione Spiritus Sancti. Incipit: Πᾶς ὀρθῶς ἔχων συλλογισμὸς, ἢ ἀποδεικτικὸς τυγχάνει ὧν, ἢ διαλεκτικὸς. Desinit: καὶ τὴν μίαν τοῦ παντὸς σύμπνοιαν καὶ ἀρμονίαν χαλλιεργῶσα: +

271. † Τοῦ αὐτοῦ φρὸς τοὺς φρέσβεις ἀπόδειξις* ὅτι καὶ οἱ μετὰ τοὺς ἀποστόλους θεῖοι πατέρες ἡμῶν, ἐκ μόνης τῆς φώτης ἀτίας καὶ ἀμφω τὰ ἀπτατὰ ἔχειν τὸ εἶναι ὑπελάμβανον: + Ejusdem ad Legatos Demonstratio, quod Sancti Patres nostri Apostolos secuti, ex sola primâ Causâ ambo Causata habere suum esse existimaverint. Incipit: Εκείνο δὲ πάντως οὐκ ἀγνούμενον, ὅτι καὶ οἱ μετὰ τοὺς ἱερούς καὶ θεῖους ἀποστόλους. Desinit: εἰς γὰρ παρ' ἡμῖν ἀμφοῖν τοῖν φροσώπων ἀπτος καὶ σύνδεσμος ὁ πατήρ: +

274. † Τοῦ αὐτοῦ ἀπάντησις φρὸς τὰ ἐπιχειρήματα ἃ φρὸς αὐτὸν εἶπεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος βοσπόρου, περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος: + Ejusdem Responsio ad argumenta, quæ contra ipsum dixit Archiepiscopus Bosphori de Processione Spiritus Sancti. Incipit: φησὶ ὅτι πατὴρ καὶ υἱὸς θέλημα ἐν* καὶ οὐ θέμις διαφορᾶν τινα. Desinit: καὶ πᾶσαν συλλογικὴν τε καὶ διαμρετικὴν ἐπὶ χετασκευὴν τούτου κινήσητε μέθοδον: +

276. averso. † Λόγος συυτεθειμένος ἐκ διαφορῶν τμημάτων τῶν τοῦ θεολόγου λόγων, ἐπὶ δὲ καὶ τοῦ μεγάλου βασιλείου* ἀρμόδιος καὶ φρὸς τοὺς

* In Titulo apud Fabricium Biblioth. Græca Vol. X. pag. 429. excuso, quem is à Lambecio mutuatus est, accedit negantis adverbium οὐ, quod hîc male prætermissum; quippe D. Thomas non ait Divinas Personas per solas Relationes inter se differre; sed per has melius, quàm per Originem distinguî. En ejus verba:

Unde melius dicitur, quod persona seu hypostases distinguuntur relationibus, quàm per originem: Licet enim distinguantur utroque modo, tamen prius et principalius per relationes, secundum modum intelligendi. Vide Summam Part. 1. Quæst. XI. Art. 2.

τοὺς σοφοὺς τῶν λατίνων λέγεσθαι: + Oratio composita ex diversis sectionibus Oratorum et Theologi, et Basilli Magni, ad Latinorum etiam sapientes haberi digna. Incipit: Επειδὴ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀπερίεργον τῆς θείας ἡμῶν ἀπμάσαντες πίστεως. Desinit: ἐν αὐτῷ τῷ χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ἀμήν: +

Quotcunque Barlaami Opuscula, duo scilicet et viginti, à Codicis fol. 164. ad folium usque 276. à me recensita sunt, ea prorsus in Fabricii Biblioth. Græcæ Vol. X. pagg. 428, 429, 430, et 431. tanquam eadem Barlaamo etiam assignata atque inedita, præfixis Græcè Titulis Initiisque, referuntur.

280. † Τοῦ αὐτοῦ βαρλαάμ· πρὸς φραγκισκόν: + Ejusdem Barlaami ad Franciscum (de Principatu Papæ). Incipit: Οἱ περὶ τὰς ἐπισημαίας δεινοὶ ᾧ χριστῷ φραγκισκίσκε, λέγουσιν, ὅτι ἕκαστος ἐπισημῶν μόνοις δύναται διαλεγίσθαι περὶ ὁτουοῦν τῶν κατὰ τὴν οἰκείαν ἐπισημῶν προβαλλομένων. Desinit: ἐχέτω τὴν πίσιν ὅσος λόγος, ἐξ ᾧν εἶπομεν ἀρχῶν· καὶ μακροθύμως ἀκουσόμεθά σου: +

Is Libellus nec una vice, nec uno loco lucem vidit, auctore Fabricio Biblioth. Græcæ Vol. V. pag. 430.

290. averso. † Τόμος συνοδικὸς κατὰ τῆς τῶν λατίνων αἵρεσέως· ἐκτεθεὶς κατὰ μῆνα * * * τῆς Ν^ο * * * τοῦ ς^ο ᾧ ἔτοις· καθαιρῶν μὲν τὸν βέκκον, τοῦ πατεριάρχου θρόνου καὶ ἀναθέματα τοῦτον καθυποβάλλων· ὡς τῇ τοιαύτῃ αἵρέσει αὐτομολέσαντα· τῷ αὐτῷ δ' ὁμοιωῖς παραδιδούς ἀναθέματα, καὶ πάντα ἄλλον τὸν τὰ αὐτὰ ἐκείνω φρονούντα ἢ φρονήσοντα ποτὲ προκαθεμένου τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως καὶ αυτοκράτορος Ῥωμαίων κυρίου ἀνδρονίκου τοῦ παλαμολόγου· συνεδριάζοντος τοῦ ἀγιωτάτου καὶ οἰκουμηνικοῦ πατριάρχου κυρίου γρηγορίου παρακαθημένου τῆς ἱερᾶς συνόδου καὶ τῶν λαμφοτάτων τῶν συγκλητικῶν: + Tomus Synodicus contra Latinorum hæresim, expositus Mense * * * Indictione * * * Anno 6800. (Christi 1392). deturbans quidem Patriarchali solio Beccum et ipsum anathemate percellens tanquam de tali hæresi convictum, atque eodem similiter anathemate castigans quemvis alium eadem, quæ ille, sentientem, vel aliquando sensurum: præsidente piissimo Rege et Imperatore Romanorum, Domino Andronico Palæologo; considente Sanctissimo et Oecumenico Patriarcha Domino Gregorio; assidente Sancta Synodo et clarissimis convocatis. Incipit: Εχε μὲν ἡ ἐπι-

συμβάσα παρμικροῦ παρραχὴ πὶ καὶ ζάλη τῇ Ἐκκλησίᾳ. Desinit: μὴ πῶς οὕτω θερασυώμενοι, τῶν αὐτῶν ἀμοιβῶν κατὰ τὸ ὑποδῆγμα τύχου: +

Tomus hic Synodicus, Gregorii nimirum Cyprii, adversus Beccum, eique assentientes prodiit Græcè, sed diverso, multoque breviori titulo, ex Regis Christianissimi Bibliothecæ Codice Msto MMMCCCCXLII. descriptus, in Anselmi Banduri Imperio Orientali, Vol. II. pag. 942.

303. Sequitur Exemplum Confessionis super rebus Ecclesiasticis, quam Theodora Imperatrix edidit post obitum Michaelis Palæologi Comneni, Græcorum Imperatoris, conjugis sui, qui litteras Catholicæ Romanæque Fidei testes dedit ad Gregorium X. Pontificem Maximum, Concilio Lugdunensi Generali secundo tunc præidentem. Quum verò in omnibus, quotquot evolvimus, rerum commentariis, aliisque scriptis, nullum hujusmodi Confessionis non modò exemplum extet, sed ne mentio quidem occurrat; id velut Historia Byzantina singulare monumentum atque ejus studiosis hominibus jucundissimum, libuit hîc ad litteram exscribere.

† Τὸ ἴσον τῆς ὁμολογίας, τῆς κραταιᾶς καὶ ἀγίας ἡμῶν κυρίας καὶ δεσποίνης, ἐπὶ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι· ὅπερ διὰ οἰκειοχρίστου σαυροῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐπιστάσατο· καὶ κάτω διὰ τῆς οἰκείας γήλης ἐν χριστινῇ βούλλῃ φερομένης καὶ ἀπρωρημένης (Ιεγ. ἀπερωρημένης) δι' ὀξείας μετὰ τάξης: +

Θεοδώρα ἐν χριστῷ τῷ θεῷ· πιστὴ ἀγνήτα καὶ αὐτοκρατόρισα Ῥωμαίων· δούχηνα· κομνηνῆ· ἡ παλαμολογίνα· οὐχ ὡσπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων χριστορθωμάτων ὅσα πῆς ἐπὶ σωτηρίᾳ ἑαυτοῦ χριστορθώσασι δυνήσεται, οὕτω μοι καὶ ἐπὶ τῆς εὐσεβείας αὐτῆς δοκῆ· ἐκείνα μὲν, γὰρ κρύπτειν χαλὸν καὶ παντάπασι τηρεῖν ἀφανῆ· ἵνα ὁ βλεπόντων ἐν τῷ κρυπτῷ οὐράνιος πατήρ καὶ θεός, ἀποδιδόν ἐν τῷ φανερῷ· εὐσεβείαν δὲ τὴν καὶ ἀρετῆς ἀπάσης πηγὴν τε καὶ ἀρχὴν καὶ μητέρα τυγχάνουσαν, οὐ κρύπτειν· ἀλλ' ἐμφανίζειν τοῖς πᾶσι καὶ δημοσιεύειν σωτήριον· καὶ τοῦτό ἐστιν ὡς ἔμοιγε φαίνεται τὸ ἡμέτερον φῶς· ὃ τὰ ἱερὰ εὐαγγέλια ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων λάμπειν διακελεύεται. διὰ τοῦτο οὔτε ποτὲ ἄλλοτε τὸ πρὸς θεὸν εὐσεβὲς ὑπεβίβλατο παραστῆσαι ἢ βασιλεία μου, οὔτε νῦν ὑποπέλλεται· διατρανοῖ δὲ μᾶλλον καὶ διαβεβαοῦται οὕτως ἐν πᾶσι πιστεύειν. ὡς καὶ ἀνάθεν ἡ τοῦ θεοῦ Ἐκκλησία ὁμολογεῖν καὶ πιστεύειν ἐδίδαξε.

ξε· τοῦτο οἷδε θεός· ὁ καὶ τὰ βάθι τῶν καρ-
διῶν ἡμῶν ἐρευνῶν· γνωσέτωσαν δὲ καὶ πάν-
τες ἄνθρωποι· ὡς οὐδὲν παρ' ἡμῖν φρόνημα ἔτε-
ρον· ἀλλ' ἢ τὸ γνήσιον τῆς καθολικῆς καὶ ἀπο-
στολικῆς ἐκκλησίας· ἐπεὶ δὲ οὕτω φρονεῖ τῆ τοῦ
θεοῦ χάριτι καὶ οὕτω φρεσθεύει ἡ βασιλεία μου,
δῆλον πάντως ὅτι καὶ τὴν ὀλεθρίαν ὑπόθεσιν
καὶ φάσιν τὴν οὐ καλῶς ἐν τῷ φεραλαβόν-
τι χροῖῳ ἐπισυμβᾶσαν τῇ ἐκκλησίᾳ· καὶ αὐ-
τὴν εἰς τέλος συγχέασαν, ἐκ ψυχῆς μίσησις
ἀποτρέφεται καὶ μισαῖ· βδελύσσεται· εἴτε εἰ-
ρήνη· εἴτε οἰκονομία, εἴτε τι παραπλήσιον ἔτε-
ρον οὐκ ἀληθῶς ἀνομάζετο· καὶ τοὺς ἐπαινοῦν-
τας ἐπὶ καὶ νῦν αὐτὴν καὶ φροσκειμένους αὐ-
τῇ πολεμίους ἠγῆται τῆς τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας·
ἐπιβούλους δὲ τῆς ἐαυτῶν σωτηρίας· ἐχθρούς
δὲ καὶ λυμεῶνας καὶ τῶν παρεδεχομένων αὐ-
τοῦς καὶ ὡς φροξένους ἀπολείας ψυχῶν, ἀπο-
βάλλεται· εἰ γὰρ καὶ τινικαῦτα ὅσον εἶχεν
ἐκείνη τὸ ψυχολαβῆς διελάνθανεν, ἀλλὰ γε
νῦν οὐ λαυθάνει τὴν βασιλείαν μου· ἐδίδαξε γὰρ
αὐτὴν αὐτὰ τὰ φράγματα· καὶ λόγρι μετὰ
τῶν φραγμάτων ἀληθεῖς τε καὶ βίβαιοι· πλὴν
ἡ βασιλεία μου καὶ τότε τῇ χάριτι τοῦ θεοῦ
ἐνισταμένης, λέγω τῆς ὑποθέσεως, σφόδρα ἐ-
βαρύνετο καὶ ἐδυχεραίνε τὸ ἀσυνήθες καὶ χημο-
φανῆς τοῦ φράγματος· καὶ ἠγανάκτει ἐπ' αὐ-
τῷ καὶ μὴ τὸ δεινὸν ὅπόσον ἦν ἐξεπίστατο· καὶ
ἐν τῷ παρόντι δὲ, πολὺ μᾶλλον ἀγανακτεῖ·
σαφῶς ὁράσα τῆς οὐ καλῆς ἐκείνης ἐπινοίας,
οὐκ ἀγαθὸν ἀπαντῆσαν τὸ τέλος· ἀλλὰ περὶ
μὲν τούτων,

Οὕτως ἔχει· ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν βέκκον διὰ τὰ βλά-
σφημα αὐτοῦ δόγματα· εἴτε δὲ καὶ τὸν με-
λιτηνιώτην· καὶ τὸν μετοχίτην ὡς ὁμόφρονας
αὐτοῦ ἢ τοῦ θεοῦ κατεδίκασεν ἐκκλησία καὶ ἀπε-
κήρυξε· καὶ τῆς κοινωσίας ἐαυτῆς ἐλλοτερίωσε,
ποιούτους δεόντως αὐτοὺς ἠγῆται καὶ ἡ βασι-
λεία μου, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλέτους, τῇ
ψήφῳ τῆς ἐκκλησίας ἐξακολουθοῦσα.

Ἐπεὶ δὲ τῇ αὐτῇ ἀγίᾳ τοῦ θεοῦ ἐκκλησίᾳ, ἔδο-
ξε καὶ τὸν ἐμὸν αὐθέντην καὶ βασιλέα καὶ ὁμό-
ζυγον τελευτήσαντα μνημοσύναν τῶν γενομο-
μένων μὴ ἀξιώσασθαι δι' αἰτίαν τῆς ρηθείσης ὑπο-
θέσεως καὶ τῆς ἐντεῦθεν συγχύσεως, ἡ βασι-
λεία μου τὸν τοῦ θεοῦ φροπμῶσα φόβον· καὶ
τὴν, εἰς τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ἐκκλησίαν εὐπέθειαν,
στέργει καὶ καταδέχεται, τὸ δόξαν καὶ ἐπὶ
τούτῳ αὐτῇ· καὶ οὐ μήποτε ἀναγκάσει μνε-
μόσυνα ποιῆν ἐπ' αὐτῷ τῷ αὐθέντη μου καὶ
βασιλεῖ καὶ ὁμοζύγῳ μου· οὐδὲ ἄλλο τι πα-
ρὰ τὸ διατεταγμένον αὐτῇ· ἐπευσθαί γὰρ κα-
τὰ πάντα καὶ ἀκολουθεῖν αὐτῇ τῇ τοῦ θεοῦ
ἐκκλησίᾳ, ἡ βασιλεία μου βούλεται· τὴν ἰ-
δίαν πάντως ἐντεῦθεν σωτηρίαν οἰκονομοῦσα· καὶ

τὴν εὐσέβειαν ἐαυτῆς, γνωρίζειν τοῖς πᾶσι καὶ
φανερῶν ἐθέλουσα· ἦν ἀνωθεν ἐκ πατέρων πα-
ραλαβοῦσα· καὶ μέχρι τοῦ παρόντος χρόνου
συστήσασα, φυλάξει καὶ εἰς τέλος· τῇ τοῦ
πλάσαντος αὐτὴν καὶ ἀναδείξαντος οἰκτίρμη-
τος θεοῦ φυλαττομένη δυνάμει· εἶχε καὶ βούλ-
λαν χρυσῆν ἀπηρωμημένην κάπαθεν δι' ὀξείας με-
τάξης· φέρουσαν ἐν μὲν τῷ ἐνὶ μερεῖ· τὴν ὑπερ-
ἀγνὸν θεοτόκον βρεφοκρατοῦσαν· ἐν δὲ τῷ ἐτέ-
ρῳ τὴν σῆλην τῆς ἀγίας δεωοίνης· Τὸ παρὸν
ἴσον τῷ ἐμφανισθέντι μοι φροποτύπῳ ἀντιβα-
λὼν καὶ ἐξισάζον εὐρῶν, ὑπέγραψα· †

Hoc Diplomatis, prout ex titulo ac fi-
ne constat, ipso jam initio confirmatum
est Cruce Imperatricis manu scriptâ, infra
verò aureâ Bullâ hinc purissimam *Deipara*
puerum gestantem, inde ipsius *Impe-*
ratricis effigiem exhibente, ex subtili seri-
co (nimirum funiculo) appensâ. Sed enim
Exscriptor multò plus lucis, quàm ex Au-
reâ Bullâ, ex Die, si designasset, legenti-
bus sanè dedisset. Cæterùm vocem βρεφο-
κρατοῦσαν, ex nomine βρέφος *infans*, seu
puer, et verbo κρατέω *teneo* conflata, quâ
eadem purissima *Deipara* describitur, nu-
squm Lexicorum, ne quidem in Cangii
Glossario Græco, invenire mihi contigit.

In hanc porrò *Theodoram* Imperatricem
Cardinalis *Bessario* conscripsit *Monodias* tres,
idemque in ejus sepulcrum *Iambos* com-
posuit. Utraque extant hodie in Græcâ *D.*
Marci Bibliothecâ Codicum MSS. *Codice*
CCCCXXXIII. ut illius planè testatur excu-
sus typis Catalogus.

305. † Ἐπιστολὴ τοῦ ἀγίου μαξίμου τοῦ ὁμο-
λογήτου πρὸς μαρίνον ἐπίσκοπον κύπρου· + *Epi-*
stola Sancti Maximi Confessoris ad Mari-
num Episcopum Cypri (de Processione Spi-
ritûs Sancti). Incipit: Νόμῳ θεῷ κατὰ θεὸν εὐ-
θινοῦμενος (in excusis εὐθυνοῦμενος) θεοτίμητε πᾶ-
τερ, νόμον ὑπερεῖδες ἀνθρώπινον. Desinit: τοῖς
πάντα κατὰ τὸ δοκοῦν μεταλεύειν οὐ καλῶς
πειρωμένοις· +

Hanc *P. Combefisius* (ut alios omittam
Editores) præclaræ suæ *S. Maximi* operum
Editionis *Tom. II.* pag. 69. et seqq. indidit,
quicum collata satis bellè concinit.

307. † Τοῦ ἀγιωτάτου μοναχοῦ λαζάρου πρὸς
τὸν λαρίσσης· + *Sanctissimi Monachi Laza-*
ri ad Larissæ (Metropolitani). Incipit: Ἀπέ-
λωλεν ἄρα παρ' ὑμῖν τοῖς ἀρχιερεῦσι τὸ πριμά-
τατον τῶν παθῶν καὶ φυσικώτατον ὁ παρὰ τοῦ
φωτός ἀρχιερέος ἐλήφατε. Desinit: μετὰ ἀπ-
τόλων καὶ φροφητῶν καὶ μαρτύρων τὴν μακα-
ρίαν τριάδα ἐποπτεύων, εἰς ἀπεράντους αἰῶνας, ἡ
φρέ-

ἄμην : + ὁρῶν πρὸς ἀποκρίσεις· δόξα· εἰς τοὺς αἰῶνας.

De hoc *Lazari Monachi* opusculo nihil in *Bibliotheca Græcâ* Fabricius. Id verò idem esse omnino videtur, quod in Catalogo Codicum Mstorum Græcorum Regiæ *Parisiensis* Bibliothecæ, *Cod. DCCCXVII. Num. 10.* memoratur, ita inscriptum: *Lazari Monachi ad Larissæ Metropolitanam ὁροτρῆτικὸν ἀδὲρσὺς Latinos.* Quod quidem nondum, quod sciam, in lucem emissum.

309. † Τοῦ ἀγιωτάτου μητροπολίτου ἐφέσου κυρίου μάρκου τοῦ εὐγενικοῦ : + Sanctissimi Ephesi Metropolitanæ Domini Marci Eugenicī (Epistola Encyclica ad omnes Christianos de Synodo Florentinâ non suscipiendâ). Incipit: Εγὼ διὰ τὴν ἐπιταγὴν καὶ τὴν χρεῖαν τῆς τοῦ χριστοῦ ἐκκλησίας. Desinit: ἡ διεσπασμένοις πρὸς τὴν γεγενημένην ἔνωσιν οὐ παρεδέξαμεν : +

Hanc *Marci Eugenicī* Epistolam postpositam invenias Actis Concilii Florentini, *Labbeane Conciliorum Collectionis Vol. XIII. pag. 677.*

312. averso. † Τοῦ αὐτοῦ ὁμολογία τῆς ὀρθῆς πίστεως ἐκτεθεῖσα ἐν φλωρεντία κατὰ τὴν πρὸς λατίνους γενομένην σύνοδον : + Ejusdem Professio rectæ fidei exposita Florentiæ in Synodo apud Latinos habitâ. Incipit: Εγὼ τῆ τοῦ θεοῦ χάριτι δόγμασιν ἐπιγραφῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγίας καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας διὰ πάντων ἐπόμενος. Desinit: τοῦτο εἰ μὴ πᾶν ἄλλο ἐνπύθεν ἀποφερόμενος τὴν εὐσέβειαν : +

Ea ejusdem *Professio Fidei* neque in laudati proximè Concilii Actis, sive Græcis, sive Latinis occurrit; neque ipsam alibi excusam extare indicat *Fabricius*; asservatur tamen Msta in Regiæ *Parisiensis* Bibliothecæ *Cod. Græco MCGXVIII*, ut fidem ipsius Catalogus facit.

316. † Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῶν κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν λατίνων συλλογικῶν αὐτοῦ κεφαλαίων : + Ejusdem ex syllogisticis ejusdem Capitibus contra Latinorum hæresim. Incipit: Εἰ ὧ σιωπῆται πατὴρ καὶ υἱὸς τούτω δίδεσθαι καὶ ἀμφοῖν τὸ πνεῦμα ἅγιον. Desinit: τοῖς νέοις τούτοις πνεῦμα τομάχοις ἐρῶσαι πολλὰ φράσαιτες : +

Id breve tantum Excerptum est ex hoc ipso ejus Libro, qui apud Casimirum Oudinum in *Commentario de Scriptor. Ecclesiast. Vol. III. col. 2345.* inscribitur: Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου συλλογικὰ κεφάλαια πρὸς Λατίνους. Id est: *Sancti Patris nostri Marci Archiepisco-*

pi Ephesi Capita syllogistica adversus Latinos, quem ex ejusdem *Oudini* verbis necdum in lucem prodiisse colligas.

317. † Τοῦ αὐτοῦ ὅτι οὐχ ὡς νομίζουσιν οἱ τὰ πλεῖστα κηνοτόμοι λατῖνοι, ἐν τῇ ἱερᾷ μυσταγωγίᾳ, τελειοῦσι τὰ θεῖα δῶρα τὰ δεσποτικὰ ῥήματα παρὰ τοῦ ἱερέως λεγόμενα· ἀλλ' ἡ τῆς εὐχῆς δύναμις μετὰ ταῦτα καθὰς ἡ ἡμετέρα ὀρθόδοξος ἐκκλησία δεξάζει : + Ejusdem, quod non, sicut innovantes plurima Latini existimant, in sacrificio Missæ perficiantur Dona divina verbis dominicis à Sacerdote pronuntiat; sed virtute orationis post ipsa consequentis, ut Ecclesia nostra orthodoxa censet. Incipit: Ἡμεῖς ἐκ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδεξαμένων. Desinit: ἂν εἰ ἐνδύχοι τῆς διπλῆς ἀγνοίας, καὶ τῆς εἰς βάθος πωρώσεως : +

Id Opusculum tum Græcè, tum Latinè sæpius est luce donatum, teste *Fabricio Biblioth. Græcæ Vol. X. pag. 531.*

321. averso. † Τοῦ αὐτοῦ μητροπολίτου ἐφέσου κυρίου μάρκου τοῦ εὐγενικοῦ, περὶ ὄρων ζωῆς : + Ejusdem Domini Marci Eugenicī, Ephesi Metropolitanæ, de *Ferminis Vitæ.* Incipit: Οὐτ' αὐτὸς ἢ πόρεις ὧ μακάριε δέσποτα τοῦ ζητουμένου τὴν λύσιν ἐξευρεῖν τε καὶ ἀποδύναμι. Desinit: ὑφ' ἧς καὶ ταῦτα μόλις ἐπιεῖν καὶ σιωπάζει συγκεχωρημένα : +

Hujus Opusculi nulla apud celebriores Mstorum Bibliothecas, Catalogos, Notitias mentio: quare non ineditum modò, sed etiam inter Msta rariùs obvium existimem.

326. averso. † Τοῦ αὐτοῦ ἐφέσου πρὸς τινα πρεσβύτερον κύριον γεώργιον : + Ejusdem Ephesi (Metropolitanæ) ad quemdam Presbyterum Dominum Georgium. Hujus Epistolæ Salutationis initium: Ἐπιμότατε πρεσβύτερε καὶ ἡμῖν ἐν χῶ πρῶτοντατε ἀδελφε κύριε γεώργιε τοῦ θεοῦ θέομα. Ipsa Epistola incipit: Τὴν γραφὴν σου δεξάμενος λύπησιν οὐ φορητῆς. Desinit: ταῦτά σοι ἐκ πολλῶν ὀλίγα πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐκείνων ἀναρχιμτίας ἔγραψα : + Hæc ea ipsa est ejusdem Auctoris Epistola ad *Georgium*, nempe *Scholarium*, quæ in *Fabricii Bibliotheca Græca*, pluribusque Mstorum Catalogis hoc designatur initio: τὴν γραφὴν σου δεξάμενος, &c. omisso nimirum Salutationis initio, quod modò exhibuimus. Scripta verò est adversus *Ecclesiam Romanam* ritus et Sacrificia; neque adhuc in lucem exiit.

328. averso. † Τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν κύριον γεώργιον τὸν χολάειον. Ejusdem ad Dominum Georgium *Scholarium*, scilicet Epistola, cujus hæc Salutatio: Ἐνδύχότατε σοφώτατε λογιώ-

γιώ-

γιώτατε καὶ ἐμοὶ ποθεινότατε ἀδελφεὶ καὶ πνεύ-
μα υἱὲ κύριε γάργε εὐχρησὶ τῷ θεῷ ὑγιαίνειν
σε ψυχῇ τε καὶ σώματι ἢ πᾶσιν ἔχειν καλῶς,
ὄν τῷ ἐλεῖ καὶ αὐτὸς ὑγιαίνα μετρίως τῷ σώ-
ματι. Ipsa verò Epistola incipit: Οὐκ ἡμᾶς
ἐπέπλησας ἡδονῆς ἡνίκα τῆς ὀρθῆς δόξης. Desi-
nit: ὅς σε διαφυλάττοι παντὸς ἀνώτερον ἀναρῶν
σωαντήματῳ: +

Hæc Epistola, si ad ejus initium spectes,
eadem prorsus est, quam Cangius *Glossar.*
Græci Vol. II. col. 1281. velut ineditam memo-
rat; extatque nunc inter Regiæ *Parisiensis*
Bibliothecæ Codices MSS. *Cod. MCCXVIII.*
quæ olim, eodem teste Cangio, *Cod. 3118.*
continebatur. In eâ *Marcus* castigat *Geor-
gium*, quòd se Latinis adjunxerit.

330. † Ἐπιστολὴ τοῦ μακαρίου ἰωάννου ἀγίου
πρεσβυτέρου δαμασκηνῶ πεμφθεῖσα πρὸς Ζα-
χαρίαν ἐπίσκοπον δάρων περὶ τοῦ ἀγίου σώμα-
τος καὶ ἁμαρτίας τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτη-
ρος ἡμῶν ἰησοῦ χυῖ ἔχουσαν (leg. ἔχουσα) οὕ-
τως: + Epistola Beati Joannis, Sancti Presby-
teri Damasceni, missa ad Zachariam Do-
rorum Episcopum de sancto Corpore et
Sanguine Domini et Dei, et Salvatoris ne-
stri Jesu Christi, sic se habens. Incipit: Πε-
ρὶ τοῦ κυριακοῦ σώματος οὗ μεταλαμβάνομεν.
Desinit: οὕτω φρονοῦμεν, ἢ οὕτω πιστεύομεν: +

Prodiit inter hujus S. Patris Scripta du-
bia, sub nomine *Petri Mansur*, in ejus Ope-
rum Editionis à *Lequieno* elucubratae *Vol. I.*
pag. 655; sed Inscriptionem exhibet ibi con-
tractam, Initium contra plenius, ac finem
etiam, qui talibus abundat verbis: Ἀλλ' εὐ-
χου ὑπὲρ ἡμῶν ἀγιώτατε.

Ante absolutam Epistolam, inferiori mar-
gini rubris litteris eadem manu appictum:
Εὐρέθη ἐν τῇ παλαιτέρᾳ βιβλῷ γράμμασι κα-
τασύγλοις: + Nempe: *Inventa est in vetu-
stiori libro, litteris . . .* At quid sibi vult
postrema dictio *κατασύγλοις*? Hujus emen-
dationem intellectumque elicias ex alterâ
simili, quamvis uberiori Annotatione, quæ
apud *Lequienum* eodem *Vol. I. pag. 659.* oc-
currit, non Epistolæ, sed sequenti Capiti
subjecta, atque ita se habet: Εὐρέθη δὲ τοῦτο
τὸ κεφάλαιον εἰς χαρτίον παλαιότατον, κατε-
φθαρμένον, ἐξ ἰδιοχείρου αὐτοῦ ἐχρηδιασμένον γράμ-
μασι κατὰ σίγγλον (edit. *κατασιγήλοις*). . . .
Hic pro *κατασύγλοις* edidit *Lequienus* κατὰ
σίγγλον, non omissâ Librorum impresso-
rum lectione *κατασιγήλοις*. Itaque in Anno-
tatione nostri Codicis legendum videtur
γράμμασι κατασίγγλοις, id est, litteris sin-
gulariis. Etenim hæc dictio genus haud du-

biè trahit ex nomine *Singulae* (scilicet lit-
teræ) quas Gellius *Singularias* vocat; ex *Sin-
gulae* autem contractum *Single*, atque hinc
demum *Siglae*, quales sequior ætas appel-
lavit. Eæ verò sunt Litteræ integrarum di-
ctionum compendia, quas ut olim apud
veteres Romanos et privatim, et publicè
frequentiùs usurpatas, ita ab Imperatore
Justiniano in Codicibus Legum describen-
dis omnino vetitas fuisse constat. Notis au-
tem *Tironianis*, quas è *Singulariis* ortum
duxisse apparet, quippe Litteris, licet scri-
bendi velocitate informibus, abundantes,
nonnulli adhuc in Bibliothecis extant Co-
dices ad decimum undecimumve usque Sæ-
culum exarati, ut *P. Carpentarius* tradit in
Præfatione ad *Alphabetum* suum *Tironia-
num*, cui *Ludovici Pii* Capitulare plures-
que Chartas iisdem Notis descriptas, ex-
planatasque subtexit.

Jam verò ut ad vocem *κατασύγλοις* in
superiori Codicis nostri Annotatione po-
sitam redeat dissertatio; Cangius in *Glossar.*
*Græci Vol. II. col. 1365. S. Joannis Damasce-
ni* Editionem, nescio quam, laudat, ubi le-
gitur *κατασιγήλοις*; ipse verò legi jubet κα-
τὰ σιγλῶν, *per notas*. Ex dictis verè tandem
colligas, Dictionem unam sex pati lectio-
nes, nempe *κατασύγλοις*, *κατασιγήλοις*, *κα-
τασιγίλοις*, *κατὰ σιγλῶν*, *κατὰ σίγγλον*, ac
novissimè *κατασίγγλοις*. Sed omnium po-
strema, nisi nobis ipsi blandimur (nostra
enim est) cæteris commodior videtur, ob
allatam scilicet originis, ad quam proximè
accedit, rationem. Neque *κατὰ σιγλῶν*, ut
reponit *Cangius*, aut *κατὰ σίγγλον*, ut *Le-
quienus* edidit, quantumvis perspicua, no-
bis arrident; quippe ab his amplior æquo
ac licentior inducitur mutatio et mutato
Casu, et unâ Voce in duas dispertitâ.

Cæterum, ut castigandæ dictionis *κατα-
σύγλοις* locum nobis *Lequienus* præbuit: ita
etiam animadvertendæ Interpretationis cu-
jusdam minùs rectæ, quæ ipsi humanitùs
excidit in Annotatione superiùs adductâ. Ibi
enim verba *γράμμασι κατασιγήλοις* Latine
reddidit *litteris ferè cæcis*, quæ quidem In-
terpretatio ab ejus nominis abhorret signi-
ficatu, cujus Simplex *σιγλὸς taciturnus*, vel
tacitus sonat; tantùmque adeo errori li-
cuisse mireris, ut Litteras de *mutis* fece-
rit *cæcas*. Sed hæc hactenus, ad alia per-
gamus.

Eod. averso. † Τοῦ πριωτάτου καὶ σοφωτά-
του ἀγίου κυροῦ δακίδ ἰσορία διὰ βραχέων ὅπως
τὴν

τὴν ἀρχὴν σωέσθην, ἢ κατὰ τοῦ βαρλαάμ καὶ ἀκινδύνου πονηρὰ ἄρεσις: + Honoratissimi ac Sapientissimi Sancti Domini David Historia compendiosa, quomodo exorta fuerit perversa per Barlaamum et Acindynum hæresis. Incipit: Ο βαρλαάμ ἐκείνος ἑλληνικοῖς ᾠροσκειμένος δόγμασιν ἐνόμιζεν μηδὲν ἄλλο φῶς εἶναι θεῖον, εἰ μὴ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ματαίαν φιλοσοφίαν τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων. Desinit: ταῦτα ὡς ἐν σωτόμα ἐπῆεν τὰ τοῦ βαρλαάμ καὶ τοῦ ακινδύνου εἰσι δυσσησίματα: +

Is quidem David vulgò *Monachus* audit; ejusque Historia pluribus Bibliothecis Msta latet, nec lucem adhuc, typis faventibus, aspexit.

333. † Δίηγησις περιλαμβάνουσα, ὅτι οὐ ζῆν ἔνευ ᾠροσκειν τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως ἀναδέχσθαι λογισμοὺς καὶ τὴν κατὰ πνεῦμα πατρότητα ἐνεργεῖν. εὑρέθη κειμένη ἐν τῷ σωμαζαρίῳ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἰβ τοῦ φεβραρίου μηνός: + Narratio continens, quòd non oporteat sine Episcopi loci consilio confessionem audire, et spiritualem Paternitatem exercere. Inventa est in Synaxario Ecclesie majoris, die XII. mensis Februarii. Incipit: Μεγ.θη πῖς ἢ περὶ τὸ ἡμέτερον γένθ τοῦ θεαυροῦ χυ κηδεμονικὴ ᾠρόνοια. Desinit: ᾠ ᾠρέπει πᾶσα δόξα πμὴ καὶ ᾠροσκύνησις εἰς τοὺς ἀμῶνας τῶν ἀμῶνων. ἀμήν: +

Sequitur litteris miniatis scriptum:

335. † Τοῦ χρυσοστόμου. Ὁ ἔχων γυνᾶκα πονηρὰν, γινωσκίτω ἡδὴ τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ ἐπιτεκομίσθαι μηδούς· γυνὴ γὰρ πονηρὰ ἀνδρὶ ἀνόμῳ μηρὶς δοθίσεται, ἀντὶ ἔργων πονηρῶν φησὶν ἢ σοφία: + Chrysostomi (scilicet Sententia de Uxore mala).

Eod. averso. † Ἐτέρη διήγησις πᾶνυ ἀφέλιμος: + Altera Narratio planè utilis. Incipit: Ἐπὶ γὰρ τῶν ζῆνων μαυεικίου τοῦ βασιλέως γέγονεν ἐν κωνσταντινουπόλει φαρμακός πῖς πονηρότατος. Desinit: ὅτι ἐπὶ πολλοῦ φόβου εὑρεθείς, οὐκ εἰρήνησατο μὲν, ἀλλ' ὁμολόγησε πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἄγιον πνεῦμα: +

Hæc Narratio de *Mesite* Venefico agit, qui Constantinopoli *Mauricii* Imperatoris tempore innotuit; unde verò deprompta, nobis incertum.

LXXVIII.

Chartaceus in quarto, foliis constans 124. chartâ mediocriter crassâ, satis verò candidâ et lævi; duabus litterarum formis, quarum exilior secunda perplexiorque, Sæculo XV. circiter medio exaratus; qui *Liba-*

nii Sophistæ Orationes tres, et Cardinalis *Bessarionis* unam in *Trapezuntis*, Patriæ suæ, laudem complectitur.

Fol. 1. Λιβανίου σοφιστοῦ μονωδία ἐπὶ ἰουλιανῷ περόντι, Libanii Sophistæ Monodia (sive Lamentatio) de Juliano interfecto. Incipit: Ω πόποι ἢ μέγα πένθος οὐκ ἀχαίδα γῆν μόνον. Desinit: οὐ λίθον οὐ δένδρον· οὐκ ὄρνιν: -

Hæc Libanii Monodia jam prodiit in ejus Operum Editione *Morellianâ*, Vol. II. pag. 251. et seqq.

6. Τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐπιτάφιος: - Ejusdem in eundem Oratio funebris. Incipit: Ἐδει μὲν ᾠ πῖρόντες ἄπερ ἡλπίζον ἐγώ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι τὸ τέλος εἰληφέναι. Desinit: ταυτί σοι παρὰ τῶν ἡμετέρων λόγων τῶν μικρῶν, οὐς αὐτὸς ἤγες μεγάλους: +

In hac Oratione à fol. averso 48. ad fol. aversum 52. per librarii Glutinatoris incuriam foliorum ordo perturbatus: quòd vitium priùs ipse deprehenderam, quàm legere contigisset *Constantini Lascaris* Annotationiunculam in imo folio 47. averso his verbis expressam: σύγχυσις τυγχάνει ἐν τοῖς τέταρσι φύλλοις τούτοις· σὺ δὲ τὸν ἀριθμὸν ὄρα. Scilicet: *Confusio est in quatuor his foliis; tu verò numerum vide.* Itaque ad cavendam hujusmodi confusionem, foliis quatuor consequentibus in superiori margine præscriptæ sunt ipsius *Lascaris* manu litteræ numerales β. γ. δ. ε. pro suo cujusque foliî ordine, subscriptâ solummodo numerali pariter α. in extremo supra dicti folii 47. aversi, tanquam cæterarum duce. Ego tamen eo indicio non contentus, iisdem singulis foliis Latinam admonitionem ad folia, quòd series Orationis pertineret, faciliùs inveniendâ subjeci.

Illud etiam observari operæ pretium est. Quæcunque ex hac ipsa *Libanii* Oratione desiderantur in ejus Operum Editionis *Morellianæ* Vol. II. pagg. 300. et 304. ea omnino hîc suppleta suisque locis restituta videas, eodem penè modo, ac se habent in ejusdem Exemplari, quòd Fabricius edidit *Biblioth. Græcæ* Vol. VII. pag. 223. et seqq. emendatum atque ex Msto suppletum; licet Lectorum cupiditati, Supplemento nequaquam indicato, minimè blanditus. Præterea eadem Oratio pluribus Notis Scholiisque per margines conspersa dilucidatur.

53. † Λιβανίου σοφιστοῦ ἐγκώμιον εἰς τὴν εαυτοῦ πατρίδα τὴν ἀντιοχείαν, Libanii Sophistæ Oratio in laudem patriæ suæ Antiochiæ. Incipit: Ἀμφοτέροις ἀν πῖς εἰκότως ἐπιτιμήσειεν.

De-

Desinit: τῇ πόλει δὲ λόγον, οὐδὲ εἰς ἐξισώ-
σει: -

In hac etiam Oratione admonitum ve-
lim, fol. 83. *averso* totum illud desidera-
ri, quod inter voces ἐξευρημένα et ἡ τύχη le-
gitur, quarum prior occurrit Editionis *Mo-
relliana Vol. II. pag. 384. lin. 11.* posterior
verò *ibid. pag. 385. lin. 29.* idque Librarii
negligentiâ prætermissum, ut ipse idiogra-
phâ Annotatiunculâ ad ejusdem folii 83.
marginem fatetur. Ipsum autem omissum
Fragmentum, cujus prima verba καὶ τῆς
τύχαις ἀμφοτέρωθεν, postrema περίζουσα γὰρ,
à tergo ipsius Orationis, fol. scilicet 85.
averso et 86. *averso* eadem manu perscri-
ptum exhibetur.

Fol. 86. *averso*, item et *seqq.* ad 91. *aversum*
vacat inaratus litteris tractus.

92. Λόγος ἡρωῶν ἐγκώμιον, τοῦ ἀδρισιμωτά-
του μητροπολίτου νικαίας ὑπερον γενομένου κερ-
δηγαλίου ἐν ῥώμῃ κυρίου βησσαρίωνος εἰς τὴν εὐα-
τοῦ πατρίδα τὴν τραπέζουσα: - Oratio, seu
Laudatio venerabilis admodum Metropolitæ
Nicanæ, postea verò creati Romæ Cardi-
nalis, Domini Bessarionis, in Patriam suam
Trapezuntem. Incipit: Ἀπάρχεται μὲν τῶν
αὐτοῖς πριωτάτων ἐκάστου καὶ πατρίδα καὶ ἄρ-
χουσι πούτοις ὅτου οὖν ὅλως ἀγαθοῦ σφίσι καὶ ἄρ-
ξασι, νεόμισαί γε καὶ πάνυ δικαίως. Desinit: καὶ
τοὺς ἐπιτάμια λόγους ὑπὲρ ὑμῶν ἔργους αὐτοῖς
βεβαιώσετε:

Hæc Bessarionis Oratio non modò typis
est intacta, sed in Mstorum etiam Biblio-
thecis infrequens; Venetiis tamen extat in
Græcâ *D. Marci* Bibliothecâ Codicum MSS.
Cod. CCCCCXXXIII. inter varia ejusdem
Cardinalis Opera, hoc titulo non satis ac-
curato: *Encomium in Trapezuntium εἰς Τρα-
πέζουσα.* Eam verò hîc apponerem libens,
nisi prolixior foret (implet enim amplius
duo et triginta folia minutè compendiosè-
que exarata) et nisi prætereà caverem ne
Catalogus noster in *Lambecianorum* Com-
mentariorum amplitudinem excresceret.

LXXIX.

Chartaceus in quarto, foliis constans 164.
non unâ chartâ, partim subfuscâ scabrâque,
partim mediocriter candidâ et lævigatâ, uni-
versim soliditatis mediæ; formis verò lit-
terarum tribus, quarum recentissima *Con-
stantini Lascaris*, sæculo XV. cùm exorien-
te, tùm inclinante descriptus. Is continet
Aristidis Vitam, Orationesque XII; deinde

Constantini Lascaris Syllogen in Rhetorices
Prolegomena, item ejus Rhetoricorum Sta-
tuum Hermogenis Epitomen, tùm etiam
Epistolas XV; ad hæc varia ex *Gregorio
Theologo*, *Libanio*que Excerpta; nonnulla
etiam *Epigrammata*; alia denique minutiora
Collectanea: quorum omnium en series et
enarratio.

Fol. 2. Ἀριστίδου βίος. Aristidis Vita. Inci-
pit: Τρεῖς φορὰὶ ῥητόρων γεγονόασιν· ὧν ἡ μὲν παρὰ
τῆ ἀρχαίως ἔλεγεν. Desinit: ἀλλ' ὄρα λοιπὸν
ἐπ' αὐτὴν τῶν ἐδαφίων ἐλθεῖν τὴν ἐξέτασιν: -

Hæc Vita constat foliis quinque et se-
mis, ob quorum præposterum perturba-
tumque ordinem tibi à fol. 3. *averso* ad 58.
aversum transeundum est; inde ad fol. ad-
versum 4. ubi desinit, retrocedendum. Fol.
autem 4. *averso*, et 6. *averso* intercedit
unius et semis vacantis intervallum.

Eadem *Constantini Lascaris* manu descri-
pta est, ac studio forsitan excerpta ex *So-
patri Apamensis* in *Aristidem* Prolegomenis
quæ *Samuel Jebb* in præclarâ suâ Oratoris
hujus Editione Oxoniensi præire jussit. Cæ-
terum postrema Vitæ hujus Mstæ verba su-
perius adducta, ab illis Prolegomenis ab-
esse scias.

6. Unius et semis folii vacuo interjacen-
te, sequitur *Aristidis Oratio Panathenaica*,
sed inscriptionis expertis, et ab initio lon-
gissimè distans, ob præposterum scilicet
foliorum ordinem. Ejus enim et inscriptio
et initium fol. 50. quærenda sunt, ubi sic
inscribitur: Ἀριστίδου ῥήτορος παναθηναϊκός; inci-
pitque: Νόμος ἐστὶ τοῖς ἔλλησι παλαιός. De-
sinit autem fol. 61. in hæc verba: ἡσπερ καὶ
ὁ λόγος καὶ ἡ πόλις †

Quantum ad cæteras ejusdem Orationis
partes, adeo sive per *Bibliopegi* negligenti-
am, sive per inscitiam Librarii à se di-
stractas perturbatasque observavi, ut ad
earum seriem investigandam omnino ne-
cesse visum fuerit in inis plerisque foliis
illius folii numerum indicare, quò trans-
eundum esset, quo retrocedendum; atque
ita Lectori filum præbere, cujus ope ex
hujusmodi Labyrintho sese extricaret; ne-
que illum postea

Falleret indeprensus et irremeabilis error.

Hæc autem Oratio, præter Notas, in-
certi Auctoris Scholiis uberioribus ad oras
adscriptis elucet, quorum initium: Νόμος
ἐστὶ τοῖς ἔλλησι· ἐπεὶ δὲ πινὰς τῶν νόμων ἴσμεν
διὰ τὸ ληρώδες τοῦ χρόνου ἀκαλλόμενα· τοῦ-
του

του χάριν προσέθηκεν τὸ ἐστὶ. Δεικνύς ὡς καὶ τὴν τοῦ χρόνου μαρτυρίαν ἔχειν ὁ χρόνος. Finis: οὐ πο καὶ ἡ πόλις τῶν ἀθηναίων τῶν ἄλλων πόλεων.

At hæc quidem Scholia ab illis diversa sunt, quæ *Febbus* eidem Orationi in supra laudata Aristidis Editione subnexuit. Neque affirmare licet an eadem sint, quæ in *Vindobonensis* Bibliothecæ Mstorum Catalogo *Nesseliano*, Part. IV. pag. 160. Cod. CLXXXVII. Num. secundo, recensentur hoc titulo: *Anonymi Scholia in Aristidis Rhetoris Panathenæum*; quippe primorum verborum indicio carent.

61. † *Αριστείδου ῥήτορος ὑπὲρ τῶν τεσσάρων*:— Aristidis Rhetoris pro Quatuorviris. Incipit: Παρατηρεῖσθε μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. Desinit: οὐκ ἄρα φρονεῖν εὖ δόξομεν. †

72. averso. † *Αριστείδου κίμων*:— Aristidis Cimon. Incipit: Ἀλλὰ νῆ δια ὁ κίμων φαῦλος τις ἄνθρωπος. Desinit: ἀπ' αὐτῶν εἶναι τῶν ἔργων εἰκάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ὅτι προσήκειν:—

Præfixa est huic Orationi pars prior Hypotheseos illius, quæ in Aristidis operum Editione *Junctina* Anni 1517. in fol. eidem Orationi, Auctore Anonymo, præmittitur.

75. averso. † *Μιλτιάδης*. + *Miltiades*. Incipit: Περιήκει δὲ ἡμῖν ὁ λόγος. Desinit: ἄλλην τίν' ἂν αὐτῷ τιμὴν ἀποδοίημεν, ἔγωγε οὐχ ὀρώ:+

81. averso. † *Θεμιστοκλῆς*:+ *Themistocles*. Incipit: Λοιπὸς τοίνυν θεμιστοκλῆς. Desinit: οὐκ ἀξίων κραιπαλύνειν θέλειν προσεῖναι προσήκει:—

Ex hujus Orationis initio fragmentum solummodò extat antiquiori manu exaratum; universa autem Oratio sequenti folio 82. à *Constantino Lascari* perscripta, cujus idiographa subjacet talis Annotatio:

Μετὰ ταῦτα ἔπεται ἡ κοινὴ ἀπολογία μετ' ἧν οἱ ὑπὲρ ῥητορικῆς γ' λόγος.

Hoc est:

Post hæc sequitur communis Apologia, postquam (subeunt) de Rhetorica Orationes III.

Oratio porro pro Quatuorviris, de qua prædiximus, non est, qualis vulgò in excusis legitur, simplex, atque uno tenore deducta; sed quadruplex, sive in singulas quatuor tributa Orationes, quarum prima *Quatuorviros* titulo complexa, unum *Periclem* continet; altera *Cimonem*, tertia *Miltiadem*, postrema *Themistoclem*, veluti eas recensuimus.

117. *Αριστείδου ἐπικήδειος εἰς ἑτεονέα*. Aristidis Oratio funebris in Eteoneum. Incipit: Ἡ μὲν ἐπίδειξις οὐδαμῶς εὐτυχῆς. Desinit: Τὰ δὲ λοιπὰ μελήσει τῇ πόλει κοινῇ:—

119. averso. Τοῦ αὐτοῦ μονωδία ἐπὶ σμύρνη. Ejusdem Monodia (sive Lamentatio) de Smyrna. Incipit: Ω ζεῦ τί χεῖρωμα. Desinit: αὐτοῖς ἄρα τοῖς δένδροις θρηνεῖν:—

122. † *Διόνυσος*:— Bacchus (sive in Bacchum Oratio). Incipit: Ἠγείσθω μὲν αὐτὸς ἀσκληπιὸς ὁ φήνας τὸ ὄναρ. Desinit: πλήρης γὰρ ὡς τὰ νῦν ἡ φιλοτησία. †

123. † *Εἰς τὸ φρέαρ τὸ ἐν ἀσκληπιοῦ*:— In Putæum Æsculapii. Incipit: Τί δ' ἂν εἶποις τὸ φρέαρ τὸ ἱερὸν. Desinit: περὶ αὐτοῦ ταύτην τὴν ψῆφον ἠνεγκεν ὡς φασίν.

124. averso. † *Αριστείδου ῥήτορος ἐπὶ σμύρνη μονωδία*:— Aristidis Rhetoris de Smyrnâ Monodia. Eadem est, quæ supra fol. 119. averso legitur, *Constantini Lascaris* manu exarata.

126. † *Αριστείδου ῥήτορος ἑλευσίνιος*:+ Aristidis Rhetoris Eleusinia Oratio. Incipit: Ω πάλα ποτὲ ἠδίων ἄδειν ἑλευσις ἐμοί. Desinit: οὐ τὰς γε ἀθήνας αὐτὰς περισώσετε:—

In extremâ Oratione, ad oram exteriorem, ejusdem, qui plerasque Orationes descripsit, vetustioris Calligraphi manu subnotatum:

† Εξράφη ὅσον ἐν ἄρα ἐν σμύρνη μνηὶ δωδεκάτω ἐπὶ ἡγεμόνος μακρίνου ἔτων γυ. καὶ μνηῶν γ'. ἐλέχθη ἐν σμύρνη ἐν τῷ βουα λευτηρίῳ:+

Id est:

Descripta est unius circiter horæ spatio Smyrnæ, mense duodecimo, sub Principe Macrino annorum LII. mensium VI. Recitata verò Smyrnæ in Senatu.

Eod. averso. † *Αριστείδου ῥήτορος ὑπὲρ ἀθηναίων*:— Aristidis Rhetoris super Atheniensibus (sive de Pace ad Athenienses). Incipit: Ἡ μὲν ἐν πολλοῦ πάντες ἡμέραν ἰδεῖν ἐπεθυμοῦμεν. Id tantummodò Fragmentum est, ex hujus Orationis initio petitum; sed ab excusis non mediocriter abhorrens. Tria verò excipiunt vacua litteris folia, cæteris videlicet quæ desiderantur, partibus supplendis, à Codicis domino relicta.

Omnes denique recensitæ hactenus Orationes, si à *Constantino Lascari* descriptas exemeris, Annotationibus Emendationibusque per margines conspersæ passim aspicuntur, ut de *Panathenæicâ* nihil adjiciam, Scholiis profectò copiosissimâ.

130. Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρου εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς ῥητορικῆς ἐκ διαφόρων. Constantini Lascaris in Prolegomena Rhetorices ex diversis. Incipit: Οἱ τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐξηγητὰ, ὧν ἄψαθαι τοῦ κειμένου, ζητούσι πῶς κεφάλαια ἢ προλεγόμενα ἐκάλεσαν. Desinit: ἃ εἰ τις ἀγοιῆ οὐδὲν διοίσει τῶν χράμματα μὲν ἀναγινώσκόντων· οὐδενὸς δὲ τῶν ἀνεγνωσμένων, ἐπαίωντων :-

Hæc Prolegomena Capitibus constant omnino VI, quorum Tituli minio ad oras appicti hunc in modum apparent.

- α Οἱ πὶ παρὰ θῷ ἐγένετο.
β Οἱ πὶ ἐν ἥρωσι.
γ Πότε ἐφάνη καὶ τοῦ.
δ Περὶ τοῦ ὄρου αὐτῆς (ῥητορικῆς).
ε Πόσαι ῥητορικαί.
ς Περὶ πολιτειῶν.

138. Ἐπιτομὴ τῶν ῥητορικῶν τράσεων τοῦ τεχνικοῦ ἔρμολόγου. Κωνσταντίνος ὁ Λάσκαρις τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς χαίρειν. Epitome Rhetoricorum Statuum technici Hermogenis. Constantinus Lascaris Discipulis suis gaudere. Incipit: Καὶ τὰλλα μὲν τῆς ῥητορικῆς εἰδέναι χρήσιμον. Desinit: πῶς δὲ διαφεύνται καὶ ποι κεφαλαίοις συνίστανται ἐπόμενον ἂν εἴη λέγειν :-

Utrumque Constantini Lascaris Opus nobis æquè videtur ineditum.

146. Κωνσταντίνος ὁ Λάσκαρις ἰωάννη γάτῳ ἐπισκόπῳ κατάνης εὐφράτην. Constantinus Lascaris Joanni Gato Catanæ Episcopo bene agere. Incipit: Πολλῶν ὄντων καὶ θαυμαστῶν ὧν ἢ πολυκαρπὸς σικελία μήτηρ ἐγένετο.

Hanc Epistolam supra edidimus, nempe hujus Vol. pag. 184. col. 1.

147. et seqq. ad fol. usque 153. adversum subeunt ejusdem Constantini aliæ ad alios doctos illustresque Viros Epistolæ, videlicet:

Ad Joannem Pardum, ut omnium uberima, ita præstantissima.

Ad Fratrem Joannem (Lascarim).

Ad eundem.

Ad Andream Cremonensem.

Ad Carolum.

Ad Georgium Placentinum.

Ad Carolum.

Ad Theodorum Gazam.

Ad Athanasium Episcopum.

Ad eundem.

Ad Gatum Episcopum (Catanensem).

Ad eundem.

Ad Bessarionem Cardinalem.

Ad eundem.

Quas omnes, quum privatas adhuc latere mihi sit persuasum, publicas facere constitui, nihil equidem arbitratus, ad Eru- ditum Orbem locupletandum, Epistolarum hujusmodi Commercio excogitari posse fructuosius. Sic autem se habent:

Κωνσταντίνος ἰωάννη πάρδῳ
εὐφράτην.

Εἰσὶν ἐξ ὧν ἐπέσειλας πάλαι περιμένειν ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀκούσαι ἐπιθυμῶν· οἶσθα πῆτοι παντ' εἰδὸτ' ἀγορεύειν χρῆ. κάθημαι ἀχθὸς ἀρούρης ἀπειπῶν τῷ ἄλγει· τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν δουλείας ἠρώμενος· καὶ τὴν ἐντεῦθεν μετάστασιν, κοινὴν δυσυχίαν· τί γὰρ ἂν ποιῶν ἢ τοῦ γῆς ἀπίοιμι αὐτὰρ ἀσθενὴς καὶ δυσυχῆς· γεροντὸς ἐν τοιοῦτῳ χαλεπώτατος καιρῷ· ἐν ᾧ πατρίς μὲν δούλη ἀχθίστην βαρβάρων· καὶ πᾶσα ἑλλάς· οὔτε δὲ βασιλεία οὔτε πολιτεία ἡμῖν ὑπολείπεται· πάντα δὲ δούλα καὶ φόβου καὶ κινδύνου μετὰ· εἰ μόνος μὲν ἦν, οὐκ ἂν ἄκνοι καὶ τὰς τῆρας τοῦ ἠρακλείου ἰδῆν· νῦν δὲ δούλος διὰ τοὺς ἐμοὺς, ἀνάγκη πάντα φέρειν καὶ τοῦ τυχόντος ἀντέχεσθαι ἢ φασὶ τὸν πολυπόδα ἐν χειμῶνος κρητῶ· καὶ ἐν μεταχειμῶνι δυοῖν ὄντα κρητῶν τὸ μὴ χεῖρον αἰρεῖσθαι· ὅταν μὲν γὰρ τὰ παρόντα διανοῦμαι δεῖν καὶ τὴν ἐνταῦθα θηριότητα, οὐ μόνον μεδιόλανον καὶ τὰς ἐκείσε πόλεις ποθῶ, ἀλλὰ καὶ τὰς βρετανικὰς νήσους· καὶ εἰς δουλειγὰς μακάρων· ὅταν δὲ πάλιν τὴν ἄγαν ἀγνωμοσύνην τῶν τυραννούντων ἐνθυμῶ καὶ τὴν ἀφορητὸν ἐκείνην ἀμυσθον παιδαγωγίαν μετὰ μελὸς γίνομαι· καὶ μάλλον τὰς φιλοξένου λατομίας ἐλκοίμην ἢ τοιοῦτοῖς συβῆναι τυράννοις· ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐν δουλεύων ἀκείνῳ φιλοσόφῳ καὶ δυνάτῃ οὐκ ἔφερον· ἀλλ' ἀποδράς ἐς τάραντον ὧχετο· ἐγὼ δὲ σκήνει ἀνδρῶν κρητῶν πῶς ἂν οἶος τε εἶναι συζῆν· ῥώμην μὲν τὴν νεὰν βασιλῶνα καὶ τροφὸν πάσης κακίας, οὐδ' ἰδῆν ἀξιώ· νεάπολιν δὲ τὴν ἀχαριστον φεύγω ἀκούων πεπεῖραμα γὰρ· εἰ δὲ παθῶν πὶ νήπιος ἔγνω καὶ τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα, ἀνοητότατος ἂν εἶναι τὸν ἀνάγρον πάλιν κινήσαι· οὔτε γὰρ μισθὸς παρὰ τῶν ἀκούοντων οὔτε παρὰ τοῦ κρατοῦντος· χωλὸς μὲν γὰρ καὶ τυφλὸς ἐλεοῦντες διδάσκει· σοφοὺς δὲ μισσοῦντες ἀπελαύουσι· καὶ νομικοὺς μὲν μισθοῦντες κερδαίνουσι· ἰατροὺς δὲ νοσοῦντες μόλις ὄρωσι· φιλοσόφους δ' οὐδ' ἰδῆν ἀξιοῦσι· ποιητῶν δὲ καὶ ῥητόρων ὡς μαγομένων καταγελοῦσι· καὶ ἴν' οὕτως εἶπω μετὰ μὲν τὰ βασιλεία κολάκων καὶ βωμολόχων· ἐπὶ θύρας δὲ δυνάτων ἀσελγῆς εὐτυχοῦντας ἰδῆν ἔξεσι· λόγων δὲ ἑλληνικῶν λόγῳ οὐδέεις· ἀλλ' ἀπελήλατο μὲν ὄμηρος πανταχόθεν· καταπεφρόνητο δὲ δημοσθένης καὶ πλάτων· πανταχοῦ δὲ τυραννίς ἀφαντος· καὶ ἀνελευθερία πολ-

πολ-

πολλῶ πλείων τῆς τοῦ σισύφου· καὶ πάντ' ἀνδρῶν ἢ μισθῶσαιτο Ἕλληνα· εἰ δ' ἀπιτῆεις πειθετο σε ἢ τῶν βροτῶν ἔλεγχος διάπειρα· ἢ μὲν γὰρ τῶν τυραννούντων φειδωλία θεόδωρον ἐς ἄκρον πάσης σοφίας ἐληλακότα ἐς καλαβρίαν ἀπήλασε· καὶ ἐν πολυκάστρῳ φεῦ ἀδείξως θανεῖν ἠγάγεσεν· ἀνδρόνικον δὲ τὸν καλλίστου ἐς τὰς βρετανικὰς νήσους· ὅπου φίλων ἔρημος τέθηκε· φραγκούλιον δὲ ἄνδρα σοφὸν οὐκ οἶδα που τῆς Ἰταλίας· Δημέτριον δὲ ἐς τὴν πατρίδα ἐπανήκειν βαρβάρους δουλεύοντα· παραλείπω δὲ τὸν σοφὸν ἐμὸν καθηγητὴν Ἰωάννην τὸν ἀργυρόπουλον ἐν μέσῃ ῥώμῃ περὸν καὶ καθ' ἐκάστην τὰς ἑαυτοῦ βίβλους ἀποδιδόμενον· οὐκ ἔστι νῦν ῥώμῃ ἐκείνη· οὐδὲ οἱ θαυμαστοὶ ἐκείνοι πολίται ῥωμαῖοι οἷς ἅμα λαπινικῶν λόγων καὶ ἑλληνικῶν ἐμελλεν· οὐκ ἔστι νεάπολις ἀτοικία χαλκιδέων καὶ ἀθηναίων τὸ γυμνάσιον τῶν ἑλληνικῶν λόγων εἰς ἣν ῥωμαῖοι τρέχοντες ἤρχοντο· πάντα φροῦδα καὶ μεταμορφωμένα· ταῦτα καὶ τὰ τοιαύτων ἀναπολῶν ἀθημα ὄραν ἐπὶ οἴνοπα πόντον καὶ τὴν σὴν φίλιν σκύλλην καὶ κάρυβδι· καὶ τὸν ἐπικινδυνότατον τοῦτον πορθμὸν· ἀλγῶν μὲν τῶ μένειν· δακρύων δὲ τῶ μὴ δύνασθαι πλεῦσαι· ἀπορῶν δ' ὅτι ποιεῖν χρῆ ἢ ὅπου γῆς ἴω· θεὸς δὲ μόνος καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς ἀναρπάζας ἄλλη κομίσαστο· ἢ ὁ τοῖς ἄλλοις φρικτὸν, τοῦτο ἡμῖν ὡς ἡδὺ ἐπαγάγρι· ἢ ἀπαλλαγέντες τῶν ἐπιταῦθα μυρίων δεινῶν ἐς τὸν ἀπαθῆ ἐκείνον βίον μεταστῶμεν· σὺ δὲ νέος ἂν καὶ φυλόφυχος τοσοῦτον διαβιώης ὅσον ὁ ἢ δυεπῆς νέσῳ οὐ πάλα τὴν γλῶτταν μετέχευ· καὶ περὶ τὴν ἱερὰν φιλοσοφίαν ἀπουδάξοις ἢς τέλος τὸ ὁμοιοῦσθαι θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν ἀνθρώπων· ἔρρωσο καὶ ἡμᾶς μὴ περίμενε·-

Τῷ ἀδελφῷ Ἰωάννῃ.

Εἰ καὶ μὴ ἀρότερον ἐτύγχανον ἀκούσας τὰ σά ὅμως τούτων αὐτὸς μάρψις ἀξιοπίστως ἀναδέδειξαι· τὸ γὰρ οὐπο μὲν περικαλλῶς ἐπιτέλλειν, ὧρῖν δὲ τυχεῖν καὶ ἀπόντας ποθοῦντα ξένοις παρασκευάζειν, παιδείας ἂν οἶμα οὐ τῆς τυχεύσεως καὶ ἀρετῆς· αἷς ἄριστα χρώμενος ἔλκεις πάντας ὡρὸς σεαυτὸν ὡσπερ ἢ μαγνητὴς τὸν σίδηρον· καὶ νῦν παρῴφθης νικήσας ἠτήμας δ' ἐγὼ· ἀλλὰ δυοῖν ὄντων φίλοι οὐχ ἦτον μετέχω καὶ νενικημένος τῆς νίκης· κοινὰ γὰρ τῶν δι' ἀρετὴν φίλων· εἰ δὲ σὺ μὲν τοιοῦτος ἂν φιλεῖς ὁ φιλούμενος δὲ τῷ φιλοῦντι φίλος καὶ τῶν εἰδότην ἀνπιφιλεῖν συστῶμεν φίλιαν τὴν δι' αὐτὴν ἀίρετην ἢν δι' ἀρετὴν γνομένην μόνην καὶ ὡρώτην καὶ βελτίστην οἱ σοφοὶ παρρηγορεύσαν· συστάσει δὲ αὐτῆς ὄμμασι τῆς ψυχῆς καὶ χράμμασι χρώμεθα· οὐ γὰρ ἢ διὰ συνήθειαν τοῖς πολλοῖς γνομένη βέβαιος οὔσα διατελεῖ· τὸ γὰρ χηρῶσιμον ἀεὶ παρβαλομένη, τάχιστα διαλύεται κολακεία πῖς μάλ-

λον οὔσα· ἀλλ' ἢ ταῦτα ἔθι καὶ ἦθη ἐπιτηδεύματα τε καὶ ἀράγμαθ' αἰετούμενη· μηδὲν τῆς ἀπουσίας ταύτην λυμαινομένης ὡσπερ οὐδὲ τῆς παρούσας ἐκείνη συναγωνιζομένης· τούτοις τοίνυν θαρρῶν καὶ μὴ τοῖς λόγοις τοῦ δεινός, τοιοῦτόν τε ὄντα με ἠροῦμενος περὶ σε οἷον σαυτὸν περὶ ἐμὲ· ὁ γὰρ φίλος ἄλλος αὐτός, χρῶ τοῖς ἐμοῖς ὡς τοῖς σοῖς· κοινότης γὰρ καὶ ἰσότης τῆς ἀληθοῦς φιλίας τὸ ἴδιον· τὴν δὲ ἐπιστολὴν ἴσθι τοσοῦτον ἑλληνικῆς μετέχουσαν φράσεως, ὡστ' ἐρμού καὶ μουσῶν εἶναι δοκεῖν· ταῦτά τοι οὐ πείσεις οὐδ' ἢν πείσης ἡμᾶς ἐπιλαβέσθαι τῶν σῶν· ἀ δὲ καὶ περὶ ἐργέτερον ταύτην σκοπήσῃ χρῶν· συσκεψόμεθα ὅτ' ἐν αὐτῷ συνεσόμεθα· σὺν τε δύο ἐρχόμενα φασίν· ἔρρωσο·

Τῷ αὐτῷ.

Ὁ μὲν μοναχικὸς βίος ἀραότητα παντελῆ τοῦς ἑαυτοῦ οἰκείους διδάσκων τὰ μὲν, ἑαυτῶν παρεκελεύεται ὡς οἷον τ' ἐλατῶν, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐπαίρειν· ὁ δ' ἠθικός τὸ μῖσον αἰετούμενος, ἐν ᾧ ἀρετῇ, ἄταρον μὲν τῶν ἄκρων ὡς ὑπερβάλλον ἄταρον δὲ ὡς ἐλλείπον ἀναίνεται· σὲ δὲ τῷ ὡρώτῳ περὶ τοὺς ἄλλους χρῆσθαι μαθόντα, βουλομένη περὶ ἐμὲ τῷ δευτέρῳ· καὶ μήτε τὰ ἐμὰ ἀνάξια τοῦ ἐπαινέσθαι τοσοῦτον ἀναρτᾶν, ὡς τ' ἀλαζόνα παραιοκευάζειν μήτε τὰ σά δὴλα πᾶσι τοσοῦτον φαυλίζειν, ὡς τε τὸ μὴ ὄν τοῦ ὄντος αἰρεῖσθαι δοκεῖν· δεῖ τοίνυν τοῦ μέστου ἐχόμενον, περὶ ἑκατέρου οὔτω φροεῖν, ὡς ὁ τῆς φιλίας ἀπαιτεῖ νόμος· ἄλλως γὰρ ἄνω ποταμῶν τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον· ἔρρωσο καὶ τὰς τῶν ἀπορειῶν λύσεις ἀνάγνωθι· καὶ εἰ σε ἄλλα λήφονται μὴ κατόκει χρᾶφειν·-

Ἀνδρῆα κρημωνεῖ.

Καὶ τ' ἄλλα μὲν τῆς ἐπιστολῆς σου χαίριεντα· χαλεπότερον δὲ πάντων ἢ τῆς νόσου ἀπαλλαγῆς φάρμακον οἶμα τὴν πατρίδα αὐτὴν καὶ γονεῖς καὶ φίλους καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἢς οὐδὲν ἀμεινον οὐδ' ἴδιον· χαῖρε δὲ συζῶν τοῖς σοῖς ἐλευθέρως· ἀπαλλαγῆς τῶν μυρίων δ' ἂν καὶ τῶν λόγων ἀντιποιοῦ οἷς καὶ σαυτὸν καὶ ἄλλοις κοσμήσεις· ἔρρωσο·-

Τῷ χαρόλῳ.

Σὺ μὲν οὐ μόνον ἐξ ὅτου ἐντεῦθεν ἀπεδήμει ἡμῶν καὶ τῶν λόγων ἐπελάθου, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἡμερας ἦδεις σαυτὸν ἀπίεσαι μελλοντα· τοῦτο δὲ μαρτυρεῖ καὶ τοῦτο τὸ μήτε ἡμῖν ἐπιτέλλαι μήτε περὶ λόγους ἑκατέρους ἀπουδάξειν· ὁ πῖνος ἂν εἴη ἢ νέου ἀμελοῦς μὲν περὶ τὰ καλά ἐπιμελοῦς δὲ περὶ τὰ παίγνια· οἷς τοσοῦτον ἐκδέδουσα ὡς τε πάντων καὶ βίβλων καὶ διδασκάλων ὀλιγορῆσαι· ἔρρωσο καὶ τὴν βίβλον ὡς τάχιστα πέμψον.

Οο 2

Γεορ-

Γεοργίω πλακεντίνω.

Προσεκομίσθη μοι τὰ σὰ ζῆματα· οἷς ἔ
ἀπὸν τὰ τῶν πελαργῶν μιμούμενος τὴν περὶ
ἐμέσου εὐγνωμοσύνην ὡσπερ παρὼν ἀνέφηναι πᾶν-
τα ποιεῖν ὑπερχοῦμενος· οὐ τοσαύτην οἶδα σοὶ
χάριν ὅσπῃ ἂν εἰ ἔργοις αὐτοῖς τὰ ὑπερχοῦμενα
ἐποίεις· συγχαίρω δὲ σοὶ περὶ τὴν ἱερὰν φιλοσο-
φίαν ἀπουδάξοντι· ἦν ἄκρον ἀγαθὸν οἱ παλαοὶ νο-
μίσαντες, οὐκ ἄνευ λόγου τέχνην τεχνῶν ἔπι-
τήμην ἐπιστημῶν προσηγόρευσαν· ἔπι ὁμοίωσιν
θεῶ κατὰ τὸ δυνατόν ἀνθρώπων· δι' αὐτῆς γὰρ
εἰδήσιν τῶν πάντων λαβόντες καὶ ἑαυτοὺς ῥυθμί-
σαντες ἄνδρες θεοὶ ἐφάνησαν· ταῦτά τοι σε πα-
ραγνῶ παντὶ σθένει αὐτῆς μεταχῆν δι' ἣν τᾶλλα
μαμάτηκας· ὡσπερ γὰρ πολλὰς μὲν πόλεις ἰδεῖν
χρησίμων, εἰοικῆσαι δὲ τῇ χαλλίσῃ βέλπτον,
οὕτω μετὰ τᾶλλα αὐτὴν εἰδέναί χρῆν· ἵνα
μὴ πάθῃς ὃ βίαν ὁ φιλόσοφος ἔλεγε· τοὺς γὰρ
τᾶλλα μὲν μαθόντας φιλοσοφίας δὲ ἀμελήσαντας
ταυτὸν παθεῖν τοῖς μνηστῆρσι τῆς πηνελόπης ἔφα-
σκεν οἱ μὴ δυναθέντες αὐτῇ πλησιάσαι, ταῖς θε-
ραπαίνομαις ἐμίγνυντο· ἀπουδάξον δὴ καὶ ποιη-
τέον τὰ δυνατὰ ἅμα τοῖς δούλοις καὶ τὴν βα-
σιλίδα χαρπύουσαι ἥς τέλος γινώσκιν τε θείων καὶ
ἀνθρωπίνων παραγμάτων ὁ σοφὸς ἔφησε πλάτων.
ἔρρωσο ἔτι τὴν βιβλίον τοῦ διογένους μοι πέμψον· :-

Τῷ χαρόλῳ.

Τὸ ὑπὸ τῆς ἄγαν ἀπουδῆς ἀχρησία, βλα-
βερόν μὲν τῷ σώματι· ἐπωφελές δὲ τῇ ψυχῇ καὶ
μεγίστου ἐπαίνειν ἄξιον· τοῦτο καὶ ἀθηναίους ὡσπερ
χαρακτῆρα μεγίστης ἀπουδῆς πάχοντας, πάν-
τες ἐπήνομε· τοῦτο ἔτι ὁ σοφιστὴς λιβάνιος τὸν δε-
σίθεον ἰδὼν πεπονθότα, ἐθαύμασε μὲν αὐτὸν· Συ-
νήσθη δὲ τῷ σκείνου δεσποτῆ· σὲ δὲ μὴ ὑπὸ ἀπου-
δῆς λόγων τοῦτο παθόντα ἄλλ' ὑπὸ τρυφῆς ἢ τῆς
ἀμέτρου παιδείας, οὐ μόνον οὐκ ἐπαινετέον, ἀλ-
λά καὶ τὰ μέγιστα πεμπτέον λόγῳ μὲν σοφία
χαίροντα· ἔργῳ δὲ ἀσωτία ἔτι περὶ τὸ ζῆν
ἀπαξία· οὐ γὰρ ζῶμεν ἵνα χαρπύουσαι κέρ-
λε· τοῦτο γὰρ σαρδαναπάλου ἔτι τῶν ὁμοίων ὅσοι
τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τῇ γαστρὶ διορίζουσιν· ἀλλ' ἐσ-
θίωμεν ἵνα ζῶμεν τοῖς μετρίοις ἀρκούμενοι· οἷς
καθαρεύων ὁ νοῦς τοῖς μαθήμασι τρέφεται· ταῦ-
τα γὰρ τρυφή τῆς ψυχῆς ὡσπερ τὰ σωτῆρα τοῦ
σώματος· ταῦτά τοι σε ἔτι ἀπόντα παραγνῶ ἀν-
τέχεσθαι μὲν λόγων· ἀπέχεσθαι δὲ τῶν ἀμέτρων
σιτίων ἵνα μὴ τὸ δεσποτικόν τῆς ψυχῆς παι-
νων οὐ μόνον αὐτὴν φαυλοτέρην ἀποφῆναι ἀλλὰ
ἔτι αὐτὸ ποσῦτον ἀσθενὲς ὡσθ' ἅμα τοῖς τῆς ψυ-
χῆς ἔτι τὰ τοῦ σώματος ἀποβαλεῖν· ἔρρωσο καὶ
τὰ βιβλία μοι πέμψον· :-

Θεοδώρῳ τῷ Γαζῆ.

Ἡ τῶν παραγμάτων ἀνωμαλία ὀκνοῦς μὲν πε

ρὶ τὸ ζῆσαι ἐποίησεν· ἀμνήμονας δὲ οὐ· τίς γὰρ
οὕτως ἠλίθιος ὅς ἂν ἀμνημονοῖν τοῦ σοφοῦ θεοδώ-
ρου ἐν ἡ φύσει πατέρα λόγον καὶ καθηγεμόνα
ἀνέπλασε· καὶ οἷον φασφόρον δυᾶν γλώττιαν· ἢ
πῆσ οὐκ ἂν ἔλοιτο παρὰ τὰ οἰκῆα παρὰ σοί,
τὰς διατριβὰς ποιῆσθαι· ἔτι θοίνης ἀπολαύειν χα-
ρῆς πολλῶ ἠδίοτος ἀμνημονίας ἔτι νεκταρῶ ἢ πῆσ
ἂν ἡμῖν παραμυθία πάλαι μὲν ποθοῦσι, τὰχρον
δὲ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἀποβαλοῦσιν· ὡ δυσυχῆς μὲν
ἡμεῖς κωλυόμενοι συνεῖναι σοί· εὐτυχῆς δὲ χα-
λαβερί πλέον ἢ ὅτε τὸν σοφὸν ἔχον πυθαγόραν·
ὡ εὐδαίμων λοκρίς ἢ νῦν μάλλον γαυριῶσα ἢ ὅτε
τίμαρον ἔτι ζάλευκον ἀνέφυσας· ἔχες μὲν παρὶν ἐπί-
σκοπον τὸν σοφὸν ἀθανάσιον· ἔτι νῦν δι' αὐτὸν τὸν
τῆς σοφίας κολοφῶνα θεοδώρον· ὡ σβύλλα μάν-
πῆσ ἀφουδῆς πᾶς τὸν πυθαγόραν μὲν παρὶν ἰδοῦ-
σα, ἔτι νῦν ἰταλιώτησιν ἄνδρα σοφὸν παρὶν ἰδοῦ-
σαι· τοιοῦτῳ δ' ἄνδρα ἀπεσιώπησας· ἢ περὶ τὰς
ἀρχὰς τῆς ἐπαρχίας ἀπέσιωπασα, τὰ τέλη ὠκ-
νησας παρὶν ἰδοῦσαι διὰ τὴν δυσυχίαν τοῦ γένους·
εὐδαίμονες τῷ ὄντι οἱ κατ' ἐκάστην κατατρυφῶν-
τες· ἀνευδαίμονες δὲ ἔτι πάσης κατὰ τρυφῆς ἀξιοί-
οἱ πάλαι μὲν χαρπύουσαι· ἔτι νῦν ἀπέσιωπασα ἀφέν-
τες· ἔδει πάντα παθεῖν ἢ τοιοῦτον ἀπλεῦσαι· ἀλλ'
ἐκείνοι μὲν ὑπὸ τοῦ ἄγαν τύφου λημμῶσι· σὺ δὲ
ὃ ἔρρωσο εἰς κοινὴν εὐφίλειαν τέλεσον· ἔρρωσο.

Αθανασίῳ ἐπισκόπῳ.

Πολλάκις κατ' ἑμαυτὸν γενόμενος κατεβόησα
ἔτι τύχης καὶ βασιλείων ἔτι ἀρχιερέων αὐτοῦ τοιοῦ-
τον ἄτομον ἐν μέσοις ἀχρησίοις ἐόντων συναγλά-
ζεσθαι· καὶ φασφόρον κελαμοῖς νεφέσι συγκαλύ-
πτεσθαι· ἔτι μὴ ἀρχιεπισκοπὸν θαυμαστῆς πόλεως
ποιησάντων· ἵν' αὐτὸς τε ἀξίως διάχοις καὶ ἄλ-
λοι εὐφελῆσθαι· ταῦτα δὴ ἔτι τὰ τοιαῦτα ἀνα-
λογιζόμενος ἤλθον τὴν λοκρίδα σκυθῶν ἐρημίαν
ἠγρόμενος· ἐπεὶ δὲ τὸν σοφὸν θεοδώρον ἔσχευ ἔτα-
ρον, πᾶς οἷε μὲ χαίρειν καὶ παλινοδίαν ἄδων
εὐτυχτεροῦς τοὺς παρ' ἡμῖν κρημονοῦς τῶν ἐνταῦ-
θα διατριβῶν νομίζω· ὄντως θεὸς ἀρπάζας ἐκεί-
νον ἀνήγαγε σύνοικον τοιοῦτον ποιήσας οὐ παρόντος
ἀνευδαίμωνος πάντων τυγχάνεις· ἔρρωσο.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐπανῆκον οἱ παρῆσθαι πλὴν τοῦ δαπανῆσαι τὰ
ζῆματα οὐδὲν ἄλλο ἀνύσαντες· ὁ γὰρ χαρθη-
νάλις ὡ τὰ μάλισσα ἐπεποιθεῖ, οὐ τοσοῦτον χαί-
ρει τῷ ἐρυθρῷ πύλῳ ὅσον τῷ χαρπῷ τῆς ἐπι-
γραφῆς· τὰ διὸ οὐ μόνον αὐτῷ ἐνδύναμι ἠθέλησεν,
ἀλλὰ ἔτι θυμωθεὶς ζήτησαι τολμήσαντι· ὡτε ἄνευ
τοῦ μηδὲν παρῆσαι καὶ ἐχθρόν αὐτὸν κατεψήσα-
μεν· ἔρρωσο.

Γάτῳ ἐπισκόπῳ.

Ἀπέδωκέ μοι τὴν σὴν ἐπιστολήν ὁ ζῆτος πῆ-
τες·

τρεις βραχίαι μὲν τῆς σῆς δὲ σοφίας καὶ ἐλευθερίτης ἀξίας τό, τε γὰρ πλείστην εἰδέναι χάριν, δάρον τε τὰ μὲν πέμψαι τὰ δ' ἐπαγγέλλεσθαι, φύσεώς ἐστι πάντα νικῶσης ἢ ἐξ ἀπάλων ὀνύχων ἐρχικῶς, εἰκότως εἰς ὃ τυγχάνεις ἀνῆλθες· χερμάτων μὲν καταφρονήσας σοφίας δὲ ἐρασθείς ἢ πλούτος καὶ κῦδος κατὰ τὸν ἐπόντα ὀπιθεῖ· ἐβουλόμην δὲ σε τῶν ἀναγκασιτέρων μνησθαι· οὔτε γὰρ δέον εὐερές πάντας εὐεργετῆιν ἐν ποιούτῳ χερῶν, οὔτε με πσοῦτον ἐνδεῖ ἄσπ' εὐ παθεῖν δεῖσθαι ὀλίγοις ἀρχυμένον· ἐπεὶ δὲ καὶ διαλεγόμενος νικᾷς καὶ εὐεργετῶν πλεῖον δάρεσθαι ἢ λαμβάνειν ἀξιοῖς, τῆς τε δάρεως καὶ τῶν ἐπαγγελιῶν πλείστη σοὶ χάρις· καὶ πολλά σοὶ γένοιτο πρὸς θεοῦ ἀγαθὰ· ἵνα δύναμο πάντας εὐπιεῖν· ἔρρωσο.

Τῷ αὐτῷ.

Αποδημήσαντές σου εἰτεῦθεν οἱ τῆς πατρίδος διοικητὰι χαλέσαντες καὶ τὴν μεγάλην βουλήν ἐψηφίσαντο μὴ μόνον τὰς βίβλους εἶσασι σκωπηθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἄς πρὶν ἔλαβεν ὁ δεσπότης ἀπειτήσασ· καὶ μοὶ κέλευσμα πρὸςέθεσαν καὶ τίμημα πεντήκοντα ταλάντων ἐπέμψοιμι· φροντισέον δὴ ἄλλως καὶ οὐ δι' ἐμοῦ· οὐ γὰρ δίχαιον ξένον ὄντα πειράσασθαι ὀργῆς τῶν ἐνταῦθα· ἔρρωσο.

Βασαρίωνι καρθηναλίῳ.

Αποδημήσαντες τοῦ σοφοῦ γάτου πάντα μὲν ἔλεξα· πάντα δὲ ἔπραξα· πάντων δὲ εἰδῆσθην ὅπως ἀδείας ἐπιτυχῶν πέμψω τὰς βίβλους· οἱ δὲ ὁμόται χαλέσαντες καὶ τὴν μεγάλην βουλήν ἐψηφίσαντο μὴ μόνον δίχαιον εἶσασι ταύτας σκωπηθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἄς πρὶν ἔλαβες ἀποδοῦναι χράσασ· τίς δὲ μεσσηνίοις μεταπέισαι δύναστο· σὸν δ' ἂν εἴη ἄλλως σκωπητίσασ· δι' ἐμοῦ γὰρ οὐχ οἶον τε ξένου ὄντος καὶ ἀδυνάτου.

Τῷ αὐτῷ.

Μόλις ποτὲ καὶ χερῶν σκωποιορήσαντες τὸν μούκιον ἀπελάσομεν οὐγγίας τρεῖς· τὰς δὲ λοιπὰς ὑπόσχεται μὲν οὐ δώσει δὴ δυνάτης ὢν φύσει καὶ σαυτὸν τῶν ἄλλων πρὸς τιμῶν· σὸν δ' ἂν εἴη καὶ τῆς σῆς ἀξίας τῷ ἡγουμένῳ τὰ λοιπὰ πρὸς εἶναι πρὸς ἀξίαν· καὶ ἀναγκάσαι μὴ ἀδικεῖν ὄν οὐ χεῖ.

Omnia à fol. 130. *adverso* ad 153. *itidem adversum* ipsius *Constantini Lascaris* manu exarata sunt.

155. Intervacante unius et semis folii spatio, succedunt minutiora multiplicis argumenti sive Excerpta, sive Collectanea, duplici manu, priore ignotâ, *Constantini Lascaris* alterâ. Ac primum quidem Excerpta ex *Gregorii Theologi* Oratione ad *Eunom.* XV.

ex XX. ex I. aliisque non designatis; deinde ex *Libanii Sophistæ* Declamationibus incertis: utraque Grammaticis Rhetoricisque Observationibus aspersa, ad fol. usque 162. *adversum*.

162. *avverso*. Εξ ἡερδότη ζ. Ex Herodoti Libro VII.º Excerptum de Sicilia Tyranno *Gelone*. Incipit: Γέλων ὁ τῆς σικελίας τύραννος ὑπέχετο τοῖς ἔλλησι.

163. Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. De Mensuris et Ponderibus. Incipit: Ὁ δάκτυλος εἰς ἐσθιν ὅπερ καὶ μόνος λεγεται. Desinit: τὸ τάλαντον ποιεῖ μνᾶς εἴ ἢ μνᾶ δραχμᾶς ρ. ἢ δραχμῆ ὀβολοῦς λς.

Id Opusculum *Constantini Lascaris* manu exaratum est, forsitan et ejusdem studio concinnatum.

164. Επίγραμμα ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐν θερμοπύλῳ ἔλλησι. Epigramma de Græcis ad Thermopylas interfectis, distichon scilicet, cujus initium: Μυριάσι ποτὲ τῆδε τριακοσίων. Extat hæc in Herodoti *Polymniâ*, legiturque in *Anthologia Græca* sæpius laudatæ *Lib. III. Cap. V. pag. 291*.

Επὶ τοῖς σπαρτιάταις. De Spartanis. Aliud scilicet Distichon de iisdem ad Thermopylas occisis, *Simonidi* à *Cicerone Lib. I. Tuscul. Quest.* attributum, quod incipit:

ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν (in excusis ἀγγεῖλον). Occurrit etiam in *Anthologia* citato *Lib. Cap. et pag.*

Επὶ τῷ μάντι τόδε σιμωνίδης. De Vate id *Simonides*. *Simonidis* videlicet de Vate *Megistia* Tetrastichon sepulcræ, hoc initio: Μνήμα τόδε κλειτοῦ μεγίστα.

Invenies in ejusdem *Anthologia* *Appendice*, pag. 16; sed pro κλειτοῦ legas ibi κλεινοῦ.

Βάκιδος χερσιμὸς τοῖς εὐβοεῦσι. Bacidis Vaticinium Eubœensibus. Distichon hexametrum, cujus prior Versus:

φράζσο βαρβαρόφωνον ὅταν ζυγὸν εἰς ἄλα βάλλῃ.

Περὶ τὰ πόσιμα ὕδατος θεμιστοκλῆς ἔγραψε. De Aquis potabilibus (sive dulcibus) *Themistocles* scripsit, cujus prima verba hæc sunt: ἄνδρες ἴανες οὐ ποῖετε δίχαια.

Eod. averso. Μαντεία. Vaticinia, partim vincto, partim soluto sermone, indistinctè ac promiscuè exarata. Quæ vincto sermone, Versibus constant hexametris quinque, quorum primus talis est:

Λυδῶ ἐρεχθεῖδαισιν ὅσοι πανδίοιος ἄστ.

Quæ verò soluto, ea sic incipiunt: Περὶ ὑγείας θύειν καὶ εὐχεσθαι δι' ὑπάτων καὶ ἡρακλῆς de-

desinuntque in hæc verba: θύειν μίαν ἡμέραν δι' κτησίῳ βούν λευκόν:-

Τάδε πεποιήται τῷ Βάκιδι ἐς μάχην τῶν ἑλλήνων καὶ περσῶν. Hæc à Bacide condita sunt in Græcorum et Persarum pugnam. Bacidis scilicet Tetrastichon versibus hexametris, quorum primus sic habet:

Τὴνδ' ἐπὶ θερμώδοντι καὶ ἀσωπῶ λέχεποιή.

Quæcunque à fol. 162. averso ad hoc usque Tetrastichon exposita sunt, ea omnia *Constantinus Lascaris* perscripsit, cujus etiam manu hæc Nota subjicitur:

Παραπλήσια τούτοις ἄλλα μουσαίῳ ἔχοντα οἶδα ἐς πέρσαι.

Hoc est:

Novi habentem alia Musæi in Persas, his similia.

LXXX.

Chartaceus in quarto, foliis 119. chartâ plerâque insigniter candidâ ac lævi, litteris maximam partem elegantibus; Calligraphorum quatuor manu, quorum duo *Michael Suliardus*, et *Constantinus Lascaris*, reliqui latent, Sæculo XV. circiter dimidiato exaratus. Is complectitur *Demetrii Phalerei* de Interpretatione Librum; *Aristotelis* de Poetica; *Bessarionis* Cardinalis ad *Plethonem* Epistolam de variis Quæstionibus Platonicis, hujusque ad eum binas; *Gemini* Isagogen in *Phænomena*; ignoti denique Auctoris *Astronomiæ* Summarium.

Fol. 2. Præit Operum hoc Codice contentorum talis Indiculus *Constantini Lascaris* manu descriptus:

Τάδε περιέχεται ἐνταῦθα.

Δημητρίου Φαληρέως περὶ ἑρμηνείας.

Ἀριστοτέλους περὶ ποιητικῆς.

Λύσεις πινές τοῦ πλήθωνος εἰς ἀπορίας τοῦ βεσσαριάνου.

Γεμίνου εἰσαγωγή εἰς τὰ φαινόμενα.

Id est:

Hæc continentur hîc.

Demetrii Phalerei de Interpretatione.

Aristotelis de Poetica.

Solutiones quædam Plethonis ad Bessarionis Dubia.

Gemini Isagoge in Phænomena.

3. † Δημητρίου Φαληρέως περὶ ἑρμηνείας· ὃ ἐστὶ περὶ φράσεως:- *Demetrii Phalerei* de Interpretatione, id est, de Elocutione. Incipit: Ωσ-

περ ἢ ποίοις διαιρεῖται τοῖς μέτροις. Desinit: παράκειται δὲ πῶς ἀλλήλοις ταῦτα ἀμφοτέρω:-

36. † Ἀριστοτέλους περὶ ποιητικῆς:- *Aristotelis* de Poetica. Incipit: Περὶ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς, ἢν τινα δύναμιν ἔχασον ἔχει. Desinit: καὶ περὶ ἐπιμήσεων καὶ λύσεων, εἰρήσθω τσσαῦτα:-

Continuò eadem manu adscriptum: Τέλος:- *μιχαὴλ σουλιάρδ. ἔγραψ.* Hoc est: *Finis. Michael Suliardus scripsit.*

Hujus Calligraphi meminit *P. Montfauconius Palaograph. Græca Lib. I. Cap. VIII. pag. 104.* his verbis: *Michael Suliardus Nauplius quam plurimos libros scripsit anno 1475. et sequentibus.* Ipse *ibidem* pag. 83. in fine Codicis Regii subscribit: διὰ χειρὸς ἐμοῦ Μιχαὴλ Σουλιάρδου ἐκ Ναυπλίου. Fuit is nimirum *Naupliensis* (quod rectius dicas quàm *Nauplius*) ex *Naupliâ* urbe *Peloponnesi* maritimâ, quæ nunc vulgò *Napoli di Romania* dicitur.

61. Τοῦ καρδηνάλιου κυρίου βεσσαριάνου ζητήματα πρὸς τὸν πλήθωνα: α. Cardinalis *Domini Bessarionis* Quæstiones ad *Plethonem*. Prima. Hæc nimirum est *Cardinalis Bessarionis* ad *Georgium Gemistum Plethonem* Epistola, continens *Philosophiæ Platonicæ* Quæstiones quatuor, cujus initium: Κοινῆς πᾶσιν ἐνεσσωαρμένης εὐνοίας καὶ ταύτης ἀληθεστάτης, μηδὲν μηδαμῆ ἀναίτιον εἶναι; finis: χρεῖτέ μοι τὰ μέγιστα καὶ μεγάλων ἀποειῶν ἀπαλλαίξεις:-

Prima autem Quæstio, quæ hîc titulo caret, in *Bibliothecæ Casareæ* Catalogo *Neseliano, Parte IV. pag. 43. Cod. LXXIV. Num. 2.* inscribitur *Περὶ τοῦ ἀνυποστάτου, nempe De eo quod subsistere non potest.*

Cæteræ in Msto nostro sequentes Titulos præferunt:

6' Ζήτημα περὶ τοῦ μεθεκτοῦ καὶ ἀμεθέκτου: II. Quæstio de *Communicabili*, et *Incommunicabili*.

Ζήτημα γ' περὶ τῆς τῶν ὄντων συνωνυμίας, ἢ ὁμωνυμίας:- Quæstio III. de *Entium Synonymiâ*, sive *Homonymiâ*.

Ζήτημα δ' περὶ ἐμαρμένης:- Quæstio IV. de *Fato*.

63. averso. Ο πλήθων τῷ βεσσαριάνι. πῶς οὐκ ἐν πᾶσι συμφανούσιν ἀλλήλοις οἱ εἰρημένοι φιλόσοφοι:- *Pletho Bessarioni*. Quomodo dicti *Philosophi* non in omnibus inter se consentiant. Hæc Epistola incipit: Οὐ πάντα οἶεσθαι χρὴ τοὺς ἀνδρας τούτους οὐς καταλέγεις ἀλλήλοις συμφωνεῖν; desinit verò: σοὶ τσαῦθ' ἡμεῖς ἐς τὰ ἠπορημένα συμβαλλόμεθα· ἵκανά δ' ἄνδρι οἴω πέρ σοι:-

67. averso. Γεώργιος ὁ γεμιστός τῷ ἀδελφισμότητάτω

τάτῳ καρδινάλιῳ: Georgius Gemistus Reverendissimo Cardinali. Altera hæc Georgii Gemisti Plethonis Epistola, quâ ad superioris Bessarionis Epistolæ Quæstiones quatuor ipse respondet, incipit: Ἐπειδὴ δὲ καὶ μαρτυριῶν δέησ' ἄρ' ὅς τὰ προσηραμμένα σοι ὑπὲρ μὲν τῶν περὶ τοῦ αὐτοπαραγώρου μοι εἰρημένων οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι μαρτυρίαν δὴ πῶς περιεχέσθαι; desinit verò: ἐς δὲ μῦθόν πῶς πλάτωνι τοῦ τοιοῦτου θεωρήματος συμβαλλομένου: +

Tres memoratæ Epistolæ, tum Bessarionis ad Plethonem una, tum Plethonis ad Bessarionem binæ, latent Mstæ in suprâ dictâ Casaræâ Bibliotheca; neque in lucem adhuc, ut existimo, prodire.

71. Γεμίνου εἰσαγωγή εἰς τὰ φαινόμενα: Gemini Isogoge (sive Introductio) in Phænomena. Incipit: Ὁ τῶν ζῳδίων κύκλος διαρῆται εἰς μέρη δώδεκα. Desinit: εἴρεται μοι ἴγ' ἰλέ. ἢ δὲ μεγίστη, ἰε' ἰδ'. λέ: +

Capite autem XVI, nimirum postremo, deficit: quod cum alibi, tum in Dionysii Petavii Uranologio reperias.

118. Interjecto duorum foliorum litteris vacantium intervallo, sequitur sine titulo, Astronomiæ Compendium, sive Summarium, Constantini Lascaris manu exaratum, quod ab his verbis incipit: Αστρονομία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγενομένη συνεχῆς καὶ κινούμενον; atque in hæc desinit: ἀπαξ δὲ μετὰ τὴν κάθοδον ἀποποδίζουσι καὶ μετὰ τὴν ἀνοδὸν ἀπαξ ὑποποδίζουσι.

Id etiam sine destituitur suo, ut vocula λείπει margini adscripta, tribus foliis vacuis insequentibus, demonstrat.

LXXXI.

Chartaceus in quarto, foliorum 158. chartâ etiam mirè candidâ et lavigatâ, litteris nitidis unâ tantum manu sæculo XV. in finem vergente descriptus, quo continentur ex diversorum Grammaticorum libris Parecbolæ, sive Excerpta, quàm minutissimè accuratissimèque infra referenda.

Fol. 1. Παρεκβολαὶ σὺν θεῷ ἀπὸ τε βιβλίων διαφόρων γραμματικῶν ἀπὸ τε ἀπολλωνίου, καὶ ἠρωδιανοῦ, ἀρχομένων ἀπὸ προσωδίας. Parecbolæ*, sive Excerpta (Deo juvante) ex libris variorum Grammaticorum, atque ex Apollonio et Herodiano, quæ incipiunt à Prosodia.

* Vocem Græcam Παρεκβολαὶ nesciunt Lexica et Glossaria vel doctissima; nulla verò exprimendæ rei aptior,

Περὶ προσωδίας. De Prosodia (sive Accentu). Incipit: Τειχῶς λέγεται ἡ προσωδία· λέγεται γὰρ προσωδία καὶ ἡ παρὰ τοῖς μουσικοῖς· τουτέστι τὸ τόμα καὶ ἡ ἐκφώνησις τῶν αὐλῶν. Desinit: ὡς ἐπὶ τοῦ ἀργύρεος ἀργυροῦς τουτῶ γὰρ τῶ λόγῳ, τὰ εἰς οὓς περιπαταται:

Fortè hoc Opusculum est Georgii Chærobosci περὶ προσωδιῶν, quod extat MS. in Bodleiana Bibliotheca, Codice Baroco. 116, incipitque: Ἰστέον ὅτι τειχῶς λέγεται ἡ προσωδία.

6. averso. Περὶ τέχνης. De Arte. Incipit: Πόθεν τέχνη· παρὰ τὸ τεύχε τευχάνη. Desinit: τεχθὲν δ' ἂν δέοντως ἐπὶ τοῦ αὐτόχειρος καὶ φονεως.

8. Περὶ ἑλληνισμοῦ. De Hellenismo. Incipit: Εἴρηται δὲ ἑλληνισμὸς, ἀπὸ ἑλλῆνος τοῦ διός.

Eodem averso. Περὶ σολοικισμοῦ. De Solocismo, itemque de Barbarismo eorumque modis. Incipit: Ἐπὶ δὲ σολοικισμὸς ἀμάρτημα περὶ τὴν σύνταξιν τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Desinit: δέον λέγεσθαι ὁμωνύμως τῶ φυτῶ.

9. averso. Περὶ γραμματικῆς. De Grammatica, ubi de Poesi, variisque Poematum generibus; ac de Tropis Poeticis et Rhetoricis. Incipit: Γράμμα σημαίνει τέσσαρα τοὺς τῶν σοιχείων τυπούς. Desinit: οὐχὶ αἰολικῶς πῶς ἢ δωρικῶς ἀσπυρομένη εὐθέως ἂν γένοιτο κοινή:

30. averso. Παραγγέλματα συντελοῦντα εἰς ὀρθογραφίαν. Præcepta ad Orthographiam pertinentia. Περὶ τοῦ βάλλω βαλα. ἦρον περὶ τῶν δύο λ, καὶ μή. Initium: Βάλλω· σέλλα· τίλλω, ἐπὶ ἐνεσῶτος μὲν.

31. Περὶ διαλέκτων εἰς πλάτος: De Dialectis latè. Περὶ ἀτθίδος De Attica. Incipit: Ἡ ἀτθὶς πρέπει τὸ σ' πῆ μὲν, εἰς τ' οἶον θάλαττα. Desinit: οἶον ἠδυνάμην ἀντὶ τοῦ ἐδυνάμην: -

32. Ἐκ τῶν συντελούντων εἰς ὀρθογραφίαν παραγγελλμάτων. Ex Præceptis ad Orthographiam pertinentibus. Περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ν τοῦ ἐν ταῖς ἀποθέσει τῆ ἐν καὶ τῆ σὺν. De mutatione Litteræ ν in Præpositionibus ἐν ἐκ σὺν. Incipit: Αἱ ἀποθέσεις αἴτε ἄλλα καὶ ἡ ἐν καὶ ἡ σὺν μετὰ τῶν ὀνομάτων. Desinit: οὕτω καὶ τὰ ὅμοια διαρῶν καὶ γραφῶν, ὀρθογραφήσεις.

33. averso. Περὶ μονοσυλλάβου συνδέσμου. De Conjunctione monosyllaba. Initium: Μονοσυλλάβον σύνδεσμον· μὲν δὲ τέ.

Περὶ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν. De ν, quod attrahitur. Incipit: Περὶ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν ἦρον τοῦ πιθεμένου ἐν συνεπέει λόγου.

Hæc περὶ ἐφελκυστικοῦ ν ad verbum desumpta

quàm Latina Excerpta, succurrit.

pta sunt ex *Chærobosco*, ex iis scilicet quæ in *Grammaticorum Græcorum Aldinâ Collectione*, cui titulus *Κέρως ἀμαλθείας*, fol. 216. *averso* leguntur.

34. *Περὶ ἐγκλινομένων*. De Encliticis. Initium: *Ἐγκλίνονται ἤρουν ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον*. Hæc etiam in laudatâ *Aldinâ Collectione* continentur, fol. 229. *averso* ex eodem *Chærobosco* expressa.

Eod. *averso*. *Περὶ ἀιολίδος*. De Dialecto Æolica. Incipit: *Τὸ β, τῷ ρ ἁροσνέμει ὅταν τῷ ρ ἐπιφίρηται*. Hæc verò excerpta sunt ex iis quæ *Joannes Grammaticus*, aliàs *Philoponus*, scripsit de *Dialectis* in opere *Τεχνικῶν*, ex Capite nimirum *περὶ τῆς αἰολίδος*, quod in supra memoratâ *Aldinâ Collectione* legitur fol. 243. et seqq.

35. *averso*. *Περὶ δωρίδος*: De Dialecto Dorica. Incipit: *Ἡ δωρίς τῷ ᾠ ἀντὶ τοῦ ἢ χεῖται*. Hæc etiam ex eodem *Joanne Grammatico* ferè ad verbum deprompta; extantque in laudatâ *Collectione*, fol. 242. *averso*, Titulo *περὶ δωρίδος*.

36. *Περὶ ἰάδος*. De Ionica. Incipit: *Τὰ εἰς αἰς λήγοντα ὀνόματα εἰς ἧς πέπουσιν*.

Hæc quoque ex eodem *Joanne Grammatico* contracta, ex iis, quæ in eadem *Collectione* occurrunt fol. 239. *averso*, et 240. et seqq. ubi *περὶ ἰάδος*.

38. *averso*. *Περὶ κοινῆς*. De Dialecto Comuni. Incipit: *Τινὲς φασιν, ὅτι οὐκ ὀφείλει κοινὴ χεῖσθαι ἀλλὰ μικτὴ*. Sine titulo, De *Glossa*, *Etymologia* et *Analogia*. Initium: *Γλῶσσά ἐστι λέξις ἕνῃ μεταφραζομένη εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον*.

40. *Περὶ ἀναγνώσεως*. De Lctione. Incipit: *Διατὶ ἕξ μερῶν ὄντων τῆς γραμματικῆς, περὶ τοῦ ὡῶτα μόνον διέλαβεν*. Hic de *Prosodia*, variisque *Poeseos* generibus, puta *Tragædiâ*, *Comædiâ*, *Epico Carmine*, *Elegiaco*, *Lyrico*, &c.

48. *Περὶ τόνου*. De Tono. Incipit: *Σκοπὸς τῷ πεχνογράφῳ, τὸ ὡῶτον μέρος τῆς γραμματικῆς λέγω δὴ τὸ ἀναγνωστικόν*.

Eod. *averso*. *Περὶ φωνῆς*. De Voce. Incipit: *Τῶν φωνῶν, αἱ μὲν εἰσιν ἀναρθεσι καὶ ἀγγράμμαται*. Hic rursus de Tono, sed longè fusiùs; desinitque: *χεθόπι ἐκάτερον ἐπὶ τέλους ἐννοίας τίθενται, ἐικότως συγκριθήσεται*:-

51. *averso*. *Περὶ ῥαψωδίας*. De Rhapsodia. Incipit: *Οὐ ἁροσπικόντως ἐνταῦθα κῆται ὁ περὶ τῆς ῥαψωδίας λόγος*. Desinit: *εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ὀδυσσεύς, κῶνειον, διὰ τὸ ποιῶντον εἶναι τὸ ῥῶμα τῆς θαλάσσης, περὶ ἣν ἐγένετο τοῦ ὀδυσσεύς ἢ πλάγη*:-

54. *averso*. *Περὶ φωνῆς*. De Voce. Incipit: *Ἐπειδὴ ἐν τῆς φωνῆς τὰ φοιχῆα σιωψάνται, φοιχῆον γὰρ ἐστὶν ἡ ὡῶτη καὶ ἀμερὴς τοῦ ἀνθρώπου φωνῆ, ἀναγκάσθον ἡμᾶς ὡῶτον περὶ φωνῆς διαλαβεῖν*. Desinit: *χὶ νοιτὸν τῆς πλοσιῶν ἀκοῆς παραδίδεται*:-

56. *Περὶ φοιχίου*. De Elemento (seu Litterâ). Incipit: *Τῶν φοιχιῶν εὐρετὴν, πνὲς κἀδμον φασιν· οἱ δὲ, οὐχ εὐρετὴν*. Desinit: *καὶ ἀεθμίσαντες, διὸς φοιχάδεως ἱερὸν ἰδρύσαντες*:

58. *Ἄλλως*. Aliter (de Littera). Incipit: *Παρὰ τὸ τοιχιδὸν χεῖσθαι τοιχῆον καὶ φοιχῆον ἢ ἀπὸ φοίχου πνὸς ἀθηναίου εὐραμέου αὐτά*.

60. *adverso averso*que *Alphabetum* occurrit ex multiformibus Litteris partim minus usitatis, partim antiquis et obsoletis, partim denique arcanis conflatum, hac prefixâ inscriptione:

† Ταῦτα λούκιος ὁ παρρᾶχος παρατίθεται.

Id est:

Hæc Lucius Tarrheus apponit.

Id verò *Alphabetum* ita digestum cernas. Præpositâ Litterarum minorum vulgariū totâ serie, singulis subjiciuntur nunc plures, nunc pauciores ejusmodi Litteræ multiformes. Litteram nimirum α subsequuntur ι 2, ϸ 18, γ 11, δ 9, ε 16, ζ 2, η 15, θ 12, ι 19, κ 14, λ 13, μ 6, ν 16, ξ 19, ο 9, π 11, ρ 6, σ 14, τ 12, υ 13, φ 5, χ 11, ψ 5, ω 11: adeò quidem ut universa CCLX. Summa colligatur. Harum autem pleræque ab iis discrepant, quas P. Montfauconius variis multiplicium arcanarumque Litterarum Alphabetis complexus est *Palæograph. Græca* pagg. 286, 289, 293, et 336. At Librarii (nequid dissimulem) culpâ factum, ut in memorato Alphabeto Litteræ nonnullæ appareant alienum prorsus in locum trajectæ; quædam, ejusdem licet formæ, perperam geminatæ; plures etiam nexiles solutis intermixtæ.

Jam verò quisnam *Lucius* iste *Tarrheus*, cui *Alphabetum* hujusmodi adscribitur? Non alium sanè invenire licuit, quàm *Tarrheum* quemdam, qui *Proverbiorum Collector* memoratur à *Fabricio Biblioth. Græca Vol. II. pag. 281. et Vol. XIII. pag. 610* atque in *Indice Lucilli* prænomine donatur; cujusque Liber, auctore *Maittaireo Annal. Typogr. Vol. II. pag. 637. prodiit Græcè* hoc titulo: *Zenobii Epitome Tarrhei et Didymi paræmiarum, impensis, et cura Philippi de Junta. Florentia 1497. in 4.º* atque eodem teste, *Annal. Lib. V. Parte I. pag. 338. etiam*

Græ-

Græcè Haganoæ per Pet. Brubachium 1535.

in 8.º

61. Sine Titulo, De variis apud Antiquos scribendi modis, hac tantum Annotatione præmissâ :

Τῶν ἀρχαίων οἱ μὲν βουτροφιδόν ἔγραφον· οἱ δὲ κιονιδόν· οἱ δὲ πλινθιδόν· οἱ δὲ σπειριδόν.

βουτροφιδόν.

κιονιδόν:

πλινθιδόν.

α β γ δ ε ζ

α ε ι ν ρ φ

α ω ψ χ φ υ τ

μ λ κ ι θ η

β ζ κ ξ σ χ

β σ ρ κ ο ω

ν ξ ο π ρ σ

γ η λ ο τ ψ

γ δ ρ κ ο ω

:ω ψ χ φ υ τ

δ θ μ π υ ω

ζ η θ ι κ λ μ ν

σπειριδόν δὲ, οὕτως.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω:

Has verò quatuor veterum Græcorum scribendi formas Latino Disticho libuit includere :

Quatuor antiquis scribendi ducere formas Taurus arans, Quadrum, Spira, Columna dedit.

Primæ quidem Formæ meminit Hermanus Hugo S. J. in Libro *De primâ scribendi Origine*, pag. 78., et P. Montfauconius *Palaographiæ Græcæ* pag. 118; de cæteris verò tribus Columnam, Quadrum, Spiram imitantibus uterque altum silet. Eadem denique tres (quod mirum magis accidit) prætermissæ sunt à Monachis duobus Benedictinis *Congregationis S. Mauri* in Vol. I.º locupletissimi *Tractatûs de Re Diplomatica*, Lutetiæ Parisiorum anno MDCCL. Gallicè evulgati.

Deinde succedunt plura cùm de Litteris, tum de scribendi ratione Excerpta, quorum initium: Α δὲ νῦν ἡμεῖς γράφομεν, λέγονται διχιδόν; finis: οὕτω καὶ τὸ κύνες συναλαμένην ἔχει τὴν κοῦ συλλαβὴν:-

64. averso. Περὶ τῆς τάξεως τῶν εἰκοσιτεσσάρων φοιχείων, πῶς ἔχουσιν. De Ordine viginti quatuor Litterarum, quomodo se invicem habeant. Incipit: Ἐπειδὴ δὲ τὰ φοιχεῖα κατὰ τὰξιν ἐτέθησαν ἀναγκάσιον ἡμᾶς εἰπεῖν τὴν αἰτίαν τῆς τάξεως αὐτῶν. Desinit: τοῖς γὰρ διπλοῖς φωνήσι θέλουσι ἐπιφέρεσθαι:-

68. averso. † Περὶ ἐτυμολογίας τῶν κδ φοιχείων: De Etymologia XXIV. Litterarum.

Hoc est:

Antiquorum alii quidem Boum arantium more scribebant; alii verò in Columnæ, alii in Quadri, alii in Spira modum.

Quarum Figurarum Exempla hujusmodi subjiciuntur.

Commentariolum hoc, quippe non ineditum modò, sed etiam in MSS. Bibliothecis inventu rarius, neque annotatu indignum, typis infra tradendum duxi, eo præsertim consilio, ut tot aureolis de Lingua Græca Opusculis accedat, quæ *Stephani, Scapulae, Constantini*, aliorumque Lexicis subjecta circumferuntur.

Περὶ ἐτυμολογίας τῶν κδ φοιχείων :

Ἄ· παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ εὐρίσκω: (adde τὸ φρῶτον εὐρεθέν.)

βῆτα· ὅτι ἐπιβέβηκε δευτέρα ἔχον τὰξιν τῶν λοιπῶν γραμμάτων.

Γάμμα· ὅτι δρεπανοειδὲς ἐστὶ καὶ οἶον ἀμᾶ τὴν γῆν, ὃ ἐστὶ θερίζει ὡσπερ καὶ τὸ δρέπανο: καὶ ὁ τύπος τοῦ γράμματός ἐστιν ὁμοιοῦς.

Δέλτα· οἶον δὲ δέλτα τί (aliter δελτάπιον) δν· τὸ ἐλλεῖπον τῆ ἐπάρσει (aliter ἀρόσει) ἰσόπλευρον γὰρ δν, ἐνδεέστερον (aliter ἐνδέες ἐστιν) ἐπάρσεώς πινος καὶ ἀφαιρέσεως ἵνα ἴσον γένηται· ἐπεὶ οὕτως ἔτυχεν ἔχειν ἐκ τῆς καταρχῆς ἐκτυπώσεως.

Αἱλλοι δὲ, ἀπὸ δελτωτοῦ τοῦ σημαίνοντος τὸν ἀέρα, οὗ τὸν τύπον ἔχει: (adde τὸ ἀερατὸ δελτωτὸν πλευρῆσιν ἴσαις μένοισιν εἰκόσις).

Εἰ· τοῦτου θαυμάσαι μὲν ἀν τὴν ἐπωνυμίαν· τὴν τε γὰρ ἔκτασιν (aliter ἐπέκτασιν) καὶ τὸ κυκλωτέρες τοῦ αἰῶνος ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ δηλοῖ· ἔκτασιν (aliter ἐπέκτασιν), μὲν τὴν εἰς τὸ μακρὸν ἔχον· κυκλωτέρες δὲ, τὸ περὶ τὴν

Ρρ

μα-

μακρὰν πέλξ· ὅτι τοῦ αἰῶνος μιμῆται τὰ πέ-
ριξ:

ζήτα· ἀπὸ τοῦ ζήτου (interpone υἱοῦ) τοῦ
βορέου.

ἦτα, χρακτῆρα ἔχει τοῦ φοιχείου· ἠνίκα γὰρ
πλαγίον τεθῆ, εὐρῆς μακρὰν· καὶ ἴω· αὐτὴν
τὸ ἴ· ὅπερ σημαίνει τὸ τ. ἃ δὲ εὐρῆς ἀπὸ
τῆς γραμματῆς τῆς φώτης τοῦ ἦ εἰς βαρεῖαν
καὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ μακρᾶς· ὡς ἀπὸ τού-
του τοῦ τύπου, τὸ ἦ ὀνομάσθαι.

θῆτα· ὅτι τὴν τοῦ παντός θέσιν μιμῆται· ἢ δὲ
παντός θέσις ἐστὶν ὁ οὐρανός· ὅς, τό, τε κυ-
κλοτερές· ἔχει καὶ τὸν διὰ μέσου ἄξονα τῆ κα-
τὰ μέσον χρακτῆριόθεντα μακρᾶ οὕτως εἰ-
κότως καὶ οἰκείαν ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν:

ἰῶτα· ὅτι τὸ κατὰ εἰς ὀρθὸν ἢ τούτου γραφῆ τῆ
τῶν ἰσοβάτων ζῶων ἰσοῦται δεινότητι· ὡς περὶ ὁ
εἰς εἰς ὀρθὸν βαδίζων φέρει κακὸν ὦ πέφω-
ται, οὕτω καὶ ἢ τούτου γραφῆ ὀρθὴ οὔσα· τὸ
φοιχείον ἰῶτα καλεῖν ἠνίξαστο:—

Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὰ ἰὰ τυτέτι τὰ βέλι,
τῆ τοῦ φοιχείου δοκοῦσι γραφῆ ἰοικένας· ὡς
βέβαια ἔθεν δὲ ἢ φροσηγρία τοῦ γράμματος·
γίνεται δὲ ἰῶτα, παρὰ τὸ ἴ ὃ σημαίνει τὸ
μόνον· μονόγραμμα γὰρ ἐστὶ.

κάππα· τούτο δὲ κατὰ ποιὸν ἐστὶν ἦχον εὐρημέ-
νον· χόπα τί ὄν· (aliter καππάτιον) τὸ ἔχον
ὄσπα· ἦχον φωνὴν τὰ γὰρ ψιλὰ ἀπὸ τοῦ
κατωτάτου τῆς γλώττης ἔχει τὴν φροφορὰν
τῆς φωνῆς· ὅθεν καὶ κῆπος· χῆπος πῖ ὄν· ὁ
ἔχον τὴν πόσιν διὰ τοῦ ὕδατος τοῖς φυτοῖς:

λάμβδα· οἰονεὶ λειόβα τί ὄν (aliter λαμβδά-
τιον) παρὰ τὸ λείως βαίνειν ἐν τοῖς μέτροις·
χὲ γὰρ ἀσθενές ἐστὶ τὸ μηκύνειν τὰς συλλαβάς.
μύ· ὅτι μυγμόν τινα ἔχει ἢ τούτου ἐκφώνησις:—
νύ· ὅτι νυγμόν τινα ἔχει ἢ τούτου ἐκφώνησις:
ξί· ὅτι ἐν τῷ γράφεσθαι πλέον τῶν ἄλλων ξέει·
ἔχει γὰρ μακρὰν γραφὴν:

Ἄλλοι δὲ ὅτι ἢ τούτου ἐκφώνησις, ὡσεὶ ξύσμα-
τός ἐστιν ἦχος ἀπὸ σιδήρου γινόμενος:

ὄ, ὅτι κατ' ἐπίκλασιν (melius κατὰ περίκλα-
σιν) φωνῆς ἐκφωνεῖται τὸ ὄνομα τοῦ φοιχείου·
ἢ δὲ ἐκφώνησις, ἐμφερῆς τῷ χαρακτῆρι:

πί· παρὰ τὸ παῖω τὸ κρεύω (leg. κρούω) ὁ γὰρ
τούτου φθόγγος, ὡσεὶ παῖοντός ἐστιν ἦχος:

ῥὸ· παρὰ τὸ ῥέω ὑγρὰ γὰρ καὶ εὐμάλακτα· τὰ
ἀμετάβολα· ἢ ἀπὸ τοῦ ὡσεὶ ἔλαμον ῥεῖν ἐν
τοῖς μέτροις:

σίγμα· σίμα τί ὄν τὸ ὑπόσιμον· τὰ γὰρ σιγ-
ματώδη, καὶ ὑπόσιμα· ἢ παρὰ τὸ σιγμόν
τινα ποιῆν τῆ φωνῆ· ἢν πυρωθεῖς ὁ σίδηρος
ἐπειδὴν εἰς ὕδωρ βληθῆ, ἀπήχησεν ὁμοίαν τοῦ
γράμματος· ὁ γὰρ τοῦ φοιχείου φθόγγος, τοιοῦ-
τός ἐστι· λέγεται δὲ ὅτι κατ' εἰκόνα τῆς σε-
λήνης ἐστὶ:

ταῦ· ὅτι ἐντεταμένως (aliter ἐκτεταμένως) ἔχει
τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φοιχείου τὰς ἐντυπώσεις·
ὑπὸ γὰρ τῆς μακρᾶς τῆς ἀνω, τὸ ἴ κάταθῆν
ἐστὶν· ἐντεῦθεν καὶ ταῶς, ὁ τεταμένως ἔχει τὰς
πέρυγας:

ὑ· ὅτι αἱ ὑάδες τὸ φρόσωπον τοῦ ταύρου ὃ ἐπι-
πλατυνόμενον ἀπὸ τοῦ ὑ μετώπου λεπυνο-
μενον, ἐξ ἀμφοτέρων φρόεσιν, ὡς περὶ καὶ τὸ
γράμμα:

φι· ὅτι φάρον τὸ μέλαν· οὕτω καὶ τοῦτο, παρὰ
τὴν ἐκφώνησιν:—

χι· ὅτι χρομένην ἔχει τὴν ἐκφώνησιν· ἄλλοι δὲ,
χι αὐτὸ εἶπον· ὅτι ἔχει ὀξείαν καὶ βαρεῖαν
κατὰ τὸ μέσον χιζούσας:

ψι· ὅτι συειγμὸν ἔχει ἢ ἐκφώνησις· καὶ ὅτι συ-
ειγμὸς οὐκ ἐστὶν, ἢ μόνον ψι φωνή· ἄλλοι δὲ
ὅτι φαύει χρομένου, ὡς διπλοῦν:

ῶ· παρὰ τὸ εἶω τὸ ὑπάρχω· ἐπειδὴ ὑπάρχει
τούτο μακρὸν καὶ πλατὺ· καὶ ὁμοίαν τῷ χα-
ρακτῆρι τὴν ἐκφώνησιν ἀπινέγκατο:

Quas hinc inseruimus aut variantes Le-
ctiones, aut Castigationes, aut Additamen-
ta, ea omnia mutuati sumus à gemello,
sed contractiori, Opusculo, cui titulus Ετυ-
μολογία τῶν γραμμάτων, ejusdem *Constan-
tini Lascaris* manu exarato: quod quidem
in sequenti *Codice LXXXII. fol. 66. averso*
legere est.

72. Περὶ δυνάμεως τῶν φοιχείων. De Potes-
tate Litterarum. Incipit: Εὐρίσκομεν οὖν ὅτι
ἐκφώνησις ἔχει τὸ ἄ δέχα. Desinit: οἶον τὰ
δημοσθένει καὶ δημοσθένει:

91. Περὶ συλλαβῆς. De Syllaba. Incipit:
Ακολουθῶς μετὰ τὸ φοιχείον περὶ συλλαβῆς ποιῆ-
ται τὸν λόγον. Desinit: ἐκ τῆς ἀναπαύσεως, χρο-
νον φροσλαμβάνει:

95. Περὶ λέξεως. De Dictione. Incipit: Κα-
λῶς καὶ εὐτάκτως τῆ ἐπαναβάσει χρῆσάμενος ὁ
τεχνικός, μετὰ τὰς συλλαβάς, περὶ λέξεως ἤρ-
ξατο γράφειν. Desinit: χὲ διανοίαις πλείσταις καὶ
πλείσταις ἰοήμασιν:

96. Περὶ λόγου. De Oratione. Incipit: Λό-
γος δὲ, σημαίνει πολλὰ· εἰσι δὲ ταῦτα. Desi-
nit: καὶ χαθὸ ποιότητα δηλοῖ τὸ φροσηρηκόν,
ὄνομά ἐστι· κὰν μὴ εἴη κοινόν:—

108. averso. Περὶ ὀνόματος. De Nomine.
Incipit: Ακρεβεστάτην περὶ τῶν φροκατειλεγ-
μένων διδασκαλίαν ἔ παραδύς ὁ τεχνικός.

Hic in primis De Nominum Generibus
et Speciebus; De Patronymico, Comparativo,
Superlativo, Diminutivis; De Formis Patro-
nymicorum; De Figuris, Numeris, Casibus; De
Epitheto, Homonymo, Synonymo, Pheronymo,
Dionymio, Gentili, Interrogativo, Indefinito; De
Re-

Relativis; De Collectivo, Partitivo, Periectivo, Imitativo, Generali, Proprio, Ordinali, Numerali, Absoluto.

Desinit vero: ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ ἅμα καὶ τὸ πηλεὺς, οὔτε ἐνέργειαν οὔτε πάθος δηλοῦσιν:—

Mox, eadem, qua totus Codex exaratus est, manu subscriptum:

† Τέλος εἴληφεν ἡ βίβλος: Τέλος:

Hoc est:

Finem accepit Liber. Finis.

Cæterum, quandoquidem plures in Excerptionibus hactenus recensitis laudantur Auctores; non ab re sanè visum est eorum Elenchum ordine litterarum subtexere, singulis foliis, ubi allegantur, indicatis, horumque terga Litterâ *b* designante.

Ἀπελλώνιος. Apollonius. fol. 1. 112. *b.* 140. *b.* 143.

Ἀρισταρχός. Aristarchus. fol. 54.

Διογένης ὁ βαβυλώνιος. Diogenes Babylonius. fol. 55.

Διονύσιος. Dionysius. fol. 112. *b.*

Διώδωτος ὁ ἐπικληθεὶς χρόνος. Diodorus cognominatus Cronus. fol. 110.

Ζηνόδοτος. Zenodotus. fol. 54.

Ἡλίας. Helias. fol. 121.

Ἡρωδιανός. Herodianus. fol. 112. *b.* 119. *b.* 140. *b.*

Θεοδόσιος. Theodosius. fol. 21.

Ἰωάννης γραμματικός. Joannes Grammaticus, vulgò *Philoponus*, ex quo multa, prætermisso licet nomine, in hunc Librum transcripta. fol. 34. *b.* 35. *b.* et 36.

Λίνος. Linus. fol. 70. *b.*

Λούκιος Ταρράγιος. Lucius Tarrhæus. fol. 60.

Μουσαῖος. Musæus. fol. 70. *b.*

Ὅμηρος. Homerus. fol. 70. *b.*

Ὀρφεύς. Orpheus. fol. 70. *b.*

Πλάτων. Plato. fol. 71.

Πυθαγόρας. Pythagoras. fol. 56. *b.*

Ρωμαῖος. Romanus. fol. 111. *b.* 141.

Σωκράτης. Socrates. fol. 99. *b.*

Τεχνικός. Technicus, idem atque Joannes Grammaticus, sive *Philoponus*, ita dictus, quòd *Τεχνικά*, id est, ad Artem Grammaticam pertinentia, composuit. fol. 108. *b.* 150. *b.*

Τρύφων. Tryphon (Grammaticus). fol. 118.

Φιλόπωνος. Philoponus, aliàs Joannes Grammaticus. fol. 111. *b.* 142. *b.*

LXXXII.

Chartaceus in quarto, cui folia 118. chartâ quidem satis solidâ, sed mediocriter candidâ; totus *Constantini Lascaris* manu litterulis minutissimis descriptus, Eo continentur *S. Athanasii* de Azymis; *Pselli* Epitome Logices ad Rhetoricam introducens; *Blemmyde* de tribus Syllogismorum Figuris, aliisque ad Dialecticam pertinentibus; *Joannis Geometra* Laus Mali, sive Pomi; *S. Joannis Damasceni* Theologica, sive de Fide Orthodoxâ Libri; ex *Cydonii* Theologicis de Spiritûs Sancti Processione; variaque Excerpta levioris momenti, quæ tamen singillatim exponentur.

Fol. 1. Τοῦ ἁγίου ἀθανασίου περὶ τῶν ἀζύμων. *S. Athanasii* de Azymis.

Id Opusculum, quamvis diligenter à nobis quæsitum, neque inter germana, neque inter dubia, spuriave *S. Athanasii* Opera occurrit; neque vel ipsa vox *Azuma* in ejus Operum Indice usquam apparet. Quamobrem, cujuscunque demum sit, ineditum rati, huc transcribere non alienum ab Ecclesiastica eruditione duximus.

Τοῦ ἁγίου ἀθανασίου
περὶ τῶν ἀζύμων.

Ἐν τρισὶν ὕλας ἐτέλουσιν οἱ ἰουδαῖοι τὸ πάχα καὶ ἐν τρισὶν ἀρεταῖς καὶ ἐν τρισὶ μάρτυσι κατὰ τὴν τάξιν τοῦ νόμου. Καὶ αἱ μὲν τρεῖς ὕλας ὁ ἄμνος ἦσαν τὰ ἀζυμα καὶ ἡ πικραλὶς αἱ δὲ τρεῖς ἀρεταὶ περὶεζωμένοι καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας καὶ βακτηρίαν ἐν ταῖς χερσίν. οἱ δὲ τρεῖς μάρτυρες γραμματεῖς ἐπὶ τῇ τετραπέζῃ ἑστῶτες καὶ ἀκριβῶς γινώσκοντες τὴν τῆς σελήνης ἀπόχρσιν διὰ ποτηρίου πινὸς σαλευομένου καὶ σηματομένου σαλπίζοντος εὐθὺς τοῦ ἱερέως ὅτι πάχα ἐστὶ κυρίου καὶ λοιπὸν μετὰ τὸ ἀκουσμά τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, ἐποίησαν τὴν ζύμην ἀνευ ἄρτου. ἡμέρας ζ ἀπὸ δὲ τοῦ σημείου τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς σάλπιγγος, οὐκ εἶχον ἐξουσίαν ἐτοιμάσαι ἡμέρας ἐπὶ ἄμνον ἢ ἄτυμον ἢ πικρίδα· οὕτω γὰρ φησι καὶ ὁ μέγας δαυὶδ· σαλπίζσατε ἐν νεομηνίᾳ σάλπιγγι. ὁ δὲ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς χριστὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐποίησε τὴν παράδοσιν τῶν ἁγίων μυστηρίων ὡρα τῆς νυκτὸς ζ· ἡ δὲ εἰσοδος τῶν ἀζυμοφάγων ἐγένετο παρὰ σπειῆ ἑσπέρας μετὰ τὸ ταφῆναι τὸν κύριον. διὰ τοῦτο οἱ δὲ εὐαγγελιστὰὶ ἄρτον τέλειον λέγουσι παραδόναι τὸν κύριον ἐν τοῖς ἁγίοις μυστηρίοις· καὶ οὐκ ἀζυμον· ἵνα πιστώσῃται ὅτι τέλειον σῶμα ἐστὶ τῆς ἀγίας παρθένου· λέγω δὲ ἑκφυλον καὶ ἐννοῦ καὶ

οὐ καθάπερ ὁ αἰρετικὸς ἀπολλινάειος ἔλεγε· ὅτι σῶμα μόνον ἀνελάβετο· ἀλλ' ἡμεῖς ἄρτον τελειο-
 μενόν φαμεν τὸν δι' ἀλεύρου καὶ ζύμης καὶ ἄλα-
 τος συνετηκότα· καθάπερ σῶμα πνευματικὸς·
 καὶ νοῖ· σῶμα γὰρ χωρὶς πνοῆς, νεκρὸν ἐστὶ· καὶ τὸ
 ἄζυμον μόνον μὴ ἔχον ζύμην νεκρὸν ἐστὶ καὶ οὐ
 ζωπικὸς ἄρτος· ἐπειδὴ ἡ ζύμη ζῶν δίδωσι τῷ
 φυράματι καὶ ἔνωσιν καθάπερ τὸ πνεῦμα τῷ σώ-
 ματι· καὶ τὸ ἄλας τῷ νῶ· καὶ διὰ τοῦτο τελου-
 μεν τὸ μυστήριον δι' ἄρτου τελειομένου· ἵνα μὴ
 τῇ βλασφημίᾳ τοῦ ἀσεβοῦς ἀπολλιναρίου περιπέ-
 σωμεν· γίνεται δὲ ἡ τοῦ φέγγους ἀπόχσις, ἐν
 ἡμέραις τέσσαρσι καὶ δέκα ἡμῶν καὶ ὥρας τρισίν·
 εἰς δὲ τὸ πάθος τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ
 ὑπερέβη ἑκτὴν καὶ δεκάτην ἡμέραν· ἵνα μαρτυ-
 ρήσῃ ὅτι ἀληθινὸς ἐστὶ καὶ ζωὴ αἰώνιος. Ἰστέον οὖν
 ὡς ἀπὸ τοῦ χριστοῦ καὶ τῶν ἀγίων ἀποστόλων αὐ-
 τοῦ τὴν σεμίδαλιν τῶν ἀζύμων ἐσθίειν ἢ πω-
 σφάριον οὐδεμίαν παρέλαβεν ἐκκλησία· ἐπεὶ δὲ οὐ-
 τε ὁ χριστὸς αὐτὸς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ πάθους
 αὐτοῦ τὸν νομικὸν ἔφαγε πάχα ἄκουε Ἰωάννου
 τοῦ εὐαγγελιστοῦ λέγοντος· πρὸ δὲ τῆς ἑορτῆς τοῦ
 πάχα εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐλήλυθεν αὐτοῦ ἡ ὥρα
 ἵνα μεταβῇ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν πα-
 τέρα, καὶ δείπνου γενομένου τοῦ διαβόλου ἡδὴ
 βεβληκὸς εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα σίμωνος Ἰσα-
 ριάτου ἵνα αὐτὸν παραδῶ· καὶ ὅτε φησὶν ἐγένε-
 νετο ἡ ὥρα τούτησιν ὅτε παρήσθη ὁ καιρὸς τοῦ πω-
 σάσθαι αὐτὸν, ἀνέπεσαν καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι
 σὺν αὐτῷ· καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· ἐπιθυμία ἐπε-
 θύμισα τοῦτο τὸ πάχα φαγεῖν μετ' ὑμῶν πρὸ
 τοῦ με παθεῖν ὄρα, πρὸ τοῦ με παθεῖν φησὶν· ἐπεὶ
 οὖν εἶδε παθεῖν αὐτὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πά-
 χα τοῦ νομικοῦ καθ' ἣν καὶ ὁ ἀμνὸς παρὰ τῶν
 Ἰουδαίων ἐθύετο, ἔμελε δὲ γενέσθαι τὸ πάθος
 παρὰ τῶν θεοκτόνων παρασκευῇ ἡμέρα ὡς αὐτὸς
 φησὶν ὁ Ἰωάννης ἐπεὶ παρασκευῇ ἦν, ἦν γὰρ με-
 γάλῃ ἡμέρᾳ σκείνῃ τοῦ σαββάτου ἐν ἡ τνι-
 καῦτα καὶ ἡ πεσαρασκαιδεκάτη τῆς σελήνης κα-
 τὰ τὸν φῶτον μῆνα ἐν τῷ πεντακοσιοτῷ τρια-
 κοστῷ ἔτει ἐκπεσεῖν ἔτυχεν ἵνα με παραδοθεὶς οὐ
 φθάσῃ τὸ οἰκεῖον πάχα τοῖς μαθηταῖς παραδύ-
 ναί, ἐν τῷ δείπνῳ ἀναπεσῶν ὄψε, καὶ βραδύ
 περὶ τὴν νύκτα κατὰ τὴν ὀψίαν δηλονότι τῆς ἑ
 ἔφαγε μὲν· ἀλλὰ τὸ οἰκεῖον πάχα πρὸ τῆς ἑορ-
 τῆς τῶν ἀζύμων· καὶ τοῦτο δηλονότι ἐκ τοῦ ἀνα-
 πεσεῖν αὐτὸν· οὐδὲ γὰρ νηνομοθετημένον· ἐπειδὴ
 ἱεραμένους καὶ περιεζωμένους καὶ ὑποδεδεμένους ἐ-
 σθίειν τὸ πάχα· μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπὶ χεῖρας
 τὴν βακτηρίαν ἔχοντας τοῖς Ἰουδαίοις ὁ νόμος
 ἐκέλευε· κατέπαυσε μὲν τοῖς χρόνοις τοῦ οἰκείου
 κηρύγματος τὸ πάχα τὸ νομικὸν· παρέδωκε δὲ
 τὸ οἰκεῖον διὰ τοῦ δείπνου· διὸ μετὰ τὸ δείπνῃ-
 σαι λαβὼν ἄρτον καὶ κλάσας παρέδωκε τοῖς ἀ-
 ποστόλοις τὸ μυστήριον τῆς καινῆς διαθήκης αὐ-

τοῦ καὶ λειτουργίας· ἐν τῇ νυκτὶ δηλονότι τῆς ἑ
 ἐν ἡ παρεδόθη. Ἰστέον δ' ὅτι καθ' ἣν ὥραν ἐσαύ-
 ρωσαν οἱ θεοκτόνοι τὸν κύριον τῆς δόξης, κατ'
 αὐτὴν καὶ τὸν ἀμνὸν θύσαντες, ἔφαγον τὸ πάχα
 τὸ νομικὸν· καὶ τοῦτο δηλονότι ἐκ τοῦ εἰπεῖν τὸν
 εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην· ὅτι αὐτὸς οὐκ εἰσῆλθον εἰς
 τὸ φαγεῖν ἵνα μὴ μαινώσιν, ἀλλ' ἵνα φά-
 γωσι τὸ πάχα· ὡς ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ μετὰ τοῦ
 ἀμνοῦ ἐτύθη ὁ χριστὸς· ἀλλὰ τί φησὶν ὁ λουκάς·
 ἄρτον εἶπεν λαβεῖν τὸν χριστὸν καὶ οὐκ ἄζυμον·
 οὐ γὰρ ἐπὶ ἦν. μέμπτῃς εὐσεῖς τνικαῦτα ἡμέρας·
 τρισκαδεκάτη ἦν ἐπὶ ἡ σελήνη καὶ οὐκ ἦσαν ἀ-
 ζυμα διὰ τὸ μήπω γενέσθαι τῇ ἱεῖ γὰρ τῆς σε-
 λήνης ἦν νηνομοθετημένον ἐσθίειν τὰ ἄζυμα· τῇ
 δὲ ἰδ' τὸν ἀμνὸν καὶ μόνον θύεσθαι· διὸ καὶ τῇ
 μὲν ἰδ' τοῦ φῶτου μηνὸς τῆς σελήνης πάχα πω-
 σαζορεύει ὁ νόμος· τῇ δὲ ἱεῖ φῶτον σαββάτον
 ὀνομάζει· εἰ οὖν ὁ χριστὸς ἐτύθη κατὰ τὴν ἰδ'
 τῆς σελήνης κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παρασκευῆς τὸ
 δὲ σαββάτον ἦν τῶν ἀζύμων ἑορτὴ· πότε τὰ
 ἄζυμα ἔφαγε· καὶ πότε τοῖς ἀποστόλοις ταῦτα
 ἐν τῇ καινῇ διαθήκῃ παρέδωκεν· ὅτι λέγουσιν οἱ
 μμμητῆ τῶν ἰουδαίων, ὅτι τὰ ἄζυμα παρὰ τῶν
 ἀποστόλων ποιεῖν παρελάβομεν· οὐδὲ γὰρ τὸ πά-
 χα τὸ νομικὸν κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον φαγεῖν
 ἔφθασεν ὁ χριστὸς· ὅτι δὲ οὕτως ἔχει τὸ ἀληθές,
 πρὸς πίπτωσιν τῶν εἰρημένων, ἄκουσον καὶ τῆς νο-
 μοθεσίας μασέως ἢ περὶ τοῦ πάχα καὶ τῶν ἀζύ-
 μων νηνομοθετηκεν· αὐταὶ φησὶν ἑορτῆ τῷ κυρίῳ
 καὶ αὐτὰ ἄγια ἅς χαλέσατε ἐν τοῖς καιροῖς αὐ-
 τῶν· ἐν τῷ ἅ μηνὶ ἐν τῇ ἰδ' ἡμέρᾳ τοῦ μη-
 νὸς ἀνά μέσον τῶν ἑσπερινῶν πάχα τῷ κυρίῳ
 καὶ ἐν τῇ ἱεῖ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τούτου, ἑορτὴ τῶν
 ἀζύμων τῷ κυρίῳ, ἑπτὰ ἡμέρας ἐδεσθε. ἰδοὺ μαν-
 θάνεις· καὶ ἐκ τῆς νομοθεσίας μασέως· ὅτι οὐκ ἦν τὰ
 ἄζυμα· καὶ γὰρ μετὰ τὸ δείπνῃσιν κατὰ τὴν
 ἡμέραν τὴν ἑ παρέδωκεν ὁ χριστὸς διὰ τῆς τοῦ
 ἄρτου κλάσεως τὸ τῆς καινῆς διαθήκης μυστήριον·
 ἐπειδὴ ἄζυμα ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐκ ἦσαν·-

7. Post trium foliorum et semis vacuum
 intervallum, Επιτομὴ τῆς λογικῆς εἰς τὴν ῥητο-
 ρικὴν εἰσβάλλουσα τοῦ ψελλοῦ. Pselli Epitome
 Logices ad Rhetoricam introducens. Inci-
 pit: Ἐπειδὴ πῶς οὐκ οἶδ' ὅθεν τὴν τῆς διαλεκ-
 τικῆς ἐπισημνὴν δραστήριον δύναμιν μηδ' ὁλως ἀπο-
 γευσασμένοις. Desinit: Καὶ πρὸς τὸν τίς· κατὰ
 τὴν τῶν ὑλῶν δηλονότι διαφορὰν· πρὸς δὲ τὸν
 πᾶς, οὐδέ ποτε ἀντιπρέφει·-

Hæc Epitome inter inedita Michaelis Pselli
 memoratur à Leone Allatio in *Diatriba
 de Psellis*, pag. 49. apud Fabricium sub fi-
 nem *Vol. V. Biblioth. Græcæ*.

14. averso. Περὶ τῶν γνημάτων τοῦ βλημύ-
 δου. Blemmydæ de III. Figuris (Syllogismor-
 um). Initium: Ἐν τῷ ἀπλῷ συλλογισμῷ τρεῖς
 οἱ

οὐ κυριῶς ὄρεσι εἰσι· δύο γὰρ προτάσεις ὀπλοῦς ἔχει συλλογισμὸς. Finis: ἢ ἡμεῖς ὑποδείγματος ἕνεκα κοινοῦ καὶ καθολικοῦ πεποιήκαμεν:—

17. Περὶ ὑποθετικῶν συλλογισμῶν τοῦ αὐτοῦ. Eiusdem de Syllogismis hypotheticis. Initium: Πᾶς ὑποθετικὸς συλλογισμὸς ἡρούμενος ἔχει καὶ ἐπόμενον προσηλῆφιν καὶ συμπέρασμα. Finis: Εκτός ὃ ἐξ ὅλων ὑποθέσεων ἕως ἢ καλούμενος διόλου ὑποθετικὸς:—

18. averso. Περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων. De Sophisticis Elenchis. Initium: Τὰ ποιῶντα τοὺς σοφιστικοὺς ἐλέγχους ἐξ εἰσιν ἐν τῇ λέξει. Finis: συμμιγῶς τοίνυν τὰ διάφορα ὑποκείμενα ἐρωτηθέντα ὡς ἐν τὸν σοφισμὸν συνετήσαντο:—

21. averso. Περὶ προτάσεων. De Propositionibus. Initium: Πᾶσα πρότασις ἢ κατάφασις ἐστὶν ἢ ἀπόφασις. Desinit: ὑποθετικοὶ τ. σοφιστικοὶ ἐλέγχοι: ἴγ:—

Blemmyæ quæcunque hactenus recensita sunt, ea nullus dubitem esse membra *Nicæpori Blemmyæ Logices*, quam *Joannes Wegelinus Augustanus* edidit Græcè *Augustæ Vindelicorum*, anno *MDCV.* in 8.º quem *Librum* ne oculis quidem obiter nosse contigit.

22. averso. Ἰωάννου πρωτοθρόνου τοῦ γεωμέτρου περὶ τοῦ μήλου. *Joannis Geometræ Protothroni de Mālo.*

Hæc Oratio, quæ Mali, sive Pomi laudes persequitur, teste *Casimiro Oudino* in *Commentario de Scriptorib. Ecclesiast. Vol. II. col. 617.* Msta permanet inter *Codices Baroccianos*, Cod. *XXV. pag. 291.* Cùm verò id Pomum librorum adhuc obtectum foliis, necdum Soli sese ostenderit; placuit decerpere, placuit, ut saporis non injucundî, delicatioris Litteraturæ cupidis hominibus præbere, atque vel erudito palato, vel ingeniosæ gulæ aliquantulum lenocinari. Quapropter

Græcia quod peperit, servavit Iberia Malum, Accipe non tardâ, Lector amice, manu.

Ἰωάννου πρωτοθρόνου τοῦ γεωμέτρου περὶ τοῦ μήλου:—

Τὸ μὲν γάλα λευκὸν· τὸ δὲ μέλι χλωρὸν· μόνον δὲ τὸν τῆς συκῆς καρπὸν ὀνομάζειν οἶδεν ὄμμερος γλυκερόν. ἀγλαὸν δὲ οὐδὲ τοῦτον πολμᾶ καλεῖν· μόνον δὲ τοῦτο φυλάττει τῷ μήλω· καὶ λέγει πού τῶν ἐπῶν τὰς μυλλέας ἀγλαοκάρποις· καὶ οὐ τοῦτο μόνον αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τῇ τάξει κοσμεῖ· τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἀπλῶς οὐποσὶ φράσας. ὄγγυας τε καὶ ροιάς, τρεῖς μόνας μετὰ τῶν ἐπῶν τίθησι· πύπων δὲ αὐτῶν τὴν μυλλέαν

προθεῖς, ὑποτίθησι τὴν συκὴν· τρίτην δὲ τὴν ἐλαίαν τίθησι· καὶ μυλλέας φησὶν ἀγλαοκάρποι· συκῆα τε γλυκεράν· καὶ ἐλαίαν τηλεθώσαμ. Καὶ τὸ δὴ πλέον ὅτι καὶ τέλος τοῦτο τῷ πρώτῳ τῶν εἰρηῶν δίδωσιν, ἡρούμενος δὲ ἐν, οὐτ' ὀκείνοιας κρείττονος κεφαλῆς, οὐτε μείζονος τῷ εἰρηῶν χάριτος· ἴν' ἢ τῶν καλῶν ἢ αὐτῇ ἀρχῇ τε ἅμα καὶ τελευτῇ· ἤδη δὲ καὶ μέση. τῶν μὲν ὅλων μέση· τῶν δὲ πρώτων ἀρχῇ· τῶν δὲ μέσῳ καὶ τελευτῇ. καὶ τὰς μὲν, συνδέει· τὰς δὲ, κοσμεῖ· τῷ δὲ εἰρηῶν μείζω τὴν χάριν ἐπὶ τέλει τηρεῖ· τίθησι μὲν γὰρ ἐπὶ τέλει καὶ τὰς ἐλαίας· ἀλλὰ ταῦταις μὲν γεῦσιν, οὐδὲν μαρτυρεῖ· καὶ ἅμα καὶ ἐπὶ μόνου τοῦ τέλους· καὶ οὐχ' οὕτως ὡπερ καὶ ταύτας. οἶμα δὴ δὲ ἐν, ἑμαυτὸν τε καὶ τὸν ὄμμερον ἀπολύσασθαι τὰς ἀγλαίας. τί δὴποτε καὶ ἄμφω τὸ μήλον οὕτω πμῶμεν· ὃ μὲν τῷ ταῦτα περὶ αὐτοῦ λέγειν ἐγὼ δὲ, παρὰ ποιῶντον καὶ τοσαυτάκις αὐτὰ πεμπειν. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῶν ἀκροδρόων ἔλληνες οὐκ οἶδά τι γνόντες, τὰ μὲν, ἀφροδίτη, τὰ δὲ διονύσω, τὰ δὲ τῷ τῶν ἄλλων καὶ νόθων θεῶν ἀναπεθεῖσθαι λέγουσι· τουτὶ δὲ μόνον καὶ φοινικά τε καὶ δάφνην, τῷ κατ' αὐτοὺς σοφῶ καὶ καλῶ γὰρ πάντως καὶ ὑπὲρ πάντας ἀρίστῳ μουσικῶ τε καὶ ποικίλῳ ἰατρικῶ τε καὶ μαθητικῶ ἀπολλωνίῳ ὄν καὶ αὐτὸν εἶναι τῷ ἡλίῳ λέγουσι καὶ ὡς καλλίστῳ καὶ παγχεῖστῳ, τὸ κάλλιστόν τε καὶ πάγχεστον ἀναπεθεῖσιν. οὕτως ἐξαρχῆς ἀνέιπο τῷ καλλεῖ καὶ τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ χεῖρὶ τὸ χεῖμα· καὶ ἐδόκει αὐτὸ καλόν τε ἰδεῖν ἅμα καὶ χεῖρὸν βραβηναί τε καὶ χεῖρῶν· καὶ σοφοῖς προσηλῆφιν λαβεῖν· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν μύθων εἰ δοκεῖ χεῖρὸν εἶναι. ὅσα δὲ ἢ βλέπειν ἐξεσι καὶ λέγειν μέμφεις οὐκ ἐστὶ, πρώτον μὲν γὰρ τρέφεται πανταχοῦ γῆς τὸ φυτὸν· καὶ οὐχ' ὡπερ τᾶλλα τῶν δένδρων· τὰ μὲν, τῷ ἡμέρῳ χεῖρ· τὰ δὲ, τοῖς ὄρεσιν ἀγαπᾶ· τὰ δ' οἰκείως ἔχει πρὸς θάλατταν· ἀλλὰ τουτὶ μόνον κἂν τῆς κορυφαῖς φύεται· κἂν τοῖς ἡμέρεσι τρέφεται· καὶ παρὰ τὴν θάλατταν θάλλειν φιλεῖ· νικῶσα δὲ οὕτω πανταχοῦ, οὐδὲν ἦτον νικᾶ καὶ τῷ θάλλειν οὕτως ἐκασταχοῦ, ὡς ἐνιαχοῦ οὐδὲν· οὐ γὰρ ὡσπερ τῶν ἄλλων. ὅσα μὲν ὄρεα ταυτὸν τοῦτο ἰδεῖν τε ὄρεα καὶ δεινῶς ἀγρία· τὰ πλείω δὲ γε καὶ ἀκαρπα. τῶν δὲ ἡμέρων, τὰ μὲν, καὶ αὐτὰ τὸν καρπὸν βραχυτάτα καὶ τὸ φέρον ἀκαρπιδέσσει· καὶ τόπῳ μόνον τῶν ἐν κορυφαῖς διαφέροντα· τὰ δὲ, τὸν καρπὸν μὲν ἴσως οὐκ ἀγεννῆ· ἀσθενῆ δὲ ἄλλως· ἢ βραχὺν ἀνοῦντα τὸν χρόνον· ἀλλ' οὕτω μὲν ἐν ἡμέρεσι ἰσχυρά τε καὶ πολυχρόνιος ὡς ὀλίγα κομιδῆ τῶν ἀγρίων τε καὶ ἀκαρπων. οὕτω δ' ἐν ἀγρίοις τρυφερά τε καὶ λεία καὶ εὐανθῆς καὶ εὐκαρπος, ὡς οὐδὲν ἄλλο τῶν παρὰ τῆς γῆς φύομένων. καὶ ὡπερ εἰ κόρα καλὰ θαλαμειομένων· ἔπειτα τὰ μὲν ἄλλα

ἄλλα τὰς ὥρας πολλάκις παρενομεῖ· καὶ τὰ μὲν φασίασιν ἔρασι· ὡπερ δὴ καὶ φοῖνιξ αὐτός. πολλά δὲ καὶ χειμῶνος ἐκφυεῖ· αὕτη δὲ καὶ τούτοις τηρεῖ τὸν νόμον καὶ σαφηνεῖ· θέσει τε γὰρ ὡς ἐπὶ πλείστον φάσει· καὶ τὰ κάλλιφα τῶν καρπῶν τῶν ὥρων τῇ καλλίφῃ δεικνύσι· χειμῶνος δὲ ῥίπτει τὸ κάλλος· καὶ τῇ φύσει καὶ τάξει τῆς ὥρας ἀκολουθεῖ. ὥστε εἰ δὲ π καὶ παράδοξον μὲν, ἀληθέστερον δὲ εἰπεῖν, τοῦτο καὶ μόνον ὥρων ἂν τις εἴποι δικαίως· οὐ διὰ τὴν ὥραν μόνον ἀλλὰ καὶ τὸν καρπὸν· τὰ δ' ἄλλα καὶ ἕξωρα. οὕτω τὴν τάξιν τε παραδόντα καὶ ἀγνοήσαντα τὸν καρπὸν· οὐ μὴν ὡπερ τῷ καθ' ὥραν φανῆναι, οὕτω καὶ τὸ διαφυλαχθῆναι δι' ὥρας, ὥρων· ἀλλ' αὐτῷ γε τῷ διάπαντος τοῦ ἔπεισ διακατέχειν, κρεῖττον μὲν τῶν ὥρων· κρεῖττον δὲ τῆς ἐπωνυμίας· κρεῖττον δὲ καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν λοιπῶν καρπῶν δεικνύται· τὰ μὲν ἡδεῖα τῷ διαρκεῖ. τὰ διαρκέστερα δὲ τῷ ἡδεῖ νικῶσα· μᾶλλον δὲ εἰ δὲ τάληθές εἰπεῖν, καὶ τὰ ἡδεῖα τῇ ἡδονῇ καὶ τῷ μόνιμῳ τὰ μόνιμα· ἡδιστὸν π χρῆμα συκῆ. ἀλλ' εἰ τὸ μέλιον ἄρα τὴν ἔλκυσμασθῆ καὶ τῷ ἡλίῳ τὸ κάλλος ἀποβληθῆ, καὶ τότε εἶδος ἅμα καὶ τὴν ἡδονὴν φερθῆ, καὶ ἀπεχγῶς ῥυσθὴ γέννηται, πλείον ἢ ἀπαξ ἰδεῖν, ἕξεις οὐδὲν· ἅμα τε γὰρ ἐφάνη καὶ τοῦ δένδρου πολλῶ θάπτον ἢ τὸ ἄνθος ἐρρύι· οὕτω καὶ ταῦτα τῆς μυθίας ἢ συκῆ ἠπῆαται· μετὰ γε τῶν ἄλλων τοῦτε κάλλους καὶ τῆς ὀδμῆς· καὶ τοῦ μεγέθους· παρὰ ποιούτοις μὲν τῶν κωρίων χείρυσσα· παρὰ ποιούτῃ δὲ τῶν ὥρων θάλλουσα· παρὰ ποσούτων δὲ διαμένουσα καὶ τὸν χρόνον οἶαν δὴ καὶ τὴν βλάσθην ποιῆται· οὔτε γὰρ ἄρα τὸν αἶρεται τὴν οὐρανὸν καὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ πλείστον ἀποσταεῖ· οὔτε μὴν πᾶν τῇ γῆ φασαπέφυκε καὶ οἶα τὰ πολλά τῶν δένδρων· τῷ ἐτοιμῳ καταπεφρόνηται· ἢ θάμνου τρόπον ἐρρίπτει· καὶ καταπεπάτηται· ἀλλὰ τὸ σῶφρον καὶ τούτοις τιμᾶ· καὶ οἶα μὲν πάντας ἀνθρώπους ἔρατας ἔχουσα, φάσει ἐπὶ μέτερον· καὶ τῷ μένειν ἐγγύς, ποῖς ἔρωσι χαρίζεται. ὅπως δὲ μὴ καὶ κόρη τοῦ ἔρωτος ἢ καὶ μικρὸν π τῆς γῆς ἀνέστηκε· καὶ ἅμα τῷ τε κάλλει τὴν ἡλικίαν συμπεροῖουσα· καὶ τὸ κάλλος τῇ ἡλικίᾳ πλέον πθεῖσα, ἐξ ἀμφοτέρων τὸ σεμνὸν ἐνδείκνυται. οὕτως οὖν τὸ ταπεινὸν τε καὶ ὑψηλὸν ἐπίσης φυγὸν τὸ βλάστημα, οὔτε τὴν ὄψιν τοὺς θεατὰς ἀφαρῆ, οὔτε πληρεῖ τὸν ἔρωτα· ἀλλ' οὔτε μὴν ἑαυτὴν ἀδικεῖ· οὐ γὰρ δὴ ἄρα τὸς ὕψος ἐλάσασαν, κληρὸς πῖς ἀνεμὸς ἐμπροσθὸν κατήνεγκε καὶ ἀνέτρεψε· καὶ ποσούτων κάλλος πατεῖν παρέδωκεν· ἢ γὰρ ἂν οὐδ' ὄμμερς ἀξίας τὸ φάσμα ἐβρήνησεν· ὅς γε καὶ θρήνοις εἰς τὰ ἔργα ποιῆ· καὶ θρηνεῖ μὲν τὴν πίτυν· θρηνεῖ δὲ τὴν δρυῖν· δακρύει δὲ τὴν ἀχεραῖδα καὶ ἐλεεινὸν ἐπὶ τῷ τῆς ἐλαίας ἀνακλάει φυτῷ. φεῦρον οὖν

καὶ ταύτην τὴν συμφορὰν τὸ φυτὸν, οἶον βλασθάνει καὶ τὸν καρπὸν. φάστων μὲν γὰρ οὐχ' ὡπερ ὁ φοῖνιξ ἐπὶ κόμης οὐ μόνον κομᾶ· ἀλλὰ διαπαντὸς ἐξανθεῖ τοῦ βλασθήματος· καὶ φυκαγωγῆ καὶ τέρπει πανταχόθεν τοὺς ἔρατας. ἐπειτα τῶν καρπῶν, ὁ μὲν λευκός· ὁ δὲ, ἀχρὸς· ὁ δὲ, ἐρυθρός· ὁ δὲ, φοινικῶς· ὁ δὲ, καὶ μικτός. φέρει δὲ τῶν φυτῶν· καὶ ἄλλο μὲν ἄλλο· καὶ πάντα δὲ τὸ αὐτὸ· καὶ μὲν τῷ λευκῷ χαίρει, παρὰ ταύτην βαδίζεις· ἂν δὲ τὸ ἐρυθρὸν ποθῆς, παρ' ἐκείνην ἀπέρχῃ· ἂν δὲ καὶ ἀμφοῖν ἔρας, παρὰ τὴν ἄλλην φοιτᾶς· ἂν δὲ καὶ πάντα ὁμοῦ ζητῆς, παρὰ τὴν φέρυσαν ἄπει τοὺς φοινικῶς. ἡδεῖ, τοὺς μὲν, λευκαίνεται· τοὺς δὲ ἐρυθραίνεται· τοὺς μὲν ἄρα· τοὺς δὲ ἡδεῖ· τοὺς δὲ, καὶ φοινίσεται· καὶ λευκαίνεται μὲν οὕτως ὡς γάλα· φοινίσεται δ' ἐκείνος ὡς ῥόδον· κεκέρασται δ' ἄλλως καὶ ἄλλως· ὁ μὲν ὅλος· ὁ δὲ, οὐχ' ὅλος· καὶ ὁ μὲν, ἡπῆον· ὁ δὲ, μᾶλλον· καὶ μὲν τὸ ἐρυθρὸν θεάσθῃ, τὸ λευκὸν ὅλως νομίσεις ἀγνοεῖν τὸ φυτὸν. καὶ τούτω φάστω τὴν ὄψιν φασθᾶλλης, οὐκ εἶναι π φήσεις καὶ ἐρυθροῦ τῷ καρπῷ· ἀλλὰ τὸ μὲν, αἶμα τὸ μέρος· τὸ δὲ, δόξει χιῶν· καὶ ἐπὶ τὸ μῆλον, ἰδεῖν μὲν ῥόδον· ὁσφρήσασθαι δὲ μύρον· γέυσασθαι δὲ τί ἄλλω ἢ πάλιν αὐτὸ μῆλον οὕτω καὶ ποσούτων ἡδονῇ τᾶλλα νικᾶ. καὶ φάστω τοῦτο καὶ κείνα μᾶλλον εἰκάζεται· καὶ πῖς ἐπαινεῖν ἐθέλοι π κατὰ γέυσιν· ἢ μῆλον ἐρεῖ πάντας ἢ μέλι· καὶ ταῦτα μὲν οὖν τὸν ὄμμερον ἐπεισε πάντα ἀγλαὸν ὀνομάσαι τὸν μυθίας καρπὸν. εἰ δὲ δεῖ καὶ μύθου μυθῆσαι, καὶ οὐδὲν ἀνδρῶν παιδιᾶς καὶ ψυχαγωγίας ἀφασθαι φάστω ἀνδρα πολλάκις καὶ αὐτὸν τὰ μουσῶν χροεύσαντα· ἄλλως θ' ὅτε καὶ τὸν μῦθον κοσμεῖ σφροσύνη φασιν ὡς κόρη πῖς ἦν πάλαι καλὴ καὶ παρθενικῆ. τοῦ δὲ κάλλους ἔρασαι πολλοὶ καὶ ἔρωτικοί· σφρογοῦσα δὲ καὶ μὴ φασθῆδουσα τὴν ὥραν, ἐπὶ μᾶλλον δυσἔρωτας ἐποιεῖ τοὺς ἔρατας· οἱ δὲ, τέως μὲν ἦρων ὡς ἔρασαι· καὶ ἡμιλλῶντο φάστω ἀλλήλους· ἐπειτα οἰνοθῆντες ἀλλήλους φονεύουσιν, ὡς ἀντερασαι. ἐφίσεται ἢ παρθενικῆ· καὶ ἐλεεῖ μὲν ἐκείνους· αἰδεῖται δὲ τοὺς ζῶντας· δακρύει δὲ ἐαυτὴν· καὶ γίνεται δι' εὐχῆς φυτὸν καλὸν· ὡς καλὴ λευκὸν ὡς λευκῆ. αἰδουμένη δὲ πορφυροῦν· ὁ μὲν μῦθος οὕτως· εἰ δὲ καὶ φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ μὴ μυθολογεῖν ἡμᾶς τε δέον καὶ σε, ἔρωτι καὶ θεωρίας ἡμῶν· φασιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ μόνον μὲν χημάτων, τὸ σφαιρικὸν κάλλιστον· μόνον δὲ τῶν ἴσων ἐμβαδοῖς μέγιστον. τοῦτο ἐν σφροῖς ὅπερ ἐν ἐπιπέδοις τὸ κυκλικὸν· δοκεῖ δὲ καὶ τόδε τὸ πᾶν, τοῦτο σῶζον τὸ χῆμα. ἔχει μὲν οὖν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο τὸ μῆλον· καὶ οὐδὲν οὕτως ἐν καρπῶσι τῶν ἄλλων ἀποπετόρνευται· ὡς τοῦτο τετόρνευται τε τῇ φύσει· καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἀποτέταται· καὶ χῆμα τῷ μῆλῳ τὸ τοῦ παντός ἐπὶ μίμημα· καὶ

καὶ

καί π δὲ τὰς ἐνεργείας τοῦ βλαστήματος κα-
παλέγειν· καὶ ὡς ἐρρωμένοις μὲν τρυφῇ καὶ βρω-
μα ἡδὺ· νοσοῦσι δὲ χρηστῇ τροφῇ καὶ ὑγιεινῇ·
καὶ ὅπ σῦκον μὲν ἐν ὀνείρεσι δυσσιώνισον· μῆλον
δὲ καὶ τούτοις εὐάγγελον· δόξαν γάρ καὶ στέ-
φανον ἐπαγγέλλεται· ἀλλ' αὕτη γε καὶ τὰ πύ-
θια φεφανοί· καὶ πάρεστιν ἀθλητῆς· δι' ἔτοις τε
γυμνασθεῖς· καὶ πολλὰς εὐπαίδουτρού λαβῶν·
πλείους δὲ μέλλων. καὶ π δέοι θήσαν καὶ τὴν
ψυχὴν ἵνα δὴ τὸ μῆλον καὶ τὴν μετὰ τοῦ μή-
λου δόξαν λαβῶν ἀπέλθοι. πολλὰ καὶ ἄλλα
περὶ τοῦ μήλου λέγειν ἐνῆν εἴ μοι καιρός τε πα-
ρῆν· καὶ μὴ ταῦτα γράφειν ἠναγκάζομεν χέδιον
ἢ κατ' ἐπιδρομὴν·-

25. averso et seqq. 26. et 27. succedunt
Divisiones aliquot ad *Philosophiam* perti-
nentes, nempe *Animæ* ejusque *Facultatum*;
Quinque Vocum, sive *Universalium*; *Essentia*
in *Genera* et *Species*; atque ipsius etiam
Philosophiæ secundum Aristotelem et Platonem:
omnia levioris momenti.

28. Τὰ κεφάλαια τοῦ α βιβλίου τοῦ μακα-
ρίτου τοῦ ἰωάννου τοῦ δαμασκηνοῦ. Capita Li-
bri I. Beati Joannis Damasceni. Index vi-
delicet Capitum non Libri solùm primi, sed
quatuor de *Fide Orthodoxa*, quæ uno tenore
ad numerum usque centenarium recensentur.
Quot tamen cujusque Libri sint Capita,
in ipso Indicis contextu ita designatur.
Liber Primus habet *Capita XIV*. Secundus
XXX. Tertius à *Cap. XLV*. ad *LXXII*.
pertingit, Quartus à *LXXXIII*. ad *C*. Qua
divisione planè quidem refellitur *P. Lequienii*
sententia, qui in suo ad hunc Tractatum
Prologo ejusdem Sancti Operum *Vol. I*.
pag. 119. hæc confidentiùs affirmat: *Tri-
tam apud Latinos libri de Fide Orthodoxa,
in quatuor itidem libros partitionem nullus
Græcus codex exhibet*. Is porrò Index, (si
Librorum divisionem, et Capitum ad sin-
gulos pertinentium rationem excipias) idem
tùm ordine, tùm numero Capitum omnino
est, qui memorato de *Fide Orthodoxa*
operi à Lequieno præmittitur; sed ver-
bis adductior. Ad finem verò ejusdem In-
dicis accedit *Constantini Lascaris* manu hæc
Annotatio: Μετὰ τὰ θεολογικὰ ἔπονται τὰ
περὶ αἱρέσεων κεφάλαια ἑκατόν·- Hoc est: *Post
Theologica sequuntur de Heresibus Capita cen-
tum*. Tamen in laudata Damascenica Edi-
tione *centum et tria* numerantur.

30. averso. Intervacante duarum et am-
plius paginarum spatio, Πίναξ τῶν θεολογι-
κῶν. Index Theologicorum. Ejusdem nimirum
de *Fide Orthodoxa* operis Capitum In-

dex alter fusior, nullaque Librorum an-
notatâ divisione perpetuus. Is autem verbis
penè omnino cum illo consentit, quem
memorata exhibet Editio; at Capitum or-
dine immane quantum dissidet. Etenim Ca-
piti Msto *ιβ*. Περὶ διαβόλου ἢ δαιμόνων, quod
legas in Exemplaris impressi Lib. II. num.
ιζ (in) pag. 158, proximè succedit Caput
Περὶ πίστεως ἢ βαπίσματος. *πβ*. quod Lib.
IV. pag. 259. tandem invenias. Cætera in-
offenso pede procedunt ad ejusdem Libri
IV. postremum Caput *ρ*. Περὶ ἀναστάσεως, pag.
300; huic verò Capiti, quod in Msto *λη*
numeratur, contiguum est Περὶ κτίσεως ὀρα-
τῆς; id autem, si retrocedas, in excusis
occurret Libro II. num. *ιβ*. pag. 160. No-
vissimum denique Indicis Msti Caput sic
habet: *ργ*. Πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας εἰ ὑπὸ τὸ συ-
νεχὲς ποσὸν ἀνάγονται, ἢ ὑπὸ τὸ διαρίσμενον αἱ
δύο φύσεις, quod in excusi Exemplaris Libro
III. pag. 217. reperias numerali Notâ de-
stitutum.

32. Τῷ ὀσιωτάτῳ πατρὶ κυρίῳ κοσμῷ ἐπισκό-
πῳ μηκουμῆ Ἰωάννῃ μοναχῷ. Sanctissimo Pa-
tri, Domino Cosmæ, Episcopo Majumæ,
Joannes Monachus. Hæc scilicet est *Damasceni*
Epistola Philosophicis et Theologicis
ejus operibus præfigi solita, quæ inci-
pit: Τὸ μὲν σπὸν τῆς διανοίας; desinit: τὴν τῶν
εὐχῶν χρησίαν ἀντίδοτε·-

33. Excipit ipse S. Joannis Damasceni de
Fide Orthodoxa Tractatus, hoc titulo: Τοῦ
μακαρίτου Ἰωάννου τοῦ δαμασκηνοῦ τὰ θεολο-
γικά. Incipit: Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε. De-
sinit: ὡς ἡ διαφορὰ αἰτία τοῦ ἀριθμοῦ·-

Tractatus hic secundum Indicem proximi-
mè superiorem non Libris distinctus, sed
uno tenore continuatus, in Capita *centum
et tria* dividitur. Est autem impresso tribus
Capitibus idcirco numerosior, quia Capita
Ἐπὶ τῶν θείων ὀνομάτων ἀκριβέστερον, et Πρὸς
τοὺς ἐρωτῶντας εἰ ὑπὸ τὸ συνεχὲς ποσὸν ἀνά-
γονται, &c. numero notantur, in excusis ca-
rent; tùm quia fortasse Caput aliud aut
geminatum est, aut unum in duo disper-
titum. Ad Capitum ordinem sive seriem
quod attinet, à laudatæ *Damasceni* Editio-
nis Exemplari, ut prædictum, maximè ab-
horret.

Quis porrò non valde miretur, duos unius
Operis Indices in unum eundemque Co-
dicem concurrere, sive Capitum ordine ac
numero, sive Summariorum verbis inter
se dissimiles, quorum alter sequenti Ope-
ri minimè respondeat; nihilque eâ de re

à doctissimo diligentissimoque Grammatico *Constantino Lascari*, hujus Codicis exscriptore, annotatum.

In Operis extremo idiographa ejusdem *Lascaris* miniatis litteris Subnotatio:

Κτῆμα ἢ κόπος κωνσταντίνου τοῦ λασιάρεως ἐν ρόδῳ ἐκγραφέν:

Hoc est:

Possessio et labor Constantini Lascaris, Rhodi exscriptum.

I 14. averso. Subeunt minuta quatuor Excerpta, quorum ampliuscula duo de *B. Maria Virgine*, transcribenda censuimus, ut quæ ex ignotis ineditisque Auctoribus deprompta videantur.

Sine Titulo, De Annis *B. Mariæ Dei Genitricis*.

Οἱ χρόνοι τῆς θεοτόκου γθ οὕτως ἐν τῷ ναῷ ἰδῶ μῆνας δ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἰωσήφ· ἔπειτα εὐαγγελία εἰς τοὺς ἑπτὰ ἔτεκε· ἔπειτα λγ' ἕως τὸ πάθος· ἢ μετὰ τὴν ἀνάληψιν ἐζήσεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἰωάννου ἰα' ἔπειτα μετίστη.

Hæc ad *B. Mariæ Dei Genitricis* Annos spectantia desumpta fortasse sunt ex *Epiphani* Monachi et Presbyteri Constantinopolitani, qui circa Sæculi X. initium claruit, Libro περὶ τοῦ βίου τῆς ἁγίας θεοτόκου καὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς χρόνων, id est, de *Vita Sanctæ Dei Genitricis*, et ejus *Vitæ Annis*, inter Bibliothecæ Vaticanæ MSS. Codices asservato. De quo quidem *Epiphani* Leo Alatius in *Diatriba de Symeonibus*, pag. 106. et *Casimirus Oudinus* in *Commentarii de Scripторibus Ecclesiasticis Vol. II. col. 542.*

Sine Titulo, Ejusdem Genealogia.

Ἡ δὲ τῆς θεοτόκου γενεαλογία ἐστὶν οὕτως· Ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ νάθαν τοῦ υἱοῦ δαβὶδ· λευὶ ἐγέννησε τὸν μανασσῆν· ἢ τὸν πάνθηρα· οὗτος ὁ πάνθηρ ἐγέννησε τὸν βαρπάνθηρα· οὗτος ὁ βαρπάνθηρ τὸν ἰωακείμ ἀφ' οὗ ἡ θεοτόκος μαρία· Ματθῆαν ὁ ἱερεὺς ἐν βηθλέεμ γεννᾷ θυγατέρας γ' μαρίαν· σαμβῆ καὶ ἄνην· μαρία αὐτῆ γεννᾷ σαλώμην τὴν μάϊαν· καὶ σαμβῆ γεννᾷ ἐλισάβετ· ἄνην αὐτῆ τὴν ἁγίαν θεοτόκον· ὁ βαραχίας τὸν ζαχαρίαν ἢ τὸν ἀγγαίαν· ζαχαρίας τὸν ἅγιον ἰωάννην· ἀγγαίας τὴν γυνᾶν τοῦ ἰωσήφ τοῦ τέκτονος τὴν σαλώμην· ὁ δὲ ἰωσήφ ἐξ αὐτῆς γεννᾷ ἰάκωβον ἢ ἰώση καὶ συμῶν καὶ ἰούδαν· ἔσθῆρ καὶ μαρία δύο ἀδελφαί· ὥστε εἶναι τὴν ἐλισάβετ καὶ τὴν ἁγίαν μαρίαν καὶ σαλώμην τὴν μάϊαν ἐκ τριῶν ἀδελφῶν θηλειῶν, τὸν δὲ ἑρὸδρομον καὶ σαλώμην τὴν γυνᾶν ἰωσήφ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀρρένων· μαρία δὲ ἡ τοῦ κλωπᾶ ὠνόμασται οὕτως· κλωπᾶς ἀδελφὸς ἦν τοῦ ἰωακείμ τοῦ πατρὸς τῆς θεοτόκου· ἢ

ἔτελεύτησεν ἅπαις· ἐγκατέλιπε δὲ τὴν γυνᾶν αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἰωακείμ· ὃς κατὰ τὸν νόμον ἐξαίτησε σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ κλωπᾶ· διὸ ἢ ὠνόμασε τὴν ἐξ αὐτοῦ γεννηθεῖσαν μαρίαν τοῦ κλωπᾶ·-

Hujus Genealogiæ quædam sanè conveniunt cum Excerptis ex *Hippolyti Thebani*, circa Annum MCLXX. nobilis, Chronico inedito, quod extat in *Codice Regio (Parisiensi) MCCLXXXVI*. Ea verò Excerpta ab eodem Oudino in laudati *Commentarii Vol. II. coll. 1534. et 1535.* Græcè simul et Latinè repræsentantur ex *Cotelerii Notis ad Opera SS. Patrum, qui temporibus Apostolicis floruerunt.*

I 15. Εκ τῶν τοῦ κυδωνίου θεολογικῶν. Ex *Cydonii Theologicis*. Initium: Τί δ' ἂν τις ἕτερον εἴποι βούλεσθαι τὸν θεολόγον χρηγύριον λέγοντα ὀφθαλμῶ μὲν τὸν πατέρα. Finis: ἄρῃσι γὰρ ἐκ θεοῦ πατρὸς ἢ υἱοῦ·- Recensio nimirum Auctoritatum cum ex Sacra Scriptura, tum ex SS. Patribus Græcis et Latinis, quas *Demetrius Cydonius* in suis de *Spiritus Sancti Processione* Libris adhibuit. Eorum autem nomina, undè illas hauserit, accipe:

- *Ambrosius*, Mediolanensis Antistes.
- *Athanasius*.
- *Augustinus*.
- *Basilius Magnus*.
- *Cyrillus*.
- *David*.
- *Gregorius* cognomento *Διάλογος* (aliàs *Magnus*).
- *Gregorius Nyssenus*.
- *Gregorius Theologus*.
- *Hieronymus*.
- *Hilarius*.
- *Joannes Chrysostomus*.
- *Joannes* (Evangelista).
- *Leo* (Magnus).

LXXXIII.

Chartaceus in quarto, foliis constans 116. chartâ modicè crassâ, candidâ et lavigatâ, *Constantini Lascaris* manu totus propemodum exaratus, in quo nihil præter *Collectanea Grammatica*, ex quorum numero hæc Auctorum nominibus insignita sunt: *Prisciani Grammaticæ Libri primi* pars maxima Latinè; Excerpta ex *Theodori Gazæ* Libris I. et III; ex *Moschopuli*, *Chærobosci*, *Heliiodori* Scriptis; *Joannis Characis Grammatici Libellus de Particulis Encliticis*; tum *Dictionum Homerocarum* Explanations. Ac-

cedunt *Avium et Quadrupedum Voces*; item *Litterarum Definitiones atque Etymologiae*. Quæ quidem singula, perinde ac cætera vel anonyma vel titulis etiam destituta, quàm accuratissimè fieri possit, enucleare conabimur.

Fol. I. Omisso Titulo, *Prisciani Grammaticæ Libri primi Pars maxima, initium capiens ab ipsa Auctoris ad Julianum Consulem Præfatione*. Incipit: *Cum omnis eloquentiæ doctrinam et omne studiorum genus*. Desinit in hæc verba: *ars artis artifex, pauca sunt quæ hanc non servant regulam, quæ apud Heliae Putschii Grammaticæ Latinæ Auctores antiquos legas Vol. I. col. 553.*

Hæc Libri pars à *Putschianæ Editionis* Exemplari non multùm abludit, si et scripturæ compendia dissimules, et Græca vocabula, vacuis spatiolis interjacentibus, prætermissa. Ceterùm litterarum nitore satis commendatur.

10. Prætermisso Titulo, *Narratio de Saturni Jovisque Liberis, et eorum moribus, satis concinna: quam, ut apud Græcos Mythologos typis editos minimè repertam, editione non indignam judicavi; est verò in hunc modum.*

Πρῶτος μὲν τοῖς ἔλλησι θεὸς παρεστάχεται χρόνος· καὶ τούτῳ θύουσι τὰ ἴδια τέκνα. οὗτ' ἔχε παῖδας πολλοὺς ἐκ τῆς βίας καὶ μανείας ἦοτι τὰ ἴδια τέκνα· φασὶ δὲ τὸν Δία κόψαι αὐτοῦ τὰ ἀναγκαῖα· δῆσας οὖν αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔβαλεν εἰς τὸν τάρταρον. δευτέρως δὲ ὁ Ζεὺς βασιλεὺς τῶν θεῶν· ὃς εἰς πολλὰ μεταμορφωθείς ἐμοίχευσε πολλὰς ταῦτες γινόμενος πρὸς εὐρώπην· χρυσὸς πρὸς δανάην· κύκνος πρὸς λήδαν καὶ νέμεσιν· κερραῖος πρὸς σεμέλην· σάτυρος πρὸς ἀντιόπην· ἀφ' ᾧ πολλοὺς ἐγέννησε· δίνουσον· ζήθον καὶ ἀμφίονα· ἠρακλῆν· ἀπόλλωνα· ἄρτεμιν· περσέα· κάστορα καὶ πολυδεύκην καὶ ἐλένην· μίνωα· ραδάμανθον· σαρπηδόνα· καὶ ἦφαστον παρυστάχουσι χαλὸν σφύραν καὶ πυρόλαβον (1) κρατῦντα· καὶ ἐρμῆν κλέπτην καὶ πανούργον· καὶ ἐρμινευτήν καὶ ἀσιληπὸν ἰατρὸν ὃν ἐκνεράνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τὸν τοῦ τυνδάρεω υἱὸν· καὶ ἄρης πολέμηκος θεὸς καὶ μοιχεύων (2) τὴν ἀφροδίτην· καὶ δίνουσον θεὸν οἴνου· καὶ γυναίμανῆν· καὶ μανόμενον φεύγειν· καὶ σφαγῆνα ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων· τὸν δὲ ἠρακλῆν ἀνδρῆιον καὶ δίχαιον καὶ

μαθυθέντα καὶ μανέντα καὶ σφάζαντα τὰ ἴδια τέκνα· καὶ ἑαυτὸν πυρὶ κατακαύσαντα· τὸν δὲ ἀπόλλωνα τοξότην καὶ μουσικὸν καὶ τὴν ἄρτεμιν κυνηγὸν καὶ ἀφροδίτην μοιχαλίδα ἥτις ποτὲ μὲν ἔχε τὸν ἄρην· ποτὲ δὲ ἀγχισην· ποτὲ δὲ ἄδωνιν· ἐν καὶ ἐθρήνει καὶ δι' ὃν κατέβη εἰς ἄδην· ὅπως αὐτὸν ἐξαγοράσῃ· ἄδωνιν δὲ κυνηγὸν καὶ πληγέντα ὑπὸ υἱὸς ἀποθανεῖν.

11. Superiori margini præfixus occurrit *Constantini Lascaris* manu Titulus hic quasi galeatus: *Σημειώσεις πινές εἰς γραμματικὴν*. Id est, *Annotationes quaedam in Grammaticam*.

Statim subnectuntur aliquot *Urbium, Regionum, Populorum, &c.* Nomina tùm vetera, tùm recentiora sibi invicem respondentia, quorum frontes majoribus litteris perspicuitatis ergo distinximus; hæc autem sunt hujusmodi:

Σικυῶν ἡ νῦν Δημητριάς. Ροδόπη ὄρεος τὸ νῦν Ραμνιάνοις. Λεύκοφρις ἡ νῦν Τερεδος. Υδροῦσα ἡ νῦν Κῶς. Λευκανία ἡ νῦν Σαμοθράκη. Ἰβηρία ἡ νῦν Ἰαπωνία ἢς ἀποικοὶ οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰβηρες. Γαλατία ἡ φράτζα (leg. φράντζα). Κελτοὶ οἱ Ἀλαμάνοι. Αλικαρνασὸς πόλις καρία· ἡ πλησίον οὔσα Μιλήτου τοῦ νῦν Μελαουδίου: Τεμέση τὸ Βρενδύσιον.

11. averso. Sine inscriptione, *De Temporibus, et Verbis mediis*. Incipit: *Ἰστέον ὅτι οἱ μέσοι χρόνοι ἐνεργητικῶς γραφόμενοι πλεῖον ῥέπουσιν εἰς τὸ παθητικὸν τέτληκα· μέμνηνα*. Desinit: *δὲ δὲ μᾶλλον ἐν τούτοις περιεργίας ἡ τέχνης*.

12. Τοῦ σοφοῦ θεοδώρου τοῦ γαζῆ ἐκ τοῦ τρίτου περι ποσότητος. *Sapientis Theodori Gazæ ex tertio (Libro) de Quantitate*. Initium: *Τὰ εἰς ἄς ἀρσενικὰ μακρὸν τὸ ἄς ἔχουσιν*. Finis: *πλὴν τῶν ὑποτακτικῶν· ἐὰν τύπωμεν· ἐὰν τύπωμεν*:

14. averso. Τοῦ μοχοπούλου. *Moschopuli* (Excerptum brevissimum *de Quantitate*). Incipit: *Τὰ εἰς υξ καὶ εἰς ιξ ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ θέσει μακρὸν ἔχουσι τὸ δίχρονον*.

15. Παλαιὸν περι τῆς ποσότητος τῶν διχρόνων. *Antiquum de Quantitate Dictionum duplicis temporis*. Incipit: *Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς ν λῆρον ἢ εἰς ρ ἢ εἰς σ ἀπαθὲς εἴτε ἀρσενικὸν εἴτε θηλυκὸν ἢ οὐδέτερον*. Desinit: *ρίγω καὶ ρίγος τὸ ρῖ μακρὸν*.

Qq

18. aversur; quamvis *Lexicis Glossariisque omnibus impressis exulet*.

(2) Ut antecedenti Verbo *παρεστάχουσι* debita sequatur constructio, substituendum videtur accusandi casu ἄρην πολέμηκον θεὸν μοιχεύοντα.

(1) In *Lexicis Glossariisque frustra nobis παρέλαβον et παρέλαβος* quæsitæ. *Cyrilli duntaxat Lexicon obtulit vocem παρέλαβις forfex, quæ optimè in rem convenit; Vulcanus enim mallei et forficis, sive forcipis repertor extitisse perhibetur*. Itaque pro *παρέλαβον* legendum *παρέλαβιν* suspicor, nisi fortè illud etiam Græcè dica-

18. averso. Παλαῖον περί ποσότητος. Antiquum de Quantitate. Incipit: Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκατάληκτόν ἐστι φύσει. Desinit: Εἰ δὲ ἀγείρω ἀγειράθω ἐποίει καὶ ἀείρω ἀειράθω διὸ ἀπεβαλλον τὸ ἴνα διὰ τοῦ ἔθω ποιήσωσι.

Excerpta hæc duo Grammatica, titulo Παλαῖον insignita, perinde atque alia duo ejusdemmodi, deinceps legenda, ex quo veteri Scriptore hausta sint, invenire non minus Sortis, quàm Laboris foret: quare ab investigando abstinuimus.

21. Citrà Auctoris nomen, Περί ὀρθογραφίας καὶ μερῶν αὐτῆς. De Orthographia, ejusque Partibus. Initium: Ὀρθογραφία ἐστὶ κενῶν ὀρθῶς τῶν γεγραμμένων λέξεων. Finis: ἡ δὲ μίσση κῆται μεσάζουσα πῖς οὔσα μήτε πλήρης ὀλίγην τε ἐλλιπῆς:

26. Omisso etiam Auctoris nomine, Εἰς ὀρθογραφίαν. In Orthographiam. Initium: Τὰ διὰ τοῦ ἴος κύρια εἴτε ἐπιθετα; εἴτε τοπικά ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ ἴ γράφονται. Finis: ὡς τὸ ἔδομα καὶ φάρομα καὶ πίομα καὶ εἶμα.

27. Εκ τῶν τοῦ χροισσοκοῦ. Ex Libris Chærobosci (de Orthographia). Initium: Ψῶ τὸ λεπύνω τὸ προσεγγίζω τὸ κλιῶ τὸ κίπῳ τὸ πρίβω ὅθεν καὶ ψάκοντες τράχας. Finis: ἐπὶ τὸ κλειδίον σκαμνίον σρουθίον πυλίον διὰ τὸ ἴ:-

Opus Georgii Chærobosci, unde hæc excerpta, nondum, perinde ac reliqua ferè omnia hujus Grammatici, publicâ luce donatum.

31. Τοῦ σοφοῦ θεοδώρου περί ὀρθογραφίας ἐκ τοῦ τρίτου αὐτοῦ. Sapientis Theodori (Γαζα) de Orthographia ex tertio ipsius (Libro). Initium: Τίνα δὲ τισι φωνήεσιν ἢ διφθόγγοις γραπτόν ἐπέειν δεῖ. Finis: ἀλλὰ περὶ μὲν ὀρθογραφίας ταῦτα ἀποχρώντως: Τέλος. Atque his reverâ verbis absolvitur hujus Auctoris Grammaticæ excusæ Liber tertius.

47. averso. Hinc ad extremum usque Codicis sequuntur alia plura Grammaticarum rerum Collectanea, Titulis maximam partem, Auctorum nominibus penè omnino fraudata.

Παλαῖον. Antiquum (de Orthographia). Incipit: Εἴπομεν ὡς τὸ ν ἐπιφερομένου τοῦ β. ἢ π. ἢ φ. ἢ ψ. ἢ αὐτοῦ τοῦ μ ἐν μιᾷ λέξει πέπεται τὸ ν. εἰς μ. Desinit: θεύκλητος δὲ ὁ ἴσσο θεοῦ κληθεῖς ἦ:

48. averso. Ποῖα σύμφωνα ποιῶν προσηρῶνται. Quæ Litteræ consonæ aliis consonis præponantur. Initium: Τὰ διπλά οὐδέποτε προτάσσονται ἢ ὑποτάσσονται. Finis: διὸ καὶ

(3) Hæc θαύζει ἐπὶ Σκυλακίῳ in loco Pollucis Ono-

ἄρθρα προελαμβάνουσι τὸ ἀναγινώσκειν ἀφέλιμον.

49. Περί προθέσεων. De Præpositionibus. De earum scilicet vario Regimine pro Significatu. Initium: Ἡ ἐν μετὰ δοτικῆς τὴν ἐν πνι χέσιν. Finis: μετὰ αἰτιατικῆς τὴν ἀνω χέσιν ὑπὲρ πᾶσαν δόξαν καὶ τὸ ἐπέκεινα ὑπὲρ σκείνοις ἐστὶ:-

50. Sine Titulo, De quatuor Thematis Verbum πορεύομαι significantibus. Initium: Τέσσαρά ἐσι θέματα σημαίνοντα τὸ πορεύομαι. Finis: ὅσα δὲ γίνονται ἀπὸ τοῦ ἴημι τὸ πέμπω προσηρῶνται ἀφῖασι:-

Eodem averso. Sine Titulo, Fragmentum de Vocibus Animalium quadrupedum, quod ita prorsus se habet:

Χρεμετίζειν ἐπὶ Ἰσπου. ὀγκᾶσθαι ἐπὶ Ονου καὶ βρωμᾶσθαι. βρυχᾶσθαι ἐπὶ Λέοντος. μυκᾶσθαι ἐπὶ τοῦ Βοῦς διὰ τοῦ ὤ φιλοῦ. μυκᾶσθαι ἐπὶ Αἰγῶν διὰ τοῦ ἦ ἀφ' οὗ καὶ μυκάδες Αἰγες παρ' ὀμήρω καὶ φειμάθησθαι ἐπὶ τῶν αὐτῶν διὰ τοῦ ἰ καὶ φειμαγμός. γευλιίζειν ἐπὶ Χοίρου. ὑλακτεῖν ἐπὶ Κυνός. βαύζειν ἐπὶ Σκυλακίῳ (3). ὠρύεσθαι ἐπὶ Λύκων ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν ὄνομα τῆς φωνῆς ἴδιον, οἷον Ἀρκτου παράδάλεως καὶ τῶν τοιούτων τὸ βρυχᾶσθαι λέγουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν μικροτέρων οἷον Ἀλωπέκων καὶ Θῶων τὸ ὑλακτεῖν καὶ γηρύεσθαι. βοᾶν δὲ καὶ φωνεῖν καὶ ποιητικῶς βοστρεῖν ἐπὶ τῆς ἀνάρθρου φωνῆς τῶν Ἀνθρώπων. Καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τῶν μεγάλης φωνῆς χαλούντων τινάς τὸ δὲ λέγειν καὶ φθέγγεσθαι καὶ διαλέγεσθαι καὶ λαλεῖν καὶ αὐδᾶν ποιητικῶς τὸ ἀνάρθρος λέγειν ἥτοι τὸ προφθοικῶ γρηῖσθαι λόγῳ:-

Alia duo ejusdem argumenti Fragmenta ex aliâ hujus Codicis regione huc transferre placuit, superiorique Fragmento adjungere, quò magis omnia sub uno aspectu posita elucerent, et cuius singula inter se componere studentī manifestius obversarentur. Horum prius Avium et Quadrupedum Voces duobus titulis distinctas exhibens, occurrit infra fol. 67. averso; alterum utrasque uno, nempe Avium, complectens, legas fol. etiam averso 97. Quæ in hunc modum consequuntur.

Ὀρνέων φωναί.

Λετῶν τὸ κλάζειν. Γεράνων τὸ κλαγγάζειν. ἐπὶ ἀμφοῖν δὲ ἡ κλαγγή. Γέρακος δὲ ρύζειν. Ἀλεκπευόνος ἀείδειν. Τρυγόνος τρύζειν. Περιεργᾶς γυγύζειν. Κορώνης κρώζειν. Κολοῖων κλώζειν. Κοψύ-

mastici infra citando desiderantur.

λύκων σίζειν. Τετρίγων τερετίζειν. Μελίτης βομ-
βείν. Εποπος ποσπύζειν. Γλαυκός νίζειν. Νυ-
κπερίδες πτεριγέναι. Δράκοντος συρίθειν. Κίτ-
της κηλίθειν. Χελιδόνος ψθυρίζειν. Αηδόνος
αΐδειν ευσμείν :-

Ζώων.

Λύκων ὀρυγή ἢ ὀρυγμός ἢ ὀρύεσθαι. Λεόντων
βρυχία βρυχιδμός· βρυχᾶσθαι. Ἰππων χρε-
μετίζειν φρυμιάθεισθαι· φρυάθεισθαι. Συῶν
χυλλισμός χυλλίζειν· υἱσμός υἱίζειν. Βοῶν μύ-
κημα μυκάσθαι. Οἴων βληχή βληχᾶσθαι. Αἰ-
γῶν μικᾶσθαι μικασμός. Οἴων βράμσις βρα-
μᾶσθαι· καὶ ὄγκᾶσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν
ἄλλων τῶν ἀγρίων ἐφ' ὧν ἴδιον οὐκ ἔστι ὄνομα
φανῆς· ἐπὶ Ἀφρικτοῦ Παρδάλεως Πάντηρος καὶ
τῶν τοιούτων τὸ βρυχᾶσθαι λέγουσιν. ἐπὶ δὲ
τῶν μικροτέρων Αλοπέκων Θῶων Λυγκῶν τὸ
ύλακτεῖν καὶ γιγύεσθαι :-

Ορνέων.

Ἐπὶ Κύκνων αΐδειν· ἐπὶ Αηδόνος τερετίζειν· ἐπὶ
Χελιδόνος ψθυρίζειν καὶ πηλυβίζειν· ἐπὶ Τέπι-
ρος ἠχῆν· ἐπὶ Κίχλης καχλάζειν· ἐπὶ Ἰέρα-
κος κρίζειν· ἐπὶ Σφηκῶν καὶ Μελισσῶν βομ-
βείν· πυρός δὲ βρόμος· (4) ἀνέμων πάταρος·
κάλων σειγμός· ἢ φειγμαγχός· ἢ φειγμός·
ἐπ' Ἀνθρώπων τὸ κεκραγέναι· ἐπὶ Κυῶν ύλα-
κτεῖν· ἐπὶ Λύκων ὀρύεσθαι· κυρίας δὲ ἢ τῶν Κυ-
νῶν φανῆ ὀρυγή· ἐπὶ Προβάτων βληχᾶσθαι·
ἐπὶ Βοῶν μυκάσθαι· ἐπὶ Ἰππων χρεμετίζειν·
ἐπὶ Οἴων βραμᾶσθαι ἢ ὄγκᾶσθαι· ἐπὶ Ἀφ-
ρικτῶν καχλάζειν καὶ κλαγκάζειν ὡς ἐπὶ Γε-
ράων· ἐπὶ Χοίρων χυλλίζειν· ἐπὶ Ορνίθων κα-
κάζειν· ἐπὶ ἁμαξῶν τρίζειν· ἐπὶ Οφειῶν συρίζειν :-

Triâ hæc quàm exactissimè transcribe-
re curavimus, nisi quòd pro minoribus lit-
teris majores ad Animalium nomina ex-
pressiùs distinguenda substitutæ. Quanquam
autem multas ex hisce Vocibus apud Pol-
lucem, *Libro V. Cap. III.* invenias; haud ab-
surdum tamen alienumve duximus, uni-
versa typis, tanquam nova atque inedita,
commendare. Primùm quia et ordine et ra-
tione dicendi non parum discrepant ab ex-
cussis; deinde quia nonnulla occurrunt, qui-
bus *Pollux* deficit; postremò quia in sin-
gulis quædam suppetunt, quæ tùm ad hu-
jus Scriptoris, tùm ad aliorum idem argu-

menti tractantium, tùm denique ad mutuas
Lectiones probè confirmandas conferre plu-
rimùm possint.

His demum Opusculis aliud ejusdem ar-
gumenti, siqua ejus nanciscendi daretur
copia, subnectere vehementer expetebam,
nempe *Zenodoti Philetaeri de differentia vo-
cum animalium*, quod tali titulo penès lau-
datum non semel Præsulem *Antonium Au-
gustinum* olim fuit, ejus Bibliothecæ Græ-
cæ *Codice* 72. contentum, unde ad Regiam
Escurialensem postea demigravit. Is igitur
Codex an ibi adhuc inter cæteros ex incen-
dio Anni MDCLXXI. superstites extaret,
dubitans ego, certumque scire cupidus, *R.
P. Didacum de Cisneros*, ejusdem Bibliothecæ
Custodem alterum, de quo prædiximus,
à *Bernardo* nostro, supra commemorato, per
litteras X. Cal. Febr. hujus an. MDCCLXVIII.
datas rogandum curavi, ut eâ de re, aliis-
que ad eum Librum spectantibus, in Sche-
dâ seorsum manu meâ annotatis, certio-
rem me facere non gravaretur. Ille, quâ est in
omnes humanitate, in me benevolentia,
in litteras studio, de singulis VI. Cal. Febr.
accuratissimè rescripsit: *Philetari* nimirum
opus incolume adhuc extare, atque inter
alia Scripta contineri *Codice* litteris xX. fo-
ris notato, cujus forma mediocris folii, nu-
merus foliorum 132, charta eximia et læ-
vore insignis, ipsa denique ætas ad Sæcu-
lum XV. vel medium, vel extremum per-
tinens; at non esse Librum, sed exiguum
Fragmentum, dimidiam *folii* 131. paginam
vix implens. Itaque hortante partim opu-
sculi tenuitate, partim officiosissimi Patris
beneficentiæ magnitudine, eum ipse IV. Cal.
Februarii litteris adire constitui, summo-
perè postulans, ut illius quantulicunque
Fragmenti exemplum mittere quamprimùm
vellet, Catalogo nostro mox inserendum.
Quod ille confestim, III. nempe Non. ejus-
dem mensis, misit amantissimæ atque ho-
norigentissimæ Epistolæ annexum, manu-
que suâ (unde mihi pluris) exaratum.

Ex indicio porrò formæ ac ætatis Co-
dicis, à dignissimo Regiæ Bibliothecæ Cu-
stode superiùs adumbrati, præsertimque ex
recensione aliorum operum eo contento-

Qq 2 rum,

(4) Equidem nescio qua ratione, quo casu in hæc
Animalium Voces irrepserint *Ignis*, *Ventorum*, *Rudentum*
soni, ac sub finem etiam *Ἀμαξῶν*, id est *Plaustrorum*,
stridor. Jam verò mirari desino, quòd in Latino ve-
teri ejusdem generis Opusculo, proximè apponendo,
diversas iater sive *Avium*, sive *Quadrupedum* loquelas

Arma crepent, *Æs* tinniat, *Januæ* rabiunt, *Littora*
murmurent, *Sylvæ* strepant, *Venti* flent, fremant, sibi-
lent; atque alia id genus *Inanimata* vociferentur; quùm
Latinus Auctor, quisquis est, Græcorum, omnis Ar-
tis ac Disciplinæ Antistitum, exemplo tueri se jure
possit.

rum, quam à se transcriptam mecum etiam communicavit, omnino liquet, illum eundem prorsus esse, qui *Zenodoti Philletari* opus complectens, ad *Antonii Augustini* Bibliothecam olim, ut prædiximus, pertinuit. Non tamen hoc ita minutum esse opusculum posse mihi persuaseram. Sic enimverò Librorum Mstorum Catalogi, omisso foliorum, quibus quisque constat, numero, neque adscripto alio magnitudinis indicio, candidos eruditionis Cultores fallere consueverunt. Quo quid in publico Disciplinarum Commercio fraudulentius?

Ut Fragmenti pretium paucis attingam; id, tanquam insignem doctæ Antiquitatis particulam, *Operis punctum* appellaverim, *Maniliana* comparatione dignum:

Sic adamas, punctum lapidis pretiosior auro est.

Tam rarum verò ac singulare censendum, ut unus supersit veteris ac propè ignoti Scriptoris reliquiarum custos; ut nusquam alibi, quàm in *Escorialensi* Bibliotheca extare memoretur.

Hæc me in primis hortata sunt ad ipsum cum tribus aliis affinis Opusculis è *Matritensi* depromptis consociandum; tametsi ex *Animalium Vocibus* non constet totum; quippe cujus dimidia ferè pars in explanandâ nominum *Σκηπίδος*, et *Κεραυνός* differentiâ versatur.

Ad ejus denique Editionem quod attinet, quum archetypa Scriptio, unde *R. P. Cisneros* Exemplum quàm fidelissimè expressit, suis laboret mendis, ea penitus tollenda curavimus. Nihil verò aliud immutatum, si grandiores litteras exceperis, quas singulis *Animantium* nominibus perspicuitatis gratiâ præfigere libuit; nihil additum, præter Annotatiunculas locis aliquot illustrandis idoneas, quas ima pagina repræsentat. Exemplum verò est hujusmodi.

Ζηνοδότου φιλεταίρου περί διαφορᾶς
φωνῶν ζώων.

Ἐπὶ Ἀνθρώπων λέγεται κεραγέναι· ἐπὶ Κυνῶν ὑλακτεῖν· ἐπὶ Ἰῶπων, χρεμετίζειν· ἐπὶ Λεόντων, βρυχᾶσθαι· ἐπὶ Ἀρκτων καὶ Παρδαλέων, ὀμάζειν (5)· ἐπὶ ἀμάξης (6), τετειγέναι· ἐπὶ Ἀετῶν, κλάζειν· ἐπὶ Τετρίγων, τερετίζειν· ἐπὶ

(5) Ομάζειν, vox nusquam alibi *Ursis*, aut *Pardalibus* adhibita, neque alio quovis modo in Dictionariis obvia.
(6) In proximè superiori de *Animalium Vocibus* Opusculo legitur ἐπὶ ἀμάξων τετίζειν.

Πετράτων, βληχᾶσθαι· ἐπὶ Βοῶν, μυκᾶσθαι· ἐπὶ Οἰῶν, βρωμᾶσθαι· λέγουσι δὲ καὶ ὀγκᾶσθαι· ἀλλὰ παλαιῶς ἐπὶ Οἰρεων, συρίττειν (7). ἐπὶ Ἀλεκτρούων, ἀΐδειν· ἐπὶ Χοίρων, χυλλίζειν, καὶ χυζέειν· ἐπὶ Περδίκων, κακαβίζειν, λέγεται δὲ κυρίως ἢ τῶν Κυνῶν φωνῇ, καὶ (redundat καὶ) ὠρυγῇ, ἐπὶ δὲ Σκύμων, καὶ Λύκων ὠρεύεσθαι:—

Σκηπίδος καὶ κεραυνός διαφέρει καὶ σκηπίδος μὲν λέγεται ἦχος πνεύματος κατὰ τὴν τοῦ νέφους ἐκρηξίν ἀναπυρωθέντος, καὶ ἀστράφαντος, καὶ βιαίως ἐπὶ γῆς φερόμενος· ὁ αὐτὸς λέγεται καὶ κεραυνός, ἡμίπυρον δὲ ὄν καὶ ἀθρόον· καλεῖται ὠρητήρ· παντελῶς δὲ ἄπυρον ὑπάρχον· τύφον ὠρησαζορεύεται:—

Ἰστέον ὅτι ὁ σκηπίδος, καὶ τὰ λοιπὰ, τῇ ὀνομασίᾳ διαφέρει τῇ δὲ φύσει ταυτὸν εἶναι.

Ne verò diversorum *Animantium* Voces per IV. edita modò *Fragmenta* vel temerè sparsæ, laborem, vel sæpiùs repetitæ, fastidium creent; omnes in unius *Catalogi* formam, singulorum *Animantium* vocabulis ordine litterarum præpositis, redigendas esse duximus: qui ad hunc modum sequitur.

CATALOGUS

Omnium Vocum Animalium

adductis quatuor supra *Fragmentis*
complexarum, quorum ordinem
Romana Numerorum Nota
designant.

Αετοῦ, *Aquila*, κλάζειν καὶ κλαγγῇ. II. κλάζειν duntaxat. IV.

Ἀηδόνης, *Luscinia*, ἀΐδειν, εὐφομεῖν. II. τερετίζειν. III.

Αἰγός, *Capra*. Μυκᾶσθαι ἐπὶ Αἰγῶν διὰ τοῦ ἦ· ἀφ' οὗ καὶ μυκάδες Αἴγες παρ' Ὀμήρω καὶ φεμάπτεσθαι ἐπὶ τῶν αὐτῶν διὰ τοῦ ἰ· καὶ φεμαγμός. De *Capris* μυκᾶσθαι per ἦ, unde et μυκάδες *Caprae* apud *Homerum*; et φεμάπτεσθαι de iisdem per ἰ, et φεμαγμός. I.

Ἀλεκτρούνος, *Galli*, ἀΐδειν. II. et IV.

Ἀλωπίκος, *Vulpis*, ὑλακτεῖν καὶ γρυέσθαι. I. et III.

Ἀνθρώπου, *Hominis*. Βοῶν δὲ καὶ φωνεῖν καὶ ποιητικῶς βοστρεῖν ἐπὶ τῆς ἀνάθρου φωνῆς τῶν Ἀνθρώπων. Καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τῶν μεγάλῃ φωνῇ καλούντων πινᾶς· τὸ δὲ λέγειν καὶ φέγγεσθαι καὶ διαλέγεσθαι καὶ λαλεῖν καὶ αὐδᾶν ποιητικῶς

(7) Συρίττειν exprimens *Mulorum*, vel *Mularum* vocem, nusquam aliubi usurpatur; significat verò *sibilo*, *exsibilo*.

πικῶς τὰ ἐνάρθῳ λέγειν ἥτοι τὸ φρονητικῶς
 λέγεσθαι λόγῳ. (Dicitur) verò βοῶν et φωνῶν,
 et poetice βοτρῆν, de inarticulata voce
 Hominum; ac proinde de iis qui magnâ
 voce aliquos vocant; λέγειν verò, et φθέγγεσθαι,
 et διαλέγεσθαι, et λαλεῖν, et poetice
 αὐδᾶν (est) inarticulatè loqui, sive cor-
 rupto sermone uti. I. κεκραγῆναι. IV.

Αἰῶνος, Ursi, vel Ursæ, βρυχᾶσθαι. I. et II.
 Ἐπὶ Αἰῶνων καγκλάζειν καὶ κλαγκλάζειν ὡς
 ἐπὶ Γεράνων. De Ursis καγκλάζειν et κλαγκ-
 κλάζειν, ut de Gruibus. III. Αἰῶνων ἢ Παρδα-
 λεων ὀμάζειν. Ursorum et Pardalium ὀμάζειν
 IV. Vide supra Notam (5) in imâ pa-
 ginâ. Vide etiam infra Παρδάλεως.

Βοῦς, Bovis. Μυκᾶσθαι ἐπὶ τοῦ βοῦς διὰ τοῦ
 ὤψιλου. Μυκᾶσθαι de Bove per Ψpsilon. I.
 μύκημα, μυκᾶσθαι. III. μυκᾶσθαι solùm. III,
 et IV.

Γεράνου, Gruis, κλαγγάζειν καὶ κλαγγή. II.
 καγκλάζειν ἢ κλαγκλάζειν. III. Vide supra
 Αἰῶνου.

Γλαυκός, Noctua, νίζειν. II.

Δράκοντος, Draconis, συρίθειν. II. Vide infra
 Οἴφωτος.

Εἰπιπτός, Uryra, ποσπύζειν. II.

Θαός, Thoïs, ὑλακτεῖν καὶ γηρύεσθαι. I. et II.

Γέρακος, Accipitris, ρύζειν. II. κρίζειν. III.

Γῶπου, Equi, ρεμετίζειν. I. II. III. et IV.
 φρυμμάθεισθαι, φρυάθεισθαι. II.

Κίτης, Pica, κηθαβίζειν. II.

Κίχλης, Turdi, καχλάζειν. III.

Κολοιοῦ, Graculi, κλάζειν. II.

Κορώνης, Cornicis, κρώζειν. II.

Κοφύχου, Merula, σίζειν. II.

Κύκνου, Cygni, ἀΐδειν. III.

Κυνός, Canis, ὑλακτεῖν. I. III. et IV.

Κυρίας δὲ ἢ τῶν Κυωῶν φωνὴ ὠρυγή. Propriè
 verò Canum vox ὠρυγή. III. et IV.

Λέοντος, Leonis, βρυχᾶσθαι. I. et IV.

βρυχημα, βρυχηθμός, βρυχᾶσθαι. II.

Λυγκός, Lynceis, ὑλακτεῖν καὶ γηρύεσθαι. II.

Λύκου, Lupi, ὀρύεσθαι. I. et III. ὠρύεσθαι. IV.

ὠρυγή ἢ ὀρυγμός ἢ ὀρύεσθαι. II.

Μελισσῆς, sive Μελιτῆς, Apis, βομβεῖν. II. et III.

Νυκτερίδος, Vespertilionis, τετριγῆναι. II.

Οἴος, Ovis, βληχή, βληχᾶσθαι. II. Vide in-
 fra Πεσβάτου.

Οἴου, Asini, ὀγκᾶσθαι καὶ βρωμᾶσθαι. I. et
 III. βρώμισσι, βρωμᾶσθαι ἢ ὀγκᾶσθαι. II.

Ἐπὶ Οἴων, βρωμᾶσθαι λέγουσι δὲ ἢ ὀγκᾶ-
 σθαι ἀλλὰ σπαιῖας. De Asinis βρωμᾶσθαι;
 dicunt verò et ὀγκᾶσθαι, sed rarò. IV.

Οἴφωτος, Muli vel Mula, συρίθειν. IV. Vide
 supra Notam (7) in imâ paginâ.

Ορνίθου, Gallina, κακάζειν. III.

Οἴφωτος, Serpentis, συρίζειν. IV. Vide supra
 Δράκοντος.

Πανθήρος, Pantheris, βρυχᾶσθαι. II.

Παρδάλεως, Pardalis, βρυχᾶσθαι. I. et II.

ὀμάζειν. IV. Vide supra Αἰῶνου.

Πέρδικος, Perdiciis, κακᾶβίζειν. IV.

Alibi κακᾶβίζειν, geminato K, scriptum
 reperitur. Quare et Latinum Verbum Ca-
 cabare eadem geminatâ litterâ scribendum
 putem, quoties prima ejus syllaba in car-
 mine producitur, ut in illo Auctoris Phi-
 lomelæ versu:

*Cacabat hinc Perdix, hinc gratitat improbus
 Anser.*

Pro quo substituendum *Caccabat*. Contra
 verò simplici C videtur scribendum, quo-
 ties prima ejusdem syllaba corripitur,
 quemadmodum in illo Nemesiani in Fra-
 gmento *De Aucupio*:

*Inficiunt pullæ cacabantis imagine guttæ:
 ubi cacabantis loco Perdiciis usurpatum.*

Περισφῆς Columbae, γογγύζειν. II.

Προβάτου, Ovis, βληχᾶσθαι. III. et IV. Vide
 supra Οἴος.

Σκυλακίου, Catuli, βαύζειν. I.

Σκύμου, Catuli Leonini, ὠρύεσθαι. IV.

Συός, Suis, ρυλλισμός, ρυλλίζειν ὡς ἰσμός, ὡς
 ζειν. II. Vide infra Χοίρου.

Σφικῶν καὶ Μελισσῶν, Vesparum et Apum,
 βομβεῖν. III.

Τέττιγος, Cicadae, τερετίζειν. II. et IV. ἠχῆν
 III.

Τρυγόνος, Turturis, τρύζειν. II.

Χελιδόνος, Hirundinis, ψιθυρίζειν. II. ψιθυρί-
 ζειν καὶ πιθυβίζειν. III.

Χοίρου, Porci, ρυλλίζειν. I. et III. ρυλλίζειν
 ἢ ρύζειν. IV. Vide supra Συός.

Jam verò cognati Argumenti suadet ra-
 tio, ut paucis indicem Opus multos abhinc
 annos à me Latinè elaboratum, necdum
 tamen summâ limâ perpolitum, quod *Glos-
 sarium Zoicum* libuit inscribere; ubi toto
 Latio conquisita vocabula, ad *centum et
 viginti* Animalium Voces exprimendas per-
 tinentia, præter alia plura universo, vel ple-
 roque generi communia, ordine litterarum
 digessi.

Accessere propriæ *Hominis* pro utroque
 sexu, pro quavis ætate, animi aut corpo-
 ris affectione, quovis rerum statu, loco,
 vel causâ; omnes denique ad eundem si-
 ve ex cæterorum Animantium vocibus, si-
 ve ex Rerum animâ carentium sonis per
 simi-

similitudinem translatae, additâ singulis *Hispanâ* (quoad fieri potuit) interpretatione.

In eo quidem Commentario (ut hujusmodi Vocum reliquias veterum Auctorum Libris dispersas prætermittam) propositum nobis in primis fuit, quod locupletissimum extat earum penus, *Elegia Philomelæ*, non *Ovidio Nasoni*, sed *Albio* cuidam *Ovidio Juventino*, si Goldasto in *Catalectis Ovidianis* credendum, adscribenda. Id Poemati Andreas Schottus *Observationum Humanarum Lib. II. Cap. LI.* ex antiquissimis membranis aggressus est emendare; at non dextro ubique Apolline. Vetustissimus enim Codex, quem adhibuit emendatorem, aliquando mendosus ipse apparet; interdum delirat ut senex; sæpe etiam ita se gerit, ut dubius hæreas, utrobi lateat error; an errore pejor correctio. Ex hujus Carminis penâ deprompsit, credo, *Papias*, quas in Dictionario suo condidit *Zoicarum* Vocum appellationes, plures item alias aliunde mutuatus. *Ugutio* deinde in Vocabularium, necdum (quod sciam) typis mandatum, transcripsit ex *Sindonii*, nescio cujus, Libro de *Naturis rerum* plurimas, non omnes, Animalium Voces, quas in Glossario Græco adducit Cangius in *Baulare*.

Porrò quum pleræque id genus Voces et usu insolentes, et sono absurdæ sint, ac pronuntiatio difficiles; quid mirum, si nihil iis corruptius, vitiosius, varietatum capacius? Cujus sanè rei specimen satis superque præbeant quatuor, quæ sequuntur, Exempla.

Ciconia gloctorat, glotorat, glottorat, grotolat, glocolat, crocolat, grattulat, critalat.

Corvus crocit, croccit, crocat, crocitat, cruciat, cruxat, craxat, grabat.

Hircus mutit, micet, mictit, amictit, miclit.

(1) *Scarpsum*, vox aliis quinque locis hujus Codicis usurpata, veluti fol. 171. col. 1. *Scarpsum* ex libro *XI. plinii secundi*, barbarè positum est pro *Excerptum*. Laudatus hic *Josephus* videtur omnino esse *Judeus*, ex quo alia in hoc ipso Codice Excerpta reperiuntur. Cuiusnam verò ejus Libro congruat istiusmodi Glossa, me prorsus fugit.

(2) *Garritus*. Legendum haud dubiè *Barritus*, clamor à Romanis prælium ineuntibus tolli solitus, teste *Vegetio*, *Lib. III. cap. 18.*

(3) *Butant*. Corrupta vox, vel ignota.

(4) *Desistant*. Vitiosissimè scriptum pro *drensant*, quo verbo Auctor *Philomelæ* utitur; vel *drensitant*, quod ipse hujusmodi Glossarum Artifex adducit infra in voce synonymâ *Olores*.

(5) Ex tribus hisce Vocibus, aliisque ad *Ciconiam* pertinentibus, quas supra in exemplo *Ciconia* recensuimus, potissimæ videntur vel *glotorat*, ut dixit Auctor *Philomelæ*, vel *gloctorat*, ut emendat Schottus.

Mus mintrat, mintrit, mincat, mintat, munit, murrat.

Præter supra indicatas de *Vocibus Animalium* Linguae Latinae reliquias, en adest aliud ejusdem argumenti Opusculum alphabeti serie dispositum, quod multis abhinc annis *Glossarii nostri Zoici* locupletandi causâ ex fol. 189. averso et sequente vetusti illius Voluminis describeram, unde Fragmentum *Germanici Caesaris Arateorum* prodiit, superiori Codice *LXI. pag. 205.* publicatum. Id autem Opusculi, etsi mendis non immune, ac diversarum rerum sonis ab argumento prorsus alienis interpellatum, publicæ tamen lucis beneficio dignum existimavi, sive quòd litteratis hominibus invisum adhuc latuerit; sive quòd voces Animalium non paucas adhuc inauditas complectatur. Eodem itaque ordine, quo in membranis archetypis procedit, distinctum, totidem, quot ibi constat, verbis expressum exhibemus; ad hæc Emendationibus partim adscriptis, partim subjectis, variis præterea Notis atque Animadversionibus illustratum. Ita verò sequitur.

Scarpsum in modum glose.

ex lib. iosepi. (1)

Boves. mugiunt. uel reboant.

Garritus. (2) uox exercituum ad bellum.

Cornices bittant. (3)

Cigni. desistant. (4)

Cicades (Cicadæ) fretenniunt. (fritinniunt).

Ciconia grattulant. uel glottorant. uel critalant. (5)

Corui & corasten. (coraces) crocciunt (crociunt). uel crocant. uel grabant. (6)

Arme crespant. (7)

Asini rudiunt. (rudunt).

Apes bumbiscunt. (bumbiscunt). (8)

Anseres. crinniunt. (9)

Aues.

(6) *Crocire* et *crocare* vix alibi occurrunt; licet illud ex verbali *Crocirus* et frequentativo *Crocitare*, quod Auctor *Philomelæ* et *Ugutio* usurpant; hoc ex verbali *Crocatio*, quod est apud *Festum*, olim viguisse colligas. Pro *grabant* lege *craxant*, ut habet *Papias*.

(7) Quis dubitet scribendum *Arma crepant*?

(8) *Bombisco*, verbum nusquam alibi forsitan inveniendum, descendit à *bombire*, quod in *Lexicis* et *Cyrillus*, et *Papias* et *Ugutio* exhibent, unde etiam *bombitare*, vel *bombilare*. Horum autem omnium origo *Bombus*, *Apum* propriè murmur.

(9) Pro *crinniunt* legendum omnino *gingriunt*; quippe *Philoxenus* in *Lexico Latino-græco* interpretatur *Gingriunt*, *ἄνες ἐμβόωντες*, id est, *Anseres vociferantur*; et *Festus* ait: *Gingrive anserum vocis proprium est*. Hinc derivatum *Gingritus*, eorumdem vox, quod apud *Arnobium* reperias, *Lib. VI.* Editionis *Lugd. Batavor.* *An. MDCLII. pag. 205.* E *Gingritu* verò fortè nata *Hispana* dictio *Graznido*, quâ sonus *Anserum* exprimitur.

Aves. fecinniunt. uel minurriunt. (10)
Aquila. uel accipiter. quillat. (11)
Aes. tinnit.
Capriæ (Capræ) micuunt. (12)
Canes. baubant. (13) *uel latrant. uel gan-*
niumt.
Catuli. glactilant. (14)
Cerui. rugiunt. (15)
Cithare. sonant.
Capra. micit. (16)
Elephantes. barriunt. uel stridunt. (17)
Deus. tonat.
Equi. inniunt. (hinniunt).
Fasiani. (Phasiani) cucurritant. (18)
Exercitus fremet. (fremit).
Fere. musitant. (mussitant).
Fabri. strepunt.

Grues. gluddant. uel gruunt. uel grugu-
lant. (19)
Galline. cacillant. uel glociunt. (20)
Galli. cantant. uel cucurriunt.
Graculi. crinciunt. (21)
Hirundines. trutissant. uel trissant. (22)
Hiene. (Hyænæ) irriunt. (23)
Hedi. balant. uel belant. (24)
Infantes. bagiunt. (vagiunt).
Ianæ. rabiunt. (25)
Loquuntur. homines.
Leones. fremunt.
Linces. ircant. (26)
Lepores. augitant. (27)
Lupi. ululant.
Litora. murmurant.
Milui. iugiunt. uel iugilant. uel luriunt. (28)

Me-

(10) Lege prorsus *fritinnunt*; nam *fritinnire* Hirundinibus à Varrone *Lib. VI. de L. L. Cicadæ* ab Auctore Philomelæ tribuitur. *Minurium* verò potius sine duplici R efferendum, quippe Græco fonte *μινυρίζειν*, *Graculi* voce *cantillare*, derivatum. Quamvis autem *Minurio* minorum Avium cantui conveniat, ut ex vocabulo *Minuritiones* apud Festum liquet; prætereaque Sardonius *Lib. II. Ep. 2. Prognem minurientem* inducat; Spartianus tamen in *Geta, cap. V. majorum Avium* vocibus adhibet, hac locutione: *Palumbes minuriumt.*

(11) *Quillat* aut depravata, aut insolens dictio, quam ne Glossæ quidem vel obsoletissimæ receperunt.

(12) *Micuunt*. An *mictiunt*, an verò *micciunt*, ut de *Hircis* illud Papias, hoc Ugutio? sæpe enim una eademque Vox diversis specie Animantibus assignatur. Num tria hæc potius sint ex *Mutire*, satis notæ significationis verbo, quod etiam de *Hircis* usurpat Auctor Philomelæ in versu illo:

Et mutire Capris, Hirce petulce, soles?

Tametsi pro *mutire* Schottus *micere* substituit, quod nobis minus probatur.

(13) *Baubant* minus Latinum quàm *baubantur*, quod usurpat Lucretius *Lib. V. versu 1072*. Utrumque Philoxenus in *Lexico*; at male interpretatur Latine *latrant*, Græcè *λακροῦσιν*; siquidem *baubare*, vel *baubari* non est simpliciter *latrare*, sed *mæsto latratu queri*, vel *ejulare*; non *ελακροῦσιν*, sed *ελακροῦσαι*: idque Hispanâ voce *abullar* quàm optimè significatur.

(14) Papias ait *glatire*, vel *glatilare*; Auctor Philomelæ *glauicitat*, cujus loco perperam Schottus substituit *glutinat*, verbum sanè, quod cum rei argumento male conglutines. Cæterum utraque lectio, vel *glactilant*, vel *glatilant* videtur probabilis.

(15) *Rugire* non tantum est *Leonum*, sed etiam *Cervorum*. Phædrus, Auctor Philomelæ et Ugutio hanc vocem illis adscribunt; his verò (præter harum Glossarum Auctorem) Papias, idem Ugutio, et Cyrilli *Lexicon Græco-Latinum*, hoc testimonio: *ελαφος κέραι*, (*Cervus*) *rugit*. Ambarum autem Ferarum sonos una complectitur vox Hispana *bramar*.

(16) De Voce *Capra* idem omnino dicendum, quod de *Capra* supra dictum.

(17) Apud Florum, *Lib. I. cap. 18*. horum vox non semel *Stridor* appellatur.

(18) *Cucurritant* frequentativum à *Cucurrio*, quod *Gallis* ab Auctore Philomelæ et Papiâ assignatur. Id verbum *Phasianis* nusquam alibi adjunctum, neque *Lexico* ulli, Glossariove insertum reperias.

(19) Ex tribus hæc verbis unum duntaxat *Gruo* in-

venire est; cætera, vel quòd mendosè exarata, vel quòd obsoleta sint aut ignota, nusquam apparent.

(20) Schottus pro *gracillat*, quod in Carmine Philomelæ vulgò legitur, suffecit ex Codice Msto *cacillat*; idque mihi, ut *Gallina* voci magis consonum, arripidet magis.

(21) Talis profectò vox alibi nusquam occurrit. Fortè, C in affinem G mutatâ, legendum *gingriunt*, ut supra de *Anseribus* dictum; neque enim novum est unam eandemque vocem diversis Animantibus fieri communem, ut *Ovibus* et *Hædis balare*, *Leonibus* et *Cervis rugire*, *Lupis* et *Canibus ululare*.

(22) Auctor quidem Philomelæ posuit *trissant*; sed Schottus reposuit *trissat*. Verbo autem *trutissare* neque Papias, neque Ugutio, neque alius quispiam usus est.

(23) Lege *irriunt*, vel potius *hirriunt*, propriam irritatorum *Canum* vocem, cui respondet Hispana *regañar*. *Hyænis* hæc forsân assignata propter aliquam *Canini* hiritus imitationem; at nullum extat alibi hujus vocabuli exemplum.

(24) *Balare* de *Ovibus* et *Agnis* frequentissimum; de *Hædis* nusquam legi. *Belare*, minus frequens, occurrit apud Varronem; licet cognatior id genus pecori sonus; nam BE potius effert, quàm BA.

(25) *Rabiunt*, translâtè à *rabientis* sono; vel fortasse *raviunt* à *ravire* raucè loqui, hoc est, *strident*, quod de *Januis* optimè Latine dicas, quemadmodum Hispanè *rechinan*. De *Ranis* etiam *rabire* Papias dixit.

(26) Apud Auctorem Philomelæ est: *Dum Lynces orcando fremunt*, pro quibus duobus verbis unum admittere Schottus non dubitavit prodigiosissimè compositum, nempe *candofremunt*. Quare pro *ircant* legendum putem *orcant*, præsertim quum ad hanc lectionem accedat verbum *urcant*, ab Ugutione adhibitum.

(27) Scribendum sine dubio *vagitant*, frequentativum à *Vagio*, quo quidem Auctor Philomelæ vocem *Leporis* exprimit. Verbum autem *Vagito* apud Statium invenias *Lib. Sylv. VI. Sylv. VIII. v. 35*.

(28) Varro *Sesquilyse*, Festus et Papias verbi ad *Milvinam* vocem pertinentis Infinitivum afferunt *jūgere*, ut tertiæ Conjugationis. Quamobrem hoc loco *jūgunt*, non *jūgiunt* perlibenter legerim; tametsi unius significationis verbum duplicem Conjugationem haud planè respuit; adeoque inflecti potuit *jūgere* et *jūgire*. Ex alterutro videtur ortum *jūgilant*. Tertium verò *luriunt* unde fluxerit, ubinam delitescat, nos omnino fugit.

Meruli. zinzitant. (29)
Mustele. dindrant. (30)
Mures. mintriant. uel muniunt. (31)
Muli. iulgant. (32)
Noctua. cucubiunt. (33)
Olores. drensitant. (34)
Oues. balant.
Orbe (Orbæ) mulieres. plorant.
Onagri. bagillant. (35)
Palumbes. raucitant. (36)
Passeres. ticiant. (37)
Parri. tinnipant. (38)
Pavi. paululant. (39)
Perdices. cacubant. (cacabant).
Pulli. & pueri. pipant. (40)

Panthere. chatriunt. (41)
Pardi. phelpant. (42)
Porca. uebilat. (43)
Porci. grundiunt. (44)
Prophetiæ. (Prophetæ) intonant.
Rana. coazant. uel quassant. (45)
Rustici. iubilant. (46)
Sturni. parritant. (47)
Surices. (Sorices) denticant. (48)
Serpentes. sibilant.
Silue. strepunt.
Sues. crunniunt. (grunniunt).
Turdi. socitant. uel facillant. (49)
Tigres. rancant. (50)
Tube. glanciunt. (clangunt).

Tau-

(29) Apud Papiam legas *Merulas zinzitare*. Utra lectio *zinzitant*, an *zinziant* sit mendosa, utra potior, haud facillè statuas.

(30) Auctor Philomelæ habet *dindrit*; Schottus emendat *dindit*. Quæ cum superiori lectione tantum concinunt, quantum ab ea discrepant *trinolare* Papiæ, Ugutionis *drinorare*.

(31) Lectioni *mintriant* prorsus favet Schottus, substituens *mintrit* pro *mintrat*, quod ab Auctore Philomelæ adducitur. Præterea *Murium* exili vocalæ aptius convenit subtilioris soni verbum *mintrire*, quam vastioris *mintrare*. Pro *muniunt* verò ne dubites *murriunt* sufficere; nam *murrire* propriè *Murium* esse cum Isidori Glossæ, tum Excerpta Pithœana consentiunt.

(32) Litteræ *G* in archetypo Exemplari superscriptum *C*, ita ut *iulgant* scribendum admonetur. Sitne *I* vocalis, an consona; num verò præire debeat *H*, est sanè cur dubites. De horum Quadrupedum sono ceteri Auctores Latini silent, præter Ugutionem, qui tradit Mulorum esse *zurgiare*, forsàn è Græco *ουγιαν*, quod apud *Philetarum* supra legitur.

(33) Ita Papias refert *Noctuas cucubire*; in eoque concordant aliorum lectiones in Schedis nostris annotatæ. Sed *Noctua cucubat* ait Auctor Philomelæ. Quo fit verisimile, utrumque et *cucubire* et *cucubare* dici pariter posse.

(34) A *Drenso* frequentativo verbi *Drenso*, quod *Oloribus*, sive *Cygnis* Auctor Philomelæ et Papias attribuunt.

(35) Mendosa, ut videtur, permutatis litteris, lectio; ex verbis enim Auctoris Philomelæ à Schotto emendati, Papiæ et Ugutionis Onagri *mugillant*, non *bagillant*.

(36) *Raucitant* frequentativi speciem præbet à *Raucire* raucum esse; isque proprius *Palumbum* sonus secundum Virgilianum illud:

— *rauca, tua cura, palumbes.*

Auctor verò Philomelæ adhibet *plausitat*; Papias, alique in Schedis nostris *paucitare*. An *P* pro *R* positum?

(37) Nihil quidem hac voce magis varium vitiosumque. Papias et Ugutio proferunt *cinciare*; Schedæ nostræ habent ex aliis *titiare*, *tutiare* et *thytiare*. At quàm aliena, quàm insolens Schotti lectio, qui pro hemistichio Auctoris Philomelæ de Passere: *tristia flendo pipit*, hoc aliud ex veteri Codice substituit: *solstitia recolit*, unde sensum commodum nullum eruas! Corruptissimum igitur locum esse, minimè dubius, siquid in tenebrosos ac desperatæ intelligentiæ locutionibus conjecturæ, suspitioni, hariolationi licet; legendum, jam copulatis syllabis, jam litteris permutatis, suspicor *solstitiare solet*. Unde verò tale verbum conflatum putas? E vocabulo nimirum *solus*, et verbo *titiare*, quod *Passeribus* attribui supra indicavimus; id est, *solum*, nempe *solitarium*, *titiare*. Tali autem

suspitioni haud parum suffragantur ipsius Philomelæ Auctoris verba superius adducta: *tristia flendo pipit*. Quisquis enim tristis est, amat solus flere, vel queri. Omnibus demum accuratè perpensis, *ticiant*, ut hic scriptum, vel *titiant* legendum.

(38) Veræ lectioni propius arbitror *timitant* ex emendatione Schotti, qui apud Philomelæ Auctorem de Parro *timinet* dicentem, reposuit *timitet*. Ugutioni verò *zinzinare* proprium *Pardorum* (leg. *Parrorum*) apud Cangium in *Glossar. med. et inf. Latinitatis*.

(39) Ita lege, vel *paupulant*, uti de *Pavonibus*, sive *Pavis* afferunt Papias et Ugutio; non verò *pupillant*, quemadmodum ait Auctor Philomelæ, aut *pululant*, perinde atque Schottus emendavit; hæc enim duo posteriora id genus Avium voci minus consonant.

(40) Quum *Pipo*, *as* æquè de Gallinis et Pullis, ac *pipio*, *as* et *pipio*, *is* usurpetur, prætereaque *Infantes pipiantes* dixerit Tertullianus de *Monogam. XVIII*; nihil hoc loco immutandum arbitror.

(41) Dictio prodigialiter depravata. Auctoris Philomelæ, Papiæ et Ugutionis testimonia *cauriunt* legi jubent.

(42) Vox non vitiosè minus, quàm proximè superior, exarata. Forsan substituendum *felitant*, frequentativum à *felio*, quo de *Pardis* agentes Auctor Philomelæ, Papias et Ugutio pariter utuntur.

(43) Quid hoc verbi? *Porcane* vox, an *Sphyngis*? Quem Oedipum inveniat? Nulla ejus vel corrigendæ, vel explanandæ, vel comprobandæ suppetit ratio.

(44) *Grundire* idem ac *grunire*.

(45) Rectum est *coaxant*, unumque usitatum, à voce Ranarum *Coax*, teste Servio ad *Æneid. Lib. VII*.

(46) *Jubilare* est rusticâ voce inclamare: ita Festus. Ut *quiritare* urbanorum, sic *jubilare* rusticorum, Varro *De L. L. Lib. V*.

(47) Præterquam hoc verbo, quatuor aliis *Sturnorum* vox expressa reperitur. *Pisitant* apud Auctorem Philomelæ; *pusitant* apud Schottum emendatorem; *palilitare* à Papiâ, *passitare* ab Ugutione perdocentur. Omnibus itaque sonis inter se collatis, *passitant* melius quàm *parritant* visum est.

(48) Etsi Auctor Philomelæ, Papias et Ugutio *desticare* uno ore proferunt; non omnino tamen absurdum *denticant*.

(49) *Turdi*, quippe aves loquacissimæ, pluribus linguis apud vocum Animantium Nomenclatores loquuntur. *Trutilant* enim verò, *truculant*, *trucilant*, *socitant* et *sucitant*; sed non, ut hic legitur, *facillant*, quæ dictio singularis, alibique prorsus ignota.

(50) Ita Auctor Philomelæ; licet Schottus emendet *raccant*, et *Trigides* Papias *rachare*, aliàs *raccanare*, Ugutio *rechanare* testentur. Quamobrem non est, quod Lectionem sollicites.

ibi sequitur καγγλάζειν (*clangere*, Aquilarum sonus); præsertim verò proximè succedentibus hisce verbis: ὡς ἐπὶ Γεράνων (*ut de Gruibus*).

Χοίρων χρυλλίζειν = χρυλίζειν, minùs rectè, quippe duplici λ scribendum.

Ορνίθων κακάζειν = κακκάζειν, meliùs duplici κ; sic enim *Meleagridum* (*Gallarum Numidicarum*) exprimitur vox apud Pollucem, *Lib. V. cap. 13. segm. 90.*

50. averso. Omisso Titulo, De quorundam *Verborum* significatu, origine, et syntaxi Excerpta. Initium: Αποκρίνω τὸ διαχωρίζω· ἀποκρίνομαι δὲ τὸ δίδοναι ἀπόκρισιν. Finis: πεισέφρησεν ἀπὸ τοῦ φρῶ φρήσω εἰσφρήσω· τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ φροῖω.

52. Sine Inscriptioe, De *Calendarii Romani* ratione. Initium: Νόνην παρὰ ῥωμαίοις πληθυντικῶς (sic legendum videtur) μετὰ τὰς χαλάνδας ἐνεία ἡμέραι. Finis: καὶ διὰ τοῦτο τὴν μονάδα μείζονα προκατελάμβανεν ἀεὶ ἀεθμόν:-

Eodem averso. Omissâ pariter Inscriptioe, De ᾧ vocandi Adverbio, et de *Articulis* quædam. Initium: Τὸ ᾧ ἐπίρρημα κληπικὸν ὄν, πολλοῖς ἐλέγχεται μὴ εἶναι ἄρθρον. Finis: ὡς τὸ κῆνος δᾶν περὶ κῆρι μακάρτατος.

53. Sine Titulo, De *Verborum Infinitivis*, ac miscellæ tùm de *Nominibus*, tùm de *Verbis* Observationes. Initium: Τὰ ἀπαρέμφοτα ὀνόματά εἰσι τῶν ῥημάτων. Finis: οἱ δὲ εἰς ῥῶ μέλλοντες εὐφῶνοι ὄντες ἐν χρήσει· σπερῶ· κενῶ· μενῶ.

54. averso. Ομηρικαί. *Homericae* (Voces). Id est, *Homericarum* aliquot *Vocum* *Explicatio*. Initium: Βεβόληατο ἐβέβληντο κεντὰ ψυχὴν· κατὰ σῶμα δὲ βεβόληατο. Finis: ὡς τὸ πεποιήται πεποιέαται.

55. Prætermisso Titulo, *Orthographiæ Canones ad Nomina* pertinentes. Incipiunt: Τὰ παρὰ τὸ γῆρας συγκαίμενα διὰ τοῦ ᾧ μεγάλου γράφονται. Desinunt: Ἰδδς τὸ ἀπὸ γένους διαρθεῖν. ὕδδς τὸ ὕδωρ· ἴδδς τὸ θέρος ἀπὸ τοῦ ἰδίω τὸ κοπιῶ.

Sine Titulo, De εἰ pro ἐάν et ἵνα sæpè usurpato, brevissimum Fragmentum. Incipit: Πολλάκις τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ ἐάν καὶ ἵνα λαμβάνεται.

Sine Titulo, *Veterum Grammaticorum Notitia*, quæ, grandiori litterâ singulorum nominibus ad majorem distinctionem à nobis præfixâ, his admodum verbis continetur:

Ἀρχαῖοι γραμματικοὶ Ηλιάδωρος· Ἀπίων· Τρύφων· Ἀβρων· Ἀρίσταρχος· Ἀπολλώνιος ὁ Δύσιος·

λος· οὗ Ἡραδιανὸς υἱὸς· Διονύσιος ὁ Θράξ· Βυζάντιος· σύγχερον ἀριστοτέλει καὶ παραξίφάνει· οὗτος ὁ Διονύσιος ἀγράφως ἀσκήσας τὴν τέχνην ἐγγράφως πρῶτος ἐξέδωκε, οὐκ ἐν προσηφείας ἀρχάμενος ἀλλ' ἐν τοῦ ὄρου τῆς γραμματικῆς· Θεοδόσιος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς μεταγενέτερος ἐφάνη καὶ Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος.

Hoc est:

Antiqui Grammatici, Heliodorus, Apion, Tryphon, Abron, Aristarchus, Apollonius Dyscolus, cujus filius Herodianus; Dionysius Thrax Byzantinus, Aristoteli et Praxiphani equalis. Is Dionysius cum sine scripto Artem (Grammaticam) edocuisset, illam primum scripto edidit, non à Prosodia, sed à Grammatices definitione exorsus. Theodosius verò Alexandrinus posterior claruit, et Joannes Philoponus.

56. Sine Titulo subeunt complures *Grammaticæ* *Annotationes*, atque in iis præcipuè de *Præpositionibus* ἐν et σὺν in *Appositione* et *Compositione*. Initium: Αἱ προθέσεις αἱ τε ἄλλα καὶ ἡ ἐν καὶ ἡ σὺν μετὰ τῶν ὀνομάτων. Finis: τοῦ ἐν ἵνα μὴ δόξη ἐς πρόθεσις:

57. Ομηρικαὶ λέξεις. *Homericae Voces* (sive *Homericarum Dictionum Explicatio*). Initium: Φάλαρα τὰ κατὰ τὸ μέτωπον καὶ παρείας τῶν ἴσπων προσημωπιδία εἰς κόσμωσιν. Finis: Ἀρνευτήρι κωβητήρι ἢ δύτη.

61. Prætermissâ Inscriptioe, *Dictionum* aliquot *Interpretatio*, quæ incipit: Ἀφειτηρία ὅθεν ἄρχονται τρέχειν οἱ ἀναβάται; desinit: συνωμοσία εἶν ὅταν πνὲς ἐπὶ πινι συμφωνήσωσιντες ὀμνύουσι.

62. Interposito unius paginae vacantis spatii, Περὶ συνδέσμων. De *Conjunctionibus*. Initium: Ο μὲν σύνδεσμος συμπλεκτικὸς ἐν τῷ πρῶτῳ λόγῳ τίθεται. Finis: Ο ἢ διασαρητικὸς καλεῖται.

64. Intervacante unius paginae et paulò amplius intervallo, succedunt sine Titulo *Grammaticæ Proœmia*, *Accentus* videlicet, *Litterarum* et *Partium Orationis* *Definitiones* ac *Divisiones*, quarum initium: Προσηφία ἐστὶ ποιά τάσις ἐγγεγραμμάτου φωνῆς; finis: τὸ δὲ πάθος ὡς κριτὸς ὁ κρινόμενος.

66. Περὶ τῶν γραμμῶν. De *Litteris* (singularum videlicet *Litterarum* *Definitiones*). Eodem averso. *Etymologia* τῶν γραμμῶν. *Etymologiæ Litterarum*.

Duo hæc *Opuscula* in manus hominum dare hoc loco placuit: prius quidem, ut *Grammaticis* *observationibus* commendandum, sic typis necdum (quod sciam) commen-

men-

mendatum; posterius verò, quia aliàs plenius, aliàs emendatius, aliàs apertius quàm alterum ejusdem argumenti, eodemque filo, sed longiore, deductum, quod supra Codice LXXXII, hujus Volum. pag. 297. in lucem prodiit. Utrumque autem sic se habet:

Περὶ τῶν γραμμάτων.

- α φωνῆεν ἐστὶ δίχρονον πρῶτακτικὸν τελικὸν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων ὀνομάτων· καὶ ἀρσενικῶν κατὰ ποιητικὴν ἀδείαν· ἀντιποιχοῦν τῷ ἰ καὶ ῥ.
- β σύμφωνον ἄφωνον μέσον ἀντιποιχοῦν τῷ π καὶ φ· χαρακτηριστικὸν τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- γ σύμφωνον ἄφωνον μέσον ἀντιποιχοῦν τῷ κ καὶ χ· χαρακτηριστικὸν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- δ σύμφωνον ἄφωνον μέσον ἀντιποιχοῦν τῷ θ καὶ τ· χαρακτηριστικὸν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- ε φωνῆεν βραχὺ πρῶτακτικὸν ἀντιποιχοῦν τῷ ἦ· ζ σύμφωνον ἡμίφωνον διπλοῦν συγκείμενον ἐκ τοῦ σ καὶ δ· καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς δ συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων:—
- η φωνῆεν μακρὸν πρῶτακτικὸν ἀντιποιχοῦν τῷ ἔ· τελικὸν θηλυκῶν ὀνομάτων.
- θ σύμφωνον ἄφωνον δασὺ ἀντιποιχοῦν τῷ τ· καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- ι φωνῆεν δίχρονον ὑποτακτικὸν· τελικὸν οὐδετέρων ὀνομάτων.
- κ σύμφωνον ἄφωνον ψιλὸν ἀντιποιχοῦν τῷ χ· καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- λ σύμφωνον ἡμίφωνον ἀμετάβολον ὑγρὸν καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- μ σύμφωνον ἡμίφωνον ἀμετάβολον ὑγρὸν καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς ἑκτῆς συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- ν σύμφωνον ἡμίφωνον ἀμετάβολον ὑγρὸν καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων· τελικὸν τριῶν γενῶν.
- ξ σύμφωνον ἡμίφωνον διπλοῦν συγκείμενον ἐκ τοῦ κ καὶ σ καὶ τελικὸν ἀρσενικῶν τε καὶ θηλυκῶν ὀνομάτων.
- ο φωνῆεν βραχὺ πρῶτακτικὸν ἀντιποιχοῦν τῷ ᾠ· μεγάλῳ.
- π σύμφωνον ἄφωνον ψιλὸν ἀντιποιχοῦν τῷ φ καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- ρ σύμφωνον ἡμίφωνον ἀμετάβολον ὑγρὸν· καὶ τελικὸν τῶν τριῶν γενῶν τῶν ὀνομάτων· χαρακτηριστικὸν τῆς ἑ συζυγίας.

- σ σύμφωνον ἡμίφωνον ἄσημον ἀπλοῦν μοναδικὸν· τελικὸν τῶν τριῶν γενῶν τῶν ὀνομάτων· καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς δ συζυγίας.
- τ σύμφωνον ἄφωνον ψιλὸν ἀντιποιχοῦν τῷ θ· χαρακτηριστικὸν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.
- υ φωνῆεν δίχρονον ὑποτακτικὸν τοῦ ἰ· ἐκτεινόμενον καὶ συτελλόμενον ἐν ὅλοις τοῖς δίχρονοις· τελικὸν οὐδετέρων ὀνομάτων.
- φ σύμφωνον ἄφωνον δασὺ ἀντιποιχοῦν τῷ π· χαρακτηριστικὸν τῆς α.
- χ σύμφωνον ἄφωνον δασὺ ἀντιποιχοῦν τῷ κ· καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς β.
- ψ σύμφωνον ἡμίφωνον διπλοῦν συγκείμενον ἐκ τοῦ π καὶ σ· καὶ τελικὸν ἀρσενικῶν τε καὶ θηλυκῶν ὀνομάτων:
- ω φωνῆεν μακρὸν πρῶτακτικὸν ἀντιποιχοῦν τῷ ὄ· καὶ τελικὸν θηλυκῶν ὀνομάτων· καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς ἑκτῆς συζυγίας τῶν βαρυτόνων.

Ετυμολογία τῶν γραμμάτων.

- Τὸ α· εἴρηται παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ εὐρίσκω, τὸ φωνητικὸν εὐρεθῆν.
- Τὸ βῆτα ὅτι ἐπιβέβηκε τὴν δευτέραν τάξιν.
- Τὸ γάμμα χῆμα δρεπάνου ἔχει παρὰ τὸ ἀμᾶν τὴν γῆν.
- Τὸ δέλτα οἰονεὶ δελτάπον ὃν τὸ ἑλλεῖπον τῆ ἀρόσει· ἰσόπλευρον γὰρ ὃν εἰδείς ἐστιν ἐπάρσεως πινὸς καὶ ἀφαιρήσεως· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ δελτωτοῦ τοῦ ἐξασέρου οὗ τὸν τύπον ἔχει· καὶ ἀρατος δελτωτὸν πλευρῆσιν ἴσασι μένοισιν εἰκόσ.
- Τὸ δὲ ε· θαυμάσαιμι τῆς ὀνομασίας· δηλοῖ γὰρ τὴν ἐπέκτασιν καὶ τὸ κυκλοτερές τοῦ αἰῶνος· διὰ τῆς μέσης γραμμῆς τὴν ἐπέκτασιν· διὰ δὲ τοῦ κυκλοτεροῦς τὰ περίξ τοῦ αἰῶνος.
- Τὸ δὲ ζῆτα ἐκλήθη ἀπὸ ζήτου υἱοῦ βορέου.
- Τὸ ἦτα ὅτι ἦτα καὶ τ ὁ χαρακτήρ ἔχει· Ἡ πλάγιον γὰρ πθέμενον τ γίνεται· ὀρθὸν δὲ η·
- Τὸ θῆτα ὅτι θέσι τοῦ παντός μιμᾶται· ἢ γὰρ περιφερεία τὸν οὐρανὸν δείκνυσι· ἢ δὲ μέση γραμμὴ τὸν ἄξονα δι' οὗ ἐκείνος κινεῖται.
- Τὸ ἰῶτα ὅτι ἢ τούτου γραφὴ ὀρθὴ ὡπερ ἰός.
- Τὸ δὲ κάππα κάππος ἐστὶν εὐρημα· κατωπάππον τὸ ἔχον τὴν ὑποκάτω φωνήν.
- Τὸ δὲ λάμβδα· οἰονεὶ λαμβδάπον παρὰ τὸ λείως βαίνειν.
- Τὸ δὲ μῦ ὅτι μυγμόν πινα ἔχει ἢ τούτου ἐκφώνησις.
- Τὸ δὲ νῦ ὅτι νυγμόν πινα ἔχει ἢ ἐκ τούτου ἐκφώνησις.
- Τὸ δὲ ξῦ ὅτι ὁ τούτου ἦχος δοκεῖ ξύσμα.
- Τὸ δὲ ὄ ὅτι κατὰ περίκλασιν ἐκφωνεῖται περιφερῶς.
- Τὸ δὲ πῖ ὅτι παίει ὁ τούτου φθόγγος καὶ κερύει.
- Τὸ δὲ ρ ὅτι ρέει καὶ ὑγραίνει.

Τὸ δὲ σῖγμα ὅτι σμάπον καὶ ὑπόσιμον ὃν ἢ ὅτι σιγμόν (leg. σιγμόν) πνα ποιῆ ἐν τῇ φωνῇ· ἢ ἀπὸ τοῦ χήματος τῆς σελήνης C.

Τὸ δὲ ταῦ ὅτι ἐκτεταμένον ἔχει τὸν χαρακτῆρα. Τὸ δὲ ὤ ἀπὸ τῶν ὑάδων τοιοῦτον χῆμα ἐχρῶσάν.

Τὸ δὲ φῖ ὅτι φαμόν καὶ μέλαν ἐστὶ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν.

Τὸ δὲ χῖ ὅτι χρομένον ἔχει τὴν φωνὴν· ἄλλοι δὲ χ αὐτὸ εἶπον ὅτι ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὀξεῖαν καὶ βαρῆαν.

Τὸ δὲ ψῖ ὅτι συριγμόν ἔχει ἐν τῇ ἐκφώνησει· ἢ ὅτι ἐνὸς φαύει χρόνου ἀδειαν διπλοῦ.

Τὸ δὲ ὦ παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχα· μακρὸν γάρ· καὶ μακρῶς περιφέρεται:—

67. averso. Οργέων φωναί. Avium Voces. Initium: Αετῶν τὸ κλάζειν. Quibus continuantur Ζώων, Animalium. Id Opusculum supra in hoc ipso Codice, pag. 307. hujus Voluminis transcripsimus.

68. Παλαιὸν ὀρθογραφικόν. Antiquum Orthographicum. Id est, *De Orthographia Nominum* è veteri Scriptore Excerpta. Incipiunt: Τὰ εἰς ἂν συγκριτικὰ δισύλλαβα διφθόγγω παραλήγεται. Desinunt: Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὦ κατὰ παραγωγὴν γινόμενα εἰς ἦθω διὰ τοῦ ἦ ρεάφονται· γῶ γήθω· κῶ κήθω· φῶ φήσω.

70. Περὶ ἀντωνυμιῶν. De Pronominibus. Initium: Αντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβάνομενον. Finis: ἔχει χάραν ἢ τοῦ τρίτου προσώπου λέγεσθαι ἐν τοῖς τρισὶ προσώποις:—

71. Περὶ προθέσεων. De Præpositionibus. Initium: Πρόθεσις ἐστὶ λέξις προτιθεμένη πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν. Finis: πλὴν τῆς ὑπὲρ ἐξ ἧς ὑπέρτερος.

73. averso. Sine Titulo, *De Adverbiis*. Initium: Πάντα τὰ ἐπιρρήματα ἀνάγονται ἐπὶ τὰς ἑκατηγορίας. Finis: τεφανηφόρως διαφανηφόρως ἐπὶ τὸ ἔχειν:—

74. Περὶ ἐπιρρημάτων. De Adverbiis. Initium: Ἐπιρρήμα ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτὸν κατὰ ῥήματος λεγόμενον ἢ ἐπιλεγόμενον. Finis: Ἐθνικὸν τὸ ἑλληνιστῖ· ῥωμαῖστῖ· ἑβραῖστῖ:

Eodem averso. Περὶ συνδέσμων. De Conjunctionibus. Initium: Σύνδεσμός ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτὸν συνδέπικόν τῶν ἄλλων τοῦ λόγου μερῶν. Finis: οὐ μὲν παρεγένον· ἐγὼ δ' οὐ.

75. Ἰωάννου γραμματικοῦ τοῦ χάρακος περὶ τῶν ἐγκλινομένων μορίων. Joannis Characis Grammatici de Particulis inclinatis.

Malè hac inscriptione Libellus hic designatur; inscribendus erat περὶ ἐγκλιτικῶν, *de Encliticis*; quippe qui ferè totus in his enucleandis versatur; neque enim ἐγκλινόμενα

attingit Auctor, nisi ut eorum ab ἐγκλιτικοῖς discrimen ostendat. Incipit verò: Ἰστέον ὅτι τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια οὐκ εἰσὶν ἐν τοῖς ὀκτώ μερεσι τοῦ λόγου ἀλλ' ἐν πέντε.

Id Joannis Characis Opusculum, (quantum ex titulo patet) idem est, quod in Catalogo MSS. Græcorum Regiæ Parisiensis Bibliothecæ Codice MCCLXXIII. ita indicatur: *Joannes Charax de inclinatis dictionibus. Opus ineditum, cujus initium: Ἰστέον ὅτι τὰ; et Codice MMDLVIII. in hunc modum: Joannis Characis de Encliticis libellus ineditus. Incipit: Ἰστέον ὅτι τὰ ἐγκλιτικά.*

Quum autem eximius is Commentariolus tum ex allato Testimonio, tum ex aliis argumentis, atque eo maximè, quod Characis nomen rarò alibi occurrat, in lucem nondum prodierit; ipsum eâ hîc donandum existimavi.

Ἰωάννου γραμματικοῦ τοῦ χάρακος
περὶ τῶν ἐγκλινομένων μορίων.

Ἰστέον ὅτι τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια οὐκ εἰσὶν ἐν τοῖς ὀκτώ μερεσι τοῦ λόγου ἀλλ' ἐν πέντε· ὀνόμασι· ῥήμασι· ἀντωνυμίαις· ἐπιρρήμασι καὶ συνδέσμοις· καὶ οὐ πᾶσα λέξις ἐν τούτοις ἐγκλίνεται· ἀλλ' εὐ ἀριθμητοί. εἰσὶ δὲ πέντε ἐν ταῖς ἐγκλινομέναις διάφορον σημαζόμενον ἀναφέρουσαι ἐν τῷ ὀρθοτονεῖσθαι καὶ ἐγκλίνεσθαι· ὀρθοτονεῖσθαι δὲ φάμεν ὅτε τὸν ἀνάλογον καὶ φυσικὸν τόνον φυλάττει. ἐγκλινόμενοι δὲ ὅτε τὸν τόνον ἀναβιβάζει τῇ ἀπὸ αὐτοῦ λέξει ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐγκλινόντων ἐπὶ τὰ ὀπίσω τὰ σώματα αὐτῶν· ἔχει δὲ τὰ τοιαῦτα ὀξεῖαν ἢ περιπατωμένην. βαρύτονος γάρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται· εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη ἢ βαρῆα· ὡς τὸ σφίαις καὶ πνα ἄλλα ῥηθισόμενα· περιπατῆται δὲ τούτων τῶν ἐγκλινομένων λέξις περιπαρξυτόνος· ὡς ἀνθρωπός τις· ἢ ὀξύτονος· μαθητῆς μου· σοφός τις· ἢ προχαϊκὴ ὡς δουλός μου· ἄλλός μοι· ἐνθά μοι· ἄλλως δὲ περιπαρξυμένων οὐκ ἐγκλίνονται· ἀνθρώπου πνός· ἄλλου πνός· ἄλλω πνί· καὶ δὲ εἰπῆν τὴν αἰτίαν μὲν λέξει κατὰ συνέχαιαν δύο ὀξεῖας οἱ παλαιοὶ οὐκ ἐζήτουσι δοῦναι· κακοφανίαν γὰρ ποιοῦσι· τὸ οὖν ἀνθρωπός τις οὐκ ἐστὶ κατὰ συνέχαιαν· ἀλλὰ μεσοσυλλαβῆ βαρῆα ἢ ἐν τῷ θρῶ· σοφός τις μία ἐστὶν ἢ εἰς τὸ ὄς. ἐστὶ περιπατωμένη καὶ ὀξεῖα· ὅθεν μέμφονται οἱ ἀκριβεῖς τὸν θέσει προχαϊκὸν ἔχοντα δύο ὀξεῖας ἐφεξῆς· ἄλλος τις· καὶ εὐλόγως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὀδοσεῖας ὁ ἀρίσταρχος οὐκ ἐβουλήθη δοῦναι εἰς τὸν ἄνδρα μοι δύο ὀξεῖας· ἀλλὰ μίαν εἰς τὸ ἀν φάσκων ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως παράλογον οὐ μὴ ποιήσω. ἀπλῶς οὖν περιπαρξυτόνου προχαϊκοῦ περιπαρξυμένου αἰ ἐγκλι-

ἐγκλι-

ἐγκλίσεις γίνονται καὶ πρὸς σαφήνειαν δὲ δεῖ εἰπεῖν ὅτι τὰ ἐγκλιόμενα ἢ μονοχρονῶσιν ἢ ὑβρισέ με ἢ διχρονῶσιν ἢ κούσα πινος ἢ τριχρονῶσιν ἢ κούσα πιναν καὶ τότε τῇ φωνῇ λέξει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ὡς ἐλαφρὰ ὄντα ὅτε δὲ πετραχρονῶσι τῇ φωνῇ συλλαβῇ αὐτων ἡμῶν ὑμας ὑμας ὑμῖν ὑμῖν. Ἰστέον δὲ ὡς ταῦτα τὰ τετραχρονα καὶ εἰ συφείλουσι τὸ τέλος καὶ γίνονται τριχρονα, οὐκ ἀναβιβάζουσι τῇ φωνῇ λέξει ἀλλὰ φυλάττουσι τὸν τόνον ὡς ἦσαν ἀπ' ἀρχῆς ἐγκλιόμενα· οἷον δέδωκεν ἡμῖν συφείλας τὸ ἰ παρὰ τοῖς ἴωσιν οὕτως ἔμεινεν ἐγκλιόμενον ὑβρισην ὑμας οὐ συφείλας τὸ ᾱ κατὰ διάλεκτον, ἐφύλαξεν ἐν αὐτῇ τῇ συλλαβῇ τὸν αὐτὸν τόνον. δεῖ δε νοῖσαι ὅτι αἱ δυσύλλαβοι ἀναμφιβόλως καὶ ἀναβιβάζουσι ἐγκλιόμενα καὶ φυλάττουσι ὀρθοτονούμενα· οἷον ἡκούσα πινθη καὶ ἀνθρώπου πινος· ἐφ' οὗ πινος· αἱ δὲ μονοσύλλαβοι ἀναβιβάζουσι μὲν ἐγκλιόμενα· φρονηγυμένων μὴ δεχόμενων τὴν ἐγκλισιν τὴν ἐπιφθεγγμένην, ἀφατον συγχυσιν ἐποίησαν· οἷον ἀνθρώπου μου· ἔδει εἶναι ἀνθρώπου ἐμοῦ· μέλει μοι· ἔδει ὀρθοτονεῖσθαι ἐμοί· ὁμοῦ μεσοσυλλαβοῦντα οὐδὲ ἀνεβίβασεν οὐδὲ ἐφύλαξεν· ἀλλ' ὡς μίας λέξεως οὕτως ὁ τόνος ἐτέθη ἀνθρώπου μου· καὶ οὕτως ἡμεῖς δοξάζομεν· ἄλλοι δὲ πινες συγχέουσιν ὡς καὶ ὁ ῥωμαῖός λεγαν εἰ πελασσωμένη φρονηγίται οὐ παρέχει τὸν τόνον· πῶθεν τις ὅθεν με. ψευδῆς γὰρ ἐστὶν· εἰς γὰρ ὁ τόνος τίθεται καὶ οὐ παρέχουσι τὸν τόνον τῆς φρονηγυμένης καὶ μὴ ὧσιν ὡς ἀπομειν φρονηγυμένου ἢ οὐζύτου ἢ τροχαική.

Ἰστέον δὲ ὅτι διαφέρει ἐγκλιτικὸν ἐγκλινομένου οὐχ ὡς λέγει ὁ φιλόπονος ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ ὅτι ἐλεγχόμενον ἐκεῖ· ἀλλὰ τὸ καθόλου καὶ τῶ μερικῶ· πᾶν γὰρ ἐγκλιτικὸν καὶ ἐγκλινομένον ἐστὶν ἢ θέμις ἐγκλιτικὸν καὶ ἐγκλινομένον· οὐ πᾶν δὲ ἐγκλινομένον καὶ ἐγκλιτικὸν ἐστὶν· αἱ γὰρ λέξεις αἱ οὐζύτοι ἐν τῇ συνεχείᾳ κοιμίζουσαι τοὺς τόνους ἐγκλιόμενα καλοῦνται· οἷον εἰ μὴ μητρική περικαλλῆς ἰδοῦ αὐτὰ κοιμίζουσαι ἐν τῇ συνεχείᾳ ἐγκλιόμενα καλοῦνται· καὶ οὐχὶ ἐγκλιτικά· ἀλλὰ πᾶν ἐγκλιτικὸν ἐγκλινομένον· περὶ ἐκάστου δὲ μερὸς δείξομεν ὀλίγα ἐκασπούμενα τοῖς φρονηγυμένοις περὶ ὧν ἐν εὐκαίρῳ διδάξομεν νῦν δὲ διαλάβομεν περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ἐγκλιτικά ὀνόματα.

Καθόλου ἐν τοῖς ὀνόμασιν οὐδὲν ἐγκλίνεται εἰ μὴ τὸ τίς· ἐν ὅλας τῆς πᾶσιν καὶ ἀριθμοῖς καὶ γένεσι· καὶ ἐν τῆς εὐθείας· εὐθείας ἀντωνυμίας μὴ ἐγκλινομένης. τὸ οὕτως πανταχοῦ ἐγκλίνεται· καὶ τὸ τοῦ καὶ τῶ τὰ ἰσοδυναμοῦντα τῶ τίνος τίνη· καὶ τοῦ τίνος καὶ τίνη ἐν μόνη γενικῇ καὶ δοτικῇ ἐνικῇ· ταῦτα δὲ καὶ τὸ

τίς πρὸς διάφορον σημαζόμενον καὶ τὰ κινήματα ταῦτα· πνευματικὰ γὰρ ὄντα βαρύνονται ὀρθοτονούμενα· τίνος· τίνη· τίνα· τίνη· τίνοι· τίνες· τίνων· τίσι· τίνας· καὶ τὸ τίς τῶ λόγῳ τῆς ἀρχούσης ἔχει τὴν ὀξείαν· ὅθεν οὐ κοιμίζονται ἐν τῇ συνεχείᾳ τίς ἦλθε· καὶ τὸ τοῦ περιωπᾶται καὶ τὸ τῶ· ὅτε γὰρ πνευματικὰ ὄντα ὀρθοτονοῦνται· ἀόριστα δὲ ἀποφαντικὰ ἐγκλίνονται· ἀνθρωπός τις· ἡκούσα πινος· δέδωκά πινη· ὑβρισά πινα· ἀνθρωποί πινες· ἡκούσα πινων· δέδωκά πιση· ὑβρισά πινες· ἡκούσα του λέγοντος· δέδωκά τῶ· καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὀνόματος· ἔλθομεν δὲ εἰς τὸ ῥήμα·

Ῥημάτων.

Ἐν τοῖς ῥήμασιν οὐδὲν ἐγκλίνεται εἰ μὴ δύο μόνα· τὸ ἐμί καὶ φημι· τὸ δὲ ἐμί οὐκ ἐγκλίνεται· καὶ τὸ δεύτερον πρὸς ὄσωπον εἰς αἵματος εἰς ἀγαθοῦ· καὶ ταῦτα οὐ πρὸς διάφορον σημαζόμενον ἐγκλίνεται· ἀλλὰ πρὸς εὐτερπῆ φράσιν· οὕτως ἀρέσασ τοῖς παλαμοῖς· τὸ δὲ εἰ οὐκ ἐγκλίνεται εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐμί ὅτι διὰ τὸ πάθος εἴτε ἐτέρωθεν· ἀλλ' ὀρθοτονεῖται· καὶ ἐν τῶ ἀνθρώπος εἰ· τὸ δὲ ἐφί τρίτον πρὸς ὄσωπον καὶ αὐτὸ κατὰ τὸν λόγον ἐγκλιόμενον τυγχάνει· ἀνθρωπός ἐστιν, εἰς πολλά δὲ αὐτὸ παρέβη τὴν ἀκολουθίαν· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ἄλλης λέξεως μὴ ἐγκλινομένης ἐγκλίνεται τῇ ἰδῆ ἀρχῇ τὸν τόνον ἀποπέμπον· ἐφί πόλις ἐφύρη· καὶ μετὰ τοῦ οὐ οὐκ ἐφί ταῦτα· ἐγκλίνεται δὲ καὶ τὸ ἐφὸν δυϊκόν· εἰ καὶ ἄλλως τίλεφος ὁ γραμματικὸς φρονεῖ· ἐπὶ καὶ τὰ πληθυντικά· ἀνθρωποί ἐσμεν· ἀνθρωποί ἐστε· ἀνθρωποί εἰσιν. Ἐπὶ καὶ τὸ φημι ἐγκλίνεται ἀνθρωπός φημι· τὸ δὲ φησι δεύτερον οὐκ ἐγκλίνεται· τὸ δὲ φησι ἐγκλίνεται ἀνθρώπον φησι· ἐπὶ καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ πληθυντικά κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν παλαιῶν· εἰ καὶ πινες τοιναυτίον φρογούσι,

Ἐν ἀντωνυμίαις.

Αὐτὴ δὲ ἡ ἀντωνυμία πρὸς διάφορον σημαζόμενον πῆ μὲν ὀρθοτονεῖται πῆ δὲ ἐγκλίνεται· αἱ φρωτότυποι δὲ ἐγκλίνονται οὕτως· οὐδεμία εὐθεία ἀντωνυμίας ἐγκλίνεται· τὰ γὰρ ῥήματα ἀναπληροῦσι τὴν χρῆσιν αὐτῶν ὡς δέκνεται ἐν τῶ περὶ ἀντωνυμίας· ἀντωνυμία ἐν ἀρχῇ ἐγκλίνεται οὐδεμία· βαρύτονος φύσει ἐγκλίνεται· εἴπομεν δὲ φύσει βαρύτονος ὡς ὅτι εἰσὶ πινες κατὰ πάθος βαρυνόμενα καὶ ἐγκλιόμενα· ὡς τὸ ἡμέων κατὰ διαίρεσιν· καὶ γὰρ ἐβαρύνθη οὐ φύσει· καὶ τὸ σέο δὲ παρὰ τοῦ σοῦ ἐκκλίνη· ὡς σέο νῦν ἔραμα· ἐν τοῖς δυϊκοῖς τοῦ φώτου καὶ δευτέρου φροσώπου αἰὲ ὀρθοτονοῦνται· ὅτι αἰὲ βαρύνονται· καὶ ἐν πελασθαῶσι νῶν σφῶν ὡσπερ τοιναυτίον εἴπομεν ἐπὶ τοῦ ἡμέων ὅτι ἐγκλίνεται

τα

ται οὐ γὰρ οὐ φύσει βαρύνονται. ἐγκλίνονται αἰεὶ αἰ τοῦ τρίτου δυνάμει· ἀλλ' ἐπεὶ εἰ σφαιρὶν καταλύσομεν ὠκείας ἰσότητας· καὶ τίς τ' ἄρ σφαιρῶν θεῶν ἔξει· καὶ ἐν τοῖς πληθυστικοῖς τοῦ τρίτου πρῶτου σφίσι σφείας ἀναβιάζεται ὁ τόνος τῆ φωνῆ λέξει ἐπεὶ οὐ σφίσι καὶ σφείας φωνήσας· ἐπεὶ οὐ φύσει ἐβαρύνοντο ἀλλὰ κατὰ πάθος· σφίν σφίσιν· σφᾶς σφείας. ἔφαμεν δὲ ὅτι ἐν τῷ α καὶ β πρῶτου καὶ β συζαλῶσι καὶ γίνονται τρεῖς χρονοί. ἡμῖν ἔμιν οὐκ ἀναβιάζουσιν ἐν τῇ φωνῇ λέξει· ἀλλ' ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀρχῇ ἔχουσι κλιτικὴν καὶ δέχεται ὑποπυγμῆν. εἰ μήπω φιλοφρονητικῆ εἴη ἢ φράσις πάτροκλέ μοι. φασὶ δὲ τὰς ἐχούσας χρονοκτῆρα καταλήξασαι μὴ ἐγκλίνεσθαι· ἀλλ' ἢ σκῆπτρον καὶ οὗτος. ἀλλὰ μόνον ἢ αὐτὸς κατὰ ἀπαπικὴν παρέβη· κόψαι γὰρ αὐτὸν· οὐ καλὸς δὲ τοι ὁ λόγος· ὡς γὰρ βαρύτεροι οὖσα οὐκ ἐγκλίνονται· σκῆπτρον σκῆπτρου· οὗτος τούτου· τὸ αὐτὸν ὀξύνεται· ἀλλὰ φρὸς τούτοις φασὶ διὰ τί ἢ αὐτοῦ αὐτῶ οὐκ ἐγκλίνονται ὡς τετράχρονοι εἰς τὴν ἰδίαν ἀρχὴν τὸν τόνον ἀναπέμπουσι· φρὸς οὗς φασὶ ὅτι διὰ τὸ μὴ σιωπεῖσθαι τοῖς ἀπολεῦσαι βαρυτόνως λέγουσι αὐτοῦ καὶ αὐτῶ· ἢ δὲ ἀπαπικὴ οὐ σιωπεῖσθαι· ἐγκλινομένη γὰρ εἰς τὴν φρὸς ταύτην λέξιν τὸν τόνον ἀναπέμπει· κόψαι γὰρ αὐτὸν ἔχοντα· τὸ δὲ ἀπολεῦσαι εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Πάλιν αἰ ἔχουσα ἐπιφορὰν τὴν ἐπιταγματικὴν ὀρθοτονοῦνται· σεαυτὸν· σὲ δὲ αὐτὸν· ἀλλὰ σεαυτὸν εἰ μήπου ποιητικῶς ἐγκλιθῶσιν· ἀλλὰ οἱ αὐτῶ· οὐκ ὄφειλεν ἢ οἱ ἐγκλιθῆναι· ἔχει γὰρ τὴν ἐπιταγματικὴν. πινὲς δὲ φασὶ καὶ ἵνα μὴ νομοσθῆ ἄρθρον ὅπερ ψευδὲς· ἀντωνυμία γὰρ περὶ αὐτῶ· οἷα δὲ ἄρθρον ὀξύνεται· ὥστε ποιητικῶς ἐγκλιθῆ. αἰ λοιπὰ ὡς περὶ φρενέομεν φρὸς διάφορον σημαζόμενοι πῆ μὲν ἐγκλίνονται· πῆ δὲ ὀρθοτονοῦνται. ἐγκλινομένη οὖν ἀπόλυτον σημασίαν σημαίνουσι· ἀντιδιαστολήν δὲ ὀρθοτονοῦμενα εἰν ὡς περὶ φρενέομεν φρενέομεν αἰ παραφυλακᾶ· ἀλίγαι δὲ παρέβησαν τὸν λόγον· οἷον ἔσαν· ἐν ἔσαν οἱ πέπλοι· καὶ πάλιν ἐνταῦθα· ἵνα μὴ νομοσθῆ τὸ οἱ ἄρθρον ὅπερ ἀνεμῶν· ὡς εἶπομεν γὰρ ὁ τόνος δίσταλε· καὶ πάλιν ἵνα σφίσιν ἀγρή τε θέμισ τε· καὶ πάλιν ὅτι σφείας εἰσαφίκεται· ἦρχε δ' ἄρα σφίν. αὐταὶ παραλόγως ἐγκλείθησαν μὴ φρενέομενων ἢ ὀξυτόνων ἢ τροχαικῶν· καὶ παρὰ καλλιμάχῳ δὲ τόξου σφείων πῆ ἀεὶ κωδανίου· σπονδῆος γὰρ βαρυτόνος φρενέομενται. παραλόγως οὖν ἐπὶ τούτων ἐπεκράτησεν ἢ ἐγκλισίς· ταῦτα περὶ ἀντωνυμιῶν ἐν σιωτῶμ· πολλοὶ δὲ τρέποσι εἰς ὀρθοτονοῦντες· καὶ φρενέομενης τῆς ὀφειλομένης δέξασθαι τὴν ἐγκλισίαν· οἷον αἰ φρενέομεν ὀξύνονται· καὶ ὁμοῦ αἰ μετὰ τούτων

ἀντωνυμίας ὀρθοτονοῦνται περὶ ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ σὺν ἐμοί· ὑπὲρ ἐμοῦ· ὅθεν παρὰ μετὰ ἀνδρῶν σιμειοῦνται τὸ φρὸς με ἐγκλιθῆναι. οἱ δὲ ἐξήγηται ἀντι τοῦ τὸ φροφῆρονται ἀντι φρὸς ἐμέ. αἰ μετὰ συμπλεκτικῶν καὶ διαζευκτικῶν ὀρθοτονοῦνται· τὸ γὰρ ἦμε ἀνάειρε τὸ ε σιωπεῖσθαι μετὰ ἢ ἐμε ἦμε· καὶ τὴν ὀξύναι εἰς τὸ με φυλάττομεν· τὸ δὲ ὑπερφῆτω ὑπερβατόν ἐστι καὶ ὑποστήτω μοι ὡς δείκνυμεν ἐν τῇ ἀντωνυμίας· καὶ εὐλόγως ὀρθοτονοῦνται μετὰ τούτων· ἐπεὶ δὲ ἀντιδιαστολήν πάντως εἰσφῆρουσιν αὐταὶ αἰ σιωτάξαι καὶ μετὰ οὐνεκα καὶ ἔνεκα ὀρθοτονοῦμενην· ἔνεκα σου· οὐνεκα σου· ἔνεκεν σου· κακῶς ἐγκλίνουσι· ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Ἐν ἐπιρρήμασι.

Ολίγα δὲ καὶ ἐν τῷ ἐπιρρήματι ἐγκλίνονται· καὶ ὀρθοτονοῦνται· ὡς περὶ ἐπὶ τοῦ τίς εἶπομεν καὶ τοῦ πινὲς καὶ τῶν ἄλλων ὅτι ὀρθοτονοῦμενα ψωματικᾶ εἰσιν. ἐγκλινομένη δὲ ἀποφραγτικῶς ἀόριστα· οἷον πόθεν ἦλθε πύσμα· ἦλθέ ποτε· πότε ἔγραψας· ἔγραψάς ποτε· ὁμοίως καὶ τὸ πόθι· ἐπεὶ οὐ ποθι· καὶ ποῦ ἀπῆλθε· ἀπῆλθέ που ἀμέ ποθι ζεῦς· καὶ ἐπὶ τὸ πῶς· πῶς ἦλθε· ἦλθές πως· καὶ τὸ πῶ οὐπω με γινώσκεις· καὶ τὸ πῆ ὁμοίως. ταῦτα δὲ πινὲς τὰ μονοσύλλαβα· καὶ τὸ πόθι μετὰ τῶν αὐτῶν ἔλεγον κακῶς·

Ἐν σινδύμοις.

Οἱ σινδύμοι ὁμοίως· ὁ τε καὶ τε· ὁ γὰρ τούτου γέ μοι χάριται· ὁ πὲρ μὴ δ' οὕτως ἀγαθὸς περ εἶν· ὁ τοί· μὴ νύτοι· ὁ ρά ὅς ρα· ὁ νὺ οὐνομοι· ὅθην οὐθην· ὁ κέν ἢ καίκεν ἐλέγχτος ὁ οὖν μετὰ μόνης τῆς οὐ παραπληρωματικὸς ἐγκλίνονται· οὐκοῦν συλλογικὸς δὲ ὄν ὀρθοτονοῦται· οὐκοῦν ἀχρὸν τὸδε καὶ τὸ νῦν ἐπιρρήματα ὄν περὶ αὐτῶν· σινδύμος δὲ ὄν καὶ συφέλλεται καὶ ἐγκλίνεται· φρὸς τὰ νῦν ὀρθῶς μνησώμεθα· καὶ οὗτοι μὲν ὅτε ἔχουσι τὰς φρενέομενας λέξεις τὰς δεχομένης τοῦ τόνου· τούτο γὰρ ἀνδρά τε· εἰ δὲ μὴ ὡς εἶπομεν περὶ μονοσύλλαβων οὐτε ἀναβιάζουσιν οὐτε ἀναφυλάττουσιν· οἷον τούτου γὰρ οὐδὲ εἰς τὸ του ἢ ὀξύναι· οὐδὲ εἰς τὸ γὰρ· ἀλλ' εἰς τὴν φωνῆν συλλαβὴν· τούτου γὰρ οὐ γὰρ πινὲς τοῖς λέγουσιν ὅτι ἐκάστη λέξει ἀναπέμπουσι τὸν τόνον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων·-

78. Ηλιοδώρου. Heliodori. Hoc nomen scriptum legitur è regione Definitionis Vocis, quæ sic habet: φωνὴ ἐστὶν ἀήρ πεπληγμένον ἢ τὸ ἴδιον ἀμαθητὸν ἀκούης· ἢ ἐναρθρὸν πᾶσι διανοίας ἐκπεμπόμενον. Id est: Vox est aer percussus; vel Auditus proprietatis sensibilis, vel arti-

articulatum quid ex intelligentia emissum. Sed non immeritò ambigas, ejusdemne Auctoris sint quæ sine Titulo proximè sequuntur, Divisiones ac Definitiones Partium Orationis, quarum initium: Τῶν φωνῶν αἱ μὲν εἰσὶν ἐπιρρηματικοὶ καὶ ἑναρθεσι; finis: ἀρετὰ δὲ τοῦ λόγου πέντε· ἑλληνισμὸς· σαφήνεια· συντομία· ὠρέπον· κατασκευή.

79. averso. Sine Titulo, *Observationes de Nominibus, ac præsertim de Verbis.* Incipiunt: Ἰστέον ὃν λόγον ἔχει τὸ ἐπιθετον πρὸς τὸ ὄνομα. Desinunt: καὶ τοῖς βραχῆ παραλήγουσι προσθήασιν ὁ μικρὸν· τοῖς δὲ μακρῶ ὦ μέγα:—

80. Sine Inscriptione, *De Adverbiis Topiceis, sive Localibus.* Initium: Τὰ τοπικὰ ἐπιρρήματα τὰ μὲν ἐν τόπῳ οἶον οἴκοι. Finis: διότι ἢ καθ' ἡμᾶς κινήσει ἕξαχῶς λαμβάνεται.

81. Prætermisso Titulo, *De Nominibus Possessivis, Comparativis et Relativis.* Initium: Αἰδέϊος ἀπὸ τῆς αἰδέως αἰδέως ἢ αἰδέϊος βοιωτικῶς. Finis: ἢ τὰ μὲν πρὸς π σωστικά εἰσι τὰ δὲ ὡς πρὸς π ἀναρρητικά.

Sine Titulo, *De quorundam Nominum et Verborum variis Significationibus.* Initium: Ἀρμα σημαίνει δ. Finis: εὐρίσκεται δὲ καὶ βάλε βάλε δὲ βάλε κηρύλος εἶν ἀλκμάν.

Sine Titulo, *De Adverbiis diversos animi affectus denotantibus, aliisque.* Initium: Τὰ χετλιαστικά ἐξ αὐτοπαθείας λεγόμενα πρῶτου προσώπου εἰσὶ. Finis: ἢ θειάζοντες τῷ διονύσῳ ταῦτα ἐπιφθέγγονται:—

82. Περὶ ἐπιρρημάτων. *De Adverbiis, nempe de eorum Orthographia.* Initium: Τὰ εἰς ὦ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφονται. Finis: ἐπὶ τὰ εἰς χῆ ἀμαχί· τριχιστί· αὐτολεξεί αὐτεψί· παροικί δὲ ἰ.

83. Περὶ τῶν εἰς μῖ. *De (Verbis) in μῖ.* Initium: Τὰ εἰς μῖ ῥήματα ὑπερδυσύλλαβα τῆς τρίτης ὄντα καταλήξεως τῶν ῥημάτων προπαροξύνονται. Finis: τὰ δὲ δυσύλλαβα καὶ ἐπέκεινα· δῦμι δύσω ἔδυν· φῦμι φύσω ἔφω· κλύμι κλύσω ἔκλυω:—

88. Τέτυμμα. *De hujus nimirum Temporis aliorumque ab eo derivatorum formatione.* Initium: Ἀπὸ τοῦ τέτυφα τέτυμμα. Finis: τετύφθαι ἀντὶ τετύφθαι τρεπῆ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ διὰ τὴν ἀσωταξίαν.

89. Omisso Titulo, *De Verbo E'ω, ceterisque ab eodem vel derivatis, vel compositis.* Initium: E'ω τὸ ὑπάρχω ῥήμα πρῶτου τυπον. Finis: ὁ παθητικὸς ε' ἔθην ἢ ἀφῆθην ἢ ἀφείθην ἢ τὰ λοιπὰ ὁμοίως:—

Tum pauculae subjiciuntur de Origine Temporum ἑμμορεν, ἔντο, ac de Conjugatione Verbi λειβω Annotatiunculæ.

90. Λίξεις ὁμηρικαί. *Dictiones Homericæ (explanationibus scilicet illustratæ).* Incipiunt: Ὑπέρτερα τὰ νοσιᾶτα ὁ ποιητὴς χαλεῖ. Desinunt: μολοβρὸς ὁ ἀδδηφάγος· ὁ εἰς βορὰν πρῶθυμος· ἢ μονοφάγον.

95. Τὰ διὰ τοῦ ὦ μικροῦ. *Dictiones per O micron.* Id est, Nomina in ων desinentia, quorum genitivus crescit in ονος per ὦ μικρὸν necnon alia ejusdem terminationis, quæ eundem casum efferunt in ωος per ὦ μέγα, ordine Litterarum disposita. Initium: Ἀκμων ἀκμονος διὰ τοῦ ὦ μικροῦ. Finis: χεῖμων χεῖμωνος. ὠρίων ὠρίωνος:—

96. Περὶ ὀρθογραφίας ἐπιρρημάτων. *De Orthographia Adverbiorum.* Initium: Τὰ εἰς βῖ καὶ γῖ διὰ τοῦ ῖ γράφονται. Finis: ἐπιρρηματα θαυμαστικὸν ἐπὶ ὁσφρήσεως κνίσεως χριρίων κρεῶν.

97. averso. Ὀρνέων. *Avium (item quadrupedum Animalium Voces aliquot).* Initium: Ἐπὶ κύκων ἀφ' εἰν· ἐπὶ ἀηδόνος τερετίζειν. Id Fragmentum aliis adjunctum in hoc ipso Codice, pag. 307. hujus Voluminis descripsimus.

98. Περὶ ἐπιρρημάτων. *De Adverbiis. (nempe Derivatis Observationes).* Quarum initium: Ἰστέον ὅτι ἀπὸ πλειόνων προθέσεων γίνονται τὰ ἐπιρρήματα κατὰ τὴν σημασίαν αὐτῶν; finis: τὰ δὲ ἐπὶ ἀορίστου προπαροξύνονται:—

99. Εἰς ὀρθογραφίαν ἐκ τοῦ πρῶτου χέδου. *In Orthographiam ex prima Parte.* Complures nimirum Canones de Litteris vocalibus, aut Diphthongis, quibus præsertim Nomina, Verba et Adverbia scribenda sint. Incipiunt: Τὰ ἀπὸ τοῦ κῆ πινὰ μὲν ψιλογράφονται· τὰ δὲ, διφθογγγράφονται. Desinunt: οὔτω καὶ τεχσιὰ· ἢ αἰμασιὰ.

Atque hi Canones ad fol. usque 116. aversum, quo universus Codex absolvitur, licet interrupti, pertingunt. Admonendum enim est, in proximè superioris folii 103. aversi inferiori margine hanc apparere Constantini Lascaris idiographam Annotatiunculam: ἔπεται μετὰ τὰ δ φύλλα, hoc est: Sequitur post 4. folia. Nimirum foliis 103. averso, et 108. averso intervenit Quaternio cùm aliâ chartâ, eâque rudî ac fuscâ, aliâ litterarum formâ pravâ quidem et compendiis salebrosâ, tùm varii ac multiplicis argumenti, cujus Inscriptiones partim expressæ, partim omissæ, hujusmodi sunt:

104. Περὶ ἀμφιβολίας. *De Ambiguitate.* Initium: Ἡ ἀμφιβολία γίνεται κατὰ δ' τρόπους· κατὰ πνεῦμα· κατὰ τόνον· κατὰ λέξιν· ἢ κατὰ διάτασιν συλλαβῆς.

Κατὰ πόσους τρόπους ἐκλιμπάνονται αἱ φωναί.

ναί. Quot modis desint (sive omittantur) Dictiones. Longulum Fragmentum, paginas quippe tres excedens, cujus initium: Ἰστέον ὅτι κατὰ τέσσαρας τρόποις ἐπιλιμπάνουσιν (sic) αἱ φωναί; finis: φθινύθω σημαίνειν δὲ τὸ φθείρω.

106. De Verbis in ὦ Barytonis, ante β consonam, vel ἔ solam habentibus, aliisque. Initium: Πάλιν δὲ τὰ εἰς ὦ βαρύτονα ἔχοντα ὑπὸ τοῦ β σύμφωνον ἢ τὸ ἔ μόνον. Finis: ἄλλως ποιῶσι παράγωγα εἰς μῖ:

Eodem averso. Τοῦ γρηγοῦ. Gregoræ. (De Dictionum scilicet aliquot apud Veteres Si-

Περὶ Μουσῶν.

Ἐννέα φασὶν εἶναι τὰς μουσῆας, ὅτι τρίγωνον ἔχει τρεῖς ὁ ἐννέα ἀριθμὸς, ἢ ὅτι ὁ ἐννέα πολλὰ κλίμακα, πολλά ἐστὶ ὁ τρία γὰρ ἀριθμὸς, ἀρχὴ πλῆθους· ὁ δὲ ἐννέα· τρεῖς· τρεῖς· τρεῖς· εὐμυλος μὲν τοι ὁ κορινθῖος (1) τρεῖς φησὶ εἶναι θυγατέρας ἀπόλλωνος· ἰφισυῶν· πολλωνίδα· καὶ χρυσθενίδα· ἄρατος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἀστρικῶν (2) δὲ λέγει διὸς καὶ πλουσίας νύμφης· ἀρχὴν μελέτην· θελξενόνην (leg. θελξινόνην). καὶ αἰοιδίην (3)· πέντε δὲ πέντε· καὶ ὀνόματα ἔχειν τῶν ἑαυτοῦ αἰσθησεων. ἐπιχρῆμος δὲ ἐν τῷ τῆς ἕβης γάμῳ (4) ἐπὶ λέγει θυγατέρας· πέρου καὶ πιμπληίδος νύμφης· νιοιλοῦν· τετάρτην· ἀσωποῦν· ἀχλαΐδα· πιτόπλου· ἐπὶ ἀπόρην καὶ ροσίαν. παρὰ δὲ ἠοιόδῳ ἐν θεογονίᾳ· κλειῶ· θάλεια· εὐτέρπη· τερψιχόρη· ἔρατω· πολύμνια· μελπομένη· οὐρανια· καλλιόπη· καὶ αἱ μὲν τρεῖς, εὐρεν τοὺς τρεῖς τόνους τοὺς μουσικούς· τὸν ἄνδρον (5) καὶ μέσον καὶ ἰχρὸν τὰς τρεῖς. προσωδίας· τοὺς τρεῖς χρόνους· τὰ τρία ὑπόστυπα· τοὺς τρεῖς ἀριθμούς· καὶ τὸ τρίγωνον τῶν ἀστέρων. αἱ δὲ τέσσαρες, τὰς δὲ διαλέκτους καὶ πολλὰ τῶν

(1) *Eumeli Corinthii*, Scriptoris vetustissimi, opera intercidere, ut ex iis nihil aliud extare credam, quàm hoc de *Musis* Fragmentum.

(2) Quintum hunc Arati Librum *Astricon*, sive *Astronomicorum*, laudat Tzetzes in Scholiis ad Hesiodi *Opera et Dies*.

(3) Quæ hic *Musarum* quatuor occurrunt Nomina, ea quidem referuntur à Cicerone *De Natura Deorum*, Lib. III. cap. XXI. ex Edit. Verburgii; sed *Thelxinoe* vocabulo, et omnium ordine immutato, in hunc modum: *Thelxiope*, *Aede*, *Arche*, *Melete*, quod sanè aut Librariano incuriâ vel insitiâ, aut Criticorum libidine vel audaciâ factum putem. Hujus verò testimonii luce variarum Lectionum nebulæ, in hunc Ciceronis locum à Gronovio collectæ, omnino dissimulantur. Præterea si *Arateam* hanc auctoritatem idem vidisset, suam haud dubiè sententiam revocasset, asserentis quatuor *Musas* nusquam à *Græcis* commemorari.

(4) Hic est *Epicharmus Coss*, antiquissimus et celeberrimus Philosophus, idemque Comœdiarum scriptor,

gnificatione à Recentiorum usu alienâ). Initium: Ἰστέον ὅτι πλείστας λέξεις εὐρεῖ. Tum aliæ ex eodem, ut videtur, Auctore subeunt de quarundam Vocum *Inflexione* et *Significatione* Excerpta minutiora.

107. Περὶ μουσῶν. De Musis. Id Fragmenti, ut à *Phornuti*, *Apollodori*, aliorumque Mythologorum Græcorum de *Musis* narratione diversum, ac nova nonnulla scitu digna complectens, aliunde, meâ quidem sententiâ, ineditum, accipe cum Interpretatione, Notisque idem aliquantulum illustraturis.

De Musis.

„ *Musas* aiunt esse novem, quia numerus novenarius triangulus est et solidus, vel quia idem sæpè est multa; ternarius enim numerus est principium multitudinis; novenarius verò tres, tres, tres. *Eumelus* quidem *Corinthius* ait esse tres *Apollinis* filias, *Iphisun*, *Polloniden*, et *Cri-stheniden*. *Aratus* in quinto *Astricon* tradit quatuor *Jovis* et *Plusiæ* nymphæ, *Archen*, *Meleten*, *Thelxinoen* et *Aæden*; quidam verò quinque, et nomina quinque *Sensuum* habere. *Epicharmus* autem in *Hebes Nuptiis* refert, septem (esse) *Pieri* et *Pimpleidis* nymphæ filias, *Nielun*, *Tritonen*, *Asopun*, *Acheloiden*, *Titoplun*, *Hep-taporen* et *Rhosian*. Apud *Hesiodum* in *Theogonia* (sunt) *Clio*, *Thalia*, *Euterpe*, *Terpsichore*, *Erato*, *Polymnia*, *Melpomene*, *Uranie*, *Calliope*. Ac Tres quidem tres *Tonos musicos* invenère, *plenum*, *medium* et *gracilem*, tres *Accentus*, tria *Tempora*, tres *Personas*, tres *Numeros* et *Astrorum Triangulum*. Quatuor verò IV. *Dialectos*, ac multa quaternario numero prædita; Quinque

„ *Sen-* quarum supersunt solummodò Fragmenta, laudanturque Tituli, atque in his Ἡ ἕβης γάμος, à Meursio in Notis ad *Helladii Chrestomathiam*. Quæ verò ille huc adducit *Musarum* nomina, nusquam alibi, credo, reperias.

(5) Pro ἰχρῶν, nullius commodæ significationis voce, legendum prorsus ἀδρῶν, *plenum*, *validum*, *crassum*, quod cum hujusmodi Tono planè concinit. Tria verò tribus *Tonis* hic apposita, nempe ἀδρῶν, μέσον, ἰχρῶν, immutato licet ordine, Græci, teste *Gellio Noct. Attic. Lib. VII. cap. XIII.* tribus dicendi generibus accommodarunt. Ejus verba, quò meliùs et ipsius sententiâ, et interpretatio eluceat, hoc loco adscribenda duximus: *Et in carmine et in soluta oratione genera dicendi probabilia sunt tria, quæ Græci καεχρῆτες vocant, nominaque eis fecerunt ἀδρῶν, ἰχρῶν, μέσον. Nos quem primum posuimus, uberem vocamus, secundum gracilem, tertium mediocrem. Uberi dignitas atque amplitudo est: gracili venustas et subtilitas; mediis in confinio est utriusque modi particeps.*

ὑπὸ τέσσαρα· αἱ πέντε δὲ, τὰς εἰς αἰσθήσεις καὶ τὰ ὅμοια· αἱ δὲ γὰρ ἑπτὰ, τὴν ἐπιτάχουσαν λύραν· καὶ τὰς ζ' (6) ζώνας· καὶ τοὺς ζ' ἀστέρας· καὶ τὰς ζ' ἄρτους τοῦτοις φανήντα· αἱ δὲ ἐννέα, εὐρον, κλειὰ ἰσορίαν· θάλασσα φυτουργίαν· εὐτέρπη αὐλοῦς· μελοποιμένη ᾠδῆν· περιψυχὸν πεδίον (leg. παιδείαν) ἑρατὰ γαμικὰς (7) καὶ ὄρχισιν· πολύμνια, γεωργίαν· οὐρανία ἀστρολογίαν· καλλιόπην ποίησιν· ὅθεν καὶ θεὰς αὐτὰς ἐμυθεύσαντο καὶ μούσας ἀπὸ τῆς γνωσίας μούσης ἐκάλεσαν :

107. averso. De duplicis ρ usu. Initium: Τὸ διπλοῦν ρ, τριστῶς εὐρίσκεται. Finis: χασμαδίαν οὐ δὲ μίαν ἔχει.

Ut denique Recensionem paulò prolixiori finem faciam, totiusque Codicis summam breviter exponam, eò Fragmenta, Excerpta, Opuscula quàm plurima, tanquam è vetustis purisque fontibus derivati Rivuli, confluxêre, qui eundem, quot densus est foliis, totidem ferè pomis uberem reddunt, Eruditionisque hortos longè latè que fecundant.

LXXXIV.

Chartaceus in quarto, foliis 246. chartâ dispari, aliàs candidâ, aliàs fuscâ, partim lævi, partim scabrâ, mediocriter in universum densâ; quadruplici denique ejusdem ferè ætatis litterarum formâ, maximam verò partem Constantini Lascaris manu Sæculo XV. jam senescente, descriptus. Eo continentur Præcepta quædam de Luna, Solis, Bissexti, Paschatis ratione ac computo; Aristotelis Problemata multa Medica et Physica; Ejusdem de Animalium Proprietate operis Proœmium; Alexandri Aphrodisei Problemata Physica; Ex Cassii Iatrosophistæ Problematibus; De Ventis, incerti Auctoris Fragmentum; Ex Damascio Excerptum de Generato; Pythagoræ, inò Simeonis Sethi Synopsis Physicorum Liber tertius; Ejusdem Pythagoræ Computus de Pueris nascentibus, ac simili septem Planetarum aspectu; Ex Arato, seu potiùs Pythagoræ, de formis et significationibus XII. Signorum; Pythagoræ ad Telaugem Computus ad plura vaticinanda; Petosiris varia

„ Sensus V. et similia. Septem autem VII. „ chordarum Lyram et VII. Zonas, et VII. Pla- „ netas, et quæ horum instar septem voca- „ ta sunt. Novem verò invenêre, Clio Hi- „ storiam, Thalia Plantationis artem, Eu- „ terpe Tibias, Melpomene Cantum, Ter- „ psichore Doctrinam, Erato Nuptiales (Can- „ tilenas) et Saltationem, Polymnia Agri- „ culturam, Uranie Astrologiam, Calliope „ Poesim. Quapropter ipsas finxerunt Deas, „ et à Musa Gnosis Musas appellarunt.„

ad Divinationem pertinentia; Simeonis Sethi Synopsis Physicorum; Adamantii Sophistæ de Ventis Fragmentum; Timæi Locri de Animâ Mundi et Naturæ; Petosiris ad Nechepsum Assyriorum Regem Organum Astrologicum; Dioscoridis de Virtute simplicium Medicamentorum, de Temperamentis, quæ ex rei sapidæ qualitatibus declarantur, ac de eorundem ordine et abscessu; Anonymi Descriptio Plantarum, Fructuum, Animalium, Fossilium, &c. eorumque virtutum Medicinalium, ordine alphabetico digesta; Aliquot Herbarum potestatis brevis Enarratio, Auctoris etiam nomine destituta; Philostrati ad Aspasiam Epistola; Mercurii Trismegisti Epistola ad Asclepium; Ex Oppiano de Piscibus; De Piscium calliditate, et quomodo Piscatores effugiant; Ex Aliano de Historiâ Animalium Excerpta; Observationum Physicarum et Medicinalium Sylloge adespota; Gemisti pro Platone adversus Aristotelem Liber; Synesii de Insomniis opus cum Nicephori Gregoræ in illud Commentarii Fragmento; aliaque plura, quæ, ut repetita, vel mutilata, vel minutiora, vel levioris denique momenti in Summario hujus Codicis consultò prætermittimus.

Fol. 1. Titulis partim omissis, partim expressis, Præcepta quædam de Luna, Solis, Bissexti, Paschatis ratione ac computo.

Ratio Lunæ ortum, occasum, dierum numerum inveniendi. Incipit: Εἰ θέλεις εὐρεῖν γενναίη ἢ ἀπόχρυσιν τῆς σελήνης ἢ ποσότητος ἡμερῶν.

Ratio Cyclos Indictionis, Solis et Lunæ inveniendi. Incipit: Δεῖ σε γνώσκειν ὅτι ἡ ἵνδικτος ἀρχεται.

Ratio Bissexti Cyclum inveniendi. Incipit:

stantivum ᾠδῆς. Huic autem sententiæ de Nuptialibus Cantilenis et Saltatione ab Eratoe repertis, non parum consonat vulgatus ille veteris Anonymi versiculus:

Plectra gerens Erato, saltat pede, carmine, vultu.

(6) Ne tot mireris Zonas; siquidem, ut Strabo Lib. II. disertissimè ait, Polybius adscivit sex; Posidonius verò septem, ut ex ejusdem Geographi verbis rectè ibidem colligitur.

(7) In hac dictione γαμικὰς subaudiri videtur Sub-

pit: Ο δὲ βίσεκτος ἢ τε ἐμβόλιμος ἀρχεται Φεβρουαρίου ᾧ.

Ratio inveniendi θεμέλιον, sive Fundamentum *Lunæ*. Incipit: Εἰ θέλεις εὐρεῖν τὸ θεμέλιον τῆς σελήνης.

Ratio cognoscendi quot dierum sit *Luna*. Incipit: Ωσαύτως εἰ θέλεις γινῶσθαι καὶ πόσον ἡμερῶν ἐστὶ.

Eodem averso. Περὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ φέγγους. De diebus luminis (*Lunæ*). Initium: Εἰ θέλεις γινῶσθαι πόσον (leg. πόσον) ἡμερῶν ἐστὶ τὸ φέγγος.

2. Περὶ τοῦ πάχα. De Paschate. Initium: Μέθοδος δὲ ἧς μέλλεις εὐρεῖν τὸ νομικὸν πάχα.

Eodem averso. Ψῆφος σύντομος τῆς σελήνης. Computus compendiosus *Lunæ*. Incipit: Γίνωσκε ποῖος κύκλος ἐστὶ τῆς σελήνης.

3. De *Lunæ* Σχηματισμοῖς. De *Lunæ* Figuris, sive Phasibus. Initium: Σελήνη λαμβάνει τοὺς πάντας σχηματισμοὺς. Finis: ὅπερ συμβαίνει τῇ λ.

4. Interjecto unius et semis paginae vacantis spatio, sequuntur Αριστοτέλους ὡροβλήματα ὅσα ἰατρικά. Aristotelis Problemata, quæ ad Medicinam pertinent. Primum: Διατί αἱ μεγάλα ὑπερβολὰ νοσώδεις. Postremum: Εἰσὶ δὲ νόσοι αἱ μὲν, ἀπὸ πυρὸς· αἱ δὲ ἀπὸ νοτίδος. Ἰατρύονται δὲ αἱ μὲν ἀπὸ πυρὸς νόσοι νοτίδι· αἱ δὲ ἀπὸ νοτίδος πυρὶ νοτίδα γὰρ ξηραίνει:—

Horum Numerus ad LVII. perpetuâ serie progreditur, interpositâ licet folio 12. trigesimi Problematis inscriptione: Ὅσα βοηθητικά ὡρὸς ἴασιν. Quæ ad Sanitatem adjuvant, cujus initium: Τίς καταπλάσματ' ἀρετή. Hæc verò Problemata eadem planè sunt, quæ in excusis *Aristotelis Problematum* Exemplaribus occurrunt *Sectione I.* quamvis ibi LIX. numerentur, hîc tantum LVII; alia enim est utrobique distributio.

18. averso. Αριστοτέλους φυσικά ὡροβλήματα κατ' εἶδος συναγωγῆς· ὅσα περὶ ἰδρῶτα. Aristotelis Problemata Physica in modum collectionis; quæ ad Sudorem pertinent. Primum: Διατί οὐδὲν σωτείνουσι οὐδὲ κατέχουσι τὸ πνεῦμα γίνεται ἰδρῶς. Postremum: Διατί ἰδρῶμεν τῶν νῶτον μᾶλλον ἢ τὰ ὡρόσθεν. Sunt autem XIV. tantum priora *Sectionis II.* Problemata, qualiter se in excusis habent, præter nonnulla verba, quæ in fine desiderantur.

22. Intervacante unius prope folii spatio, Αριστοτέλους περὶ ζῶων ιδιότητος ἐπιγράφεται· ὡροσίμων. Aristotelis de *Animalium Proprietate* inscribitur. Proœmium.

Hoc scilicet nudum est Proœmium Libri Aristotelis *De Animalium Proprietate* inscripti; qui tamen neque inter edita ejus Opera vel genuina, vel supposititia usquam extat, neque inter deperdita laudatur; cujusque nullam hactenus mentionem in Bibliothecarum Mstarum Catalogis invenî. Fortè unus is fuerit ex tot aliis Aristotelis *De Historia Animalium* deperditis. Cujuscunque demum sit, quum ejus Proœmium eidem Aristoteli conveniat, ut ad stipulatur rubris litteris adscripta *Constantini Lascaris* manu Annotatiuncula: ἔοικεν γὰρ ἀριστέλει; ne id saltem veteris Philosophiæ studiosis invidemus: adeoque in lucem statim evolet.

Αριστοτέλους περὶ ζῶων ιδιότητος ἐπιγράφεται· ὡροσίμων.

Οἱ μὲν πλεῖστοι τῶν παλαιότερων ἰατρῶν, ὡροβλήματα ἐξαῦρον τινα τῆς ἰατρικῆς· Ἐκ κληδόνων ἢ τριόδων σωάροντες καὶ ἀπὸ τύχης ἢ μαντείας ἢ κλήσεως δαιμόνων· ἢ ἄλλων πινῶν τρόπων· ἰωποκράτης δὲ ὁ τῶν ἀσκληπιάδων ταύτην ὡς ἂν εἴποι τις πλαζομένην σωάξας· καὶ τελειῶς ὑφαινας, πλήρη ἔχοντες ἀρτίαν ἐργάσατο· κεφαλὴν ἐπιθεῖς· ἔχοντες ἂν τις ἀμαρτοῖ (sic legendum) λέγων ὡς ὁ ὡρονοητικὸς θεὸς ἐλέησας τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀλλεπαλλήλοις νόσοις ἀπαλλύμενον, αὐτὴν τὴν φύσιν σαρκώσας ἰωποκράτην κατήγαγε ὡρὸς ἀρτίαν ταύτης παράδου· ἴσως γὰρ καὶ τοῦτο αἰνίττεται κατὰ τὸ ὡροσίμων τῶν ἀφορισμῶν λέγων ὡς ἐπειδὴ κατὰ τὴν πῆραν ἰατρικὴν χηδὸν ἀκατάληπτος ἐστίν· οὔτε γὰρ ὅτε βουλόμεθα τοῖς πάθεσι τῶν ἀνθρώπων ἐντυγχάνουσι ἰατροὶ· τύχη γὰρ ἔχοντες τῶν ἀσθενῶν τῆς γενέσεως δουλεύει ταῦτα. ἐπὶ γὰρ μὲν ἔχοντες ἐπικίνδυνος τῶν ἐν σώματι ρευστῶν μὲν διὰ τὴν ὑλὴν ἔχοντες ἀβεβαίως κεκτημένω δὲ ἔχοντες θεῖαν δύναμιν ψυχικὴν γυμνάζεσθαι τὴν ἰατρικὴν τέχνην καὶ οὐκ ἀφύκω ἔχοντες ἀτίμω κατὰ τὰς ἄλλας τέχνας. ὡρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ πάθη ὑπὸ πολλῶν αἰτίων γενῆσθαι τε ἔχοντες ἀνεσθαι, ἔχοντες διὰ τοῦτο δυσχεραίνει τὴν πῆραν ἐν τῶν διακρίνει τὸ ποιητικὸν ἄπρον, φέρεται τῶν λόγων ψιλῶς χωρὶς ὑποκειμένης ὑλῆς ἀσωμάτως πᾶσαν περιλαβὼν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ διδάξω· ἔχοντες διὰ τοῦτο ἔχοντες ἐπισημονικὸν λόγον ἔχοντες ποιῶσιν· ἔχοντες τὰς αἰτίας πᾶσας ὑπολήσασθαι, σὺν ταῖς διαγνώσεσι. ὡρὸς τό σε λοιπὸν τῆς πείρας γυμνάζει τὸν λόγον· ὅταν δ' ἂν σοι κατὰ τύχην περιπέτῃ τι πάθος ἐφαρμόζων τὸν λόγον ἔχοντες γυμνάζων ἔχοντες ἀληθῆ τούτων εὐρίσκων. τὸ δὲ μέγιστον τοῦ ἀνδρός ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ λεγόμενοι ἀφορισμοί, οὐχ ἀρμόζουσι μόνῃ ἰατρικῇ· ἀλλὰ καὶ κοινῶς παντί

παντί

E SECTIONE III.

παντί τῷ βίῳ νόμοι γάρ εἰσι καθολικοὶ θεασί-
ζοντες ἢ κανονίζοντες τὰ γινόμενα· ὅταν λέγη
ἐν τοῖς γυμναστικοῖσιν αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξία σφα-
λερά· καὶ πάλιν τὸ πολὺ τῇ φύσει πολέμιον·
ἢ ὑπὸς ἢ ἀρξυπνίῃ μᾶλλον γινόμενα τοῦ με-
τρίου κακόν. καθολικὸν δίδωσιν ἡμῖν κανόνα ἢ
νόμον ἐπὶ παντὸς πράγματος ὡς πᾶν μέτρον ἀρι-
στον· ἢ πάλιν τὰ μὴ καθαρὰ σώματα ὅσα ἐν
θρέψῃ μᾶλλον βλάψῃ. ὃ δὲ δύναται καὶ περὶ ψυ-
χῆν μεταφέρεισθαι· οὕτω γὰρ ὁ θεὸς πλάτων ἔφη
τὰς μὴ καθαρὰς ψυχὰς ὅσα ἐν παιδείῃσιν, μᾶλ-
λον βλάψῃ· τῆς γὰρ ἀσωμάτου ψυχῆς, ἀσώ-
ματος τροφὴ παιδείουσι· ἢ ἐπὶ ἄλλων δὲ ἀφορι-
σμάτων τὸ εἰρημένον κρίνων εὐρήσεις. ἔχουσι δὲ καὶ
τὸ διαρισμένον ἢ τὸ σιωχέει· ὃ ἢ αὐτὸ τελείας
ἀρετῆς ἐστὶ σύμβολον· ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν γραμμα-
τικῶν ἢ ἐπ' αὐτῶν εἰ οὕτως ἔτυχεν ὁ πέμπτος τὸν
τέταρτον σαφηνίζει· ἢ ὁ τέταρτος τὸν τρίτον· ἢ
ὁ τρίτος τὸν δεύτερον· καὶ ὁ ἐφεξῆς ὡσαύτως· ἢ
παραβαίων σαφῶς τοῦτο ποιῆται· τὴν τάξιν φυ-
λάττων τοῦ λόγου· καὶ τὸ ἀκόλουθον τῆς αἰτίας
ἐπὶ ἡλικιῶν ἢ ὠρῶν καὶ παθῶν ἢ τῶν παρεπι-
σιανῶν :-

Ex hujus verò Procemii lectione haud
malè intelligas, Opus, cujus id Procemium
est, etsi *De Animalium Proprietate* supra in-
scribitur; ad rem potius *Medicam* pertinere.

23. Δεισιτέλους ἰατρικῶν προβλημάτων καὶ
φυσικῶν ἐπιλογῆ τὸ γ. Medicinalium et Phy-
sicorum Problematum Eclogæ. Sectio III.
Primum: Διατί τῶν ἐν γάλακτι τρεφομένων
ἀλεκτρούων οἱ ὄρχεις εὐμεγέθεις ἢ εὐπέπτοι γί-
νονται. Postremum: Διατί ἡ μήτρα παρὰ πάν-
τα τὰ μόρια ἐνδθεν τραχεῖα γέγονεν ἐξοχὰς
ἔχουσα ἄς καλοῦσι κοτυληδόνας. Problemata
sunt omnino XXII.

27. Δεισιτέλους φυσικὰ προβλήματα τοῦ δ.
Aristotelis Problemata Sectionis IV. Pri-
mum: Διατί οἱ κάτω κοιλίαν ρευματιζόμενοι
κατάδιφοι γίνονται. Postremum: Διατί τὰς
ἰσθμιας καὶ τὰς ὄνους ὀχευθεῖσας δῶκουσιν. Hæc
sunt omnino CLXXV.

Utraque autem, sive ad III, sive ad IV.
Sectionem pertinentia, quum arduus sanè
sit labor, ex quibus Problematum edito-
rum Sectionibus delecta sint, ostendere; an
etiam ex Libris eorundem amissis fuerint
excerpta, pronuntiare; visum est singulo-
rum *Interrogationes* subjicere, ut quibus et
consilium et otium suppetet, id aliquan-
do negotium expediendum suscipiant.

Διατί τῶν ἐν γάλακτι τρεφομένων ἀλεκτρούων
οἱ ὄρχεις εὐμεγέθεις καὶ εὐπέπτοι γίνονται.

— εἰ τὸ δριμύ ἀπὸ πολλῆς γεννάται θερ-
μότητος· τὸ δὲ δριμείας μετέχον ποιότητος μέ-
λι ἐπαινοῦσιν· εἶγε καὶ μετρίως αὐτὸ βούλονται
εἶναι θερμόν:

— τὸ γάλα ψυχρὸν ἐστὶ ἢ τοιοῦτον ὃν εὐαλ-
λοῖωτον καὶ τρέφιμον ὑπάρχει:

— τὰ ἐν πνεύμονι ἔλκε ἀνίατα.

— οἱ φρενητικοὶ ἐν μὲν τῷ πάθει ἰχυροὶ· ἀπαλ-
λαγέντες δὲ ἀσθενεῖς:

— οἱ πετραῖοι ἰχθύες εὐπέπτοι:

— ἐπὶ τῶν σιωχῶν πυρετῶν ἐν τῆς παρακ-
μῆς οὐ λούομεν αὐτούς:

— ἐπὶ τῶν ἐκπικῶν ὕδαρ παρέχουσιν οἱ ἰα-
τροὶ πρὸ τῆς τροφῆς βραχύ:

— τὰ γλυκεὰ αὔξει τὸν σπλῆνα ἢ τὸ ἥπαρ:

— οἱ τὸν κρόταφον πληγέντες σφοδρῶς, ἀ-
πόλλυται:

— ἐμβρόντητοι ἀπόλλυται ἢ κωδῶνται καὶ
ἀνόητοι γίνονται:

— τοῦ ὄου τὸ μὲν λευκῶδες (leg. λεκιθῶ-
δες) εὐπέπιον ἐστὶ τὸ δὲ λευκὸν δύσπεπτον:

— τῶν κολικῶν ἡ κόπρος βολβιθώδης.

— ἐπὶ τῶν τὴν μήνιγγα παχεῖαν τοῦ ἐγκε-
φάλου τετραμένων, μύκητες ἐξίσαι διὰ τῆς
διαρρέσεως:

— τὸ φλέγμα παχὺ ὃν καὶ ψυχρὸν ἢ διὰ
τοῦτο χατωφερὲς πολλάκις ἀπὸ τῶν ποδῶν,
ἀνεισιν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἢ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦτο:

— ἐν λοιμικῇ καταστάσει πολλοὶ ἀπόλ-
λυται κατὰ πάθος ἐν ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ
κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· ἢ δοκεῖ ὡσαύτ' ἀνα-
τρέπειν τὴν ἀπὸ τῶν ἀστέρων εἰμαρμένην:

— ὁ πολὺς δῆμος ἐπὶ τῶν κραπαλῶν φσιον
οἶνον οἶνον διαλύεσθαι τὴν ἐξ αὐτοῦ κεφαλαλ-
γίαν:

— παρωθεῖσαι βάλανος ἢ γνάθου τὰ λεπτὰ οὐ
κολλᾶται:

— τὰ γιγαρτὰ ἢ τὰ σήσαμα ἢ κεγχε-
μίδες ὑγρῇ καταπινόμενα, πάλιν ὡμὰ διὰ γά-
στρος ἐκκρίνεται:

— ἐπὶ τῆς ἐμφράξεως τῶν κυρτῶν τοῦ ἥπα-
τος ἢ κατακλῆς καταπαταται:

— ἡ μήτρα παρὰ πάντα τὰ μόρια ἐνδ-
θεν τραχεῖα γέγονεν ἐξοχὰς ἔχουσα ἄς καλοῦ-
σι κοτυληδόνας.

— ἐν ἀρίστῳ πολλοὶ ὑπερεμπλοσθέντες οὐ-
ρου ἢ αἰδυσθέντες ἐξουρῆσαι, παρελύθησαν· καὶ
ἰχυοῦσαν ὑπέμειναν.

E SECTIONE IV.

- Διατί οἱ κάτω τὴν κοιλίαν ρευμαπιζόμενοι κα-
τάδιφοι γίνονται.
—— δακρύουσιν οἱ λυπούμενοι.
Τίνι διαφέρει σπάδων εὐνούχου.
Διατί οἱ σπάδοντες οὐ φέρουσι γένεια.
—— οἱ μὲν εὐνούχοι ὀξύφανοι· οἱ δὲ γάλλοι οὐ.
—— μετὰ τὴν ξηρὰν καὶ ὑγρὰν τροφήν ἐρευ-
γόμεθα.
—— πλέον πινές πιναν σιμουσιάζουσιν.
—— οἱ ἀπὸ φωτὸς εἰς σικηρεφεῖς οἴκοις εἰσελ-
θόντες οὐχ ὀρῶσιν εὐθέως.
—— γυναικες τὴν ὑγέραν παθοῦσαι παρεκτόπιου-
σιν.
—— ἔμμηνα γίγνεται.
—— ἐπὶ τοῖς λοιμοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀ-
φθαλμῖα παρεκατάρχονται.
—— οἱ τρομικοὶ πίνοντες περὶφέρουσι.
—— τὰ μὲν ἄλογα ζῶα τεχθέντα περιπατεῖ
εὐθέως· οἱ δὲ ἄνθρωποι οὐ.
—— οἱ σπώμενοι πυρέξαντες ἀπαλλάσσονται
τοῦ σπῶσθαι.
—— ἐπὶ ταῖς χολαῖς οἱ μέλαινα χολὴν ἐμέ-
σαντες κινδυνώδεις.
—— ἀπουρήσαντες ἀναπνέουσι.
—— χασμιαμένοι ἢ πολὺ οὐρήσαντες ὑπο-
φρίτθονται.
—— ἐπὶ τῶν λευκῶν ἢ ἀλφῶν αἷμα οὐχ
ὑποκούει κεντῶμενον.
—— αἱ συλλαβοῦσαι κισῶσιν.
—— οἱ τεταρτάοι χροιώτεροι τῶν ἄλλων
πυρετῶν.
—— τῶν περὶ τὰ ἄρθρα ἀποσπασθέντων οὐ
καταουλῶνται τὰ ἔλκη· ἐπὶ πινῶν τε τηρεῖται
τοῦτο.
—— τὸ ὄμβριον ὕδωρ ἐλαφρὸν ἐστὶ καίπερ ἀπὸ
θαλάσσης ἀρπάζομενον· ἐστὶ δὲ τοῦτο βαρὺ.
—— τὸ ψυχρὸν πολέμιον ὅσπερ οἱ ὀδοῦσι νεύσει.
—— ἢ χρῶν ψυχρὰ οὔσα καίει.
—— οἱ φρενητικοὶ μὲν μικρόσφυκτοι· μεγάλω-
σφυκτοι δὲ οἱ ληταρτικοί.
—— πινές πυρετῶν λυομένων ὑπὸ ἰδρωτὸς οἱ
καρδιακοὶ διαφορεῖνται.
—— χιμῶνος πενιπέοι γινόμεθα μᾶλλον καὶ
καταπίεσομεν τὴν τροφήν.
—— οἱ πλέον σιμουσιάζοντες, αἷμα ἔσθ' ὅτε
ἀποκρίνουσιν.
—— τὸ μέλι τοῖς μὲν ἔλκεσι δριμύ τευχά-
νει· τῇ δὲ γεύσει γλυκύ.
—— τὰ νεῦρα νωσόμενα μὲν φλεγμονὰς ἐπι-
φέρει· κόπωμα δὲ οὐκέτι.
—— οἱ ἀπὸ τῆς σημασίας ἰδρωτὸς χαλεποί.
—— οἱ ἡγεῖς δυσῶδες ἔχουσι τὸ σῶμα.
—— ἐν ταῖς καρδίαις οὐδὲν γίνονται πάθος.

- Διατί ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς σκάφαντες γλυκὺ εὐ-
ρίσκομεν ὕδωρ.
—— τὰ πυρίκαυτα δυσκατούλωτα.
—— οἱ φρεσβύται φίλοισι.
—— μᾶλλον τὰ δεξιὰ τῶν ἀειτερῶν εὐσαρ-
κότερα.
—— ἐπὶ τοῖς ἀειτεροῖς ὅμοις τὰ φορτία φέ-
ρωμεν.
—— κάτω μὲν βλέποντες ἰλιγγῶμεν ἀφ' ὑψη-
λοῦ· ἄνω δὲ οὐ.
—— μόνον ἡμῖν ὁ πιαρμὸς τῆς νυκτὸς ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ οὐ γίνεταί· τὰ δ' ἄλλα ὡς ἐπὶ
ἅπαντα· ἂ καὶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς.
—— τρίφαντες τὸν ὀφθαλμὸν, πανόμεθα τῶν
πιαρμῶν·
—— ἰλιγγῶσιν εἰς ταυτὸ βλέποντες καὶ κύ-
κλον κινούμενον ἰδῶσιν· ἀποπνίγει γὰρ τὴν ἡρε-
μίαν τῇ κινήσει ταυτὸ ποιῶν ἐναντία ὄντα.
—— ἰλιγγῶσι καὶ διὰ ἐνδειαν καὶ διὰ πλησμονήν.
—— τὸ σκορδινᾶσθαι ἡδύ.
—— ὁ πιαρμὸς λυγμὸν μὲν παύει· ἐρευγμὸν δὲ
οὐ παύει.
—— χασμιαμένου πινὸς ἀνπιχασμῶνται· καὶ
ὅταν οὐρεῖντα ἰδῶσιν οὐρεῖσιν· καὶ μάστιγα τὰ
ὑποζύγια.
—— πᾶρνωται μᾶλλον πρὸς τὸν ἥλιον βλέ-
ποντες καὶ κινουμένους (ἰεγ. κινουμένους) κάρφει
τοὺς μυκτῆρας.
—— ἐν τῷ χιμῶνι ἐλαττον οἱ ἀνεμοὶ ἀναπνέου-
σιν.
—— ἀνισαμένοι ἰλιγγῶς μᾶλλον γίνονται ἢ κα-
θίζουσιν.
—— τῶν μὲν ἄλλων πνευμάτων αἱ διέξοδοι οὐχ
ἰερά· οἷον φύσις καὶ ἐρευγμαῦ· ἢ δὲ τοῦ πιαρ-
μοῦ μόνου.
—— ὁ ἄνθρωπος μᾶλλον πᾶρνωται τῶν ἀλό-
γων ζώων.
—— οἱ φρεσβύται χαλεπῶς πᾶρνωται.
—— ἐάν τις ἀποπνευματίζη, ἢ λυγξ παύεται.
—— τῶν τετελευτηκότων οἱ ὄνυχες καὶ αἱ τρί-
χες αὐξοῦνται ἐπὶ τινα χρόνον καὶ τῶν φρεσβύ-
των.
—— ποτὲ ἐν τῷ πῶγωνι τρίχες βραδύτεροι
παραγινόμενοι θάπτον λευκαίνονται.
—— ὁ πῶγων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ μᾶλλον καὶ
φρότερον πολιοῦται τῆς κεφαλῆς ὑστερὸς γι-
γνόμενος.
—— ἐν τῇ ἡβῇ τρίχες βραδύτεραι εἰσι καὶ
ἡττον αὐξοῦνται τῶν ἐν τῷ πῶγωνι φρότερον γι-
νόμενα καὶ ἐν ὑγροτέρῳ τόπῳ οὔσα.
—— ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν ποδῶν ὄνυξι, τὰ λευκὰ
σημεῖα οὐκ ἐγγίνεταί ὡς ἐπὶ τοῖς τῶν χει-
ρῶν· ἂ χαλοῦσιν οἱ μὲν, ἐρατὰς· οἱ δὲ, ψεύδη.
—— οἱ τῶν γερότων ὄνυχες σκληρότεροι ἢ οἱ
τῶν νεωτέρων εἰσιν· αὐξοῦνται δὲ θάπτον.

Δια-

Διατί οἱ τοῦ ἀνθρώπου ὄνυχες μαλακώτατοι.
οἱ ἐκ γενετῆς τυφλοὶ οὐ γίνονται φαλακροί.

ὁ μὲν πύργων γίνεται πυρρὸς ἀνευ τῆς κεφαλῆς· ἡ δὲ κεφαλὴ πυρρὰ ἀνευ τοῦ πύργου οὐ γίνεται.

αἱ μακρὰί τρίχες ῥέουσιν.

ἐν ταῖς βλεφαρίσι τρίχες οὐ γίνονται πο-
λιαί.

οἱ ἐπὶ τῶν χειρῶν ὄνυχες θάπτον αὐξάνον-
ται ἢ ἐπὶ τῶν ποδῶν.

αἱ τρίχες οὐλαί γίνονται.

ἐν τοῖς πνευμαῖσι (leg. πνευμαῖσι)
τρίχες οὐ φύονται

αἱ παχῆαι τρίχες οὐ γίνονται μακραί.

πικροτέρα τῶν λεπτῶν αἱ παχῆαι.

Hic duorum versuum intervacat spatium
aut defectus alicujus index, aut inscriben-
do titulo relictum.

οὐκ ἐν τοῖς ὄσφρασι λεπτότερα αἱ τρί-
χες.

αἱ πυρρὰί τρίχες μελάντερα γίνονται
πυρρῶμενα.

αιθιοπες μὲν οὐ λότειχες· σιῦθα δὲ καὶ
οἱ πρὸς ἄρκτον εὐθύτριχες.

τοῖς τε ἀσθενούσι καὶ τοῖς φρεσβύταις τὸ
μὲν ἄλλο σῶμα φθίνει· οἱ δὲ ὄνυχες καὶ αἱ τρί-
χες αὐξοῦνται.

ἐν τοῖς ποσὶ τρίχες ἦκιστα πολιοῦνται ἢ
ὀφέ λευκαίνονται τοῖς πολλὰ ἔτη ζῶσι.

τὰ μὲν ἔλαια τῶν ἐλαίῳ ραινόμενα, λευ-
κότερα γίνονται· αἱ δὲ τρίχες τῶν ἀλειφο-
μένων μελάντεραί εἰσι· καὶ γὰρ τὰ ἔλαια τρίχες.

τῶν μὲν πρῶτον μαλακότερα αἱ τρί-
χες ἀναφέρονται πλλομένων· τῶν δ' ἀνθρώπων
σκληρότερα.

ποὺς κροτάφοις πολιοῦνται μὲν τάχις·
φαλακροὶ δὲ ἦκιστα γίνονται. καὶ τοι μηδέ-
τερον ἢ ἀμφω ἔδει.

οὐκ ἐν ταῖς νόσοις ἀλλὰ μετὰ τὰς νόσοις
αἱ τρίχες ἐκρέουσιν.

τῆς κεφαλῆς τὸ ἔμπεροθεν φαλακροὶ γί-
νονται· τὰ δ' ὀπίσθεν οὐ γίνονται ἢ ἦπρον

ἐν ταῖς μαχάλας καὶ ἐν τῇ ἦβῃ τρίχες
ἦπρον καὶ αὐξοῦνται καὶ πολιοῦνται τῶν ἐν τῇ
κεφαλῇ.

ἐν τῇ κεφαλῇ μάλισα γίνονται φθῆρες.

ἐκ τῶν πόσων καὶ τῶν ἐμέτων καὶ ἐν τοῖς
ψύχεσι φθέγγονται βαρύτερον.

ποτε ἐγγύθεν τῆς βαρυτέρας φωνῆς μάλ-
λον ἐξακούομεν· πόρρωθεν δὲ ἦπρον.

ἐν τῷ χειμῶνι ὀξύτερον φθέγγονται θέροις
δὲ καὶ μεθύοντες βαρύτερον.

τὰ ἐνεάμηνα οὐ φθέγγεται· τὰ δὲ δε-
κάμηνα φθέγγεται εὐθὺς γεννώμενα.

Διατί ἡ φωνὴ ὑστατον τελειοῦται τοῖς ἀνθρώποις
τῶν φθεγγόμενων.

οὐ τῇ αὐτῇ φωνῇ πάντες διαλέγονται.

οἱ μὲν ἀγωνιῶντες βαρὺ φθέγγονται· οἱ δὲ
φοβούμενοι ὀξύ.

τῆς φωνῆς ἐπειδὴ ῥύσις τίς ἐστὶ φύσιν ἐχού-
σης ἀνω φέρεσθαι μᾶλλον ἐστὶ εὐήκοα τὰ ἀνω-
θεν κάτω ἢ τὰ κάτωθεν ἀνω.

μεθύοντων μᾶλλον ἀπορρήγνυται ἡ φωνὴ ἢ
νηφόντων.

ἡ σύριγξ καὶ ἡ ὀξεία φωνὴ ἀπλῶς ὡσπερ
ἐρημίαν ποιῶ φαίνεσθαι.

ποτε ἡ φωνὴ ὀξύτερα φαίνεται τοῖς μα-
κροτέροις ἀφρηκίσι τοῦ ὀξέος ὄντος ἐν τῷ τα-
χέως φέρεσθαι· τὸ δὲ μακρότερον βραδύτερον
κινεῖται.

εἴπερ ἡ φωνὴ ἀήρ πρὸς ἐχηματισμένους καὶ
φρεσμένη διαλύεται· πολλάκις τὸ χῆμα ἡχῶ
γίνεται πληγέντος τοῦ τοιούτου πρὸς πνεύρον·
καὶ οὐ διαλύεται ἀλλὰ σαφῶς ἀκούεται.

χειμῶνος ὄντος αἱ φωναὶ βαρύτερα.

μεγαλόφωνοι οἱ θερμοὶ τὴν φύσιν ὄντες.

ἀκούουσι μᾶλλον κατέχοντες τὸ πνεῦμα
ἢ ἐκπνέοντες· διὸ ἐν ταῖς θήραις παραγγέλλου-
σιν ἑαυτοῖς μὴ πνευστῆν·

οἱ τοῦ γράσου ὄζοντες ὅτ' ἂν ἀλείψονται
κύρω δυσωδέστεροί εἰσιν.

ἡ μαχάλη δυσωδέσ' ἀτὴ τῶν ἄλλων τό-
πων.

τὰ δυσώδη, ἦκιστα φαίνεται δυσώδη τοῖς
ἐδηδακόσιν.

χειμῶνος ὄντος ἦπρον ὀσφρανόμεθα καὶ ἐν
τοῖς πάροισι.

οἱ κύνες οὐκ αἰσθάνονται τῶν ἰχνῶν ὅταν
ἀποθάνῃ δασύποις· οὐδ' ἂν λάβῃ αὐτοῖς ὄτε-
θνεῶς οὐκέτι ὁμοίως εὐρίσκουσιν.

αἱ ὀδμαὶ ἐγγύθεν ἦπρον εὐώδεις καὶ θυμια-
μάτων καὶ ἀνθῶν.

πάντα μᾶλλον ὀζει νικούμενα.

ἐνίοτε ναυπάσαντες μᾶλλον πεινώσιν· ἐ-
κὸς γὰρ ἦν ἐναντίως ἔχειν· πλήρωσις γὰρ ἢ
ναυτίασις ἐστίν.

ἐν μὲν τοῖς πλοίοις ἡ ναυτία χολώδης ἦν
δ' ἄλλως φλεγματώδης.

ὑπέρεινοι μᾶλλον γίνονται κάτω ἢ ἀνω κα-
θαρθέντες.

οἱ μέλανες καὶ οἱ λεῖοι μᾶλλον ἢ οἱ λευ-
κοὶ καὶ δασεῖς γίνονται ὑπέρεινοι.

μέλαινα μὲν χολὴν καθαίρομενοι καὶ φλέγ-
μα πολὺ οὐ γίνονται ὑπέρεινοι· τὴν δὲ ξανθὴν
χολὴν πολὺ ἐλάττω καθαρθέντες.

λυτῆσι ὑπερχαθαίρομενοι καὶ ὑπερπλη-
ρούμενοι.

τὰ παῖδια καὶ οἱ γέροντες μάλισα ἀλί-
σκονται διαρροίας ἐναντίας ἔχοντες τροφάς.

Δια-

- Διατί καὶ τὸ πολὺ ποτὸν ἐνίοτε καὶ τὸ ὀλίγον τὰς διαρροίας ἔχει.
- οἱ πίνοντες εὐτραφεῖς ὄντες ὑγράς τὰς κοιλίας ἔχουσι μᾶλλον ἢ σκληράς· διὸ διαρροίας ἀποθνήσκουσι μᾶλλον τῶν τετραμμένων· ἔδει δ' εὐτρόφους ὄντας ἐκλαμβάνειν μᾶλλον τὸ πρόφικτον· τούτου δὲ γινόμενον, ξηραίνεσθαι τὰς κοιλίας αὐτοῖς.
- οἱ γλυκεῖς καὶ οἱ ἀλμυροὶ τῶν χυμῶν διαχρηπικώτατοί εἰσιν.
- ἡ μὲν ἄλμη καὶ ὁ ὄρος τὴν κοιλίαν λύουσι· ὁ δὲ οἶνος πολὺς πινόμενος οὐ.
- ἐν τῇ κάτω καθάρσει ἢ ἐν τῇ ἀνω ὑπέρινοι μᾶλλον γίνονται.
- τοῖς ὑγροῖς καὶ γέροισιν, αἱ κάτω καθάρσεις οὐ συμφέρουσι· τάχιστα γὰρ ἀπόλλυται καὶ ὑπέρινοι γίνονται.
- τοῦ θέρους μᾶλλον αἱ διαρροίαι γίνονται ἢ τοῦ χειμῶνος· ἐπὶ δὲ τοῦτο τὸ πάθος ὑγρασίας ὑπερβολὴ· καὶ ὁ χειμῶν ὑγρότερος· ὥστε αἰετὸ μᾶλλον ἐν τῇ ὁμοίᾳ ἄρᾳ συμβαίνει τὸ πάθος ἢ ἐν τῇ ξηρᾷ.
- ἐν τῇ νυκτὶ ἀπ' ἐλάττουτος καθαίρει τὰ φάρμακα ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ· ἡ μὲν σκαμμωνία καθαίρει ἀπὸ οἰδημορίου, ἐλατήριον δὲ ἀπὸ τεταρτημορίου ὅταν δοθῇ καταπόσια.
- τὰ φάρμακα τὰ καθαρτικὰ, φλέγμα μὲν ἀγεί καὶ χολὴν ἐκ τῶν φλιβῶν εἰς τὴν κοιλίαν· αἷμα δ' οὐ λεπτὸν ὄν.
- τοῖς ἐκ τῶν γυμνασίων καὶ φαρμακοποσιῶν, οὐκ εὐθὺς προσηφόμενον προφικόν.
- λέγουσι μὲν πάντες· στυμνύονται δ' οἱ πλούσιοι ἐπὶ τῷ φαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέως· ἐπὶ δὲ ταῖς κενώσεσιν οὐκέτι· καὶ τοὶ οὐδὲν ἤτηον ἠδὲ ὅταν ἐπιθυμῇ τις καὶ προσηφί τὸ ἀφέλιμον τὸ δέομενον τυχεῖν καὶ λυπηρὸν τὸ μὴ τυχεῖν.
- τοῦ θέρους μᾶλλον γίνεται χολὴ τῶν περιθωμάτων ἐλαττόνων ὄντων.
- οἱ χλοὶ πάντων οὕτω διαχωροῦσι μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν φύλλων καὶ ῥιζῶν καὶ καρπῶν· ἢ τῶν φύλλων εἰσίν· ἐξηκται δ' αὐτῶν τὸ θερμὸν εἰς τὸ ὑγρὸν· τῶν μὲν ἐφθῶς ὑπὸ τοῦ πυρός· τῶν δὲ ὠμῶν αὐτοὶ οἱ χλοὶ ἔχουσι.
- ἐναντίας ὁ λευκὸς καὶ ὁ μέλας ἐλλέβορος καθαίρει.
- τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἀπὸ ὑτέρας πίνονται ἔχοντά τε καὶ ζωοτοκοῦντα.
- τὰ παινώμενα τῇ ὠμῇ λύσει τῶν ἀέρων μυγνυμένων τάχιστα πεπαινεται· διὰ δὲ τὸ τὴν μίξιν ἔχειν πᾶσι λόγον· εἰάν γὰρ λίαν πολυμυχθῇ ἀποκτενεῖ.
- τῆς κόπρου ἢ τῶν βοῶν ἡκιστα δυσώδες τῶν τετραπόδων καὶ διπόδων.
- τὰ λιθικά θηρία τοῦ μὲν θέρους οὐ πίνει

ὅτε μάλιστα δίψα γίνεται· χειμῶνος δὲ πίνουσι ὅτε ἤτηον διψῶσιν.

Διατί τὰ ἀγρία θηρία μονόχορα.

- οἱ πυροὶ τοῖς τετραπόσι δυσδιάχωριτότεροι τῶν κελεύων.
- τὰ μονόνοχα γηράσκοντα μείζους ἔχει τοὺς ὀδόντας ὥσπερ τὰ ἄλλα ἐλάττουτα.
- οὔτε πῶγωνα οὔτε δασῖαν βλεφαρίδα ἔχει οὐθὲν τῶν τετραπόδων· ὅσα μόνουχά εἰσι.
- ταῦτα μονόνοχα οἶον ἴσσοι ἢ ὄνοι καὶ ὄρνευ (leg. ὄρνευ) ἠνίκα ἂν γένηται μένει· καὶ οὐθὲν αὐξάνεται τὸ ἀπὸ τῆς ὀπλῆς ἀνωθεν· μὴ συμβαλλομένης δὲ τῆς ὀπλῆς, μένει ἕως τοῦ γόνατος καὶ τοῦ ὀπισθίου τοῦ ἐμπροσθίου οὐλοῦ· οἱ δὲ ἄνθρωποι τούναντίον· ἐπὶ τὰ κάτω γὰρ αὐξάνονται μᾶλλον.
- τὰ μὲν μονόνοχα τὸ ἀπορρέον ὕδωρ πίνει· τὰ δὲ διχλῆ οἶον βοῆς τὰ συρρέοντα μᾶλλον.
- αἱ ὕες παινώμενα δυσριγότερα γίνονται.
- ἄνθρωπος μὲν οὐ χαλαζία οὐδὲ τῶν ἄλλων ζώων οὐδὲν· αἱ δὲ ὕες τοῦτο πάχουσι.
- οἱ ὕες μάλιστα τῶν ζώων ἀφρὸν ἀφίᾳσι καὶ ὀχεύοντες καὶ βαχόμενοι· καὶ πορευόμενοι καὶ οἱ ἐνόρχουσι μᾶλλον ἢ οἱ ἐκτομῖαι.
- ὅσι κερῶσται εἰάν τις προσηφί ὄξος εἰς τὰ αἰδῖα λήρουσιν ἐπὶ χερόν τινα τῆς κερῶσταις.
- τὰ μὲν ἄλλα τετραπόδα οἶον ἴσσοι καὶ τὰ ὑποζύγια ἐκβάλλουσι τοὺς ὀδόντας· καὶ κύων περὶ ἐπιτάμιον· καὶ αἶγας καὶ πρόβατα καὶ ἄνθρωπος· ὅς δὲ οὐκ ἐκβάλλει.
- ἡ ὕς ὀχευθεῖσα ἀφρὸν ἀφίᾳσιν ἐκ τοῦ στόματος.
- αἱ ἀγρία ὕες ἐλάττουσι τίκτουσι τῶν ἡμέρων· ἐπὶ γὰρ τίκτουσι τῶν τὸ πλεῖστον· αἱ δὲ, τρισκαίδεκα.
- ἄρρενες μὲν ὕες (leg. ὕες) ἀγριοὶ πολλοὶ εἰσι· κάπρω δ' ὀλίγοι.
- ὕες παινώμενα λειποτριχουσι.
- οἱ ἀγριοὶ ὕες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πάντες μέλανές εἰσιν· οἱ δὲ ἡμεροὶ οὐ.
- αἱ ὕες εἰάν μὴ φθέρωνται θηλαζόμενα, οὐ προσηφίται γάλα· διὸ καὶ οἱ βουλόμενοι βδάλλειν αὐτὰς κινουσίν.
- τῆς ὑδὸς οἱ φῶτοι μαῖοι οἱ φῶς τὸ φῆθος εὐκρεῖοι φῶς τὸ βδάλλειν· καὶ οἱ ἐφεξῆς κατὰ λόγον· διὸ καὶ ὁ γεννώμενος εὐθὺς τῶν χείρων ἐπὶ τὸν φῶτον ὀρμαῖ· καὶ αἰετὸ ἐχόμενος κατὰ λόγον· καὶ θηλαζουσι οὕτως γὰρ εἰάν μὴ ὁ κρείσσων βιάσῃται.
- ἡ ὕς χεῖρει τοῖς δυσώδεσιν.
- αἱ μὲν θήλειαι τῶν ἀρρένων ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις γίνεσι τῶν ζώων δευλότερον τὸ θῆλυ τοῦ ἀρρένου· πλὴν ἀρκτου καὶ παρδάλεως.
- χαλαζοθεῖσα ὕς οὐ γίνονται πεχέαια.

Δια-

Διατί αἱ ὕες ὑπῆσαν φερόμενα μετὰ σιγῶσι
 μάλλον.
 — αἱ ὕες ἀφοδεύουσι ὑρότερον ἢ οὐροῦσιν.
 — αἱ μὲν ἀρχαῖα ὕες ἀπαξ τίκτουσιν· αἱ δὲ
 ἡμέρα δις.
 — ἢ ὕς τοῖς δυσώδεσι χραίρει. Hac Interro-
 gatio totidem verbis expressa superius le-
 gitur; at Responsio utrobique diversa; ibi
 enim incipit: ἢ διότι τὰ πλατύρυγχα οὐκ
 αἰσθητικὰ τῆς ὀσφρήσεως; hic verò: ἢ διὰ τὸ
 πλατὺν ἔχειν τὸν μυκτῆρα.
 — οἱ ἀτμητοὶ τῶν τομίων μείζους ἔχρουσι τοὺς
 χαυλιώδοντες.
 — τοῖς ὑσὶν οἱ χαυλιώδοντες γίνονται.
 — ποτε αἱ ὕες φρίττουσιν ὅταν κυνηγῶν-
 ται.
 — τῶν μὲν παρβάτων τὰ χαλεπότερα λεπτο-
 τευχώτερα· τῶν δὲ ὑῶν αἱ λεπτότερα παχο-
 τριχώτερα.
 — ὕες καὶ κύνες τυπόμενοι τῶν βοῶν μάλ-
 λον βοῶσι.
 — ἵπποι δυσουριοῦσιν.
 — τοὺς ἵππους ἐν τοῖς ἵπποφορβεῖοις ἀπο-
 κείρουσι τὴν χραίτην πρὸς τὰς ὀχείας.
 — οἱ ἵπποι ὅταν μὲν ἐκφύγωσιν, οὐ κινῶσι
 τὰς οὐράς· ὅταν δὲ γυμνάζωνται πολὺ.
 — οἱ μακρὰν ἔχοντες τὴν οὐρὰν ἀσθενῆ εἰ μὴ
 διασκεῖα ἐκ τῆς φύσεως κακοὶ τὰς ψυχὰς ὡς
 ἐπὶ τὸ πολὺ.
 — ὅλως σημαντικὸν ἢ κοινότερον τοῦτο πλειό-
 νων· καὶ γὰρ ἐπὶ κυῶν καὶ ὑῶν καὶ λεόντων καὶ
 ὄλων τῶν μαχίμων καὶ θυμωδῶν καὶ τῶν ἀρρέ-
 να μάλλον ἢ θηλειῶν· τὰ μὲν γὰρ ὀρθὴν ἔχει·
 τὰ δ' ἀπεσραμμένην ὡπερ οἱ ὕες οἱ ἀρρένες· ὁ
 δὲ λέων καὶ τύπτει ἑαυτόν.
 — τῶν ἵππων ἔαν τις μίαν ἢ δύο ἢ τρεῖς
 ἀπάσῃ τρίχας ποιοῦσιν.
 — αἱ ἵπποι ὅταν σκύζωσιν ἐκτομίζουσαι, οὐ
 θέουσι πρὸς ἑῶν ἢ πρὸς ἑσπέραν· ἀλλὰ πρὸς ἄρ-
 κτον ἢ μεσημβρίαν.
 — αἱ ἵπποι ἐὰν ὀχευθεῖσαι βρεγχθῶσιν ἐνο-
 χεύονται.
 — τοῖς μὲν ἵπποις καὶ τοῖς ὄνοις ἐκ τῶν οὐ-
 λῶν φύονται τρίχες τοῖς δ' ἀνθρώποις οὐ.
 — παραπλισίων ὄντων τῶν ἵππων καὶ τῶν
 ὄνων κατὰ τὸν χρόνον τῆς κησεως· ἀμφω γὰρ
 ἐνιαυτὸν φέρει· καὶ μονότοκά ἐστι· τὸν μὲν ἵπ-
 πον ἀφίσσιν ἐπὶ τὴν ὀχείαν εἰς ἡμέρας· τὰς δὲ
 ὄνοις παρτρέπεται ῥιναίς.
 — τῶν μὲν ἵππων οἱ ὀρθὰ τὰ σκέλη καὶ μι-
 κρὸν ἔχοντες ἐπισκύνιον ἢ μέγα λίαν χαλοὶ γί-
 νονται ταχέως· οἱ δὲ μέσον ἀσφαλέςατοι.
 — ὁ ἵππος ἐὰν ἐμέση ἀποθνήσκει.
 — ὑπὸ διαρροίας ἐὰν ἀλώσιν, ὡς ἐπὶ πο-
 λὺ ἀποθνήσκουσιν.

Διατί οἱ παρβυτά ἵπποι τὸ κάτω χεῖλος παρο-
 τείνουσιν.
 — οἱ ἵπποι θάπην οὐροῦσιν ἐν τοῖς μαλα-
 κοῖς χωρίοις ἢ ἐν τοῖς στερεοῖς.
 — οἱ ἵπποι καὶ οἱ ὄρνευ (leg. ὄρνευ, ut supra)
 καὶ ὄλως τὰ λάφυρα, ἠκιστα δύναται πεινᾶν.
 — αἱ ἵπποι ῥᾶον φέρουσιν ἐν τῇ κησει ἡμίων-
 νων· καὶ τοὶ ἰχυρότερος ὁ ἡμίονος.
 — οὐκ ῥᾶον ἀπαλλάττουσιν οὐ δύναται συ-
 νεχῶς φέρειν ἡμίωνων· διὸ καὶ διαλυποῦσιν ὡς-
 περ νέον λυποῦντες.
 — δὲ ῥᾶτα καὶ τάχιστα ἐκπιτρώσει ἢ ἵπ-
 πος.
 — καὶ ἐνδίδωσι τάχιστα καὶ ἀνατρέφεται τὸ
 σῶμα.
 — οἱ μὲν ποικίλοι ἵπποι ὡς ἐπίπαν ἀγενεῖς·
 τῶν δὲ φαλίων ἔνιοι γενναῖοι· καὶ τοὶ ἢ φαλί-
 οτης ποικιλότης.
 — οἱ πῶλοι κατακλίονται μάλλον ἢ οἱ παρ-
 βυτέροι ἵπποι· καὶ ἀνίστανται καὶ κατακλίον-
 ται οἱ νεοὶ τῶν παρβυτέρων.
 — τὸ τῶν ἵππων περίπτωμα ὅταν γυμνάζ-
 ζονται δυσωδέτερον.
 — ἵππος καὶ ὄνος οὐρεῖ μετὰ τὴν ὀχείαν.
 — ὄνος μὲν ἢ ἵππος ἐξουρεῖ τὸ σπέρμα· βοῦς
 δὲ οὐκ ἐξουρεῖ.
 — ἐπὶ τὰ τῶν ἵππων ἔλκη κριθὰς κατα-
 καύσαντες καὶ λεπύναντες ἐπιπάττουσιν, οὐ
 λευκά ἀναφύονται αἱ οὐλά· ἀλλ' ὁμοιόταται
 τῆς πρῶτον ἀντε μέλας ὡν τυχεῖ ἀντε ξαν-
 θὸς ἢ ὁ ποῖος οὐκ ἦ.
 — οἱ ἵπποι κατὰ τὴν ἔδραν ἐν τοῖς ποτα-
 μοῖς ἀναπνίγνται.
 — τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους ὀχευθεῖσας διά-
 κουσιν.

Id saltem affirmare possim, quæ de *Por-
 cis agrestibus*, vel *Apris* in hac *IV. Sectio-
 ne* fusiùs enarrantur, ea nusquam in *Ari-
 stotelis Problematum* Sectionibus excusis oc-
 currere.

46. averso. Αλεξάνδρου ἀφροδισέως παρβλή-
 ματα φυσικά. Alexandri Aphrodisæi Proble-
 mata Physica. Primum: Διατί τοὺς ἀνθρώπους
 ὄμμευς πολιοκροτάφοις ἐκάλεσεν. Postremum:
 Διατί τὸ ὄξος παρσραμνόμενον τῇ μήτρᾳ πο-
 λέμιον.

Iis continentur quæ primo ejusdem Pro-
 blematum Libro excuso, si excipias 22.um
 30, 35, 38, 39, 40, 42, 43, 45, 46, 49,
 52, 53, 59, 60, 61, 62, 64, 65, 67, 73,
 74, 77, 79, 80, 83, 84, 85, 86, 87, 89,
 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 98, 99, 100,
 104, 105, 106, 118, 119, 120, 121, 124,
 125, 129, 130, 131, 133, 135, 136, 142,
 143, 145, 146, 147, 148, 150, 151. Con-
 tra

fra verò in eodem excuso Libro hæc desideres, quæ in Msto sub finem occurrunt.

Διατί ἐν τῷ θέρει ψυχρὰ λάχανα καὶ ὀπώρα· οἷόν ἐστι πέπωνες καὶ σίκυες καὶ σέριες· ἐν δὲ τῷ χειμῶνι θερμὰ κράμβρα· ραφανίδες· γογγυλί-
νες· σαφυλίνοι.

Διατί μάλιζα τὰ ἀκρωτήρια ῥιζοῦμεν.

Διατί ἐν φόβῳ ἢ ἐν φρίκῃ αἱ τρίχες ὀρθαῖ ἴστανται.

Διατί ἑπτὰ μνησῖα τὰ βρέφη ζώσιμα· τὰ δὲ ὀκταμνησῖα οὐκέτι.

Διατί πινὲς βασκαίνουσι καὶ μάλιζα παῖδες.

Διατί οἱ ὑδροποτοῦντες ὄξυωπέτεροι.

Διατί τὰ βάρη εὐφορώτερον ἐν τοῖς ἀειθεροῖς φέρομεν ἀθρόοις οὐσιν ἢ περ ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Διατί τῶν ζώων τὰ μὲν πλείονα τίχτει, &c.

Διατί τὸ ἔξος παροραινόμενοι τῇ μήτρῃ πολέμιον.

Sunt igitur Msta Problemata omnino, LXXXV. quorum multa excusis adductiora.

55. Εκ τῶν κασίτου ἰατροσοφιστοῦ. Ex Cassii Iatrosophistæ (*Problematis*). Primum: Διατί ἢ ἐκ τῆς ἀνθερακίας θερμὴ ὡς ἐπίπαν κεφαλῆς ἐστὶ ποιητικὴ ἢ δὲ τῶν ξύλων οὐ τοιαύτη. Postremum: Διατί τοῦτο ἐψιθὲν ἕως ἀποτριπθῆ γλυκὺ γίνεται. Omnia verò sunt admodum VI, quæ in excuso non semel eorum Exemplari Numeris videlicet XII. XX. XXIII. XXXV. LXIII. et LXIV. designantur; eaque non tantum excerpta, sed etiam in compendium redacta.

Eodem averso. Sine Titulo statim sequuntur ἀδέασοτα quinque Problemata, nempe: Αἱ ξηροτριβία σφραῖνοι τὴν σάρκα· διὰ γὰρ τὴν τρίψαν, &c.

Διατί ὁ ἥλιος τὸν μὲν κηρὸν καὶ τοῦλαιον λευκαίνει· τὴν δὲ σάρκα καίει.

Διατί μᾶλλον κάλονται ὑπὸ τοῦ ἡλίου οἱ καθεζόμενοι τῶν γυμναζομένων.

Διατί ὁ ἥλιος ἐπιχαίει τὸ δὲ πῦρ οὐ.

Διατί οἱ ἀλιεῖς καὶ πορφυρεῖς καὶ ἀπλῶς οἱ τὴν θάλασσαν ἐργαζόμενοι πυρροὶ εἰσιν.

56. Omisso etiam Titulo, *De Ventis*, incerto Auctore. Initium: Ἐπὶ μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἀνατολικὸν θεμελιόν. Finis: ἀλλ' ὁ δὲ βορρῆας κατὰ συμβεβηκός:- Id Excerptum unius folii utramque paginam implet.

58. Interjecto unius item folii scripturâ vacantis intervallo, Εκ τοῦ δαμασκίου περὶ τοῦ γεννητοῦ. Ex Damascio de Generato, Excerptum, quod incipit: Ὅτι διελέσθαι δεῖ τὰ τοῦ γεννητοῦ σηματούμενα· ἵνα μάθωμεν πῶς μὲν ὁ πλάτων γεννητὸν λέγει τὸ πᾶν. ὁ δὲ ἀριστοτέ-

λης ἀγέννητον· οὐκ ἐναντιούμενοι πρὸς ἀλλήλους desinit verò in hæc mutila verba: ἐὶ γὰρ ἀνάγκη τῷ θεῶν συλλύεσθαι, quorum defectum etiam arguunt et puncti clausulam indicantis omissio, et unius penè folii vacui subsequentis spatium, veluti supplemento relictum.

Quum autem hujus Excerpti lateat origo, visum est huic loco opportunum sparsa per Auctores, Auctorumque Indagatores, et Mstorum Catalogos de *Damascio* ejusque Scriptis in unum cogere, siqua unde id haustum sit, inveniendi ratio tandem affulgeat.

Igitur *Damascius*, auctore Suidâ, Philophus fuit Stoicus, Syrus, Simplicii et Eulalii Phrygum familiaris, Justiniani temporibus floruit. Idem, testante Photio, patriâ Damascenus, atque ut ipse testatur, *Isidori* Vitam, Theodorico summum Italiae imperium tenente, conscribebat. *Theonem* in Arte Rhetoricâ præceptorem audiit; in Geometriâ, Arithmeticâ, cæterisque Mathematicis *Marinum*, Athenis Procli successorem; in Philosophiâ *Zenodotum* ibidem, qui et ipse post *Marinum* Proclo successit; Platonica Philosophiâ et *Ptolemæi* Astronomicorum explanatorem nactus est *Alexandriæ Ammonium*, *Hermeæ* filium; in Dialecticis denique ipsum, cujus vitam descripsit, *Isidorum* sectatus. Cæterum de ejus religione, moribus, ac præsertim stilo eundem *Photium* consule.

Is *Damascius* plura ingenii sui monumenta litteris mandavit; eorum, quæ nobis innotuerunt, hæc Summa.

Ἀπορία καὶ λύσεις περὶ ἀρχῶν. *Dubia et Solutiones de Principiis rerum*. Ita ex *Hamburgensis Bibliothecæ Codice Græcè* inscribit, spissumque opus esse tradit *Fabricius Biblioth. Græcæ Vol. XIII. pag. 784*. Idem Operis memorat *Suidas*, sed contracto Titulo, περὶ ἀρχῶν; de ipso verò nihil *Photius*. Is Liber cum in pluribus Europæ Bibliothecis Mstus nunc extat, tum in *Cl. Viri Didaci Hurtado de Mendoza Bibliothecæ Græcæ Cod. CXLII*. olim extitit, hæc inscriptione: *Damascius de primis principiis*, ut ex ejus Mstorum Catalogo, qui penès me est, omnino constat; hodieque inter *Escorialenses* incolumis asservatur.

ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα. *Commentarii in Platonem*, teste *Suidâ*. Ex horum numero haud dubiè sunt in *Parmenidem* *Commentarii*, quos

quos proximè laudati *Mendozæ* Bibliothecæ olim etiam habuit *Codex CXLV.* ita inscriptos : *Damascius de primis principiis in Parmenidem* : in quo Titulo Conjunctionis et prætermisæ suspicor mendum; diversus enim planè liber est à *Περὶ Ἀρχῶν.* Is autem in *Parmenidem* unà cum hoc in unum volumen compactus extat hodie Venetiis in Græcâ D. Marci Bibliothecâ *Codd. CCXLV.* et *CCXLVI.* hac inscriptione : *Damascii Damasceni in Parmenidem Platonis dubia et solutiones, ἀπορίαι καὶ λύσεις. Prima verba τὰς ἀμεθίκτους τοῖς με,* ut ex ejusdem Bibliothecæ Catalogo impresso constat. Idem Opus asservatur in Ducis Baviariæ Bibliotheca, *Cod. CCXVIII.* auctore P. Montfauconio *Biblioth. Bibliothecar. MSS. Vol. I. pag. 592. a;* sed accedente ad *Damascii* nomen *Diadochi* cognomento, quod nusquam alibi occurrit. In *Platonis* etiam *Timeum* Commentaria eidem Damascio adscribunt *Thomas Galeus* in Præfatione ad *Opuscula Mythologica, Ethica et Physica* editionis Cantabrigensis, anni *MDCLXXI.* et *Fabricius Biblioth. Græcæ Vol. II. pag. 23.* licet is ea periisse affirmet. Et certè nullam apud Bibliothecam adhuc extare traduntur.

Ex Damascio in primum librum de Cælo nonnulla. Talis in supra laudato *Mendozænæ* Bibliothecæ Catalogo, *Cod. CCVI.* memoratur Liber. Hujus meminit *Labbeus* in *Biblioth. Nova MSS. pag. 169.* ita referens : *Physica in libros de calo apud Diegum Hurtadum Mendozzam,* quod opus alibi, nempe *pag. 112.* appellat *Parecholas in librum I. Aristotelis de Cælo.* Has *Fabricius Biblioth. Græcæ Vol. II. pag. 126.* nondum vidisse lucem asserit.

Problemata; cum quippe inter alios *Problematum* Scriptores numerat *Theophylactus Simocatta* in extremo *Ἀπορίων φυσικῶν,* editionis videlicet *Commelinianæ pag. 22.* testante *Fabricio Biblioth. Græcæ Vol. II. pag. 146.* et *Vol. VI. pag. 291.*

Epitome in quatuor primos et octavum Physicorum Aristotelis, quam ipsi, nullius Scriptoris allegato testimonio, attribuit *Fabricius Biblioth. Græcæ Vol. II. pag. 294.*

Παραδόξων λόγῳ δ'. *Paradoxorum,* sive *Mirabilium Libri IV.* quorum Primus inscribitur : *περὶ παραδόξων ποιημάτων κεφάλαια τῆς.* *De mirabilibus operibus Cap. CCCLII.* Secundus : *παραδόξων περὶ δαιμονίων διηγή-*

μάτων κεφάλαια τῆς. *Mirabilium de Dæmoniis narrationum Capita LII.* Tertius : *περὶ τῶν μετὰ θάνατον ἐπιφανομένων ψυχῶν παραδόξων διηγημάτων κεφάλαια ρέ.* *De Animabus post mortem apparentibus mirabilium narrationum Capita CV.* hujus verò Libri numerum emendavit, Quarti etiam titulum, qui apud *Photium* in *Hæschelii* Editione Græcâ desideratur, *Andreas Schottus* in Latinâ interpretatione supplevit, emendationis et supplementi verbis (unde nescio) petitis, hoc adscripto ad marginem *pag. 118.* Scholio : *In Græcâ leg. παραδόξων διηγημάτων κεφάλαια ζγ: ὁ δὲ τέταρτος, ἢ παραδόξων φύσεων κεφάλαια ρέ.* Id est, ut ipse interpretatur, *incredibilium narrationum Capita LXIII. Quartus denique Naturarum etiam incredibilium Capita CV.* Quæ de hoc *Damascii* Opere (si *Schotti* verba excluseris), hactenus diximus, ea omnino prodit *Photius Codice CXXX.* Id verò totum, affirmante *Fabricio Biblioth. Græcæ Vol. IX. pag. 416,* jam diù periit.

Εἰς τὸν ἰσιδώρου τοῦ φιλοσόφου βίον. De Isidori Philosophi Vita; vel *Ἰσιδώρου βίος ὑπὸ Δαμασκίου σωτηθείς. Isidori Vita à Damascio conscripta.* Priorem titulum refert *Photius Codice CLXXXI.* ubi de Operis mole, argumento, ratione, Auctoris etiam religione, moribus, stilo, magistris ac studiis quodammodo præfatur. Posteriores adducit *Codice CCXLII.,* ubi ipsam *Isidori Vitam,* præclariora quæque excerpens, maximâ ex parte repræsentat. Is autem Liber, ut idem *Codice CLXXXI.* ait, *πολύτιμος* est, sive amplissimus, in Capita ferè sexaginta distributus. Quod minimè quidem mireris, quum, ipso testante *Photio,* non magis *Isidori vitam,* quàm multorum aliorum ætate ipsi vel æqualium, vel superiorum vitas complectatur, illorum gestis ac narrationibus non sine frequenti digressionibus adjunctis. Universa tanti *Philosophi Vita* olim quidem intercidit; ejus tamen jacturam aliquatenus pensant *Photii* Excerpta inde prolixiora, præter minuta Fragmenta plurima, quæ *Suidas* Lexico suo passim interserta servavit; quæque in unum conferri operæ pretium foret sanè maximum.

Φιλόσοφος ἱστορία. Historia Philosophica, quam *Damascii* libris annumerat *Suidas.* Hujusne operis partem *Isidori Vitam* credas? an potius totum? Hæc enim verè *Historia Philosophica* vel inscribi, vel appella-

lari meruit, quippe quæ non magis Isidori Vitam, quàm aliorum multorum Philosophorum res gestas, uti prædiximus, complectatur. Præterea quædam Suidas, allegato ejusdem *Historiæ* testimonio, prodidit, quæ apud Photium in eâ *Vita* certè occurrunt; quædam verò quæ secùs, ut ab ipso tantummodò excerptente prætermissa. Cæterùm *Historiæ* hujusmodi *Philosophicæ* corpus nusquam extat, neque ab ullo (quod sciam) præterquam à *Suida*, memoratur.

Itaque Excerptum (de quo supra) ob argumenti convenientiam ex *Damascii* Libro *Περὶ ἀρχῶν* depromptum videtur. Inde alia quidem Excerpta duo, quorum alterum satis prolixum Joan. Christophorus Wolfius in *Anecdotis Græcis Sacris et Profanis*, Vol. III. à pag. 195. ad 162. Græcè tantùm Hamburgi, anno MDCCXXIII. publicavit, non incommodè adscripto amplissimi eruditissimique Operis initio ac fine, quæ hujusmodi sunt. Initium: Πότερον ἐπέκεινα τῶν πάντων ἐστὶν ἢ μία τῶν πάντων ἀρχὴ λεγόμενη. Finis: Οὐ γὰρ πᾶσα τὰ ἀδύνατα σιωπῆρον, ἀλλὰ τῶν δυοῖν μόνων, ἐν αἷς τὸ μὴ εἶναι παντελῆ ἀπόφασιν ἐδήλου, ταύταις γὰρ εἶπετο τὸ οὐδέν. Verùm hoc, quò magis ab illis diversum, eò vehementiùs delectat in lucem proferre; dumque opus, tot doctorum hominum votis expetitur, prodit universum, liceat saltem particulatim edere.

Ἐκ τοῦ δαμασκίου περὶ τοῦ γενετοῦ.

Οἱ διελέσθαι δεῖ τὰ τοῦ γεννητοῦ σημαγόμενα· ἵνα μάθωμεν πῶς μὲν ὁ πλάτων γεννητὸν λέγει τὸ πᾶν· ὁ δὲ ἀριστοτέλης ἀγέννητον· οὐκ ἐναντιούμενοι πρὸς ἀλλήλους· γεννητὸν τοίνου κοινῶς λέγεται τὸ τὴν ἑαυτοῦ ὑπόστασιν ἀπὸ πινος αἰτίου δεχόμενον· καὶ γὰρ καὶ τὸ ποιούμενον ὑπό πινος ποιῶντος ποιῆται· καὶ τὸ γεννώμενον ὑπό πινος γεννῶντος γεννᾶται· καὶ ἀδύνατον ὡς φησι πλάτων χωρὶς αἰτίου γένεσιν χεῖν· καὶ δῆλον ὅτι κατὰ τοῦτο σημαγόμενον ἀγέννητόν ἐστι τὸ πρῶτον τὸ πάντων ἀπὸν· ὃ καὶ ἐν καὶ ἀπλούστατόν ἐστιν εἴπερ πάντα μετέχει τοῦ ἐνὸς καὶ τὸ μὴ μετέχον οὐδέν ἐστι. τὸ δὲ ἐν οὐ μετέχει τοῦ πλήθους· ὡς τὸ γινόμενον πᾶν πεπληθυσμένον ἐστὶ· τὸ γὰρ πλήθος πρῶσεχῶς ὑπό τοῦ ἐνὸς ὑφίσταται· εἴπερ καὶ μετέχει ἀνάγκη τὸ πλήθος τοῦ ἐνὸς· ἵνα μὴ ἀπειράκις ἀπειρον ἦ. τὸ δὲ ἐν ἀνεκφατον καὶ ἀμέθεκτον τοῦ πλήθους ἐστὶν εἴπερ κυρίως ἐν. τὸ δὲ γε πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πρῶτερον πλήθος ἄτε πρῶ-

σεχῶς αὐτοῦ μετέχον ἠνωμένον τέ ἐστι καὶ ἐν τῷ ἐνὶ μένον. καὶ καθόσον μὲν ὁπωσοῦν πρῶτερον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τὸ ὁπωσοῦν γεννητὸν ἔχει· καὶ διὰ τοῦτο θεολογίας οἱ θεοὶ ἄνδρες ἡμῖν περὶ ἀδεδώκασιν. θεῶν μὲν πλήθος τὸ ἐν τῷ ἐνὶ μένον· καὶ ὡς ἂν εἴπη τις κατὰ πολλαπλασιασμόν σκείνου πρῶτον· γένεσιν δὲ ὑμνοῦντες αὐτοῦ καθόσον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὑφίσταται. ὡς περ καὶ ἀριθμῶν γένεσιν τὸν ἀπὸ τῆς μονάδος θεωροῦμεν πρῶποδισμόν· καθόσον μέντοι ἐν τῷ ἐνὶ μένον ἠνωμένον κατ' ἀκρὰν ἑνωσίαν ἐστὶν οὐπω διακρίσεως ἀναφανείσης ἐν ἡ πρῶτος τὸ μὴ ὄν ἀναφύεται πρῶτος ὄν ἐστιν σκείνο· καὶ ἀρχὴ καὶ αὐτὸ τῶν ὄντων ἐστὶ· καὶ οὐκ ἀπαρχῆς μόνου· ἀρχὴ δὲ ἀγέννητος· ὡς ἐν φαίδρω σακράτης δεικνυσι· τὸ γὰρ αὐθυπόστατον ὁπωσοῦν τοῦτο πρῶτόν ἐστι καὶ κυρίως ὄν· τὸ μὲν γὰρ ἀπλῶς ἐν, τοῦ ὄντος ἀπὸν ὑπόστασιν καὶ τὸ αὐθυπόστατον ὑπερέδρακε· διπλόνην ἐμφαίνων πρὸς τοῦτε ὑφίστατον καὶ τοῦ ὑφισταμένου. τὸ δὲ πρῶτον πλήθος τῷ ἐνὶ κεκρατημένον, τὸ μὲν ὑφίστατον ἔχει διὰ τὸ ἐν· τὸ δὲ ὑφίστασθαι διὰ τὸ πλήθος· καὶ διὰ τοῦτο ἐν μὲν ἀπλῶς οὐκ ἐστὶ τοῦτο· διότι ὑπὲρ αὐτὸ τὸ ἐν ἐστὶ τὸ πάντων τῶν ὄντων ἀπὸν· τὸ δὲ πρῶτον καὶ κυριώτατον ὄν ἐστιν ὅλον ἅμα ὑφιστηκὸς κατὰ τε τὸ εἶναι παρεχόμενος. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οὗτος ἐν τῷ ἐνὶ μένει, τὸ δὲ αἰεὶ τοῦτο δὲ αἰώνιον, συνηρημένον ἐστὶ· πλήθος γὰρ ἠνωμένον ὑπόστασιν· μᾶλλον δὲ ἐν πεπληθυσμένον· οὔτε διάστασιν κατὰ τὴν οὐσίαν οὔτε παρύτασιν κατὰ τὸ εἶναι κυρίως ἐμφαίνει· διὸ καὶ ὄντως ὄν ἐστιν ὅπερ ἐστὶ. μετὰ δὲ τοῦτο πρῶσεχῶς ὑφίσταται τὸ τούτου πρῶσεχῶς ὑφιστάμενον· ὅπερ κινήθη ἀπὸ τοῦ ὄντος ἄλλο μὲν ἐγένετο πρὸς αὐτὸ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν οὐσιώδη κίνησιν· καὶ ὡς περ αὐθυπόστατον σκείνο, οὕτως τοῦτο γέρονεν αὐτοκίνητον· καθόσον μὲν γὰρ σκείνη τῷ ὄντος διὰ κινήσεως ὑπέστη· καθόσον δὲ πρῶσεχῆς ἐστὶ τῷ ὄντι οὐπω διαστὰν ἀπ' αὐτῆς, αὐτοκίνητον γέρονεν ὡς ἦν τὸ πρὸ αὐτοῦ αὐθυπόστατον· ταυτὸν ἔχον τὸ κινῶν καὶ κινούμενον· διὰ τὸ κεκορέσθαι ἐπὶ τοῦ ἐνὸς καὶ ὑπ' αὐτοῦ κρατεῖσθαι· ἀπὸ δὲ τούτου πρῶσεχῆς πὶ πεπληθυσμένον μετέχον πῆ καὶ αὐτὸ τοῦ ἐνὸς· οὐ μέντοι ἐν τῷ ἐνὶ μένον· οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ κρατούμενον. διόπερ μεμερισμένον ὄν οὐδ' αὐθυπόστατον τοῦτο ἐστὶν οὐδὲ αὐτοκίνητον· διότι τὴν ὑπόστασιν τὴν κατὰ ἐν αἰτίαν, οὐκ ἐν ἑαυτῷ ἔχει· ὡς περ τὸ ἠνωμένον καὶ τὸ μετ' αὐτό. εὐθύς δὲ τοῦτο καὶ διάστασιν ὑπέμεινε τῆς τε οὐσίας καὶ τῆς κατὰ τὸ εἶναι περιελάσας· ἄτε τοῦ ἐνὸς ἀποφοιτήσαν καὶ διαστὰν πᾶντι καὶ σῶμα γερονός καὶ τὰ σῶματα συγγενῆ καὶ ἡρόνος αὐτῷ συμπερῆθη ἀπὸ τοῦ αἰώνιου σκείνου τὴν παράτασιν τοῦ εἶναι μερῶν· καὶ τὸ αἰ

ἀεὶ τὸ χρονικὸν παρεχόμενος· οὐκέτι δὲ ἅμα ὅλον ἐνταῦθα· οὔτε κατὰ τὴν οὐσίαν οὔτε κατὰ τὴν εἶναι παράτασιν· ἢ ὡς ἂν εἴποι τις κατὰ τὸν βίον. διὸ οὐδὲ κυρίως ὄν· πολλοῦ τοῦτο τοῦ μὴ ὄντος μετεχῶς οὔτε γὰρ δὲ τὸ τῆς οὐσίας αὐτοῦ μέρος ἐστὶν ὅπερ τὸ δὲ, οὔτε τὸ εἶναι ταυτόν ἐστιν· ἀλλ' ἄλλο τε ἄλλο τοῦ χρόνου βέοντος· ὡς οὐδὲ τὴν ἀπὸ τοῦ αἰτίου γένεσιν ἅμα ὅλην ὑποδέχεται· ἦν γὰρ ἂν καὶ ταῦτο ὄν· ἀλλὰ κατὰ μέρος ὡς δυνατόν· ἐκείν δὲ ὅλως τοῦ ἐνός τὸ ἐν τούτῳ πλήθος καὶ ἐπισημῶς αὐτοῦ μετέχον σύνθετον ἀντὶ ἠνωμένου γέρονε. διὸ καὶ τελείως ἐτέρωθεν τὴν ὑπόστασιν ἔχει· τὸ μὲν γὰρ ἠνωμένον πλήθος ἐν ἑαυτῷ τὸ ἐν ἔχον ἐπεὶ δὴ τὸ ἐν ἐστὶ τὸ πάντων ὑποστατικὸν καὶ κυρίως ὑποστατικὸν καὶ ἀπλήθει τοῦ μόνως ὑφιστάμενος ἀλλ' ὅμως ἐν ἑαυτῷ τὸ ὑφιστάμενον ἔχον αὐθυπόστατον γέρονε. τὸ δὲ σύνθετον πλήθος ἐπισημῶς ἔχει τὸ τῆς συνθέσεως ὄν· καὶ γίνεται τοῦτο εὐθύς τὸ ἐν εἶδος· ὡς ἐν ὕλῃ τῇ τοῦ ποιούτου πλήθους ἀοριστία καὶ διαφάσει γινόμενον· ὡς περὶ τὸ αὐτοκίνητον μέσως ἀμφοῖν ἔχει· τὸ οὖν ὡς εἶδος ἐν ὕλῃ τοῦ ἐνός μετέχον διὰ τὴν σύνθεσιν· καὶ μὴ ἅμα ὅλον ὑφιστάμενος μήτε κατ' οὐσίαν μήτε τὴν τοῦ εἶναι παράτασιν· καὶ μηδαμῶς τοῦ εἶναι ἑαυτῷ ἀίπιον διὰ τὸν μερισμὸν· δι' ὃν οὐκέτι ἐν ἑαυτῷ τὸ ὄν ἔχει· τὸ γὰρ μεριστὸν μέρος μέσως ὑφιστάμενον, οὐκέτι ὅλως οὐδὲ κυρίως ἐστὶν αὐθυπόστατον· ὡς περὶ οὐδὲ τὸ μέρος μέσως κινῶν κυρίως αὐτοκίνητον. ἀμερές γὰρ ἀνάγκη καὶ ἀδιείκτατον εἶναι καὶ ὅλον ὅλως ἑαυτῷ ἐφαρμοστικὸν τὸ κυρίως αὐθυπόστατον καὶ αὐτοκίνητον· τὸ δὲ μεριστὸν καὶ διεσπῶς ἐξωθεν μένον ἔχει τὸ εἶναι· καὶ διὰ τοῦτο οὖν καὶ ὅτι σύνθετον καὶ ὅτι μὴ ὅλον ἅμα ἐστὶν ὅπερ ἐστὶν· ἀλλ' ἐν τῷ γίνεσθαι τὸ εἶναι ἔχει τοῦτο κυρίως ἢ δὴ γεννητὸν ἐστὶ καὶ πρὸς τὸ κυρίως ὄν ἀντιδηρημένον· ἢ καὶ τὸ εἶναι παρ' ἑαυτοῦ ἔχει· καὶ ἅμα ὅλον ἐστὶ τοῦτο ὅπερ ἐστὶ· τὸ δὲ ποιούτου γεννητὸν καὶ μεταβολὴν εὐθύς ἀπὸ τοῦ ὄντος ἔχει καὶ κίνησιν ὅτι μὴ ἔμεινεν ἐν τῷ κυρίως ὄντι· διὸ μὴ μένον ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει τελείως, ἔμεινε γὰρ ἂν ἐν τῷ ἐνὶ καθάπερ τὸ ὄντως ὄν μεταβάλλει καὶ κινεῖται ἀεὶ ἀπὸ τῆς προτέρας ἐξέως· διὸ καὶ ὁ χρόνος αὐτῷ συμπαραθεῖ μετῶν αὐτοῦ καὶ εὐθετίζων ταύτην τὴν ἀπότασιν· ὡς περὶ ἄλλο πημεμερισμένην διάστασιν εὐθετίζει καὶ τὴν σωματικὴν φύσιν εἴτε ὁ τόπος εἴτε ἄλλο πη ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν. τοῦτο μὲν οὖν διὰ τὰς εἰρημίας αἰτίας, τὸ κυρίως γεννητὸν ἐστὶν· αὐτοῦ δὲ τούτου τὸ μὲν προσεχῶς ἀπὸ τοῦ ὄντος ὑφιστάμενον ἄτε ἀκινήτου τούτου ὄντος καὶ ἀεὶ τὴν αὐτὴν ἔχοντος κατάστασιν καὶ κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ δύναμιν καὶ κατ' ἐνέργειαν· δεῖ καὶ

αὐτὸ μένειν ἀεὶ γινόμενον. τοῦ μὲν κυρίως ὄντος εἰς τὸ γινόμενον ὑπελθόντος· τοῦ δὲ ἀεὶ τοῦ αἰωνίου εἰς τὸ χρονικὸν ἀεὶ· τὴν γὰρ τοῦ ὄντος τελειότητα καὶ παντότητα τὴν ἅμα ὅλην ὑφιστάμενος τοῦτο κατὰ μέρος ὑποδέχεται τὴν ἀπειρον ἐκείνου δύναμιν τῷ ἐπ' ἀπειρον τοῦτο μιμούμενον τοιοῦτος ἡμῖν ὁ πολυτίμητος οὐρανόσ ἀνεφάνη· φάτος ἐν τῇ σωματικῇ φύσει μετὰ τὴν νοητὴν διακόσμησιν ὑποστάς· εἰκὼν καλλίστη πρὸς τὸ τῶν παραδειγμάτων ἀείρον· ἀπὸ γὰρ ἐνώσεως καὶ ταυτότητος εἰς ὁμοιότητα τὴν πρὸς τὸ ὄν συναπτόμενον· κινήσεις δὲ ἀκινήτως οὐκ ἐν καὶ μεταβαλὼν ἀμεταβλήτως μόνως ἐκείνας ἔχει τὰς μεταβολὰς· ὅσα τῷ μονίμῳ συνυπάρχειν ἠδύνατο. διὸ κίνησιν μὲν τὴν κατὰ τόπον ἔχει τὴν μενούσης τὴν οὐσίας καὶ τῆς κατ' οὐσίαν διαθέσεως δυναμένην ἐπιτελεῖσθαι· αὐτὴ γὰρ τῶν μεταβολῶν ὡς ἦκεται τῆς οὐσίας καὶ τῆς διαθέσεως ἀπεται καὶ τῆς κατὰ τόπον δὲ ἐκείνην ἔλαχε καθ' ἣν καίτοι κατὰ τόπον κινούμενος, οὐκ ἐξίεται τοῦ τόπου ἀλλ' ἐν τῷ αὐτῷ μένει κινούμενος τῶν κατ' εὐθείαν κινουμένων, οὐ δὲ τὸ βραχύτατον ἐν τῷ αὐτῷ μενόντων τόπων· ὡς τὴν κύκλω κίνησιν μονίην μᾶλλον εἶναι ἢ κίνησιν· εἴπερ τὰ κατ' αὐτὴν κινούμενα θαύμαστον δὴ πῶς τρέπον τῷ μὲν ὅλως μένει· τοῖς μέρεσι δὲ περιδιναίται· αἰδῖος δὲ ὢν διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἀκινήτου προσεχῶς ὑπόστασιν, τῆς ἀπὸ τοῦ μὲν ὄντος εἰς τὸ ὄν μεταβολῆς ὑπερανέχει· εἰ γὰρ ἐγίνετο ποτὲ μὴ πρότερον ὄν, ἀνάγκη καὶ τὸ ἀίπιον αὐτοῦ ποῖαν τίποτε μὴ πρότερον πεποιηκὸς καὶ μηκέτι ἀκίνητον· μὴ δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον φυλάττεσθαι· καὶ εἰ ἐφθείρετο αὐτό τε ἐξείηται ἂν τῆς πρὸς τὸ ἀκίνητον ἀίπιον ὁμοιότητος· καὶ τὸ ἀίπιον τὸ προσεχῶς οὐκέτι ἀίπιον ἦν· οὐδὲ τὸ εἶναι ποιῶντα προσεχῶς ὑπὸ αὐτοῦ ὑφιστάμενα· ἢ δὲ αὐξήσεις καὶ μείωσεις γένεσις πῶς οὐσα καὶ αὐτὴ καὶ φθορά, παντελῶς ἀλλότρια τοῦ προσεχῶς ὑπὸ ἀκινήτου αἰτίου γινόμενου γεννητοῦ καθέστηκεν· ἢ δὲ ἀλλοίωσις κατὰ πῶς τρέπον ὄν ἴσως προϋόντες εἰσόματα, δυνατήπως ἐπ' αὐτοῦ θεωρεῖσθαι· τοῦτον δὲ ὑποστάν τὸ φάσιον καὶ τελειότατον τῆς σωματικῆς ὑποστάσεως γόνιμον καὶ αὐτὸ ὑπάρχει οὐ μέντοι παντελῶς ἀμετάβλητον· καὶ γὰρ πολλῶν καὶ μακαρίων μετέχεν ἀπὸ τοῦ γεννήσαντος ἀγαθῶν ὡς ἐν τῷ πολιτικῷ φησὶν ὁ πλάτων, ἀλλ' οὖν κεκοινώνηκε γε καὶ σώματος τουτέστι διέση καὶ ἐμερίσθη· καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ ὄντος ἔκτασιν ὑπέμεινε. διὸ μεταβολῆς ἀμοίρω μένειν αὐτῷ παντάπασιν ἀδύνατον ἦν· μεταβάλλον δὲ κατὰ τε τὴν τοπικὴν κίνησιν καὶ τοὺς χηματισμούς· καὶ ἄλλοτε ἐν ἄλλῃ ἔξει καθιστάμενον κατὰ τὴν ἄλλοτε ἄλλην ὑπὸ τῶν αἰτίων

μέθεξιν τῆς ἐπιβαλλούσης αὐτῷ ἀγαθότητος, παράγει τὰ ὑφ' ἑαυτὸν. οὐκέτι ἀκινήτως ὡσπερ αὐτὸς παρήχθη· ἀλλὰ αὐτὰ ὑφίστανται ἐν ταῦθα τοίγῃσι καὶ ἢ κατ' οὐσίαν ἐξεφάνη μεταβολὴ φρώσεως. καὶ γενέσις καὶ φθορὰ τὴν ἀρχὴν ἔχει· ἀλλ' οὔτε ἐν τῷ πάντι μὴ ὄντος ἢ γενέσις οὔτε εἰς τὸ πάντι μὴ ὄν ἢ φθορὰ· διότι καὶ τὰ αἴτια ἀπὸ ἄλλης ἕξεως εἰς ἄλλην μεταβάλλοντα τὰς διαφορὰς τῶν ἐν ταῦθα παρεσχημένων ὑφίστησι. τάχα δὲ σαφέστερον ὧδε ρητέον· τὸ μὲν νοητὸν πλήθος κατὰ τὴν διάκρισιν τὴν ἑαυτοῦ τὴν νοητῶ θεορρημένην ἠνωμένον ἔστιν. ἅτε παντὸς τοῦ ὄντος ὄντος ἐν τῷ ἐνὶ μένοντος. διὸ καὶ οὐ μόνον τὰ διαφορὰ εἶδη ἅμα συσφίεσθαι ἐν ἐκείνῃ τῇ οὐσίᾳ καὶ τὰ ἐναντία· καὶ μετέχει ἀλλήλων· καὶ ἠνωται φρὸς ἄλληλα· ὡς μηκέτι ἐπίστακτον εἶναι τὴν μέθεξιν· μὴ δὲ τὸ ποιῆν καὶ πάχειν χώραν ἔχειν ἐκεῖ. διὸ καὶ γενέσεως τῆς κυρίως ἐξήρηται ἐκείνα. ἐν δὲ τοῖς τοιοῦτοις τῶν κυρίων γινόμενων διαστάσεως ἀναφανείσης καὶ μερισμοῦ καὶ μεταβολῆς ἀλλ' οὐ σωζομένης ἐλικρινοῦς τῆς φρὸς τὸ ἀμείριον ὁμοιότητος, διακρίεται μὲν τὰ συμπληρῶντα τὴν οὐσίαν ἐκείνην καὶ μέρη καὶ εἶδη· δρᾶ δὲ εἰς ἄλληλα· καὶ πάχει ὑπ' ἀλλήλων· ἅτε διαστάντα ἀπ' ἀλλήλων. μενούσης δὲ ὅμως τῆς οὐσίας, καὶ δρᾶ τὰ δρῶντα καὶ πάχει τὰ πάχοντα τελειωτικῆς οὐσίας τῆς ἀλλήλων ἐνεργείας· τῇ γὰρ ἀλλήλων μετοχῇ τὴν ἐν τῷ ὄντος ὄντι ἔνωσιν ἀπεικονίζεται τὰ ἐν τῷ γινόμενῳ εἶδη· ἀλλὰ τὰ μὲν ἐν τῷ φροσεχῶς ὑπὸ τοῦ ὄντος ὑφιστάμενῳ, τελειουργῶς τοῦτο δρᾶ· τὰ δὲ ἀπὸ τούτων ὑφίσταμενα λοιπὸν ἀπὸ τοῦ αἰεὶ τοῦ χρονικοῦ φρὸς τὸ ποτὲ τὸ ἐν μέρει χρόνου ὑπελθόντα. διότι κατὰ τὰς ἄλλοτε ἄλλας γινόμενας διαθέσεις τῶν οὐρανόθεν ὑφίσταται· ὡς ταδί μὲν, ἐν τοῖσδε ποῖς ζωδίοις τοῦ ἡλίου τυγχάνοντος· ταδί δὲ ἐν τοῖσδε. πολλῆς οὖν γινόμενης τῆς ἐν τῷ ἐσχάτῳ πλήθει διαστάσεως καὶ τῶν ὑπὸ σελήνην οὐσιῶν, ἐν τῶν οὕτω διεσκηκότων συσθεθειμένων, οὔτε πάντα μετέχει πάντων, οὔτε πάντα ἐν πᾶσιν· ἀλλ' ὅσα μὲν διάφορα ὄντα ἐν ἐνὶ εἶδει σινδεδράμικε, ταῦτα δύναται συσπάρχειν ἀλλήλοις ἀσταστάσεως ἀλλήλως μετέχοντα· τὰ δὲ ἐναντία τὴν πᾶσαν ἐν τῷδε διάστασιν ὑπομείναντα, συνάγεται μὲν εἰς τοῦτο πάντως· καὶ μάλιστα τὰ γενικώτερα οἷον θερμότητες ψυχρότητες ξηρότητες ὑγρότητες· καὶ τὰ συσφύουσα τούτοις ἐκάστη τῶν αἰσθήσεων ἀνπιληπτά· οἷον λευκότητες· μελανία· ὀξύτητες· βαρύτητες· γλυκύτητες· πικρότητες· τραχύτητες· λειότητες· καὶ αἰ κατὰ τὰς ὁσμὰς ἀνπιθέσεις. συνάγονται δὲ οὐ καθ' αὐτὸ· ἀλλὰ τῶν μὲν ἐόντων αὐτοῖς σωματῶν ἐν οἷς ὑφίσταται·

σι. ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ φρῶτα φοιχέια· πῦρ· ἀήρ· ὕδωρ· γῆ· ἐξ ὧν τὰ ἄλλα συνίσταται· τάτε ζῶα καὶ τὰ φυτὰ· ἀλλ' ὅταν μὲν ἐναρμονίου καὶ συμμετρῶν πινὸς ἀπὸ τῶν οὐρανόθεν τύχη φρὸς τὸ δὲ πῆ τῶν συσθετῶν εἰδῶν ἐπιτηδεύονται ἐχούσης, ἐλλάμπει τότε τὸ εἶδος ἐκείνο· καὶ αὐτὸ τε συνέχει τὴν τῶν ἐναντίων συσφρομὴν καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐκείνο συνέχεται· ὅταν δὲ τὰ ἐναντία διὰ τὸ φύσει δύσμικτον οἶον πῦρ καὶ ὕδωρ ἐπιμένη μαχόμενα κατὰ τὰς ἐναντίας ποιότητος, τότε ἀνάγκη ποτὲ τὸ ἕτερον ἐπικρατοῦν ἐκ τῆς τοῦ ἀντικειμένου μειώσεως συν-αυξέσθαι· καὶ φθίνεται μὲν τότε τὸ σύνθετον εἶδος ἐκείνο· τὸ πιάδε συμμετρία τῶν φοιχέων πεφυκὸς ἐπιγίνεσθαι· οἷον τὸ τοῦ βοῦς ἢ τὸ τοῦ ἴωπου· ἄλλου δὲ εἶδους συμμετρίας τοῖς φοιχέας ἐγγυνομένου κατὰ τὴν πλεονεξίαν καὶ μειονεξίαν τῶν φοιχέων καὶ ἄλλης ἐπιτηδεύοις. μέλιτι μὲν ἀπὸ βοῶς· σφῆκες δὲ ἀφ' ἴωπων γίνονται· καὶ σκώληκες ἀπὸ διαφόρων ζῶων καὶ φυτῶν. ἐστὶ δὲ ὅτε πολλῆς πινὸς πλεονεξίας τῶν φοιχέων ἐν τοῖς συσθετοῖς γινόμενης, ἢ χαμῶντα λοιπὸν ἢ γηράσαντα, ἀνεπιτήδεια γίνονται φρὸς σύνθετον εἶδος ὑποδοχῆ· καὶ διαλυθέντος τότε εἰς τὰς ἑαυτῶν ὁλότητας χωρεῖ· καὶ ἐκνεασθέντα ἐκεῖ καὶ ἀνήσαντα, τότε πάλιν ἐρχεται φρὸς σύνθεσιν· δηλοῖ δὲ μάλιστα τὸ ὕδωρ ταῦτα τότε φρὸς γενέσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεύει· ὄν ὅταν καθαρὸν γένηται καὶ τῆς ἑαυτοῦ ὁλότητος ἀπομερίζεται· ὡς ἀπὸ πηγῶν ὁράται· καὶ δηλονότι καὶ ἢ γενέσις ἐν ταῦθα καὶ ἢ φθορὰ μεταβολὴ τίς ἐστίν. ὑπὸ τε τοῦ ἐναντίου γινόμενῃ καὶ ἐν τῆς ἐναντίας ἕξεως εἰς τὴν ἐναντίαν μεθισταμένη. ἐπὶ μὲν τῶν φοιχέων τοῦ ὕδατος εἰ τύχη ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὴν ἐναντίαν ἑαυτοῦ σύστασιν τὴν πύρειον μεταβαλλομένου· καὶ οὕτως γίνονται τὸ πῦρ ἐξ ἐναντίας μὲν ἑαυτοῦ τοῦ ὕδατος κατὰ τὰς ἐναντίας ποιότητος· ὑπὸ τοῦ ἐναντίου δὲ τῷ ὕδατι τοῦ πυρὸς· δῆϊ γὰρ τὸ μὲν φθειρόμενον ἐναντίον εἶναι τῷ φθείροντι· τὸ δὲ γινόμενον ταυτὸν τῷ ποιῶντι· ἢ γὰρ τῶν φοιχέων πίνους εἰς αὐτὰ μεταβολὴν τῶν ποιῶντων ἐκ τῶν παχόντων ἔστιν. ἐπιτηδεύει ἐχόντων δηλονότι τῶν ὑποκειμένων φρὸς ἐκάτερον· καὶ ἢ φθορὰ πάλιν ὑπὸ τοῦ ἐναντίου γίνονται· φθίρεται γὰρ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ πῦρ· ὡς καὶ ἢ ἄλλου φθορὰ, ἄλλου γενέσις· καὶ ἢ ἄλλου γενέσις· ἄλλου φθορὰ. τῶν μὲν ποιότητων ἀπολλυμένων εἰς τὸ μὴ ὄν ὅταν γὰρ ἐξ ὕδατος γένηται πῦρ ἢ ψυχρὰ καὶ ὑγρὰ ποιότης οἴχεται· τῆς σωματικῆς οὐσίας τὰς τοῦ πυρὸς μεταλαμβανούσης ποιότητος· καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ἐξ οὐσίας εἰς οὐσίαν μεταβολὴ γίνονται· ὅταν δὲ ἀμυδρότερα πῆ δρᾶσις καὶ πῆσις εἰς ἄλληλα τῶν φοιχέων κατὰ τὰς ποιότητας γί-

γινεται ὡς ἀλλήλοις ὑφ' ἑαυτῶν ποιῆν διάθεσιν
καὶ θερμαίνεσθαι μὲν τὸ ὕδωρ μένον ὕδωρ. ψύ-
χεσθαι δὲ ἢ ὑγραίνεσθαι τὸ πῦρ μένον πῦρ, τί-
τε ἀλλοίωσις λέγεται καὶ πάθος τὸ συμβαί-
νον· ὅτι μὴ ἄλλη τις οὐσία ἐξ ἄλλης· ἀλλ'
ἄλλοια γέρονε μόνον· καὶ δῆλον ὅτι οὐχ ἢ τυ-
χοῦσα μόνον γίνεται ὑπὸ τοῦ τυχόντος διάθε-
σις· ἀλλ' ἢ ἐναντία ἐκ τῆς ἐναντίας· τὸ γὰρ
πάχον ὑπὸ ποιούντος πάχον· καὶ ποιούντος κα-
τὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν· καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι· οὐ-
τω γὰρ ποιῆ τὰ κατὰ φύσιν ποιούντα. τοιοῦ-
τον πάχει πάθος οἷον ἦν τὸ ποιῶν· ἦτοι καθ'
αὐτὸ ἐπιτελεῖ καὶ φυσικῶς· τὸ δ' οὕτως ποιῶν πά-
θος ἐμποιεῖ ὁποῖα ἦν ἢ ποιότης αὐτοῦ καθ' ἦν
ποιῆ· τὸ γὰρ ποιῶν φυσικῶς εἰς ἑαυτὸ μετα-
βάλλει βούλεται τὸ πάχον μεταβάλλεται δὲ
τὸ ἐναντίον εἰς τὸ ἐναντίον· καὶ ἢ ἐν τῷ ψυχρόμενῳ
θερμότης, εἰς τὴν ἐν τῷ ψυχρόντι ψυχρότητα·
ἀλλ' ὅταν μὲν ὡς εἶπον ἀλλοίωσις ἢ τὸ γινόμε-
νον, ἀτελῶς ταῦτα γίνεται· καὶ ψύχεται μὲν τὸ
ὑπερπερὶ ὑπάρχον θερμὸν· οὐχ οὕτως δὲ ὡς τε-
λειῶς ψυχθὲν μεταβάλλει εἰς τὴν τοῦ ψύ-
χοντος φύσιν· ὅπερ ἐπὶ τῶν φθειρομένων καὶ γι-
νομένων συμβαίνει· πάντως γὰρ τὸ ἐναντίον
δρα· καὶ ἐκεῖνο φθείρει· μεταβάλλει εἰς ἑαυτὸν
βουλόμενον τὸ πάχον. εἰ γὰρ καὶ τὸ πῦρ τὸ
ἀέρα μεταβάλλει εἰς ἑαυτὸ καὶ ἐκφλογοῖ· ἀλλ'
οὐ τῆ θερμότητι, ξηρὸν ποιῆ καθ' αὐτὸ· ἀλλὰ
τῆ ξηρότητι· καὶ ἢ θερμότης κατὰ συμβεβη-
κὸς τῆ ξηρότητι συσφραγῆ· ὡς καὶ συλλογί-
σαι ἂν οὕτως. τὰ φυσικῶς δρῶντα τῶν ὑπὸ σε-
λήνην, ἑαυτὰ πολλαπλασιάζειν ταῦτα βουλό-
μενα δρῶ. τὰ διὰ τὸ πολλαπλασιάζειν ἑαυ-
τὰ δρῶντα, μεταβάλλει πάχοντα εἰς ἑαυ-
τὰ· μεταβάλλοντα εἰς ἑαυτὰ τὰ πάχοντα
τὰ ἐν τοῖς πάχουσι μὴ δυναμένοις συνυπάρ-
χειν ἑαυτοῖς φθείρουσι. τὰ δυναμένα συνυπάρ-
χειν ἐν τῷ κοινῷ ὑποκειμένῳ οὐ φθείρει ἀλλη-
λα. φθαρέτων οὖν τῶν ἐν τῷ πάχοντι ἐναν-
τίων, ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ποιούντι ἐναντίων, τὸ
ὑποκείμενον φθοραζόν τὰς τοῦ ποιούντος ποιό-
τητας ἢ ποσότητες ἀνθ' ὧν ὑπερπερὶ ἔχεν ἐναν-
τίων αὐταῖς μεταβάλλεται εἰς τὴν τοῦ ποιούν-
τος φύσιν· καὶ γίνεται ὑπερπερὶ ὃν ὕδωρ, ὑπὸ
τοῦ πυρὸς πῦρ διὰ μέσου ἀέρος τῆς θερμότη-
τος ὑπερπερὶ ὡς δραστικωτέρας τὴν φύξιν ἐκβαλ-
λοῦσις ἀπὸ τοῦ ὕδατος. εἶτα καὶ τῆς ξηρό-
τητος τὴν ὑγρότητα· καὶ μεγέθη δὲ καὶ χηρὰ σώ-
ματα ὅσα μὴ δύναται συνυπάρχειν ἀμειβε-
ται εἰς τὰ ἐναντία· καὶ οὕτως ἢ σωματικὴ διά-
φρασις τοῦ ὕδατος ἢ εἰ πᾶν ἄλλο ἐστὶν ἐν αὐτῷ
ὑλικωτέρῳ τὰς ἐναντίας ὧν εἶχε ποιότητας εἰς-
δεξάμενον, εἰς πῦρ μετέβαλλεν ἀπὸ ὕδατος
μεγόντων τῶν ὑπερπερὶ τὸ πῦρ κοινῶν· ἄπερ καὶ
συνυπάρχειν ἢ δύνατο ἐκτερας ποιότησιν. εἶτε

ἢ σωματικὴ φύσις ἐστὶν αὐτῇ μετὰ πιναν ἐνίο-
τε κοινῶν, εἶτε ἢ ὑπερπερὶ ὑλικῆ μεταβολῆς γὰρ
γινόμενης, ἀνάγκη πὶ μὲν εἶναι περὶ ὃ γίνεται
ἢ μεταβολή. τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ κυρίως μεταβαλ-
λόμενον κατὰ τὰς ποιότητας· καὶ οὐ μόνον ἐπὶ
τῆς γενέσεως οὕτως ἔχει τοῦτο καὶ τῆς ἀλλοιώ-
σεως ἢ περὶ χρώσεως τῶν ἐτέρων ὑπερπερὶ τῶν ἐτέ-
ρων ποιότητων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς αὐξήσεως καὶ
μειώσεως τῆς φυσικῆς· τὸ γὰρ αὐξόμενον φυ-
σικῶς οἷον τὸ τρεφόμενον μεταβαλὼν τῆς τρε-
φῆς τὰς ἐναντίας ὑπερπερὶ ἑαυτὸ διαθήσει καὶ ἐξ-
ομοιωσάσιν αὐτὴν οὕτως ἑαυτῷ φθορῶν καὶ αὐ-
ξήσεως· καὶ ἂν ἔχει πὶ θρεπτικὸν ἢ ψυχρικὴ δύ-
ναμις· ἀλλὰ κατὰ τὰς φυσικὰς μεταβολὰς
οὕτως ἐπιτελεῖται, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ τόπον
κινούμενα μεταβάλλει τόπον ἐκ τόπου τοῦ κι-
νουμένου μένοντος· ὡς πᾶσα ἢ ὑπὸ σελήνην τρε-
πὴ μεταβολή ἐστὶ μένοντος κατὰ πὶ τοῦ μετα-
βαλλομένου. διὸ οὐκ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἀλλ' ἐξ
ὄντος γίνεται τὰ κατὰ χρόνον γινόμενα· ὡς περὶ
γὰρ τοῦ χρόνου κατ' ἦν ταῦτα γίνεται φθορῶν
πάρχει τις ἄλλος χρόνος μετ' ὃν οὗτός ἐστιν, οὐ-
τως καὶ τοῦ γινόμενου φθορῶν πὶ ἄλλο
μετ' ὃ καὶ ἐξ οὗ γέρονε τὸ γινόμενον. εἰκότως οὖν
καὶ ἀριστοτέλης τὴν μεταβολὴν ὡς γένος ἔθετο
πάσης τῆς ὑπὸ σελήνην τρεπῆς ἐν τοῖς φυσι-
κοῖς. εἰκότως δὲ καὶ αἰδίδος ἐστὶν αὐτῇ ἢ μετα-
βολῆ· οὐ μόνον ὅτι ὑπερπερὶ αἰδίδου τῆς ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ μεταβολῆς τῆς κατὰ τὴν τοπικὴν κίνη-
σιν καὶ τοὺς διαφορῶν χηματισμοὺς ὑφίσταται·
ἀλλ' ὅτι καὶ ἢ ἄλλου φθορὰ, ἄλλου πάντως ἐστὶ
γένεσις. εἰκότως δὲ τὰ ἐνταῦθα ἀπλᾶ σώμα-
τα τῆς μὲν ὁλότητι τῆς ἑαυτῶν αἰδίδια κατὰ
μέρη δὲ τὴν γένεσιν ὑπομένει καὶ τὴν φθορὰν·
εἰ γὰρ καὶ ἢ τῶν συσφραγῆτων μεταβολὴ κατὰ
ταῦτα γίνεται φθορῶν καὶ διαλυόμενα φέρη-
ται εἰς τοὺς οἰκείους τόπους φυσικῶς καὶ τὰς
ιδίας ὁλότητας. μένουσι δὲ ἐκείναι μέρη ἑαυ-
τῶν φθορῶν καὶ πάλιν μέρη δεχόμενα· καὶ
τοῦτο αἰδὶ διὰ τὴν αἰδιδότητα τῆς μεταβολῆς·
εἰκότως δὲ μεταβολῆς οὐσης τῆς ἐξ ἐναντίας
ἐξέως εἰς τὴν ἐναντίαν ὑπερπερὶ τοῦ ἐναντίου αὐ-
τῆ αἰτίου μεταβάλλεται· διὸ περὶ ἐν τῷ ὑπερ-
περὶ τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως ὁ ἀριστοτέλης τὰς
ἀρχὰς τῶν ἐν γένεσι καὶ φθορᾷ φυσικῶν ζῆ-
των, τὰ ἐναντία φησὶ τὸ τοῖσιν ὑποκείμενον·
καὶ δηλονότι τὰ μὲν κατὰ ποιότητα γινόμενα
καὶ φθειρόμενα ἐναντίας ἔχοντα ποιότητας ἐξ
ἐκείνων μεταβάλλει· τὰ δὲ κατ' οὐσίαν μετα-
βάλλοντα· οἷον τὸ πῦρ κατὸ πῦρ ἢ ἄνθρωπος
κατὸ ἄνθρωπος αὐτὰ μὲν μεταβάλλει κατὰ τὴν
τῶν ποιότητων εἰς ἄλληλα μεταβολῆ· καθόδε
πῦρ ἢ κατὸ ἄνθρωπος, οὐσίαι εἰσὶ. τῆ δὲ οὐσία οὐκ
ἐστὶν ἐναντίον εἶδος. ἐκ τίνος οὖν ὁ ἄνθρωπος γί-
νεται. ἐκ τοῦ μὴ ἄνθρωπος μὲν· πεφικότες δὲ

γενέσθαι ἀνθρώπου. τοιοῦτον δὲ τὸ σπέρμα καὶ τὸ καταμήνιον· μὴ ὄν ἄνθρωπος πεφυκὸς δὲ οὔτε γὰρ ὄν ἄνθρωπος, γένοιτ' ἂν ἄνθρωπος· τὸ γὰρ ὄν οὐ γίνεται· οὔτε μὴ ὄν μὴ δὲ πεφυκὸς γένοιτ' ἂν ἄνθρωπος. κοινῶς οὖν τέρησιν ἔθ' ὅ καλεῖν πῦτε· ὡς τὸ γεογενὲς σκυλάκιον ἐπερήσθαι λέγεται ὀφθαλμῶν· ὅτι πέφυκεν ἔχειν· τὸ μέντοι τελείως ἐκτυφλωθέν κατ' ἄλλην τέρησιν τὴν μὴ ἀνακάμπουσαν ἐπερήσθαι λέγεται ὀφθαλμῶν· ἢ γὰρ γενεοσυργὸς τέρησις ἀφ' ἧς εἰς τὸ εἶδος μεταβάλλει τὰ λεγόμενα γίνεσθαι ψυχροῦ γίνεται· καὶ διὰ τοῦτο ἐκ θερμοῦ. τὸ γὰρ ξηρὸν οὐ πέφυκε μεταβάλλειν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ· συνυπάρχει γὰρ αὐτῷ δύναται. εἰ οὖν τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶδος γίνεσθαι τὸ γινόμενον, οὐ πᾶσιν ὑπάρχει τοῖς γινομένοις· οὐ γὰρ δὴ παρῶς καὶ ταῖς οὐσίαις· οὐ γὰρ ἐστὶ πὶ τῇ οὐσίᾳ ἐναντίον· τὸ δὲ ἐκ τοῦ μὴ τοιοῦτου πεφυκὸς δὲ, πᾶσιν ὑπάρχει· καὶ τοῖς ἐξ ἐναντίων εἰδῶν μεταβάλλουσι, ἐκόντως κοινικῶς τῆς γενέσεως ἀρχάς, εἶδος καὶ τέρησιν καὶ τὸ ὑποκείμενον εἶπεν ἀριστοτέλης. ἐναντίον δὲ καλεῖ τὸ εἶδος καὶ τὴν τέρησιν οὐ κατὰ τὸ κύριον τοῦ ἐναντίου σημαζόμενον· εἶδη γὰρ ἐστὶν ἄμφω τὰ ἐναντία· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀντίθεσιν ἀντίκειται γὰρ καὶ ταῦτα ἀλλήλοισι. μεμνησθαι δὲ χρὴ ὅτι καὶ παρῶς ἢ οὐσία μὴ ἐξ ἐναντίου γίνεται κυρίως· μὴ δὲ εἰς τὸ ἐναντίον φθείρεται· διὰ τὸ μὴ εἶναι οὐσίαν οὐσία ἐναντίαν· ἀλλὰ παρῶς μὲν ἐκ τῆς οἰκείας τέρησεως. ἔπειτα διὰ τὰς τῶν ἐναντίων γενέσεις, καὶ αὕτη τὸ γίνεσθαι ἔχει· καὶ αὐτὴ πάλιν διὰ τὰς τῶν ἐναντίων εἰς τὸ ἐναντίον φθοράς τὸ φθείρεσθαι· ὅτι γὰρ αἱ ἐν τῷ σπέρματι καὶ καταμηνίῳ ποιότητες καὶ ποσότητες· εἰς αἷς πεφύκασι ἐναντίας ἑαυτῆς οὐσας τὰς τοῦ ἀνθρώπου μεταβάλλουσι. τό τε εἶδος τοῦ ἀνθρώπου παραγίνεται· καὶ πάλιν ὅταν πλεονοκτισάντων πινῶν φοιχείων καὶ τῶν ἐναντίων ἡσθηθέντων, εἰς ἀναρμωσίαν ὑπερηχθῆ τὸ ὑποκείμενον, τότε φθείρεται· ἄλλως δ' οὐ. ἀλλ' ἴδωμεν κατὰ ποῖον μὲν τοῦ γινητοῦ σημαζόμενον ὁ ἀριστοτέλης ἀποφάσκει τοῦ οὐρανοῦ τὸ γινητὸν ἀγέννητον αὐτὸν ἀποδείξαι ἀπουδάζων· κατὰ ποῖον δὲ ὁ πλάτων τὸν κόσμον γινητὸν φησιν. ὁ μὲν οὖν ἀριστοτέλης ὅτι γένεσιν καλεῖ ταύτην μόνην τὴν ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι εἰς τὸ εἶναι κατὰ χρόνον μεταβολὴν ἢν πάντως φθορὰ διαδέχεται. δῆλον μὲν ἐξ ὧν οὐκ ἀγέννητον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀφάρτα ἀποδείξει τὸν οὐρανό. ἐπὶ δὲ μάλλον ὅταν ἀποδείξει ὅτι τὸ γινόμενον φθείρεται· καὶ τὸ ἀνάπαλι· δῆλον γὰρ ὅτι γένεσιν καὶ φθορὰν ταύτας λαβὼν τὰς ἐν μέρει χρόνου γινομένας· καὶ τοῖς ὑπὸ σελήνης ὑπαρχούσας· διόπερ ἄλλην τιὰ εἶπεν οὐσία παρὰ

τὰ ὑπὸ σελήνης τὴν τοῦ οὐρανοῦ παρῶς τούτων τῇ φύσει καὶ τελειοτέρην. ὡπερ γὰρ βαρὺς καὶ κοφύτητα καὶ τὴν ἐπ' εὐθείας κίνησιν ἴδια τῶν ὑπὸ σελήνης ὄντα ἀποφάσκει αὐτῆς, οὕτως καὶ τὸ γινητὸν αὐτῶν καὶ φθαρτὸν. καὶ τοῦτο μὲν ἀναφίλεκτον οἶμα καὶ ἐκ τοῦ μεταβολὴν πᾶσα τὴν γένεσιν ἔχειν καὶ τὴν φθορὰν. ὡς ἄλλου μετ' ἄλλο γινομένου καὶ φθειρομένου· καὶ τοῦ παρὸς τοὺς λέγοντας γινητὸν μὲν ἀφάρτα δὲ τὸν κόσμον ἀντιλέγειν καὶ δεικνύειν ὅτι το γινόμενον πάντως καὶ φθείρεται· καὶ οὐδὲν χαρὸν τὸ τὰ πᾶσι παρόδηλα βουλόμενον αἰεὶ λαμβάνειν τὸν ἀριστοτέλην τοῦτο λέγειν γινητὸν τὸ πάσης γενέσεως μετέχειν καὶ ἐναργῶς ὁράμενον ἐν μέρει χρόνου γινομένον τε καὶ φθειρόμενον. ὁ δὲ γε πλάτων οἶδε μὲν καὶ ταύτην τὴν γένεσιν τὴν τῶν ὑπὸ σελήνης τὴν ἀντικειμένην τῇ φθορᾷ ἐν τῷ ἴ τῶν νόμων γραφῶν οὕτως. γίνεται δὴ πάντων γένεσις ἢνίκα ἀπὸ πάθη ἢ δῆλον. ὡς ὅποταν ἀρχὴ λαβοῦσα αὖξιν εἰς τὴν δευτέραν ἔλθῃ μεταβάσιν· καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν πλησίον καὶ μέγρι τριῶν ἔλθοῦσα, ἀσθησὶν καὶ τοῖς αἰσθανομένοις. μεταβάσιν μὲν οὕτω καὶ μετακινούμενον γίνεται ἅπαν. ἐπὶ δὲ ὄντως ὄν ὅποταν μένη. μεταβάλλον δὲ ἄλλην ἔξιν, διέφθαρται παντελῶς· οἶδε δὲ καὶ τὴν ἐτέραν κατ' ἦν τὸ εἰς διάφασιν σωματικὴν ὑπελθὸν οὐ διυάμενον ἐπὶ ἑαυτὸ παράγειν· ἀλλ' ἐξ ἄλλου πρὸς αἰτίου μόνως ὑφίσταμενον, γινητὸν λέγεται παρὸς τὸ ὄντως ὄν ἀντιδῆρημένων. ὡς παρὸς αἶπον ἑαυτοῦ παρσεχεῖς· ἀνάγκη γὰρ τὸ γινόμενον καὶ τὸ τὴν ὑπόστασιν ἐτέρωθεν ἔχον ἀπὸ τοῦ ὄντος καὶ αὐθυπόστατου ὑφίστασθαι ἢ ἐπ' ἀπειρῶν ἵεσθαι. γινητὸν αἰεὶ πθέντας παρὸς γινητοῦ. τοῦτο δὴ τὸ γινητὸν μετὰ τοῦτο δευσάμενος ἐν πημαίῳ κατ' αὐτὸ γινητὸν εἶναι τὸν κόσμον φησὶ· καὶ ὁ μὲν ἄμφοιν δευσιμὸς ἀπὸ τῶν γνωστικῶν ἐν ἡμῖν διυάμεων γινόμενος, ὅθεν δὲ πῶς ἔχει· τί τὸ ὄν αἰεὶ γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον· καὶ τί τὸ γινόμενον μὲν ὄν δὲ οὐδέποτε. τὸ μὲν δὴ νόησει μετὰ λόγου περιληπτόν, αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ὄν διατελεῖ τὸ δ' αὐτὸ δόξη μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαζόν γινόμενον τε καὶ ἀπολλύμενον· ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. κατὰ δὲ τοῦτο τὸ γινητὸν καὶ τὸν κόσμον ὑπὸ τοῦ ὄντος (leg. ὄντως) ὄντος ὑποστάτα θεοῦ παρσεχεῖς, γινητὸν εἶναι φησὶ γραφῶν οὕτως ὁ πλάτων περὶ τοῦ κόσμου· παρῶς ἦν αἰεὶ γενέσεως ἀρχὴν ἔχον οὐδεμίαν ἢ γέρονε. γέρονε ὁρατὸς γὰρ ἀπὸς τέ ἐστι καὶ σῶμα ἔχον. τὸ δὲ τοιοῦτον πᾶν, γινόμενον καὶ γινητὸν ἐφάρτη· τὸ μὲν γὰρ αὐθυπόστατον ἀμερές εἶναι χρὴ· καὶ ὅλον ὅλα ἑαυτῷ συναρμώθειν· καὶ διὰ τοῦτο μὴ ὄν αὐθυπόστατον, ὑφ' ἐτέρου πάντως ἔχει τὸ εἶναι· καὶ διὰ τοῦτο γινητὸν λέγεται. ἐπει-

δὴ

δη δὲ πινεσ τὸ ἐν τῷ ὀρεισμῷ τοῦ γεννητοῦ ἀπολλύμενον ἀταλαμπόρως ἀκούσαντες φθερῶ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ οὐρανοῦ δηλονότι καταγιγασκειν τὸν πλάτωνος νομίζουσιν, ἀναγκαῖον εἶπαι τί ποτε τοῦτο τὸ ἀπολλύμενον σημαίνει. εὐθὺς μὲν οὖν τῷ γινόμενῳ καὶ ἀπολλυμένῳ προσεθεῖν, τὸ, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν, ἐναργῶς οἴμασι τοῖς μὴ φροσιλημμένοις ἐνδείκνυται, ὅτι τοῦ μὲν ποτε ἐξήρηται αἰδίου ὑπάρχον. τὸ γὰρ οὐδέποτε ἐπὶ τῶν αἰδίων λέγεται κυρίως· ἀεὶ δὲ ὑφεστῶς διὰ τὸ προσεχῶς ὑπὸ τοῦ ὄντως ὄντος καὶ τοῦ ἀκινήτου παρῆχθαι· διὰ τοῦτο πάλιν τὸ μὴ αὐθιπόστατον καὶ τὸ μὴ ὄντως ὄν. μὴ δὲ ὄλον ἅμα καὶ πᾶν εἶναι ὅπερ ἐστὶ μεταβολὴν ἔχει πινά· ἄλλο τε ἄλλην δεχόμενον· διὰ τὸ ποιῶν προσεχῶς ἀκίνητον ὑπάρχον· καὶ διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐπιτηδεύοιτητα προσεχῶς ἀπὸ τοῦ ὄντως ὄντος ὑποστάντος· καὶ ὅτι τὴν μεταβολὴν οὐχ ὡς ἐν μέρει χρόνου γινόμενῳ καὶ φθειρομένῳ νομίζει φροσιλεῖν ὁ πλάτων· ἀλλὰ διὰ τὴν σωματικὴν φύσιν δι' ἣν ἅμα πᾶσαι οὐκ ἔχει τὴν ἑαυτοῦ μακαριότητα· ὡσαυτὸ τὸ ὄντως ὄν, ἐκ τῶν ἐν τῷ πολιτικῶν γεγραμμένων ἐστὶ (quod obliteratum apparet) οἴμασι καταμαθεῖν ῥαδιδιον. ἔχει δὲ οὕτως ὡς μνημονεύω· ὄν δὲ οὐρανὸν ἢ κόσμον ἐπωνομάκειμεν, πολλῶν μὲν καὶ μακαριῶν ὑπὸ τοῦ γενήσαντος μετέχεν. ἀτὰρ κεκοινώνηκε τε καὶ σώματος· ὅθεν μεταβολῆς ἀμοίρῳ μένειν αὐτῷ παντάπασιν ἀδύνατον ἦν· καὶ τοι εἶπερ ἐφθείρετο, εἰ μὲν εἰς ἄλλον κόσμον, εἶχεν ἂν χώραν τὸ τῆς μεταβολῆς ὄνομα. εἰ δὲ εἰς τὸ μὴ ὄν οὐκ ἂν μεταβαλεῖν ἐλέγετο· μεταβάλλει γὰρ τὸ μεταβαῖνον ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο. πῶς δὲ ἂν ἀμοίρῳ παντάπασιν εἶπεν εἰ μήτι καὶ ἀμετάβλητον εἶχεν (quod penè totum obliteratum)· ἀλλὰ καὶ ὅτι μήτε ἐν μέρει χρόνου γερονέαι τὸν κόσμον μήτε οὕτω φθείρεσθαι νομίζει ὁ πλάτων ἐκ τῶν ἐν πρῶτῳ γεγραμμένων δηλονότι· φησὶν μὲν ὅτι τὸν χρόνον μετὰ τοῦ οὐρανοῦ γερονέαι σαφῶς λέγει. χρόνος δ' οὖν μετ' οὐρανοῦ γέρονεν. ἀδύνατον οὖν χρόνον εἶναι παρ' οὐρανοῦ. ἐπὶ δὲ οὐκ ἂν ἀπὸ χρόνου πινὸς ὁ οὐρανὸς ἤρξατο γίνεσθαι· φρουπήρησε γὰρ ἂν αὐτοῦ χρόνος· καὶ τοῦ ἐνεστῶτος ἐκείνου καθ' ὃν ἐγένετο ὁ κόσμος, πάντως ἦν φροσιλούμενός τις παρελιλυθῶς· ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέρει χρόνου φθείρεσθαι δύνατον· πάλιν γὰρ μετ' ἐκείνου τὸν ἐνεστῶτα καθ' ὃν φθείρεται ἐστὶ τις μέλλων· εἰ δὲ ἐπήραγεν ἵνα ἅμα γεννηθέντι ἅμα λυθῶσιν ἀπὸ τοῦ ἀλύτου τις αὐτῶν γένηται, δι' αὐτοῦ τούτου τὸ ἀλύτον ἐνεδείξατο· εἰ γὰρ ἀνάγκη τῷ χρόνῳ συλλύεσθαι

66. Interjecto unius propè folii scripturâ vacantis spatio, Πυθαγόρου φιλοσόφου λόγος

τρίτος. κεφάλ. ἰζ.^α + Pythagoræ Philoso-phi Liber tertius. Capita XVII.

Κεφάλ. ἁ Περὶ τῶν οὐρανόων σωματίων, καὶ περὶ κόσμου· Cap. I. De Corporibus cœlestibus, et de Mundo.

Κεφάλ. β Περὶ σχήματος οὐρανοῦ· Cap. II. De figura Cœli.

Κεφάλ. γ Εἰ ἔμψυχος ὁ κόσμος, καὶ προσνοία διοικούμενος· Cap. III. An Mundus animatus sit, et providentiâ gubernetur?

Κεφάλ. δ Εἰ ἀφθαρτος ὁ κόσμος· Cap. IV. An Mundus corruptibilis?

Κεφάλ. ε Εἰ τρέφεται ὁ οὐρανός· Cap. V. An Cœlum nutriatur?

Κεφάλ. ς Περὶ τάξεως κόσμου· Cap. VI. De ordine Mundi.

Κεφάλ. ζ Περὶ τῶν ἐν οὐρανόων νομμένων κύκλων· Cap. VII. De Circulis, qui in Cœlo intelliguntur.

Κεφάλ. η Τίς ἢ τῶν ἀστέρων οὐσία· Cap. VIII. Quæ Astrorum essentia.

Κεφάλ. θ Περὶ σχήματος ἀστέρων· Cap. IX. De Astrorum figura.

Κεφάλ. ι Περὶ τῆς τῶν ἀστέρων φορᾶς· Cap. X. De Astrorum latione.

Κεφάλ. ια Περὶ τοῦ πόθεν φωτίζονται οἱ ἀστέρες· Cap. XI. Unde luceant Astra?

Κεφάλ. ιβ Πῶς γίνονται οἱ τέσσαρες καιροί· Cap. XII. Quomodo fiant quatuor Annî tempora?

Κεφάλ. ιγ Περὶ μεγέθους καὶ σχήματος ἡλίου· Cap. XIII. De magnitudine et figura Solis.

Κεφάλ. ιδ Περὶ τῆς ἡλίου ἐκλείψεως· Cap. XIV. De Solis eclipsi.

Κεφάλ. ιε. Περὶ οὐσίας καὶ φωτισμοῦ σελήνης καὶ σχήματος· Cap. XV. De essentia, illuminatione et figura Lunæ.

Κεφάλ. ις Περὶ ἐκλείψεως σελήνης· Cap. XVI. De eclipsi Lunæ.

Κεφάλ. ιζ Περὶ νοῦ· Cap. XVII. De Mente.

Primum Caput incipit: Τινὲς τῶν φιλοσόφων ἐδόξασαν ἀπειρεῖς εἶναι κόσμους; postremum: Αἰσθήσεων πέντε οὐσῶν τῆς ψυχῆς; desinit verò: μήτε τῆς ἐνώσεως ἐκάστω τὸ εἶδος συγχέου, μήτε τῆ διαμέσει τὴν ἐνωσιν καλυψούσης: +

Is Liber Pythagoræ falsò adscriptus, ut monet in ipsius Libri fronte Constantini Lascaris idiographa minutissimis litteris Annotatio:

Ψευδεπίγραφον. συμεῶν γὰρ τοῦ σήθ ἐστὶν οὐ τὸ προσοίμιον ὁ μὲν πλούταρχος ὦ μέγιστε καὶ θεοτάτε βασιλεῦ. ὅπερ προσίαν εὐρήσεις καὶ ἀναγνώως τὰ δύο βιβλία ἐπάνηθι εἰς τόδε τρίτον ὄν. ἔπειτα εἰς τὸ ἐκεί δὲ τὸ περὶ ἕλης καὶ εἰδους καὶ φύσεως.

Quam

Quam sic Latinam fecimus.

Falsò inscriptus (Liber); est enim Simeonis Sethi, cujus Proœmium: Ο μὲν πλούταρχος ὦ μίγχε ἢ θεϊότατε βασιλεῦ: quod pergens invenies; duobusque Libris perlectis, redi ad eum qui tertius est; deinde ad eum qui est ibi quartus, de Materia, Forma et Natura.

Setho igitur assignetur, non Pythagoræ: quod pluribus postea confirmabitur.

74. averso. Τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου ψῆφος περὶ τῶν γενωμένων βρεφῶν ἢ περὶ ὁμοίας σκέψως τῶν ἑπτὰ πλανητῶν ἀστέρων· ἢ ἀπὸ θεωρίας νοῆς ἕκαστον, εἰς ποῖον ἀστὲρα ἐγενήθη: + Ejusdem Philosophi Computus de Pueris nascentibus, ac simili errantium Siderum aspectu, ut, quo quisque sub Astro natus sit, ex observatione intelligas. Incipit: Ο' Κρόνος σημαίνει ποιούταις ἄνδρας· μιλά· χροῖαι· συνθροπῆς· ἀπαδὸ πῶνας. Desinit: εὐπροσδέκταις τραχῆς καὶ ἀλαζονικώτεροις·

Unde hic *Pythagoræ Computus* depromptus sit, me prorsus fugit; nisi fortè ex aliquo *Librorum Prognosticorum*, quos illum reliquisse tradit *Tzetzes Chiliad. II.* his versibus 888-891:

Ο πυθαγόρας δὲ υἱὸς μνησάρχου τοῦ σαμίου,
Οὐ μόνον προεγίνωσκε χαλῶς αὐτὶς τὰ πάντα,
Ἀλλὰ γε ἢ τοῖς χηρῶσι τὰ μέλλοντα γινώσκων,
Προγνωτικὰ κατέλειπε διάφορα βιβλία.

Pythagoras autem filius Mnearchi Samii, Non solum præcognovit pulchrè ipse omnia, Sed et volentibus futura cognoscere, Præcognitionum reliquit varios libros.

75. averso. Sequuntur hæc de *Planetis* sine Auctoris nomine, variis distincta Titulis Tabulisque.

Αἱ ζῶναι τῶν ἑπτὰ πλανητῶν ἀστέρων: Ζωνæ septem Siderum errantium.

Περὶ τῶν ζ πλανητῶν ἀστέρων ἢ τῶν ἡμέρων τῆς ἑβδομάδος ψῆφος: De VII. Sideribus errantibus, et Diebus Hebdomadæ, Computus.

Οἱ οἴκοι ζ πλανητῶν ἢ τὰ ὑψώματα: Domus VII. Planetarum, et Altitudines.

76. His denique, Inscriptionis expers, succedit *Rota*, singulorum Planetarum Horas XII, totidem quasi radiis distinctas, complectens.

77. averso. Prætermisso tùm universo Titulo, tùm Auctoris nomine, Tabulæ consequuntur, Septem *Planetarum* Horas XII, diurnas nocturnasque singulis *Hebdomada* diebus designantes.

78. Continuo altera Tabula sic inscripta: Κατασκευασίς ἢ παρατήρησις τῶν ὥρων, ποῖαις δὲ ἡμᾶς ἀναπέρεσθαι: Instructio et observatio Horarum, quibus nos oportet res agere. Incipit: Ωρα τοῦ ἡλίου οὐκ ἔχει παρατηρησιν. Desinit: καὶ ἐν πάσῃ θεωρίᾳ ἀειδῆς ἐσιν.

Eodem averso. Ωρολόγιον τῶν ἑπτὰ πλανητῶν ἀστέρων: - Horologium septem Siderum errantium. Incipit: Οπὶ ὁ κρόνος· τῷ σαβῶτῳ ἐπέχει ὅλην τὴν ἡμέραν· διέπει δὲ ὡραν πρῶτην ἢ ὀγδόην. Desinit: παιδίον εἰς μάθησιν παραδίδου· θεῶν προσεύχου· φυτὰ φύτευσον: Hic vacat pagina ferè bes, describendo *Planetarum Horologio* relictus, cujus circuli tantummodo rudimentum adumbratum cernitur.

79. averso. Ex τοῦ ἀράτου: Ex Arato. Omisissis nimirum lemmatibus, Rationes inveniendi quando Sol è Signo in Signum migret; in quo Signo singulis diebus oriatur; quot diu Signa, quot noctu pertranseat. Initium: Γίνωσκε ὅτι ἀπὸ καὶ μαρτίου δέχεται ὁ κρόνος τὸν ἥλιον. Expressis deinde titulis, hæc, interjacente Sphæræ sideralis figurâ, legas:

+ Αἱ ζῶναι τῶν ζ ἀστέρων. Ζωνæ septem Siderum + Τῶν ἑβδωδίων ἢ ζῳδίων: - XII. Signorum Zodiaci Stationes.

80. Περὶ μοιρῶν καὶ ζῳδίων: De Partibus (in quibus est *Horoscopus*) et Signis Zodiaci.

Περὶ τῶν τεσσάρων στοιχείων τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου· καὶ τῶν ἑβδωδίων ἢ τῶν ἀνέμων: De quatuor Elementis fabricæ Mundi, et XII. Zodiaci Signis, et Ventis.

Ea ferè omnia in Tabulas, sive Laterculos distributa conspiciuntur.

Eodem averso. Τοῦ αὐτοῦ περὶ μορφῶν καὶ σημείων τῶν ἑβδωδίων· ὅπως ἀπὸ θεωρίας ἐκάστου μάθη, ὅποιον ζῳδίον ἔχει καὶ τὴν πρῶτην αὐτοῦ: . . . Ejusdem de Formis et Significationibus XII. Signorum Zodiaci, ut ex cujusque observatione discas, quod Signum habeat, ejusque facta. Initium: Κεῖν οἱ ἔχοντες ζῳδίον, ἀπὸ τὰ πρόποπα ὑπομνήσεις. Finis: θηρευταί: ἀλιεῖς: ἰζηυταί: ὀρειοτρόφοι: παραγματοῦται: . . .

Singulis Signorum, præterquam *Arletis* ac *Tauri*, figuris per hujus Libelli margines dispositis, non Græca, sed Latina (quod notandum) subjacet Interpretatio, rubris litteris conspicua. In fine verò instar *Appendicis* accedit:

Ποῖά εἰσι τὰ ἀπλά καὶ διπλά ζῳδία: Quæ simplicia sint, et duplicia Zodiaci Signa: Brevis nimirum Sectio.

At quæ duo, tanquam *Anati*, memora-

ta proximè sunt, ne credas ex *Arato* ipso, sed ex aliquo ejus Scholiaste, sive Commentatore deprompta; non tamen ex iis, vel quos Arati comites emisit *Aldus*, vel quos solitarios Petavius in *Uranologio* publicavit. Posterius autem invenies infra hujus Codicis fol. 121. *averso*, ipsi Pythagoræ Philosopho disertissimè adscriptum.

82. *averso*. Πυθαγόρας τηλαυγῆ χαίρειν: Pythagoras Telaugi gaudere. Pythagoræ scilicet Epistola ad Telaugem ejus filium, auctore Laertio *Lib. VIII. segm. 43.* quam hîc, ut ineditam et operis specimen aliquod edituram, subjectâ Latinâ Interpretatione, libuit attexere:

Πυθαγόρας τηλαυγῆ χαίρειν:.

Πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ πειράσας, ἐπίσταλκά σοι τόδε βιβλίον, ἔχον ἐν ἑαυτῷ πληθίδα (leg. πλινθίδα) πάνυ χαριεστάτην· ἐπιτυχῶν γὰρ εἰς αὐτήν· διὰ τῶν ὑποκειμένων γραμμάτων εἰσι τὰ τε ἐνεστώτα, καὶ τὰ παρεληλυθότα· καὶ αὐθις ἐσόμενα: ὑπέταξα οὖν πλινθίδα εἰνεάδους δοκιμαζομένην τρόπῳ τοιῷδε: Λάβε δύο ὀνόματα ἐκ γεννητῆς, μὴ ὄντα ἐπίθετα· ἢ τοὶ ἀντιδίκων· ἢ μονομάχων· ἢ οἴων (sic) δὴ ποτε καθόλου διαχωζομένων πρὸς ἀλλήλους· εἴτε ὑπὲρ πόλεως ἢ ὑπὲρ φραγμάτων· ἢ φεφάνου· ἢ ἐτέρου φράγματος. ψήφισον δὲ τὸν ἀριθμὸν σοι χείων, οὕτως:.

„Pythagoras Telaugi gaudere. „

„ Multa passus et multa expertus, hunc tibi librum misi habentem in se Plinthidem omnino jucundissimam; eam quippe nactus sum. Per subjectas Litteras sunt presentia, et præterita, et deinceps futura. Enneadis igitur subjecti Plinthidem tali ratione comprobata. Accipe duo Nomina ex Genesi, quæ non sint adjectiva, aut Adversariorum, aut singulari certamine pugnantium, aut certum, sive de civitate, sive de fortunis, sive de corona (seu premio) aliave re. Litterarum verò computa numerum hoc modo. „

Hanc Epistolam excipiunt aliquot Divinationis per Numeros Exempla, diversique Laterculi et Numeris, et Vocabulis referti, ea comprobantes. Ipsa verò eadem esse

prorsus videtur, quæ in Catalogi MSS. Græcorum Regiæ Bibliothecæ Parisiensis *Cod. MMCLVI.* inscribitur *Epistola Pythagoræ ad Telaugem de laterculis magicis*; et adhuc, ut credo, latet inedita.

Eidem deinde subeunt aliarum etiam *Divinationum numeralium* Sectiones, his Titulis præditæ:

83. *averso*. Περὶ ἀνδρογύνων ἵνα γινῶς τὸν προτελευτῶντα αὐτῶν: De Invalidis, ut prænoscas quis eorum sit præmoriturus. Initium: Ψήφισον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἴδε.

Περὶ τοῦ μέλλοντος γικᾶν, ἢ ἠπῆσθαι: De eo qui victurus, vel vincendus est. Initium: Αριθμησον τὰ ὀνόματα διομαχομένων.

Περὶ παραμονῆς: De Perseverantia. Initium: Ψήφισον τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχόντος.

Περὶ φράξεως πινός: De Actione quadam. Initium: Ωσαύτως τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχόντος ψήφισον.

Περὶ ὀδευόντων. * ὀδοιπορούντων· καὶ συμπορευομένων: De præeuntibus, iter facientibus, et iter comitantibus. Initium: Ψήφισον τὸ ὄνομά σου· καὶ τοῦ συνοδεύοντός σοι.

Περὶ κοινωνίας: De Societate. Initium: Τὸ ὄνομά σου· καὶ τοῦ κοινωνοῦντός σοι ψήφισον.

Περὶ ἀποδημίας ἐκ πόλεως εἰς ἑτέραν πόλιν: De Profectione ex urbe in alteram urbem. Initium: Αριθμησον τὸ ὄνομά σου, καὶ τῆς πόλεως.

Περὶ ἀπωλείας: De Amissione. Initium: Ψήφισον τὸ ὄνομα τοῦ ἀπολέσαντος.

Περὶ φυγάδος: De (*Servo*) fugitivo. Initium: Τὸ ὄνομα τοῦ φυγόντος ψήφισον.

Περὶ ἐλευθερώσεως: De Libertate. Initium: Τὸ ὄνομα τοῦ δούλου καὶ τοῦ δεσπότης ψήφισον.

Περὶ φράσεως δούλου: De Venditione Servi. Initium: Ψήφισον τὸ ὄνομα τοῦ δούλου.

Περὶ τοῦ γάμου εἰ συμφέρει: De Matrimonio, an expediat? Initium: Τὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς ὄνομα ψήφισας σκόπει.

Περὶ τοῦ γινῶσαι τὸν κλέπτην ἐκ πολλῶν ὑπονομένων: De Fure à multis (furti) suspectis internoscendo. Initium: Πάντων τῶν ὑπονομένων τὰ ὀνόματα ψήφισον.

Περὶ νοσοῦντος εἰ ζήσεται: De Ægrotante, an victurus sit? Initium: Ψήφισον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ νοσοῦντος.

Περὶ τελευτῆς ἀδελφῶν: De obitu Fratrum. Initium: Αμφοτέρων τὰ ὀνόματα ψήφισον.

84. *averso*. Περὶ ζενιτεύοντος εἰ ἐρωτηθῆς: De

Vv

Pe-

et ὀδοιπορούντων, quæ iter facio pariter sonant, quum è contrario diversa duo intelligenda præponantur.

* Loco Participii ὀδεύοντων ab ὀδεύω iter facio, legendum videtur ὀδούοντων ab ὀδεύω præeo, vel viatico instruo; alioqui duo ejusdem significationis convenirent, ὀδεύοντων.

Peregrinante, si interrogatus fueris. Initium: *Ιδε τὸ ζώδιον ἐπιπολεύον.*

Περὶ ἀνδρῶνων: τὴν αὐτὴν ἐπὶ τὰς πλινθίδας ψῆφον παρατήρει: De Invalidis, eundem in Laterculis Computum observa.

Inter Opuscula varia, quæ eidem *Pythagoræ* afficta vel extant, vel laudantur, nulum invenio his Numeralium Divinationum Sectionibus magis consentaneum, quàm quod Nesselius in *Cæsareæ Bibliothecæ MSS. Catalogi Parte IV. pag. 104. Cod. CLXXIX. Num. 11.* refert, ita Græcè et Latinè inscriptum: „Ψῆφος Πυθαγόρου Σοφιστῶν, sive *Pythagoræ Divinatio per numeros, quæ aliàs „Αειθμομαντεία, seu potius Αριθμομαντεία* dicitur. „

Hujusmodi *Sectionibus* statim sine ulla inscriptione subjectas videbis sive *Συμφώνων*, sive *Αφώνων*, id est *Concordium*, aut *Discordium*, Hominum Descriptiones XLI, quarum Prima est hujusmodi:

Σύμφωνοι ἔσονται καὶ ἑαυτοῖς ἀρέσκοντες· μᾶ βουλῇ καὶ παρῆρσει ὑπάρχοντες· καὶ ἀλλήλους ποθοῦντες· καὶ κατὰ πάντα τρόπον καλῶς βιοῦντες· μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτῶν: +

Postrema verò talis apparet:

Ἀσύμφωνοι ἔσονται· διὰ γυναικίον γένος· καὶ διὰ ἰδίαν παιδίσκην ἀποζευχθήσονται: +

86. averso. *Διάγνωσις ἀρχῆς ἀρχόντων*· εἴτε καλῶς· εἴτε κακῶς: + *Judicium de Archontum (sive urbis Principum) administratione*, an bona, an mala futura sit. Incipit: *Σκόπησον ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν τῆς παροχῆς αὐτοῦ.*

Εάν ἐρωτηθῆς περὶ ζωῆς καὶ θανάτου: Si interrogatus fueris de alicujus Vita, vel Morte. Initium: *Κράτησον ἐπὶ τῶν δακτύλων σου.*

Περὶ τοῦ γνῶναι τὸν νικῶντα ἐν μάχῃ: De cognoscendo quis prælio victurus sit. Initium: *Ψῆφισον τὰ ὀνόματα πατρῶν τοῦ ἐνός οὕτως.*

87. Ετέρα ψῆφος περὶ ζωῆς καὶ θανάτου: *Alius Computus de Vita et Morte.* Incipit: *Δάξε τὸ πῶς τῆς σελήνης ἐκ τῆς ἡμέρας ἢ κατακλιθῆ ὁ πάχων.*

Ετέρα ψῆφος κατ' αἰγυπτίους· περὶ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ μακρονομίας: *Alius Computus secundum Ægyptios, de Vita, et Morte, et Morbi diuturnitate.* Incipit: *Ψῆφισον ἀπὸ τῶν καὶ τοῦ κατ' αἰγυπτίων ἐπιφύ μινός:*

Eodem averso. Ετέρα γνώσις, περὶ ζωῆς, θανάτου καὶ μακρονομίας. *Alia Cognitio (sive Judicium) (de Vita, Morte, et Morbi diuturnitate.* Incipit: *Εάν πέση τις ἀρρώστος· σκόπει*

ἀκριβῶς ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος κατακλιθῆ.

88. Εάν δὲ θέλῃς νοῆσαι ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος ἀποθῆσκει: Si verò nosse velis, quâ hebdomadis die interiturus sit. Initium: *Σκόπει οὕτως· ψῆφισον τὸ ὄνομα τοῦ κατακλιθέντος.*

Ετέρα γνώσις· περὶ ἀρρώστων: *Alia Cognitio (sive Judicium) de Ægrotantibus.* Incipit: *Πρώτη τοῦ μινός· εάν κατακλιθῆ τις φόβον θανάτου ἔχει ἕως ἡμέρας τρεῖς.*

89. Πετοσίρεως ἑτέρα γνώσις: *Petosireos, (sive Petosiris) alia Cognitio, (vel Judicium).*

Hæc, diverso licet titulo, est ipsa *Petosiris* Philosophi ad *Nechepsum* Regem Epistola, quam memorat Nesselius in *Cæsareæ Bibliothecæ MSS. Catalogi Parte IV. pag. 26. et 27. Cod. XXXVII. Num. 4.* quemadmodum ex primoribus verbis liquet. Tamen, quum inter utramque nonnihil discriminis deprehenderim; totum nostrum exemplar, ut cum *Cæsareo* aliisque conferri possit, cæteroqui publicæ nondum lucis compos, hoc loco exscribendum judicavi.

Περὶ ἐνός ἐκάστου τῶν ὑπ' ἐμοῦ εὐεσκομένων παρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον, διαπέμψασθαί σοι ἕξαχειβευσάμενος, οὐκ ἄκησθα: σὺ δὲ τῆς θεοπνεύτου σου παροχῆς, ἐνεργεῖ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ σοι γραφομένοις ἀναγκαίως γὰρ οὐσίς τῆς περι τῶν κατακλινομένων ἀνθρώπων σωθῆσθαι· ἐπιτασθαι φρότερον πότε ὑγαίνουσιν ἢ οὐ. ὑπὸ κατὰ σοι ὄργανον κανονικόν, δι' οὗ ἐπισκεπτόμενος ἀεὶ, ἀδιάπτωτος ἔση: Τὸ αὐτὸ ἐπὶ νίκης μονομάχων καὶ πραγμάτων· καὶ ἀποδιδρασκόντων· καὶ τῶν τούτοις ὁμοίων: σκέπτου δὲ οὕτως: +

Δέξα τοῦ κατακλιθέντος· ἢ τοῦ φυγόντος· ἢ τοῦ ἀντιδικου· ἢ τῶν τούτοις ὁμοίων τὸ ὄνομα· καὶ ἀριθμεῖ ἐπιμελῶς· καὶ παρόσθαλε αὐτὸ τὸν παρακείμενον ἀριθμὸν σκείνης τῆς ἡμέρας τῆς σελήνης: καὶ μέριξε παρὰ τῶν καθ' καὶ τὰ καταλιμπανόμενα ἐπιθεῖται ἐν τῶ ὄργανῳ: καὶ εἰ μὲν εὐρῆς ἐν τῇ μεγάλῃ ζωῇ· χρονήσει: εἰ δὲ εὐρεθῆ ὅπου λέγει μέγας θάνατος· χρονήσει καὶ τελευτήσει: Εάν δὲ ὁ τῆς σελήνης ἀριθμὸς εὐρεθῆ ἐν τῷ ὑπεργείῳ, ὁ δὲ τοῦ κάμιοντος ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἐγγυὸς μὲν κινδύου γενήσεται· σωθήσεται δέ: +

Εάν δὲ ὁ τοῦ κάμιοντος εὐρεθῆ ἐν τῷ ὑπεργείῳ· ὁ δὲ τῆς σελήνης ἐν τῷ ὑπογείῳ, ὁ χλιθεὶς σωθήσεται: Εάν δὲ ἀμφοτέρω ἐν τῷ ὑπογείῳ σωθῆσθαι, τελευτᾷ: +

Υπόδειγμα: +

Εν τῷ εἶναι τὴν σελήνην ἡμερῶν ἰζ, ἔχει τὸν πα-

ρα-

ρακείμενον ἀριθμὸν ὧν γ' ἢ τὸ ὄνομα τοῦ δι-
καζομένου ἀχιλλεύς· ασοσ· μίγνυμεν τὰς τῶ
ὀνόματος· ἢ τὰς παρακείμενας τῇ ἡμέρᾳ τῆς
σελήνης· καὶ γίνονται· Ἑρξθ' ἢ ταῦτα μερίζο-
μεν· παρὰ τῶν κθ. καὶ καταλιπόντες κγ, ὑ-
σάρομεν ταύτας ἐν τῷ ὀργάνῳ ἢ εὐρίσκοντες
αὐτὰ ἐν τῇ μεγάλῃ ζῳῇ, λέρομεν τὸν μὲν
ἀχιλλέα νικᾶν· τὸν δὲ ἕκτορα, νικᾶσθαι. ἐπει-
δὴ εὐρέθη ἐν τῷ ὀργάνῳ καταλελειμένη ἡ μία.
ἔνθα ἡ μία μικρὸς θάνατος·

Id Exemplum subsequuntur hoc titulo,
Τὰ παρακείμενα τῶν ἡμερῶν τῆς σελήνης, Ta-
bulæ binæ, dies Lunæ, variosque nume-
ros complexæ.

90. Succedit *Rota*, pluribus fasciis, lineis-
que intersecta, Numeris et Vocabulis di-
stincta, ad Humanæ Vitæ Mortisque tem-
pus ex Lunæ Computo prænantandum ac-
commodata, cujus imagini præfixus titu-
lus: Ποίημα πεποσίρειας φιλοσόφου; subscripta-
que talia: Σκίρτα (sic) δὲ πολλὰ καὶ ποῦ φυ-
γῆν οὐκ ἔχεις· ὡς οὐδὲν εἶναι τὸν βίον διαγρᾶ-
φειν· ἢ καπνὸν· ἢ βόρβορον· ἢ ἄνθος χλόης· +

Hujusmodi *Rota* in superiori *Petosiris* Epi-
stolâ *Organi* appellatione designatur.

Eodem averso. Apparet Tabula tripartita,
ad Lunæ rationem quoque pertinens, quæ
numeros ξξ per κθ singulatim multiplica-
tos repræsentat, hac tantum inscriptione:
Υ'φειλον. διὰ τῶν κθ·:

91. Hinc ad fol. usque 99. *adversum* pro-
cedunt complures sive Tabulæ, sive Sectio-
nes ad Lunarem etiam Computum, variam-
que ex eo Divinationem spectantes, in hos
Titulos distributæ:

Αί φωτισμένα ἡμέρα τῆς σελήνης·:

Lunæ Dies illuminati.

Αί ἀφώτιστοι ἡμέρα τῆς σελήνης·: Lunæ Dies
non illuminati.

Αί εὐχρηστοὶ ἡμέρα τῆς σελήνης·: Dies Lunæ uti-
les. Quibus etiam interseruntur ἀχρηστοί,
sive *inutiles*.

Eodem averso. Επίγνωσις ὑπογείου· ἢ ὑπερ-
γείου σελήνης·: Cognitio Hypogei et Hyper-
gei Lunæ. Incipit: Αρχεται ὑπὸ γῆν εἶναι
ἀπ' ὧρας νυκτερινῆς ἡμισείας τῆς νεομηνίας·:

92. Περί τῶν τῆς σελήνης σημείων·: De Lu-
næ Significationibus. Initium: Τριτῆα λεπτὴ
καθαρὰ· εὐδιθ'.

Σεληνοδρόμιον τῶν τριάκοντα ἡμερῶν τοῦ δρό-
μου τῆς σελήνης·: Lunare Curriculum trigin-
ta dierum Cursus Lunæ. Incipit: Ἀδὰμ ἐ-
πλάσθη· αὐτῇ ἡμέρᾳ καλὴ καὶ ἀγαθὴ· εἰς τὸ
πράξαι· πωλῆσαι· ἀγορᾶσαι· πλέειν· ἐκδημεῖν· δια-

θήκην γράφειν. Desinit: ὁ ἀρξάμενος νοσεῖν· κα-
κῶς ἔξει· ὄνειρον ἐὰν ἴδῃς· ἀληθές ἐστιν· +

Is Tractatus in Sectiones divisus est tri-
ginta, quot Luna Dies hic habere traditur.
Singulis verò diebus aut Nativitas, aut fa-
ctum aliud annotatur *Patriarcharum*, alio-
rumve priscae ætatis Virorum, aut Veteris
Testamenti res aliqua memoratu dignas; eo-
que sive facto, sive re insignis quisque
dies, vel bonus vel malus, id est, rebus
agendis faustus, vel infaustus esse decer-
nitur.

95. averso. Περί τῶν τοῦ ἡλίου σημείων, ἀρό-
γνωσις χειμεινοῦ ἀέρος· ἢ εὐδιννοῦ (leg. εὐδιεί-
νου)·: De Solis signis; Cœli turbidi et se-
reni Prænotio. Initium: Ἡ ἥλιος ἐρυθρὸς ἀνα-
τέλλων· ἢ μελανόμενος· οἷον μελαχρονεφῆς ἢ ἐρυ-
θρονεφῆς, ὄμβροισι δηλοῖ. Finis: ἥλιος ἀπὸ μι-
κροῦ ἀνερχόμενος, ἐπ' εὐρύτερον δὲ ὁμοῦς αὐξανό-
μενος κατὰ ἀνατολὰς, εὐδίαν σημαίνει·:

Quæcunque à fol. 91. de *Lunæ* Compu-
to, *Solis* Observatione, variisque inde Præ-
dictionibus huc usque recensuimus, *Peto-
siri*, an cuiusdam ejus Explanatori, an Au-
ctori fortasse diverso assignanda sint, ne-
que ex nostro Codice, neque ex Mstorum
Catalogis vel disertissimis colligere certò
licuit. Quamobrem ea subtilius, minutius,
enucleatius persequi visum, eo scilicet con-
silio, ut, cui *Petosiris* Opera aliaque illis an-
nexa perlustrare commodum fuerit, is ea-
dem cum Exemplari nostro contentis, non
hariolans, sed perspicuè videns, conferre
facile possit.

96. averso. Συμειῶν μαγίστρου τοῦ σὴθ σύνοψις
τῶν φυσικῶν. Simeonis Magistri Sethi Syno-
psis Physicorum.

Operis Præfatio, sive Exordium incipit:
Ὁ μὲν πλοῦταρχος ὦ μέγιστε καὶ θεϊότατε βασι-
λεῦ διαφόροις δόξαις ἀπαριθμούμενος; desinit: ἐν
δὲ τῷ πέμπτῳ περὶ τῆς φάσεως τῶν ὄντων αἰτίας.
In extremo autem Exordio indicat Auctor
Opus in quinque Libros tributum, singu-
lorumque argumenta percenset.

Primus porro Liber ab ipso Exordio pe-
nè indiscretus, idemque Tituli expers, in-
cipit: Περί τοῦ εἶναι τὴν γῆν σφαιροειδῆ πολ-
λαὶ ἀποδείξεις εἰσὶ. Desinit: διὸ γελοῖοι ὄσοι
κυκλοπερῆ τὴν οἰκουμένην καταγράφοισι: Ejus
verò Capita hæc sunt:

Ὅτι ἡ γῆ σφαιροειδής. Quòd Terra (*sit*) Sphæ-
ræ similis.

Ὅτι ἐν τῷ μέσῳ ἡ γῆ. Quòd in medio (*sit*)
Terra.

Περὶ τοῦ μεγέθους τῆς γῆς. De magnitudine Terræ.

Περὶ τῶν οἰκήσεων. De Habitationibus, sive Locis habitatis.

Μερισμὸς (cætera penè oblitterata legentem fugiunt) Partitio, universæ nimirum Terræ.

98. averso. Περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς στοιχείων λόγος β. De Elementis Cœlum inter ac Terram mediis Liber II. Incipit: Γῆ τὴν μέσσην τοῦ παντὸς χώρου λαχούσα εὐθύς τὸ ὕδωρ ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ. Desinit: γίνεται δὲ ἀπὸ ἀνταχλάσεως τῆς ὕψους πάντοθεν ὁμοίως ἀντανακλωμένης περὶ τὸν ἥλιον καὶ περὶ τὴν σελήνην: Hæc autem habet Capita:

Περὶ ὕδατος. De Aqua.

Περὶ ἀέρος καὶ πυρὸς καὶ νεφῶν καὶ ὑετῶν καὶ ἀστράπων καὶ βροντῶν. De Aere et Igne, et Nubibus, et Imbribus, et Fulguribus, et Tonitribus.

Σεισμὸς. Terræmotus.

Κομήτης. Cometes.

Περὶ ἀνέμων. De Ventis.

Περὶ ἰριδος. De Iride.

Ἄλως. Corona, vel circulus circa Lunam aut Solem.

99. averso. Περὶ τῶν οὐρανίων λόγος γ: De Cœlestibus Liber III. Incipit: Τινὲς τῶν φιλοσόφων ἐδόξασαν ἀπίρους εἶναι κόσμους: καὶ ἐν ἑκάστῳ γῆν ὁμοίαν ταύτην καὶ ἐνθρώπους καὶ ζῶα. Desinit: καὶ περὶ οὐσίας καὶ φωτισμοῦ τῆς σελήνης καὶ χήματος καὶ περὶ ἐκλείψεως σελήνης. In hæc autem Capita distribuitur.

Περὶ κόσμου: De Mundo.

Περὶ χήματος οὐρανοῦ. De figura Cœli.

Περὶ τῆς ἐγκλίσεως τοῦ κόσμου. De inclinatione Mundi.

Τίς ἡ τοῦ οὐρανοῦ οὐσία. Quæ Cœli essentia?

Initio hujus Tertii Libri, adscriptam margini rubris litteris videas *Constantini Lascaris* manu, quâ *Sethi* omnia descripta sunt, Annotationem, alteri ab eodem *Constantino* supra fol. 66. averso hujus Codicis præfixæ planè consonam, ubi *Pythagoræ* Liberum Tertium Capitibus XII. comprehensum *Simeoni Setho* disertè adjudicat. Præsens autem Annotatio his constat verbis:

Τὰ τοῦ τρίτου λόγου εὐρήσεις εἰς τὰ καλούμενα πυθαγόρου.

Hoc est:

Ad tertium Librum pertinentia invenies in iis, quæ Pythagoræ (esse) dicuntur.

Præterea in fine hujus Tertii Libri subjicitur altera hæc ejusdem *Lascaris* Nota.

Ἄ' πάντα περιγέγραπται ἐν τῷ καλούμενῳ τρίτῳ λόγῳ τοῦ πυθαγόρου καὶ εὐρῶν ἀνάγνωθι: σκεῖνα γὰρ σήθ' εἰσι.

Id est:

Omnia, quæ supra scripta sunt in eo Libro, qui Pythagoræ tertius dicitur, quum inveneris, lege; illa enim Sethi sunt.

Utraque igitur Annotatio superiorem de hoc *Sethi* opere *Lascaris* sententiam omnino confirmat. Ex Capitum denique numero et magnitudine Libri *Pythagoræ* superius falsò assignati consequitur sanè, Tertium hunc *Sethi* Librum hic maximè contractum; ac meritò quidem, ut pote qui alibi hoc ipso in Codice sit perscriptus.

100. Τοῦ αὐτοῦ λόγος δ' περὶ ὕλης: περὶ εἰδους: περὶ φύσεως: ἐν ᾧ καὶ περὶ τόπου καὶ χρόνου. περὶ ψυχῆς ἐν ᾧ καὶ περὶ τῶν αἰσθήσεων: περὶ νοῦ. Ejusdem Liber IV. De Materia, de Forma, de Natura, in quo et de Loco et Tempore; de Anima, in quo etiam de Sensibus; de Mente. Incipit: Ἐπὶ τὴν τῆς ὕλης ἔννοιαν ἦγον οἱ παλαοὶ πρόπω τοιῶδε. Desinit: Αἰσθήσεων πέντε οὐσῶν τῆς ψυχῆς καθάπερ καὶ τοῦ σώματος. His verò Capitibus constat:

Περὶ ὕλης (omissum in margine) De Materia.

Περὶ εἰδους. De Forma.

Περὶ φύσεως. De Natura.

Περὶ τόπου. De Loco.

Περὶ χρόνου. De Tempore.

Περὶ ψυχῆς. De Anima.

Περὶ ὀράσεως. De Visu.

Περὶ ἀκοῆς. De Auditu.

Περὶ ὀσφρήσεως. De Odoratu.

Περὶ γεύσεως. De Gustu.

Περὶ ἀφῆς. De Tactu.

Περὶ αἰσθήσεων τῆς ψυχῆς. De Sensibus Animæ.

Hujus Capituli nudo tantum Titulo subjacet *Lascaris* talis Admonitio:

Τοῦτο κεφάλαιον εὐρήσεις ἐν τοῖς ἐξηγημένοις ἐν τῷ πυθαγόρου τρίτῳ λόγῳ:

Id est:

Hoc Caput invenies in iis, quæ in Pythagoræ Libro Tertio dicta sunt.

Ac re quidem verâ integrum Caput occurrit fol. 74. averso hujus Codicis, in memorato *Pythagoræ* Libro Tertio, Cap. XVII, cui titulus Περὶ νοῦ. De Mente.

103. Τοῦ αὐτοῦ λόγος ε' περὶ τῆς πρώτης τῶν ὄντων αἰτίας: Ejusdem Liber V. De prima Entium (sive rerum) Causa. Incipit:

Πε-

Περὶ τῆς ἀρώτης ἀγίας τῶν ὄντων καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς δικούσης. Desinit: ἄξιός μὲν οὖν ἕμιν τῆς ὑπερουσίας οὐσίας οὐδὲ παρὰ τῶν ἀσωμάτων δυναμέων τελεῖσθαι δυνατόν:—

Simeonis Sethi Synopsis Physicorum à nobis hactenus recensita, cùm in variis Europæ Bibliothecis, tùm in Græcâ D. Marci Cod. CCLVII. extat, eodem titulo atque initio, quo hîc prædita.

Eandem pluribus persequitur Allatius *De Simeonum Scriptis*, pag. 182. et seqq. hoc tamen diverso titulo: „Σύνοψις καὶ ἀπάνθισμα φυσικῶν τε καὶ φιλοσόφων δογμάτων, Compendium & flores naturalium & Philosophorum placitorum Libris V. „ Ibi de hoc *Sethi* opere sic ille: „ In iis plurima ex doctrina „ omnifaria Pselli non decerpit, sed iisdem „ verbis et integris sententiis in sua asportavit, adeo ut duos priores libros nonnulli Psello Auctori vindicatos ediderint „ sub titulo: ἐπιλύσεις σύντομοι φυσικῶν ζητημάτων, *Solutiones compendiosæ naturalium questionum*. Quos nos inter Psellianos libros recensuimus. „ Deinde ejusdem Synopseos Exordium Græcè prima editione à se vulgatum inserit, à quo nostri Codicis Exemplar in verbis alicujus momenti nonnullis discrepat; tùm denique ipsius Capitum seriem subjicit etiam Græcè, Latinâ Interpretatione utrisque adjunctâ. Opus autem universum, præter Exordium, adhuc ineditum latere arbitramur.

105. averso. Τοῦ αὐτοῦ συμῶν τοῦ σῆθ περὶ χρείας τῶν οὐρανίων σωμάτων. Ejusdem Simeonis Sethi de utilitate Corporum Cælestium. Exordium operis incipit: Περὶ μὲν τῆς κινήσεως καὶ τῆς θεσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐπὶ δὲ καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ χήματος ἰκανῶς οἱ πάλα σοφοὶ διέλαβον.

Exordio, post vocabulum Κεφάλαια inscriptionis instar præpositum, succedunt omnium Libri Capitum Tituli, quos ut iis uberiores, qui in Operis processu singulis præfixi leguntur, hîc apponendos delegimus. Sunt autem omnino XLIII. hujusmodi:

- ᾱ Διατί σφαιροειδῆς δεδημιούργηται ὁ οὐρανός. Quare sphaeræ simile conditum sit Coelum?
- β̄ Διατί κινούμενος. Quare mobile?
- γ̄ Διατί αἰ ἐν αὐτῷ κινήσεις ἐναντίας. Quare in eo motus contrarii?
- δ̄ Διατί τὴν χροῖαν κυάνεος. Quare colore cyaneum?
- ε̄ Διατί διαφανῆς. Quare diaphanum?

- ζ̄ Διατί τοιοῦτον ἔχει τὸ μέγεθος. Quare talem habeat magnitudinem?
- ζ̄ Διατί τοσοῦτον ἡμῶν ἀφέσκηκεν. Quare tantum à nobis distet?
- η̄ Οἷον οὐ μόνον ἐν τῷ οὐρανῷ εἰσὶ πνεύματα ἀναγκαστὰ ἡμῖν ἀλλὰ καὶ χροῖμα καὶ ἐπιτερεπῆ. Quòd non solum in Cælo sunt quædam nobis necessaria, sed et utilia, et jucunda.
- θ̄ Διατί ἡ σελήνη δεδημιούργηται σφαιροειδῆς. Quare Luna condita sit sphaeræ similis?
- ῑ Διατί αὖξει τοῖς ἀεθμοῖς καὶ μειοῦται. Quare gradibus augetur et minuitur?
- ιᾱ Διατί παρὰ τοῦ ἡλίου δέχεται τὸ φῶς. Quare à Sole accipiat lucem?
- ιβ̄ Διατί ἐστὶ ἐν αὐτῇ μέλασμα τὸ καλούμενον ὀρώσωπον. Quare in eadem sit nigra macula, quæ vocatur *Larva*?
- ιγ̄ Διατί διὰ μὲν ἀποκαθίσταται. Quare mensis spatio ad pristinum statum redeat?
- ιδ̄ Διατί τὸν τοῦ ἡλίου δρόμον ὑπερβαίνει κατὰ τὰ βορρᾶν καὶ νότον. Quare Solis cursum Boream et Notum versùs prætergrediatur?
- ιε̄ Διατί οὐ σιρίζει. Quare non stet?
- ις̄ Περὶ τοῦ μεγέθους αὐτῆς. De ejus magnitudine.
- ιζ̄ Διατί τοσοῦτον τῆς γῆς ἀφέσκηκε. Quare tantum à Terra distet?
- ιη̄ Διατί ὑψηλοτέρα γίνεται καὶ χαμαλοτέρα. Quare altior fiat, ac demissior?
- ιθ̄ Περὶ τοῦ ἑρμοῦ. De Mercurio.
- κ̄ Διατί ὁ ἑρμῆς ὑπὸ τὴν σελήνην ἐτάχθη. Quare Mercurius sub Luna constitutus sit? In Titulo, quem id Caput in processu operis exhibet, pro ὑπὸ distinctè legas ἐπὶ.
- κᾱ Διατί στίλβων παρήχθη. Quare scintillans progrediatur?
- κβ̄ Διατί πλεῖον τῶν κζ̄ μοιρῶν τοῦ ἡλίου ἀφίσταται. Quare plus XXVII. gradibus recedat à Sole?
- κγ̄ Διατί αὐτός τε καὶ οἱ λοιποὶ πλανήται ἀναποδίξουσι καὶ σιρίζουσι καὶ ὀροποδίξουσι. Quare idem, et reliqui Planetæ retrogradantur, et stent, et progredientur?
- κδ̄ Περὶ τῶν ἑρμοῦ ἰδιοτήτων. De Mercurii proprietatibus.
- κε̄ Περὶ ἀφροδίτης. De Venere.
- κς̄ Διατί οὐ καταπολὺ τοῦ ἡλίου ἀφίσταται. Quare non multum à Sole recedat?
- κζ̄ Διατί οὐ συνεχῶς οὗτος ὁ ἀστὴρ ἀναποδίξεται ἀλλ' ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτόν. Quare non

- non frequenter hoc Sidus retrogradatur, sed singulis annis?
- κη Περὶ τοῦ ἡλίου. De Sole.
- κθ Περὶ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ. De ejus magnitudine.
- λ Διατί μὴ ἐπ' ὀρθοῦ καὶ παραλλήλου κύκλου φέρεται ὁ ἥλιος ἀλλ' ἐπὶ λοξοῦ. Quare non recto et parallelo circulo feratur Sol, sed obliquo?
- λα Διατί ἡ λύξωσις τοῦ ἡλίου ἐπὶ βορρᾶν καὶ νότον καὶ ἐστὶ μαιρῶν ἔγγιστα καὶ οὔτε πλεῖον οὔτε ἔλαττον. Quare obliquitas Solis in Boream et Notum sit graduum prope XXIX. neque plus, neque minus?
- λβ Διατί ὁ ἥλιος πρὸς τῶν θερινῶν καὶ χειμερινῶν τροπικῶν σημείοις ἀναβραδύνει ὅσον πρὸς ἡμᾶς πρὸς δὲ τῶν ἰσημερινῶν τὴν πορείαν ταχύνει. Quare Sol in Signis Tropici æstivo et hyberno tantum moretur, quantum versùs nos in æquinoctiali cursum accelerat?
- λγ Διατί ἐν ταῖς βορειοτέρας καὶ ψυχρῶν χωρῶν μείζων ἐστὶν ἡ θερινὴ ἡμέρα ἢ περὶ ἢ ἐν ταῖς νοτιῶν καὶ θερμῶν. Quare in magis Septentrionalibus et frigidis regionibus major sit æstivus dies, quam in Australibus et calidis?
- λδ Διατί ὁ ἥλιος ποτε πλησιάζει τῇ γῆ ποτε ἀφίσταται. Quare Sol aliquando ad Terram accedat, aliquando (ab ea) recedat?
- λε Διατί διὰ τῆς ἡμερῶν ἀποκαθίσταται καὶ τετάρτου μίας ἡμέρας καὶ οὐκ ἐν πλείονι ἢ ἐλάττω. Quare ad pristinum statum redeat CCLXV. dierum spatio et unius diei quadrante, neque longiori, neque breviori tempore?
- λς Διατί τοσοῦτον ἡμῶν ἀφίστηκε. Quare tantum à nobis absistat?
- λζ Διατί ἀνατέλλει καὶ δύει. Quare oriatur et occidat?
- λη Περὶ τοῦ ἀερος τοῦ διὸς καὶ τοῦ χροῦ. De Marte, Jove et Saturno.
- λθ Τίνος χάριν οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες παρήχθησαν. Quà de causâ inerrantia Sidera progrediantur?
- μ Διατί βραδύτα ἢ τούτων κίνησις. Quare tardus horum motus?
- μα Περὶ τῆς ἀνάτρον σφαιρας. De Sphæra Sideribus carente.
- μβ Διατί δι' ὧρων καὶ ἀποκαθίσταται. Quare XXIV. horarum spatio ad pristinum statum redeat?
- μγ Διατί τὰς λοιπὰς περιάγει σφαιρας. Quare reliquas Sphæras circumagat?

Ipsuni autem Opus, sive Caput Operis primum ita incipit: Σφαιροειδὴς δὲ παρήχθη ὁ οὐρανὸς ὡρῶτον μὲν ὅτι ἔδει τῶν τελειοτάτων τῶν σωμάτων τὸ τελειότατον τῶν χημάτων προσάπτεσθαι. Totius denique Libri talis clausula: καὶ οἷον λόγον τὰ γνωστὰ ἔχει πρὸς ἄλληλα· κατὰ τε τὸ χεῖρον καὶ τὸ βέλτερον τούτων καὶ τὰ γινώσκοντα:—

De hac *Sethi* Commentatione nihil aut *Allatius*, aut *Fabricius*, aut alii; adhuc tamen etiam asservatur in Græcâ *D. Marci* Bibliothecâ Mstorum, *Codice CCLVII.* ut ex ejus laudato supra Catalogo apparet; nobisque inedita prorsus videtur.

119. averso. *Αδαμαντίου σοφιστοῦ.* *Adamantii Sophistæ.* Incipit: Ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ κατ' οὐρανὸν ἀστέρες ἀνατέλλοντες κατὰ τοὺς τεταγμένους αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ θεοῦ κρηρῶν καὶ δύνοντες ὁμοίως τὸν ἀέρα ἀλλοιοῦσιν. Finis: Μηνὶ φεβρουαρίῳ καὶ ἀρκτοῦρος ἐσπεριος ἐπιτέλλει. Μηνὶ φεβρουαρίῳ καὶ χελιδόνες φαίνονται:—

Hoc nimirum ex *Adamantii* Libro *De Ventis* Excerptum credas, qui memoratur in Regiæ *Parisiensis* Bibliothecæ MSS. Græcorum Catalogo, *Cod. MMCCCLXXXI.* Sed nec Librum, nec Excerptum typis adhuc evulgatum arbitramur.

Id excipiunt alia duo minora *de Ventis* perinde Fragmenta, quorum idem *Adamantius*, an alius sit Auctor, me omnino latet. Prius incipit: Οἱ τοπικοὶ ἀνεμοὶ τῶν κρηολικῶν νοσηρατέροι; posterius: Καὶ τοῦ μαρτίου πνεῦμα ἀνεμος λεγόμενος παχυντής.

121. *Πυθαγόρου φιλοσόφου ψήφος* περὶ τῶν γεννωμένων βρεφῶν καὶ περὶ ὁμοίας σκέψας τῶν ζῴων πλανητῶν ἀστέρων ἵνα ἀπὸ θεωρίας νοεῖς ἕκαστον εἰς ποῖον ἀστέρα:— (Adde ἐγεννήθη, ut supra legitur). *Pythagoræ Philosophi* Computus de Pueris nascentibus, ac de simili VII. Siderum errantium aspectu, ut ex observatione intelligas, quo quisque sub Sidere natus sit. Incipit: Ο χρόνος σημαίνει ποιούτους ἀνδρας. Desinit: ὁμολικούς πρὸς γυναικας ἀποροστικούς· τραχῆς καὶ ἀλαζονικατέροι:—

Idem planè Computus est, quem supra fol. 74. hujus Codicis averso recensuimus; nisi quòd huic in imo folio Auctaria quædam accedunt, eadem manu, sed minoribus litteris exarata.

Eodem averso. + *Πυθαγόρου φιλοσόφου* περὶ μορφῶν καὶ σημείων τῶν ἑβδωδίων ὅπως ἀπὸ θεωρίας ἕκαστου μάθησ ὅποῖον ζῴδιον ἔχει καὶ ὡραξίν αὐτοῦ. *Pythagoræ Philosophi* de formis et significationibus XII. Zodiaci Signorum, ut ex cujusque observatione discas quod habeat

beat

beat Signum, ejusque facta. Initium: Κελοῦ οἱ ἔχοντες ζώδιον. Finis: ἀπὸ δόσεως καὶ λήψεως τὸν βίον ἔχοντες.

Hæc tantummodò particula est ex initio amplioris Libri *Pythagoræ* afficti, de quo hujus Codicis fol. 80. *averso* meminimus. Accedunt huc in imâ paginâ Excerpta duo, eâdem quidem manu, sed minoribus litteris descripta, ex eodem *Pythagorâ*, an ex alio Auctore? Prius talem præfert titulum: Κεφάλ. ἱ. περὶ Ἰριδος ἀπὸ τοῦ β^ο λόγου. Caput X. De Iride ex Libro Secundo. Alterum ita inscribitur: Κεφάλ. ια. περὶ ἀλῶε. Caput XI. De Halone.

122. Hinc vel expressis, vel tacitis Titulis minuta Fragmenta ex incertis Auctoribus consequuntur, ad rem sive *Astronomicam*, sive *Geographicam* spectantia, videlicet:

Ratio *Cycli Solaris* inveniendi. Initium: Εἰ θέλεις εὐρεῖν τὸν κύκλον τοῦ ἡλίου.

Περὶ τῆς σελήνης. De Luna, sive Ratio *Cycli Lunar*is inveniendi. Initium: Ωσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς σελήνης κράτει τὰ παρατρέχοντα ἔτη.

Ratio *Indictionis* inveniendæ. Initium: Τὴν δὲ ἰνδικτίωνα εἰ θέλεις εὐρεῖν κράτει τὰ παρατρέχοντα ἔτη.

De claris Montibus, Pluminibus, Insulis, hæc videlicet:

Εἰσὶ δὲ ὄρη διάφημα καὶ μεγάλα Ἴβ.:

α̃. β. Καύκασος. γ. Ταῦεσσ. δ. ἄγλας. ε̃. ς. Πήλιον. ζ. Παρνασός. η̃. Κίθαιρον. θ. ἱ. Παρθένιον. ια. Μυσαῖος. ιβ. Ολυμπιου.:

Ποταμοὶ μέγιστοι, οὗτοι.:

α̃. καὶ Δούναεις. β. Γαῶν. δ. καὶ Νεῖλος. γ. Τίγρις. δ. Εὐφράτης. ἰδὺ τοῦ περσδεῖσου. οἱ τέσσαρες. ε̃. Τεραναῖς. ς. Μηνίος. ζ. Αχλύς. η̃. Αουαπός. θ. Θερμαδών. ι. Ερατεινός. ια. Ροός. ιβ. Βορυσθένης. ιγ. Πομφεῖος. ιδ. Ταῦεσσ. ιε. Εὐρότης. ις. Μένανδρος. ιζ. Ερμός. ιη. Αὐξέος. ιθ. Πύραμος. κ. Βιός. κα. Εὐρος. κβ. Σαλαγιός. κγ. Αχελίος. κδ. Πηνειός. κε. Εὐῖνος. κς. Σπερχεῖος. κζ. Ἰστρος. κη. Σιμόεις. κθ. Σκάμανδρος. λ. Τύρμων. λα. Παρθένιος. λβ. Ρανείος. λγ. Ζέτης. λδ. Ροδάνος. λε. Ηεδαίνος. λς. Σύβρις. λζ. Δούναεις.:

Αγαρηνοὶ χαλοῦσι πύς δ' ποταμοὺς οὕτως.:

α̃. Σιανί, δ. καὶ Γαῶν. β. Σπιαχάμ, δ. καὶ Φυσών. γ. Τεφλή, δ. καὶ Τίγρις. δ. Ολφερά, δ. καὶ Εὐφράτης.:

Νῆσοι μεγάται. ια.

α̃. Ταυροβόλη λεγομένη. β. Βρετανική. η̃. Αλβιάνος. γ. ἡ Χρυσή Χερρόνησος. δ. Βρετανία. ε̃. Ιουέρνια. ς. Πελοπόννησος. ζ. Σικελία. η̃. Σαρδῆνη. θ. Κῦρνος. ι. Κρήτη. ια. Κῦρσο.:

Eod. *averso*. Μεθόδος ὅθεν συνίσταται ἡ ὥρα. Ratio cognoscendi ex quibus constet Hora. Incipit: Γίνεται μὲν ὥρα κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ κέλευσιν. Desinit: εἴτε πρὸς τὸ αὐγεῖν, εἴτε πρὸς τὸ λήγειν. +

123. Omissâ Inscriptione, descriptus cernitur *Ventorum Orbis* (ita vocat Varro), Circulo illi subsimilis, quem Nostrates Gallicque *Rosam Ventorum* appellant. Eorum, quæ circumscribuntur, Nomina XII, hæc scilicet: Ζέφυρος. Λάμπυξ (leg. Ἰάπυξ). Θρησκίας. Απαριτίας. Βορρᾶς. Κακίας. Αφιλιώτης. Εὐεος. Εὐρόνοτος. Νότος. Λιβόνοτος. Λίβας (leg. Λίβς).

Eodem *averso*. Observationes binæ de *Signorum Zodiaci Qualitatibus*, quod ex iis, puta, sit calidum, quod frigidum, quod siccum, quod humidum. Harum prior incipit: Σημειώσω ὅτι ὁ μὲν κριός καὶ ταῦεσσ καὶ δίδυμος θερμοὶ καὶ ὑγροί; posterior: Σημειώσω δὲ καὶ τοῦτο ὅτι ὁ μὲν κριός ἐν ἀρχῇ μετέχει ψυχρότητος; desinit verò: ὁ δὲ ἰχθὺς ἐπὶ τὰ τέλη θερμότητος.

124. Τιμαίω λοκρῶ περὶ ψυχᾶς κόσμω καὶ φύσιος. Timæi Locri de Anima Mundi, et Natura. Initium: Τίμαιος ὁ λοκρὸς τάδε ἔφα δύο αἰτίας εἶμεν τῶν συμπάντων. Finis: ὅσα δεδαμουργαται ποτ' εἰκόνα τὰν ἀρίσταν εἶδος ἀγεννάτω καὶ αἰωνίω καὶ νοατῶ. +

Is *Timæi Liber*, qui dialecto Doricâ scriptus est, cùm sæpius in Platonicis Editionibus, tum inter *Opuscula Mythologica, Physica et Ethica* à Thoma Galeo publicata, Græcè et Latinè prodiit. Eum verò hîc et Scholiis ad margines adscriptis, et in fine amplissimâ de *Numeris* Annotatione, quæ in editis desiderantur, ornatum videas.

130. *averso*. Interjectâ vacuâ litteris paginâ, Οργανον ἀστρονομικὸν πετοσίρειως πρὸς νεχελῶ βασιλέα ἀσυρίων. Organum astronomicum Petosiris ad Nechepsum Assyriorum Regem. Incipit: Ψῆφος σεληνιακὸς δι' οὗ ἐστὶ τὸν ἐπισκεπτόμενον τοὺς νοσοῦντας ἀπαισοὶ εἶναι περὶ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ περὶ μονομάχων καὶ πράξεων καὶ περὶ πόλεως ἢ τεφάνου ἢ τρακτῆρηθ ἢ πλοκῆς καὶ ἀποδρασμοῦ καὶ εὐρέσεως καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Desinit: ἐλθέ οὖν ἐν τῶ ἕποκειμένω ὄργανω καὶ εὐρήσεις ὅτι νικᾷ δαβίδ τὸν γολιάθ. =

131. Statim sequitur ipsius *Organi* figura, hoc præfixo Titulo: Ημικύκλιον ἀναστάσεως ζωῆς παράξεως ἢ εὐρέσεως. Hemicyclium, (sive *Semicirculus*) Resurrectionis Vitæ, Facti et Inventionis. Ea verò non est, ut Titulus indicat, *Semicirculus*, sed *Circulus integer*, circellum pluribus distinctum radiis communi centro complectens. Qui Circulus, diversis lineis intersectus, varios intus in areâ et circum, atque extra ab utroque latere Numeros exhibet; tum etiam extra in summo hæc tria præfert Vocabula: μεγάλη ζωῆ. μέση ζωῆ. μικρά ζωῆ; in extremo autem hæc altera: μέγας θάνατος. μέσος θάνατος. μικρὸς θάνατος.

Porro hujus *Organi* ope non modò de Vita et Morte ægrotantium, sed de multis etiam aliis judicari posse in Epistolæ exordio supra descripto futiliter affirmatur.

Astrologicum id Opusculum eadem inscriptione, eodem initio memoratur à Nesselio in Cæsareæ Bibliothecæ Catalogi *Parte III. pagg. 29. et 30. Cod. XIX. Num. 5.* Ibidem tamen *pagg. 22. et 23. Cod. VIII. Num. 12.* alio placè Titulo representatur. Ejusdem verò Catalogi *Parte IV. pagg. 26. et 27. Cod. XXXVII. Num. 4.* eandem quidem sensu inscriptionem habet, sed verbis diversam ac fusiorem; initium autem prorsus aliud: usque adeò unus Liber in diversis exemplaribus sibi discors, ac multiplex.

Sub *Hemicyclii* proximè adumbrati figurâ en alterius occurrit Titulus, *Constantini Lascaris*, qui et *Organum* et omnia ad illud pertinentia descripsit, manu exaratus, his verbis: Ημικύκλιον σκότους ἀπαλείας ἠΐτης ἢ θανάτου, id est *Hemicyclium tenebrarum, amissionis, cladis et mortis.* Sed Figura desideratur, unius paginæ puræ spatio ad eam opportuniori tempore delineandam, ut conjicimus, relicto.

132. Πεδανίου διοσκουρίδους ἀναζάρβεως περί δυνάμεως ἀπλῶν φαρμάχων· περί τῶν ἀπὸ τοῦ γευστοῦ ποιότητων διηλουμένων κράσεων: Pedanii Dioscoridis Anazarbei de virtute simplicium Medicamentorum, de Qualitatum, quæ ex re sapore præditâ manifestantur, temperamentis. Initium: Οὐτ' ἐξ ὁσμῆς ἐστὶν ἀσφαλὲς τὸ τεκμαίρεσθαι περί τῆς κράσεως τῶν αἰσθητῶν σωμάτων. Finis: τὸ δὲ ἐλαγῶδες ὑγρᾶνει μαλάττει χαλᾶ:

Eodem averso. Περί τῆς τάξεως ἢ ἀποστάσεως τῶν κράσεων. De ordine et abscessu Temperamentorum. Initium: Τὸ μὲν δὴ σύμμε-

τρον φάρμακον ὡς ὁμοίας εἶναι κράσεως. Finis: καθάπερ ὅσα φύσει σφοδρῶς πάντα ἐξ ὧν ἐστὶ ὁμράκιον καὶ ροῦς ἢ τυπηρία:

Hæc duo, sive Capita, sive Sectiones, frustra quærivimus apud *Dioscoridem*, vel in optimâ et amplissimâ ejus Operum Editione Græco-Latinâ, *Jani Antonii Saraceni* studio elaboratâ.

133. Continuo sine ullâ Inscriptione subsequitur Descriptio non modò *Plantarum*, sed etiam *Fructuum* vel *Pomorum*, item *Animantium*, *Metallorum*, *Fossilium*, aliorumque *Simplicium*, et medicarum cujusque *potestatum*, ordine litterarum disposita. Omnium verò, quæ secundum singulas pertinantur, ea series atque initia.

Ἀρχὴ τοῦ α.

Ἀβρότονον θερμαίνει ἢ ξηραίνει κατὰ τὴν γ ἀπόψυξιν.

Ἀρχὴ τοῦ β.

Βαλάνου μυρεψικῆς τὸ μὲν ἔνδον οἶον σαρκῶδες ῥυθικὴν τε καὶ τμητικὴν ἅμα φύχει τὴν δυνάμιν ἔχει.

Ἀρχὴ τοῦ γ.

Γάλα πᾶν ἐν τριῶν οὐσιῶν σύγκριται.

Ἀρχὴ τοῦ δ.

Δᾶδες ἔχουσι π δριμύ ἢ συμπεπληκὸν ἢ ῥυθικόν.

Ἀρχὴ τοῦ ε.

Εξενος τὸ ξύλον θερμαντικῆς τέ ἐστι ἢ ῥυθικῆς καὶ λεπτομεροῦς διωμέως.

Ἀρχὴ τοῦ ζ.

Ζεῖα παρεπλησίαν ἔχει τοῖς πυρῆς δυνάμιν.

Ἀρχὴ τοῦ η.

Ηδύοσμον θερμὸν ἢ λεπτομερὲς ἢ δριμύ τὴν δυνάμιν ἐστὶν ἐν τῆς γ ποῦ τάξεως.

Ἀρχὴ τοῦ θ.

Θαλάσσιον ὕδωρ δριμύ ἢ θερμαντικὸν μετρίως ἢ ξηραντικόν ἐστὶ καὶ κακοτόμαχον μὲν πιόμενον.

Ἀρχὴ τοῦ ι.

Ἰδέα ρίζα σφυρὴ τὴν γαῖαν τε ἢ τὴν δυνάμιν ὑπάρχουσι· ὡς αἱμαρραγίας τε ἢ ρευματικῆς ἀρμόζει διαθέσει.

Ἀρχὴ τοῦ κ.

Κεκλείου δικεάνου ἢ ρίζα ξηραντικὴ μετρίως ἐστὶ ἢ ἀδικτός ἐμπλαστική.

Ἀρχὴ τοῦ λ.

Λαγώπις ξηραντικῆς ἐστὶ δυνάμεως ἢ τὰ κατὰ τὴν γαστέρα ρεύματα ξηραίνει.

Ἀρχὴ τοῦ μ.

Μάκρη φλοιός ἐστὶν ἐν τῆς ἰνδικῆς κομιζόμενος· ξηραίνει μὲν κατὰ τὴν γ τάξιν.

Ἀρχὴ τοῦ ν.

Ναόκαφθον ἰνδικόν ἐστὶν ἄρωμα ὡς μήτραν ἔσσει λαμένην ὑπαιτμιζόμενον.

Ἀρχὴ

Αρχὴ τοῦ ξ.

Ξάνθιον ἢ φασγάνιον τὸν καρπὸν ἔχει διαφορη-
τικῆς δυνάμεως.

Αρχὴ τοῦ ο.

Οἷον τὸ δένδρον οὐδὲ καρπὸς ὅσα καλεῖται ὑπό-
πνων δὲ οὐα φυτικῆς ἐστὶ δυνάμεως.

Hæc Littera clauditur Capite satis proli-
cho, cujus lemma: Περὶ οἴνων, *De Vinis*. Ini-
tium: Οἴνων οἱ μὲν παλαῖοι βλαπτικοὶ νεύρων καὶ
τῶν λοιπῶν ἀσθητηρίων τὸς δὲ γέυσιν ἡδέϊαν ἐπι-
τῶν ἀσθενῆς πὶ μέρος ἐχόντων παρατητέον. Finis:
ξηραπτικὸν τέ ἐστιν ἰκανῶς τὸ φάρμακον ὡς τῆς
τρίτης εἶναι τάξεως:

Litteram Π antecedit Caput aliud non
minus copiosum, hoc titulo: Περὶ παιωνίας
καὶ ὅσα ποιεῖν δύναται. *De Pæonia*, et quanta
efficere valeat. *Constantini Lascaris* manu
adscriptum: ταύτην οἱ ῥωμαῖοι κάσαν ὀνομά-
ζουσι- Id est, *Hanc Romani Castam vocant*.
Quod ille ex ejusdem Capitis deprompsit
verbis, ita se infra habentibus: Παιωνία ἀρ-
ρήνη ἢ γλυκυσίδηνη οἱ δὲ πεντόρονον οἱ δὲ ορεβάδιον
οἱ δὲ, ὀρεβάξ. οἱ δὲ αἰμάκωρον· οἱ δὲ, μονιῶνον· οἱ
δὲ, λαυραν. ῥωμαῖοι κάσαν. Si quis autem
plura hujus Herbarum Græca nomina scire ve-
lit, is Apuleji *De medicaminibus Herbarum*
Libri Caput LXIV. adeat. Incipit: Παιωνία
ἐκλήθη διὰ τὸ τὸν παῖωνα ταύτην εὐρηκέναι. De-
sinit: ταῖς δὲ ἐν ὀδύνας πικτούσας καὶ κινδυνευού-
σας τὸ κεχρηθὲς σπέρμα τῆς βοτάνης ἐν ἐλαίῳ
ἀλειψέσθωσαν τὴν ὀσφύν καὶ τὸ ὑπογάστριον καὶ τέ-
ξονται:

Deinde Litterarum interrupta series ita
continuatur.

Αρχὴ τοῦ π.

Παγκράτιον σκίλλη τε τὴν ἰδέαν καὶ τὴν δύναμιν
ἔοικεν.

Αρχὴ τοῦ ρ.

Ῥάκος κεκαυμένον τὸ μὲν ἐξ ἐρίου ὁμοίαν ἐκεί-
νοῖς ἔχει κεκαυμένην δύναμιν.

Αρχὴ τοῦ σ.

Σαγάπινον ὁπὸς ἐστὶν οἶον νάρθηκος θερμὸς καὶ
λεπτομερής.

Αρχὴ τοῦ τ.

Ταρίχου ἢ σάρξ δριμυτίας ἐστὶ καὶ ξηραπτικῆς δυ-
νάμεως.

Αρχὴ τοῦ υ.

Υακίνθου ἢ μὲν ῥίζα μολιβδαίδης ὑπάρχουσα
τάξεως ἐστὶ ᾱ μὲν ἐν τῷ ξηραίνειν· ἐν δὲ τῷ
ψύχειν β.

Αρχὴ τοῦ φ.

Φακοὶ ξηραίνουσι μὲν κατὰ τὴν β. τάξιν. θερ-
μασίας δὲ καὶ ψύξεως ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουσι δὲ
καὶ φύσεως.

Αρχὴ τοῦ χ.

Χαλβάνη θερμαίνει μὲν πλησίον τῆς γ ἀποστάσεως.

Αρχὴ τοῦ ψ.

Ψευδοβούιον παραπλήσιον ὑπάρχει βουίνῳ τὴν
ιδέαν.

Αρχὴ τοῦ ω.

Ωοῦ τὸ μὲν λευκὸν τε καὶ λεπτὸν τῶν ἀδύκτων
τάπων ἐστὶ μετρίως ἐμφύχον.

Hæc postrema demum Littera desinit in
hæc verba: ἄχρηστον μὲν ἢ ῥίζα· τὸ δὲ σπέρ-
μα λεπτομερὲς καὶ ξηραπτικὸν ἀδύκτως:-

Alphabetica Plantarum cæterorumque
Simplicium Descriptio hujusmodi, licet
Dioscoridis nomine destituta, eadem om-
nino existimanda est (si rectè ex ejus or-
dine primisque Plantarum vocabulis collig-
itur) quam idem recenset *Nesselius* in *Cæs-
sareæ Bibliothecæ Catalogi Parte III. pagg.*
26. et 27. Cod. XVI. Num. 4. ubi de eâ sic
ille: „ Quamvis autem hæc Descriptio præ-
„cipuè quidem et maxima parte ex *Dio-*
„*scoridis Libris quinque de Materia Medica*
„desumpta sit, ex ordine tamen *alphabe-*
„*tico* manifestè apparet, eam non ab ipso
„*Dioscoride*, sed tantùm à recentiori quo-
„dam Collectore ita esse compositam., De
his lubenter assentior *Nesselio*; eamque in-
super Descriptionem publicâ nondum lu-
ce donatam arbitror.

171. Περὶ πινων βοτανῶν δυνάμεως. De qua-
rundam Herbarum virtute. Initium: Ἀψίν-
θιον θερμὸν ἐστὶν καὶ ξηρὸν τῆς γ τάξεως. Finis:
Κισθήμεον θερμὸν καὶ ξηρὸν τῆς δ τάξεως· τρί-
ψας καὶ κοσκινίσας καθαίρει πάντων τῶν τετρα-
πόδων τὰ λευκώματα λευκαίνει τε τοὺς ὀδόντας
τριβόμενον:- Hæc nimirum est LXIX. Plan-
tarum virtutum brevis Enarratio, quam
ineditam pariter existimamus.

176. Intervacante unius paginæ spatio,
excipit Epistola, cujus inscriptio: φιλόφρα-
τος ἀσπασία εὖ πράττειν. *Philostratus* *Aspa-*
sia bene rem gerere. Initium: Τὸν ἐπιστολι-
κὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου μετὰ τοὺς παλαίους
ἀεὶτά μοι δοκοῦσι διεσκέφθαι φιλοσόφων μὲν ὁ
τυανεύς καὶ δίων. Hæc *Philostrati* *Epistola-*
rum ab *Aldo* editarum princeps.

Eodem averso. *Ερμού τοῦ τρισημέγιστου*. *Her-*
metis Trismegisti. Fragmentum videlicet, in-
cipiens: Τοῦ γὰρ θεοῦ τὰ σπέρματα ὀλίγα μὲν
desinens verò: καὶ ἐπιβουλεύμενος πάντα ἀνα-
φέρει εἰς τὴν γνῶσιν καὶ τὰ κακὰ μόνος ἀγαθο-
ποιεῖ: Id autem abscissum noveris ab *Herme-*
tis, sive *Mercurii Trismegisti* operis, quod
Pæmander inscribitur, Græcè et Latine vul-
gatissimi, Capite IX.

Επιχάρμου κωμικοῦ. Epicharmi Comici.
Tetrasticha nempe Sententia :

φύσις ἀνθρώπων ἀσχοί πεφουσημένοι ἀνδρῶν δέ γε
Σωφρονούντων ἴδιον μὴ παρλήψαι δουλεύειν
Μὴτ' ἔθεισι παροδεδέσθαι πατρίοις· ἀλλὰ ζη-
τῶν

Τάληθές καὶ τὸ χρῆσιμον πανταχόθεν συλλέ-
γειν.

177. Ερμῆς τρισμέγιστος Ἀσκληπία εὖ φρονεῖν.
Hermes Trismegistus Asclepio bene sapere.
Initium : Ἐπεὶ ὁ υἱὸς μου τίτ' ἀπόντος σου
τὴν τῶν ὄλων φύσιν ἐτέλεισε μαθεῖν ὑπερθεσθαι
τί μοι οὐκ ἔαρεπεν. Finis : τὰ γὰρ πάντα τέσ-
σαρά ἐσι· ἢ ὁ θεὸς· ἢ ἡ γένεσις ἐν οἷς τε πάν-
τη (leg. τὰ πάντα) ἐστίν : Nihil verò aliud
hæc Epistola, quàm *Hermetis Libri supra*
laudati Caput XIV.

179. Succedunt *Chrysippi, Zenonis, Platonis, Aristotelis, Porphyrii* Sententiæ ali-
quot, plerumque morales.

180. Sine Titulo, De *Sanchoniathone* bre-
vis Notitia, quam, ut ab eâ diversam, quæ
apud *Suidam* extat, hîc jūvat adscribere :

Σαχωνιάθων (leg. Σαχωνιάθων) ὁ βερύτιος τὴν
φοινίκων θεολογίαν ἐξέδωκεν ἢν ὄρφευς μετήνε-
γκεν εἰς τὴν ἐλλάδα φωνῆν· καὶ τὰς τελετὰς
τῶν ἀγυπτίων.

Hoc est :

Sanchoniathon Berytius, Phœnicum Theolo-
giam edidit, quam Orpheus in Græcum ser-
monem vertit; et Ægyptiorum Cereemonias.

Ὅτι ὁ ἥλιος οὐκ ἐστὶ θεός. Quod Sol non
sit Deus. Initium : Ὁ θεός ἐστίν ἀσώματος τε
καὶ παντάπασιν αἴδιος. Finis : ζωική τε οὔσα
καὶ γνωστικὴ ἢ ἀπαθής· καὶ ἀθάνατος· ἢ θεοειδής·
ἢ ὅσα τύποις ἀδελφά· ὁ δὲ σῶμα ἢ ὅσα τύ-
πῳ παρέπεται. Unde petita sit hæc Dispu-
tatio, non succurrit.

181. averso. Τί ἐπιχρήμα. Quid Epichi-
rema. Initium : Ἐπιχρημά ἐστι κατὰ μὲν ἀρ-
ποκρατίωνα θεοῖς νοήματος εἰς τι μέρος ζήτη-
μα πρὸς τὴν καθόλου ἢ γενικὴν ζήτησιν ἔχον τὴν
ἀναφοράν. Finis : Μέρη δὲ ἐπιχρημάτων τρία.
πρότασις· λήμμα· ἐπιφορά. Excerptum XXIII.
versibus constans ; at unde, me quoque
fugit.

182. Περί ἰχθύων ἐκ τοῦ ὀππιανοῦ. De Pi-
scibus ex Oppiano. Incipit : Τῶν ἰχθύων οἱ
μὲν φύονται ἢ βόσκονται παρὰ τοῖς χθαμαλοῖς
ἀγριαλοῖς ψάμμων ἐρεπτόμενοι. Desinit : ἡ δὲ χρ-
λὴ συν μέλιτι χειρομένη πᾶσαν ὀφθαλμίαν θερα-
πεύει. Hæc nimirum est variorum Piscium,
de quibus *Oppianus*, Descriptio, ex uno,

vel pluribus ejus Scholiastis, aut Paraphra-
stis, sive editis, sive ineditis desumpta.

186. Περί τῆς πανουργίας τῶν ἰχθύων ἢ πᾶς
φεύρουσι τοὺς ἀλιεῖς. De calliditate Piscium, et
quomodo Piscatores effugiant. Initium : Ὁ
καφεύς ὅτε νοήσῃ ἑαυτὸν ἐντὸς τῶν ἰχθύων ἀνελ-
θῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης τοσοῦτον πι-
δά. Finis : ἐπὶ ἢ αἱ τευθίδες ῥίππουσι ἐφθρῶν ἢ
πυρὸν ἢ φεύρουσι. Fragmentum XVIII. tan-
tummodo versuum ; an etiam ex *Oppia-*
no?

Ἐκ τῶν τοῦ ἀλίου. (leg. ἀλιανοῦ) Ex Li-
bris Æliani. Initium : Ὅτι τῶν ὄσπρακονώτων ἢ
ὄσπρακοδέρμων καὶ τοῦτο ἴδιον κενώτερα πῶς κου-
φότερα ὑπολεγεύσης τῆς σελήνης φιλιὰ γίνεσθαι.
Excerpta quadam sunt ex ejusdem Æliani
de Natura Animalium Libris, nempe de Te-
staceis Ciustaceisque ex *Lib. IX. cap. 6* ; de
Serpentibus ex *eod. Lib. cap. 26* ; de Asinis
Scythicis ex *Lib. X. cap. 40* ; de Araneis
geometria, ex *Lib. VI. cap. 57* ; de Mune-
ribus, quibus Veneti Monedulas afficiunt,
ex *Lib. XVII. cap. 16*. His interserta alia
brevia diversi argumenti ex aliis Scriptori-
bus, nimirum de Elephantis in pueros amo-
re, et de Piscibus chartilaginosi ex Anony-
mis ; de Mulo sene, ex *Aristotele*.

187. Omisso et Operis titulo, et Aucto-
ris nomine, Observationum Physicarum et
Medicinalium Sylloge. Incipit : Ὁ οἶτος φυ-
λάττεται εἰ τέφρα κλιματίδων ἐμπάσει αὐτῶ.
Desinit : οὕτω γὰρ γίνεται σύνθεσις θαυμαστῆ ἢ
τοῖς πολλοῖς ἀγίωτος :

191. Interjectis tribus ferè paginis litte-
rarum inanibus, Γεμιστῶν ὑπὲρ πλάτωνος κα-
τὰ ἀριστοτέλους. Gemisti pro Platone adver-
sus Aristotelem. Initium : Οἱ μὲν ἡμῶν πα-
λαιότεροι ἢ ἐλλήων ἢ ῥωμαίων πλάτονα ἀρισ-
τοτέλους πολλῶ τῷ μίση παροετίμων. Finis : ἀ-
δότης μέντοι ὡς συχρὰ αὐτοῖς ἢ φῶλα ἐγκα-
ταμέμεκται :— Is Liber, si ejus initium, si-
ve prima verba spectes, idem est ac *Geor-*
gii Gemisti, sive Plethonis Comparatio Ari-
stotelis et Platonis, quam *Oudin* in *Com-*
mentarii de Scriptor. Ecclesiast. antiq. Vol.
III. col. 2359. commemorat, traditque ex-
tare inter MSS. Codices *Bodleianæ Biblio-*
thecæ in MSS. *Baroccianis, Cod. CXIV. pag.*
123. Idem denique habendus est, quem
alio titulo, nempe *De Platonicæ atque Ari-*
stotelicæ Philosophiæ differentia, non semel
et Græcè et Latine editum narrat *Fabricius*
Biblioth. Græcæ Vol. X. pag. 743.

211. averso, ubi Liber hic absolvitur,
Constantini Lascaris manu, quâ plerisque
Co-

Codex descriptus, rubris litteris subnotatum:

Κτῆμα κωνσταντίνου τοῦ λαοσκήρου ἐν μεσσηνίᾳ τῆς σικελίας ἐκγραφήν:

Id est:

Possessio Constantini Lascaris, Messanæ in Sicilia descriptus (Liber).

212. Interposito unius ferè paginæ vacantis spatio, sequitur, Συνοσίου περὶ ἐνυπνίων. Synesii de Insomniis. Incipit: Εἰ δὲ εἴσον ἕπνοι πρὸς φῆτα. Desinit: ὅταν κατὰ θεὸν πεισθῆται: + Statimque Græcæ manûs excipit Latina, quod mireris, Subscriptio: *deo gratias amen.*

Pars Codicis, qua is Liber continetur, amplissimis quidem marginibus patet, sed ferè cunctis vacuis nudisque. Nam primæ tantum paginæ margines implet *Nicephori Gregoræ* Commentarii sæpiùs excusi particula, ab his nempe exordii verbis: Ὡσπερ τὰ τῶν βασιλέων κειμήλια, ad hæc usque: ὅς τις ποτε ὁ τῷ συγγράμματι τῷδε ἐντυγχάνων, καὶ δέξῃ.

Quid autem tali Codicis fine opportunius! Quàm bellè ipsum claudunt *Insomnia*, quæ mihi tam longâ, tam multiplici Librorum ambage circumeundâ, tot diversis Disciplinarum regionibus perlustrandis, tot ac tantis denique Titulorum, Annotationum, Interpretationum, Descriptionum difficultatibus evincendis jam defatigato, jam discedere valde aventi facilem ultro portam aperuere.

LXXXV.

Chartaceus in quarto, foliis crassus 261. chartâ nonnihil fuscâ, litteris partim modicè perspicuis, partim rudibus intricatisque; duplici, ut videtur, manu Sæculo XV. incunte descriptus; olim *Constantini Lascaris*, à quo nonnulla occurrunt exarata. Quæcunque eo continentur, ferè omnia ad *Jus Casareum Pontificiumque* pertinent, nempe: *Constantini Harmenopuli* Promptuarium Legum, sive *Hexabiblos*; *Ejusdem* alii Tituli diversi; *Constantini Magni* Edictum de Papa Romano, id est *Donatio*, eodem *Harmenopulo* interprete; *Harmenopuli* Narratiuncula de tribus Tomis Synodicis ab Imperatoribus Constantino Porphyrogenito, Manuele Comneno, et Michaelè Palæologo promulgatis; Leges Georgicæ ex *Justiniani* Libro; Epitome divinorum et sacrorum Canonum; De Fide orthodoxâ, si-

ve fidei Confessio; De iis, quæ variis temporibus Hæretici sensere; *Philothei Patriarchæ* Refutatio Anathematum apud Harmenopulum in *Legum Promptuario* descriptorum; *Georgii Xiphilini* de Juribus Territoriorum Decretum Synodale; *Matthæi Blastaris* de Gradibus in Matrimonio; *Mandatum*, quo quis Pater spiritalis fiat; *Synodus* nefaria adversus S. Joannem Chrysostomum; *Nicephori*, *Patriarchæ CPolitani*, Regum Tribuum X. Israelis Chronologia; *Imperatorum Romanorum* Series ad Maximinum usque; *Alia* à Constantino Magno ad Alexium Ducam; *Alia* à Theodoro Lascari ad Constantinum, ultimum Imperatorem, auctore *Constantino Lascari*; Postremò è *S. Athanasii Patriarchæ* incertis Libris Excerpta VI. Ad singula verò subtiliùs enucleanda, uberiùs exponenda properemus.

Fol. 3. Præmissis duobus foliis penè litterarum inanibus, quæ nihil aliud præter Latinum voluminis titulum, duplici manu, alterâ recentiori, vetustiori alterâ exaratum, continent, suam ita Codex seriem auspicatur.

Κριτῶν προκατάστασις, ἢ περὶ δικαιοσύνης γέρονε δὲ ἐκ αὐτῆ παρα τοῦτο βιβλίον τοῦτο σωτηριόχτος: - Judicum Præparatio, sive de Justitia; facta verò hæc est ab eo qui Librum hunc ordinavit. Hujus Tituli altera pars, à γέρονε incipiens, desideratur in excusis. Initium: Ὁ κρίνειν λαχῶν ἐκ κριτῆς εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι, Finis: ἀμεμπτος εἶναι καὶ ἀνεπίληπτος +

5. Κατάκρισις ἐκτεθεῖσα εἰς τοὺς κριτὰς ὑπὸ τῶν πανευσεβῶν βασιλέων λέοντος ἐκ ἀλεξάνδρου. Sententia adversus Judices (*iniquos*) à piissimis Imperatoribus Leone et Alexandro lata. Incipit: Οἶμαι δὲ τῶν κρίνειν λαχόντων.

Πρόχειρον νόμων, τὸ λεγόμενον ἢ ἑξαβιβλος συναθροίσθεν πάντοθεν κατ' ἐκλογὴν καὶ κατ' ἐπιτομὴν οὕτω συντεθέν παρὰ τοῦ πανσεβάστου σεβάστου καὶ κριτοῦ θεσσαλονίκης κωνσταντίνου τοῦ ἀρμενοπούλου καὶ νομοφύλακος + : προθεωρία. Promptuarium Legum, quod Hexabiblos dicitur, collectum undique cum delectu, et in modum epitomes ita compositum ab omnino venerabili Sebasto et Thessalonices Judice Constantino Harmenopulo, et Nomophylace. Protheoria. Incipit: Βιβλίον νόμων πάσαι πεποίηται τοῖς περὶ τὸν βασιλεῖον καὶ κωνσταντῖνον καὶ λέοντα τοὺς εὐσεβεστάτους βασιλέας, πρόχειρον οὕτω καλούμενον. Sub finem verò plenior uberiorque deprehenditur, quàm in *Theodorici Adamæ Svallem-*

bergii Græcâ Editione Parisiensi, apud Christianum Wechelium, An. MDXL. in 4.º quicum totum opus à nobis collatum. Sic autem à verbis καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις, usque ad novissima ἀκριβῶς κείμενοι, se habet:

Ἐν ἐκάστῳ δὲ πάλιν τῶν κεφαλαίων, δηλοῦται διὰ τὸ ἀδιάβλητον, ὅθεν ταῦτα παρεξέβληθη καὶ ὁ γε βουλόμενος εἰς τὰ πρωτότυπα πούτων ἀνατρεχέτω βιβλία· καὶ κείθεν τ' ἀληθῆς ἢ καὶ τὴν τούτων δήλωσιν σαφέτερον μανθανέτω· οἱ μὲντοι τῶν βιβλίων τίτλοι, καθέκαστον οὕτως εἰσὶν ἔχοντες, ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ δείκνυται καταγραφή +

6. averso. Πίναξ τῆς ἐξαβιβλου + Index Hexabibli. Singulorum videlicet cujusque Libri Titulorum Catalogus, adscriptis ad marginem nonnullorum Explanationibus, quæ et numero superant excusas, et iis partim breviores, partim ampliores sunt, partim denique verbis diversæ.

8. averso. Πρόχειρον νόμων ἢ ἐξαβιβλος: - περὶ νόμων καὶ δικαστικῆς καταστάσεως· ἐπιτεπερὶ ἀποκαταστάσεως ἢ ἐλευθεριῶν βιβλίον α'. Promptuarium Legum, Hexabiblos. De Legibus et Statu judiciali, item de Restitutione in pristinum statum, ac Libertatibus. Liber primus. Hujus princeps Titulus, præfixâ hac inscriptione, Περὶ νόμων τίτλος α': + incipit: Κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους, οὔτε μοναρχίαι ἦσαν βασιλικαί.

Huicce Libro cæteri succedunt ex ordine. Singulis suis Titulorum Index præmittitur. Nullus neque primis, neque postremis verbis à laudatæ Editionis exemplari discrepat, si Quintum et Sextum excipias hîc in fine contractiores. Quintus desinit: ἢ ἐν ἄλλῃ δικαιολογίᾳ παντελῶς γινομένου. Νόμος verò et Scholium desiderantur. Sextus in hæc verba deficit: καὶ εἰς τὸ πιῆσαι τὸ ἱκανὸν τῷ κοινῶν συμελαύνται: - Adeoque cætera, etsi pauca, desunt, quæ in eodem Exemplari consequuntur.

185. averso. Statim, non post Titulum *de Legibus Georgicis*, ut in excuso Libro videre est, subeunt alii, hac inscriptione: Ἐπερὶ τίτλοι διάφοροι περὶ ἀξιωμάτων. τίτ. α'. β' γ' δ' ε' ζ' η' θ' + Alii Tituli diversi de Dignitatibus. *Tit. I. Lib. VI. Tit. I. Cap. I.* Initium: Ἀπὸ πατρικίων ἕως ἰλλουστρίων εἰσὶν οἱ συγκλητικοί. Finis: ἀ μὴ γαμθῶσιν ἑτέροις ἤ τινος ἀξίας: -

186. Περὶ κανόνων διαφόρων· πτλ' β. β' β' β' γ' κ' α' + De diversis Canonibus. *Tit. II. Lib. II. Tit. III. Cap. I.* Initium: Κανὼν ἐστὶ σύντομος τοῦ πράγματος ἀφήγησις, καὶ σύν-

δεσμος. Finis: ὁ ἀλογος καὶ μάταιος φόβος, οὐ συμβάλλεται: -

187. averso. Περὶ σημασίας ὀνομάτων. τί γ' β' β' β' κ' β'. De Nominum significatione. *Tit. III. Lib. II. Cap. II.* Initium: Δοκεῖ γυνὴ υἶόν ἔχειν ἐν τῷ τελευτῶν, ἥς ἀνατιμθείσης, ἐξῆλθε τὸ βρέφος. Finis: καὶ ἀρξάμενος τὰ δεκαοκτῶ, δύναται συνηγεῖν: -

189. Περὶ χειροτονίας ἐπισκόπων ἢ πρεσβυτέρων: πτλ' δ' + De Ordinatione Episcoporum et Presbyterorum. *Tit. IV.* Initium: Οἱ κληρικοί καὶ οἱ ὀρθῶτοι τῆς πόλεως, πρεσβυτέρων τῶν ἀγίων εὐαγγελίων, ἐπὶ τρισὶ πρεσβυτεροῖς τὸ ψήφισμα ποιείτωσαν τῶν ἐπισκόπων. Finis: Οὗτο τοιοῦτοι ὀρθῶσπον τὴν χειροτονίαν ἢ φροντίδα ἔλαβεν:

190. averso. Οἱ οὐ δὲ ἱερωμένου εἰς κοσμικὸν κριτήριον ἔλκεσθαι: Quòd non oporteat, sacris Ordinibus ornatum ad sæculare tribunal trahi. Initium: Οὐδένα τῶν ἐκκλησιαστικῶν βαθμῶν ἢ ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον ἢ διάκονον ἢ ἀπλῶς πινὰ τοῦ καταλόγου ἱερατικοῦ, ἀκοντα ἢ ἔκοντα κριτηρίοις κοσμικοῖς παρίστασθαι ἀνεχόμεθα. Finis: ἵνα κατὰ τὸ ὀρέπον ἱερεῦσιν, ἐνώπιον θεοῦ εἴπωσιν ἀγνώσκουσιν: -

191. Περὶ ἀποδημίας ἐπισκόπων: De Episcoporum Peregrinatione. Initium: Τοὺς θεοφιλετάτους ἐπισκόπους ὑπὲρ οὐδεμιᾶς χρεματικῆς αἰτίας πρὸς ἀρχόντα πολιτικὸν ἢ στρατιωτικὸν ἀκοντα παραγενέσθαι ἢ παρίστασθαι δίχα βασιλικῆς ἢ λεύσεως συγχωρούμεν.

Περὶ τοῦ μὴ δεῖν παραλόγως ἀφορίζεσθαι: Quòd non oporteat temerè excommunicare. Initium: Τοῖς ἐπισκόποις καὶ πρεσβυτέροις ἀπαγορεύομεν, τὸ χωρίζεσθαι πινὰ τῆς ἀγίας κοινῆς ἁγίας ἢ αἰτία δειχθεῖν δι' ἣν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες τοῦτο κελεύουσιν.

Eodem averso. Περὶ ἀποδημίας ἐπισκόπων. De Episcoporum Peregrinatione. Initium: Τοὺς θεοφιλετάτους ἐπισκόπους τὰς οἰκίας καταλιμπάνειν ἐκκλησίας, καὶ εἰς ἄλλας ἐπαρχίας παραγίνεσθαι, ἀπαγορεύομεν. Finis: γνώμη μὲντοι τοῦ ἐπισκόπου καὶ τοῦ οἰκονόμου· δίχα τῶν πρεσβυτέρων δηλόηται τῶν ἐν τῶν ἄλλων νόμων καὶ κωλυμένων: - Atque his demum verbis subjicitur talis clausula:

+ Τέλος σὺν θεῷ πάσης τῆς ἐξαβιβλου +
Id est:

Finis, juvante Deo, totius Hexabibli. Omnes Tituli ab eo, qui Περὶ χειροτονίας, &c. inscribitur, ad hunc usque postremum, in allegato Exemplari excuso minimè occurrunt. Eos verò noveris esse maximam partem depromptos ex *Titulis VIII. et IX. Delectus Legum Compendiarii*, quem à Leone et

et Constantino Imperatoribus factum Leunclavius *Juris Græco-Romani* Tomo altero, complexus est.

Ad Msti autem *Promptuarii* universitatem quod spectat, id quidem Scholiis plerisque caret, quibus Liber impressus exornatur; sed aliis elucet ad margines adscriptis, brevioribus sanè, at frequentioribus et diversis; insuper locorum, unde singulæ Sanctiones desumptæ, indicibus testimoniisque crebrioribus commendatur. Operæ denique pretium non leve profectò sit, præstantissimi Jurisconsulti Editiones cum Hexabiblo Mstâ, cæterisque ejus Scriptis hoc Codice contentis quàm diligentissimè conferrî.

193. Θεωσιμα τοῦ μεγάλου βασιλέως κωνσταντίνου περί τοῦ πάπα ῥώμης:— Edictum magni Imperatoris Constantini de Papa Romano. Incipit: Θεωρίζομεν σὺν πᾶσι τοῖς σατραπαῖς καὶ τῇ συγκλήτῳ τῆς ἡμῶν βασιλείας, τὸν ῥώμης ἐπίσκοπον καὶ διάδοχον τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων καὶ κυρίου μου πέτρου. Desinit: ἀλλὰ καὶ τοῖς τὸ ἡμέτερον διαδεξομένοις κράτος, φυλάττειν ἀπαράθραυστα παρεγγυώμεθα, πρὸς τὸν πατέρα ἡμῶν πάπαν, καὶ τοὺς αὐτοῦ διάδοχους. +

Hæc nimirum Donatio est, in gratiam *Silvestri*, Pontificis Romani, à *Constantino Magno* facta, cujus diplomatis, ut diversa Latina Exemplaria, ita diversæ Interpretationes Græcæ circumferuntur; alia *Theodori Balsamonis*, alia *Matthæi Blastaris*, alia *Constantini Harmenopuli*. Præsens tamen Interpretatio nullius Auctoris nomen indicat. Sed si fidem et Tituli, et Initii paritas facit, eandem prorsus esse affirmabis, quam Nesselius recenset in Cæsareæ Bibliothecæ MSS. Catalogi *Parte II. pag. 27. Cod. XII. Num. 2.* tanquam Exemplar *Donationis Constantinianæ* secundum *Constantini Harmenopuli* editionem. Eandem etiam credideris, quam eruditi Enarratores Codicum MSS. Bibliothecæ Regii *Taurinensis Athenæi Vol. I. pag. 380. Cod. CLXXVIII.* eidem Harmenopulo adjudicatam commemorant. Adde, quod in celebratissimâ *Antonii Augustini* Bibliothecâ Græcâ MS. *Cod. CLXXXVI.* inter *Constantini Harmenopuli* opera post hanc inscriptionem, *Alii tituli necessarii diversi post sex libros*, idem occurrit Edictum ita inscriptum: *Constantini Imp. de Romano Pontifice constitutio*, cujus locus ei planè respondet, quem nostro in Codice obtinet. Nobis denique, factâ diligenti collatione,

constat, Interpretationis hujus exemplum cum illo prorsus consentire, quod Jul. Cæsar Bulengerus, *De Imperatore et Imperio Romano Lib. II. pag. 318.* è Codice Bibliothecæ Christianissimi Regis depromptum, Græcè et Latinè edidit; tametsi Lectionum aliquot varietate utrumque discordat, quas hisce Notis EDIT. MS. discretas libuit subjicere.

EDIT. τοῦ μεγάλου κωνσταντίνου. MS. τοῦ μεγάλου βασιλέως κωνσταντίνου.

EDIT. Θεωρίζομεν πᾶσι. MS. Θεωρίζομεν σὺν πᾶσι.

EDIT. τῶν ἀγίων ἀποστόλων, MS. τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων.

EDIT. κατὰ πάντων. MS. καὶ παρὰ πάντων.

EDIT. τεσσάρων ἀρχαίων θρόνων, MS. τεσσάρων πατριαρχικῶν θρόνων.

EDIT. τὸν κόκκινον χιτῶνα. MS. τὸν κόκκινον χιτῶνα.

EDIT. ἴσῳποις ἐποχουμένοις, ὀθόνας περιχειμένους λευκάς. MS. ἴσῳποις ἐποχουμένοις ὀθόνας περιχειμένοις λευκάς.

EDIT. ὁ ἅγιος σίλβεστρος. MS. ὁ ἀγιότατος σίλβεστρος.

EDIT. ἡμεῖς φράτωρας ὀφφίκιον. MS. ἡμεῖς δὲ φράτορος ὀφφίκιον.

EDIT. τῷ ἀγιωτάτῳ πάπῃ. MS. τῷ ἀγιωτάτῳ πάπῃ.

EDIT. τὴν ἐν καλλίστῳ τῶν ὑφ' ἡλίῳ τοῦ βύζαντος πόλιν. MS. τὴν ἐν καλλίστῳ τῶν ὑφ' ἡλίῳ κειμένην τοῦ βύζαντος πόλιν.

EDIT. ταῦθα ταῖς ἰδίαις χερσὶ. MS. ταῦτα ταῖς ἰδίαις χερσὶ.

EDIT. ἐπιθέμενοι. MS. ἐπιθέμενοι.

EDIT. οὐ μὴν ὅλως παραβῆναι. MS. ἢ μὴν ὅλως πάντα ταῦτα μὴ παραβῆναι.

EDIT. πατέρα ἡμῶν πάπαν. MS. πατέρα ἡμῶν πάπαν.

Quas quidem varias Lectiones si quis inter se conferat, næ is Mstas Editis prætulert.

Eodem averso. Prætermisâ inscriptione, Narratiuncula de tribus Tomis Synodicis sub Imperatoribus *Constantino Porphyrogenito*, *Manuele Commeno*, et *Michaele Palæologo* promulgatis, in quibus omnes adversus Imperatoriam Majestatem turbarum, aut rebellionis duces, eorumque adjutores et conscii anathemate percutiuntur. Incipit: *Ἐπὶ τῆς βασιλείας κωνσταντίνου τοῦ πορφυρογενήτου, τόμος ἐξεφανήθη.* Desinit: *τὸν τῆς εὐσεβείας ἑυλογῶν τὸν βασιλέα θεῖον ἀνδρόνικον: +*

Hujusmodi Narratiuncula, tanquam *Harmenopuli*, recensetur in supra dicto Catalogo Nesseliano, *Parte II. pag. 27. Cod. XII.*

XII. Num. 3. nondumque, Fabricio teste, lucem vidit. Quapropter ad eam ipsi afferendam jam jam lætus accingebar, quum à laudatis Bibliothecæ Regii *Taurinensis Athenæi* Triumviris id mihi sive gloriolæ, sive deliciolarum præreptum inveni. Verumtamen, quoniam Exemplar *Matritense* in quibusdam haud levioris momenti alienum à *Taurinensi* deprehenderam, prætereaque Animadversiones ejus Lectionum varietati adhibendas, non minùs spatii, quàm ipsum Opusculum, occupaturas intellexeram; eandem cramben sine lectoris fastidio, sine chartæ dispendio iterum apponi posse visum est. Quod ita lubenter præstamus.

Επί τῆς βασιλείας κωνσταντίνου τοῦ πορφυρογεννήτου, τόμος ἐξεφανήθη συμπράξαντος καὶ τοῦ τότε πατριάρχου ἀλεξίου καὶ τῆς συνόδου, ἀναθεματίζων τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀποσάσαι ἢ τυραννίδα κατὰ βασιλείαν ποιῆσαι, ὡς ἐντεύθεν τοὺς ὑπηκόους τῶν οἰκείων δεσποτῶν παρασκευάζοντας (leg. παρασκευάζοντας) ἐπανίστασθαι· ἔχει δὲ οὕτως:

Τοῖς μέλλουσιν ἐπιβουλαῖς ἀπὸ γε τοῦ νῦν ἢ μούρτοις ἐπιχειρεῖν ἀνάθεμα:

Τοῖς συμπράττουσιν αὐτοῖς· καὶ τοῖς συγκοινωνοῦσιν ἐν τῇ ἀποστάσει, ἀνάθεμα:

Τοῖς συμβουλευέουσιν καὶ τοῖς παρορμῶσιν εἰς τὰ τοιαῦτα, ἀνάθεμα:

Τοῖς συνεκρατεύουσι τούτοις, ἀνάθεμα:

Τοῖς δεχόμενοι αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν· καὶ μὴ μεταμελομένους ἀπὸ τῆς ἀποστασίας καὶ καταλιμπάνοντες αὐτήν, ἀνάθεμα:

Ομοίως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ κομνηνοῦ μανουῆλ· ὅς μετὰ τῶν ἐν τέλει καὶ τοῦ τμηκῶντα πατριάρχου καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν συνόδου ἐγενετο ἀναθεματίζων τοὺς ἐπιβουλήν ἢ ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀλεξίου βουλευθέντας ἐπιχειρεῖν καὶ τοὺς αὐτοῖς συναγομένους:· Ἐτερον παραπλήσιον ὁ βασιλεὺς μιχαὴλ ὁ παλαμολόγος παρορμήσας παρεσκευάσεν ἐπὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἀνδρονίκῳ τῶ εὐσεβεῖ βασιλεῖ· ἔνθα δὲ παρῆσαν ὡς εἰκὰς, οἱ ἐν τέλει· καὶ ὁ πατριάρχης ἰασηφ· ὅς τις ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, τὸν τῆς ὁμολογίας ἀνεδύσατο σέφαρον· ἐπὶ δὲ καὶ ἢ ὑπ' αὐτὸν ἱερά συνόδου· οἱ (leg. οἱ) καὶ ἀναθεματι ὑπέβαλον καὶ ἀρῶς φεικόμεντάς· τοὺς

* Non ex Libro divina lectionis Justiniani Imperatoris, quemadmodum *Taurinensis Athenæi* Bibliothecæ Triumviri, Græculæ vocis nimirum sono delusi, ejusdem Mstorum Catalogi Vol. I. Cod. CCLXXVIII. pag. 381. interpretantur. Nusquam enim λέξις Latine Lectionem, sed Dictionem, Vocabulum, Verbum, aut quid affine designat; neque verba τῆς θείας λέξεως ad Librum, sed

ἐπιβουλήν ἢ ἐπανάστασιν μέλλοντας σκαμνίσαι εἰς τὸ ἐξῶσαι τῆς βασιλείας, τὸν τῆς εὐσεβείας φύλον· τὸν βασιλέα θεῖον ἀνδρόνικον:

Hoc igitur Exemplar, cum *Taurinensi* compositum, quis non illo emendatius, non sincerius esse fateatur?

194. Τοῦ πατριάρχου κυροῦ φιλοθέου ἀνατροπῇ τῶν ἀναγεγραμμένων ἀναθεματισμῶν. Domini Philothei Patriarchæ refutatio Anathematum (apud Harmenopulum in *Legum* scilicet *Promptuario*) descriptorum. Incipit: Ο περί τὰ τοιαῦτα σοφὸς σεβαστὸς νομοφύλαξ καὶ καθολικὸς ἀρμενόπουλε. Desinit: καθὰ δὲ καὶ φθάσαντες εἴπομεν +

Planè cum ejusdem *Philothei* Refutatione concordat, quam adducit Leunclavius *Juris Græco-Romani Tom. I. Lib. IV. pag. 288.*

195. averso. Νόμοι γεωργικοὶ κατ' Ἐκλογὴν βιβλίου τοῦ τῆς θείας λέξεως ἰουστινιανοῦ:· Περί γεωργῶν α.º:- *Leges Georgicæ* (sive *Rusticæ*) delectæ ex Libro Justiniani, divini nominis* (Imperatoris). De *Agricolis* (Tit.) I. Initium: Κρὴ τὸν γεωργὸν ἐργαζόμενον τὸν ἴδιον ἀγρὸν, εἶναι δίκαιον. Finis: ἵνα διέρχεται τὸ ὕδωρ δι' αὐτῶν, τούτο ἀδίκαιον ἐχῆταισαι:-

Is *Legum Delectus Harmenopuli* Hexabiblo in MSS. subjici vulgò solet, et tanquam ejus elucubratiō editus est à Leunclavio *Juris Græco-Romani Tomo II. pag. 256.* Talis verò hîc apparet, qualis ibi: at non tantus, quippe et Præfatione, et postremo Capite *Περὶ βίας, De Vi*, destitutus.

201. Επιτομὴ τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων γενομένη καὶ αὐτὴ παρὰ τοῦ αὐτοῦ πανσεβάστου σεβαστοῦ καὶ νομοφύλακος καὶ κριτοῦ θεσσαλονίκης κυροῦ κωνσταντίνου ἀρμενοπούλου + Προθεωρία + *Epitome divinorum et sacrorum Canonum*, facta etiam ipsa ab admodum venerabili *Sebaste* et *Nomophylace*, et *Judice Thessalonica*, *Domino Constantino Harmenopulo. Protheoria. Cujus Protheoriae initium: Τῶν κανόνων οἱ μὲν εἰσι τῶν ἁγίων ἀποστόλων; finis: εἰς συντομωτέραν ἄμα· καὶ σαφέστεραν εὔρεσιν τοῦ ζητουμένου +*

203. Πίναξ σὺν θεῶ τῆς βίβλου τῶν κατ' ἐπιτομὴν ἱερῶν καὶ θεῶν κανόνων:· *Index, auspice Deo, Libri sacrorum et divinorum Canonum in Epitomen redactorum.*

In-

ad ejus auctorem Justinianum pertinent, qui ob præclarum, immortale universi *Juris Corpus* editum *divinus* appellatur. Prætereà ipse Orationis partium ordo grammaticus, Articulo τοῦ ad consequens nomen ἰουστινιανοῦ, minime verò ad antecedens βιβλίου respiciente, quem Interpretatio nostra sensum exhibet, germanum esse, apertissimè demonstrat.

Indicem hunc in Sectiones VI. distributum videas, quarum Prima continet Titulos IX, Secunda VI, Tertia V, Quarta III, Quinta VI, Sexta verò nullum; talemque adeo subjectam habet Annotationem:

Τοῦτο διὰ τὴν βραχύτητα, ἀνεπίδεκτον ἐπιγραφῶν ἐκρίθη· ἐν μίᾳ γάρ ἐστὶ ὅλον ἐπιγραφῆ, τῇ περὶ γυναικῶν +

Hoc est:

Hæc propter brevitatem incapax Titulorum judicata; quippe in uno tota est Titulo (nempe) De Mulieribus.

In Leunclavianæ horum Canonum Editionis fronte talis Index nequaquam præfigitur; licet interiori opere contineatur. Talis autem Annotatio nec foris, nec intus apparet.

Eodem averso. Sequitur ipse Canonum Liber, ita inscriptus: Οἱ ἱεροὶ καὶ θεῖοι κανόνες κατ' ἐπιτομήν:— Sacri et divini Canones in Epitomen redacti. Primæ verò Sectionis Περὶ ἐπισκόπων, *De Episcopis*, Titulus primus Περὶ ψήφου καὶ χειροτονίας αὐτῶν, *De eorumdem Electione, et Ordinatione*, incipit: Ἐπισκοπος ὑπὸ δύο ἢ τριῶν Ἐπισκόπων χειροτονείσθω. Sexta Sectio desinit: εἰ μὴ που καὶ πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας εἶεν κατεγνωσμένοι: + Totum denique Opus hac Subscriptione clauditur:

Τέλος τῶν ἱερῶν καὶ θεῶν κανόνων +

Quæcunque vulgatam à *Leunclavio* Epitomen illustant subscripta verbis Scholia, ea nostram marginibus adscripta dilucidant, atque in iis nonnulla, ni fallimur, quæ in excusis frustra quæras.

234. averso. Περὶ πίστεως ὀρθοδόξου: τοῦ αὐτοῦ ἁρμενοπούλου. *De Fide orthodoxa*, ejusdem *Harmenopuli* (nempe *Confessio*). Incipit: Πιστεύειν δεῖ τὸν ὄντως χριστιανὸν ὡς αἱ ἀγία καὶ οἰκουμένηκαὶ σύνοδοι ἐπεκύρωσαν. Desinit: καὶ τὴν τῶν ἀμαρτωλῶν κόλασιν ἀτελείτητον:—

In hac Ecthesi, sive Fidei expositione, ut *Fabricius Biblioth. Græcæ Vol. X. pag. 278.* tradit, „ *Allatius* II. 2. de consensu §. 8. pag. „ 493. monet contra *Harmenopuli* mentem addita ab editoribus *Juris Græco-Romani* pag. 552. verba: καὶ τοῦ υἱοῦ, ac „ *Filio*, ubi de *Spiritu S.* processione sermo est. „ Eodemque testante *Fabricio*, *in prima Leunclavii editione A. 1578. p. 57. tantum legitur*: Τὸ συναϊδίως ἐκ τοῦ θεοῦ καὶ Πατρὸς συμπρευόμενον. Quum verò in hac *Mstâ Harmenopuli Fidei Expositione* ea-

dem ipsa verba perspicuè legantur; quanta vis, quantum pondus ad *Allatii* monitum accesserit!

235. averso. Τοῦ αὐτοῦ περὶ ὧν οἱ κατὰ χειροὺς αἱρετικοὶ ἐδόξασαν + Eiusdem de iis quæ variis temporibus *Hæretici* sensere. Initium: Οἱ περὶ τὸν ἄρειον κτίσμα τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ λέγοντες. Finis: κατὰ τὴν τῶν χημάτων τούτων διαφορὰν:— *Libellus cùm à Leunclavio in Juris Græco-Romani Tomo I. pag. 547.* tùm ab aliis plurimis alibi evulgatus.

239. averso. Sine Titulo, sed à *Leunclavio*, *eod. Tomo, pag. 283.* ita Græcè et Latinè inscriptum: Γεωργίου τοῦ Ζιφιλίνου. Περὶ ἐνοριακῶν δικαίων. *Georgii Xiphilini. De Juribus Territoriorum, (Decretum scilicet Synodale)*. Hujus Exordium ab hisce verbis incipit: Μηνὶ φεβρουαρίῳ δ' ἡμέρα β' ἰν.ᵒᵘ ἰε. πρῶτα κληθέντος τοῦ παναρωτάτου ἡμῶν δεασότου; ipsum *Decretum* ab his: Παρατάς τὴν σήμερον συνοδικῶς πρῶτα κληθέντι τῇ ἡμῶν μετελιότητι ὁ θεοφιλὴς ἐπίσκοπος λίμνης; atque in hæc desinit Subscriptionis postrema: καὶ ὑπέρτιμος ὁ κληματαῖρος +

240. averso. Περὶ τῶν βαθμῶν τοῦ γάμου + τοῦ κυροῦ ματθαίου: *De Gradibus in Matrimonio, Domini Matthæi*. Hæc Pars duntaxat *Libri Quæstionum et Causarum Matrimonialium Matthæi Blastaris Hieromonachi*, qui Liber in sæpius laudati *Juris Græco-Romani Tomo I. pag. 478.* prodiit. Exordium verò sumit à Sectionis I.ª primoribus verbis: Ἀλλὰ γάρ (ab excusis hæc duo absunt) οὐκ ἂν πῆσ οἱμαί τῶν εὐφρονούντων ἀωρίας ἡμᾶς γράψαιτο; finem verò habet in postremis verbis: καὶ πάσης ἀνδράσε ὑποτάσεως Sectionis Περὶ τῶν κωλυομένων γάμων καὶ χωρὶς συγγενείας, *De Nuptiis etiam citra cognationem prohibitis*, quæ apud *Leunclavium* legitur *Tomo I. pag. 488.*

249. averso. Ἐνταλμα εἰς πατέρα γενέσθαι πνευματικόν + *Mandatum*, quo quis Pater spiritalis fiat. Incipit: Εφθασε μὲν ὁ πρὸ ἡμῶν ἀγώτατος ἐκείνος πατεράρχης ὁ δέινα. Desinit: γράμμα τῆς ἡμῶν μετελιότητος εἰς ἀσφάλειαν + Occurrit apud eundem *Leunclavium Tomo I. Lib. Responsor. II. pag. 437.*

250. Η κατὰ τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν ἰωάννου τοῦ χρυσοστόμου συναθροισθεῖσα παράνομος σύνοδος + *Synodus nefaria*, adversus *Sanctum Patrem nostrum Joannem Chrysostomum* coacta. Incipit: Ἐν ἧ (in excusis ταύτη) ὑπῆρχον κατάρχοντες, θεόφιλος ὁ ἀλέξανδρειας, ἀκάμιος ὁ βερροίας. Desinit: καὶ κάλθ' ἀνέκφραστον ἐξηφανίσθη + Cui adjunctæ *Epi-*
sto-

stolæ tres , una *Innocentii* Papæ ad *Arcadium Augustum* , altera *Honorii Augusti* ad *Arcadium fratrem* , tertia *Arcadii Augusti* ad *Papam Innocentium* .

Synodum cum Epistolis edidit idem *Leunclavius Tomo I. pag. 554.*

256. Οσοι ἐβασίλευσαν τῶν ἱ φυλῶν τοῦ ἰσραὴλ ἐν σαμαρείᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων ρόβοάμ υἱοῦ σολομώντος τοῦ βασιλέως ἰούδα ἕως τῆς μετοικεσίας. Qui X. Tribus Israel in Samaria à temporibus Roboam , Salomonis Regis Juda filii , ad Transmigrationem usque rexerint.

Chronologicam hanc Regum Tribuum Israelis seriem ex *Nicephori Patriarchæ CPolitani* , si nescis , *Chronographiâ compendiarîâ* depromptam esse noveris. Quum verò et ab excusâ in *Josephi Scaligeri Thesauro Temporum* , et ab editâ studio *P. Jacobi Goar* , sive nominibus propriis , sive Notis numeralibus , sive narrationis elocutione aliisque rebus aliquantum dissentiat ; multò expeditius utiliusque , quàm varias annotare Lectiones , visum est totam hoc loco ad verbum exscribere. Hujus itaque *Απόγραφον* quàm accuratissimè expressum accipe , ubi nihil à nobis immutatum præter primas nominum Regum litteras , quas , ut ruber color à cæteris minoribus in Msto Codice distinguit : ita grandior forma in Exemplari mox typis tradendo perspicuas magis effecerit.

Οσοι ἐβασίλευσαν τῶν ἱ φυλῶν τοῦ ἰσραὴλ ἐν σαμαρείᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων ρόβοάμ υἱοῦ σολομώντος τοῦ βασιλέως ἰούδα ἕως τῆς μετοικεσίας. Βάσα· οὗτος ἐξολόθρευσε τὸν οἶκον ἱεροβοάμ, ἐτ' κδ'. Ἡλᾶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ· ἐφ' οὗ ἰνοῦ περσφητεία, ἐτ' β'. Ζαβρι δούλος αὐτοῦ· ἀποκτείνας αὐτὸν, ἡμέρας ζ'. Αμμари· ἐτ' ἱβ'.

Ἀχαάβ ὁ υἱὸς αὐτοῦ· ἐφ' οὗ ἡλίας ὁ περσφητης ἐκλασε τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἱερῆς τοῦ βααλ ἀνείλεν, ἐτ' κβ'. Χοζίας ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐτ' β'. Οράμ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· ὃν ἀνείλεν ἰνοῦ κατὰ τὸ ρῆμα κυρίου· ἐφ' οὗ ἐλισαμέ ὁ περσφητης ἐτ' ἱβ'. Ἰνοῦ ὁ χρισθεὶς ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ ἐλισαμέ· ἐπολόθρευσε τοῦ οἴκου ἀχαάβ κατὰ τὴν περσφηθειαν ἡλίου, ἐτ' κη'. Ἰωάχατζ· ὃν ἀζαὰ βασιλεὺς συρίας ἐπόθησεν (leg. ἐπόρθησεν), ἐτ' ἱζ'. Ἰωάσ· ἐφ' οὗ ἐλισαμὸς ὁ περσφητης νίκην κατὰ ἀσυρίων περσεμήνησε καὶ ἐθαυματούργησεν, ἐτ' ἱγ'.

Ἱεροβοάμ· ἐφ' οὗ ἰώνας ὁ περσφητης, ἐτ' μα: Ζαχαρίας ἐφ' οὗ ἐπληρώθη ἡ περσφητεία ἐλισαμέ, ὑπερχετο γὰρ ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ τῷ ἰνοῦ ἀνθ'

ῶν ἐργάσατο εἰς τὸν οἶκον ἀχαάβ φόνον, μέλει τετάρτης γενεᾶς τοὺς ἐξ αὐτοῦ κρατῆν τῆς βασιλείας ἰσραὴλ, μῆνας γ'. Σερούχ· ἀποκτείνας ζαχαρίαν, ἐβασίλευσεν ἐτ' α'. Αναά· ἀποκτείνας τὸν σερούχ, ἐτ' ἱβ'.

Φακείας ὁ υἱὸς αὐτοῦ· ἐτ' ἱ'. φακεὺς υἱὸς ρομελίου· ἐφ' οὗ ἡσαίας καὶ ναούμ οἱ περσφηται, ἐτ' κη'. Ἰωσὴ υἱὸς ἡλίας· ἀποκτείνας τὸν φακεὺς, ἐτ' θ'. Ἐπὶ αὐτοῦ σαλαμανασάρ ὁ τῶν ἀσυρίων βασιλεὺς, ἠχμαλώτευσεν πᾶσαν τὴν σαμαρείαν καὶ τὸν αὐτῆς βασιλέα· καὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἰσραὴλ· καὶ τῶν δύο φυλῶν ἰούδα καὶ βενιαμὴν καὶ πάντας τοὺς ἐν ἱερουσαλήμ, κατήγαγεν αἰχμαλώτους εἰς γῆν ἀσυρίων· βασιλεύοντος ἰούδα εἰς ἱερουσαλήμ ἐξεκίου +

Eodem averso. Οσοι ἐβασίλευσαν τῶν ρωμαίων. Qui Romanis imperavere. Initium: Ρωμύλος καίσαρ σεβαστὸς ὁ κτίσας τὴν ρώμην· ὁ καὶ αὐγουστος, ἐτη νζ· μῆνας γ'. Finis: Κωνσταντίνος (leg. Κωνσταντίνος) ὁ χλωρός· καὶ μαξιμίνος καὶ γνέλλιος (leg. γαλέριος) καὶ μαξιάντιος ὁ υἱὸς μαξιμίνου τοῦ σκελίου, ἐτ' β' :-

Hæc Romanorum Imperatorum Series, si demas initium, Ρωμύλος καίσαρ σεβαστὸς, &c. supra scriptum, omnino legitur apud *Leunclavium* , eodem *Tomo I. pag. 179.*

257. averso. Οσοι ἐβασίλευσαν ἐν κωνσταντινοπόλει ἀπὸ τοῦ μεγάλου κωνσταντίνου + Qui Constantinopoli à Constantino usque Magno imperavere. Initium: Κωνσταντίνος ὁ μέγας ἐτ' λβ'. Finis: καὶ σκυλευόντων τὰ περὶ κύκλω αὐτῆς, χρόνον ἕνα +

Talis Imperatorum Successio à Constantino Magno ad Alexium usque Ducam, ejusdem *Leunclavii Tomo I. pag. 181.* exhibetur.

Statim, omisso Titulo, uno prorsus tenore excipit reliquorum Imperatorum, à *Theodoro* nempe *Lascari* ad *Constantinum* , quo imperante, Constantinopolis capta, brevis admodum Notitia, *Constantini Lascaris* manu exarata, quæ, primoribus Nominum propriorum litteris in grandiore formam assurgere perspicuitatis gratiâ jussis, et in Latinum à me translata, sic habet:

Θεόδωρος Λάσκαρις ἀνὴρ γεννάδας. Ἰωάννης Δούκας ὁ Βατάτζης. Θεόδωρος Λάσκαρις ὁ υἱὸς Ἰωάννου. Μιχαὴλ Παλαμολόγος ὁ μέγας ὃς Λατίνους ἐδίωξε τῆς πόλεως. Ανδρόνικος ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Μιχαὴλ Παλαμολόγος τρίτος. Καντακουζηνὸς Παλαμολόγος. Ανδρόνικος Παλαμολόγος. Μαυροῦλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ· οὗ υἱεὶς καθ' ἡμᾶς εἰ· Ἰωάννης πρῶτος ὁ βασιλεύσας· καὶ κληθήρης ἀποθανών·

Θεόδωρος ὁ ἐν Συλημβρία * ἀποθανὼν· Κων-
 σταντίνος ὁ μετὰ Ἰωάννην βασιλεύσας ἕστατον ἐφ'
 οὐ ἐάλω ἢ πόλις παρὰ τῶν ἀσεβῶν Τούρκων
 καὶ αὐτὸς ἀρχμάλατος γέγονα· Δημήτριος ὁ
 ἐν Ἀδριανουπόλει ἀποθανὼν μετὰ τὴν ἄλωσιν
 τῆς Πελοποννήσου. ἐν ἡ Θωμάς ὁ τελευταῖος
 φυγὼν μετὰ γυναῖκος καὶ παιδίων εἰς Ρώμην
 ἀφίκεται· καὶ ἐκεί τεθνήκεν· ἀφείδ' δύο υἱοὺς καὶ μίαν
 θυγατέρα· ἥτις ἔγχετο τὸν βασιλέα τῆς Ρω-
 σίας. οἱ δὲ υἱοὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐν Ρώμῃ διέζει· ὁ
 δὲ δεύτερος φυγὼν εἰς Τούρκους ἀπῆκει ἐπ' ἐμοῦ,

Theodorus Lascaris, vir strenuus. Joannes
 Ducas Vatatzes. Theodorus Lascaris, Joan-
 nis filius. Michael Palaeologus Magnus, qui
 Latinos Urbe expulit. Andronicus ejus
 filius. Michael Palaeologus tertius Canta-
 cuzenus Palaeologus. Andronicus Palaeolo-
 gus. Manuel ejus filius, cujus ætate no-
 strâ (exitere) filii quinque: primus
 Joannes, qui imperavit et morbo con-
 sumptus interiit; Theodorus, qui Selym-
 bria obiit; Constantinus, post Joannem
 adeptus Imperium postremus, quo
 imperante, Urbs ab impiis Turcis ca-
 pta est, ipse factus sum captivus; De-
 metrius Hadrianopoli defunctus post Pe-
 loponnesi expugnationem, in qua Thomas
 ultimus, cum uxore liberisque fugiens,
 Romam venit; ibique decessit, relictis
 duobus filiis unâque filiâ, quæ Russiæ
 Imperatori nupsit; filiorum verò prior
 Romæ vixit, alter ad Turcas profugus
 abiit ætate meâ.

Eundem Lascarim de Constantinopolis
 excidio, de captivitate sua, de Demetrii ac
 Thoma, eorumque sobolis rebus in hujus
 Voluminis Codice LXXII. pagg. 265. et 266.
 paulò fusiùs agentem, si non grave est,
 adi. Ibi autem in Græco post verba δεσπό-
 τῆς τῆς ἀγίας, in voce μαυ... mihi tunc
 ob litterarum compendium minimè intel-
 lectâ, nunc lege μαύρας, id est Sancta Mau-
 ρα, Insulæ videlicet, cujus meminit Cangius
 Hist. Byzant. pag. 247.

259. Πατριάρχου ἀθανασίου. Patriarchæ Atha-
 nasii. Ex eo videlicet Excerpta sex, ad mo-
 res vitæque sanctitatem spectantia; sed quæ
 nec inter Fragmenta à PP. Benedictinis Con-

* Ea Urbs Herodoto, Straboni, Ptolemæo Συλημβρία;
 Xenophonii, Scymno, Scylaci, Stephano Συλυμβρία, quæ for-
 ma Latinis Mela et Plinio placuit; Socrati verò in Hist.
 Tripart. Σαλαβρία. Eundem Theodorum Cangius Hist.
 Byzant. pag. 243. Selybria Despotam vocat. Ego verò,
 ut Auctoris Græci verbis, qui συλημβρία per meta-

gregationis Maurinæ in ejus operum editio-
 ne collecta, nec inter ea quæ in Collectio-
 nem novam Patrum et Scriptorum Græcorum
 Montfauconius ipse privatim contulit, in-
 venire potui; neque etiam ex quo, vel qui-
 bus ejusdem Divi Præsulis scriptis desum-
 pta sint, ausim certò asseverare.

Primum, quod cæteris amplius est, Titulo
 proximè memorato insignitum, incipit:
 Εἰκαί τινι τῶν δικαιωθέντων ἀπὸ χειροῦ ἰθύ-
 ρειν τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας ἧς ἔλαβε τῶν
 ἔθνων, &c. desinit: καὶ μνημοσύνης χάριν ἐκεί-
 νον τὸ ἦμισυ. Cætera hoc tantum lemma-
 te, ἕτερον, designata.

Secundum incipit: Καὶ ἵνα πάσας τὰς πό-
 λεσι κηρυχθῆ, ἀπμώριοντ (sic) μὴ ἐὰν τοὺς
 ἀλόντας:

Tertium: Καὶ ἵνα παρηρυχθῆ γυναῖκα μὴ ἐπιρ-
 ρίπτειν καὶ μάλλον παρθένον τῷ βουλομένῳ αὐ-
 τὴν.

Quartum: Καὶ ἵν' ἀκυρωθῆ ὀριζόμενος τῇ ἀπελ-
 θούσῃ ἐπὶ παιδί γυναικί· ἢ ἀνδρί.

Quintum: Ἴνα καὶ ὁ φόνος ἀλοῦς, πμωρεῖται
 ἐνόμως εἰς ἑαυτὸν· ἀλλὰ μὴ δημεύεται παν-
 τελῶς.

Sextum: Πρὸς τούτοις εἰκαὶ δοκεῖ μοναχοὶ καὶ
 μονάστρια μὴ διάγειν ἀτάκτως ἐν πόλεσι. De-
 sinit: Τοῦ εὐθυμον καὶ μακραίωνα καὶ νικη-
 φόρον ζῶντ πρὸς τὸν παρβασιλέως ἡμῶν καὶ ἐκ
 θεοῦ ταύτην πλουτίζεσθαι κατὰ τε τῶν ὀρω-
 μένων καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ πρὸς τῷ κρά-
 τει τῷ ἐπιγείῳ, καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν: +

Omnia verò hujusmodi Excerpta foliis dun-
 taxat duobus ac tertii particulâ continen-
 tur, quippe ab adverso 259. ad initium
 261. etiam adversi pertinent.

261. Protinus hæc Lascaris rubris litteris
 subscribit:

Κτῆμα κωνσταντίνου τοῦ λασιάρως ἐν ρόδῳ
 πολεσθέν.

Id est:

Possessio Constantini Lascaris: Rhodi em-
 ptum.

LXXXVI.

Chartaceus in quarto, foliorum 108.
 chartâ satis candidâ, litterarum formâ par-
 tim grandiori et perspicuâ, partim minu-
 Yy tio-

thesin, aut recentiorem usum scripsit, propiùs acce-
 derem, Latine Selybriam malui. Sita porrò est in
 Romaniâ, Turcarum provinciâ, olim Thraciâ, ad Pro-
 pontidem, leucas XVIII. Occasum versus ab urbe
 CPoli; eademque hodiè, vix immutato nomine, Sely-
 bria vocitatur.

tiori minúsque nitidâ; duplici manu, utrâ-
que pariter ignotâ, Sæculo XV. ferè medio
exaratus, qui *Basilii Magni Sermones II. Libanii Sophistæ* cum *Aristidis* Oratione De-
clamationes IV, protinus recensendas com-
plectitur.

Fol. 1. In superiori margine, sine Ti-
tulo, Fragmentum, sive Excerptum de tri-
bus centimanis Gigantibus, nempe *Cotto*,
Briareo et *Gyge*, tum de quinque *Fulminum*
generibus. Initium: Τρεῖς ἑκατονχῆαις εἰσι
κότος (leg. κόπιος) βειάρεως ἢ γύγης.

2. Omisso etiam Titulo, eâdemque ma-
nu, *De Spiritûs S. Processione* Disputationis,
incerto Auctore, Fragmentum. Hujus ini-
tium: Τί οὖν ποιήσομεν· τί ἄλλο γὰρ ἢ τῶν ἐξ
ἐσπέρας ὡρῶν. Finis: καὶ τί ποτε ἄρα νοῦσιν ἐκ
πατρὸς δι' υἱοῦ ἐκπορεύεσθαι.

3. Interjectâ vacuâ litteris paginâ, sequi-
tur Index Codicis, *Constantini Lascaris* ma-
nu mihi notissimâ descriptus, qui perspi-
cuitatis ergo Numerorum sedibus à me
commutatis, singularumque Orationum
Titulis seorsum dispositis, adjectâ insuper
Interpretatione, sic habet:

Πίναξ τῆς βίβλου.

Τὰδε περιέχεται ἐν ταύτῃ τῇ βίβλῳ.

- α. Τοῦ μεγάλου βασιλείου ἐγκώμιον εἰς τὸν
ἅγιον γόρδιον τοῦ χϛ̄ μάρτυρα.
- β. Τοῦ αὐτοῦ λόγος εἰς τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν
ἰϛ̄ χϛ̄ γέννησιν.
Λιβανίου σοφιστοῦ μελέται ἢ λόγοι διάφοροι.
- γ. Ἡ τῆς λάλου.
- δ. Ἡ τῆς (leg. τοῦ) φιλαργύρου.
- ε. Ἡ τοῦ παρασιτου.
- ς. Ἡ τοῦ φθονεροῦ γείτονου.
- ζ. Ἐτέρα τοῦ παρασιτου.
- η. Ἡ τοῦ ὀρέστου.
- θ. Ἀριστοῦ ἀφροδισιτικὸς πρὸς ἀγγλίαν.
- ι. Λιβανίου ἀντιρήτικὸς πρὸς αὐτόν.
- ια. Τοῦ αὐτοῦ μνησθῆναι ἐπὶ ἰουλιανῷ τῷ πα-
ραβλάτῃ.
- ιβ. Τοῦ αὐτοῦ περὶ τῶ αὐτῷ ἐπιτάφιος.
- ιγ. Τοῦ αὐτοῦ ἀποχρητικὸς ἐγκώμιον εἰς τὴν
ἑαυτοῦ πατρίδα.
- ιδ. Τοῦ αἰδοσιμωτάτου καὶ σοφωτάτου κυροῦ
βησσαρίωνος καρδινάλιου τοῦ νικαίας ἐγκώ-
μιον εἰς τραπεζοῦντα τὴν ἑαυτοῦ πα-
τρίδα.

„ Index Libri.

„ Hæc continentur in hoc Libro.

- „ I. *Basilii Magni* Oratio in laudem S.
Gordii, Christi martyris.

- „ II. *Ejusdem* Sermo in Domini nostri *Je-
su Christi* Nativitatem.
- „ *Libanii Sophistæ* Declamationes, et
„ Orationes diversæ.
- „ III. *Fœminæ loquacis*.
- „ IV. *Avari*.
- „ V. *Parasiti*.
- „ VI. *Invidi vicini*.
- „ VII. *Altera Parasiti*.
- „ VIII. *Orestis*.
- „ IX. *Aristidis*, Legatî ad *Achillem* Ora-
„ tio.
- „ X. *Libanii* ad eundem Oratio adversa-
„ ria.
- „ XI. *Ejusdem* Monodia in *Julianum Apo-
statam*.
- „ XII. *Ejusdem* Oratio funebris in eundem.
- „ XIII. *Ejusdem Antiochena*, in Patriæ suæ
„ laudem Oratio.
- „ XIV. Reverendi admodum, et Sapientis-
„ simi Domini *Bessarionis*, Cardina-
„ lis *Nicææ*, in laudem *Trapezuntis*,
„ Patriæ suæ, Oratio. „

At Index plura (quis credat?) promittit,
quàm habet Liber; posteriores enim Ora-
tiones quatuor, nullo tamen demptionis
apparente vestigio, desiderantur. Id verò
quomodo factum? Modum igitur mecum
diligentiùs exigenti, ac per singulos Codi-
ces vel recensitos, vel recensendos insoli-
tæ rei causam investiganti, ecce peroppor-
tunè inter recensitos, quorum tradita jam
typis notitia, LXXVIII.^{us} occurrit. Is dubi-
tationi statim occludit fores, aperit veri-
tati. *Ejusdem* scilicet, atque hic, formæ,
chartæ, manûs, ac prope foliorum numeri,
quippe 124. admodum constans, eas ipsas
quatuor, quibus præsens Liber deficit, Ora-
tiones, eodem prorsùs ordine digestas, com-
plectitur. Quàm facilè porrò hinc talis de-
fectûs rationem intelligas? Quàm minimè
dubites rem ita ferè contigisse: Codicis
nimirum dominus, aut ejus à bibliothecâ
minister, veritus ne plus æquo moles ejus
excresceret, consultâ quidem Libri com-
moditate, operum verò ibi contentorum
Indice inconsulto, posteriores quatuor Ora-
tiones à prioribus abjungi (quod, puro ali-
quo folio interjacente, factu facile) voluit,
alterumque ex illis volumen propemodùm
æquale concinnari!

4. Interjecto unius paginæ litterarum ina-
nis spatio, Λόγος ἡτοι ἐγκώμιον τοῦ μεγάλου
βασιλείου εἰς τὸν ἅγιον μάρτυρα χϛ̄ γόρδιο:-
Basilii Magni Oratio, sive *Præconium* in
San-

Sanctum Christi Martyrem Gordium. Incipit: Νόμος ἐστὶ φύσεως τῆς μελίσσης. Desinit: καὶ παρὰ τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς ἕως ἐστὶν ἡ γῆ· καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ παρὰ τῶ δικαίῳ κριτῆ· ὧ ἡ δόξα, &c.

16. Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν βασιλείου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν χυ γέννησιν. Sancti Patris nostri Basilii Magni Oratio in Christi Nativitatem. Incipit: Χυ γέννησις ἡ μὲν οἰκεία καὶ παρῶτι καὶ ἰδία αὐτοῦ τῆς θεότητος, σίωπῃ πιμάσθω. Desinit: καὶ μεταμορφούμενοι, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν· αὐτῶ ἡ δόξα, &c.

30. Interjacente trium foliorum et unius ferè paginæ scripturâ vacantium areâ, Λιβανίου σοφιστοῦ μελέται·- Libanii Sophistæ Declamationes. Hoc præmisso Titulo, subit Declamatio, cujus argumentum: Δύσκολος γήμας λάλον γυνῆκα, εαυτὸν προσαγγέλλει: Morosus, qui loquacem uxorem duxerat, se ipsum accusat. Incipit: Ἐδει μὲν ὦ βουλή τεθῆναί με, ὡρὶν ἡ γῆμα. Desinit: τάχα που κάκῆνος γυνῆκα λάλον οὐκ ἔνεγκεν:

39. Φιλάρργος εὐρὰν θησαυρὸν πεντακοσίας δραχμὰς καὶ ἀπαιτηθεὶς χιλίας εαυτὸν προσαγγέλλει: Avarus, invento drachmarum quingentarum thesauro, se ipsum defert. Argumenti hæc Summa; Declamationis verò initium: Ἐχετε ὦ βουλή τὰς πεντακοσίας δραχμὰς τὸν θαυμαστὸν θησαυρὸν; finis: ἡ τὸ μὲν ἔχειν· τὸ δὲ ὄραν ἐτέροις ἀφαιρημένοις: + +

48. averso. Παράσιτος ἐπὶ δῆπνον κληθεὶς βουλόμενος θᾶπτον ἀπανθῆσαι, ἴσῳπον λαβὼν τῶν ἐξ ἴσῳποδρόμου, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κεκληκότος· βωμὸς δὲ ἦν παρὰ τῆς αὐλείου θύρας· νομίσας δὲ χαμπῶν εἶναι τὸν βωμὸν ὃ ἴσῳπος ἔκαμψε· καὶ συναρπάσας τὸν παράσιτον ἀπήγαγε· μέινας ἀδειπνός, τῇ ὑπεραίᾳ εαυτὸν προσαγγέλλει: - Parasitus ad cœnam vocatus, volens citius adesse, equo circensi accepto, venit in domum ejus qui vocaverat. Erat autem ara ante januam atrii. Equus aram esse metam ratus, deflexit et correptum Parasitum abduxit. Cum incœnatus mansisset, postridie se ipsum defert.

49. Post id Argumentum Declamatio, præfixo tantum lemmate ἡ μελέτη, incipit: Ἰσχύω μὲν οὐδ' ἀπέπονθα πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν; desinit: καὶ (in excusis καὶ) αὐτόθι δείκνυτε σωφρονοῦντα: +

52. averso. Φθονερὸς τοῦ γείτονος αὐτῶ πλουτήσαντος, εαυτὸν προσαγγέλλει: - Invidus, vicino suo locuplete facto, se ipsum defert. Hoc Declamationis Argumentum; ipsa verò incipit: Ἀλλ' εἰ καὶ καλῶς οἶεται τὸ δαιμόνιον εὐρηκέναι δι' ὅτου ζῶν ἀνιάσσομαι; desinitque: οὐδὲ γείτων εὐπωρότερος γείτων· +

65. Παράσιτος τοῦ τρέφοντος αὐτὸν φιλοσοφῆσαι, εαυτὸν προσαγγέλλει: - Parasitus, Nutritore suo ad Philosophiam converso, se ipsum defert. Hoc præfixo Argumento, ipsa Declamatio incipit: Ἐὰν μὴ προλαβόντες ἐπινεύσῃτέ μοι πρὸς τὴν ἀήτησιν ὦ βουλή; desinit: ἡ (in excusis εἰ) τὰ κῶνειον τοσοῦτον ἔκπιον ὡς μήκεπ δᾶσθαι πινος παρασκευῆς:

70. averso. Μετὰ τροίας ἄλωσιν καὶ ἀγαμέμνονος τελευτῆν, ὀρίστῃς ἀπεκτονῶς τὴν μητέρα κρινεται φόνου: - Post Trojæ expugnationem et Agamemnonis interitum, Orestes, occisâ Matre, cædis accusatur.

71. Post id Argumentum, prætermissâ inscriptione, sequitur Declamationis hujus Protheoria, hoc initio: Ἡ τῶν πολιτικῶν ὑποθεσεων ὕλη; tali verò fine: τὸ πρέπον ἐν ταῦθα (in excusis κᾶνταῦθα) φυλάξωμεν: -

Eodem averso. Præfixo duntaxat hoc lemmate ἡ μελέτη, incipit ipsa Declamatio: Ωἷμην μὲν ὦ ἄνδρες μόλις ποτὲ τὴν τύχην ἡμῖν ἐνδιδόναι; desinit: καὶ σωφροσύνη· καὶ νόμοις: - + + +

83. averso. Αριστίδου προσευπτικός πρὸς ἀχιλλέα. Aristidis Oratio (nimirum *Ulyssis*) ad Achillem legati, Incipit: Αριστε ἀχιλλεῦ· τὸ μὲν θυμοῦσθαί γε καὶ χαλεπαίνειν ἐφ' οἷς ὑβρίσθης οὐδὲν ἀπικνός. Desinit: ἐμδὺς τὴν ὀργὴν ὠσπερ νόσον, φάνηθι τοῖς βαρβάροις ἅμα τῶ ἡλίῳ: +

Hanc Orationem Aristidis omnino esse constat cum ex Græcæ D. Marci Bibliothecæ Codice MS. CCCCXIII, tum ex Coislilianæ Cod. CLXXX. aliarumque Catalogis. Eam tamen in Aristidis Orationum editione *Canterus* omisit; sed *Canteri* negligentiam et Græcè et Latinè explevit *Samuel Jebb* in Rhetoris illius Operum omnium Collectionis præstantissimæ *Vol. II. pag. 425.* adhibito ad hanc Orationem castigandam Codice MS. *Guillelmi Laud*, Archiepiscopi Cantuariensis, in Bibliotheca Bodleiana, bombycino, bonæ notæ, XIII. aut XIV. sæculi, eleganter scripto.

91. Αντιρήπτικός πρὸς τὸν προσηγασάμενον Λιβανίου: Oratio antecedenti adversaria, Libanii. Incipit: Ὅτε παρῶτον ὑμᾶς εἶδον ἐπὶ τὰς θύρας ἤκοντας ὦ σοφώτατε ὀδυσεῦ. Desinit: νῦν μὲθ' ὑμῶν ὃ διομήδης τὸ δόρυ: + + +

Hæc nimirum est *Achillis* Oratio *Ulyssis* Orationi adversaria, non proximè superiori *Ulyssis ad Achillem* ab Aristide conscriptæ, sed alteri ejusdem *Ulyssis ad Trojanos de Helena*, quam Libanius ipse composuit præmisitque. Hanc verò Adversariam Orationem,

nem, ab eodem quoque Libanio compositam, Morellus in ejus *Declamationum Vol. I. pag. 228. edidit.*

LXXXVII.

Chartaceus in quarto, foliorum solummodò 92. chartâ candidâ satisque crassâ, totus *Constantini Lascaris* manu minutissimè, sed nitidè scriptus, quo *S. Gregorii Nysseni Opera*, mox singulatim referenda, continentur.

Folium 1. Nihil aliud complectitur, quàm Codicis titulum Latinum grandibus litteris, iisque recentibus exaratum.

2. Omni prorsùs scripturâ vacat.

3. In fronte præfert hanc Italicam Annotationem, litteris partim ob insolentem formam lectu difficillimis, partim ob compendia lectionem planè abnuentibus:

Viste per mi Ibn badella... à 6. Decembr. 1464.

Deinde subeunt, omissâ inscriptione, Fragmenta duo, eandem ac reliquus Liber manum profitentia, quorum prius exhibet *B. Virginis Matris* pios erga Filium cruci suffixum affectus, hisce verbis expressos:

Μήτηρ παρθένος φαιρικὸν βλέπουσα πάθος λόγου, πάχει τὰ σπλάγχνα μητρικῶς. τῇ λύπῃ συνεχῆ το δακρυρῶν· λειποθυμῆ πτρώσκειται καρδία· τέκνον βοῶσα πανουργὸν τέκνον ἐμῆς ὀδύνης· φέρε σε ἢ κτίσις ἐν φαιρῶ γινώσκουσα τὸ κράτος· ἐγὼ δὲ πῶς τὸ πάθος σου μὴ κλαίουσα βαστάσω· πῶς φέρω σου τὴν φέρησιν· πῶς ἀτεκνος φαιῶμα· ῥάγητε σπλάγχνα ῥάγητε ῥῆϊτε κρουνοὶ δακρυῶν.

Posterius quatuor *Evangeliorum* cum quatuor *Elementis* comparisonem ita refert:

+ Εὐαγγέλιόν ἐστι τοῦ ἐξ ἀναστάσεως βίου περιδιατύπωσις δι' ἐναρέτου πολιτείας πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καταρτίζον ἡμᾶς. εἰσὶ δὲ τίσσασα κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δ' εἰρηαίων τῶν κοσμικῶν· ἢ ὅτι εἰσὶ γενικὰ ἀρετὰ· ἢ τὸ μὲν τὸ τοῦ ἰωάννου ἀναλογεῖ τῶ αἰθέρι· ἢ τῇ φρονήσει· τὸ δὲ κατὰ λουκᾶν ἀναλογεῖ τῶ ἀέρι· ἢ τῇ ἀνδρείᾳ· τὸ δὲ κατὰ μάρκον ἀναλογεῖ τῶ ὕδατι καὶ τῇ σωφροσύνῃ ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος ἀρχόμενον· τὸ δὲ κατὰ ματθαῖον ἀναλογεῖ τῇ γῆ· ἢ τῇ δικαιοσύνῃ· τοῦ γὰρ φυσικωτάτου τὸν λόγον ποιῆται.

Subjicitur denique Italâ manu satis antiquâ Codicis Titulus in hunc modum:

S.ⁿⁱ Gregorii nissai in hexaemerum M^o

M. P.

4. Τοῦ ἀγίου γρηγορίου τοῦ νύσσης πρὸς πέτρον τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν· εἰς τὴν ἑξαήμερον· Sancti Gregorii Nysseni ad Petrum fratrem suum, in Hexaemeron. Incipit: Τί τᾶντα ποιῆς ὡ ἀνθρώπε τοῦ θεοῦ κατὰ τολμᾶν ἡμᾶς ἀτολήτων ἐγκλευόμενος. Desinit: ὁ τὰ τοιαῦτα κατασκευάζων τῶ ἱερῷ περιβόλαμα· κατὰ τὴν ὑφήγησιν τοῦ θεοῦ· ὡ ἀρέπει ἢ δόξα, &c.

Hic Tractatus vulgò inscribitur *Απολογητικὸς περὶ τῆς ἑξαήμερου, Explicatio Apologetica in Hexaemeron.*

24. Purâ paginâ interpositâ, Γρηγόριος ἐπίσκοπος νύσσης τῶ πριμωτάτῳ αὐτοῦ ἀδελφῶ πέτρῳ χαίρειν. Gregorius Episcopus Nyssenus honoratissimo Fratri suo Petro gaude-re. Initium: Εἰ τᾶς διὰ τῶν χημάτων πριμῆς ἔδει χαίρειν τοὺς κατ' ἀρετὴν διαφερόντας. Finis: ὡς ἀν' ἔχης πάσης τῆς πραγματείας ἐν ὀλίγῳ τῶν κατ' ἐκείτων ἐπιχειρημάτων εἰδένασι τὴν δύναμιν·.

Hæc Epistola Præfationis sequentis Tractatûs vicem præstat.

Eod. averso. Γρηγορίου τοῦ νύσσης τὰ παρελειπούμενα τῆς ἑξαήμερου τοῦ μεγάλου βασιλείου: Gregorii Nysseni Paralipomena Hexaemeri Basilii Magni. Quod opus vulgatum habet inscriptionem: Περί κατασκευῆς ἀνθρώπου. *De Opificio Hominis.*

Eum Titulum continuò excipit expers ipse tituli omnium hujus Operis Caputum Index, nempe XXXI, totidem, quot intra Opus, atque iisdem omnino lemmatibus. In Capitis verò XI. lemmate sive foris, sive intus perspicuè legitur ὅτι ἀθεώρητος ἢ τοῦ νοῦ φύσις, ut, Fabricio teste, legendum *Lambecius* observavit; non, ut libri editi habent, ἢ τοῦ ἀνθρώπου, quod *Leunclavius, Ducaum* et *Combesium* fugit.

25. averso. Post absolutum Indicem ipsa Paralipomena incipiunt: Αὕτη ἢ βιβλὸς γενέσεως οὐρανοῦ καὶ γῆς φησὶν ἢ γραφῆς; desinunt verò: ὅτι ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν· ἢ κατ' ὁμοίωσιν. ὡ ἢ δόξα, &c.

61. Τοῦ αὐτοῦ ζήτησις περὶ ψυχῆς μετὰ τῆς ἰδίας ἀδελφῆς μακρίνης. Ejusdem Disquisitio de Anima cum Sorore sua Macrina. Quæ Disquisitio aliàs inscribi solet Τὰ μακρίνια περὶ ψυχῆς καὶ ἀναστάσεως, hoc est, *Macrina de Anima et Resurrectione.* Incipit: Ἐπειδὴ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου πρὸς τὸν θεὸν μετέστι πολὺς ἐν ἀγίοις βασιλείος. Desinit: καὶ τῇ εἰκόني αὐτοῦ ἢ τίς ἐστιν ἢ ἀνθρωπίνη φύσις· ὡ ἢ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν·-

In

In extremo Codice occurrit hæc rubris litteris idiographa Subscriptio:

Κτήμα κωνσταντίνου τοῦ λαοκάρου ἐν ῥόδῳ ἐκγραφέν.

Id est:

Possessio Constantini Lascaris, Rhodi exscriptum.

LXXXVIII.

Chartaceus in quarto, foliis constans 149. chartâ candidâ et eleganti, formâ litterarum quadruplici, primâ quidem et alterâ in *Codd. LXXVIII*, et *LXXXVI*, hujus Voluminis usitatâ, tertiâ ignotâ, postremâ *Constantini Lascaris*, cujus manum tam bene quàm nostram novimus; Sæculo XV. ferè medio plerisque exaratus, Eo continentur *Dionysii Halicarnassei* de *Lysia* Rhetore Judicium; aliquot ipsius *Lysia* et *Aristidis* Orationes, nec non hujus Orationum adversus *Platonem* Hypotheses; quorum en series et enucleatio,

Fol. I. *Διονυσίου ἀλικαρνασείως περί λυσίου τοῦ ῥήτορος*: *Dionysii Halicarnassei* de *Lysia* Rhetore (Judicium). Incipit: *Λυσίας ὁ κεφάλου σερρακουσιῶν μὲν ἦν ἡρώων*. Desinit: *ἵνα καὶ περί τῶν λοιπῶν ῥητόρων τὸν αὐτὸν διαλεχθῶμεν τρέπον*: ∞

11. averso. *Λυσίου τοῦ κεφάλου ὑπὲρ τοῦ ἐρατοσθένου φόνου ἀπολογία*. *Lysia*, *Cephalii*, pro *Eratosthenis* cæde *Apologia*. Incipit: *Περὶ πολλοῦ ποιησαίμην ὧ ἄνδρες*. Desinit: *ὅτι τοῖς τῆς πόλεως νόμοις ἐπειθόμην*: ∞

12. Τοῦ αὐτοῦ κατὰ σίμωνος, *Ejusdem* contra *Simonem* (*Apologia*). Incipit: *Πολλὰ καὶ δεινὰ σκευδαῖος σίμωνι ὧ βουλή*. Desinit: *ἀλλὰ καὶ ὅτι ἠναγκάσθην ἐκ τοιούτων τραγμάτων εἰς τοιούτους ἀγῶνας καταστῆναι*: ∞

16. averso. *Περὶ τοῦ τραύματος ἐκ ἀρονοίας περί οὐ καὶ πρὸς ὄν*. De *Vulnere* consultò *illato*. Incipit: *Θαυμαστὸν γὰρ ὧ βουλή τὸ διάμαχεσθαι περί τούτου*. Desinit: *ὑπὲρ ὧν φησι ἠδικασθαι οὐκ ἠδικημένῳ*: ∞

18. *Prætermisâ* *Inscriptione*, *Oratio* quæ in excusis hanc habet: *Λυσίου ἀρεοπαγιτικός ὑπὲρ τοῦ σκουῦ ἀπολογία*. *Lysia* *Oratio Areopagitica*, *De Sacra Oliva* *Apologia*. Incipit: *Πρότερον μὲν ὧ βουλή, ἐνόμιζον ἐξῆναι τῶ βουλομένῳ ἡσυχίαν ἀγωνίᾳ*. Desinit: *καὶ ἐμοῦ ἀπαντας δίδοντας τοὺς θεράποντας οὓς φησι παραγγέλλεσθαι, παραλαβεῖν οὐκ ἤθελεν*: ∞

21. averso. *Prætermisâ* quoque *Inscriptione*, *Oratio* quæ in excusis ita *inscribitur*: *Κατηγορία πρὸς τοὺς σπουσιασὰς κα-*

κολογιῶν. *Accusatio Obtrectationum ad Familiæares*. Incipit: *Ἐπιτήδειον δοκῶ κερὸν εὐληφέναι περιῶν ἄπῆν ἐβουλόμην πάλαι*. Desinit: *τῶν δὲ μὴ γεωμένων οὐδένα πάποτε*: ∞

23. averso. *ὑπὲρ τοῦ τραπώτου*. Pro *Milite*. Incipit: *Τί ποτε διανοηθέντες οἱ ἀντίδικοι*. Desinit: *μὴ περιίδητε ἀδίκως τοῖς μεγίστοις ἀδικώμασι περιπεσόντας*: ∞

25. Κατὰ θεομνήτου. *Contra Theomnestum*. Incipit: *Μαρτύρων μὲν οὐκ ἀπορίαν μοι ἔσασθαι ὧ ἄνδρες δικαστὰ*. Desinit: *βοηθήσατ' οὖν καὶ κείνῳ κῆμοι*: ∞

28. Κατὰ ἐρατοσθένους ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ φόνου. *Contra Eratosthenem* de *Fratris* cæde. Incipit: *Οὐκ ἀρξασθαι μοι δοκεῖ ἀπορον εἶναι*. Desinit: *ἐωράκατε· πεπόνθατε· ἔχετε· δικάζετε*: ∞

36. averso. Κατὰ ἀγοράτου ὑπὲρ τῶν τεθνηκότων συγγενῶν. *Contra Agoratum* de *Cognatis* mortuis. Incipit: *Προσῆκει μὲν ὧ ἄνδρες δικαστὰ πᾶσιν ὑμῖν πμῶρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν οἱ ἀπέθανον*. Desinit: *ἔπειτα τοῖς πᾶσιν ἐνθρώποις δόξετε δίκαια καὶ ὅσα ψηφισασθαι*: ∞

45. averso. Κατὰ ἀλκιβιάδου λειποταξίου. *Contra Alcibiadem* ordinis *desertorem*. Incipit: *Ἡγῶμαι μὲν ὧ ἄνδρες δικαστὰ οὐδενί μίνας ὑμᾶς*. Desinit: *καὶ τούτων μεμνημένοι, ψηφισονταὶ τὰ δίκαια*: ∞

60. *Interjectâ* X. foliorum *inanium* *intercapedine*, *Αριστείδου* πρὸς *πλάτωνα* ὑπὲρ *ῥητορικῆς*: λόγος α. Aristidis *adversus Platonem* pro *Rhetorica*, *Oratio* I. Incipit: *Οἴμαι δὲ ὅς τις μέλλει τὰ δέοντα εἶρεῖν*. Desinit: *ἀλλὰ τὸ συμβᾶνον τῶ λόγῳ καὶ σκοπεῖν μεμνημένοι ὧν ἐν ἐχευρήθῃ*: ∞

104. *Folius* duobus *vacuis* *interpositis*, *Λόγος* ἀριστείδου ὑπὲρ *ῥητορικῆς* πρὸς *πλάτωνα* λόγος β. *Aristidis* *Oratio* pro *Rhetorica* *adversus Platonem*, *Oratio* II. Incipit: *Ἐπεὶ δὲ μιλιάρδου καὶ θεμιστοκλέους καθήφατο, καὶ κίμωνος καὶ περικλέους, οὐ πρὸς τὸ βέλπσον φάσκων προστῆναι*. Desinit: *τὰ μὲν ἐν μέτροις, τὰ δὲ οὐπωσὶ πεζῇ*: + *Subscriptum*: τέλος λόγου δευτέρου: + *Finis secundæ Orationis*.

Hic duas *adversus Platonem* pro *Rhetorica* *Orationes* *animadvertente*, quæ in *Libris* excusis in unam *coalescunt*. Eam *Divisionem* *abnuunt Canterus*, ejusque *Assecla Samuel Jebb*; tametsi, *referente Fabricio*, et *Photius* et *Aristides* ipse *testimonio* suo *dissertè* *comprobent*. Adde, quod eandem *simul* *testantur* *cum Græcæ D. Marci Bibliothecæ MS. Codices CCCCXIII, XXIV, XXV, et DXXV. tum Cæsareæ, Parte IV. Codex CXVI, et Coislinianæ CCCXIII, aliarumque alii*

alii, quibus et *Regii Matritensis Codicis* non immeritò accesserit auctoritas,

128. Πρὸς κριπίωνα ἐπιμεμφόμενον δῆθεν ὡς ἀντιλέγοντι τῷ πλάτωνι λόγος τρίτος ὑπὲρ ῥητορικῆς: λογ. γ. Ad Capitonem cum ipso, ut Platoni penè contradicente, expostulantem, Oratio tertia pro Rhetorica. Orat. III. Incipit: Νῦν σε ἢ μάλλον φιλοῦμεν οὕτως ἐρωπικῶς τοῦ πλάτωνος ἔχοντα. Desinit: ὅτι τῶν ὑπὸ αὐτοῦ παραχθέντων ἠνέγκαμεν εἰς μέσον: Adscriptum denique τ.λ. τοῦ γ. *Finis Orationis III.*

Orationem illam in hoc Codice omissam notabis, quæ in Exemplaribus excusis, priores duas *adversus Platonem pro Rhetorica* Orationes proximè recensitas, tanquam unam, exhibentibus, numeratur *Secunda*, inscribiturque Ἀριστίδου πρὸς Πλάωνα ὑπὲρ τῶν πειράων, atque ita incipit: Περαιπίεσθαι μὲν οὐκ οἶδ' ὅτι δὲ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. Quo fit, ut, quæ *Tertia* in Msto dicitur, censenda sit reapse *Quarta*, ob illam scilicet omissam; in Excusis vero *Tertia* nuncupatur, ob priores nimirum duas in unam coalitas.

Orationi ad Capitonem succedunt Anonymi Scriptoris quatuor Hypotheses, sive Argumenta Orationum *adversus Platonem*, nempe:

Fol. 137. *Primum*, quod et titulo et fine mutilum, incipit: Πλάτων ἐπισημώτατος ἐν φιλοσοφίᾳ γινόμενος ἐζητήσῃ τὸν φιλόσοφον βίον δάξαι.

Eodem averso. *Secundum*: Ὑπόθεσις ὑπὲρ τῶν πειράων. Argumentum (Orationis) pro Quatuorvitis, cujus initium: Πλάτων ὁ ἀριστωνος ἐπισημώτατος ἐν φιλοσοφίᾳ γινόμενος τὴν ἑαυτοῦ τέχνην εἰς μέγιστον ἀραι βουλούμενος; finis: ὥστε δῆλον ἐκ τούτου ὡς πανηγυρικῆς ὁ λόγος ἐστὶν ὑποθέσεως:—

142. averso, *Tertium*: Ὑπόθεσις μιλτιάδου. Argumentum Miltiadis, sive Orationis pro Miltiade, quod incipit: Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐξείργασται τὰ περὶ μιλτιάδην; desinit: ὡς οἱ πλείους ψιφίζονται ἐν τῷ δεσποτηρίῳ:—

143. averso, *Quartum*: Ὑπόθεσις τοῦ ὑπὲρ ῥητορικῆς. Argumentum (Orationis) pro Rhetorica, hoc initio: Ἀριστ. δὲ οὐ σοφιστῆς ἐντυχῶν τῷ γρηγίᾳ τοῦ πλάτωνος ἢ τοὺς τῶν ἀθηναίων ῥήτορας διαβαλλομένους εὐφῶν; tali fine: καὶ νῦν εἰδοκῆ σφίγγειν πῦτο ὀφείμεθα:—

Ex quatuor hisce Argumentis *Primum* et *Quartum* inserta sunt integra *Sopatri Apatmeensis* in *Aristidem* Prolegomenis, quæ supra laudatus *Samuel Jebbus* ejus Editioni

præmisit. *Secundum* verò, quòd magnitudinem *Quarti* propemodum exæquat, ac *Tertium*, quòd omnium minimum est, ab iisdem Prolegomenis, totoque *Jebbi* Opere penitus exulant. Hæc autem Argumenta nihil aliud esse crediderim, quàm Hypotheses illas, quæ, Fabricio teste, in *Aristidis* Editione Gracæ Florentinâ (*Philippi Junta* an. MDXII. in fol.) iisdem Orationibus præmittuntur. Cujus si mihi copia (est enim rarissima) exploratam omnino rem haberem; ac certò præterea scirem, cur memorata duo Argumenta idem *Jebbus* omiserit, quum *Juninâ* illâ editione usum se ipse in prioris Voluminis Præfatione testetur.

Continuò excipit, anonymi etiam Scriptoris, Fragmentum Scholiorum in priorem Orationem *adversus Platonem pro Rhetorica*. Initium: Οἶμα δ' ἂν ὅτις μέλλει τὰ δέοντα εἶναι ἀντίπλοσις εἶναι. Finis: τὸ δὲ μετ' ἐμὲ θεμιστοκλῆς διὰ τὴν ἀλήθειαν ἦν οὐκ ἠνέχοντο ἐπιφέρειν. Horum nihil simile continent Veterum Scholia à *Jebbo* in lucem protracta.

Cæterùm hujusmodi omnia, præter Hypothesis primæ Fragmentum, *Constantini Lascaris* idiographa sunt.

LXXXIX.

Chartaceus in quarto, foliis constans solummodò 98. exaratis, chartâ insigniter crassâ, et, quo perpolita est, dentis candorem ac lævitatem æmulante; litteris satis perspicuis, sed vel atramenti vitio, vel ætatis maturitate flavescens; Sæculo XV. ineunte descriptus, qui *Eustathii* Commentarios in *Dionysium Περιηγῆτην* complectitur: liber olim ex *Josephi Stephani* Bibliotheca.

Initio Codicis folia vacant VIII, ejus defectui postmodum explendo destinata, præterquam primum, ubi Titulus Operis Græcus præit, vetustus quidem, sed cætero libro minùs; deinde, interjecto digitorum ferè trium spatio, subit Tituli Interpretatio Latina recentior, Italâ manu exarata: utrumque hoc ordine versum, hac scribendi ratione.

Τὰ εὐσταθίου τῆς θεσσαλονίκης ἀρχιεπισκόπου εἰς διονυσίου τοῦ ἀλεξανδρέως τῆς οἰκουμένης περιήγησιν ἀκεφαλα ὑπομνήματα:—

Eustacij Archiepiscopi Thessalonicensis in
Dio-

*Dionisium Alexandrinum de Situ Orbis
Commentaria. Deest principium.*

Utrumque Titulum interjacet idiogra-
pha veteris Libri Possessoris Annotatio, in
hunc modum :

ex

*Josephi Stephani Biblio-
theca 1586—*

Is, nisi me fallit conjectura, fuit *Josephus
Stephanus* Valentinus, patrio sermone *Este-
ve*, Oriolanus Episcopus, vir Sacrarum lit-
terarum doctrinâ, Ecclesiasticarum rerum
cognitione, Eloquentiâ laude præstantiss-
mus, de quo summa *Schottus*, ejus fami-
liaris, prædicat in *Hispania Bibliotheca*; fu-
sè disserit *Rodriguezus* in *Valentinâ*.

Idem Codex in amplissimam V. Cl. *Joan-
nis Fernandez de Velasco*, Regii Castellæ Sta-
buli Comitum, Bibliothecam deinde commi-
gravit, ex quâ ipsum, aliosque plures iti-
dem Græcos, Regio Museo inferendos, ipse
anno MDCCXXXVI. coemi, de quibus si-
gillatim in Præfatione.

Quem verò continet *Eustathii* librum, is
initio valde mutilus, quippe quem ad ex-
planationem usque *Dionysiani Versûs* 423.
Commentarii deficiunt, ab his tantum ver-
bis exorsi; τὴν ὁμωνυμίαν ἀπαρατήσας τῆς γῆς
τὸν ἄνθρωπον. At quantò in fronte defectior
est, tantò in intimo corpore plenior integri-
oremque mireris; illa enim habet, quibus
carent pleraque *Eustathii* in *Dionysium* Com-
mentariorum Exemplaria Msta, omniaque
ante annum MDCLXXXVII. excusa, nem-
pe Explanationes hujus Poetæ *Versuum* XI.
hoc est. 889, 891, 899, 904, 907, 910,
911, 912, 914, 915, 916, quas *Lucas Hol-
stenius* deprompsit ex Codice MS. Biblio-
thecæ *Claromontanae*, videlicet *Parisiensis*
PP. Jesuitarum. Ille autem Codex in ejus-
dem Bibliothecæ Catalogo Parisiis anno
M. DCC. LXIV. excuso MSS. inter Codices
Græcos numeratur CCXV.^{us} atque ita de-
scribitur: *Codex chartaceus in 4.º (foliorum*
77.) Sæculo XVI.º exaratus, quo continentur
Eustathii (Thessalon. episc.) Commentarius
in Dionysium Periegetem. Nulla tamen ibi
honorifica ejus mentio, quòd auctor, quàm
in aliis plerisque Exemplaribus inveniatur.
Eustathiani porrò hujusmodi Supplementi
exemplum testatur *Fabricius* in *Bibliotheca*
Latina Venetiis impressæ *Vol. II. pag.*
620. secum à *Sebastiano Gotfrido Starkio*
communicatum, seque illud in primâ ejus-

dem Bibliothecæ Editione, (annì videli-
cet MDCLXXXVII) vulgasse; inde verò
depromptum, in suam *Dionysii* Editio-
nem *Eduardum Thwaitem* Oxoniæ anno
MDCLXXXVII. contulisse.

Codex præterea noster alia etiam *fol. 68.*
continet, quæ referente ibidem *Fabricio*,
ante primum *Eustathii* Supplementi locum
*inserenda reperiisse se aiunt auctores Ephe-
meridum literariarum, quæ Lipsiæ sunt editæ*
Germanicè A. 1710.; ipse verò *Fabricius* in
idem *Vol. II, pag. 621.* transcripsit, Is au-
tem locus in Codice nostro prima litterâ
et majori et rubrâ (quod diversæ Sectionis
indicium) notatus, legitur post *Commen-
tarii ad Versum 877.* secundum laudatam
Editionem Oxoniensem, verba novissima:
καὶ τὴν Ἰουδαίαν ἐν μεσογείῳ et proximè ante
Commentarii ad Versum 889. prima; Ὅτι
τὸ ἐν ἀρχῇ λόγου; pertinetque ad explana-
tionem *Versûs* 882 et consequentium us-
que ad 888. Ipse verò locus ab his verbis
initium ducit; Ὅτι τὰς χώρας, in hæc desi-
nit: ὡς ψευδομένῳ ἐπιμωμήσεται, Quum au-
tem Græcum hujusmodi Supplementum ne-
mo in *Bibliotheca Latina* sibi quærendum
excogitet, neque *Germanicas* illas *Epheme-
ridas*, ob inusitatum sermonem tam longè
à rei litterariæ commercio remotas, adire
sit promptum; neque in ulla *Eustathii* edi-
tione adhuc vulgatum esse mihi constet;
eruditis hominibus pergratum facturum vi-
dear, si perinde atque in Msto Exemplari
se habet, edidero; est verò omnino tale:

Ὅτι τὰς χώρας, γαίης λέγει ἐν τῷ γαϊάων
ἀσίῃς· καὶ παρακατίων φησὶ γαῖαν ἐκάστην ἦτοι χῶ-
ραν. οὕτω δὲ ποιεῖ καὶ ὁμηροῦς, ἐν τῷ οὐδέ τις
ἐφαίνετο γαϊάων· αὐτὴ μὲντοι ἡ γῆ τὸ φοιχέιον
οὐ πληθύνεται διὰ τὸ μοναδικόν· Ὅτι ἐπιτρέ-
φον τὸν ἀκροατὴν εἰς παρομοίαν, λέγει· ὁδὲ λό-
γος ἔγω σοι ἐν φρεσὶ μὴδ' ἀνέμοις φορέοιτο καὶ
οἷον ἀνεμάλιος εἶη καὶ ὑπὸ ἀρπυιάς γίνοιτο ἢ
τῶν πονηθέντων ἔργων χάρις. Εἶτα ἐπάγει καὶ
ᾧδὲ τὸ χεῖρισμον τοῦ προσέχειν τῇ περιήγησει.
τὸ ἔχειν δηλαδὴ τὸν ἀκροατὴν ἐπιστημόνος, καὶ
ἄλλοις ἀγορεύειν, ποταμούς· πόλεων τε θέσιν, καὶ
γαῖαν ἐκάστην· ἐφ' οἷς ἑαυτὸν σιωπῶν κατὰ ἰδέαν
λαμπαρότητος ὡς εὖ περιηγούμενον, φησιν· ὅτι οὐκ
αὐτὸς ἔμοιγε ὡς ψευδομένῳ ἐπιμωμήσεται.

Habes igitur Supplementum *Eustathii* po-
stremò repertum, qualiter nostro in Co-
dice legitur. Sed observabis primum, hîc
à nobis repetita, quæ jam in superiori Sup-
plemento erant edita, quia scilicet non-
nihil

nihil inter utraque discriminis; deinde Lectiones aliquot occurrere ab excusis apud *Fabricium* diversas, nempe:

γαίδαν pro γαῖα.

παραλαπών pro παραλαπών.

Φρεσί pro Φρεσίν.

γίνοιτο pro γένοιτο.

τὸ ἔχειν pro τοῦ ἔχειν.

εὐπεποιημένοι pro εὐπεποιημένοι.

Quæ quidem novam Supplementi Editionem insuper suasere, quò ejus emendationi lucis aliquid accederet.

XC.

Membraneus in quarto, foliis 367. præter morem tumens, subfuscâ rudique membranâ, scripturâ mediocriter perspicuâ, non unâ, ut videtur, manu Sæculo XIV. jam præcipiti exaratus, quo Sanctorum Vitæ et Martyriorum narrationes aliquot, *Simeoni Metaphraste* (si *Eustratii*, *Auxentii*, &c. Martyrium excipias) vulgò attributæ, continentur.

Codicis membranas antecedunt *folia* 4. chartacea Italicæ officinæ, recentius adglutinata, quorum duobus prioribus inest omnium, quæ is complectitur, Scriptorum Elenchus, Italâ quoque industriâ et manu

(1) Quicumque hujusmodi Vitarum Inscriptiones Latinè interpretati sunt, vocem hanc πολιτεία variis nominibus reddidere. Alii *Acta*, alii *Gesta*, alii *Res gesta*, alii *Mores*, alii *Conversatio*, alii *Disciplina* converterunt; quidam nudum vocabulum Græcum *Politiia*, litteris tantum Latinis, veluti campestribus, velatum, verecundè protulerunt; quidam denique significationis vel nesciit, vel dubii callidè prætermiserunt. Ipsa quoque Lexica in ejusdem significatione designandâ mirificè variant. Nobis verò *Institutum* interpretari aptius convenientiusque visum est.

(2) *Μύρα*, *μύραι* neutro genere et plurali numero, non *Μύρα μύραι* fœmininè et singulariter urbs ista *Lycia* vocitatur. Omnia Lexica id discriminis, prolato solum Nominativo *Μύρα*, dissimulant; si qua verò inveniunt, Auctorum testimoniis non satis vel copiosè, vel accuratè confirmant. Itaque operæ pretium duxi, rem hoc loco pluribus idoneisque Scriptorum auctoritatibus comprobare. Ac primùm quidem Strabo ex editione Parisiensi anni MDCXX. et Casauboni recensione, *Lib. XIV. pag. 666.* *Μύρα*, plurali Nominativo, his verbis designat: *Ἐἴτα Μύρα ἐστὶν ἑξ ἑκαστοῦ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης ἐπὶ μετώρου λίθου*, Deinde *Myra sunt XX. stadiis supra mare in excelso colle.* Idem *Ibid. pag. 665.* plurali Accusativo sic exhibet: *Ἐξ δὲ τὰς μεγίστας ἔσθ' ἡ Ἀρτιμιδώρος Σάντι, Πάταρα, Πίναρα, Οὐλύμπι, Μύρα, Τλῶν κατὰ θέαν τὴν εἰς Κίβυρον κειμένην; Artemidorus sex maximas recenset, Χαντινίον, Πάταρα, Πίναρα, Οὐλύμπιον, Μύρα, Τλῶν, sitam in transitu montis versus Cibyram.* Actuum Apostolorum Sacer Scriptor eodem casu et numero profert *Cap. XXVII. v. 6.* *καὶ τὴν Μύρα τῆς Λυκίας, venimus ἐν Μύρα Λυκίας.*

non inscitè, neque indiligenter elaboratus, qui cujusque Titulum Latinè, Initium Græcè refert, singulas item, ubi singula quærenda, Paginas accuratè designat. En ejus Inscriptionem:

Vitæ, et Martyria, quæ hoc Codice Continentur.

Fol. 1. membraneo. Expers et Tituli et Initii Vita *S. Sabæ Abbatis*, non illa quidem à *Cyrillo Scythopolitano* conscripta, quam *Cotelerius Monumentorum Ecclesiæ Græcæ Tomo III.* inseruit, sed à *Simeone Metaphraste*; ut creditur, concinnata. Incipit ab hisce verbis: *ὁ μαρτυρῶν δὲ μηδὲν ἄντιχα διαμαθήσας*, quæ si foret integra, ab his inciperet: *Οὐδὲν οὐτω νικῆσαι ψυχὴν εἰς ἀρετῆς ἐπιθυμίαν.* Desinit: *ἀσπασίαν τοιοῦτον ἦρον καὶ εἰρηναίαν διαγωγὴν· χάριτι καὶ φιλαθροπία τοῦ κυρίου, &c.*

Hæc Græcè Msta memoratur in Bibliotheca Coisliniana, *pag. 212.* Latinè verò legitur apud *Surium die V. Decemb.* ut ex contextu Græco Latinaque interpretatione diligenter collatis mihi planè compertum.

42. *Βίος καὶ πολιτεία* (1) *καὶ μερικὴ θαυμασιῶν διήγησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν νικολάου ἀρχιεπισκόπου μύρων* (2) *τῆς λυκίας*, quem Titulum eodem *fol. averso* dilucidius denuò aliâ

Ptolemæus Geograph. Lib. VIII. Cap. 2. Asia Tab. 1. pag. 236. edente Petro Bertio Lugd. Batav. anno MDCXIII, et neutrum genus, et numerum pluralem, præfixo Articulo τὰ, expressius ita indicat: *τὰ δὲ μύρα τὴν μεγίστην ἡμῶν ἔχει ἄρῶν ἰδ.*, &c. *Myra maximam diem habet horarum 14.* &c. *Basilii Seleuciensis L. 1. Vita S. Thecla, pag. 276.* addito etiam Articulo τὰ, usurpat *Μύρα* his omnino verbis: *ἀπαγγέλλεται εἶναι κατὰ τὰ μύρα ὁ Παῦλος.* Vide *Wesselingium in Notis ad Hieroclis Synecdemum, pag. 684.* qui eodem loco subjicit hæc: *Vetera Thecla Acta à Græbio tom. I. Spicileg. pag. 114. publicata Μύρα τῆς Λυκίας appellant, male ac propterea corrigenda; paullo enim ante ἐστὶ μύραι.* Unde vocabulum *Μύρα*, genere fœmininum, numero singulare, minimè usitatum esse rectè colligas. *τὰ μύρα* quoque invenire est *pag. 379.* in *Notitiis Græcorum Episcopatum*, quas *Jacobus Goar* subjecit *Codino* è Regiâ Parisiensi Typographiâ emisso. Ad cæteros verò casus plurales *Μύραι*, et *Μύραις* quod spectat; prius cum in *S. Nicolai Vitæ Exemplaribus* passim, tum apud *Suidam* bis in *Μύρα*, et *Μύραις* legitur; tum denique in *Notitiis* proximè laudatis occurrit *pag. 344. 373 et 387.* Alterum *Μύραις* in *Veteribus Actis S. Theclæ* usurpatur, ut prædictum.

At *Stephanus Byzantius de Urbibus*, à quo ea *Lycia* urbs *Μύρα* (*μύραϊς*) dicitur, eandem refert dici etiam in fœminino et neutro genere, *λέγεται καὶ θηλυκῶν καὶ οὐδέτερον*; sed ejus terminationes nequaquam declarat, easque in medio relinquit: quare ad illum frustra provocat *Kusterus, Suidam* in voce *Μύρα* commentariis illustrans.

De

manu exaratum invenias. *Vita et Institutum, et peculiaris Narratio Miraculorum Sancti Patris nostri Nicolai Archiepiscopi Myrorum urbis Lyciorum.* Incipit: Σοφόν π ρη̄μα ζω-
 ράφων χείρ. Desinit: ἡ τὴν πρῶτην πρὶν
 τῆ δευτέρᾳ διαδεξάμενον. ἐν χῶ ἰϋ τῶ κῶ ἡμῶν,
 &c. + + +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana bis memoratur, pag. videlicet 212, et pag. 422.

60. Βίος ἡ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ἀμβροσίου ἐπισκόπου μεδιολάνων. *Vita et Institutum Sancti Patris nostri Ambrosii, Mediolanensium Episcopi.* Incipit: Οὐαλεντιανὸς μετὰ τελευτὴν ἰοβιανῶν τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας διαδεξάμενος. Tale verò Initium mutilum esse contendit Fabricius *Biblioth. Græcæ Vol. IX. pag. 52*; integrum autem ex Lambecii testimonio id alterum: Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις Ἀμβρόσιος ἀνὴρ ἦν ἀξιόπαινος ἐν τῆ τῆς Ρώμης συγκλήτῳ. Tamen quod hîc exhibemus, septem in locis extat, nempe in Codice, quem legit Allatius, et in Bibliotheca Coisliniana, pag. 212, utrumque eodem referente Fabricio; tum in Græcâ D. Marci, *Cod. CCCLIV. Sæculi circiter XI, in Taurinensis Musei Codd. LXVIII. et LXXII.* in hoc Regiæ *Matritensis* Bibliothecæ, atque in ipsâ etiam Cæsareâ *Vindobonensi*, ut testatur Nesselius in ejus Catalogi *Parte V. pag. 115. Cod. LVII. Num. 16.* Desinit autem: καὶ τῶν αὐτῶν ἀμοιβῶν ἐκείνῳ καὶ τῶν τεφάων ἐπιτυχεῖν. χάριτι καὶ φιλανθρωπία, &c. +

69. Βίος ἡ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν παταπίου. *Vita et Institutum Sancti Patris nostri Patapii.* Incipit: Οὐ πολλοὺς ἀρνησάμενος ἐπ' ἂν δὲ τέκῃ, μέγα τίχτει. Desinit: τὸ δὲ ἀσκητικὸν αὐτοῦ ἡ ἱερὴν λείψανον χερσὶν ὁσίου περικαλὲν, ὁ ἱερὸς λαμβάνει τοῦ πρῶτου ναδὸς πολλῶν αὐτῶ πρῶτον καὶ δευτέρων πατέρα καὶ υἱὸν ἡ ἅγιον πνεῦμα νῦν καὶ αἰ, &c. +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 212. et aliis Mstorum Græcorum Catalogis; Latinè verò apud *Surium, VIII. Decemb.*

73. averso. Μαρτύριον τῶν ἁγίων καὶ ἐνδό-

De Latino autem vocabulo *Myra* etsi non fuit mihi propositum disserere; aliqua tamen de eo subiungam. Robertus Stephanus, etiam in Basiliensi locupletiori emendatione ejus *Thesauri* Editione, sic tradit: *MYRA, a. f. Urbis Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.* At quid ibi Plinius? hæc nimirum: *Juxta mare, Lymira cum amne, in quem Arycandus influit et mons Massycites, Andriaca civitas, Myra.* Ubi verò in *Myra* genus muliebre, ubi numerus singularis? Nonne vox *Myra* neutro genere, plurali numero inflecti potuit, veluti *Bactra, Susa, Ecbatana*, aliaque locorum nomina? Tanti Lexicogra-

ξων τοῦ χῦ μαρτύρων, μὴνᾶ ἐρμολόγοις ἡ εὐ-
 ράφου. *Martyrium Sanctorum et inclytorum Christi Martyrum Mena, Hermogenis et Eugraphi.* Incipit: Μετὰ τὴν ἐπὶ γῆς τοῦ σωτῆρος χῦ παρυσίαν. Desinit: τῶν ἐν συμφορᾷ καὶ νόσοις, ἀψευδῆς παραμύθιον εἰς δόξαν τοῦ μεγάλου θεοῦ ἡμῶν ἰϋ χῦ νῦν καὶ αἰ, &c. +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 212, et alibi; Latinè apud *Surium, X. Decemb.*

98. averso. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν, δανιήλ, τοῦ φυλίτου. *Vita et Institutum Sancti Patris nostri Danielis Stylitæ.* Incipit: Ὡς ἐπὶ τῶν ἀρετῶν ὁ πότ' ἂν περὶ πολέμων καὶ ἀγῶνων καὶ τροπαίων τίς διαλέγηται. Desinit: ἡ δὲ μίμναις τῶν ὀφειλομένων αὐτῶ ἀγαθῶν καὶ ὑμᾶς μετέχειν παρασκευάζει. χάριτι καὶ φιλανθρωπία, &c. +

Græcè MS. cum in Bibliotheca Coisliniana, pag. 112, tum alibi; Latinè apud *Surium, XI. Decemb.*

131. averso. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ ἀπυρίδωνος (*sic*) ἐπισκόπου τριμυθούντος. *Vita et institutum Sancti Patris nostri et thaumaturgi Spyridonis, Episcopi Trimythuntis.* Incipit: Μέγιστον εἰς ψυχῆς ὠφέλειαν βίος γενναίων καὶ φιλοθέων ἀνδρῶν. Desinit: ἵνα καὶ κοινανοὶ τῶν ἰστομασμένων αὐτῶ γινόμεθα ἀγαθῶν. χάριτι καὶ φιλανθρωπία, &c. +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 212. et in aliis; Latinè apud *Surium, XII. Decemb.*

155. Ἀθλοὶς τῶν ἁγίων ἡ ἐνδόξων τοῦ χῦ μαρτύρων, εὐφρατίου αὐξεντίου εὐγενίου μαρδαρίου ἡ ὀρέσου. *Certamen Sanctorum et inclytorum Christi Martyrum Eustratii, Auxentii, Eugenii, Mardarii et Orestis.* Incipit: Βασιλεύοντος διοκλησιανοῦ ἡ μαξιμιανοῦ πάσα ἡ τῶν ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ἀθέου τῶν εἰδῶλων ἐπεπλήρωτο λατρείας. Desinit: μετὰ αὐτοῦ ἡμῶν ἀπαντα τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ πρῶτα ἡμῶν τοῦ ἁγίου μάρτυρος ἐποίησεν εἰς δόξαν τοῦ μεγάλου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν ἰϋ χῦ ὦ ἡ δόξα, &c. +

Zz

Leo

phi auctoritate confisi, plures Lexicorum Artifices illius errorem in sua transcribere non dubitarunt. Cæterum, quemadmodum sequioris ævi Scriptores aliquot Græci, dictionem *Μύρα* genere fœmininam, numero singularem esse arbitrati, Genitivum *Μύρας* cæterosque casus consequentes confinxerunt: ita etiam Latini, *Myra* ejusdemmodi esse rati, *Myra* in generandi casu declinandum putaverunt: quo fit, ut hi frequentius Genitivo *Myrae*, aliisque singularis Numeri casibus, quam *Myrorum, Myris*, &c. utantur.

Leo Allatius in Libro *de Simeonibus*, pag. 83. (Fabricio teste) notat hujus Martyrii narrationis auctorem non esse *Simeonem Metaphrastem*, sed *Eusebium Monachum Sebastentum*.

Ea Græcè Msta memoratur in Bibliothecæ Coislinianæ quatuor locis, scilicet pagg. 179, 212, 422, 565, et in aliis Bibliothecarum Catalogis; Latinè verò occurrit apud Surium, *XIII. Decemb.*

174. Μηνὶ δεκεμβρίῳ ἰδ':-Μαρτύριον τῶν ἁγίων μαρτύρων, θύρσου λευκίου (sic) καλλινοῦ φιλήμονος, καὶ ἀπολλωνίου:- Mense Decembri, (die) XIV. Martyrium Sanctorum Martyrum *Thyrsi, Lucii, Callinici, Philemonis et Apollonii*. Incipit: Τοῦ κυ ἡμῶν ἰϋ χϋ κοινῶν σαρκὸς ὁ φησι πᾶυλος, ἐπὶ γῆς φιλανθρωπῶς ἐπιδημήσαντος. Desinit: χριστιανοῖς πλοῦτον ἄσυλον νόσοις καὶ πονηροῖς πνεύματι χεῖματι ἀλεξίχακον εἰς δόξαν πατρὸς υἱοῦ, &c.+

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 212. aliisque Bibliothecis; Latinè apud Surium, *XIV. Decemb.*

204. Μηνὶ τῷ αὐτῷ ἰζ. Ὑπόμνημα εἰς τὸν μέγαν προφήτην δανιὴλ καὶ τοὺς ἁγίους τρεῖς παῖδας ἀναβίαν ἀζαρίαν μισαὴλ. Commemoratio magni Prophetæ *Danielis*, et Sanctorum trium Puerorum *Anania, Azaria et Misaelis*. Incipit: Ἀρπὶ ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς ἀσσυρίων τὴν ἱερουσαλὴμ πολέμῳ κατακτησάμενος. Desinit: καὶ μὴ δὲ ἡμῶν κατὰ γὰρ τὸ περιέπειν καὶ βοηθεῖν ἀφιστάμενος εἰς δόξαν πατρὸς υἱοῦ, &c.+

Græcè MS. in Bibliotheca Coislinianâ, ead. pag. et alibi; Latinè apud Surium, *XXI. Julii*.

219. Ἀθλησις τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μάρτυρος τοῦ χϋ, βομφατίου τοῦ ῥωμαίου:- μηνὶ τῷ αὐτῷ ἰη':- Certamen Sancti et inclyti Martyris Christi, *Bonifacii Romani*. Eodem mense, (die) *XVIII*. Incipit: Καὶ τὰ τῶν ἄλλων μὲν τοῦ χϋ μαρτύρων ἄλλα πολὺν καὶ μέγα τοῖς ἀσσυδαίοις τὸ κέρδος περὶποιεῖ. Desinit: καὶ κατὰ παθῶν ἀτίμων νεανικῶς ἀνδρείοι εἰς δόξαν πατρὸς υἱοῦ, &c:-

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213. bis, et alibi; editum verò jam Græcè et Latinè, ut Fabricius admonet, in Appendice *Tomii III. Act. Sanctor. ad XIV. Maji*; Latinè denique tantum apud Surium, *V. Junii*.

226. Μηνὶ τῷ αὐτῷ ἰθ': Μαρτύριον τοῦ ἁγίου μάρτυρος σεβαστιανοῦ καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ ζωῆς πρᾶγκυλλίνου (sic) νικοστράτου κλαυ-

δίου κάστρος πῶρτιου κατ' ἄλλου μαρκαλλίνου, καὶ μάρκου:- Eodem mense, (die) *XIX*. Martyrium Sancti Martyris *Sebastiani et Sociorum, Zoes, Tranquillini, Nicostrati, Claudii, Castoris, Tiburtii, Castalli, Marcellini et Marci*. Incipit: Πολλῶν κατὰ διαφόρους χρόνους κατὰ χριστοῦ καὶ τῶν ἐκείνου μενέντων θεραπειτῶν διοκληπιανῶς. Desinit: πᾶσαν τὴν κτησιν αὐταῖς ἐν διαθήκαις χριστιανοῖς ἐδωρήσατε. εἰς δόξαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν ἰϋ χϋ, &c:-

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213. aliarumque Catalogis commemoratur.

239. averso. Μηνὶ τῷ αὐτῷ κ':-Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ἰγνατίου τοῦ θεοφόρου:- Eodem mense (die) *XX*. Martyrium Sancti Hieromartyris *Ignatii* θεοφόρου. Incipit: Ἀρπὶ Γραϊανοῦ τὰ ῥωμαίων βασιλείας σκηπτεῖρα παραλαβόντος. Desinit: ἡ ἐγκρατεία τε τῶν βλαβερῶν καὶ βίου καθαρότητος ἐπιμέλεια χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ κυ ἡμῶν ἰϋ χϋ, &c.+

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213. Latinè apud Surium, et cum Notis apud Bollandum, *I. Februar.*; Græcè verò et Latinè in *Patribus Apostolicis Cotelerii*.

247. averso. Μηνὶ τῷ αὐτῷ κά': Μαρτύριον τῆς ἁγίας μάρτυρος ἰουλιανῆς τῆς ἐν νικομηδείᾳ μαρτυρητάσης:- Eodem mense, (die) *XXI*. Martyrium Sanctæ Martyris *Julianæ* in (urbe) *Nicomedia* martyrium passæ. Incipit: Καὶ ἡ καλλίστη τῶν πόλεων ἡ νικομηδουσις φημι: μαξιμανοῦ τοῦ δυσσεβῶς ἀρχαίου. Desinit: ἔβασίλευε δὲ τῆνικᾶντα τῶν μὲν δυσσεβῶν μαξιμανῶς ἡμῶν δὲ τῶν πιστῶν, ὁ καὶ εἰς αἰεὶ θεός τε καὶ βασιλεὺς ὁ κύριος ἡμῶν ἰϋς χς· ᾧ ἡ δόξα, &c.+

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213. Latinè apud Surium, *XVI. Febr.*

254. Μηνὶ τῷ αὐτῷ κβ': Μαρτύριον τῆς ἁγίας καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος ἀναστασίας:- Eodem mense (die) *XXII*. Martyrium Sanctæ et gloriosæ Magnæ Martyris *Anastasiæ*. Incipit: Ἀναστασία γυναικῶν ἡ καλλίστη, ῥώμης μὲν τῆς περιδόξου φυτὸν. Desinit: θεσπυρὸν ἀγαθῶν θαυμάτων πηγὴν ῥῶσιν ψυχῆς ῥῶσιν σώματος. εἰς δόξαν πατρὸς υἱοῦ, &c.+

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213, et alibi; Latinè apud Surium, *XXV. Decemb.*

270. averso. Μηνὶ τῷ αὐτῷ κγ'. Μαρτύριον τῶν ἁγίων δέκα μαρτύρων τῶν ἐν κρήνῃ + Eodem mense (die) *XXIII*. Martyrium Sanctorum decem Martyrum in *Creta* (passorum). Incipit: Ἄλλος μὲν ἄλλο πὶ τῆς θρυλλου-

λουμένης διεξίπτα κρήτης. Desinit : Ων γένοιτο τῆς ἀρεσκείας μετόχοις καὶ ἡμᾶς γενέσθαι τῶν ἀποκαίμενων αὐτοῖς ἀγαθῶν. χάριτι καὶ φιλοφροσύνη τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰϋ χϋ, &c.:

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213, et alibi; Latinè apud Surium, XXIII. Decemb.

274. averso. Μηνὶ τῷ αὐτῷ κδ :- Βίος καὶ πολιτεία καὶ ἀθλοῖς τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος τοῦ χϋ εὐγενίας καὶ τῶν αὐτῆς γονέων :- Eodem Mense, (die) XXIV. Vita et Institutum, et Certamen Sanctæ, Monialis et Martyris Christi, *Eugenie* et ejus Parentum. Incipit: Κομόδου μετὰ μάρκον τὸν αὐτοῦ πατέρα τὸ ῥωμαϊκὸν σκῆπτρον ἔχοντος. Desinit: ἀλλὰ καὶ ἀλήκετου χαρᾶς κοινωνοί· ἥς γένοιτο καὶ ἡμᾶς πάντας ἀξιοθῆναι. χάριτι καὶ φιλοφροσύνη τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰϋ χϋ, &c. +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213; Latinè apud Surium, XXV. Decemb.

296. Μηνὶ τῷ αὐτῷ κζ. Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν θεοδώρου τοῦ γραπτοῦ καὶ θεοφάνους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ + Eodem mense, (die) XXVII. Vita et Institutum Sancti Patris nostri *Theodori Grapti* et *Theophanis* ejus Fratris. Incipit: Τῶν ὑπὲρ χειρὸς τῆν ἀθλοσιν ἐλομένων οἱ μὲν ὑπὲρ εὐσεβείας ἀπλῶς πρὸς ἑλληνας ἠγωνίσαντο. Desinit: καὶ νῦν ἐστὶ πᾶσι τοῖς πρῶτοις παρέχον ῥῶσιν ψυχῆς ῥῶσιν σώματος καὶ πάθος ἀπαλλαγῆναι. εἰς δόξαν τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἰϋ ἀμήν +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213; Latinè apud Surium, XXV. Decemb. Græcè verò et Latinè, teste Fabricio, jam editum in Combefisii *Manipulo rerum CPol.* pag. 191.

308. Μηνὶ τῷ αὐτῷ κη: Μαρτύριον τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἰνδου καὶ δόμνας καὶ τοῦ πλήθους τῶν δούλων τῶν ἐν νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων: Eodem mense, (die) XXVIII. Martyrium Sanctorum Martyrum *Indæ* et *Domnæ*, et multitudinis bis decem millium, (seu viginti millium) (3) in (urbe) Nicome-

dia martyrium passorum. Incipit: Ἀρτι μαρτυρίου δευτέρου ἔτος ἀχροντος ἐν τῇ ῥωμαίων ἀρχῇ. Desinit: καὶ αἱ τρεῖς παρθένοι· ἀγάπη φημι καὶ θεοφιλα καὶ δόμνα· ἢ πάντα περιχαλῆς καὶ αἰοιδίμος. εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν, &c. +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213; Latinè apud Surium, XXVI. Decemb.

330. averso. Μηνὶ τῷ αὐτῷ κθ: Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀρχιμανδρτου μαρκέλλου μονῆς τῶν ἀκοιμήτων + Eodem mense (die) XXIX. Vita et Institutum Sancti Patris nostri *Marcelli* Archimandritæ Monasterii *Accemetarum*. Incipit: Εὐνοιά μοι πολλάκις γερονε, τί δήποτε μύριοι ποιητά. Desinit: ὁ ἱερός σκῆνος ναὸς ὑποδέχεται ὃν αὐτὸς ἐκ βάθρων ἰδρύσατο. εἰς δόξαν πατρὸς υἱοῦ καὶ ἀγίου πνεύματος, &c. +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213. Latinè apud Surium, XXIX. Decemb.

349. Μηνὶ τῷ αὐτῷ λά: Βίος καὶ πολιτεία τῆς οσίας μελάνης τῆς ῥωμαίας. Eodem mense (die) XXXI. Vita et Institutum Sanctæ *Melanæ* Romanæ. Incipit: Ἦν ἄρα καὶ τοῦτο τῆς μεγίστης τῶν πόλεων καὶ περιφανεστάτης ἐν πόλεσι ῥώμης. Desinit: καὶ τοῖς ἐκείθαλάμοις οἰκοῦσαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐκείνου διπρεκῶς ἀπυλαύουσαι. εἰς δόξαν τοῦ πατρὸς υἱοῦ καὶ ἀγίου πνεύματος· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν +

Græcè MS. in Bibliotheca Coisliniana, pag. 213. Latinè apud Surium, XXXI. *Januarii*.

Ut verò Sanctorum Vitarum, ac Martyriorum deducta huc usque Series et apertius, et facilius spectandam Lectori se præbeat, nuda eorum Nomina, non Alphabeticò, sed ipso, quo sibi succedunt, ordine subjiciemus, nempe:

Sabæ Abbatis.

Ambrosii Mediolanensium Episcopi.

Zz 2

Pa-

sus, Regiæ Bibliothecæ olim Custos, et Collega noster, Themidis antistes consultissimus, idemque politioris Minervæ cultor eximius, in Vita doctissimi Præsulis Hispanè à se conscripta, Numm. 206. et 207. contendat, ipsum Antonium Augustinum triplicis Bibliothecæ suæ Indicium verum auctorem extitisse. Duarum sane Lectionum immane discrimen quis non meritò obstupescat, tantùm inter se, quantum *Μυριάς*, et *Χιλιάς*, distantium? Suspiciari verò quid vetat, Interpretēs, quicunque fuerint, affinitate soni Græcæ vocis *δισμυρίων* delusos, Latinè *duorum millium* sine cunctatione transulisse? Tam absonos enim verò sensus sive Græco, sive Latino, sive alio quovis sermone verborum parit consonantia!

(3) Ita Latinè translaturum legitur apud Fabricium, *Biblioth. Græca* Vol. IX. pag. 97. et Montfauconium, *Biblioth. Coislin.* pag. 213. tum etiam apud Lippomanum, Tomo V. die 28. *Januarii*, et Surium, Tomo VI. die 26. Decemb. sive in Titulo, sive in fine, ubi hæc expressa verba: *qui sunt quidem viginti millia*. At longè aliter in Catalogo MSS. Cardinalis *Sfortia*, teste eodem Montfauconio, *Biblioth. Bibliothecar.* Vol. I. pag. 702. Ibi enim pro viginti millium occurrit solummodò duorum millium. Quam Interpretationem maximè demireris in Antonii Augustini *Bibliotheca* MS. *Græca Codice* 123. ubi eorundem Martyrii talis Titulus: *Martyrium Sanctor. Indi, et Domnæ; et duor. millium aliorum martyrum Nicomedia; præsertim quam Vir Clarissimus Gregorius Majan-*

Patapii.

Mena, Hermogenis et Eugraphi.

Danielis Stylite.

Spiridonis Episcopi Trimythuntis.

Eustratii, Auxentii, Eugenii, Mardarii et Orestis.

Thyrsi, Lucii, Callinicii, Philemonis et Apollonii.

Danielis Prophetæ et Puerorum trium, Anania, Azaria et Misaelis.

Bonifacii Romani.

Sebastiani et Sociorum, Zoes, Tranquillini, Nicostrati, Claudii, Castoris, Tiburtii, Castalli, Marcellini et Marci.

Juliana in urbe Nicomedia Martyris.

Anastasia Martyris.

Martyrum decem in Creta.

Eugenia Martyris, et ejus Parentum.

Theodori Grapti, et Theophanis ejus Fratris.

Indæ et Domnæ, ac viginti millium in urbe Nicomedia Martyrum.

Marcelli Archimandritæ Monasterii Acæmetarum.

Melanes Romana.

Ignatii Θεοφόρου.

Quæ quidem sive Vitæ, sive Martyria sunt omnino XXI, ad mensem *Decembrem* pertinentia. Quare, ut hujus dierum expleatur ratio, X. videntur Vitæ, aut Martyria in Codice desiderari.

In his autem omnibus recensendis *Vitas, Martyria et Encomia Sanctorum Græcè scripta*, quæ Fabricius, *Biblioth. Græcæ Vol. IX. pag. 48, et seqq.* persecutus est, diligenter consulenda duximus, ex quibus sanè patet, quàm pauca *Simeonis Metaphraste* Græcis adhuc typis mandata sint: adeo quidem, ut præter duas, nempe *S. Ignatii Θεοφόρου*, et *S. Theodori Grapti et Theophanis ejus Fratris* Vitas, reliquæ, hoc volumine contentæ, necdum Græcè prodierint.

Cæterum, quidquid fastidiosi aliquot Censores, qui ab *Allatio*, (4) *Montfauconio* (5) aliisque abundè refutantur, oblatrent, quantum non Litteratæ modò, sed Christianæ Republicæ expediret, ut omnes Sanctorum Vitæ à *Metaphraste* digestæ, Græco sermone simul ederentur, ad antiqua Exemplaria diligenter castigatæ, quæ in plurimis Bibliothecis, præsertim *Escorialensi*, asservantur!

(4) In *Diatriba de Symeonum scriptis*, pagg. 46. 47. et 48. 73. et seqq.

(5) In *Palaographia Græca*, pagg. 269. et 273.

(6) Dictionem hanc, oblitteratam et ad vivum quasi resectam, sic legendam putavi. Quæ verò punctis di-

Ibi enim X. adhuc extant Volumina, ejusmodi Vitas complectentia, celeberrimæ *Antonii Augustini* Bibliothecæ olim ornamentum, quibus minutè ac subtiliter, ut decet, enucleandis justum aliud volumen profectò requiratur.

In extremo Codice, fol. nimirum 367 *averso*, Monocondilium cernas, manu non ita vetustâ scriptum, cujus hæc explanatio:

Ἰωσήφ μόναχ^Ϟ.

Paulò inferiùs legitur pia hujusmodi Sententia, his accentibus et spiritibus notata:

πολλάκις ἔργων πονηρῶν φεῖ
 γνηθῶς ἐργάτης οὐδ' ἀπαξ ἴχουσα
 ποτὲ διακρύσαι μου τὰς
αἰτίας (6) ὠ' παμβασιλεῦ

Hoc est:

*Sæpe malorum operum heu
 factus auctor, nec semel potuè
 olim deflere meas
culpas, ò Rex omnium.*

XCI.

Chartaceus in quarto, foliorum 124, non 123, ut eorum recens computator malè numeravit; vulgari chartâ *Fanuensis* officinæ, Sæculo XVII. circiter dimidiato, litteris quidem gracilibus et invenustis, sed perspicuis, Hispanâ manu descriptus, qui sequens Opus continet, Græcè et Latinè eadem exaratum, Latinâ Interpretatione exadversum positâ.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
 ΚΥΡΙΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

Χρονολογιακὸν σύντομον, ὅπερ ἰσθὸ
 διαφορῶν ἱστορικῶν συνελέξατο

τίχος Ἰαμβ^Ϟ.

Δρόμον χρονικὸν ἐξ Ἀδάμ συλλαμβάνων.

SANCTI PATRIS NOSTRI CYRILI
 ARCHIEPISCOPI ALEXAN
 DRINI.

*Chronographicum Compendium quod
 e diversis Historicis concinavit.*

Versus Iambus.

*Cursum usque ab Adam comprehendens
 temporum.*

In-

stinximus, ea minimè apparent, quippe omnino abscissa, perinde ac cætera membranæ pars inferior. Quæ quum tali vitio laboret, licet integra videatur sententia; est tamen cur dubites, an quid aliud amplius in illâ incolumi scriptum olim fuerit.

Incipit: Ο μὲν οὖν Ἀδάμ μετὰ τὸ ἐκβληθῆναι τοῦ παραδείσου· τῆνικαῦτα γὰρ ἄρχεται ἡ χρονολογία. Verba Interpretis: *Adamus postquam e paradiso pulsus est, hinc enim ratio temporis initium sumit.* Desinit: μονοκρατῶν δὲ ἔτη, ἰ. ὡς εἶναι πάντα χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔτη πενήκοντα καὶ πέντε. Verba Interpretis: *Solus imperium obtinuit ann. 15. ut omne tempus eius imperij anni fuerint quinquaginta quinque.*

Totius Operis hæc clausula Græcè et Latine, eodem Interprete:

Εἰς ὧδε τὰ τῆς χρονικῆς διηγήσεως ἐν συντόμῳ.

+

Huc usque quæ temporum in compendio narrationem continent.

Chronographicum hujusmodi Compendium exorditur ab *Adamo* post ejus ἐ Paradiso expulsionem; Sacræ deinde Historiæ contextu per Patriarchas, Judices, Reges deducto, ad *Alexandri Magni* Regni tūm in Macedonia, tūm in Asia Successores transit; mox Romanorum Imperatorum res persequitur à *Julio Cesare* ad *Constantinum* usque *Magnum*, postremò cæterorum Orientalium ad *Constantini Porphyrogeniti Leonis* Sapientis filii decessum. Principum verò etsi Vitæ pro Breviarii ratione et instituto plerumque breviter attinguntur; quorundam tamen legas hic fusiùs enarratas, ut *Justiniani*, *Mauricii*, *Phocæ*, *Heraclii*, *Leonis Isaurici*, *Constantini Copronymi*, *Leonis Armenii*, *Michaelis* denique, *Theophili* successoris. Quapropter in *Phocæ* Vitam ingestum est Elogium elegiacum XII. versuum, Imperatoris *Mauricii*, *Constantinæ* uxoris, ac liberorum, quos omnes idem *Phocas* interfici jussit, sepulchro in aede *S. Mamantis* inscriptum. Quod hoc loco subnectere, tanquam ineditum, placuit, adjunctâ Interpretis nostri Latine totidem verbis translatione pereleganti.

Αἰδ' ἐγὼ ἡ τριτάλαμα, καὶ ἀμφοτέρων βασιλῶν
Τιβερίου θυγάτηρ, μαυρικίου τε δάμαρ.
Ἡ πολυπαῖς βασιλεία καὶ ἡ δειξάσα λοχείη,
Ὡς ἀγαθὸν τελέθει ἡ πολυκοιρανίη.
Κεῖμα, σὺν τεκέεσι, καὶ ἡμετέρῳ παρακοίτῃ,
Δύμου ἀποσθαλίη, καὶ μακρῆ γραπίς.
Ἐτλην τις ἐκείνη, πολυχείρονα τῆς Ἰουκασῆς
Αἰ αἰ τῆς νιόβης ἔμπροσ ἐμί νεκίς

Ναὶ ναὶ τὸν γενέτην, τι μάτην τὰ νεογνὰ ἔκτεινε
Ἀνθρώπων κακίης μηδ' ἐπιτάμεια.
Ἡμετέροις πετάλοισι κατὰ σκιος οὐκετι ῥώμη
Ρίζα γὰρ ἐκλάσῃ θρηκίσις ἀνέμοις.

*O ego mille modis regum miseranda duorum;
Mauricii conjux, filia Tiberij:*

*Edocui Regina satis, fœcundaque mater
Quam sint multorum commoda sceptraducum.*

Militis infidi jaceo populique furore:

Et mecum conjux progeniesque jacet.

Ne misera Niobes ego sum vitale cadaver.

Plura ne Cisseis, plura locasta tulit?

Esto, iure pater; cur pignora parva necantur

Humani prorsus nescia turba doli.

Non iam Roma meis carpes e frondibus umbram,

Eruta Threicio stirps Aquilone iacet.

Ad hujus verò Compendii Scriptorem quod attinet, à *Nesselio* in *Vindobonensis Bibliothecæ Catalogi Parte V. pag. 124. Cod. CXXIV.* talis memoratur Liber: „ *GEORGII* „ *Pisidæ* Diaconi et Chartophylacis „ *Ma-* „ *gnæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ, &* „ *CYRILLI Monachi* Breviarium Chrono- „ *graphicum* ex variis Historiis concinna- „ *tum, ab orbe condito, usque ad Con-* „ *stantinum Imp. Leonis Sapientis* contine- „ *tur filium, cum interpretatione Latina è* „ *regione positâ.* „

Matthæus Raderus in suis ad *Chronicon Alexandrinum Animadversionibus, pag. 8.* laudat *Chronicon MS.* ex Bibliotheca Collegii *Annæi* (*Augustæ Vindelicorum*, ut tradit *Fabricius Biblioth. Græca Vol. X. pag. 605. in Not.)* ex *Piside et Cyrillo* decerptum.

Apud *Antonium Possevinum* in *Apparatus Sacri Vol. II. sub finem*, in Indice Librorum Græcorum MSS. Bibliothecæ *S. Mariæ* in *Vallicella* in *Urbe* recensetur *Georgius Pisidius de Gestis Imperatorum Constantinopolitanorum.* Hunc tamen ipsum Auctorem asseverat *Allatius* in *Diatriba de Georgiis, pag. 310.* se anxie perquisivisse, sæpeque ejus Bibliothecæ Indicem et potissimam librorum pervolvisse partem, nusquam tamen tale opus occurrisse; neque ibidem esse credit. Cujus rei narratio perturbata est à *Fabricio Biblioth. Græca Vol. VI. pag. 159.* qui *Raderi MS. Exemplar cum Possevini, de quo disertè agit Allatius, à μνημόσιος* confudit.

His itaque prænarratis diligenterque ex-

ρενη

pensis, Compendium hoc idem esse arbitror, quod à *Nesselio* commemoratur: ita suadent partim Titulus, partim Argumentum, partim ipsa Interpretationis accessio. At non idcirco à duobus ipsum Auctoribus, ut idem *Nesselius* refert, elaboratum crediderim; veri quippe minùs simile, duorum Scriptorum operam in uno tam exiguo Libello fuisse positam; nisi fortè *duorum* putes *Ingeniorum Comœdiam*, quales apud nostrates Hispanos nonnullæ circumferuntur: unde quidem evenit, ut ex iis aliquot, deficiente Auctoris singularitate, *quadruplici* etiam *Unitate* deficient.

Sed tamen amoto, quaramus seria, ludo. Quò meliùs porrò cum Libri nostri Titulo res itidem consentiat, unius potiùs *Cyrylli*, sive Monachi, sive secùs, laborem existimes, qui Chronographicum hujusmodi Compendium ex variis Historicis concinnavit, satis quidem perspicuum et accuratum, sed *S. Cyryllo* Archiepiscopo Alexandrino adjudicari minimè dignum.

Ad *Raderi* Chronicon quod spectat, quum Auctorem non præferat *Cyryllum*, sed ex *Cyryllo* et *Piside* tantùm decerptum, non ex variis Historicis (ut nostri fert Titulus) concinnatum esse significetur; prætereaque in hoc semel *Pisides*, bis *Georgius* (an *Syn-cellus*, an alter), nusquam laudetur *Cyryllus*: idcirco nostrum hoc Chronicon ab illo prorsùs discrepare nullus dubito.

Recensitum à *Possevino* Codicem nihil moror; quippe qui negatur inveniri, ac ne quidem existere creditur.

De Latina demum Interpretatione, perspicuà sanè et eleganti, quid statuam? Cujus ea sit, mihi sanè incompertum; at ejusdem esse prorsùs videtur, qui totum Librum Græcè et Latinè descripsit. Pluribus enim locis autographas margini apponit Notas Observationesque, velut hanc *fol. 68.* de morbi genere, quo periit *Heraclius*: *morbi hujus nomen adeo obscure legitur in græco ut intelligere non potuerim*: quapropter vacuum loculum Latinæ vocis prætermisæ capacem reliquit. Græcam tamen dictionem, quibus potuit, calamì ductibus, è Codice, quem transcripsit, exprimere adnitus est; sed ita ut cujusvis intelligere conantis aciem ea fugiat. Tanta igitur scripturæ difficultate coactus sum ad alterum ejusdem Chronici omnino Græcum exemplar, è *Comitis Miranda* olim Bibliothecâ, nobis infra recensendum, ve-

luti ad Oraculum, convolare. Locum adii, exploravi, statimque feliciter apparuit, Græcam illam dictionem, quam Chronici nostri Exscriptor et Interpres intelligere non potuerat, iisdem litterarum ductibus lineisque ex illo Codice expressam; atque hoc maximè argumento patuit, totum id Chronicon ex illo altero fuisse descriptum; sublatis tamen pluribus mendis, quibus illud, præsertim in *Elegiaco Elogio* supra posito, laborat.

Quum singulas igitur illius Dictionis litterarum formas cum cæteris ejusdem Codicis accuratè contulissem, tandem non sine labore comperi, omnino in eâ legendum ὕδρεικῶν. Totus verò locus est hujusmodi: ἡ δὲ μετὰ ταῦτα νόσῳ περιπέστων ὕδρεικῶν δι' ἧς τέθνηκε· δεινῶς γὰρ ἐπιμορβῆτο· ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ τὸ πάθος ἀπεκτάθη· ὥς: quem Interpres noster, suppleto à nobis Dictionis Græcæ, quam non intellexit, significatu, ita Latinè reddidit: *Postea vero in (aquo-sum) morbum incidens, cum magnis afficeretur doloribus mortuus est. in tantum enim illius morbi excrevit affectus, ut...* Cætera pudet referre: ea Imperatoris *Heraclii* rerum scriptor *Nicephorus* narret; ad rem satis, illum *Hydropisi* extinctum fuisse.

Cæterùm si *Nesselius*, *Raderus*, *Possevinius* prima et novissima Chronicorum suorum verba protulissent, nobis citò, facilè, apertè constaret, an hoc eorum cuiquam idem esset, an aliud; nosque magno dubitationum æstu, magno disquisitionum labore profectò liberassent. Quodcunque tamen Opus sit, quæcunque Interpretatio; neutrum adhuc publicâ luce donatum, licet eâ non indignum, nostra, quantum assequi valet, comperit diligentia.

XCII.

Chartaceus in quarto, foliis tantùm 32. chartâ mirificè crassâ, candidâ lævique, litteris satis grandibus ac nitidis, Sæculo XV. jam prono exaratus, Liber olim ex Bibliotheca *Joannis Fernandez de Velasco*, Regiæ Castellæ Stabuli Comitum, haud semel supra memorati, cui Titulus:

Αριστοτέλους περί ποιητικῆς. Aristotelis de Poetica. Initium: Περὶ ποιητικῆς αὐτῆς τε ἡ τῶν εἰδῶν αὐτῆς, ἢν πῶς δύναμιν ἕκαστον ἔχει. Finis: καὶ περὶ ἐπιμιμήσεων καὶ λύσεων, εἰρησθα τοσῶντα: +

Is Libellus non in Capita, quemadmodum

dum

dum impressa ejus Exemplaria tributus est; neque eum tenet ordinem, quem *Daniel Heinsius* in Editione sua, Capitibus à VII.º ad XVII.º aliter atque aliter dispositis, observandum esse contendit, sed consuetum ac pervulgatum. In Sectiones tamen bene multas dividitur, singulas primâ Litterâ grandiori, eâdemque rubrâ in marginem procurrente, distinctas, quæ et Lemmatum et Notarum numeralium expertes, sunt omnino LX. his videlicet initiis;

Περὶ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς.
 Ἡ δὲ ἐποποιία μόνον τοῖς λόχοις ψιλοῖς ἢ τοῖς μέτροις.
 Περὶ μὲν οὖν τούτων διωρίσθω τοῦτον τὸν τρόπον.
 Ἐκαστα τούτων μιμήσατο ἀνὴς.
 Περὶ μὲν οὖν τῶν διαφορῶν καὶ πόσαι καὶ τίνες τῆς μιμήσεως εἰρήσθω ταῦτα.
 Τὰ γὰρ μέτρα ὅτι μόρια τῶν ῥυθμῶν ἐστὶ φανερόν.
 Τῶν μὲν οὖν πρὸ ὁμήρου οὐδενὸς ἔχμεν εἰπεῖν τοιοῦτον ποίημα.
 Τὸ μὲν οὖν ἐπισκοπεῖν παρέχει ἢ δὴ ἡ τραγωδία τοῖς εἰδεσιν ἰκανῶς ἢ οὐ.
 Ἐπὶ δὲ τὸ μέγεθος ὅκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας.
 Ἡ δὲ κωμῳδία ἐστὶν, ὡσαυτὸν εἰπομεν μίμησις.
 Ἡ μὲν οὖν ἐποποιία τῆ τραγωδία μέγχε μόνου μέτρου μεγάλου μίμησις εἶναι.
 Ἐπὶ οὖν τραγωδία μίμησις πρᾶξεως σπουδαίας, καὶ τελείας.
 Ἀνάγκη οὖν πάσης τραγωδίας μέρη εἶναι ἔξ.
 Ὁ μὲν γὰρ πολὺ γνωστὸς ἀγαθὸς ἠθογράφος.
 Ἀρχὴ μὲν οὖν καὶ οἶον ψυχὴ ὁ μῦθος τῆς τραγωδίας.
 Ἐπὶ δὲ κυριώτερα περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἢ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη τῆ τῶν ποιητῶν ἐστὶν.
 Τὸ γὰρ χαλόν, ἐν μεγέθει καὶ τάξει ἐστὶν.
 Ὁ δ' ὁμηρεὺς, ὡσαυτὸν καὶ τὰ ἄλλα διαφέρει, καὶ τοῦ τ' εἰσικεν χαλῶς ἰδεῖν.
 Ἐπεὶ δὲ τῆς τραγωδίας τῶν γενομένων ὀνομάτων ἀντέχονται.
 Ἀγωνίσματα γὰρ ποιῶντες καὶ παρὰ τὴν δύναμιν παρατείναντες μῦθον πύλλαις διασφραζομεν ἀναγκάζονται τὸ ἐφεξῆς.
 Λέγω δὲ ἀπλήν μὲν πρᾶξιν ἢς γνομένης ὡσαυτὸν ὄρισται σιωχοῦς καὶ μίας.
 Ἀλλὰ ἀναγνωρίσεις καὶ γὰρ πρὸς ἀψυχα καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὡσαυτὸν εἰρηται συμβαίνει.
 Κατὰ δὲ τὸ πρᾶσον καὶ εἰς ἀ διαρῆϊται κεχωρισμένα τάδε ἐστὶ πρὸ λόγος.
 Πρῶτον μὲν δηλονότι, οὔτε τοὺς ἐπεικείας ἀνδρας δὲ μεταβάλλοντα φαίνεσθαι ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν.

Πρῶτον μὲν γὰρ οἱ ποιητὰι τοὺς τυχόντας μύθοις ἀπειρίθμου.
 εἶναι πρᾶσι διὰ τὴν θεάτρων ἀσθένειαν.
 Οὐ γὰρ πᾶσαν δὲ ζῆτεῖν ἡδονὴν ἀπὸ τραγωδίας, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν.
 Τοὺς μὲν οὖν παρελημένοις μύθοις λῦειν οὐκ ἐστὶν.
 Τότε γὰρ μαρὸν οὐ πρᾶσται καὶ ἡ ἀναγνωρίσις ὀκνητικόν.
 Τοῦτο γὰρ ἐπερὶ τοῦ ζῆτεῖν τὸ ἦθος καὶ ἀρμόδιον ποιῆσαι ὡσαυτὸν εἰρηται.
 Ἐπεὶ δὲ μίμησις ἐστὶν ἡ τραγωδία βελπόνων ἡμᾶς δὲ μιμῆσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἠθογράφους.
 Οδυσσεὺς διὰ τῆς οὐλῆς ἄλλως ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς τραγοῦ.
 Τοῦ σοφιστοῦ περὶ τῆς ἰφιγενείας ἐκὸς γὰρ τὸν ὄρεσιν συλλογίσασθαι ὅτι ἡ τ' ἀδελφὴ ἐτύθη καὶ αὐτῷ συμβαίνει θύεσθαι.
 Ἐλθὼν δὲ καὶ ληφθεὶς, θύεσθαι μέλλον ἀνεγνωρίσειν.
 Ἐπὶ δὲ πάσης τραγωδίας τὸ μὲν δέσις, τὸ δὲ λύσις.
 Λέγω δὲ τὸ πολὺ μύθων οἶον, εἰ τις τὸν τῆς ἰλιάδος ὄλον ποιῆ μῦθον.
 Λοιπὸν δὲ περὶ λέξεως ἢ διανοίας εἰπεῖν.
 Τῶν δὲ περὶ τὴν λέξιν ἐν μὲν ἐστὶν εἶδος θεασθῆς τὰ χήματα τῆς λέξεως.
 Ἐπὶ δὲ φωνῆν μὲν ἀνευ πρᾶσθολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουσθῆν.
 Λόγος δὲ φωνὴ συνθετὴ σημαντικὴ.
 Μεταφορὰ δ' ἐστὶν ὀνόματος ἀλλοτρίου ἐπιφορὰ.
 Ἐρῆ τοίνυ τὴν ἐσπέραν, γῆρας ἡμέρας.
 Τὸ δὲ ποιῆ οἶον, τὸ δεξίτερον κατὰ μαζόν ἀντὶ τοῦ δεξιόν.
 Τῶν ὀνομάτων σύνθεσιν, οὐχ οἶόν τε τοῦτο ποιῆσαι.
 Τὸ μὲν οὖν φαίνεσθαι πῶς ζῶμενον τούτω τῶ τρόπῳ γελοῖον.
 Οἶον, τὸ δωμάτων ἀπὸ ἀλλὰ μὴ ἀπὸ δωμάτων.
 Περὶ δὲ τῆς διηγηματικῆς καὶ ἐμμέτρου μιμητικῆς ὅτι δὲ τοὺς μύθοις καθάπερ ἐν ταῖς τραγωδίαις σιωπᾶναι δραματικούς.
 Ἐπεισοδίοις δὲ διαλαμβάνει τὴν ποίησιν.
 Ἐπὶ δὲ τὰ εἶδη ταῦτα δὴ ἔχειν τὴν ἐποποιίαν τῆ τραγωδία.
 Τὸ δὲ μέτρον τὸ ἠρωικόν, ἀπὸ τῆς πείρας ἡρμῶκεν.
 Τῶν ποιητῶν οὐκ ἀγνοεῖ ὁ δὲ ποιῆν αὐτόν.
 Μᾶλλον ἢ δύναται ἀπειθᾶναι.
 Ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ μιμητικὴ ὁ ποιητῆς.
 Ἐνδέχεται ὅλας μὴδὰ μῆ ἡμαρτῆσθαι.
 Τοῦ χαλῶς ἢ μὴ χαλῶς ἢ εἰρηται τινὶ ἢ πᾶρακται.
 Οὐ πειρόντων οἶνον ἔκη δ' ἀν τοῦτο γε κατὰ μεταφορᾶν.

Τὸν

Τὸν ὀδυσεῖα, καὶ εἶναι ἰκάρδιον.

Ὡς γὰρ οὐκ αἰσθανομένων ἂν μὴ αὐτὸς προση πολλὴν κίνησιν κινῶντα.

Εἶτα οὐδὲ κίνησις ἅπαντα ἀποδοκιμαστέα.

Ὅτιον ἴαν ἐν πλείονων πράξεων ἢ συγκειμένῃ.

Quum autem id Opus, licet exiguum, multarum sit difficultatum, disquisitionum, controversiarum capax; quum locis partim trajectis, partim corruptis, sive mutilis, sive dubiis obscurisque scateat; operæ pretium non leve videbatur variantes è nostro Codice Lectiones Aristoteleo Theatro iis, quasi totidem lychnis, collustrando decerpere. Verùm ad alia necessariò festinanti, ad hoc non suppetit otium. Tamen abstinere, vel occupatissimus, non possum, quominus errorem *Fabricii* obiter innuam, qui Poeticæ hujus Hispanam Interpretationem *Josepho Antonio Gonzalezio de Salas* adscripserit (1), quandoquidem is Illustratorem, sive Explanatorem agit, non Interpretem, uti ex *Nicolai Antonii*, quam frequentissimè allegat, *Bibliothecâ* promptum illi fuit cognoscere. In ejus verò locum sufficere *Fabricius* debuit eadem *Bibliothecâ* memoratum *Alphonsum Ordoñez*, qui *Aristotelis* Poeticam Hispana civitate ac luce donavit anno MDCXXVI. (2)

Opus autem in *sex Partes* digestum, quarum *Prima* Capitibus IX constat, *Secunda* VI, *Tertia* XVI, *Quarta* IV, *Quinta* V, *Sexta* demum IV.

XCIII.

Chartaceus in quarto, foliis constans scriptis 67, præterquam in fine 16. inscriptis, chartâ quidem candidâ satis ac solidâ, sed rudibus ac male perspicuis litteris; anno MCCCCLXXXVII. eâ manu exaratus, quæ in extremo Codice indicabitur; unum tantum complectens Libellum, nempe *S. Gregorii Nazianzeni* Drama, cui nomen *Christus patiens*.

Fol. 1. adversâ facie nudam Operis Inscriptio-

(1) *Fabricius* *Biblioth. Græca* Vol. II. pag. 124. post recensitas *Aristoteles* Poeticæ aliis Linguis Interpretationes, *Hispanam* his demum verbis prodit:

„*Hispanicè* cum commentario *Josephi Antonii Gonzalezii de Salas*. Matrili 1633. 4. „

Quò verò liquidius *Fabricianus* error appareat, en *Hispani Libri* totam Inscriptio-

Nueva Idea de la Tragedia antigua o Ilustracion ultima al Libro singular de Poetica de Aristoteles Stagirita. Por Don Jusepe Antonio Gonzalez de Salas. En Madrid, lo imprumia Franc. Martinez, Año CID DCXXXIII.

ptionem Latiniè continet, aversâ nihil.

2. Ipsum inchoatur Opus, hoc Titulo rubris litteris insigni:

Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν γρηγορίου τοῦ θεολόγου ὑποθέσις δραματικὴ κατ' εὐριπίδην περὶ τῆς τῆν δι' ἡμᾶς γενομένην ἀρρήτων γεννησιν τοῦ σωτήρος ἡμῶν ἰϋ χϋ, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ κοινωσιωτήριον (1) πάθος: Sancti Patris nostri Gregorii Theologi Argumentum dramaticum secundum Euripidis morem, complectens ineffabilem Salvatoris nostri Jesu Christi Generationem propter nos factam, atque in ipsâ salutarem omnibus Passionem. Dramatis statim Argumentum sine titulo incipit ab hoc versu:

Ἐπεὶ δ' ἀκούσας εὐσεβῶς ποιημάτων;
in hunc verò desinit:

Αἱ συμπαροῦσα μητρὶ τῇ δεσπότου;
totidemque triginta versibus, quot excusum, constat; sed *Personarum*, quæ ibi succedunt, Nomina hîc desiderantur.

2. averso. Deinde excipit alter hic rubris etiam litteris Titulus: Ἀρχὴ τοῦ δράματος, προλογίζει δὲ ἡ πάναγνος θεοτόκος μαρία. Initium Dramatis: proloquitur verò purissima Dei Genitrix *Maria*. Quo præmisso, Drama ipsum sequitur, ab hoc incipiens versu:

Εἶθ' ὄφελ' ἐν λειμῶνι μὴδ' ἔρπειν ὄφεις;
ac, postremis duobus omissis, in hunc desinens:

Κάμοι μεγίστη πανταχῶ σωτηρία:ς
Continuò subit eadem manu hæc utriusque Titulo concolor Subscriptio:

Τέλος τῆς κατ' εὐειπίδην γρηγορίου τοῦ θεολόγου δραματικῆς ὑποθέσεως γραφεῖσα παρ' ἰωακείμ ἀναξίου ἱερομονάχου τῶν κησούλων καὶ παρωρος τοῦ ἀγίου κόνονος (leg. κόνωος). ἀξιῶσει ἢ συνδρομῇ τοῦ κυροῦ κωνσταντίνου λαοσάρους ἐν μνημνεομεθρίῳ, ἔπει ζε' ἰνδ' ἰε':

Hoc est:

Finis Gregorii Theologi Argumenti dramatici secundum Euripidis morem. Scriptum à Joachimo, indigno Hieromonacho Casularum et Priore S. Cononis, rogatu atque ope
Do-

(2) Hujus Operis Titulum accipe:

La Poetica de Aristoteles dada a nuestra Lengua Castellana. Por Don Alonso Ordoñez das Seyjas y Tobar, señor de San Payo. Al Exmo Sor Don Manuel de Zuniga, Fonseca y Azevedo, Conde de Monterrey y de Fuentes. &c. Año 1626. Con Privilegio. En Madrid, Por La viuda de Alonso Martin. in 8.º

(1) In *Nesseliano* Casaræ Bibliothecæ Catalogo, Parte I. pag. 447. Cod. CCCXXV. ubi recensetur idem *S. Gregorii Theologi* Drama, pro κοινωσιωτήριον legas κοινωσιωτήριον.

Domini Constantini Lascaris, mense Novembri, anno 7005. (Christi MCCCC LXXXVII.) Indict. 15.

Ejusdem Jaachimi Hieromonachi disertè meminit P. Montfauconius *Palæogr. Lib. I. pag. 85.* tradens, *Codicem Regium 3245. Apollonii Alexandrini Grammatici ab ipso descriptum jussu et rogatu Magistri Domni Constantini Lascaris, completumque mense Decembri, anno 7004. (Christi 1496.) Indict. 14.*

Casularum verò Monasterium, S. Nicolao sacrum, extitit in urbe Hydrunte, vulgò Otranto, ut idem P. Montfauconius *ibid. pag. 83.* significat.

Cæterùm mirari subit, cur id Dramatis à Nesselio *Tragicomœdia* potiùs censeatur, quàm *Tragœdia* (2), ut in optimis Editionibus inscribitur. Quid enim, si Christianum Spectatorem consulas, aut rebus, aut personis, aut verbis admixtum habet humile, quid sordidum, quid ridiculum? Imò quid ejus argumento grandius, augustius, cœlestius, divinius? Quot et quanta *Christus patiens* in hominum animis concitet παθήματα! Quid denique ad veram *Tragœdiam* pertinet, à maximo Libri proximè recensiti Auctore præcipitur, quod in eo desideres?

XCIV.

Chartaceus in quarto, cujus foliorum computus duplex, alter Græcus antiquior, recentior alter Latinus; ille uno minor, pro foliis 192. indicat 191.; hic ob annumeratum folium, cui nonnulla indita sunt ad Opus pertinentia, Numerum 193. repræsentat, quem omnino sequimur. Chartâ mediocriter solidâ, aliàs candidâ, aliàs subfuscâ, quatuor diversis litterarum formis, quarum una *Constantini Lascaris*, Sæculo XV, exaratus. Is *Xenophontis de Institutione Cyri Libros octo* hac serie, his initiis, et finibus complectitur.

Fol. 1. averso hæc tantùm occurrunt. Primum de *Cyri* nomine non ita vetustâ manu talis Annotatio:

Περὶ τοῦ κύριου ὀνόματος. Ἐν τῷ ἦ. ρο.
Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα δῆλον ὅτι εὐεργετούντος ἐστὶ μάλλον. ἢ ἀφαιρομένου.

Quam quidem sententiam in hoc Codice, *Lib. VIII. fol. secundum Latinum computum 170.* averso re verâ invenias; in Fran-

cofurtensi verò Editione Wecheliana Anni MDXCVI, pag. 209. sub finem.

Deinde hic, non ita pridem exaratus, Latinus Operis Titulus:

Xenophontis philosophi opera.

2. Χειροφώντος φιλοσόφου κύριου παιδείας βιβλίον πρῶτον + Xenophontis Philosophi de Institutione Cyri Liber primus. Incipit: *Ἐννοιά ποδ' ἡμῖν ἐγένετο.* Desinit: *οὐ γὰρ ἀνάγκη αὐτοῖς ἐπ' ὧν ἀν μὴ θέλωσιν ἐπιμελεῖσθαι:-*

Hunc reliqui excipiunt eodem ordine, iisdem principiis et finibus præditi, atque impressi, si *Quartum* et *Quintum* excipias.

Quartus enim desinit: *ἐπεὶ δὲ ἀπαν συλλεχθῆναι διδάσκειν, καὶ διδάσσειν:-* *Quintus* verò incipit: *Οἱ μὲν τῶν τ' ἐλεξάν τε καὶ ἑσπερασαν.*

In proximè commemorata Editione Wecheliana sub finem Libri quarti, post hæc verba οἱ μὲν, ad oram annotatur: *Ἐντεῦθεν ἀρχεται τὸ εἰ βιβλίον ἐν πολλοῖς τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων,* id est: *Hinc incipit Liber quintus in multis veterum exemplarium.*

193. Postremis octavi Libri verbis subiacet hæc partim nigris, partim rubris litteris idiographa Subscriptio:

Κωνσταντίνου λασιάρως τοῦ βυζαντίου κτῆμα, ἐν μεσσηνῇ μεταγραφέν.

Hoc est:

Constantini Lascaris Byzantini possessio. Messana transcriptum.

XCV.

Chartaceus in quarto, foliis constans 252. chartâ modicè candidâ crassâque, litteris, licet celeribus, satis perspicuis, totus *Constantini Lascaris* manu exaratus: qui plura complectitur Opera ad Grammaticam pertinentia, Auctorum nominibus sive prædita, sive destituta, in quibus hæc eminent. *De Verbis* (maximâ ex parte *Barytonis*) usque ad Imperfectum inflexis; *De Verborum Syntaxi* ab A usque ad Ω; *Antiquum Anonymum* de Syntaxi Verborum aliquot transitivorum et intransitivorum, ordine Litterarum usque ad M, ac deinceps à *Constantino Lascari* ex diversis perfectum; *De Animalium* sive quadrupedum, sive alitum *Vocibus* promiscua Sylloge; *Maximi Planudæ* de Verborum Syntaxi, de Transitivity et Intransitivity; *De Syntaxeos Speciebus*; *De Verbis anomalis* secundum Litterarum seriem; *Gregorii Metro-*

Aaa po-

Cod. CCLXXX, et pag. 447. Cod. CCCXXV. Num. 1.

(2) *Casarea Bibliothecæ Catalogi Parte I, pag. 387.*

politæ Corinthi de Dialecticis; *Tryphonis Grammatici* de Tropis; *De Tropis* iterum, incerto Auctore; *Polybii Sardiani* de Solæcismo, de Acyrologia; *Ejusdem*, ut videtur, de Figurata loquendi Ratione, ac de Structuræ orationis Speciebus; *Tryphonis Grammatici* de Passionibus Dictionum; *Constantini Lascaris* de Tropis et Figuris Poeticis Libellus; *De Tropis* aliud Opusculum, incerto Auctore: *De Tropis et Figuris* aliud anonymum; *Joannis Philoponi*, et *Manuelis Moschopuli* de Dialecticis; *Theodoriti*, *Georgii Chærobosci*, *Tryphonis Grammatici* de Spiritibus; *Antiquum anonymum* de Spiritibus; *De Figuris Solæcismi speciem habentibus*, ignoto Auctore; *Manuelis Moschopuli*, ut videtur, *Passiones Dictionum*; *Joannis Philoponi*, aut *Cyrilli* de Vocibus diverso accentu notatis, ac diversa significantibus; *De Metris* Opuscula duo anonyma; *De Synizesi* figura, *Quando adhibetur Articulus*, et de propria ejus Anaphora; *De longa, brevi et communi Syllaba*; *De Synizesi* rursus; *Propria* quædam Civitatum Dictiones; *De diversis Mensibus*; *Menses Atheniensium*, deinde *Bithynorum*, *Cypriorum*, *Cappadocum*; *Mensium* verus ordo secundum Athenienses; *Rei Militaris Vocabulorum Collectio*; *De allegorica Deorum significatione* Fragmentum; *Hephestionis Grammatici* *Enchiridion* de Metris; *Harpocratonis*, *Alexandrini Sophistæ*, *floridarum Dictionum* è decem Rhetoribus *Collectio*; *Nicephori Gregoræ* Fragmentum de vario Dictionum significatu pro varia Temporum ratione; *Chærobosci* adversus eos qui *Regulas et Similitudines* in omnibus verbis quaerunt; *Constantini Lascaris* *Proverbiorum Dialectus*. Quæ singula, cum aliis etiam levioris momenti, quam subtilissimè accuratissimèque persequemur.

Priora duo folia, præfixâ Latinâ Codicis grandioribus litteris *Inscriptione Grammatica diversorum*, minutis duntaxat et levibus *Annotatiunculis*, sive *Excerptis* ad Rem Grammaticam pertinentibus adpersa sunt.

3. Præfixo iterum Latino Codicis Titulo *Res grammatica diversorum*, subit Caput satis amplum *Περὶ τῶν μέγρι παρατακτικῶν κλινομένων*. De *Verbis* (maximâ ex parte *Barytonis*) usque ad *Imperfectum inflexis*. Initium: *Τὰ διὰ τοῦ ἀνω βαρύτονα μέγρι παρατακτικῶν κλίνονται*. Finis: *ἔσθῳ ἡσθῳ καὶ ἀτίῳ ἦπον καὶ τὸ ἀπινύσσω*.

4. *Περὶ χρόνων*. De *Temporibus*. Initium:

Χρόνοι καθολικοὶ τρεῖς εἰσὶν ἄς. Finis: *ἦτοι πάλαι ἔτυψα, ἦτοι ἐτετύφειν*:

Eodem averso. *Index omnium hoc Codice contentorum*, *Constantini Lascaris*, quâ cætera Codicis, exaratus manu, studioque strictim ad hunc modum digestus:

Τὰδε περιέχει ἡδε ἡ βίβλος εἰς γραμματικὴν ἀναγκᾶν.

Διάφορα περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων. Καὶ μαξίμου τοῦ πλατύνου περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβάτων.

Περὶ συνωνύμων ῥημάτων.

Περὶ ἀνωμάλων ῥημάτων.

Περὶ ἰδιωμάτων ἐκ διαφορῶν συνεθειμένων καὶ χειρορίου.

Τρύφωνος γραμματικῶν καὶ ἄλλων περὶ τρόπων καὶ χημάτων ποιητικῶν.

Τοῦ αὐτοῦ περὶ παθῶν τῶν λέξεων καὶ περὶ πνευμάτων.

Πολυβίου σαρδιανοῦ περὶ σολοικισμοῦ καὶ ἄλλων πινῶν.

Γεωργίου τοῦ χειροβοσκοῦ περὶ πνευμάτων καὶ τρύφανος καὶ θεοδωρίτου.

Ιωάννου φιλοπόπου περὶ τῶν διαφορῶν τονουμένων.

Περὶ μέτρων διάφορα.

Ηφαστῖανος ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων.

Ἀρποκρατίανος ἀλεξανδρείως συναγωγὴ τῶν ἀθηρῶν λέξεων τῶν δέκα ῥητόρων:—

Παροιμίαι τινές.

Hoc est:

Hæc continet hic Liber ad Grammaticam necessaria.

Diversa de Syntaxi Verborum, et Planudæ de Transitiivis et Intransitiivis.

De Verbis Synonymis.

De Verbis Anomalis.

De Idiomatibus (sive Dialecticis) compositis ex diversis, et ex Gregorio.

Tryphonis Grammatici et aliorum de Tropis et Figuris Poeticis.

Ejusdem de Passionibus Dictionum, et de Spiritibus.

Polybii Sardiani de Solæcismo, et aliis quibusdam.

Georgii Chærobosci de Spiritibus, et Tryphonis ac Theodoriti.

Joannis Philoponi de diverso Accentu notatis.

De Metris Diversa.

Hephestionis Enchiridion de Metris.

Harpocratonis Alexandrini Collectio floridarum Dictionum decem Rhetorum.

Proverbia quædam.

5. Περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων. De Syntaxi Verborum, ordine scilicet Litterarum, ab A usque ad Ω. Initium: Ἀγαμαί τὸν φίλον καὶ ἀγαμαί σου τὸν τρόπον. καὶ ἀγαμαί σε τῆς ἀρετῆς. Finis: ὠραίζω δοτικῆ. ὠφελῶ αἰτιατικῆ: Grammatica hæc Commentatio recensetur supra, Cod. XL. pag. 174. col. 1.

16. Sine Titulo, de Verbis Derivativis Excerptum breve, quod incipit: Γίνονται παράγωγα ῥήματα ἀπὸ ῥημάτων. Id Excerptum *ibid.* etiam recensetur.

Eodem averso. Παλαῖον ἀνώνυμον μέρος τοῦ μεταφραστῆ Δε Κωνσταντίνου ἐξετέλεσεν ὁ Κωνσταντίνος διαφόρων:

Περὶ συντάξεως πινῶν μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβατικῶν ῥημάτων κατὰ τριχθεῖον:

Antiquum (Opus) anonymum, usque ad M, exinde (*illud*) Constantinus perfecit ex diversis.

De Syntaxi Verborum aliquot transitivorum et intransitivorum, secundum ordinem Litterarum.

Incipit: Ἀγωνιῶ τὸ κινδυνεύω καὶ τὸ φοβοῦμαι καὶ αγωνίζομαι. Desinit: ὠρακίῳ τὸ λειποψυχῶ. ὠρακίῳ ὠρύομαι τὸ βοῶ:— Is Libellus memoratur supra, Cod. XL. pag. 147. col. 1. sed dimidiatus.

38, averso. Omissâ prorsûs Inscriptione, De Animalium sive quadrupedum, sive alitum Vocibus promiscua Sylloge. Eam, etsi Fragmentis IV. ejusdem argumenti, quæ supra pagg. 306, 307 et 308. edidimus, affinem; nihilominus, quod diversum ordinem servat, quod aliorum Animalium exhibet Voces, quod ante dictorum Vocibus adjungit alias, quod denique jam positas novis testimoniis confirmat, in Orbis Litterati lucem evocare operæ pretium non leve judicavi.

En itaque ipsam, qualem se omnino habet, perspicuitatis tamen gratiâ singulis Animalium Nominibus grandiori Litterâ insignitis, ac simul cum voce suâ versiculorum in morem distributis.

Βρυχᾶται ἐπὶ Λέοντος.

Χρημετίζει ἐπὶ Ἰωποῦ.

Μηκᾶται ἐπὶ Αἰγός.

Μυκᾶται ἐπὶ Βοός.

Μυκᾶται ἐπὶ Καμήλου.

Ωρύεται ἐπὶ Λύκου.

Υλακτεῖ ἐπὶ Κυός.

Βληχᾶται ἐπὶ Πεθβάτου.

Γρυλίζει καὶ γρύζει ἐπὶ Χοίρων.

Οἰμῶζει ἐπὶ Ἀρκτων καὶ Παρδάλων.

Ογκᾶται ἐπὶ Ονου καὶ βρωμᾶται ἀμεινον:

Εκχουβάζει ἐπὶ Γλαυκός.

Τερετίζει ἐπὶ Ἀηδόνας.

Καγγάζει ἐπὶ Αετοῦ.

Τιτυβίζει ἐπὶ Χελιδόνος, καὶ ψιθυρίζει.

Αἶδει ἐπὶ Κύκνου.

Τρύζει ἐπὶ Τρυγόνος.

Τρίζει ἐπὶ ἀμαξῶν καὶ Νυκτερίδων.

Κρώζει ἐπὶ Κορώνης.

Καγχλάζει ἐπὶ Κίχλης.

Κρίζει ἐπὶ Κίρκου καὶ Ἰέρακος.

Παπάζει ἐπὶ Χηνός.

Βαρύγει ἐπὶ Περαστεράς.

Ηχτεῖ ἐπὶ Τέτιγος.

Βομβᾶ ἐπὶ Σφηκός καὶ Μελιοσῶν.

Κακχαβίζει ἐπὶ Περδίκων.

Συρίζει ἐπὶ Δράκοντος.

Κελαρύζει ἐπὶ κρουνοῦ ὕδατος.

Κοκκύζει ἐπὶ Αλεκτρονός.

Καυκάζει ἐπὶ ὄρνιθων θηλειῶν:

In hac porrò Sylloge observabis occurrere Animalia Κάμηλον, Κίρκον, Χίνα, id est *Camelum*, *Circum*, *Anserem*, eorumque Voces *μηκᾶσθαι*, *κρίζειν*, *παπάζειν*, quæ tùm in Fragmentis supra editis, tùm in *Pollucis* Onomastico desiderantur;

Præterea hos Avium sonos accedere, nempe Αετοῦ, *Aquila* καγγάζειν; Αλεκτρονός *Galli* κοκκύζειν, Γλαυκός *Noctua* εκχουβάζειν, *Nυκτερίδων* *Vespertilionum* τρίζειν; Περαστεράς *Columba* βαρύγειν, qui desunt in iisdem Fragmentis, atque etiam apud *Pollucem*, si κοκκύζειν unum excipias;

Postremò Vocem ὀμᾶζειν, quam in *Ursis* et *Pardalibus*, velut insolentem et Lexicis nusquam obviam, pag. 308. in *Notis* detrectavimus, corruptam esse omnino evincitur ex hoc Οἰμῶζει ἐπὶ Ἀρκτων καὶ Παρδάλων; ac pro ὀμᾶζειν ibi legendum οἰμῶζειν, quod ex *Lexicorum* fide significat *plorare*, *ejulare*, *ingemere*, quos quidem sonos vocibus suis imitari ejusmodi *Feræ* videntur.

Cætera verò variis *Animantium* loquelis, quibus laudata Fragmenta perstrepunt, optimè consonant, easque planè confirmant.

Quod demum spectat ad Τρίζει ἐπὶ ἀμαξῶν, *Stridet*, de *Plaustris*, et Κελαρύζει ἐπὶ κρουνοῦ ὕδατος, *Strepit*, vel *murmurat*, de aquæ scatebra; id vitium cùm in Græcis, tùm in Latinis de *Vocibus Animalium* Commentationibus deprehensum, satis pag. 307. multavimus.

39. Τοῦ σφωτάτου ἀνδρὸς μαξίμου τοῦ πλακῆρου περὶ τῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων:

περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβατικῶν:

Sapientissimi viri Maximi Planudæ de Verborum Syntaxi.

De Transiſivis et Intransiſivis.

Hujus Opusculi hæc ratio. Præfatio incipit: Τῶν ῥημάτων τὰ μὲν, οὐδαμῆ μεταβαίρουσαν εἰς ἕτερον ὁρώσασιν ἐν τῷ λόγῳ τὴν σύνταξιν ἔχει. Desinit: ἄλλο τε δὲ μεταβατικῶν κατὰ τὴν διάφορον σημασίαν αὐτῶν διαλήφομαι.

Tum excipit hujusmodi Titulus: Περὶ ἀμεταβάτων καὶ πινόν ποτε μὲν μεταβατικῶν ποτε δὲ ἀμεταβάτων. De Intransiſivis, et quibusdam nunc Transiſivis, nunc Intransiſivis, ordine videlicet Alphabeticò. Initium: Ἀγάλλομαι καὶ ἀγαλλιῶμαι τὸ χαίρω· ἀγάλλω δὲ τὸ πμῶ ἕτερον. Finis: ὦν γενικῆ μὲν συντάσσεται ταῦτα:

44. averso. Sequitur deinde Casuum, quibus junguntur, Series, ordine item Verborum Alphabeticò digesta, his præfixis Titulis:

Ὅσα συντάσσονται γενικῆ μεταβατικῶν. Quæ Genitivo junguntur Intransiſiva.

Ὅσα συντάσσονται δοτικῆ. Quæ junguntur Dativo.

Ὅσα συντάσσεται ἀπαπικῆ. Quæ junguntur Accusativo.

Ἀπὸ γενικῆς εἰς ἀπαπικῆν. Ex Genitivo in Accusativum (migrantia).

Ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικῆν. Ex Dativo in Genitivum.

Ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαπικῆν. Ex Dativo in Accusativum.

Μετὰ τὴν ἀπαπικῆν γενικῆν. Post Accusativum habentia Genitivum.

Μετὰ τὴν ἀπαπικῆν δοτικῆν. Post Accusativum Dativum.

Τὰ μετὰ τὴν ἀπαπικῆν ἀπαπικῆν. Post Accusativum Accusativum.

Τὰ εἰς ἀπαρέμφατον. Quæ in Infinitivum (transeunt).

Τὰ ποτε μὲν εἰς ὄνομα, ποτε δὲ εἰς ἀπαρέμφατον ποιοῦντα τὴν μετάβασιν. Quæ aliquando in nomen, aliquando verò in Infinitivum faciunt transitionem.

Τὰ εἰς ὄνομα οὐκ ἄνευ προθέσεως. Quæ in Nomen sine Præpositione (transeunt).

Hæc autem Casuum Series incipit: Ἀλέγω καὶ ἀλεγίζω ποιητικῶς τὸ φροντίζω. Desinit: Ἐνδέχεται αὔριον βρέξαι· τουτέστιν ἵνα βρέξῃ ἢ οὐ:-

Id Opusculum idem prorsus est, quod in Catalogo Codicum Græcorum MSS. Bibliothecæ Regiæ Taurinensis Athenæi Cod. CLXIII. et Regiæ Parisiensis Cod. MMDLX. Num. 2. recensetur; eodem enim utrobi-

que principio designatur, atque in hoc posteriori Catalogo ineditum dicitur.

Ego verò hanc Verborum Syntaxim, ut Grammaticæ duntaxat partem, suspicor excerptam ex Maximi Planudæ Opere integro Msto, nempe Grammaticâ, quæ extat Florentiæ in Bibliotheca Monasterii B. Mariæ Benedictinorum, scripta A. C. 1341. teste P. Montfauconio, *Paleogr. Græca* pag. 70.

61. Περὶ συνωνύμων ῥημάτων: De Verbis Synonymis. Commentariolus scilicet ordine Litterarum dispositus, cujus Initium: Ἀγαπῶ φιλῶ· ἀπαίζομαι· τέρνω· ποθῶ· ἐρῶ. Finis: Ωρελῶ· ὀνίημι· λυσιτελῶ· σωτελῶ:- Unde verò is depromptus, vel à quo elaboratus, nobis minimè compertum.

67. averso. Sine Inscriptione, De Syntaxeos Speciebus Fragmentum. Incipit: Τὰ τῆς συντάξεως εἶδη τέσσαρά εἰσι. Desinit: ἀντιπρὸφει γὰρ ἢ ἀγάπη πρὸς ἑαυτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ: Idem supra memoratur Cod. XL. pag. 147. col. 2.

68. Περὶ ἀνωμάτων ῥημάτων κατὰ ἀλφάβητον: De Verbis Anomalis, secundum Alphabeti seriem. Initium: Ἀπὸ τοῦ ἄζομαι τὸ ξηραίνω ἀάσθη αἰὸς ἃ παθητικὸς ἀντὶ τοῦ ξηραίνθη. Finis: ὅθεν ὁ ἔωνημένος: ἀπὸ τοῦ ὀρούω τὸ ὄρσα:

Cujusnam sit hoc Opusculum, me lateat; forsân illud est, quod simili titulo Περὶ ἀνωμάτων ῥημάτων, κατὰ σοιχεῖον inscriptum, Aldus Manutius Venetis anno MIIID. in fol. publicavit in *Grammaticorum Græcorum Corporis* altero Volumine.

Id etiam à Nobis supra recensetur Cod. XL. pag. 147. col. 1.

73. Περὶ τῶν διαλέκτων ιδιότητος τῶν διαλέκτων ὄρα. γρηγορίου. De Dialectis, Proprietates Dialectorum vide. Gregorii. Initium: Ἰδοῦ σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω σοι ἵνα μοι πάντων φιλολογώτατε. Finis: ἀλλὰ καὶ πίνδαρος ταύτη ἐχρησάτο:-

Hoc Gregorii (nimirum Corinthi Metropolitanæ) Fragmento ad litteram continetur ejus De Dialectis Proœmium, ac de iisdem in universum mentio.

74. Ἐκ τῶν τοῦ γρηγορίου μετροπολίτου κορινθοῦ περὶ ἰδιωμάτων. Ex Gregorii Metropolitanæ Corinthi Scriptis de Idiomatibus (sive Dialectis). Initium: Ἀπικῆς διαλέκτου τὸ εἰπόντα τὸ παράγμα ἐπαγαγῶν ῥῆμα τὸ ἀπὸ τοῦ παράματος παραγόμενον· οἶον φυγὴν φεύγαι· λῆρον ληρῆς· μανίαν μαίνῃ· λόγον λέγαις. Finis: Οὗτοι κατατρέφουσι τοὺς τόνοισ· ποταμὸς ποταμός· ἀχιλλεύς ἀχιλλεύς· ἡμεῖς ἡμεῖς:

Quæcunque de Dialectis huc congesta cer-

nuntur, non modò ex Gregorio Corinthi Metropolitanà, sed ex aliis etiam excerpta sunt, uti supra descriptus Index apertissimè testatur. Ad hæc accedunt plurimæ Constantinii Lascaris manu partim adscriptæ, partim subscriptæ Annotationes, Scholia, Auctaria:

86. Τρύφωνος γραμματικῶν περὶ τρώπων Tryphonis Grammatici de Tropis. Initium: Τοῦ λόγου εἰς εἶδη μειζομένου, τὸ μὲν ἐστὶ κυριολογία. Finis: σολοικισμὸς δὲ ἀμάρτημα ἀκούσιον οὐ διὰ τέχνην ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν γινόμενον:—

Is Tryphonis περὶ τρώπων Libellus omnino discrepat ab ejusdem περὶ παθῶν λέξεων Opusculo, quod Græcè ac sæpiùs Latinè prodiit. Ibi enim de *Dictionum*, hic de *Sententiarum* potiùs Figuris edisserit, quas XXVII. ita recenset: Τρόποι δὲ εἰσι κζ. ἀλληγορία· μεταφορὰ· κατὰ χησις· μετάληψις· ὑπερβατὸν· ἀνατροφή· σικωκδοκῆ· ὀνοματοποιία· μετωνυμία· περιφρασις· πλεονασμὸς· παρεμπλήρωμα· ἔλλειψις· ὑπερβολὴ· εἰρωνεία· σαρχασμὸς· ἦτοι χλευή· ἀπεισμός· ἀντίφρασις· ἐναντίωσις· ἀντωνομασία· ἀμφιβολία· σύλληψις· ἀνιγμὰ· ἐπαύξησης· ἐξοχή· ὑπερολογία· καὶ χῆμα:

Neque etiam bene convenit, si prima verba spectes, cum ejusdem tituli Libello, qui tum in Catalogo MSS. Græcorum Regiæ Parisiensis Bibliothecæ memoratur Cod. *MMLXXXVII. Num. 18.* tum inter Regii

Taurinensis Athenæi Bibliothecæ Codices Græcos MSS. occurrit Cod. *CCLXXIV. fol. 161.* Ut ut est, necdum typis evulgatum arbitror.

91. averso. Περί τρώπων. De Tropis. Initium: Τρόπος ἐστὶ λέξις ἢ φράσις πεποιημένη ἢ τετραμμένη ἀπὸ τοῦ κυρίου ἐπὶ τὸ μὴ κύριον. Finis: οἶον οὐνεκα τὸν χεῦσιν ἠτίμασεν ἀρητῆρα ἀπὸ τοῦτον ἀρητῆρα χεῦσιν:—

Libellus hic pauciores Tropos completitur quàm proximè superior, nonnullos etiam diversos; atque ut Auctoris caret nomine, sic et publicâ luce carere adhuc videtur.

93. averso. Πολυβίου σαρδιανῶν περὶ σολοικισμού. Polybii Sardiani de Solœcismo. Initium: Σολοικισμὸς ἐστὶν ἢ μαρτημένη λέξεως σύνθεσις παρὰ τὴν παρ' ἐκάστου σωήθειαν. Finis: καθ' ὑπόθεσιν δὲ ἐν χώρᾳ σολοικισμῶν παρείληται:

95. Τοῦ αὐτοῦ περὶ ἀκυρολογίας. Ejusdem de Acyrologia (sive *Impropria Dictione*). Initium: Ἀκυρολογία ἐστὶ λέξις ἀνέμφατος τοῦ ὑποκειμένου διὰ τὸ ἐφ' ἑτέρου κυρίως πετάχθαι. Finis: τὸ δὲ ἐκάτεροι διάφορον:—

Utrumque Polybii Opusculum jam supra Cod. *XL. pag. 148.* editum à nobis est. Quapropter nihil ad emendationem visum est accomodatius, quàm diversas utriusque Exemplaris Lectiones hoc loco representare.

Περὶ σολοικισμού.

Codex XL.

Codex XCV.

ἴνεται.
ἀρχονται, ita lectum ob ambiguam primæ Litteræ scripturam.

πεδροίο.
ἐν δ' αἶ.
ἐνθ' ἑτέρου.
ἐξ οὐρανόθεν.
ἦτοι μέρος λόγου ὅλον.

οἰστέυσε (sic legere compendium Litterarum jussit) τόξαν.

δινήμεις (typorum error).

ἐναλλάσσονται.
ὡς πίασαν.
Ζηνόδορος γράφει.
θῆλυει.
ἀντὶ τοῦ ἠδ' αἶα.
ἐπὶ δέξια.

αὐτα, propter ambiguitatem postremæ Vocalis ita expressum.

ὁ μὲν

γίνεται.
ἐρχονται.

πεδίοιο.
ἐν δ' αἶ γάρ.
ἀνθ' ἑτέρου.
ἐξουρανόθεν.

ἦτοι μέρος λόγου ὅλον. Lege λόγου ἢ ὅλον, vel λόγου ἢ λόγου ὅλον.
οἰστέυσας ἔλαβε τόξαν.

δινήεις, ita legas *Iliad. Lib. XX. v. 125.*

ἐναλλάσπται.
ὡς πίασα.
Ζηνόδοτος γράφει.
θῆλεις.
ἀντὶ ἠδ' αἶα.
ἐπιδέξια.
αὐτε.

ὁ μὲν

ὁ μὲν φυλίας ὁ δ' ἐλαίας.

τὰς ἐγκλίσεις.

ἵνα εἰδῶμεν.

ὄρῶμεν ἀντί τῶ ὄρῶ.

εὖ ναμετούσας (mendum Typographicum).

ναομένας.

δρόμενΘ.

ρήμασι.

καὶ καὶ δεδμήμεθα.

ἐννέπετα.

ὑμνίουσα.

ἔλθε.

αὐτὸς γάρ.

μενεαίνων, ita ob duarum dictionum confusionem legere visum est.

ἀφίειο.

τὴν ἀλλαγὴν.

ὁ μὲν φυλίας ὁ δ' ἐλαίας ἀντί τοῦ τὸν μὲν φυλίας (leg. φυλίας) τὸν δ' ἐλαίας.

τὰς ἐγκλίσεις.

ἵνα εἰδῶμεν.

ὄρῶμαι ἀντί τοῦ ὄρῶ.

εὖ ναμετάώσας.

ναομένας.

δρόμενΘ.

ρήμασιν.

Eadem verba; sed lege καὶ δεδμήμεθα, ut legitur *Iliad. Lib. V. v. 878.*

ἐννέπετε.

ὑμνείουσα.

ἔλθον.

αὐτὸς μὲν γάρ.

μενέω νηῶν.

ἀφίει.

τὴν ἀλλαγὴν.

Περὶ ἀκυρολογίας.

Codex XL.

πετάχθε.

ἥπις λέγει.

τοῦ ἐλευθέρου.

Hinc sanè intelligas, quantò sit emendatius utriusque Opusculi Exemplar in hoc *Codice XCV*, quàm in superiori *XL*. contentum; illiusque ambiguum, confusam, difficilem scripturam fraudi non semel fuisse, mendisque pluribus occasionem præbuisse. Hæc verò in præsentia ultro confitemur; non in extremum Librum confitenda illorum more differimus, qui peccatorum confessionem ad extremum usque Vitæ diem malè protrahunt, in quorum hominum genus aptè illud Maronis:

Distulit in seram commissa piacula mortem.

Eod. averso. Περὶ χηματισμοῦ. De Figurata loquendi Ratione.

96. Περὶ τῶν τῆς κατασκευῆς εἰδῶν. De Structuræ (*Orationis*) Speciebus.

Quum hæc duo *Polybii* etiam esse colligantur ex laudati supra *Indicis* verbis: Πολυβίου σαρδιανοῦ περὶ σλοικισμοῦ καὶ ἄλλων πηγῶν, (quod nullo argumento in *Cod. XL*. comperire licuit) ea pariter huc transcribere, litteratoque Orbi donare operæ pretium duxi, cum ejusdem insuper *Codici* Exemplaribus diligenter collata.

Codex XCV.

πετάχθα.

εἶ πῃς λέγει.

ἐλευθέρου.

Περὶ χηματισμοῦ.

Μεταχηματισμός ἐστὶ λέξεως συνήθους κινήσις μετρου χάριν ἢ κατασκευῆς ὡς ἐν τῷ κραδίη: ἐμφαίνει γὰρ τὴν τοῦ σπλάχνου ιδιότητα ὅτι κραδαίνεται διηλεκῶς. Συστολή ἐστὶν ἐνδεια χρόνου γίνεται δὲ ἥτοι διὰ χρόνον παρὰ φύσιν συσελλομένου. οὐκ εἰσάσσειν ἐμοὶ δόμενα βίον ἢ δὲ φαρέτρας. μεταχηματίζουσι δὲ ἥτοι γένος οἶον μνηθμόν μὲν ἀπορρίψαι ἀντί τοῦ μνήνιν καὶ μήπι μνήνιμα θεῶν γένομα. δειλέος ὁφεί δύνων καὶ μένων δ' ἐπὶ ἑσπερον ἐλθεῖν ἀντί ἑσπέραν. ἢ ἀριθμόν· μειδιῶν βλοσυροῖσι πρῶσώπασιν. ἢ πῶσιν· πατροκλήος δειλοῖο καὶ σαρπηδόοντος ἐτάρον· ἀντί τοῦ σαρπηδόοντος ἢ διαλύουσι μίαν λέξιν εἰς δύο πόλιν ἄκρον ἀντί τοῦ ἀκρόπολιν· καὶ σάμου ὑλίαςος θρηϊκίης, ἀντί σαμοθράκης· ἢ δύο εἰς μίαν λέξιν χηματίζουσι. τὸν γούν καθ' ἕνα ἄνδρα ἀνδρακὰς ἐφῆ ὁ ποιητὴς καὶ τὸ κατὰ μόνον μουνάξ ὀρχήσασθαι ἢ τὴν σύνθεσιν τῆς λέξεως ἐναλλάττουσιν ὡς παρὰ σοφοκλεῖ· οἱ γὰρ γύνανδρσι καὶ λέγειν ἡσικκότες ἀντί τοῦ ἀνδρόγονοι· γίνεται δὲ μεταχηματισμός· καὶ ὅτ' ἂν πῃς τὸ κύριον κατὰ μείωσιν πῖνα πρῶθενέγκηται. ὅμηρος ἴστωπος δ' αὐτομέδων ἢ δ' ἀλκιμος ἀντί τοῦ ἀλκιμέδων.

Πε-

Περὶ τῶν τῆς χεῖρας κειμένων εἰδῶν.

Ὁμοιωσίς ἐστι λόγος καθ' ὃν ὁμοιοῦμεν ἕτερον ἐτέρῳ. Εἶδη δὲ αὐτῆς τρεῖς· παραβολή· παράδειγμα· εἰκὼν. Παραβολή ἐστι ὡραῖον ὡραῖον μαπ παραβαλλόμενον· κατὰ πὶ οἰκῆον αὐξήσεως ἢ ἐμφάσεως· ἢ σαφινείας ἕνεκα· αὐξήσεως μὲν ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀφράπη πόσις ἦρης ἠυκόμοιο, ὡς πυκνὸν ἐν στήθεσιν ἀνετενάζει ἀγαμέμνων· ἐμφάσεως δὲ ἐν δ' ἔπεσε ὡς ὅτε κῦμα θεῆ ἐνὶ νηὶ πέσῃσι λάβρον. σαφινείας δ' ἕνεκα· ἐπὶ δ' ὄρνυτο διῖος ὀδυσεὺς ἄγγι μάλ' ὡς ὅτε τίς τε γυνακὸς εὐζώνιο στήθεός ἐπι κανῶν· ὅτ' εὐ μάλα χειρὶ ταύσῃ πηνὶν ἐξέλιουσα παρ' ἐμικτόν· Εἰσὶ δὲ τῶν παραβολῶν ἢ μὲν, ἀνταποδοτικῆ· ἢ δὲ, ἀπόλυτοι· ἀνταποδοτικῆ μὲν ἢ τοιαῦται ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ ἀυχένα ἄξει πόρπιθ' ἢ ἐ βοός καὶ ἐξῆς, ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἴσπαν τυδέος υἱὸς βῆσε κακῶς ἀέκοντας· καὶ ἐστὶν ἀνταποδιδόμενος τῇ παραβολῇ.

Ἀπόλυτοι δὲ εἰσὶν αἱ δίχα ἀνταποδόσεως λεγόμενα οἷον ὡσεὶ γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραι τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν ὀδύρονται, οἷα δὲ νέεσθαι· Παράδειγμα δὲ ἐστὶ λόγος διὰ τῆς ὁμοίων παρθέσεως ὡρετροπῆν ἢ ἀποτροπῆν ἢ ἀπόδειξιν πινῶν ἔχον· ὡρετροπῆν μὲν ἢ οὐκ αἴεις οἷον κλέος ἔλαβε δῖος ὀρέσης καὶ τὰ ἐξῆς· ἀποτροπῆν δὲ οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δρύαντες κρατερὸς λυκόεργος· ἀπόδειξιν δὲ τὸ παράδειγμα οὕτως ἔχει· χέτλιοι ἐστὲ θεοὶ καὶ ζηλιήμονες ἔξοχον ἄλλων οἷτε θεῶς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάξεσθαι· εἶτα· ὡς μὲν ὅτ' ὠρίωνα ἔλετο ῥοδοδάκτυλος ἠὼς ὡς δ' ὅποτ' ἰάσονι εὐπλόχαμος δημήτηρ, ὡς αὖ νῦν μοι ἀγάασθε θεοὶ βροτῶν ἄνδρα παρῆϊνα. παράκειται τῷ παραδείγματι καὶ ἡ καλουμένη ἐπαγωγὴ.

Ἐπαγωγὴ δὲ ἐστὶν ὅτ' ἂν πὶ τῶν ὁμοίων ὡροθέντες ἐπάρομεν εἰς ὃ συμπείθομεν· οἷον μήπι διδρυτόμος μὲν ἀμείνων ἢ ἐβίηφι· μήπι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντω, νῆα θεῶν ἰθύνει ἐρεχθόμενῃν ἀνέμοισιν· εἶτ' ἐπάγει· μήπι δ' ἠνίοχος περιγίνεται ἠνίοχοιο. Εἰκὼν ἐστὶ λόγος εἰδὸς εἶδει παραθεῖς ὀλοχερῶς ἢ ἀπὸ μέρους· ὀλοχερῶς μὲν ἀρτέμιδι ἰκέλη ἢ χρυσῇ ἀφροδίτῃ· ἀπὸ μέρους δὲ ὄμματι καὶ κεφαλῇ ἰκελος διτὶ περιπεραύω· ἀρεὶ δὲ ζώνην· στέρνον δὲ ποσειδάωνι· παράκειται δὲ τῇ εἰκόνι ἐννεα· εἰκονισμοί· εἰκονογραφία· ὑποτύπωσις· εἰδωλοποιία· εἰχασία· εἰδικὴ ὁμοιωσίς· χαρακτηρισμα· τοπθεσία· καὶ τοπογραφία· Εἰκονισμός ἐστι σώματος ἰδίως ἀπόδοσις ἐξ ἴσπρίας λαμβανόμενος· οἷον γυρὸς ἐν ὁμοίσι μελανόχρους οὐλοκάρινος· καὶ τὸ ἐπὶ θεοῖσι πολλὸς ἐστὶν· χολός δ' ἕτερον πόδα· τὸ δ' αὐτὸ καὶ εἰκονογραφία, ἂν εἴη ὅτ' ἂν κατὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς μορφῆς ὁμοιωσεως ἐφάπτεται.

ὑποτύπωσις ἐστὶ σώματος ἰδίως ἀπόδοσις πεπλασμένου· καὶ γὰρ τελιταὶ εἰσι διὸς κούρη μεγάληοιο, χολαί τε ρυσαί τε παραβλώπες τ' ὀφθαλμῶ, παράκειται δ' αὐτῇ εἰδωλοποιία· ὅτ' ἂν δαίμονας πινὰς ἀπὸ ὡραγμάτων ἀναπλάττωμεν ὡς τὰς λιτὰς ὄμπος.

Εἰχασία ἐστὶ φράσεως ὑπόληψις ἰδιώσεως μορφῆν ἐμφαίνουσα· εἰ μὲν τις θεὸς ἐσὶ τοι οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι ἀρτέμιδι σ' ἔγωγε διὸς κούρη μεγάληοιο εἶδός τε μέγθος τε φύην τ' ἄγγιστ' εἶσκω· Ἡ δὲ εἰδικὴ ὁμοιωσίς ἐστὶ παράθεσις ὁμοίων χαρακτηριστῶν· οἷον κείνου τοιοῦ δὲ πόδες τοιοῦ δὲ χεῖρες· ὀφθαλμῶν τε βόλας· κεφαλῆ τ' ἐφύπερθε τε χῆται τε· Χαρακτηρισμός ἐστι ὑποτύπωσις ἰδιώματος ψυχῆς· οἷον εὐ δὲ σὺ οἷστα γεραμὲ διοτρεφὲς οἷον σκῆϊνος δεινὸς ἀγῆρ· τάχα κεν καὶ ἀναίπιον ἀπίωτο. Τοπθεσία ἐστὶ τόπων ἰδίων ἀπόδοσις ὑφεσῶτων· οἷα ἐστὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἰθάκης· φόρκυος μὲν ὃ δ' ἐστὶ λιμῆν ἀλίοιο γυροντος ἐν δῆμῳ ἰθάκης· δύο δὲ ὡρεβλήτες ἐν αὐτῇ καὶ ἐξῆς.

Τοπογραφία ἐστὶ τόπου ἰδίως ἀπόδοσις· πεπλασμένου ὡς ἔχει, ἢ τε καλυφῶς νῆσος· ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθώσα· καὶ τὰ ἐπὶ τῆς λέχιας· νῆσος ἔπειτα λέχια παρακεκλιμένη τεταύσται· εἶδος δ' ἂν εἴη τῆς ὁμοιωσεως· καὶ ἡ καλουμένη διαφορὰ ἢ πᾶσι τοῖς ἄλλοις τῆς ὁμοιωσεως εἶδωσιν ἀντέτραπται· οἷον οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάα ποτὶ χέρσον· καὶ τὰ ἐξῆς·-

Hactenus in Cod. XL. in hoc autem, sive ejusdem Polybii, sive alius Auctoris, tabula subsequuntur.

Συντομία ἐστὶ φράσις τὰ ἀναγκαῖα δηλοῦσα, καίτοι πάτροκλος νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχοντα γυμνοῦ καὶ τὰ ἐξῆς. βραχύτης ἐστὶ φράσις πλέον τὶ τοῦ ἀκονομένου τὶ νοούμενον ἔχουσα· ὡς τὰ ἀποφθέγματα· γνῶθι σαυτὸν· μηδὲν ἄγαν λακεδαμονιοὶ φιλιππῶ. διονύσιος ἐν κορίνθῳ.

93. Τρύφωνος γραμματικοῦ περὶ τῶν παθῶν τῶν λέξεων. Tryphonis Grammatici de Passionibus Dictionum. Initium: Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαρροῦνται. Finis: οἷον δῶ ἀντὶ δῶμα· ἀπόλλω ἀντὶ ἀπόλλωνα· ὃ ἀντὶ ὅπι·-

Alterum gemellum Exemplar occurrit supra in Cod. XL. pag. 149. col. 1. Ipsum vero Opusculum cum alibi Græcè, tum in fine Lexicorum Stephani, Scapula, Constantini Latinè excusum legitur.

100. averso. Sine Titulo, De septem Synalaphæ Speciebus brevis Observatio, incipiens: Εἶδη τῆς συναλοιφῆς ἐπτά.

Κωνσταντῖνος ὁ λάσκαρις τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς χαίρειν. Constantinus Lascaris Discipulis suis gau-

gaudere. Ejus nimirum Epistola præfixa Commentariolo de *Homeri Tropis et Figuris Poeticis*, quem ex *Plutarcho* in eorundem aliorumque gratiam concinnavit. Incipit: *Ἐπεὶ ἡ τῶν τρόπων τε καὶ χημάτων γνώσις, οὐκ ὀλίγον φέρει τὸ χρησίμων εἰς τὴν τοῦ ὁμήρου ποίησιν ἢ πάντων τῶν ποιητῶν.* Desinit: *οἷς τὰ τῶν ἄλλων ῥᾶστα ἐνοεῖν ἔξε γε: ἔρρωσθε:*

Eam ipsam et Græcè et Latinè in eodem *Cod. XL. pag. 145. col. 2. et pag. 146. col. 1.* prodire jussimus.

101. Περὶ τρόπων καὶ χημάτων ποιητικῶν: De *Tropis et Figuris Poeticis*, nempe Commentariolus eidem *Epistulae* subjectus. Incipit: *Ὁ ἐγκατάσκευος λόγος φιλῶν τὴν τοῦ συνήθους ἑξαλλαγὴν ὑφ' ἧς ἐναργέστερος ἢ σεμνότερος ἢ πάντως τερπνότερος γίνεται.* Desinit: *τὸν δὲ μέσον δημοσθένης ὁ πάντων ῥητορικώτατος:*

Continenter eadem manu adscriptum: *Ἐν μεδιολάνῳ συνετέθη α ὕ ξ β ἔπει.* Id est: *Mediolani compositum est anno MCCCCLXII.* Quæ quidem Annotatio minimè apparet in ante dicto *Codice XL.* ubi idem Opusculum extat.

De hoc *Constantini Lascaris* Libello nulla apud *Fabricium* aliumve mentio; is autem planè diversus est ab Excerptis ex *Plutarcho de Tropis et Schematis, et Homericorum usu*, quæ in *Appendice præcipuorum Græcorum Lexicorum* Latinè tantum inveniuntur. Quapropter ipsum hactenus ineditum arbitramur.

111. averso. Omisso Titulo, *De Parable et Antipodis* brevis Observatio. Initium: *Παραβολὴ ἢ τὸ κνήθη δ' ἀγορῆ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης.*

112. Omisso perinde Titulo, *De Tropis* aliud Opusculum, quod incipit: *φράσις ἐστὶ λόγος ἐγκατάσκευος ἢ λόγος κατὰ πνα δ' ἡλώσιν περαιοτέρων ἐκφερόμενος;* desinit: *καὶ ἀπὸ ὀλίγων ἐπὶ πλείονα ὅμοια μεταληφθῆναι δυνάμενοι:-*

Id Opusculum, si primis ejus verbis fides, duobus Auctoribus attributum occurrit: primum *Michaeli Apostolio* Byzantio sub titulo *De Figuris Poeticis*, apud Leonem *Allatium Συμμίκτων Lib. VI. Num. 78.* ibique ineditum indicatur; deinde *Tryphoni* Grammatico sub titulo *De Tropis*, in *Catalogo MSS. Codicum Bibliothecæ Regiæ Taurinensis Athenæi, Parte I. pag. 379. Cod. Græco CCLXXIV. fol. 161.* Cujuscunque demum sit, necdum typis editum mihi videtur.

114. averso. Inscriptioe quoque præter-

missâ, *Incerti de aliis Tropis et Figuris* Commentatio. Incipit: *Διαβεβαίωσις ἐστὶ λόγου περιήσια μετὰ τοῦ δύνασθαι ἀράττειν.* Desinit: *νοῦται γὰρ τὸ πλεῖον τῆς νυκτὸς ὅ ἐστιν αἱ δύο μοῖραι.* Hæc etiam videtur inedita.

118. Foliis duobus vacuis interjectis, *Ἐκ τῶν ἰωάννου φιλοπόπου περι ἰδιωμάτων.* Ex *Joannis Philoponi* Scriptis de *Idiomatibus* (sive *Dialectis*). Initium: *Διάλεκτός ἐστι γλώττης ἰδίωμα.* Finis: *κατὰ δ' ἔκτεινον ἀντὶ κατῆκτεινον:* Liber non semel excusus.

123. Τοῦ μοσχοπούλου περι τῶν ἰδιωμάτων. *Moschopuli* de *Idiomatibus* (sive *Dialectis*). Initium: *Ἰὰς διάλεκτος λέγεται ἢ τῶν ἰώνων ἤρου ἀσιανῶν μετοίκων ἢ ἀθηναίων πελοποννήσου.* Finis: *ἢ νυκτὶ ἀντὶ νῦν ἢ τὸνδύμα ἀντὶ τὸ ἐνδύμα:*

Hic *Moschopuli* (*Manuelis* scilicet) *Libellus de Dialectis*, minimè inter ejus *Opera* à *Fabricio* memoratur. Ejus tantum extat mentio in *Nesseliano* *Cæsareæ Bibliothecæ Catalogo, Parte IV. pag. 75. Cod. CXXVII. Num. 2.* hoc titulo: *Manuelis Moschopuli Libellus de Dialecto Ionicâ*, desumptâ fortè universi operis inscriptione à primo Capite, ubi de eadem *Dialecto* disseritur. Quidquid sit, ineditis accensendum putamus.

128. Θεοδωρίτου περι πνευμάτων. *Theodoriti* (sive *Theodoreti*) de *Spiritibus*. Initium: *Τὸ ἄ ἀπὸ ἑαυτοῦ φιλοῦται ἀσπλος ἀσπών.* Finis: *ἀπὸ τοῦ οἷς γὰρ γίνεται κατὰ συναίρεσιν οὐ ἢ αἰτιατικῆ τὸν οἶν τὸν οἶν:-*

Hunc *Theodoriti* *Libellum* *Fabricius Biblioth. Græca Lib. VII. pag. 36.* affirmat, aliat etiam Tituli verbis, extare in *Appendice Thesauri Linguae Græcæ Henrici Stephani.* Idem eod. *Lib. pag. 71. et 72.* asserit extare etiam ad calcem *Grammaticæ Urbani*, et *Alexandri Scoti*, et ad calcem *Scapulae*. Sed quatuor Auctorum Operibus aditis, excussis, pervolutatis, *Theodoritum*, quamvis diligentissimè perquisitum, nascisci minimè licuit. Quum verò eundem nusquam alibi excusum esse appareat, facillè adducor ut credam, in tenebris adhuc, etsi luce maximè dignum, delitescere.

138. Γεωργίου τοῦ χοιροβοσκῶ περι πνευμάτων. *Georgii Chærobosci* de *Spiritibus*. Initium: *Τὸ φερητικὸν ἄ φιλοῦται πλὴν τοῦ ἄλυσις καὶ ἀδης τὸ ἀθροιστικὸν ἄ διασύνεται οἷον ἄμα ἄπαις ἀπλῶς.* Finis: *Τὸ δὲ ἠρόδοτος καὶ ἠρόφιλος ἀπὸ τοῦ ἠεα γεγονῶσι τροπῆ τοῦ ἄ μακροῦ εἰς ὄ.*

Quod *Theodoriti* proximè retulimus initium, id præsens *Georgii Chærobosci* *Libellus* habet in *Bibliothecæ Vaticanæ Cod. 883.*

teste Allatio in *Diatriba de Georgiis*, pag. 318. Quocumque tamen sit initio præditus; nondum tamen in lucem prodiisse mihi creditur.

148. Τρύφωνος γραμματικοῦ περὶ πνευμάτων. Tryphonis Grammatici de Spiritibus. Initium: Τὸ ἄ πάσης λέξεως ἀρχικὸν ὑπάρχει, εἴτε βραχὺ εἴτε μακρὸν ἐπομένου φωνήεντος κατὰ ἀπάρτησιν, οὐδέ ποτε δασύνεται. Finis: ὅθεν ἡμάρτηται τὸ ἄρα· καὶ ὧδε ἐπίρρημα:—

151. Παλαιὸν περὶ πνευμάτων. περὶ τῶν ψιλουμένων. Antiquum de Spiritibus. De leni Spiritu notatis. Initium: Πᾶσα φρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη ψιλοῦται· ἀνὰ ἀντί· ἐπὶ ἀπὸ ἐν· εἰς· ἕξ. Finis: Ἐπὶ καὶ ῥεφυτωμένα λέγουσιν ἀντι· ἐρρυτωμένα δὲ τὸ μέτρον:—

De hoc veteri anonymoque Opusculo nihil certi nobis exploratum.

154. Περί τῶν σολοικῶν γημάτων τίνα τίνων διαλέκτων εἰσί. De Figuris Solœcismi speciem habentibus. Quæ quarum sint Dialectorum (*propria*). Initium: Εὐβοῆς τοῖς θηλοκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικά σιωτάθουσι ἐπιθήτα ὡς τὸ παρ' ὀμήρω κλυτὸς ἰσποδάμεια. Finis: οἷον ἐγὼ δὲ ἰδὼν τινα βλάπτοντα τὸν πέλας, εἶπον πρὸς αὐτὸν ὡς ἀδικεῖς τὸν πέλας:—

Libellus ignoti Auctoris eodem Titulo Initioque memoratur in Catalogo MSS. Codicum Bibliothecæ Regiæ Taurinensis Athenæi, *Parte I. pag. 374. col. 2. Cod. Græco CCLXI. fol. 29.*

158. Πάθη. Passiones (nempe *Dictionum*). Initium: Ἐν τοῖς πάθεσι τῶν λέξεων φρόθεσις ἰδίως λέγεται· καὶ ἔστιν αὐτῆ περὶ τῆς ἀρχῆς συλλαβῆς φροθίντος. Finis: Ἀποκοπὴ τὸ ἐπιπλέον ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος· ἀπόλλω· μίνω ἀπικῶς· δῶ· ἰδρῶ· ποιητικῶς:—

Is quoque Libellus et Titulo circumscriptior, et Auctoris nomine fraudatus, ita plenè atque integrè inscribitur in laudato *Taurinensis Athenæi Bibliothecæ Catalogo, Parte I. pag. 375. col. 1. Cod. 261. fol. 37:*
 „Τοῦ κυρίου Μανουὴλ Μοχοπούλου περὶ τῶν
 „ αὐτῶν ἀκριβέστερον. *Domni Emmanuelis Mo-*
 „ *schoruli de iisdem affectionibus dictionum ac-*
 „ *curata disquisitio*”, iisdemque verbis ac noster inchoatur.

162. Interposito unius folii vacantis spatio, Ἰωάννου φιλοπόνου περὶ τῶν διαφορῶς τονουμένων καὶ διάφορα σημαίνοντων: Joannis Philoponi de (*Vocibus*) diverso accentu notatis, ac diversa significantibus. Initium: Ἀγέλαμος ὁ ἀμαθὴς· ἀγελαῖος δὲ ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης· Finis: ὦρεος ὠρεῖσις· ὠρεὸς δὲ κύττωμος:—

Hæc nimirum est Συναγωγή τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφορῶς τονουμένων λέξεων κατὰ φοιχῆον. Id est, *Collectio Vocum, quæ pro diversa significatione, accentum diversum accipiunt, secundum Alphabetum.* Ea verò *Cyrilli* nomine circumferri vulgò solet; cùmque alibi Græcè, tùm in extremis *Stephani, Scapula, Constantini* Lexicis Græcè et Latinè occurrit. Sed *Msta Dictionum* sive ordine, sive numero, quippe contractior, ab excusâ non parum differt; tametsi plurimis accessionibus *Constantini Lascaris* manu partim adscriptis, partim interscriptis, partim denique subscriptis locupletetur.

168. Περί μέτρων. De Metris. Initium: Δεῖ γινώσκειν ἔπι τὸ ἥρωικὸν μέτρον ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται ὡς περ' ὀμήρος· τε καὶ ἰσίοδος καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτῶν καὶ μετ' αὐτοὺς ἐχρήσαντο, ἐπιδέχεται πόδας ἀπλαῦς ἕξ. Finis: περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρον καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς παθῶν εἴρηται:—

175. Περί μέτρων πάλιν. De Metris iterum. Initium: Πόδες εἰσὶ διαύλλαβοι τρίασθες πυρρίχος· ἐν δύο βραχειῶν. ἴαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς. Finis: ἡ β καὶ δ καὶ ε αὐτοδείον· οἷον ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε καὶ ραί:

Hoc ipsum *de Metris* Opusculum eodem Titulo atque Initio, sed diverso Fine, quippe mutilum et ad *Versum Heroicum* solummodò pertingens, extat *Cod. XL*, recenseturque supra, *pag. 147. col. 1.*

179. averso. Περί συνίζησεως. De Synizesi (*Figurâ Metricâ*). Initium: Ὅταν φωνήεντων γένηται ἐπάλληλος φροθορά, τότε γίνεται ἡ συνίζησις εἰς μίαν συλλαβὴν. Finis: ἡ δύο βραχειῶν εἰς ἓν βραχὺ οἷον σείων μελίην πηληιάδα· ἐστὶ δὲ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος:—

Hæc de *Synizesi* Observatio inclusa est incerti Auctoris *de Metris* Fragmento, quod supra etiam *Cod. XL. pag. 146. col. 1.* recensuimus.

180. Πότε τίθεται τὸ ἄρθρον. Quando adhibetur Articulus. Initium: Τὰ ἄρθρα φροθωμένου πινὸς φράγματος ἀναπόλησιν σημαίνουσιν. Finis: μετὰ δὲ κυρίου ἄλλως ἢ ἀπολλωνίου υἱός:—

Idem Fragmentum occurrit eodem *Cod. XL.* eademque *pag. et col.*

Sub eodem Titulo sequitur Observatio *De Anaphorâ Articuli propriâ*, cujus initium: Ἐπὶ ἴδιον ἄρθρου ἢ ἀναφορὰ; finis: ὡς ὁ τυραννοκτονήσας πμάσθω ὡς ἐσόμενον φρόσωπην ἀνεπόλησε:—

181. Περί μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ κοινῆς συλ-

λαβῆς. De longa, brevi et communi Syllaba. Initium: Μακρὰ φύσει συλλαβὴ ἐστὶν ἢ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν ὡς ἦρας ἢ φωνῆεν μικρὸν ὡς οἶον ἄρης. Finis: καὶ οὕτως ἐτεχνώθη τὰ περὶ τοὺς τήχους:

Is Libellus extat quoque in memorato Cod. XL. pag. 146. col. 1.

183. averso. Περὶ Συνίξεως. De Synizesi. Initium: Συνίξεις γίνεται ἢ ὅτ' ἐν τὰ δύο μακρὰ εἰς ἓν συνίχονται ὡς ἢ οὐχ' ἄλλῃ ὅτι γυνῆμας ἀνάκλυδας ἡπεροπεύεις. Finis: ὡς ἢ δ' ἔθεε κατακῦμα διαφρήθουσα κέλευθον:—

Hæc de Synizesi Annotatio diversa est, atque eâ plus duplo copiosior, quam proximè fol. 174. averso. memoravimus; eademque continetur Libello De longa, brevi et communi Litterâ, quem etiam com-

Codex XL.

Αργείων, αἶσα· μοῖρα· δῦπος ὁ κύπος.
Αρκάδων, τὸ ἄορ· τὸ ξίφος· θήγω ἀκονίζω·
Ακαρνανων· κῆρ θανατος· τείχω.
Διολείων, αἰχμή· τὸ ἄκρος, &c.

Ερμιονέων, ἴθι· παρεύε· κνίσσα, &c.
Θεσσαλῶν, ταχίως· ἢ κεφαλῆ.
Κνωρίων, ὁ τυφλός· ἔζω· φάσανον· τούργος.

Βοιωτῶν, ἄνεω.
Δωριέων, αἰ ψεία· ὁ πᾶς.
Κλειτορίων, οἶδε· λεύσει· παρήλθεν· ταχίως.
Κρητῶν, γάνυτος· θεράπων· φῶς· ράβδον.

Κορινθίων, τὸ ἐτοιμάσμενον.
ακῶν, ἀγλαὸς ὁ διαφανής.

Σικελῶν, κόρση ἢτοι κεφαλῆ· κροτάφοις (leg. κροτάφος). Hos quidem singulares casus, Accusativos plurales κόρσας, κεφαλὰς, κροτάφοις huc præter morem inductos demiratus, atque in Opusculo non multum emendato suspicatus mendum, substituentos putavi.

Φλιασίων, ἄμφο· ἀμφοτέρω. ἀντικρὺ· φόρμιγξ κιάρα ἐναντίον. Interjectæ Dictiones φόρμιγξ et κιάρα ad proximè superiorem Civitatem haud dubiè pertinent.

Eod. averso. Περὶ Διαφόρων μηνῶν. De di-

plexus est Codex XL. supra pag. 146. col. 1. recensitus.

184. Ἰδια πινὰ πόλεων. Propriæ quædam Civitatum (Dictiones). Quæ ita incipiunt: Αθηναίων τὸ ἄγαν· ἄλις· λωπὸς· τὸ ἰμάτιον; sic verò desinunt: φλιασίων ἄμφο ἢτοι ἀμφοτέρω· ἀντικρὺ ἐναντίον:—

Hanc Dictionum, ut ita dicam, municipalium Seriem sæpe allegatus Codex XL. multò uberiorem exhibet; hic emendationem. Quod ut palam fiat, utriusque Exemplaris variantium Lectionum, Defectuum, Accessionumque bipartitus subjicitur Elenchus, utroque Codice Numeris suis, nempe XL, et XCV, designato, singulorum denique sedibus secundum Civitatum ordinem demonstratis, ad hunc modum.

Codex XCV.

αἶσα ἢ μοῖρα ὁ κύπος.
τὸ ἄορ· τὸ θήγω.
τείχω· κῆρ.
αἰχμή· γόος· cui accedit δῶμα; cætera desiderantur.

ἴθι· κνίσσα; cæteris prætermisissis.

Hæc duo desunt.

ἢτοι τυφλός· ἔζω rectè pro ἔζω, quod partim incuriâ Typographi, partim ob scripturæ difficultatem corruptum est. φάσανον, τούργος, veræ Lectiones.

ἄνεω, certius ita legas.

αἰ ψεία, rectè. πᾶς.

εἶδε rectè. λεύσει. παρήλθεν. Deest ταχίως. γρυτὸς melius; sed prima Syllaba scribenda est per ω. θεράπων rectè. φῶς, ut emendavimus. ράβδον abest.

Omissa est hæc Interpretatio.

Λακόνων. (leg. Λακόνων). Atque hæc integra vox planè confirmat conjecturam nostram Cod. XL. pag. 147. col. 1. dimidiatæ Dictioni subjectam. ὁ διαφανής deest. κόρσας ἢτοι κεφαλὰς κροτάφοις. Accedunt φόρμιγξ κιάρα, quæ duo, quum de propriâ eorum sede non satis constaret ob ambigam Notam his Dictionibus præfixam, in sequentem φλιασίων Civitatem in Cod. XL. amandavimus.

ἄμφο ἢτοι ἀμφοτέρω. ἀντικρὺ ἐναντίον:—

versis mensibus, nempe *Aegyptiorum*, *Ascāloni-*

laxitarum, Antiochensium, sive Macedonum, Hebraeorum atque Atheniensium. Initium: Μῆνες αἰγυπτίων θάθ· φαοφί· ἀθύρ. Finis: γαμπλιών· ἀνθεστηριών· ἐλαφισολιών:

185. Μῆνες τῶν ἀθηναίων· καὶ διά τι οὕτως ἑκατομυριάων ἀρχὴ δὲ τοῦ ἔτους παρ' αὐτοῖς ὁ ἰούνιος. Menses Atheniensium, et cur ita vocati; principium verò anni apud eos Junius. Initium: ἑκατομυριάων ἐστὶν ὁ πρῶτος μὴν πρότερον παρὰ τοῖς ἀθηναίοις κρονίων καλούμενος· ἀπὸ τῆς γινόμενης τῶν κρονῶν θυσίας. Finis: ἦτοι σκιάδιου ὃ ἔφερον ἐξ ἀκροπόλεως εἰς τόπον σκίρρον καλούμενον οἱ ἱερεῖς ἢ ἀπὸ κυρίου ὀνόματος:

186. His statim subeunt Menses *Bithynorum, Cypriorum, Cappadocum*, hoc initio: Μῆνες βιθυῶν· ἥρας· ἔρμος· μητρώος; tali fine: ἀρταεσί· ἀρχαιοτητός:

Ἡ ἀληθὴς τάξις τῶν μηνῶν κατὰ ἀθηναίους. Verus Ordo Mensium secundum Athenienses. Initium: Τάξις μηνῶν κατὰ ἀθηναίους παρ' οἷς ἀρχὴ τοῦ ἔτους ἦν ἑκατομυριάων μὴν ἃ περιθεμενάς τρωπάς. Finis: σκίροφοριῶν ὁ μάϊος.

Diversos hujusmodi Mensium Ordines eruditionis copiâ longè antecellit qui fol. 185. occurrit primus. *Constantini* verò *Lascaris* ferè omnes sive Glossis interscriptis, sive adscriptis Annotationibus, sive Scholiis aliquot subscriptis illustrantur. Unde porrò hi deprompti sint, incertum; certè ex variis Auctoribus excerpti videntur. Atque his quidem haud absimiles invenias apud *S. Joannem Damascenum*, *Operum Vol. I. pag. 578.* Editionis *Lequienianæ*, tum in *Theodori Gaza de Mensibus* Libro, tum denique in fine *Lexici ex Roberti Constantini* aliorumque scriptis concinnati.

Quum autem Menses hoc Codice contenti non parum vel vocabulis, vel ordine ab excusis differant; maximè, ut arbitror, ad eruditæ Antiquitatis notitiam contulerit, eosdem, quales hîc se habent, lectoribus sistere.

Μῆνες Αἰγυπτίων. Menses Ægyptiorum.

- Θάθ.
- Φαοφί.
- Α'θύρ.
- Χνάκ.
- Τυβί.
- Μαχείρ.
- Φαρμενώθ.
- Φαρμουθί.
- Παγχών.
- Παῦνι.

- Ε'πίφι.
- Μεσωρεί.

Μῆνες Ασκαλονίτων· Αντιοχείων ἦτοι Μακεδόνων. Menses Ascalonitarum, Antiochensium, sive Macedonum.

- Υ'περβορέτεος.
- Δῖος.
- Α'πελαῖος.
- Α'δινᾶιος.
- Περίτιος.
- Δύφρος.
- Ξανθικός.
- Α'ρτεμίσιος.
- Δαίσιος.
- Ε'ρμῆς.
- Ο'σιτογόνοσ.
- Πάνεμιος.
- Λᾶος.
- Γορπιᾶος.

Μῆνες Εβραίων. Menses Hebræorum:

- Νισάν.
- Ι'αρ.
- Σιουάν.
- Θαμβούσ.
- Α'β.
- Ι'λούα.
- Θερσί.
- Μεσούρ.
- Χασελεῦ.
- Τίβιτ.
- Σαβάτ.
- Α'δάρ.

Μῆνες Αθηναίων. Menses Atheniensium,

- Ε'κατομυριάων.
- Μεταγειτριών.
- Βοηδρομιών.
- Πυανεψιών.
- Μαιμακτηριών.
- Ποσειδεών.
- Γαμπλιών.
- Α'νθεστηριών.
- Ε'λαφισολιών.
- Μουνυχιών.
- Θαργηλιών.
- Σκίροφοριών.

Εὐρηνηται καὶ οὕτως. Inventi etiam sunt ita.

- Μουνυχιών.
- Θαργηλιών.
- Σκίροφοριών.
- Ε'κατομυριάων.
- Μεταγειτριών.

Βοηδρομιών.
 Πυανεψιών.
 Μαμακτιελών.
 Ποσειδεών.
 Γαμηλιών.
 Ἀνθεστηλιών.
 Ἐλαφβολιών.

Ἡ ἀλήθης τάξις τῶν μηνῶν κατὰ Ἀθηναίους. *Verrus ordo Mensium secundum Athenienses.*

α Ἐκατημβριών.
 β Μεταγειτνιών.
 γ Βοηδρομιών.
 δ Μαμακτιελών.
 ε Πυανεψιών.
 ς Ἀνθεστηλιών.
 ζ Ποσειδεών.
 η Γαμηλιών.
 θ Ἐλαφβολιών.
 ι Μουνυχιών.
 ια Θαρρηλιών.
 ιβ Σκιρροφελιών.

Horum Mensium et Sedes, et Numeros ipse Constantinus Lascaris, interjectis, vel adscriptis Latinis Nominibus, emendavit.

Μῆνες Βιθυνῶν. *Menses Bithynorum.*

Ἡΐρεως.
 Ἐΐρμος.
 Μητρώος.
 Διονύσιος.
 Ἡράκλειος.
 Δίος.
 Βενδιᾶος.
 Στρατήγιος.
 Ἀΐεος.
 Περιέπιος.
 Ἀφροδίσιος.
 Δημήτριος.

Μῆνες Κυπρίων. *Menses Cypriorum.*

Ἀφροδίσιος.
 Ἀπορονικός.
 Αἰνικός.
 Γούμιος.
 Κασάριος.
 Σεβαστός.
 Αὐτοκρατορικός.
 Δημαρχεζάσιος.
 Πληθύπατος.
 Ἀρχιερέυς.
 Ἐΐσθιος.
 Ρωμαῖος.

Μῆνες Καππαδοκῶν. *Menses Cappadocum.*

Τίρηξ.
 Κατά.
 Ξανθυρί.
 Μιθρί.
 Ἀπηνμεναμά (in *Constant. Lexico* Ἀπομεναμά).
 Ἀρθά.
 Τεθουσία.
 Ὠσμονία.
 Στυδαρά.
 (Ἀρτανία deest).
 Ἀρταεσί.
 Ἀραιοτητός.

186. averso. Ονομασίαι ἀρχῶν καὶ τάξεων ἐν ταῖς πολεμικαῖς παρεσκευαῖς. *Vocabula Praefectarum et Ordinum in Bellicis Apparatus.* Initium: Καταλογίσαι τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. Finis: παρατάξις δὲ ἢ τῶν ἀνομοίων οἷον ὀπλιτῶν παρὰ ψιλῶν ἢ ψιλῶν παρὰ ὀπλίτας.

188. averso. Ονομασίαι τῶν τάξεων τῶν ψιλῶν καὶ ποσότης αὐτῶν: *Vocabula ordinum Velitum, et eorum magnitudo (sive numerus).* Initium: Λόχος ἄνδρες ἦ. Finis: ῥομβοειδῆς παρατάξις ὀνομάζεται καὶ σφηροειδῆς.

189. Εφίππων ὀνόματα. *Equitum Nomina.* Initium: Ἰλι ἰσπέων ἐστὶν ἕδ. Finis: Λεπυσμῆς δὲ ἐστὶν ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναρῆται ἢ ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν ἐλάττους γίνονται.

Hoc Vocabulorum Rei Militaris quasi Agmen, foliis 186, 188 et 189. tripartitò instructum, nihil aliud est, nisi Τάξις παρατάξεων καὶ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων, quam in tertio Corporis Grammaticorum Graecorum Volumine Aldus et Asulanus Venetiis anno 1523. in folio vulgavere, et Henricus Stephanus in *Thesauri* sui Appendicem rejecit, vel Ἐρμηνεία τῶν ἐπιφρατευμάτων καὶ πολεμικῶν παρατάξεων φωνῶν, quae ad extremum *Suida* Lexicon Appendiculae etiam loco accessit. Atque hinc obiter annotaverim, postrema hujus Opusculi verba *Λεπυσμῆς δὲ ἐστὶν, &c.* apud *Suidam* quidem extare, apud *Stephanum* verò desiderari.

191. averso. Omisso Titulo, *De allegorica Deorum Significatione* Fragmentum. Incipit: Ὅτι κατὰ τὸν φυσικὸν λόγον ἀπόλων ὁ ἥλιος ὡν ἀναπίνει τὰ ὑγρά φοιχῆα. Desinit: τὸ ὄλον πῦρ τῶ μέρει τοῦ ὕδατος:—

192. Ἡφαίστιονος γραμματικῶν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων: *Hephæstionis Grammatici Enchiridion de Metris.* Incipit: Εἰ μέλλοιμεν ἐμμελῶς καὶ εὐρύθμως τὸν τοῦ νοῦ ἀγγελοῦ δὲ ἐστὶν

ἰσσοφορικὸς λόγος. Desinit: ποιὸν δὲ ἐστὶ τὸ μικτόν· τὸ δὲ ἐν διαφόρων εἰδῶν συγκεῖμενον:—

Is Liber *Codice XL.* etiam continetur, sed multis locis diversus; tametsi eodem ferè hiatu discedit atque hic, à verbis nimirum καὶ ὠρώτος παίων, ad ἐκ δὲ τοῦ ἀμφιμάκρου ὁ διπρόχαιος, &c. Alium ibi hujusce Operis finem indicavimus, rati Opusculum proximè sequens, Εἴπερὶ μέτρων inscriptum, ad *Herbastionem* pertinere; illud vero, satis quidem prolixum, incipit: Δὲ γνώσκων ὅτι τὸ ἥρωικὸν μέτρον ὁ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται; desinit: περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς παλῶν εἴρηται:—

Caterùm finem utrobique certum statuere nobis haud licuit, quippe quibus nullum hujus Grammatici Exemplar excusum videre contigerit.

Jam verò id *Enchiridion* plurimis *Constantini Lascaris* sive interscriptis, sive adscriptis Notis et *Animadversionibus*, tum aliàs adjunctis, aliàs subjectis *Scholiis* *Auctariisque* illustratur.

205. Interjectis foliis prope duobus vacuis, *Αρποκρατίωνος ἀλεξάνδρου σοφιστοῦ συναγωγὴ τῶν ἀνθηρῶν λέξεων τῶν δεκά ῥητόρων:*— *Harpocratonis, Alexandrini Sophistæ, floridarum Dictionum è decem Rhetoribus Collectio.*

Id Opus, initio mutilum, incipit ab hisce verbis: *Ἀσυνόμοσ' δέκα φησὶν ἀσυνόμοις ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἀθηναίων πολιτείᾳ,* quæ in *Mausæi* Editione legere est pag. 52; fine verò integrum, in hæc desinit: ἦν τις ἀθηνησιν ἐρμῆς οὕτω καλούμενος ἐπιμάτο δὲ ἀθῆνησι, καὶ ψίθυρος ἀεθλίτη καὶ ἔρωσ ψίθυρο:—

Quod ad interiora spectat, aliubi contractum, aliubi *Dictionum* ordine perversum videtur. *Constantini* autem *Lascaris* aliquot *Annotationibus* *Scholiisque* ad margines adscriptis non leviter commendatur; ejusdem quoque manu in extremo *Libro* subscriptum:

† *Κωνσταντῖνος ὁ λάσκαρις ἐκγράψας ἐχρῆτο αὐτὸν ὡς κηπίδιον γραμματικῆς:—*

Id est:

Constantinus Lascaris hoc à se descriptus usus semper est, veluti Grammatices hortulo.

246. Τοῦ γρηγοῦ. *Gregoræ. Nicephorî* videlicet *Gregoræ* Fragmentum de vario *Dictionum* Significatu pro varia *Temporum* ratione. Quum autem *Grammatica* hujus *Scripta* lateant adhuc *inedita*, libet hanc eorum *Particulam* non inelegantem *evulgare.*

Τοῦ γρηγοῦ.

Ἰστέον ὅτι πλείστας λέξεις εὐρήσεις σκοπῶν αἷς ἄλλως μὲν οἱ παλαοὶ ἐχρῶντο ἄλλως δὲ οἱ νῦν. Ἰδοὺ γὰρ τὸ τύραννος βασιλικὸν ὄνομα ὄν πρότερον νῦν βλασφημεῖται καὶ τὸ χυδαῖοι οἱ πεπλησμένοι ἀπὸ τοῦ χύδην λεγόμενου, νῦν ἐπὶ ὀνειδισμοῦ λέγεται καὶ τὸ πανούργος ἐπὶ τοῦ φρονίμως λαμβανόμενου πρότερον ἐπὶ τοῦ δολίου λαμβάνεται νῦν. καὶ τὸ ἐξασπον καὶ ἐκδικαὶ τὸ ἐξω τοῦ ὀσίου καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγεται νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ λέγεται καὶ τὸ ἀνόσιος πάλαι μὲν τὸ ἀταφον ἐδήλου νῦν δὲ τὸν ἀσέβη καὶ τὸ καθοσιωμένον πάλαι μὲν τὸν ὀσιον ἐδήλου νῦν δὲ τὸν ἀφιερῶμενον. καὶ τὸ κάταρμα ἀπὸ τοῦ καθάρω. καὶ τὸ ἄγος καὶ τὸ ἐναγῆς ἀπὸ τοῦ ἄζω τὸ σεβομαι γινόμενα πάλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο νῦν δὲ ἐπὶ ψόγῳ τὸ δὲ παναγῆς ἐπὶ ἐπαίνου μόνον καὶ τὸ αὐθέντης ὁ φοιεὺς παρὰ παλαοῖς νῦν δὲ ὁ κύριος καὶ τὸ ἀπλοῦς ἐπὶ τοῦ ἀκάκου νῦν δὲ μάγῳ καὶ τὸ εὐθηδὴς ἐπὶ χαλότηος νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ καὶ μῦθος παρ' ὀκεινοῖς ὁ ἀληθῆς λόγος παρ' ἡμῖν δὲ ὁ ψευδῆς καὶ ὁ λόγος παρ' ὀκεινοῖς ὁ μῦθος ὅθεν καὶ λογοποιὸς ὁ ἀψωπος παρ' ἡμῖν δὲ ὁ ἀληθῆς καὶ ὡμὸς παρ' ὀκεινοῖς μὲν ὁ ἀνδρείος παρ' ἡμῖν δὲ ὁ τραχὺς καὶ σκληρός καὶ πανουργὸς μὲν παρ' ὀκεινοῖς ὁ πονηρὸς παρ' ἡμῖν δὲ ὁ δημιουργός. καὶ πολλοσὸς παρ' ὀκεινοῖς ὁ μέγας παρ' ἡμῖν δὲ ὁ μικρός:—

Eod. averso. Τοῦ χροεβοσκοῦ. *Chærobosci.* Initium: Οὐ γρη ζήτην ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν ὁμοιότητος ἀσασιάτους καὶ κεινόνας ἀσφαλαῖς καὶ τύποις ἀκριβεῖς. Finis: καὶ τὸ πανούργος ὁ φρονίμος νῦν ὁ πονηρὸς λέγεται καὶ τᾶλλα ὅσα περὶ ἐγράψασιν.

Hoc certè (ut priora suadent verba) censendum est *Georgii Chærobosci* Opusculum Πρὸς τοὺς ἐν πᾶσι ῥήμασι κεινόνας ζητοῦντας καὶ ὁμοιότητος, hoc est, *Adversus eos, qui Regulas et Similitudines in omnibus Verbis quaerunt*, quod *Aldus Venetiis* anno *MIIID.* in eo *Grammaticorum Volumine* publicavit, cui titulus: *Ἐπιστολὴ, κέρας Ἀμαλθείας καὶ κηποὶ Ἀδωνίδου.* At *clausulæ index* *Nota* deficiens, et *folii vacantis spatium* consequens *Libellum* fine destitutum arguunt.

249. Interposito unius folii scripturâ vacantis spatii, *Παροιμίαι. Proverbia.* Quorum primum: *Ἀβραῖος βίος ἐπὶ τῶν πολυτελῶν· ὁ γὰρ ἄβρων ἐπ' ἀργείοις πλουσιώτατος;* novissimum: *Ὡσαυτὸ κογχύλη διελεῖν ἐπὶ τῶν σφόδρα εὐτελῶν ἢ περιμίαι. τελ.*

Sunt omnino *CLXXI,* ordine *Litterarum digesta,* cum suis pleraque *Explanationibus,*

bus, quæ *Constantinus Lascaris* è variis Auctoribus delegit. De hac verò Lascareâ *Proverbiorum* Collectione nusquam Auctorum, Bibliothecarum, Catalogorum occurrit mentio. Quantum illam cæteris ejusmodi Collectionibus operæ pretium adjungi!

Hæc demum universi Voluminis meta, quod si tot Notis, Observationibus, Scholiis, tot Fragmentis, Excerptis, Collectaneis, Libellis, Opusculis refertum spectes, ipsum Grammaticæ rei *Codicem*, aut *Pandectas* potius verè dixeris.

XCVI.

Chartaceus in quarto, foliis densus 401. chartâ mediocriter candidâ, solidâ, tersâ; litteris celeribus quidem, sed abundè dilucidis; *Constantini Lascaris*, quantus quantus, manu descriptus anno MCCCCLXXXVIII. solam *Homeri* complectens *Iliadem*.

Fol. 1. adverso, nudum apparet in superiori margine minio notatum Exscriptoris ac Domini nomen, *Κωνσταντίνου τοῦ Λασιάρως*.

Eodem averso. Ὑπόθεσις τῆς ἁ ὁμήρου ῥαψωδίας. Hypothesis (sive *Argumentum*) I.^a *Homeri Rhapsodiæ*.

2. Sequitur *Iliadis* Liber I, quem ordine suo excipiunt cæteri, suis quisque præmissis Hypothesibus Epigraphisque. Porrò ut, quales essent Hypotheses, indicare facilius possem, singulas cum illis diligenter contuli, quas *Josua Barnes* in sua *Homeri* Editione præclarissima singulis Libris præfixit. Itaque Mstæ hujus *Iliadis*

Liber I. unam habet Hypothesim, quæ cum *Barnesiana*, licet in fine aliquantò contractior, optimè consentit.

Liber II. binas continet editis à *Barnesio* similes, sed priorem uberiolem, breviorlem alteram.

Liber III. item binas, priorem quidem illius *Secundæ* germanam, posteriorem verò *Primæ*.

Liber IV. unam, illius *Secundæ* parem.

Liber V. unam, parem ejusdem *Primæ*.

Liber VI. binas, ejusdem binis planè consentaneas.

Liber VII. etiam binas, priorem eandem, alteram paulò fusiorem.

Liber VIII. unam, similem *Secundæ* *Barnesii*.

Liber IX. unam, ejus *Primæ* similem.

Liber X. binas, quarum prior apud eun-

dem desideratur, incipitque: Τῶν ἄλλων ἀπάντων βαθεῖ κατεχομένον ὑπὸν ἀγαμέμνων πρῶτα σαχρυνεῖ, ac desinit: καὶ νυκτὸς ἐπιγενομένης κατακοιμῶνται; posterior cum illius singulari convenit.

Liber XI. unam, *Barnesianæ Secundæ* congruentem.

Liber XII. binas, quarum prior apud *Barnesium* extat, posterior deficit, ita incipiens: Πατρὸς ἀχθομένου ἐπὶ τῷ τετρώσθαι εὐρύπυλον, desinensque: ὡς εἰς φυγὴν τραπῆναι τοὺς Ἕλληνας:—

Liber XIII. unam, ejusdem *Primæ* consonam.

Libri XIV, XV, XVI, XVII et XVIII. singulas exhibent, *Barnesianis* singulis omnino respondentem.

Liber XIX. binas, quarum prior congruit à *Barnesio* vulgatæ, altera multò uberior minimè apud ipsum occurrit, habetque initium: Θέπις λαβοῦσα τὴν πανοπλίαν καὶ κομίσασα ἐπὶ τὰς νᾶς, παρατίθῃσι τῷ ἀχιλλεῖ; finem: καὶ ὁ μὲν καταφρονήσας ἐπέβη τοῦ ἄρματος:—

Liber XX. binas etiam, quarum prior est apud eundem, altera longè amplior desideratur, habetque prima verba: Κατοπλισάμενος ἀχιλλεὺς μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τὸν πόλεμον χωρεῖ; postrema: ὡς ἐπὶ μόνων τὴν διὰ θεῖχος σωτηρίαν (ita id vocis compendium *σρίαν* explanare visum est) τῶν ποδῶν κατὰ φυγεῖν αὐτοὺς ἐν τῇ πόλει:—

Liber XXI. unam omnino parem.

Liber XXII. binas, priorem *Secundæ* *Barnesii*, posteriorem *Primæ* persimilem.

Liber XXIII. unam, eamque planè concordem.

Liber XXIV. binas, quarum prior apud *Barnesium* extat; altera multò copiosior ab eodem abest, atque ita incipit: ὕβεντος τοῦ ἀγῶνος, οἱ μὲν ἄλλοι ἀναχωροῦσιν ἐπὶ τὰς ἰδίας σκηνάς; in hæc autem desinit: καὶ ὅσα ἐπὶ τοῖς τελευτήσασιν γίνεται ποιήσας, θάπῃ αὐτὸν. καὶ ἐνταῦθα λήγει ἡ ὁμήρου ἰλιάς:—

Quinque igitur *Hypotheses*, quæ hîc extant, in *Barnesiana* verò *Homeri* Editione deficiunt, typisne traditæ sint, necne, vix est ut certò decernas, quum tot illius Poetæ Scholiastæ, tot Enarratores vel prodierint, vel adhuc lateant.

Ad *Epigraphas*, sive *Monosticha* singulis *Homeri* libris præfixa, quod spectat; factâ pariter cum illis collatione, quæ in laudatâ *Homerica* Editione occurrunt, has invenio in *Codice* nostro prætermittas, nempe:

Libris VI, XI, XII et XXI, Epigraphen Primam,

Libris VIII, XIII, XVII, XX, XXII et XXIV, Secundam,

Cæterum, præter Notas Emendationesque aliquot sive marginibus adspersas, sive versibus interscriptas, profert *Constantinus Lascaris* ad *Libri IX. vers. 553*. Κούρη μαρτίωσης, &c. Scholion satis amplum, idem scilicet, quod priori loco ad eundem versum produxit *Barnesius*.

Extremo denique *Iliadis* Libro idem *Lascaris* hæc minutis litteris subscribit:

Τέλος τῆς ἰλιάδος ὁμήρου ἦν ἐξέγραψε κωνσταντίνος ὁ λάσκαρις ἑαυτῶ καὶ ἄλλοις ἐν μεσσηνίᾳ τελέσας μνηδὸς ἰουνίου β' ἔτει ἀπὸ θεογονίας α̅ υ̅ πη̅ ἰν ε̅. τῶ θῶ χάρις:-

Hoc est:

Finis Iliadis Homeri, quam sibi et aliis Constantinus Lascaris exscripsit, absolvitque Messana, mensis Junii (die) 2, an. à Nativitate Domini MCCCGLXXXVIII, Indictione 6. Deo gratia.

XCVII.

Chartaceus in quarto, habens folia 155. eximii candoris ac lævitatatis chartâ, litteris minutis quidem et præpetibus, abundè tamen perspicuis, *Constantini Lascaris* manu omnino exaratus, in quo *Apollonii Alexandrini Grammatici* de Syntaxi Partium Orationis Libri IV, tum ipsius *Lascaris* alter de Vocalibus subscriptis, alter de Pronominibus, mox subtiliùs referendi, continentur.

Fol. 1. Γένος ἀπολλωνίου ἀλεξάνδρου τοῦ γραμματικοῦ. Genus (seu *Vita*) *Apollonii Alexandrini Grammatici*. Incipit: Ἀπολλώνιος οὗτος ἀλεξάνδρου μὲν ἦν τὸ γένος. Desinit: καθολικῆ δὲ λέγεται ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβου λέξεως ἕως διασυλλάβου παραλαμβάνει: Eadem ferè est, quæ præmittitur ejusdem *de Syntaxi* Libris in Editione proximè commemorandâ; etsi Msta ordinatiùs exhibet πατρὸς μνησιθέου καὶ μητρὸς ἀειάδνης, quàm μητρὸς μὲν Ἀριάδνης, πατρὸς Μνησιθέου, ut habet excusa.

Eodem averso. Ἄλλως ἐκ τοῦ σουίδα. Aliiter ex *Suida*. Eadem etiam est ei, quæ apud hunc hodie legitur, si variantes aliquot Lectiones, et nonnulla quibus hæc deficit, exciperis.

2. Πίναξ τοῦ πρώτου βιβλίου ἀπολλωνίου ἀ-

λεξάνδρου τοῦ γραμματικοῦ: Index primi Libri *Apollonii Alexandrini Grammatici*.

3. averso. Primus ipse Liber subsequitur, hoc Titulo: Ἀπολλωνίου ἀλεξάνδρου γραμματικοῦ περὶ συντάξεως τῶν μερῶν τοῦ λόγου τῶν εἰς τέσσαρα βιβλίον ὑφῶτον: περὶ τῆς συντάξεως τῶν ἄρθρων τμήμα ὑφῶτον:- *Apollonii Alexandrini Grammatici* de Syntaxi (sive *Constructione*) Partium Orationis, in Libros Quatuor distributarum, Liber Primus. De Articulorum *Constructione* Sectio prima, Quem Librum cæteri ordine suo excipiunt, præfixo pariter singulis Capitum suorum Indice.

Horum omnium Librorum Capitum Indices cum iis contuli, quos universos præmisit *Franciscus Portus* in suâ *Apollonii* Editione *Francofurtensi* apud *Andreae Wechelii* heredes anno MDLXXX. in 4.º Quo facto, inter Mstum Exemplar, et excusum hoc discriminis deprehendi.

MS. Liber Primus habet Capita 42. EDIT. 47.

MS. Liber Secundus Capita 22. EDIT. 32. ita ut in illo *Decimum nonum* cæteraque ad *Vigesimum octavum* non exclusum deficient; adeoque ibi Capita *decem* desiderentur.

MS. Liber Tertius Capita 31. EDIT. 32.

MS. Liber Quartus Capita 10. re quidem verâ 9. EDIT. 12. ita ut à Msto tria exulent excusa, *Decimum*, *Undecimum*, et *Duodecimum*.

De Indicibus verò Capitum Primi et Secundi Libri, per Capitum vel pleniorum, vel contractiorum, vel aliter inscriptorum varietatem, utrobi deficient, aut abundant, explorare minimè licuit; immensus enim profectò labor utrorumque Principia et Fines inter se conferre, nedum singula utriusque Exemplaris Verba perlustrare, variantesque Lectiones colligere. At certè impressum Opus Msto plenius emendatiusque esse facile crediderim.

Jam verò Primus *Apollonii* Liber incipit: Ἐν ταῖς προειρηθείσας ἡμῖν χολαῖς ἢ περὶ τὰς φωνὰς παράδοσις; Quartus et novissimus desinit: τὸ ἄρθρον προσηγνίσεται τὸν παραγινώσκοντα:-

In extremo autem *Apollonii* Opere, rubris litteris *Constantini Lascaris* manu subscriptum:

Κωνσταντίνος ὁ λάσκαρις ἐκγράψας ἐρεῖται ὡς πάνυ ὠφελιμωτάτω δυσεύρετον, τυγχανέει

χάνει καὶ δυσνόητον; ἢ ἔχει αὐτὸ φίλτατον
καὶ τοῖς ἄλλοις μεταδίδου:—

Id est:

Constantinus Lascaris, qui (Opus) exscripsit, (eo), tanquam planè utilissimo, usus est. Et inventu et intellectu est difficile; (tu) verò idem habe carissimum, aliisque impartire.

147. Uno et ampliùs folio intervacante, Κωνσταντίνου λασκάρως τοῦ βυζαντίου περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων φωνηέντων· τίνα καὶ τίνι λόγῳ ὑπογράφονται. Constantini Lascaris Byzantini de Vocalibus subscriptis (sive *Iota subscriptis*); quanam sint, et quâ ratione subscribantur. Initium: Πολλῶν ὄντων καὶ χρῆσιμων τῆς φωνηέντης γραμματικῆς ἐν οἴμα.

Id Lascaris Opusculum extat jam excusum, accessitque tribus Libris ejus *Grammaticæ* Venetiis editæ apud *Petrum et Joannem Mariam fratres de Nicolinis*, &c. anno MDL. in 8.º ibique legitur fol. 308. Msta verò cum impressis planè concinunt, præterquam fine, sive clausulâ, quæ in Codice nostro aliquantum diversa est ac paulò fusior: quare hic apponendam curavimus; estque hujusmodi.

Ἐρρώσθε οἱ ἀναγνώσκοντες καὶ μέμνησθε κωνσταντίνου ἐν τῷ ἑαυτοῦ πόνῳ ἀπονητὶ ταῦτα μαθόντες ὅπερ ὁκείνα οὐ συμβέβηκεν ἐν τοιαύτῃ ὑποθέσει:— ἐν μεσσηνῇ τῆς σικελίας ἔπει ᾧ ὁ:—

Id est:

Valete, Lectores, et Constantini memores estote, qui talia ab eo elaborata sine labore discitis, quod illi quidem in tali argumento non contigit. Messanæ in Sicilia, anno MCCCCLXX.

152. Κωνσταντίνου λασκάρως τοῦ βυζαντίου περὶ ἀπτονυμιῶν κατὰ πᾶσαν διάλεκτον καὶ ποιητικὴν χρῆσιν: Constantini Lascaris Byzantini de Pronominibus secundum omnem Dialectum et Poeticum usum. Initium: Ἐπειδὴ καὶ τὸ τὰς ἀπτονυμίας ἀκριβῶς εἶδέναι, πάνυ χρῆσιμον τοῖς ἐισαγωγικοῖς τυγχάνει. Finis: Ἐρρώσθε οἱ ἀναγνώσκοντες καὶ μέμνησθε: ἐν μεσσηνῇ τῆς σικελίας ἔπει ᾧ ὁ. ξ.

Alterum id Opusculum extat etiam in proximè citatâ Lascaris *Grammaticæ* Editione, fol. 302. Msta verò cum excusis omnino conveniunt.

Chartaceus in quarto, foliis 146. vulgari chartâ eademque subfuscâ, minutis quidem, sed perspicuis litteris à *Constantino Lascari* penè totus descriptus. Is complectitur *Gorgia Leontini* Helenæ Laudationem; *Herodoti* Vitam *Homeri*; *Basilii Magni* Homiliam ad *Juvenes*, quomodo ex Græcis sermonibus proficiant; *Gregorii Theologi* ad *Evagrium Monachum* de *Divinitate*; *Xenophontis* de *Republica Lacedæmoniorum* et *Republica Atheniensium*; *Isocratis* Orationes aliquot et *Epistolas omnes*; *Libanii* Orationes aliquot; *Aristidis* denique *Orationem Legati* (nempe *Ulyssis*) ad *Achillem*. Quæ singula et minutiùs, et uberiùs enarrata mox legere dabitur.

Fol. 1. adversâ facie præit omnium hoc Codice contentorum brevis Index *Constantini Lascaris* manu, ad hunc modum:

Τὰδε περιέχει ἢδὲ ἡ βίβλος.

Γοργίου λεοντίνου ἐλένης ἐγκώμιον.

Ἡροδότου περὶ ὁμήρου.

Τοῦ μεγάλου βασιλείου πρὸς τοὺς νέους.

Ξενοφώντος ἡ πολιτεία τῶν λακεδαιμονίων καὶ ἀθηναίων.

Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, λόγοι πινὲς καὶ ἐπιστολαί.

Λιβανίου σοφιστοῦ πινά.

Ἀριστείδου πρεσβευτικὸς πρὸς ἀχιλλέα.

Id est:

Hæc continet hic Liber.

Gorgia Leontini Laudatio Helenæ.

Herodoti de Homero.

Basilii Magni ad Juvenes.

Xenophontis Respublica Lacedæmoniorum et Atheniensium.

Isocratis Rhetoris Orationes quædam et Epistola.

Libanii Sophistæ quædam.

Aristidis Oratio Legati ad Achillem.

In Indice Græco ommissa *Gregorii Theologi Oratio ad Evagrium Monachum de Divinitate*, quam suo loco non omittemus.

5. Post folia prope tria litteris vacua, Γοργίου λεοντίνου ἐλένης ἐγκώμιον: Georgii Leontini Laudatio Helenæ. Incipit: Κόσμος πῶλαι μὲν εὐανδρία· σώματι δὲ κάλλος. Desinit: Ἐβουλήθη γράψαι τὸν λόγον Ἐλένης μὲν ἐγκώμιον ἔμῳ δὲ παίγνιον:—

Hæc Laudatio, teste *Maittaire*, prodit Græcè in fol. cum inter *Isocratis* aliorumque

que Orationes Venetiis apud Aldum anno 1513. et 1534. editas, atque Oratores Veteres ab Henrico Stephano anno 1575. excusos, tùm post ejusdem *Isocratis* Orationes apud Morellum an. 1550. in 4.º

Eandem Latinè reddidit ac Mstam reliquit *Vincentius Marinerius* Hispanus, cujus plurimarum è Græco Interpretationum, aliorumque Operum locupletissimum Indicem in hoc Catalogo alibi (Deo favente) vulgabimus.

9. Βίος ὁμήρου τοῦ ποιητοῦ καὶ ἠρόδοτον: Vita Homeri Poetæ, secundum Herodotum. Incipit: Ἡρόδοτος ἀλικαρνασσεὺς περὶ ὁμήρου γενέσεως καὶ ἠλικίας καὶ βιοτῆς τάδε ἰσθόρηκε ζητήσας ἐπελθεῖν εἰς τὸ ἀτρεκέστατον. Desinit: τῶν δὲ τραϊκῶν ὑπερον γενένηται ὁμιρος ἔτεσιν ἑκατὸν ἐξήκοντα:— (in excusis huc accedit ὀκτώ)

Talis Vita tùm in Barnesianâ *Homeri* Editione, tùm alibi sæpiùs lucem aspexit.

18. averso. In mediâ folii areâ solitarium apparet in *Hesiodi* laudem Pentastichon, quod quum neque in optimis uberrimisque ejus Editionibus, neque in *Anthologia Græca*, neque alibi uspiam occurrat, huc, tanquam ineditum, transcribendum existimavi.

Ἡσίοδος.

Οὗτος μὲν πανάριστος ὅς αὐτῷ πάντα νοήσει φρασάμενος τὰκ' ἐπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω Εσθλὸς δ' αὖ κακῆκείνος ὅς εὖ ἐπόντι πείθεται. Ος δέκε μήθ' αὐτῷ νοήη μήτ' ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὐτ' ἀχρηστὸς ἀνήρ.

19. Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν βασιλείου ἀρχιεπισκόπου καίσαρῆας καὶ παδικίας τοῦ μεγάλου ὁμιλία πρὸς τοὺς νέους ὅπως ἀν' ἐξ ἑλληνικῶν ἀφελοῖντο λόγων:— Sancti Patris nostri Basilii Magni, Cæsareæ Cappadociæ Archiepiscopi, Homilia ad Juvenes, quomodo ex Græcis sermonibus proficiant. Incipit: Πολλὰ μετὰ παρεκαλοῦντά ἐστι ξυμβουλευσαί ὑμῖν ὦ παῖδες. Desinit: ὃ μὴ πάθητε νῦν ὑμεῖς τοὺς ἁρῆως ἔχοντες τῶν λογισμῶν ἀποφεύγοντες:—

28. Τοῦ ἀγίου γρηγορίου τοῦ θεολόγου πρὸς εὐάγγιον μόναχον περὶ θεότητος. Sancti Gregorii Theologi ad Evagrium Monachum de Divinitate. Incipit: Σφόδρα σε θαυμάζω καὶ λίαν ἐκπλήττομαι. Desinit: τούτου χάριν ἐνταῦθα τὸν περὶ τούτου γῆσασ τοῦ θεωρήματος δίκαιον ἀθήνη λόγον:—

30. Πολιτεία λακεδαμονίων συγγραφεῖσα παρὰ ξενοφῶντος τοῦ ῥήτορος. ῥησοίμιον. Respublica Lacedæmoniorum à Xenophonte Rhetore descripta. Proœmium. Incipit: Ἀλλ' ἐγὼ ἐν-

νοήσας ποτὲ ὡς ἡ σάρτη τῶν ὀλιγανθρωποτάτων πόλεων οὔσα. Desinit: ἀλλ' ὡς ἦρας τοὺς λακεδαμονίων βασιλεῖς πρῶτεπμήκασιν:—

42. averso. Τοῦ αὐτοῦ περὶ τῆς πολιτείας τῶν ἀθηναίων. Ejusdem de Republica Atheniensium. Initium: Περὶ δὲ τῆς τῶν ἀθηναίων πολιτείας ὅτι μὲν εἴλοντο τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας, οὐκ ἐπινοῶ διὰ τόδε. Finis: σὺν γὰρ θεῷ φραττομένων ἐκὸς καὶ τὰς φράξεις πρῶτεπνα ἐπὶ τὸ λῶον καὶ ἀμεινον τῇ πόλει:—

Is Libellus longè aliter desinit, ac excusus. At quæ tantæ diversitatis causa? Fabricius *Biblioth. Græca* Vol. II. pag. 74. admonet, hoc Opusculum Græcè, non ut in Editionibus Operum *Xenophontis* integrum, sed mutilum, extremâ parte Libri *Xenophontis* περὶ πρῶσόδων adtextâ, excusum esse post *Aristotelis* Ethica, Politica et Oeconomica, quæ sine temporis notâ prodierunt apud *Joan. Walderum*, Basileæ in 8.º Idem juncturæ, sive commistionis vitium Msto nostro contigit. Unde verò incipiat, Fabricius omnino tacet. Id autem, si nosse cupis, exorditur Codicis nostri fol. 44. averso, verso 2. post verba οἵπνες φίλοι μάλιστα ἦσαν ἀθηναίων, ad Librum de Republica Atheniensium pertinentia, ab hisce nimirum verbis Καὶ σοφιστῶν καὶ φιλόσοφοι Libri Περὶ πρῶσόδων, De Proventibus: quorum priora legere est pag. 694, verso 31; posteriora pag. 930, verso 20. Xenophontis Operum editionis Francofurtensis apud *Andream Wecheli* heredes, &c. anno MDXCVI. in fol. quæ mihi præ manibus in præsentia est. Quæcunque igitur hinc ad finem hujus Libelli consequuntur, ea omnino ad Opusculum *De Proventibus* referenda.

Quum autem id quomodo factum sit, nescire se Fabricius profiteatur; ego facti causam sanè fuisse duxerim, quòd citatum locum Libri *De Atheniensium Republica*, ubi de ipsorum pecuniis lucrisque sermo, cum altero Libri *De Proventibus*, in quo de eorundem Atheniensium commercio, quæstu, pecuniâ etiam agitur, conjungere non alienum visum fuerit; neque enim adeo mirum similia similibus consociari. Caterùm eam conjunctionem, sive potiùs confusio-nem, si nostrum Exemplar ex altero vetustiori certè descriptum spectes, non ita recentem dixeris; ipsamque tibi facilè persuaseris, ex aliis in alia jamdudum propagatam.

46. Ἰσοκράτους λόγος παρενεπικὸς πρὸς δημόνικον: ᾧ. Isocratis Oratio parænetica ad

Demonicum. I. Incipit: Εν πολλοῖς μὲν ᾧ δμ-
μόνικε παλὺ διεφώσας εὐρήσομεν τὰς τε τῶν αἰου-
δαίων γνώμας. Desinit: μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ
ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἀμαρ-
τίας ἐπιπρατήσειεν:

52. averso. Τοῦ αὐτοῦ πρὸς νικοκλέα περὶ
βασιλείας. 6. Ejusdem ad Nicoclem de Re-
gno. II. Incipit: Οἱ μὲν εἰσθότες ᾧ νικόκληι
ὕμιν ποῖς βασιλεῦσιν ἐσθῆτας ἀγειν. Desinit:
ἀλλὰ μείζους καὶ πλείονος ἀξίας ποιήσεις:-

Verba οὕτως αὐτὰς, quæ in *Wolfiana Iso-*
cratis Editione exprimuntur, hic transver-
so calamo deleta, veluti supervacua, re-
perias.

60. Τοῦ αὐτοῦ νικοκλέα περὶ τοῦ ὅπως δεῖ ἀρ-
χεσθαι: ἢ συμμαχεῖσθαι. γ. Ejusdem Nicocles,
quomodo oporteat parere, sive Socialis. III.
Incipit: Εἰσὶ τινες οἳ δυσκόλως ἔχρουσι πρὸς τοὺς
λόγους. Desinit: καὶ διχαίοις οὖσιν, ἀπαντα ταῦ-
τα διασφάξασθαι:-

65. averso. Τοῦ αὐτοῦ βούσιρις πρὸς πολυ-
κράτην. δ. Ejusdem Busiris ad Polycratem.
IV. Incipit: Τὴν μὲν ἐπιείκειαν τὴν σὴν ᾧ πο-
λύκρατες. Desinit: καὶ βουλομένων ὠφελῆν ἔρ-
γον εἶναι περὶ τῶν τοιούτων συμβουλεύειν:-

70. Τοῦ αὐτοῦ ἑλένης ἐγκώμιον. ε. Ejusdem
Laudatio Helenæ. V. Incipit: Εἰσὶ τινες οἳ μέ-
γα φρονούσιν ἢν ὑπόθεσιν ἀποπον καὶ παράδοξον
ποισάμενοι. Desinit: ἀλλὰ πολλοῖς καὶ (deest
κάλους) καὶ καινοῖς λόγοις ἐκτεύξονται περὶ αὐ-
τῆς:-

75. averso. Κατὰ σοφιστῶν. ς. Contra So-
phistas. VI. Incipit: Εἰ πάντες ἠθελον οἱ παι-
δεύειν ἐπιχειροῦντες ἀληθῆ λέγειν. Desinit: ῥα-
δίως οἱ μὲν καὶ τοῖς ἄλλοις φανερόν καταστήσειν:-

77. averso. Εγκωμιαστικὸς πρὸς εὐαγόραν τὸν
πατέρα νικοκλέως. ζ. Laudatio ad Evagoram
Nicoclis Patrem. VII. Incipit: Ωρῶν ᾧ νικό-
κλεις πμῶντά σε τὸν τάφον τοῦ πατρὸς. Desi-
nit: ταχέως γνήσει τοιοῦτος οἷόν σε προσήκει:-

85. Κατὰ λοχίτου περὶ τῆς αἰκίας. η. Con-
tra Lochitem de Verberatione. VIII. Inci-
pit: Ως μὲν τοῖνον ἔτυπῆ με λοχίτης. Desinit:
εἰδέ τις τῶν παρόντων ἔχει τί μοι σιωπεῖν ἀνα-
βάς εἰς ὑμᾶς λεγέτω:-

87. Ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ. Ἰσοκράτης Διονυ-
σίω. θ. Ejusdem Epistolæ. Isocrates Diony-
sio. I. Initium: Εἰ μὲν νεώτερος ἦν, οὐκ ἂν ἐπι-
στολὴν ἔπεμπον. Finis: ἀλλ' ἐκ τῶν ρηθήσεσθαι
μελλόντων:-

Hæc Epistola *Dionysio* pseudographè in-
scripta, *Philippo* inscribatur.

Eodem averso. φιλιπποῦ. β. Philippo. II.
Initium: Εγὼ διελέχθην μὲν καὶ πρὸς ἀντίπα-
τρην. Finis: τὰ δ' ἐλπίζω γενήσεσθαι:-

88. φιλιπποῦ. γ. Philippo. III. Initium: Οἴ-
δαμεν (in excusis Οἶδα μὲν) ὅτι πάντες εἰώ-
θασιν. Finis: παρεκαταθέσθαι τῇ τῶν ἐλλήνων
εὐνοίᾳ:-

90. Αλεξάνδρου. δ. Alexandro. IV. Initium:
Πρὸς τὸν πατέρα σου γράφων ἐπιστολὴν. Finis:
ὅσον περὶ ὁ πατήρ σου διεγένησθαι ἀπάντων:-

Eodem averso. Ἀντιπάτρου. ε. Antipatro.
V. Initium: Ἀσκήμας περὶ Διοδότου ἐγὼ καὶ περὶ
ἐπικινδύου παρ' ἡμῖν ὄντος εἰς μακεδονίαν πέμ-
πειν ἐπιστολὴν. Finis: καὶ προσφιλεστάτων μοι
γεγενημένων:-

Hæc etiam Epistola ψευδεπίγραφος habenda
est; neque *Antipatro*, sed *Philippo* in-
scribenda, quemadmodum in *Aldina* Epi-
stolarum Collectione atque *Isocratis* Ope-
ribus tum *Stephani*, tum *Wolfii* studio pu-
blicatis inscribitur. Isocrateam enim verò ad
Antipatrum Epistolam, *Photio* lectam, in-
tercidisse arbitror; quippe quam neque ty-
pis traditam, neque ullo in Catalogo, vel
Bibliothecâ memoratam invenerim. Idque
maximè persuadent *Andrea Schotti* verba,
qui in suis ad *Photii Bibliothecam* à se Latinè
redditam Scholiis, pag. 125, hæc ait: *Epi-*
stolarum verò unam ad Antipatrum legit Pho-
tius, nos querimus. Tria insuper, unde ea-
dem Epistola incipit, verba, expungi de-
bent, ut ipse Exscriptor *Lascaris*, singulis
rectâ lineolâ subnotatis, admonet. Quapro-
pter in optimâ quaque Editione minimè
apparent; initiumque à proximis verbis ἐγὼ
καὶ περ ἐπικινδύου solummodò ducitur.

91. averso. Τοῖς μυτιληναίων ἀρχουσι. ς. My-
tylenæorum Magistratibus. VI. Initium: Οἱ
παῖδες οἱ ἀφάρως οἱ σὺν ἐμοί (in excusis οἱ-
δαῖς δ' ἐμοί). Finis: ὅτι μέγας πὶ καὶ δι' ἐμὲ
τυγχάνουσιν ᾧν ἐπεθύμοι:- Pro duobus his
postremis verbis habent excusi Libri: ᾧν
αὐτοὶ λίαν ἐπιτυμοῦσι τυγχάνειν.

93. Ἀρχιδάμου. ζ. Archidamo. VII. Initium:
Εἰδὼς ᾧ ἀρχίδαμε πολλοὺς ὄρμημένους ἐγκα-
μάζειν σε καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸ γένος ὑμῶν.
Finis: ὡς δ' ἐστὶ ταῦτα δυνατὰ (καὶ συμφέρον-
τα καὶ σοὶ καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπα-
σιν) ἐμὸν ἔργον διδάξαι περὶ αὐτῶν ἐστίν:- Un-
cinis inclusa desiderantur in impressis Exem-
plaribus.

Epistolam hanc à *Photio* laudatam *An-*
dreas Schottus è Codice *Fulvii Ursini* Ro-
mæ descripsit atque in Belgium attulit; dein-
de ab eodem Schotto acceptam *Hæschelius*
Græcè primus edidit in suis ad *Photianam*
Bibliothecam Notis, pagg. 942 et 943; po-
stremò ipse Schottus Latinè redditam, suæ
eius-

ejusdem Bibliothecæ Interpretationi pagg. 126 et 127. inseruit.

94. averso. Τοῖς ἰάσονος παῖσι χαίρειν. η. Jasonis Liberis gaudere. VIII. Initium: Ἀπήγαγέ τις μοι τῶν πρεσβευσάντων ὡς ὑμᾶς. Finis: οὕτως ἔμοι προσέειπτε τὸν νοῦν:—

96. Ἰσοκράτης πρὸς Τιμόθεον χαίρειν. θ. Isocrates Timotheo gaudere. IX. Initium: Περὶ μὲν τῆς ἰκείοντος τῆς ὑπαρχούσης ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους. Finis: ἔρραστο καὶ εἶτου (leg. εἶ του) ἀλλοῦ δὲ παρ' ἡμῶν ἐπίπελλε:—

99. Paginâ purâ interjacente, Λιβανίου σοφιστοῦ μονωδία ἐπὶ ἰουλιανῷ τῷ καταράτῳ. Libanii Sophistæ Monodia (sive Oratio funebris) super execrabili Juliano. Incipit: Ω πόποι ἦ μέγα πένθος οὐκ ἀχαΐδα γῆν μόνον. Desinit: οὐ λίθον· οὐ δένδρον· οὐκ ὄρνιν:—

102. averso. Τοῦ αὐτοῦ μελέτη. μελέλαος πρὸς τρῶας. Ejusdem Declamatio. Menelaus ad Trojanos. Incipit: Εἰ μὲν εἰούλετο ἀλέξανδρος ὡ τρῶες. Finis: καὶ πολεμήσομεν ἑτέρων ἀναγκαζόντων:—

Statim excipit idiographa rubris litteris Subscriptio:

Κωνσταντίνου τοῦ λαοκάρου κτῆμα.

Id est:

Constantini Lascaris possessio.

106. Sine Titulo universo, Septem Græciæ Sapientium Sententiæ, præfixis singulorum nominibus. Initium: Σόλωνος. Θεὸν σέβου· ἡγεῖς αἰδοῦ, &c. Finis: Βίαντος, cujus postrema sententiâ: φείδου τῶν ἰδίων καὶ τῶν ἡδέων.

107. Paginâ vacuâ interpositâ, Λιβανίου πρὸς Φωνητικὸς ἰουλιανῷ. Libanii Oratio Julianum alloquentis. Incipit: Ἐπανήκει μετὰ τῶν ἱερῶν ὡ βασιλεῦ. Desinit: ὅσον περ' ἦδη ταῖς ἀρεταῖς:—

112. averso. Sine ulla inscriptione, De Verborum differentiis; de Categorematis divisione; de Cadmo Excerpta brevicula.

113. Πρὸς Περσικὸς πρὸς τοὺς τρῶας ὑπὲρ Ἑλένης. Ὀδυσσεύς. Oratio Legati ad Trojanos de Helena. Ulysses.

Proximè subit Protheoria iisdem verbis, quibus in Morellianâ Editione legitur. Mox ipsa Oratio ita incipit: Ω μὴν ὡ τρῶες μηδὲν ὑμᾶς ἐπιπροσδεγήσεται λόγου; desinit verò: εἰ τοῦτο ὑμῖν ἀρέσκει:.

Hæc Oratio non Lascariâ, quâ reliquis Codex, sed ignotâ prorsus manu exarata est; eademque variis per oras Notis, Scholiis, Emendationibus conspersa.

135. Post vacuam paginam interjectam,

Λιβανίου μονωδία ἐπὶ τῷ πυρποληθέντι ναῷ τοῦ ἀπόλλωνος. Libanii Monodia (sive Lamentatio) super Apollinis templo deflagrato. Incipit: Ἄνδρες ὦν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀχλὺς κατεκέχεται. Desinit: οἶον νυμφίου πινὸς πλεκομένην ἤδη σφάραν ἀπελθόντος:.

136. averso. Λιβανίου ἠθοποιία· τίνας ἂν λόγους εἴποι πόρνη σωφρονήσασα. Libanii Ethopœia. Quæ verba faciat respiscens Meretrix, Incipit: Ἐρρέτω μοι γένος προσαγωγῶν. Desinit: τάχα τῶν ἑτέρων ἀνελῶ (leg. ἀνέλω) τὸ μικρὸν ἐργαστήριον:—

137. Δεισιδίου πρὸς Περσικὸς πρὸς ἀχιλλεῖα· τίνας λόγους εἶπεν Ὀδυσσεὺς πρὸς αὐτόν. Aristidis Oratio Legati ad Achillem, quæ verba dixerit Ulysses legatione ad ipsum fungens. Incipit: Δεισε ἀχιλλεῦ· τὸ μὲν θυμοῦσθαί σε καὶ χαλεπαίνειν ἐφ' οἷς ὑβρίσθης. Desinit: φάνητι τοῖς βαρβάροις ἅμα τῷ ἡλίῳ:—

Hanc Orationem habet insuper Codex LXXXVI., pag. 355. col. 2. in cujus Orationis initio, pro vocolâ γε ob caducam scripturam positâ, legendum σε, uti et Exemplaris hujus perspicuus locus, et verborum sensus ipse præcipit.

XCIX.

Chartaceus in quarto, foliorum 108. chartâ modicè candidâ lævique, partim ignoti Calligraphi, partim Constantini Lascaris manu descriptus. Eò conveniunt Demetrii Phalerei de Interpretatione, sive Elocutione Fragmentum; Maximi Planudæ Dialogus de Grammatica; Ejusdem de Syntaxi octo Partium Orationis; Gemini Indoctus, sive intra se Grammaticus; Maximè denique Planudæ de Syntaxi Verborum transitivorum et intransitivorum, per Alphabeti ordinem. Quæ singula explicatiùs deinceps enarrata, magis elucebunt.

Fol. 1. Δημητρίου φαληρείου περὶ ἑρμηνείας ὅ ἐστι περὶ φράσεως. Demetrii Phalerei de Interpretatione, quod est de Elocutione (Fragmentum duntaxat). Incipit: Ωσαυτὸς ἡ πείνησι διαρῆται τοῖς μέτροις οἷον ἡμμέτροις. Desinit: ὁσαύτως τὸ ἕτερον κῶλον· ὅτι πρὸς ὑμῶν μὲν.

3. Interjecto uno et amplius folio litterarum inani, subit omnium hoc Codice contentorum Index à Constantino Lascariâ ad hunc modum concinnatus.

Τὰδε περιέχεται ἐνταῦθα.

Μαξίμου τοῦ πλανούδη περὶ πολλῶν ἀναγκαίων τῆς γραμματικῆς διάλογος.

Ccc 2

Τοῦ

Τοῦ αὐτοῦ περὶ τῆς συντάξεως τῶν ὀκτὰ τοῦ λό-
γου μερῶν.
Γεμίνου ἀμαθῆς ἢ παρ' ἐαυτῷ γραμματικός.
Τοῦ αὐτοῦ μαξίμου περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμε-
ταβάτων ῥημάτων ῥημάτων πῶνπι (leg. τῶ ὄν-
πι) λίαν ἐπωφελές:-

Hoc est:

*Maximi Planudæ de multis ad Grammaticam
necessariis Dialogus.*

Ejusdem de Syntaxi octo Partium Orationis.

Gemini Indoctus, sive intrâ se Grammaticus.

*Ejusdem Maximi de transitivis et intransiti-
vis Verbis: opus sanè admodum utile.*

4. Intervacante unius ac semis paginae spa-
tio, Τοῦ σοφωτάτου κυροῦ μαξίμου τοῦ πλα-
νούδη περὶ γραμματικῆς τὰ πρόσωπα νεόφρων
ἢ παλαίτιμος: Sapientissimi Maximi Planu-
dæ Dialogus de Grammatica. Personæ Neo-
phron et Palætimus. Incipit: Νεόφρων. Πρὸς
τῶν λόγων αὐτῶν, ὦ παλαίτιμε, τίνας ποτὲ γνω-
σόμεθα τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς, τῶν τε πα-
ρεληλυθότων καὶ τῶν μελλόντων.

Is verò Liber non ab illo quidem per-
scriptus est, qui eum exscribere instituit;
ejusque series interrupta, ut ex duplici *La-
scaris* Notâ patet, alterâ folii 45. superio-
ri margini præfixâ, alterâ *ibid.* paulò infe-
riùs positâ. Prior rubris litteris sic habet:

Μετὰ τοῦτο ἀπιθι εἰς τὴν ἐπιγραφήν ὀκείνην μέ-
ρος ἐστὶ τοῦ ἄ βιβλίου· ὀκείνο γάρ ἐστι τέλος
τούτου. Hoc est: *Post hoc abi ad Inscriptio-
nem illam: Pars est primi Libri; est enim
ille hujus finis.*

Posterior verò hisce adhærens verbis:
ἀναβάλλεται δὲ πρὸς τόδε, in quæ desinere
idem Liber videtur, ita sonat:

Ζήτει τὸ ἀπέβαλον μὲν ὁ ἄκων ἀπόλεσα. Id
est: *Quære hæc verba: ἀπέβαλον μὲν ὁ ἄκων
ἀπόλεσα.*

Utraque porrò Nota spectat ad fol. 75.
ubi idem *Lascaris*, præfixâ memoratâ In-
scriptione μέρος ἐστὶ τοῦ ἄ βιβλίου, eundem
Librum per septem foliorum spatium ma-
nu suâ supplevit, usque ad fol. scilicet 81.
cujus in tergo talem is accipit finem: οὐ
μὴν παρὰ τοῦτο καὶ ὑποβέβηκε τὰ ἀμείνω τῶν
κακίωνων μᾶλλον μὲν οὖν οὐκ ἐπίπροσθεὶν ἀγε-
ται:-

His verbis continens subit alia hæc *Con-
stantini Lascaris* Annotatio:

Τῶντα τὰ ζ φύλλα ἐστὶ τοῦ ἄ βιβλίου τοῦ
σοφοῦ πλανούδη, μεθ' ἃ ἔπετα τὸ περὶ συν-
τάξεως β:-

Id est:

*Septem hæc folia sunt primi Libri sapien-
tis Planudæ, quæ sequitur de Syntaxi se-
cundus.*

Is autem Maximi Planudæ de Gramma-
tica Dialogus plurimis adhuc MSS. Biblio-
thecis ineditus latet, nimirum *Vaticana*, *Re-
giâ Parisiensi*, *Coislinianâ*, *Græcâ D. Mar-
ci*, *Regii Taurinensis Athenæi*, &c.

45. Τοῦ σοφωτάτου κυροῦ μαξίμου τοῦ πλα-
νούδη περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν. Sa-
pientissimi Domini Maximi Planudæ de
Partium Orationis Syntaxi. Initium: Περὶ
συντάξεως ἡμῖν βουλομένοις διεξιέναι, τοῦτο πρῶ-
τον ἀπάντων εἶδέναι χρῆ. Finis: πληθυστικῶς
δὲ ἐπιμελοῦνται τοῦ οικείου κτήματος: +

Hic aliena prorsus Clausula, sive Sub-
scriptio à Calligrafo vel oscitante, vel im-
prudente subjicitur:

Τέλος σὺν θεῷ τοῦ διαλόγου τοῦ σοφωτάτου
καὶ λογιωτάτου κυροῦ μαξίμου τοῦ πλα-
νούδη.

Hoc est:

*Finis, Deo juvante, Dialogi sapientissimi
et doctissimi Domini Maximi Planudæ.*

In Catalogis quidem Mstorum Bibliothe-
carum *Vaticanae*, *Mediceæ*, *Regiæ Parisiensis*,
aliarumque memoratur *Maximi Planudæ de
Syntaxi Liber*; num verò idem sit ac no-
ster, minimè constat, quippe cujus nec ini-
tium, nec finis indicatur; certè nondum in
lucem prodiit.

83. Interjecto unius folii vacantis spatio,
Γεμίνου ἀμαθῆς ἢ παρ' ἐαυτῷ γραμματικός. Ge-
mini Indoctus, sive intra se Grammaticus.
At nulli *Geminorum*, quos sibi Litterata Res-
publica adscivit cives, Libellus hic adscri-
ptus occurrit, aut adscribendus videtur. Ita-
que velut ineditum, alioqui vetustum, ele-
gantem, eruditum, juvat typis tradere.
Quoniam verò nulla ejus cum altero Exem-
plari conferendi data nobis est copia; qua-
lis in hoc extat à *Constantino Lascari* de-
scriptus, talem prorsus accipe, tali omni-
no fruerè.

Γεμίνου ἀμαθῆς ἢ παρ' ἐαυτῷ
γραμματικός.

Μαρσύαν δὲ εἰ πρὸς ἤρετο τὸν αὐλητὴν· πότε-
ρα ὦ φίλε μαρσύα ἄκρος φῆς εἶναι τὴν αὐληπι-
κὴν ἐπιτήμην. ὁ δὲ, καὶ πάνυ μὲν οὖν ἔφην ὦ
ἄνθρωπε ὡς καὶ ἀπόλλωνι ποτὲ περὶ ταύτης δια-
μιλλήσασθαι· καὶ ὅς μανθάνω μὲν ἢ ταῦτα εἶ-
πεν ὦ μαρσύα ὡς διαμιλληθείς ποτὲ περὶ μου-
σικῆς τῷ ἀκερσεκόμῃ· καὶ ὡς αἱ μουσικῆς ἀμφοῖν
χρῆται-

χρῆται-

καταλούσασαι τῷ θεῷ τὴν νίκην ἐπεψήφισαιτο·
 τάτε δὴ ἄλλα τῆς ἰσορίας ἀκούω καὶ τὰς ἐπε-
 νεχθείσας σοι παρὰ τοῦ ἀπόλλω πλὴγας καὶ ὡς
 ἐπεῦθεν ἀπὸ τῶν αἱμάτων γένοιτο ποταμὸς καὶ
 ἀπὸ σου παροϊνομασθεῖν· εἰ δὴ μὴ λόγος ἄλλως
 ταῦτα μὴ δὲ φιλοπρῆξια ποιητικὴ, ἄγε μοι του-
 τονὶ τὸν αὐλὸν ἀνελόμενος ἐνδείξαι· καὶ ἅμα οἱ
 παρὰ τῆς χειρὸς ἐτίθει τὸ ὄργανον· ἀπεδεχόμεθ'
 ἂν τοῦ ἀνθρώπου εἰ οὕτως ἀκριβολογοῖτο τὸν αὐ-
 λητὴν· καὶ νῦν μὴ ῥαδίως μὲν τὰ κατὰ τὸν ἐκ
 μηδύμνης καθαρωδῶν παρεδέχτο, τὸ ἄσμα ἐκεί-
 νο καὶ τὸν δελφῖνα ἐκείνον καὶ τὴν καμνὴν ἐφ'
 ὑγρῷ ἰσπασίαι. ἀλλὰ καὶ κείνου μὴ ἂν ἄλλως ἐ-
 χειρὸν τὸν λόγον διαμαρτυρουμένου, σεμνὰ μὲν σοι
 καὶ ταῦτ' ὡς ἄριον ἔλεγε· ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως
 τῷ λόγῳ πιστεύειν οὐχ οἷός τε εἴμι· εἰ μὴ ῥό-
 τερον ἐναφάμενος τὴν καθάραι τοιοῦτον ἄσας ὁ-
 πτεῖον ἐπὶ τῆς ῥωτέρας τὸ τηλικαῦτα· εἰ δὴ ταῦ-
 τα ἐκείνος ἀπῆται παρὰ θύρας ἂν οὐκ ἀπαντᾶν
 ἐδόκει τῇ ἀληθείᾳ· σοὶ δὲ γραμματικῶς δοῖμεν
 εἶναι ὡς φίλ' ἐτάριε διότι σαυτῷ τὴν ἐπιτήρησιν
 ἐπιψήφισαι· μὴ δὲ ἀπητήσασμεν ὅπως τι οὖν πε-
 ρὶ αὐτὴν ἐνεργήσαντα τὸ εὐδόκιμον ἐπιδείξα-
 σθαι· ἀλλὰ φατέον καὶ ἐπὶ σοὶ τὸ αὐτὸς ἔφα·
 καθάπερ ἐπὶ τῷ σαμίῳ πάλας σοφῶ· καὶ μὲν
 εἰ ταῦτα τοιαῦτα τί μὴ καὶ τῶν ἄλλων ἐπι-
 σημῶν καὶ τεχνῶν ἑαυτὸν γε παρενομάζει· καὶ
 μουσικὸν καὶ ἰατρικὸν· καὶ γεωμέτρην καὶ ἀγρονό-
 μων τί μὴ ὑποκρίνη τὸν φρασσιμῶν, τί μὴ χερ-
 σῶνδαν τὸν ἐκ χατάνης· ὡς ὁ μὲν δίνεγκε τῶν
 λοιπῶν τὴν ἀγαλματοποιητικὴν ὁ δὲ, τὴν ἰτα-
 λίαν καὶ σικελίαν οὐ μικρὰ τῆς νομοθεσίας ὠ-
 φέλκε. τί μὴ τὰ θάλασσαν σφετερίζη τοῦ μιλι-
 σίου· καὶ ῥωτός ὀνομάζει κατ' ἐκείνον σοφὸς τά-
 τε ἄλλα καὶ ὅτι ψυχὴν ἐπέθηκε τῷ ἠλέκτρῳ καὶ
 τῇ μαγνήτιδι· ἀλλὰ σὺ μὲν μηδὲν ὑποπέ-
 λλου τῶν ἀπάντων· μὴ ῥαῖγμα μὴ ὄνομα φάθι
 μόνον καὶ φαῖνον κατὰ τὴν φάσιν· ἢ μὴ δὲ τοῦ-
 τό γε ἀλλ' ἐνθυμήθητι μόνον εἶναι τὰ πάντα· καὶ
 ἔσο τὰ πάντα ἐγὼ δὲ τοσοῦτον οὐκ ἂν τῷ τοιού-
 τῳ ξυθεῖμην δόγματι· ὡς οὐδὲ σκυτῆα ῥαδίως
 οὐδένα εἶποι μ' ἂν· καὶ ἢ διομήδειος ἀνάγκη μοι
 ἐπικέσσιτο· ξίφει τὸ μεταφρῶν πλῆθιμένῳ· εἰ
 μὴ τὴν σμίλιν εὐφυῶς ἀναλήφαιτο· καὶ τὸ κεν-
 τιτήμιον καὶ τὸ ὑπόδημα εὐ διάθοιτο, καὶ τὴν
 ἀρβυλίδα τεχνήντας ῥαφιοὶ καὶ τὸ βλαύπον. τίς
 γὰρ με συμπεῖσει λόγος· ὡς οὐκ ἄνυτος μὲν ἀει-
 τείδην· ἰσμηνίαι δὲ δημοφίλος ὑποκρίνεται· πῶς
 δὲ οἶδα εἰ ὑπὸ τῇ λεοντῇ καὶ πάλιν ὄνος ὀγ-
 κήσεται· καὶ ὁ μῦς γαλῆν ἐλέγξει τὴν τέως νύμ-
 φην· καὶ φωνήσας ὁ κόραξ πονήσεται· ἢ πότε τις
 καὶ παρὰ τίνι πυγμακὸς ἢ παλαιφρικὸς ὀνομάσθη·
 μὴ πύξ ἀθλήσας· μὴ πάλην· μὴ ἐν νεμέᾳ μὴ
 ἐν ἰσθμῷ· πότε δὲ τὴν πίτυν ἢ τὸ σέλιον ἐκο-
 μίσαιτο· τίς δὲ καὶ τὸν θετῆλλον ἐσφάνωσε πο-

λυδάμαντα· μὴ ῥότερον ἐν παγκρατίῳ ἐπι-
 δεξάμενον· οὐκ ἄρα οὐδέ σοι ἀπορῶν ἔσαι τὸ
 λέγειν εἶναι γραμματικῶ· εἰς ἐνδείξιν τοῦ εἶναι
 τοιοῦτῳ· μὴ καὶ δοκιμασθέντι γε ῥότερον τά-
 ρα γε ἢ λυδία ἐλέγξει τὸ κίβδηλον καὶ τὸ νό-
 θον ὁ ῥήνος καὶ τὸν οὐκ ἀεπιδέα ὁ ἥλιος· ἢ ῥοῦν
 ἀρηγῆσον σοὶ καὶ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦτο μὴ ἀρνούμε-
 νῳ καταδεκτέον τὴν δοκιμὴν· ὡς ἐγὼ βραχὺ τί-
 σε καὶ τοῦτο τῶν ἐν ῥωσομοίσις τῆς τέχνης κει-
 μένων ἐρήσομαι· εἰπεῖ γὰρ μοι πῶς καὶ τέχνην
 ὁ τεχνώσας τίθεται τὴν γραμματικὴν καὶ ἐμπει-
 ρίαν αὐθις ταύτην ὀρίζεται· πότερον δύο τίθης
 εἶναι μοι τὰς γραμματικὰς, ἀτελετέραν τε καὶ
 τελεωτέραν, καὶ τὴν μὲν, ἐμπειρίαν τὴν δὲ, τέ-
 χνην ὀνομάζεσθαι ἀξιοῖς, ἢ καὶ ἀμφὶ δίδως κα-
 τὰ μίας τὰ ὀνόματα· ὡς ταυτοῦ ὄντα τέχνης καὶ
 ἐμπειρίας· ἀλλὰ τέχνην μὲν καὶ ἐμπειρίαν οὔτε
 συ ταυτὸν οἶμαι θεῖς, οὔτ' ἐγὼ σοὶ ξυθεῖμην
 θεμίνα· μέγχι ἂν ἀειφοτέλοις ἀκούω ἐκ πολλῶν
 μὲν μνημῶν τὴν ἐμπειρίαν γεννῶντος· ἐκ δὲ ταύ-
 τῆς τὴν τέχνην ῥωσβάλλοντος· δέδωκα δὲ καὶ
 ἄλλως μὴ ἀντιφάσει περιπεσοῦμαι· τὸ αὐτὸ καὶ
 μὴ ἔχειν λόγον καὶ ἔχειν πθέμενος· εἴπερ ἄλορον
 μὲν τριβὴν τὴν ἐμπειρίας εἰδῶς· καὶ πλάτων^Θ
 δὲ ἀκούων μὴ ἀξιοῦντος τέχνην χαλεπὴν ὅ ἂν ἄλο-
 ρον ἢ ἐπειτα ἐμπειρίαν καὶ τέχνην ταυτίσοιμι·
 λείπεται δὲ γραμματικὰς δύο θέμενον ἑκάτερον
 τῶν ὀνομάτων ἑκατέρῃ ῥωσάφα· ἢ μὲν οὖν μία
 ἐστὶ καὶ παρ' ἡμῖν ὡς θαυμάσιε· καὶ πολὺς ὁ ἐκ
 ταύτης παρονομασμένος τῶν γραμματικῶν ὀρμα-
 θὸς· τὴν δὲ ἄλλην εὐρίσκοις αὐτὸς· ἀλλ' οὐκ οἶ-
 μαί καὶ ἂν μυρίον ἀνατλαίης τὸν κάματον· εἰ μὴ
 σοὶ φίλον οὔτω τὴν γραμματικὴν ὀνομάζειν· τί
 σιωπᾶς ῥωδὸς ταῦτα γραμματικὰ· μὴ δὲ τὴν ἀ-
 πορίαν ἐπιλύεις ὅτι ταχύ· βούλει σοὶ τοῦτο μὲν
 συχωρήσομαι· ἕτερον δὲ πῶς ῥωσβάλλόμεθα τῶν
 εὐπορωτέραν· πάνυ μὲν οὖν εὐ οἶδ' ὅτι ἐρεῖς· οὐ-
 κοῦν ἀποκρίναί μοι τὴν κόνυζαν ὄψε περιελόμε-
 μενοι τῆς ῥίνος· πῶς ἐκ τοῦ ἐν ξένοις φονεύεσθαι
 τόποις ὁ ξενοφῶν ἐτυμολογήθη τῷ παλαιῷ σου·
 πότερον γὰρ διότι κέκληται οὔτω πεφόνευται,
 ἢ διότι πεφόνευται κέκληται· εἰ μὲν τῷ ῥωτῷ
 μισάνθρωποι οἱ τ' ἀνθρώπων τὸ ὄνομα θέμενοι· εἰ
 διὰ τοῦτο μέλλοι φονεύεσθαι ἐπ' ἀλλοδατοῖς· ἢ
 τοσαύτην ἑαυτοῖς τῶν ὀνομάτων πενίας ῥωσσε-
 μαρτύραντο· ὡς ἐκέμαι μὲν τὸν διομήδην τὸν φε-
 ρεκύδη τὸν θεμιστοκλέα τὸν περικλέα τὸν ἀειτό-
 δημον τὸν ἀλκίνοον καὶ ὅσα ἄλλα τῶν ὀνομά-
 των σεμνὰ ἐπὶ τὸ δυσφημώτατον τοῦτο κατην-
 τηκέμαι τὸν ξενοφῶντα· εἰ δὲ διότι πεφόνευται κέ-
 κληται, λαυθάνει ῥωτῶν κτηνόμενος· κατὰ πι-
 κτόμενος καὶ ὀνομαζόμενος· ἐγὼ δὲ καὶ ξενοφῶν-
 τας μαυθάνω πάνυ πολλοὺς εἰ μὴ ὀνειρῶ τοῖς
 βιβλίοις ἐφίσημι· μὴ τ' ἐπ' ἀλλοδαποῖς μήτε
 βιαίως τὸ ῥωσῶν ἀπολελειτουρηγῶτας· ὡς τ' ἢ
 ἀφα-

ἀφαιρέτιον ἐκείνους τὸ ὄνομα· μὴ δὲ ξυνοφῶντας
καλεῖσθαι ἀξιώτεον ἵνα μὴ τὸν ἔτυμον καὶ ἀλη-
θεῖα λόγον συμβῆ διαφύδουσαι· ἀλλὰ τῷ τε-
χνικῷ μὲν ἦτον ἂν διὰ ταῦτα καὶ ἐπιτιμητέον· τό-
ποις γὰρ ὑποδεικνύειν μόνοις ἐτυμολογιῶν καὶ
ἐμφάσεις τούτῳ προείκειτο· οὐ μέντοι φιλοσοφῆν
περὶ τούτων τὰ τελευτάτα· σὺ δὲ ὦ ἐμβρόντη-
τε οὐκ ἐπιτιμητέον μόνον ὀρθῶς, ἀλλὰ δὴ καὶ
κονδύλοις κατὰ κόρρης ἐπιτριπίον· οἷς τὸν μὲν
γραμματικὸν ἐπιψηφίζεσθαι σαυτῷ· καὶ τὸ ἐν
δωδώνη χαλκεῖον ὑπεραράς ἤχεῖς· πρὸς δὲ μοι
τὰς πύσεις πῆλινος ἀντικρὺς ἔσηκας ἀνδρίας· βού-
λει σου καὶ τρίτον πυθοίμεθα· ἢ καὶ πρὸς αὐτὸ
ἀποσιωπήσεις οὐδὲν ἑλατῆον οὔμενον· ἀλλ' ἐρώ-
τα οἷμα λέγει κατανεῦσαι τὸ κρανίον· ἐπεὶ τοι
γὰρ οὖν· σοὶ γὰρ καὶ τῶν ποιημάτων ἢ κρίσις· ταύ-
τη γε μὴν καὶ τῶν ποιητῶν παρὰ τῆς γραμμα-
τικῆς ἐπιτέτραπται, ὁμήρου ἀποδέχη ποιήσιν ἢ
ἠσιόδου· ἢ παρ' ἄμφω τῷ ἄνδρι ἄλλου του· ὁμή-
ρου εὐ οἶδ' ὅτι λέγεις· καὶ μετ' αὐτὸν ἠσιόδου·
εἰ μὴ παντάπασι καταφύδουμαί σου τῆς κεφα-
λῆς· καὶ εὖγε ποιῆς τοὺς σφωτάτους τῶν ἄλ-
λων ὑπερπθέμενος· ἄρα οὖν καὶ τοῖς τούτων ποιη-
μασιν ἐγγυμνάσεις τοὺς νέους· καὶ ταῦτα μόλις
κατένευσας· πλάτων δὲ ἄρα ὁ ἀθηναῖος· οὐκ οἶδ'
ὅτι παθὼν οὐ σύμφηρα τῷ λόγῳ οὐδὲ ἀδελφά-
σοι φρονεῖ· δὲ τοσούτον τῆς ὀμηρικῆς κατεγγνωκε
καλλιόπης ὡς καὶ τὸν εὐ φρονησόμενον πόλεως
μὴ ἂν ἐντεθράφθαι τῇ ῥαφιδίᾳ νομοθετεῖ· εἰ μὴ
μέλλοι πάσης εἰδῶλα κακίας ἐντεῦθεν ἐνθέμε-
νος τῇ ψυχῇ· ἔπειτα καὶ ἑαυτῷ καὶ τῇ πόλει
κακῶν ἀναπεφάνθαι σωρὸς· ὡς οὐτ' ἀνδρίας οὐτ'
ἀληθείας οὔτε σωφροσύνης οὐτ' ἐλευθεριότητος ἐ-
ξὼν τῷ εἶναι ἄλλως ἐπιλαβέσθαι· εἰ μὴ παντά-
πασι τῶν ὁμήρου ἀπόχοιτο· τί δέ σοι καὶ ὁ ἐξ
ἄσκησος σφὸς· πάνυ μὲν οὖν χρησιμώτατον εἶναι
οἱ τὸ ἔπος ἐρεῖς· ἀλλ' οὐ τῷ γραμματικῷ γε ὦ
λῶτε· τῷ ναυπλομένῳ δὲ πολὺ μάλισα καὶ τῷ
γεωργῶντι· τί γὰρ μοι εἰ δῶρῶν μὲν τῶνδε ἄ-
μαξια· ποιᾶδε δὲ πῆς ἢ ὕνις· καὶ εἰ νῦν μὲν ἀρμη-
τέον νῦν δὲ ἀρετέον καὶ εἰ νῦν μὲν θετέον ὑπὲρ
καπνοῦ τὸ πηδάλιον νῦν δ' ἐλκτέον τὴν ναῦν εἰς
τὴν θάλασσαν· εἰ μὴ πῆς τῶν ναυπλομένων εἶναι
καὶ γεωργῶντων· ὀκνῶ γὰρ λέγειν ὡς οὐδὲ τοῖς
ποιούτοις χρησιμεύσει τὰ ἠσιόδεια· τοῦ μέτρου οἷον
ἐπὶ προσθήματος πινος τοῖς ἀραιοτέροις τὴν δι-
δασκαλίαν· ἐπιχαλύπτοντα· ὄρας ὡς ἐσφαλταί
σοι τὰ περὶ τὴν τῶν ποιημάτων κρίσιν σφώτα-
τε· ὡς ἔγωγε εἰ μοι βούλει τὸ οὖς ὑπέχειν ὀπό-
σον οὖν, συμβουλευσαίμην ἂν σοι πινάκιον ἀνά χεῖ-
ρας λαβόντι καὶ εἰς γραμματικοῦ ἀπὸντι, τοῖς
πρώτοις μὲν τὰ σφώτα φοιχείοις προσβιβασθῆ-
ναι· εἶτα κλιμακίδόν τοῖς τελευτέροις ἐπαναβαί-
ναι ἄρχεις ἂν τὴν τῆς γραμματικῆς καταλά-
βης ἀκρόπολιν· εἰδὲ καὶ πόνοι σοι ἀνίοντι δέη-

σαι καὶ πόνοι οὐ τῶν μετρίων, ὑπέχειν καὶ κείνοις
μάλα γενναίως τοῦ οὐ ἐνεκαί γελοῖον γὰρ εἶναι
εἶναι καὶ ἐπεικῶς ἄλλοθεν ἀπουδίην μὲν περὶ τὰ παι-
κτὰ κατατίθεσθαι· περὶ δὲ τὰ ἀπουδάμια μὴ οὐ-
χὶ τοῦτο ποιῆν· ἢ πύθου μοι τῶν ἐπι σικνῆς ὀ-
πόσον ὑπέχουσι τὸν ἀγῶνα· ὡς ἂν αὐτοῖς ῥα-
πιζόμενοι ὑφῶν ἐπιθεῖεν αἱ παρειαί· καὶ ἢ φῶ-
νὴ νῦν μὲν τὸν θρηνοῦντα· νῦν δὲ τὸν ἀπειλοῦντα·
εἴσοτε δὲ τὸν ἀπειλόμενον ὑποκρίνοιο τὰ τε-
σφύρα καὶ οἱ πόδες εὖ κατακλόμενοι καὶ καμ-
πόμενοι, τῷ κόρδακι καὶ τὴν ἄλλην διασκευά-
ζοιεν ὄρχισιν· σὺ δ' ἀξιοῖς οὐδὲν ὑπεροπτικῶς·
οὐδὲ πολλοσὸν γοῦν τινα τῆς ἀρετῆς· καταβαλ-
λόμενος κάματον· ἐπεὶ οἷον σαρτὸς πῆ ἀναφύ-
ναι τῷ βίῳ γραμματικῶς· καὶ μὴν οὐκ ἔδει σε
ὦ φιλότῆς εἰς τοῦτο ἀπμίας κατὰγειν τὸν λό-
γον, ὡς τοῦ βούλεσθαι μόνου οἰκτιρόν εἶναι ποιῆν·
οὐ προπαρῆθεν ἰδρωτάς ἔθεσαν κατὰ τὸν σὸν ἠ-
σιόδου οἱ θεοί· εἰ μὴ που καὶ σε κατὰ τοῦτον
ἴσως τὸν ποιητὴν· φᾶμεν ὑπὸ μουσῶν σε σφί-
σθαι· ἀλλ' ἐκείνον μὲν δαφνίη τῇ ῥάβδῳ αἰ διδὸς
ἐσόφισαν θυγατέρες κατὰ τοὺς μύθους· σὲ δὲ δι-
καίως ἂν ἐπαισῶν ἀδρά· καὶ ροῖνι ἀνόητον ὄντα·
εἶπα τοιοῦτος ὢν ὦ ἀνθρώπων ταλαπωρότατε καὶ
διδασκαλότατε φαντάζῃ· καὶ θρόνους καὶ μαθή-
ματα· καὶ ὁμαδὸν τινα νεανίσκων οὐκ ἀγενηῶν ὢν
μὲν φοιχιδὸν ἐκ παραλλήλου παιδαμένων· ἐπὶ δ'
ὢν καὶ ἐπὶ σικμωδίων καθιζομένων· καὶ πινος
ἀναπλάτῃ μείρακας εὐπροσώποις ἐξισταμένους σοι
τῇ ἀσόδῳ ἅμα καὶ σίζοντας· τὰ μὲν οὖν ἄρχει
τούτων οὐκ ἀγενηῶς εὐ οἶδ' ὅτι τὸν διδάσκαλον
ὑποκρίνη· σεμνῶς τέ γε εἰσέλθης καὶ προκαθί-
σεις λαμψῶς· καὶ χαλάσεις μὲν τὴν ὑπὸντι·
χαλάσεις δὲ τὸν αὐχένα· καὶ χηματίσεις τὸν με-
ριμνῶντα· ἐκατέρωθεν τῶν τοῦ θρόνου πλευρῶν τὴν
πῆχυν ἐπερειδόμενος· ἀλλ' οὐ μέγχι τούτων ἡμῖν
ὁ διδάσκαλος· ἀνοίξει δὲ ποτε καὶ τὰ χεῖλη· καὶ
τοῖς ἔργοις πιστώσεται τοῦνομα· οἷς μὲν τοῦτο
τοῦ λόγου ἐπιμετῶν· οἷς δὲ ἄλλο καὶ ἄλλοις
ἔτερον· σὺ δὲ χερσὺν καλοῦντος εἰπῶν· τί γ' ἂν
καὶ φαίης ἀλογώτατος ὢν· καὶ ἄλλως δὲ οὐδὲ
ἀβασανίστως οὕτω πατρὸς σοι παράθοιτο τὸν υἱέα·
οἷε γὰρ χύτραν μὲν ἐωνῆσθαι μέλλοντα, μὴ ἄλ-
λως τοῦτο ποιῆν· ὡρὴν ἂν καὶ ὀφθαλμῶ τὸν ὄρα-
κον ἰσορήσοιμεν καὶ περικούσοιμεν τοῖς δακτύ-
λοις· μὴ πῆ καὶ δύσηγον κατὰ τὰς οὐχ ὑγια-
νούσας φθέγγηται· λόγῳ δὲ τὰ παιδιά μέλλον-
τας ἐμβιβάζειν, μὴ οὐχὶ δεδοκίμασμένους τοῦ-
το ποιῆν· καὶ τὸν μὲν πῶλον οὐκ ἀμαθῆ πα-
λοδάμνην, ἀνοήτῳ δὲ τὸν πᾶντα διδάσκαλα πα-
ραπθένα· καὶ τῶν μὲν ἀνδραπόδων οὐ μικρὸν τί-
θεσθαι λόγον· εἶπως ἀποξεσθῆεν αὐτοῖς αἱ γλῶτ-
ται πρὸς τὸ ἐλληνικώτερον· τῶν δὲ υἱῶν τὰς
γλώττας καὶ τὰς ψυχὰς καταβαροῦντας καὶ ἐ-
ξαυδραποδίζοντας, τῶν εὐκαταφρονητῶν ἠγῆ-
σθαι·

σθα· οὐχ οὕτω κόροισι ὁ ἀλέξανδρος· ὡς τῶ παν-
τάπασιν ἀπελεῖ ἀντ' ἀριστοτέλους μαθητῶν· ἀλ-
λά σὺ μὲν ὕδωρ καὶ γαῖα γένοιο· κατὰ τὸν σὸν
ποιητὴν ἂ μὴ ἐξ ἀμφοῖν γε ἦδη πεφύρασαι, πῆ-
λιος ὢν τὰ γραμματικὰ· ἡμεῖς δὲ σε παρέντες
ὡς ἂν ἐθέλοις διαγοῖσθαί περὶ σαυτοῦ ἄλλον ἐν-
πεῦθεν κόσμῳ ἀήσομεν·-

Jam verò in hoc Opusculo ea Scripto-
rum, aliorumque insignium Virorum No-
mina laudantur, quæ proximè sequens Elen-
chus exhibet.

Alcinous.

Anytus.

Arion nobilis Citharista.

Aristides.

Aristodemus.

Aristoteles.

Charondas ex Catana, clarissimus Legisla-
tor.

Demophilus.

Diomedes.

Hesiodus, aliàs ἐξ ἄσκησις σοφὸς dictus.

Homerus.

Ismenias Tibicen laudatissimus.

Marsyas.

Pericles.

Pherecydes.

Phrasimedes, præstantissimus Statuarius.

Plato.

Polydamas Thessalus, inclytus Pancratiastes.

Σάμιος σοφὸς (id est Pythagoras).

Thales Milesius.

Themistocles.

Xenophon.

89. Intervacante folio propemodum uno,
τοῦ σοφοῦ μαξίμου τοῦ πλανούδη περὶ τῆς συν-
τάξεως τῶν μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβάτων ῥημά-
των κατὰ φοιχέιον. Sapientis Maximi Planu-
dæ de Syntaxi Verborum transitivorum et
intransitivorum, secundum Alphabeti ordi-
nem. Initium: Τῶν ῥημάτων τὰ μὲν οὐδαμῆ
μεταβαίνουσαι εἰς ἕτερον πρόσωπον ἐν τῷ λόγῳ
τὴν σύνταξιν ἔχει. Finis: Ενδέχεται ἄμερον βρέ-
ξαι. τουτέστιν ἵνα βρέξῃ ἢ οὐ·-

Continenter, nempe fol. 108. *adverso*,
sequitur hæc Operis clausula; Τέλος τῆς συν-
τάξεως τῶν ῥημάτων. Id est: *Finis Syntaxeos*
Verborum.

Idem *Maximi Planudæ* Libellus supra re-
censetur *Cod. XCV. pag. 372. col. 1.* ibique
de eodem satis fusè disseruimus.

Eam verò clausulam excipiunt sine Au-
ctoris nomine Excerpta duo perbrevia: al-
terum *De Syntaxeos Speciebus*, alterum *De*
Syntaxeos Partibus, quorum prius incipit:

Τὰ τῆς συντάξεως εἶδη τέσσαρά εἰσι; poste-
rius verò: Μέρη τῆς συντάξεως τέσσαρα.

His demum Excerptis succedit autogra-
pha *Constantini Lascaris* Subnotatio:

Κτῆμα κωνσταντίνου λασκάρως τοῦ βυζαν-
τίου· οὐ τὸ μὲν ἐν ῥόδῳ ἐκγραφήναι ἐποίη-
σε· τὸ δὲ, τὰ τελευτᾶτα αὐτὸς ἐξέγραψεν
ἐν μεσσηνί τῆς σικελίας ἔτι ἀπὸ θεογονίας
ρα φ. ὅτε καὶ ὁ ἰωβηλαῖος ἐγένετο· μηνὸς
Ἰουλίου ἡμέρας 16·-

ῥῆμα πολυωφελές· καὶ ἔχε αὐτὸ ἀκριβῶν.

Id est:

Possessio Constantini Lascaris Byzantini:
cujus quidem (Codicis) alia Rhodi ex-
scribi fecit; alia verò (scilicet postre-
ma) ipse Messanæ in Sicilia exscripsit
anno à Nativitate Domini MD, quo et
Jubileus contigit, mensis Junii die 12.
Opus admodum utile; idque diligenter ela-
bgratum existima.

C.

Chartaceus in quarto, foliis constans
137. chartâ mediocriter crassâ, candidâ, læ-
vique; totus à *Constantino Lascari* præpe-
ti calamo transcriptus. Is complectitur *Phi-*
lostrati Senioris Imagines et Heroica, item
Dionis Chrysostomi de Regno ad Vespasia-
num Imperatorem Orationes duas: quæ
singula subtiliùs enucleatiùsque modò refe-
rentur. Inter præsentem verò Codicem, et
proximè superiorem singularis quidam con-
sensus, sive concertus intercedit: illum An-
ni, quo descriptus est, ratione, hunc Nu-
meri, quo recensetur, ordine *Jubileum* mi-
reris.

Porrò, ut Recensionis manum quamprimùm
admoveam, foliis quinque Notæ nu-
meralis expertibus, numeratam Codicis fo-
liorum seriem antecedentibus, Indices duo
continentur: prior Latinus uberior, anno
MDCCXXXII. à me concinnatus; posterior
Græcus à *Constantino Lascari* pauculis hisce
verbis circumscriptus:

φιλοστράτου εἰκόνες καὶ τὰ ἡρωικά.

Δίωκος τοῦ λευσσοτόμου περὶ βασιλείας.

Hoc est:

Philostrati Imagines et Heroica.

Dionis Chrysostomi de Regno.

Fol. 1. Εἰκόνες φιλοστράτου. ῥησοίμιον ἑλλάδια.
Imagines Philostrati. Exordium Helladiæ, id
est, *ad Helladium*.

De

De Tituli hujus verbis *προοίμιον ἑλλαδία* plura disputat conjectatque Olearius in sua *Philostratorum* Editione (de quâ infra), ut quo illa conjungi sensu possint, se non videre, totumque Titulum mutare ausum esse candidè profiteatur. Tenui tamen litterulâ, quasi virgulâ divinâ, omnis tollitur difficultas; unum *Iota* totam dirimit litem, si nimirum pro *ἑλλαδία*, quòd est in vulgatis Exemplaribus, legeris *ἑλλαδία*, *Iota* subscripto, quemadmodum in Msto nostro Codice legitur; ita enim scripta Dictie Personæ dativum indicat, cui dedicatur, aut inscribitur Liber.

Exordium verò incipit: *Οπισ μὴ ἀσπάζε-
ται τὴν ζωγραφίαν.*

2. *Σκάμανδρος*. Scamander. Initium: *Εγ-
νάς ὦ παῖ ταῦτα ὁμήρου ὄντα.*

Eodem averso. *Κῶμος*. Comus. Initium: *Ο
δαίμων ὁ κῶμος παρ' οὐ τοῖς ἀνθρώποις τὸ κω-
μάζειν.*

3. *Μῦθοι*. Fabulæ. Initium: *φοιτῶσιν οἱ μῦ-
θοι παρὰ τὸν ἀίσωπον.*

Eodem averso. *Μενοικέυς*. Menœceus. Ini-
tium: *Θησῶν μὲν ἡ παλιορκία.*

4. averso. *Πήχεις*. Cubiti (sive *Pueri cubi-
bitales*). In excusis *Νείλος*, Nilus. Initium:
Περὶ τὸν νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι.

5. *Ἐρωτες*. Amores. Initium: *Μῆλα ἔρωτες
ἰδοὺ πρυγῶσιν.*

6. averso. *Μέμνων*. Memnon. Initium: *Ἡ
μὲν τραπὰ μέμνον.*

7. *Ἀμυμώνη*. Amymone (in excusis *Ποσει-
δων ἡ Ἀμυμώνη*). Initium: *Πεζεύοντι τὴν θά-
λασσαν τῷ ποσειδῶνι.*

Eod. averso. *Ἐλος*. Palus. (In excusis *Ἐλη*).
Initium: *Υπομβρος μὲν ἡ γῆ.*

10. Interpositâ paginâ ferè unâ litteris va-
cuâ, *Ἐρμού γοναί*. Mercurii Ortus. Initium: *Ο
Κομιδῆ παῖς ὁ ἐπὶ ἐν παραγόνοις.*

Eodem averso. *Ἀμφιάραος*. Amphiarus.
Initium: *Τὸ τοῖν δυοῖν ἄρμα ἴσποιν.*

11. averso. *Συοθῆραι*. Aprorum Venatores.
Initium: *Μὴ παραβῆτε ἡμᾶς ὦ θηρευταί.*

13. averso. *Περσεύς*. Perseus. At nihil hîc
ex Icone in excusis Exemplaribus expressâ
reperias, præter Titulum, et Initium ab his
verbis: *Ἀλλ' οὐκ ἐρυθρά γε*, ad hæc *τοὺς ἐν τῇ
γῇ ἀνθρώποις*; cætera verò quæ sequuntur,
ita incipiunt: *τὰ οὐράια καὶ τῶ μὲν, ἡ κεφα-
λὴ φρούδη*; atque in hæc verba desinunt:
*καὶ οἷος παρατάξασθαι πρὸς ληστὰς ὑπερ ἀν-
θρώπων καὶ μουσικῆς*:-

Sed utraque *Constantinus Lascaris* exscri-
ptor planè respuit, appposito ad oram hoc

rubris litteris nomine *περιστὸν*, eademque
sinuosæ lineæ concoloris ductu complexus.
Neque immeritò sanè; priora enim occur-
runt initio Iconis *Perseus*, hujus *Cod. fol. 29.*
posteriora verò in fine Iconis *Tyrrheni, fol.*
28. averso.

Σάτυροι. Satyri. Initium: *Κελαμὸν μὲν τὸ
χωρίον κεθ' ὅσον αἱ πηγᾶι. (In excusis Κελαμ-
νᾶ μὲν τὸ χωρίον ὅσον αἱ πηγᾶι).*

14. *Ολυμπος*. Olympus. Initium: *Τίτι ἀν-
λῆις ὄλυμπε.*

Eodem averso. *Μίδας*. Midas. Initium: *Κα-
θεύδει ὁ σάτυρος.*

15. *Νάρκισσος*. Narcissus. Initium: *Ἡ μὲν
πηγὴ γράφει τὸν νάρκισσον.*

16. *Υάκινθος*. Hyacinthus. Initium: *Ἀνάγ-
νωθι τὴν ὑάκινθον.*

17. *Ἀνδριοι*. Andrii. Initium: *Τὸ τοῦ οἴνου
ρέυμα τὸ ἐν ἀνδρῶ τῇ νήσῳ. Finis: πολλὰ γ'
παρὰ τῆς κόρης ἀρτυται*, ab impressorum
Exemplarium fine omnino diversus. Hanc
enim Iconem animadvertas velim parte suâ
deficere, ab his nimirum verbis: *ταυτὶ μὲν
ἀκούειν ἠγούν* ad hæc: *ὡς ἠδίκα ὁ ποταμὸς αὐ-
τῷ πρυγῶτο*, quæ in excusis leguntur; alie-
num verò assutum pannum, nempe ab his
verbis: *ταῦτ' οὖν ἐπαινῶν ὁ ζωγράφος*, ad hæc
proximè relata *πολλὰ καὶ παρὰ*, &c. qui ad
Iconem *Perseus* verè pertinet.

18. *Πέλοψ ὁ λυδός*. Pelops Lydus (sive *Ly-
dius*). In excusis *Πέλοψ* tantum. Initium:
Στολὴ δὲ ἀπαλή.

19. *Ξενία*. Xenia. Initium: *Καλὸν δὲ γ' συ-
κάσαι*. In fine accedunt hæc, quæ in excu-
sis desiderantur: *Ἐεῦσαι δ' οἶμα πάφοι τὴν
γένεσιν δὲ ἰκανῶς ἀδουσιν ἀναβλέπουσαι μὲν γὰρ
ἐμφαίνουσιν ὅτι ἀπ' οὐρανοῦ τὰς δὲ χεῖρας ὑπ-
τίαις ὑποκινούσαι, δηλοῦσιν ὅτι ἐκ θαλάσσης τὸ
μειδίασμα δὲ αὐτῶν γαλήνης ἐστὶν ἀμύγμα*:-
Sed talia perperam huc aggesta, quippe quæ
ad finem Iconis *Ἵμνήτρια*, sive *Ἀφροδίτη* re-
ferantur.

Eod. averso. *Τέχνη*. Ars. (In excusis *Ἀμ-
φίων*). Initium: *Γῆν λύραν τὸ σοφισμα.*

20. averso. *Φαέθων*. Phaethon. Initium:
Χρυσᾶ τῶν ἠλιάδων τὰ δάκρυα.

21. averso. *Βόσπορος*. Bosphorus. Initium:
Τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὄχθῃ γύναμα παραβῶσι.

22. averso. *Ο παῖς*. Puer. (In excusis *Ἀ-
λιεῖς*, Piscatores). Initium: *Τί οὖν οὐκ ἐπ'
ἄλλο ἄγει.*

23. averso. *Σεμέλη*. Semele. Initium: *Βρον-
τῆ ἐν εἶδει σκληρῶ.*

24. *Ἀειάδην*. Ariadne. Initium: *Ὅπ τὴν ἀ-
ειάδην ὁ θεσεὺς ἀδικα δρῶν.*

25. Πασίφαι. Pasiphae. Initium : Η πασιφάη τοῦ ταύρου ἐρά.

26. Ἰπποδάμεια. Hippodamia. (In excusis Πέλοψ ἢ Ἰπποδάμεια). Pelops, vel Hippodamia. Initium : Η μὲν ἐκπλήξισ ἐπ' οἶνομάω τῷ ἀρκάδι.

Eodem averso. Βάκχα. Bacchæ. (In excusis Πενθεύς). Initium : Γέγραπται μὲν ᾧ παῖ.

27. averso. Τυρρήνοι. Tyrrheni. Initium : Νᾶὺς θεαρίσ χ' νᾶὺς λιτρική.

29. Περσεύς. Perseus. Initium : Ἀλλ' οὐκ ἐρυθρά γε αὐτὴ ἢ θάλασσα.

Eodem averso. Ἀχιλλέως τροφαί. Achilles Alimenta. Initium : Νεβροί χ' λαγῶς.

31. Κενταυρίδες. Centaurides. Initium : Σὺ μὲν ᾧου τὴν τῶν κενταυρίδων ἀγέλην.

Eodem averso. Ἰππόλυτος. Hyppolytus. Initium : Τὸ μὲν θηρίον ἄρα θεσεύς.

32. averso. Ροδογόνη. Rhodogune. Initium : Καὶ τὸ αἶμα πρὸς τῷ χαλκῷ.

33. averso. Ἀρρικήων. Arrhichio. Initium : Εἰς αὐτὰ ἤκεισ ὀλύμπια.

35. Ἀντίλοχος. Antilochus. Initium : Τὸν ἀχιλλέα ἐράν τοῦ ἀντιλόχου πεφώρακα.

36. Μέλης. Meles. Initium : Τὸ μὲν τοῦ ἐπιπέως χ' ὡς ἦρα ἢ τυρῶ τοῦ ὕδατος.

37. averso. Πανθία. Panthia. Initium : Πανθία ἢ χαλὴ ξυνοφῶντι μὲν ἀπὸ τοῦ ἦθους γέγραπται.

39. Κασάνδρα. Cassandra. Initium : Οἱ κείμενοι κατ' ἄλλο χ' ἄλλο τοῦ ἀνδρῶνος. (In excusis κατ' ἄλλος ἄλλο).

40. Πάν. Pan. Initium : Τὸν πᾶνα αἰ νύμφαι ποτηρῶς φασιν ὀρχαῖσθαι.

Eodem averso. Πίνδαρος. Pindarus. Initium : Οἶμυ θαῦμά σοι εἶναι χ' τὰς μελίττας.

41. Αἴας ὁ λοκρὸς ἢ γυραί. Ajax Locrensis, sive Gyrae. Initium : Αἰ τοῦ πελάργου ἀνεσηκῶται πέτρα.

Eodem averso. Θεσσαλία. Thessalia. Initium : Αἰγυπιάζει μὲν ἢ πρῶσολὴ τῆς γραφῆς.

42. Γλαῦκος πόντιος. Glaucus marinus. Initium : Βοσῶρου χ' συμπληγάδων ἢ ἀργῶ διεκπλεύσσασα.

43. Παλαίμων. Palæmon. Initium : Ο θύων ἐν ἰσθμῷ δῆμος. Finis : τῆ τὸν ἰσθμὸν ἀποφανούση γῆ παρακάθηται. (In excusis παρακάθηται).

Eodem averso. Νῆσοι. Insulae. Initium : Βούλει ᾧ παῖ κατὰπερ ἀπὸ νεῶς διαλεγώμεθα.

47. averso. Κύκλωψ. Cyclops. Initium : Οἱ θερίζοντες τὰ λήϊα.

48. averso. Φόρβας ἢ φλεγύαι. Phorbas, vel Phlegyae. Initium : Ο μὲν ποταμὸς ᾧ παῖ κηφισός.

49. averso. Ἀτλας. Atlas. Initium : Καὶ ἄτλαντι ὁ ἠρακλῆς.

50. Ἀνταῖος. Antæus. Initium : Κόνις οἶα ἐν πάλας ἐκείνας.

51. averso. ἠρακλῆς ἐν πυγμαίοις. Hercules inter Pygmaeos. Initium : Ἐν λιβύῃ χρεθύδοντι τῷ ἠρακλῆϊ.

52. ἠρακλῆς μαινόμενος. Hercules furens. Initium : Μάχεσθε ᾧ γενναῖοι τὸν ἠρακλέα.

53. Θειοδάμας. Thiodamas. Initium : Τραχὺς οὗτος χ' νῆ δία ἐν τραχίᾳ τῇ γῆ.

Eodem averso. Ἀβδήρου ταφαί. Abderi Exequia. Initium : Μὴ τὰς ἴσποις ᾧ παῖ.

54. Ξένια. Xenia. Initium : Ο μὲν ἐν τῷ οἰκίσκῳ λαγῶς. Hæc altera Xenia ad secundum Philostrati Librum pertinent.

55. Ἀθινᾶς ἰοναί. Minervæ Ortus. Initium : Οἱ μὲν ἐκπληθόμενοι θεοί.

Eodem averso. Ἰσοί. Telæ. Initium : Ἐπὶ τὸν τῆς πινελόπις ἴσον ἄδεις.

56. averso. Εὐάνθη (In excusis Εὐάδνη). Euadne. Initium : Η πυρὰ καὶ τὰ ἐς αὐτὴν ἐσφαγμένα.

57. Θεμιστοκλῆς. Themistocles. Initium : Ἐλλην ἐν βαρβάραις ἀνὴρ. Finis : ὑπὸ τοῦ λέγειν ὡς μετεβάλετο. (In excusis ὡς μετέμαθεν).

Eodem averso. Παλαίστρα. Palæstra. Initium : Ο μὲν χῶρος ἀρκαδία.

58. Δωδώνη. Dodone. Initium : Η μὲν λευσὴ πέλεια.

Eodem averso. Ωρα. Horæ. Initium : Τὸ μὲν ἐπὶ τᾶς ὥρας εἶναι τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας.

59. Ὑμνήτεια. Cantatrices. (In excusis Ἀφροδίτη). Initium : Ἀφροδίτην ἐλεφαντίνην ἀπαλοῖς μυρρίνας.

Icones hactenus recensitæ Philostrati Senioris omnino sunt; totidemque essent quot excusæ, nisi Antigone deesset. Alio autem prorsus ordine dispositæ, nullaque Libri vel primi, vel secundi habitâ ratione, uno tenore, tanquam unius segmenta, decurrunt.

60. φιλοστράτου ἠρωϊκά· τὰ τοῦ διαλόγου πρὸς σωπα ἀμπελουργὸς καὶ φοίνιξ. Philostrati Heroica. Dialogi Personæ Vinitor et Phoenix. Initium : Ἀμπελ'. Ἴων ὁ ξένος ἢ πόθεν.

68. Πρωτεσίλεως. Protesilaus. (In excusis Πρωτεσίλαος). Initium : Χεῖται μὲν οὐκ ἐν τροίᾳ ὁ πρωτεσίλεως.

85. Νέστωρ. Nestor. Initium : Πρεσβύτατον μὲν τοῖνον τοῦ ἐλληνικοῦ φησιν ἐλθεῖν ἐς τροίαν.

Eodem averso. Ἀντίλοχος. Antilochus. Initium : Γενέσθαι δὲ αὐτῷ καὶ παῖδα.

87. averso. Διομήδης χ' σθένης. Diomedes et Sthenelus. Initium : Διομήδης καὶ σθένης ἠλικίας μὲν ταυτὸν εἶχον.

89. φιλοκτῆτης. Philoctetes. Initium: φιλοκτῆτης δ' ὁ πρίαντος ἐπράτευσε μὲν ὄψ' ἐ τῶν τρωϊκῶν.

91. Αγαμέμνων καὶ μενέλαος. Agamemnon et Menelaus. Initium: Αγαμέμνονα δὲ καὶ μενέλαον (in excusis Μενέλεων) οὔτε τὸ εἶδος ὁμοίως γενέσθαι φησίν.

Eodem averso. Ἰδομενεύς. Idomeneus. Initium: Κρήτη (in excusis Κρήτα) ἰδομενεά ὁ φρωτεσίλεως οὐκ οἶδεν ἐν ἰλίῳ.

92. Αἴας ὁ λοκρός. Ajax Locrensis. Initium: Αἴαντα δὲ τὸν λοκρὸν τὰ μὲν πολέμια (in excusis πολεμικά) φησι.

93. Χείρων. Chiron: Initium: Χείρωνα δὲ τὸν ἐν πηλῷ γενέσθαι μὲν φασιν ἀνθρώπων ὁμοιον.

Eodem averso. Post Chironem occurrit hæc Constantini Lascaris rubris litteris Annotatio:

Ε' πεταὶ καὶ τὰ τοῦ παλαμήδους ᾧ δὲ ἀπαγγέλλει.

Id est:

Sequitur: Et Palamedis res ita refert.

Quæ quidem Græca verba initium Palamedis indicant, ac fol. 94. averso leguntur.

94. Fragmentum ab his incipiens verbis: ἀκούσαντα ὡς πέπνυται, atque in hæc desinens: οὔτε εἰς τὴν βουλήν ἐφοῖτα:— Quod idem Lascaris, adscripto ad oram vocabulo περιεσδόν, id est supervacuum, excludit.

Eodem averso. Παλαμήδης. Palamedes. Initium: Καὶ τὰ τοῦ παλαμήδους ᾧ δὲ ἀπαγγέλλει.

95. Inferiori margine extat Fragmentum eodem censorio vocabulo περιεσδόν notatum, quod ita incipit: ἐρομένου δὲ αὐτὸν ποτε ὀδυσσεύς; sic verò desinit: οὔτω καὶ πανούργους τέχνας.

99. averso. Οδυσσεύς. Ulysses. Initium: Τὰ δὲ ὀδυσσεύς οὔτωσι φράζει.

100. averso. Αἴας ὁ τελαμώνιος. Ajax Telamonius. Initium: Αἴαντα δὲ τὸν τελαμώνιος ἐνάλοισι οἱ ἀχαιοὶ μέγαν.

102. averso. Τεύκρος. Teucer. Initium: Τὸν δὲ τεύκρον νέον μὲν ἦρῶν.

Περὶ ἕκτορος. De Hectore. (In excusis Ε' κτωρ). Initium: Επαιῶν τοίνυ τὸν ἕκτορα ὁ φρωτεσίλεως.

103. averso. Αἰνείας. Æneas. Initium: Αἰνείαν δὲ μάχεσθαι μὲν τούτου ἦτιον.

104. Σαρπηδῶν γλαῦκος καὶ πάνδαρος. Sarpedon, Glaucus et Pandarus. (In excusis Σαρπηδῶν tantum). Initium: Σαρπηδόνα δὲ λυκία μὲν ἦνεγκε.

Eodem averso. Ἀλέξανδρος. Alexander. Initium: Ἀκουε καὶ τὰ ἀλεξάνδρου τοῦ πάριδος.

105. Ελενος δειφόβος καὶ πολυδάμας. Helenus, Deiphobus et Polydamas. Initium: Ελενος δὲ καὶ δειφόβος καὶ πολυδάμας.

Eodem averso. Εὐφρόβος. Euphorbus. Initium: Περὶ δὲ Εὐφρόβου τοῦ πάνθου.

108. Ἀχιλλεύς. Achilles. Initium: Μὴ δέδιθι τὸν ἀχιλλέα ᾧ ξένε.

115. averso. Νεοπτόλεμος. Neoptolemus. Initium: Τὸν νεοπτόλεμον δὲ ᾧ ἀμπελουργέ. Finis: δᾶ γὰρ φροσσημισμένους τε καὶ θύσαντας.

Heroicus hic Sermo parte sui plus dimidiâ in fine deficit; postrema enim ejus verba legas in Philostratorum Editione Morelliana, pag. 722. versu 7. et Oleariana, pag. 747. versu 2. Quamobrem foliorum ferè sex vacantium Appendix defectui olim supplendo ab Exscriptore consultò relicta.

Utramque porrò Editionem in excutendis conferendisque his tum Iconibus, tum Heroicis adhibuimus, præsertim quæ, Gottfrido Oleario accurante, prodiit Lipsiæ anno MDCCIX. omnium luculentissima.

Jam verò de supervacuis Fragmentis à Constantino Lascari censoriâ voculâ περιεσδόν castigatis, etsi nullas eorum proprias sedes is ostendit; tamen omnes fors fortuna mihi dedit invenire, præterquam posteriorum duorum, quæ foliis 94 et 95. legere est. Hæc verò, nisi ad heroicam Palamedis narrationem referas, quò referenda sint, omnino me nescire profiteor.

126. Interposito foliorum ferè 6. inanium intervallo, Δίανος, τοῦ χρυσοστόμου περὶ βασιλείας φρὸς βεαυσεσιανὸν τὸν αὐτοκράτορα λόγος 2. Dionis Chrysostomi de Regno ad Vespasianum Imperatorem Oratio I.ª Incipit: φασί ποτε ἀλεξάνδρω τῷ βασιλεῖ τὸν αὐλητὴν πημάθειον τὸ φρῶτον ἐπιδεικνύμενον. Desinit: ἕως ἂν τυγχάνης βασιλεύων:—

136. Τοῦ αὐτοῦ περὶ βασιλείας λόγος δεύτερος. Ejusdem de Regno Oratio Secunda. Incipit: Λέγεται ποτε ἀλεξάνδρον τῷ πατρὶ φιλιππῶ μειράκιον ὄντα. Maximam sui partem mutila, in hæc verba deficit: ὅτι βούλονται περὶ ἡμῶν λέγειν; οὐ πάντως, quæ in Editione Dionis Morelliana legas pag. 21. versib. 2. et 3. ubi pro βούλονται excusum βούλονται.

CI.

Bombycinus in quarto, foliorum numero 189. chartâ rudi, flaccidâ, valde fuscâ; litteris ut plurimum inæqualibus, informibus, implexis, ac præ senio aliquantum de-

coloribus; Dictionum compendiis frequens, adeoque lectu maximè operosus. Quid maioris vitium, quo ferè totus infectus est? Quid blattarum improbitas, quarum bene multis vulneribus mederi librarius Glutinator studuit, linteâ chartâ exterioribus, pelucidâ vesicâ membranulâ interioribus, ut moris est, appositâ. Accedit utroque Malo duplex aliud pejus, nempe Foliorum perturbatio et defectus. Jam verò Liber triplici, ut apparet, manu Sæculo XIII. exeunte descriptus. Eo continentur *Choricii Sophistæ Gazæi* Orationes, seu Declamationes variæ,

maximam partem ineditæ, in quibus *Patrocli ad Achillem Oratio*, auctore *Libanio*, jam excusa; tum ejusdem *Choricii* Dialexes plurimæ iis intermixtæ, quarum nulla typos adhuc imbuunt; tum denique *Photii* Epistola, seu potius Caput ejus Bibliothecæ CLX. de eodem *Choricio*. Quæ singula ordine suo quàm subtilissimè diligentissimèque recensenda suscipimus.

Fol. 1. Omni prorsus Inscriptio prætermittens, occurrit Operum hoc Volumine contentorum Index hujusmodi, cui è regione apposita est à nobis Latina Interpretatio,

- α Εγκώμιον εἰς μαρκιανὸν ἐπίσκοπον γάζης καὶ ἐκφρασις τοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος σεργίου:
- β Εγκώμιον εἰς μαρκιανὸν ἐπίσκοπον γάζης· ἐν ᾧ καὶ ἐκφρασις τοῦ ἁγίου μάρτυρος στεφάνου:
- γ Εγκώμιον εἰς ἀράπιον δοῦκα καὶ στέφανον ἀρχοντα:
- δ Εγκώμιον εἰς σοῦμμον ἐνδοξότατον στρατηλάτην:
- ε Επθαλάμιος εἰς ζαχαρίαν ἕνα τῶν αὐτοῦ φοιτητῶν:
- ς Επθαλάμιος εἰς θεοκόπιον καὶ ἰωάννην καὶ ἡλίαν φοιτητὰς ὄντας αὐτοῦ:
- ζ Επιτάφιος ἐπὶ μαρίᾳ μητρὶ μαρκιανοῦ γάζης ἐπισκόπου:
- η Επιτάφιος ἐπὶ θεοκοπίῳ σοφιστῇ:
- θ Πολυδάμας:
- ι Πρίαμος:
- ια Εἰς τὰ τοῦ βασιλέως ἰουστινιανοῦ βρουμάλια:
- ιβ Λυδία:
- ιγ Μιλτιάδης:
- ιδ Αειθεὺς νέος:
- ιε Φιλάργυρος:
- ισ Τυραννοκτόνος:
- ιζ Σπαρτιάτης:
- ιη Πάτροκλος:
- ιβ Αειθεὺς:
- κ Περί τῶν μίμων:
- κα Παυδακτόνος:
- κβ Φωτίου πατριάρχου ἐπιτολή πρὸς σέργιον μητροπολίτην νικομηδείας:

- I. *Laudatio Marciani Episcopi Gazæi, et Descriptio Templi Sancti Martyris Sergii.*
- II. *Laudatio Marciani Episcopi Gazæi, in qua etiam Descriptio Templi S. Martyris Stephani.*
- III. *Laudatio Aratii Duca, et Stephani Archontis.*
- IV. *Laudatio Summi, gloriosissimi Ducis.*
- V. *Oratio Nuptialis in Zachariam, unum ex ipsius Discipulis.*
- VI. *Oratio Nuptialis in Procopium, Joannem et Eliam, ipsius Discipulos.*
- VII. *Oratio Funebri in Mariam matrem Marciani Episcopi Gazæi.*
- VIII. *Oratio Funebri in Procopium Sophiam.*
- IX. *Polydamas.* (stam.)
- X. *Priamus.*
- XI. *In Justiniani Imperatoris Brumalia.*
- XII. *Lydia.*
- XIII. *Miltiades.*
- XIV. *Fortis Juvenis.*
- XV. *Avarus.*
- XVI. *Tyrannicida.*
- XVII. *Spartiates.*
- XVIII. *Patroclus.*
- XIX. *Fortis.*
- XX. *De Mimis.*
- XXI. *Filiæ Interfector.*
- XXII. *Photii Patriarchæ Epistola ad Sergium Nicomedia Metropolitanam.*

Habes verum ac germanum ordinem, quo Scripta hoc Volumine contenta decurrere oporteret; eum tamen, quippe librarii Concinnatoris incuriâ identidem mirè turbatum perversumque omnino sequi non licuit.

Contra verò præter eas Orationes, sive Declamationes, quas modò descriptus In-

dex repræsentat, Dialexes, sive Dissertationes multiplicis argumenti, iis passim intersertas, quàm accuratissimè recensendas curavimus. Sed antequam ultra progrediamur, hoc admonere visum est, in imo hujus 1. folii adversi margine Annotationem legi eadem Italâ manu, atque illi penè similem, si numerum Anni excludas, quæ in

fronte folii 3. Codicis LXXXVII. occurrit, videlicet:

Viste per mi Ibn' badell. M.

Eodem fol. 1. Η Διάλεξις, μείζω θεασυνομένη τῶν εἰωθῶτων εἰς χαρὸν θηράται τῶν ἀκροουμένων τὴν εὐνοίαν: · Dialexis, Solito incitator, opportunè captat Auditorum benevolentiam. Incipit: Ἐπειδὴ καὶ παίζειν τί δίδωσιν ὁ χαρὸς. Desinit: εἰ λόγων ὑμᾶς ἐσιάσω τοιούτων οἶων ἀεὶ φιλεῖτε μεταλαμβάνειν: -

Eodem averso. Εγκώμιον εἰς μαρκιανὸν ἐπίσκοπον γάζης ἐν ᾧ καὶ ἐκφρασις ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος σεργίου· ὁ λόγος ὅσα δίδωσι ὁ χαρὸς ἀνυμνήσας τὸν ἱερέα· ᾧ τῶν ὑπογράψει τὰ τέμενος + Laudatio Marciani Episcopi Gazæi, in quâ etiam Descriptio Templi S. Martyris Sergii. Oratio, postquam Sacerdotem, quantum præbet occasio, laudavit, procedens Templum describet. Ipsa autem Oratio incipit: Ὅση μὲν ἐφοίτησεν εὐχέλεια πανταχοῦ καταπλήθισσα τῶ τεμένει τὰς ἀκοάς; desinit verò: καὶ δεομένοις ἀκροᾶσθαι τῶν λόγων εὐπειθέστερος γένοιο: +

13. averso. + ἡ Διάλεξις ὅτι χρὴ κατὰ δύναμιν ἕκαστον τοὺς εὐεργέτας ἀμειβεσθαι: - Dialexis, Quod oporteat pro cuiusque facultate Benefactores remunerari. Incipit: Πολυτελή δὲ ἀρετὴ καὶ γέμοντα φιλοτιμίας τέμενη. Desinit: οὐ γὰρ εἰ μὴ πάντα τις δύναται λέγειν, δίκαιός ἐστι σιγᾶν· ὅσα δύναται λέγειν: + + +

14. Εγκώμιον εἰς μαρκιανὸν ἐπίσκοπον γάζης ἐν ᾧ καὶ ἐκφρασις ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος σεργίου: Ὁ λόγος διπλῆν ἔχων ὑπόθεσιν· ἀρετὴν ἱερέως καὶ τεμένους εὐωρέπειαν ἑκατέρω δίκαιως μερίζεται: - Laudatio Marciani Episcopi Gazæi, in quâ etiam Descriptio Templi S. Martyris Stephani. Oratio duplex argumentum habens, virtutem Sacerdotis, Templique ornatum justè partitur. Ipsa Oratio incipit: Μικροῦ μὲν ἀπ᾿ αἰῶνος ἑπὶ τὴν ὀξύτητα σου τῶν ἔργων ἀθρόως πάντα δημιουργοῦντος; desinit: ἀποπὸν εἶναι νομιζῶν ἐν ἑορτῇ ποιουμένου τὴν ἐπίδειξιν μέτρον ἑορτῆς ὑπερβαίνειν: -

26. averso. + Εἰς ἀράπον δοῦκα καὶ στέφανον ἀρχοντα: -

+ ἡ διάλεξις. νῦν παρῶτον ἀρχικὸν πολυήσοισα θέατρον; τὴν ἀγίαν ἀποδίδωσι τῆς παρρησίας: +

In Aratum Ducam, et Stephanum Archontem (sive Principem).

Dialexis, Nunc primùm principale Theatrum aggredi ausa, causam audaciæ refert. Post hanc Argumenti Summam ipsa Dialexis incipit: Ἰδωρίωνα λόγος τὸν ἀυλιτὴν τὸν ἀδελφὸν ἐπιτρέφαντος οἱ οἷς (lege οἷοις) θύματων ἐπαυτῇ (leg. ἐπαυτεῖ) ἀλεξάνδρου. Desinit:

Ὅτι τῆς ἐμῆς ἀνατίθημι τέχνης μίαν ἀμφοτέροις εἰκόνα: + +

27. Ὁ λόγος οἶδὲ μὲν ἐπεισάκτου κόσμου μὴ δεομένοις, οὓς ἐπαινέσων παρήλθεν. ἦκει δὲ τὴν τοῦ λέγοντος ἐμφαίνων παρρησίαν ὅση δύναμις ἀμειβομένη τοὺς εὐεργέτας: - Oratio novit quidem ornatu peregrino non indigere, quos laudatura prodiit, Imitatur verò dicentis ostendens voluntatem Benefactores pro viribus remunerandi. Præmissâ verò hac Argumenti Summâ, incipit Oratio: Εἰδὲ μὲν ἐτέροις τῶν ἀρχῶν ἤδη λαχόντων ὑπόθεσιν μου γενέσθαι τοῖς λόγοις. Desinit: καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἀεὶ τῆς ὑμετέρας σωμαυξέσθαι τύχαις: -

Continuò subjicitur in Orationis absolutæ fidem ipse, qui præfixus est Orationi, Titulus:

+ Εἰς ἀράπον δοῦκα καὶ στέφανον ἀρχοντα: +

Quas hactenus recensuimus cum Dialexibus Orationes, eæ Choricæ Sophistæ planè sunt, quemadmodum infra probare conabimur.

39. Εγκώμιον ἐν τοῦ παρρησιάρχου εἰς σοῦμμον ἐνδοξότατον φρασιλάτην: ὁ λόγος βραχὺς μὲν ἐστὶ καὶ ἄλλως ἐστὶ δὲ δόξει βραχυτέρος εἰ τις αὐτὸν παραβάλλει τῶ φρασιγῶ· οὐ μὴν ἀπεικὸς παρρησιάζεται τῇ τῶν φροτισεφαιμένων εὐνοίᾳ θαυράων: + Laudatio extemporalis Summi, gloriosissimi Ducis. Oratio brevis quidem est, et sine causâ; opinione verò brevior, si quis eum Duci comparet; non tamen indecenter audet, adhortantium favore confisa.

Post hujusmodi Præfatiunculam incipit Oratio: Αποπὸν μὲν ἴσως ἐγγήρημα δόξει καὶ θράσους μετῶν. Desinit: οὐ γὰρ δ᾿ αἶται μήκος εὐφημίας ὁ φρασιγὸς μεγάλα ποιῆν εἰωθός: -

Orationem hanc Choricæ Sophistæ nomine inscriptam primus, quod sciam, Fabricius Biblioth. Græcæ Vol. VIII. pag. 863. et seqq. Guilelmo de Hertage Hamburgensi interprete, Græcè et Latinè publicavit; omissâ tamen ejusdem Orationis Præfatiunculâ, quam proximè retulimus.

45. averso. ·· ἡ Διάλεξις ἐπιθαλάμιος εἰς ζαχαρίαν ἕνα τὸν αὐτοῦ φοιτητῶν ὄντα: +

·· ἡ Διάλεξις μῆκος ἀποσπρέφεται λόγου τῶ νυμφίῳ χαριζομένη καὶ μιμουμένη τῶν τελομένων τὴν ἡδονὴν ἀερετέοις ἀπὸ διηγήμασιν: -

Dialexis Nuptialis in Zachariam, unum ex ipsius Discipulis.

Dialexis longitudinem Orationis aversatur, Sponso gratificans; et Adolescentium imitata voluptatem, venustissimis narrationibus floret.

Præ-

Præmisso tali Argumento, ipsa Dialectis incipit: ΑΜ' εἰ τὸ λεγόμενον κατόπιν ὑμᾶς ἐγαί-
ρομεν ἑορτῆς, οἷδεν ὁ ποιητῆς καὶ ἄριστον ἄνδρα
λοῖσθον ἀγοντα. Desinit: καὶ τῇ μητρὶ δῖνῃ
ταί τὴν εὐτοχὸν ἀφῆσιν :-

48. averso. Επιθαλάμιος εἰς φοροκόπιον καὶ
ἰωάννην καὶ ἡλίαν φοιτητὰς ὄντας αὐτοῦ. πειρᾶ-
ται μὲν ὅση δύναμις κτίσαι τὸ χρέος· συνάγει
δὲ πρὸς μίαν εἰκότως ὑπόθεσιν· ἢ εἰς ἓνα χερσὸν
σύνηψε γάμοις ἢ τύχη· + Oratio Nuptialis in
Procopium, Joannem et Eliam, ipsius Di-
scipulos. Debitum quidem, (sive *munus*)
exequi pro virili conatur; in unum verò
argumentum rectè colligit; atque uno tem-
pore Nuptias Fortuna copulavit.

Post id Argumentum incipit Oratio: Η"-
μελλον ἄρα τῶν γάμων ἐπίσημον καὶ τὸν ἀμοι-
ρον ἐπι πατρός, εἰς εὐφημίαν κινεῖν καὶ λαχεῖν
ἐπαινετήν ἀγαμὸν ῥήτορα. Desinit: φύναί τε παῖ-
δας ἡμῖν καὶ τραφῆναι· καὶ πρὸς ἥβην ἐλθεῖν καὶ
πρὸς ἄνδρας ἐκείνην καὶ τοιαύτας, εὐτυχῆσαι
γυνῆσιν· +

Uttramque Orationem Nuptialem modò
memorata esse ejusdem esse *Choricii* consta-
bit in extremâ hujus Codicis Recensione.

55. Επιτάφιος ἐπὶ μαρίᾳ μητρὶ μαρκιανοῦ γά-
ζης ἐπισκόπου: καὶ ἀναστασίου ἐλευθερουπόλεως
ἐπισκόπου :- Oratio Funeris in Mariam ma-
trem Marciani Episcopi Gazæi, et Anasta-
sii Eleutheropolitani Episcopi. Incipit: Οἱ
μὲν πολλοὶ τῶν εὐθότων, τοιαύτας μελετᾶν ὑπο-
θέσεις· ἐλεείνους ἀΐδουσι λόγους. Desinit: σεμνὸν ἔ-
βης βίον τέκνων κατέλειπε τέκνα· ἢ τούτων παι-
δία :- :-

Hæc Oratio sub *Choricii Sophista* nomi-
ne, tanquam inedita, recensetur in Cata-
logo MSS. Græcorum Regiæ *Parisiensis* Bi-
bliothecæ *Cod. MMXMLXVII*.

60. Επιτάφιος ἐπὶ φοροκοπίῳ σοφιστῇ. Ο λό-
γος ἀχθεταί μὲν εἰς ἀνάγκην τοιαύτης ἐλθὼν ὑπο-
θέσεως. πῶς δὲ τὴν ὅσιαν τοῦ τεθνεώτος μοί (in
excusis ἐμοί) παιδευτοῦ ταύτην αὐτῷ κατὰ δύ-
ναμιν ἀποδιδὸς ἀμοιβήν :- Oratio Funeris in
Procopium Sophistam. Dolet quidem Ora-
tio in talis argumenti necessitatem deve-
nisse; honorat verò defuncti mihi Præce-
ptoris sanctitatem, hanc illi pro viribus re-
ferens gratiam. Post id Argumentum Ora-
tio incipit: Ἰσως μὲν ἄλογόν τι δόξω ποιεῖν. De-
sinit: καὶ πλέον τι τῶν ἄλλων εἰσαγαγεῖν τὸν
πλείονος παρά σοι τυχόντα φιλοσοφίας :-

Ab hac scilicet Oratione ducit initium
summa foliorum perturbatio, quâ MS. Co-
dex laborat, nempe à fol. 64. averso; ita ut
hinc ad 122. *adversum* trajiciendum sit. Ibi

interjectâ 57. foliorum regione variis Ora-
tionibus frequenti, eadem pergit Oratio,
aliisque foliis quinque decursis, tandem
126.° averso finem, seu portum nacta, con-
sistit Lectoremque longâ oculorum pere-
grinatione defessum reficit.

Eam pariter Fabricius in *Biblioth. Græcæ*
Vol. VIII. pag. 841. et seqq. à Joanne Chri-
stiano Wolfio Latinè versam, primus bi-
linguem edidit. Priora excusæ verba eadem
ac Mstæ, nisi quòd in illâ Orationis Argu-
mentum et Initium indistincta et confusa
prodierint, in hac secùs, ut par est, se ha-
beant.

Ad hæc ecce tibi *Cantherius in porta*. Li-
brarium, vel Interpretem, vel Editorem,
quisquis fuit, in ipso Argumenti limine of-
fendentem mireris; adest quippe Verbum
Græcum à re, Latina Interpretatio à Græ-
co prorsus aliena. Etenim pro ἀχθεταί, ut
habet Mstus Liber, quod sonat *agrè fert,*
dolet, indignatur, excusum est εὐχεται, quod
optat, vovet, interdum etiam *jactat,* sive
gloriatur significat; id autem Latino ver-
bo *dolet* exprimitur. In quo sanè bis pec-
catum animadvertas: primùm, quòd indu-
cta sit Vox ab argumento planè abhorrens;
deinde quòd Interpretatio ab ipsius Vocis
intellectu multùm absona, licet rei conve-
niens, accesserit: unde saltem colligas, vul-
gari sermone tritum illud *Rectum ab erro-*
re in re præsentī contigisse.

71. averso. Οπὶ πλάσματα λόγων ἐρωτικῶν
οὐδὲν λυμαινεται πρὸς ἄλλας μελετας ἄλλην
ἐχρῆσαι ὑπόθεσιν :- Quod Orationum ama-
toriarum figmenta nihil aliis Declamatio-
nibus argumentum aliud habentibus no-
ceant. Initium: Απόλλωνα τὸν λητούς ἐρωτικὸς
γὰρ ὁ θεὸς καὶ τοξότης εἶδόν που εὐχραφῆ φέ-
ροντα λύραν. Finis: μή ποτε χεῖρους δεῖξωμεν
εἶναι τοῦ αὐλητοῦ :-

72. Η' διάλεξις εἰς τὸ μὴ δεῖν ἀτελῆ κατα-
λεῖψαι τὸν λόγον + Dialectis, Quod non oportet
Orationem Imperfectam relinqui. In-
cipit: Τὰ χεῖματα οἱ ὀφείλοντες εἰ τῆς κυ-
ρίας ἡκούσης τὸ χρέος ἅπαν μὴ καταβάλοιεν,
οὔτι που οἴονται. Desinit: τυχεῖν ἀξιοῖ δω-
ρεᾶς.

Deinde, præmissâ hujusmodi Inscriptio-
ne: ἐτέρου πινὸς ἀντιλέγοντος· μελετῶμεν τὸν αἰ-
τιοῦντα τὴν δωρεάν: hoc est: *Alio quodam con-*
tradicante, declamamus pro postulante Præ-
mium, subit *Theoria,* sequentis nempe De-
clamationis, quæ *Theoria* incipit: Οὐ λεί-
πουσιν ἄρα τοῖς φιλονεικεῖν βουλομένοις ἐρείδος ἀ-
φορ-

φορμά. Desinit verò: οὕτω πατέρα λυπεῖ ὅσον ἐ-
φέλικεσθαι πρὸς ἰδίαν σφραγὴν:-

Eodem averso. Omissâ Inscriptione, se-
quitur ipsa *Tyrannicide pro Tyranno caso*
premium postulantis Declamatio, cujus ini-
tium: Απειλήφεν εὖ ποιῶσα βεβαίαν ἢ πόλις ἐ-
λευθερίαν; finis non invenitur.

74. averso. Οπὶ χρῆ τὸν παλιόντας ἐπιχει-
ρεῖν τὰ τῶν μελετωμένων ἢ μιμῆσθαι:- Quod
oporteat, ut adhuc viventes contendat eor-
um, pro quibus declamant, mores imi-
tari. Initium: Ἡ δὴ που καὶ χρῆτων ἐν διονύσου
γεγόνατε θεατὰ; finis latet.

75. averso. Ἡ Διάλεξις. εἰς τὸ δευτέρας τῶν
λόγων δεηθῆναι συνόδους + *Dialexis* ad peten-
dos secundos *Orationum Coetus*, (sive *Con-*
ciones). Incipit: Ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ ὁδοίπορος ὁδοῦ
μῆκος βαδίζων τῆδε κακῆϊσε περιφέρει τὰ βλέμ-
ματα. Desinit: τὸν φρεσβύτην δὲ ἀπαιτεῖν ὅλον
ἐν ἡμέρα μία τὸ σάδιον διαύσαι:-

Statim sine Titulo, Declamationis pro-
ximè sequentis Argumentum, ita incipiens:
Πᾶδα φιλάργυρός τις εὖπορος ἔχων κόρην εβού-
λετο συνάψαι πρὸς γάμον αὐτῶ; atque in hac
desinens verba: ἀξιῶ τὴν ἐρωμένην λαβεῖν.

76. His præfixis verbis: ἀντιλέγοντος τοῦ πα-
τρὸς μελετῶμεν τὸν φιλάργυρον + hoc est: *Con-*
tradiciente Patre, pro Avaro declamamus, suc-
cedit *Theoria* ejusdem sequentis Declama-
tionis, quæ quidem *Theoria* incipit: Καὶ
τὸν ἐν τῇ μελέτῃ φρεσβύτην ἔρωσ κατείληφεν;
desinit: ἀλλὰ τὴν μίμησιν ἑκατέρα ποιότητος,
ἐν τῆς τέχνης παραλαβῶν: +

Eodem averso. Prætermissâ Inscriptione,
præfixoque iterum, quod modò retulimus,
Argumento Πᾶδα φιλάργυρός τις, &c. ac re-
petitis superioribus verbis ἀντιλέγοντος τοῦ
πατρὸς, sic tandem *Avari* Declamatio exor-
ditur: Ἡλπίζον μὲν ἀριτεύσαντος τοῦ νεανίσκου
καὶ πρὸς μείζονα νῦν ἀναβάντος ἀξίαν καὶ πλείονα
φοῖχα τὴν εὐποροῦσαν ἀπαιτῆσαι πάρθενον.

81. Sine Titulo, Declamationis proximè
sequentis Argumentum, idem scilicet quod
modò memoratum, Πᾶδα φιλάργυρός τις, &c.
Præmissis deinde hisce verbis: ἀντιλέγοντος
τοῦ πατρὸς μελετῶμεν τὸν νέον:- id est: *Con-*
tradiciente Patre, pro Juvene declamamus, ex-
cipit *Theoria*, cujus initium: Δέχονται καὶ
πᾶδας ἀμφισβητοῦντας γονεῦσιν; finis: ἡλικία
γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος ἐτέρπειν τὴν ἡλι-
κία:-

Eodem averso. Expers Tituli ipsa De-
clamatio, *Fortis* videlicet *Juvenis amatam*
Virginem premii loco postulantis, Avaro Pa-
tre contradicente, ita incipit: Ἡδὲ μὲν πρὸ

τοῦ πολέμου τὸν φύσαντα τὴν ἐρωμένην ἐμοὶ συ-
νάψαι πρὸς γάμον.

90. averso. Ψήφισμα μιλιάρδου:- *Decretum*
Miltiadis. Incipit: Οὕτω τοῖς κήρυξι τοῖς βα-
σιλέως ἀπεκρινάμην, εἰς ταῦτα κατέτερα δαρῆιον
τοὺς περὶ τῆς δουλείας ἦκοντας ἀνελών. Desinit:
οὗτος ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος ὅθεν γένητο τοίνυν ἢ δι-
χασίαν ἡμᾶς θέσθαι ψήφον, ἢ παρενομοῦντας μι-
λιάρδου μὴ δεηθῆναι:

96. + ἡ διάλεξις σκοπὸν πηθεμένη (sic legen-
dum videtur) πρὸς μείζονα τοὺς νέους ἐγείρει
απουδῆν· δείκνυσιν ὡς ἀνευ πικροτέρας μελέτης ἐ-
πισφαλῆς αἱ τέχναι τοῖς μεποῦσιν:- *Dialexis*
scopum proponens, Juvenes ad majus stu-
dium incitat; ostendit verò quàm sine dif-
ficiliori meditatione periculosæ sint Artes
eas aggredientibus. Incipit: Λέγει που ὁ ποι-
μὴν ὁ ἀσπράγος οὐχί τε ὑπῆρχε ποιμὴν· ἀλλ'
ὅτε ποιητῆς. Desinit: ὁμῶς ὑπευνοίας παρήνευ
ποιεῖν· ἄσπερ σκῆνος ἐποίει:-:-

Eodem averso. Ἡ διάλεξις ἐν μέσῳ τεταγμέ-
νη τοῦ λόγου δευτέρας δεηθέντος συνόδου πρὸσφο-
ρον εαυτῇ δείκνυσιν ταύτην οὔσαν τὴν τάξιν:-:-
Dialexis collocata in medio Orationis se-
cundam Concionem postulantis, talem or-
dinem sibi conducibilem esse demonstrat.
Incipit: Τὸν ἰθακῆσιον ὄμηρος εἶπε τὸν ἀνθρωπον ἐ-
λέησας τῆς κατὰ θάλασσαν πλάνης. Hujus ve-
rò Finis, multis aliis interjectis, quærendus
est *fol.* nempe 112, ubi sic habet: βραχὺς
γὰρ αἰὶ ὁ χαμρὸς οὐκ ἐνέδωκε συγκαλλέσαι τοὺς
εἰθότους τῶν λόγων ὀφιοποιούς:-

97. Sine Titulo, præmissâ Argumenti po-
steriori parte (anterior enim occurrit infra
fol. 112.) præfixoque hujusmodi Lemmate:
μελετῶμεν τοὺς λύδους: hoc est, *De-*
clamamus pro Lydis, incipit *Lydorum* Decla-
matio: Οὐτε φῶτον ἡμῖν ὃ κῦρε φοτῆσας ἀγ-
γελος ἐμήνυσεν ἠκεῖν. Desinit: σοφία δὲ τούτους
καὶ ῥώμης περιῆλθεν ὁ κῦρος:-

102. Διάλεξις τῆς ἑναγχοῦς εἰρημένης εὐμήλω
παραβαλλούσης τὸν λέγοντα καὶ δόξαν ἐντεῦ-
θεν αὐτῶ φερούσης. ὑπεροφίας εὐθύνας ἠκεῖν ὑφί-
ξουσα + *Dialexis (Declamationis)* nuper ha-
bita, quæ dicentem Eumelo comparabat,
atque inde gloriam illi afferebat, Superbiæ
datura poenas, accedit. Initium: Ἀ'ρα ὑμῖν ὃ
φιλότης οὕτω δεκῶ τις ἀνήκοος εἶναι. Finis: οὐ-
δαμῶς ἀν' ἐτέρῳ γε ὄνειδος ἢ χολαμότης ὑπάρ-
χει:-

Eod. averso. Alia sive *Dialexis*, sive Ora-
tio, præfixo Lemmate: Ἀπὸ τῆς παρούσης ὡ-
ρας λαβοῦσα τὴν ἀφορμὴν πρὸσφόροις αὐτῇ διη-
γήμασι καλλωπίζεται + Ex præsentem-
pore opportunitatem nacta, eadem aptis
narra-

narrationibus exornatur. Hæc verò ita incipit: ΑΛΛ' ἐπεὶ κατ' ὀλίγον ὁ χρόνος περιεφρόμενος ἤκεν ἡμῖν εἰς τὴν ἐγκύκλιον εὐαχίαν; desinitque: τί γὰρ ἡδύ φησι διαλέξομαι μετὰ γε ἄδανιν καὶ ἀφροδίτην καὶ ῥόδα:—

103. averso. Interjecto versuum circiter X. spatio, Tituli expers initioque mutilum sequentis *Declamationis* vel *Argumentum*, vel *Theoria*, cujus hæc prima verba: καὶ ἤρκεσε τῷ μιλτιάδῃ πρὸς ἀπαλλαγὴν ὑποψίας ὁ μαρσαθάν; postrema: οὐ γὰρ ἐξαρκεῖ τοῖς μέγα φρονοῦσι τὸ μὴ δοκεῖν ἀμαρτάνειν:—

104. Intervacante spatio ferè pari, sine Inscriptioe, *Miltiadis Declamatio*, quæ incipit: Ἦν ἄρα καὶ τὸ λίαν εὐδοκμεῖν ἀφορμὴ τοῦ ἀράττειν κακῶς.

110. averso. Εἰς τὰ τοῦ βασιλέως ἰουστινιανοῦ βρουμάλια· ἐκ τοῦ προχείρου ἢ διάλεξις:— Οἶδε μὲν τὴν βασιλέως ἀρετὴν καὶ λόγον. . . . (obliterata hîc vox) διαλάμπουσα· ὑφ' ἡδονῆς δὲ κεκίνηται λέγειν ὅσα δίδωσιν ὁ χαιρός. + In Justiniani Imperatoris Brumalia extemporalis *Dialexis*. Novit quidem Imperatoris virtutem et sermonis. . . . perlucens; voluptate verò impellitur ad dicenda quæcunque præbet occasio. *Dialexis* incipit: Ἐπίπνεε πίνδαρος καὶ θεοῦ ὀκνοῦντας ὑμῆσαι τὰς τοῦ διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοπμίαις.

112. Omisso Titulo, *Lydorum Declamationis* supra fol. 97. *averso* recensitæ *Argumentum*. Incipit: Κύρος ὁ περσῶν βασιλεὺς. Desinit: καὶ τὴν ἄριστεραν αὐτοῖς ἀντιδιδόντι σκευὴν ἀπιλέγουσιν: μελετῶμεν τοὺς λυδοὺς.

Continuò sequitur ejusdem *Theoria*, cujus initium: Ἄποπὸν τις ὡς εἰκὸς ὑποπιέσει λυδοὺς ἀπιλέγειν; finis: ταῦτα λυδοῖς ἐχρήγησα δεομένοις πρὸς βασιλέα τῆς ἐκλόγων ἐπικουρίας:—

Eodem averso. Initium *Argumenti* ejusdem *Declamationis*, quod incipit: Κύρος ὁ περσῶν βασιλεὺς, &c. cujusque reliqua superius occurrunt, fol. 97. *averso*, ubi *Lydorum* incipit *Declamatio*.

119. *Διάλεξις* αἰσθημένη πῶν τῶν θεωρησίων μου διδασκάλων μεμφομένων μὴ παραβαλλοῦντα ταῖς δημοσίαις τῶν λόγων συνόδοις, δείκνυσιν ὡς ἐν γήρα καλὸν ἡσυχία + *Dialexis*, comperito divinos quosdam Magistros meos conqueri, quòd ad publicas *Orationum Concionas* non accedam, demonstrat quàm pulchrum sit otium in senectute. Incipit: Ἐπεισε καὶ πηλέα τὸ γῆρας ἡσυχίαν τε ἀγειν καὶ τῆς ἀπὸ τῶν πόνων παύσεσθαι φιλοπμίαις. Desinit: οὐ γὰρ ἀνιάσει τοῦτο τοὺς ποιητὰς· ἐπεὶ καὶ τῆς ἐκείνων αἰτίας καὶ τί, τὸν ἔρμην οὐ φθονήσομεν:—

Eodem averso. Omissâ prorsus *Inscriptioe*, subit brevis *Enarratio causæ*, cuj sequentem *Declamationem* pro *Priamo adversus Polydamantem* *Orator* susceperit, quæ quidem *Enarratio* sic se habet:

Τὸ προοίμιον αὐτῷ τῆς θεωρίας εἴρηται. τῶν ἀκρατῶν ἐν τοῖς ἐπιλόγοις τοῦ προλαβόντος λόγου· αἰτησάντων εἰς τὸ ἐναντίον εἰπεῖν καὶ βοησάντων ὁ γέρον βίαν μὴ πάθει:—

Hoc est:

Proœmium Theoriæ ab eodem dictum est.

Quum Auditores in præcedentis Oratio- nis Epilogo petiissent ut in contrariam partem diceret, conclamassentque; Senex non vim passus est (nempe fecit haud invitus).

Continenter excipit ejusdem *Declamationis* breve pariter *Argumentum*, cujus initium: Μετὰ τὴν ἔκτορος τελευταίην ἐρασίς: finis: ἀπιλέγοντος προίμιου μελετῶμεν τὸν προίμιον: Μοκ *Protheoria*, quæ nisi, avulso folio, sit mutila, ab his incipit: συνήλθουσα καὶ γὰρ μεθ' ὑμῶν τῷ πρῶστῳ καὶ δευτέρῳ ἡγήσαμην ἀχιλλεῦ δούναι τὴν κόρη; et in hæc desinit: ταῦτα ὑμῖν ἤκομεν ὑπὲρ τοῦ προίμιου, συνθεσικότες κατὰ τὴν ἀρῶν ἡμῖν γενομένην ὁμολογίαν:—

120. averso. Prætermisâ etiam *Inscriptioe*, post *Argumentum* proximè dictum Μετὰ τὴν ἔκτορος τελευταίην, &c. sequitur *Priami adversus Polydamantem* *Declamatio* ab his incipiens verbis: Εἰ μὲν κακοῦθως προσδουκία τοῦ γάμου τὸν ἀχιλλέα ψυχρωγῆς; desinens verò in hæc: καὶ ἀριχομένης τὸν πιθὸν, ὃν ἠνίκα παιδίον ἦν ἔκτωρ ἔφη προστεῖναι πολλάκις· ἵνα μὴ κλαυθμυρίζηται καὶ βοᾷ: quæ ob foliorum ordinem perturbatissimum invenias imò fol. 110. averso, ubi *Declamationis* finem ejus *Titulus Πρίαμος*, postremis verbis adscriptus, indicabit.

126. averso. ∴ Χορικίου σοφιστοῦ γάζης ἢ διάλεξις τῶν φοιτητῶν πολλάκις εἰπεῖν δεηθέντων τῆς μέγχι τοῦ παρόντος ἀναβολῆς διηγῆσεται τὴν ἀρίφασιν ∴ *Choricii Sophistæ Gazæi* *Dialexis*. *Quum Discipuli (eum)* ut sapius diceret, rogassent; protractæ ad hoc usque tempus cunctationis excusationem affert. Incipit: Ἐγώγε τὸ γόγου τοῦ λυδοῦ σφόδρα θαυμάζω καὶ πείθομαι εἶναι τῶν πάλαι καλῶς ἀρημένων. Desinit: οὕτω δὲ ἐπηγγειλάμην καὶ πρὸς ταῦτον θαρρῆν ἀποδύσεσθαι τὸν ἀγῶνα:—

127. Omisso Titulo, producitur iterum superius *Argumentum* Μετὰ τὴν ἔκτορος τελευταίην, &c. sequiturque hujusmodi *Lemma*:

Ἄν-

Ἀντιλέγοντος ᾠριάμου μελετῶμεν πολυδάμαντα:— Hoc est: *Contradicente Priamo, declamamus pro Polydamante.*

Statim succedit *Theoria*, cujus hæc prima verba: Ἐνὶ καὶ παρὰ βαρβάρους τέχνη τις τοῦ λέγειν; novissima: διὰ τε τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ γῆρας· καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς παισὶν ἀτυχίαν:—

128. Repetito proximè allato Argumento, ipsa *Polydamantis adversus Priamum Oratio* ita exorditur: Εἰ μὲν τὴν ἀχλλέως ἐπιθυμίαν κινῶν καὶ φυλάττων ὄγκον τῷ ἀράγματι χηματίζη φιλονεκῆν πατρὸς ἔργον ποιῆς.

138. averso. + ἡ διάλεξις τῶν νέων ἡμᾶς ἀξιούτων πυκνότερον παρελέγει, δείκνυσιν οὐκ ἀνόνητον οὔσαι τὴν μετρίαν τοῦ χρόνου διάτασιν. *Dialexis.* Quum Juvenes par esse existimassent, ut (*ad dicendum*) sæpius accederemus; ostendit non inutilem fore mediocrem temporis prorogationem. Incipit: Ἀλλ' ἐπὶ νῦν ὁ χαρὸς ἀνακωχὴ τέ ἐστι καὶ ἀτέλεια θεαμάτων δότε μοι ᾧ φιλότις. Desinit: πῶς ἂν ἡμέτεροι λόγροι πυκνῶς εἰσχυλῶντες τὰ θέατρα, τοῖς ἀκούουσιν ἐράσμιοι γένοιτο:—

139. averso. Ἡ διάλεξις τοῦ λόγου δευτέρας δευθέντος συνόδου ἀπολογία ὑπὲρ τοῦ μήκουσ πεποίηται + *Dialexis.* Quum secunda Orationis Concio postulata esset, de longitudine facta est Apologia. Incipit: Ἡ' που ἡμῖν ᾧ φιλότις ἀτοπόν π' καὶ γελοῖον, δοκῶ πεπονηθῆναι εἰ μακρολογίας ἔγκλημα φεύγων. Desinit: καὶ μοι ἐπέδωκε τοῦ λόγου τὸ λείπον εἰς ὑμᾶς ἀγαγῆν:—

140. Absque ullo Titulo, *Spartiate Oratio* proximè sequentis Argumentum. Incipit: Τῶν ἐν λακεδαίμονι θηλειῶν αἰχρῶν πικτομένων τὴν ὄψιν. Desinit: καὶ παραινῆ δέχεσθαι ᾠραξίτελης.

Subsequitur deinde hoc Lemma: Σπαρπάτου πινὸς ἀντιλέγοντος: μελετῶμεν τὸν σπαρπάτην. Hoc est: *Spartiate quodam contradicente, pro Spartiate declamamus.* Tum ejusdem Orationis *Theoria*, cujus initium: Τί χαθῶν ὁ λόγρος φασὶν ἐν σπάρτη τὴν ὑπόθεσιν ἐπλάσσει; finis: καὶ τῇ θεῷ ἀρύσφορον ὑπὲρ ἧς ἀγωνίζεται:—

Eodem averso. Interjacente vacuo XI. versuum spatio, expers Tituli *Spartiate* incipit Oratio: Εἰ καὶ μήπε σπαρπάταις ἐτυγχάνειν ἡ θεὸς ἀργισμένη, ἐν τεύθειν ἂν ἐκινῆτο δικαίως ὀρῶσα βουλευομένοις; desinit: Εἰ δέ σοι πόθος ᾠραξίας ἐστὶ σωνακίς, λάκαμαι ἀγαγέσθαι κοσμίαν τε ὁμοῦ (vel ὁμῶς) καὶ χαλόν:—

150. averso. Ἡ διάλεξις. Ὅτι τὸ μέτριο φρόνημα τὰς εὐφραγίας οὐκ ἐὰν διαλύσθαι. *Dialexis.* Quod mediocris prudentia prosperos eventus abire non sinat. Incipit: Τιμολέοντι

τῷ κορινθίῳ σιωπῶκει μὲν ἀρετῇ. Desinit: ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀπέδωκα τὴν ὑπόθεσιν ἣν μοι ὁ ἀρόλογρος ἐπιγγείλατο:—

151. Ὅτι λόγρος μηκυνομένου, τὸν παρόντα δὲ μεταξὺ ἀρόλορον ἐπιδείκνυσθαι: + Quod procrastinatâ Oratione; oporteat presentem Prologum interim proferri. Initium: Τὰς εὐτυχίας οἱ πέρταί ἦδιον αὐτοὺς λέγουσι μάλλον ἢ ἔλληνας ἐπιᾶσθαι. Finis: ἡ δὲ θέλγρι αὐτῶ· καὶ ἀναπαύοι τὸ φράτευμα: +

Ὁ λόγρος ὑπὲρ τῶν ἐν Διονύσου τὸν βίον ἐκονίζοντων: + Oratio de illis, qui in Bacchi (*Theatro*) mores imitantur (id est: *de Mimus, sive Histrionibus*).

Theoria. *Theoria* (ejusdem Orationis). Incipit: Οἱ συμμαχοῦντες ὑπόπτοις ἀράγμασι λόγροι. Desinit: οὕτω γυμνάσιον κελεύτω μοι τὴν ὑπόθεσιν:—

Eodem averso: + Ὁ λόγρος ὑπὲρ τῶν ἐν Διονύσου τὸν βίον ἐκονίζοντων: Oratio de illis, qui in Bacchi (*Theatro*) mores imitantur. Incipit: Μηδεὶς ὑμῶν ᾧ παρόντες ὄνειδος μοι νομίσει τὴν ὑπόθεσιν φέρειν. Desinit: καὶ τοῦτον ἐκτίσαι μοι τῆς συνηγορίας μισθὸν ἦν ὑπὲρ τῆς τέχνης ἐφορὸς ἐσθὶν εἰργασάμην:—

164. Ὅτι μόνῃ πέφυκεν ἀσυλὸς ἀρετῇ τῷ κεκτημένῳ:— ἡ διάλεξις:— Quod sola virtus (*eam*) possidenti à prædæ periculo tuta sit. *Dialexis.* Incipit: Ἀλλ' εἰ καὶ συμνὸς ἦκεν εἰς φεμακίαν ὁ ἰθακήσιος, ἐκείνος ἦν ὁ πολὺμυτες ὁ ὀμήρου. Desinit: καὶ ὑμεῖς ἐκείνη συνάδετε ὡς ἀρετῇ καὶ θαυοῦσι λάμπει:—

Eodem averso :: Ἡ διάλεξις:— Ὅτι δὲ τὸν παριόντα τοῦ μελετωμένου τὸ ἦθος διὰ παντὸς φυλάσσει τοῦ λόγου:— *Dialexis.* Quod oporteat prodeuntem ad orandum, ejus pro quo declamat, mores per totam orationem observare. Incipit: Ἀλέξανδρον τὸν τοῦ φιλιῶπου μαιράκιον φιλιῶπου γὰρ ἦν, εἰς τοῦ διὸς δοκεῖν ἐβούλετο εἶναι. Desinit: οἷά τε εὐάγωγον οὔσαι καὶ ραδιῶς ὅποιαν βούλοιο σφερομένην:—

165. Sine Titulo, Argumentum Orationis *Patris interfectoris Filia*, quod incipit: Τύραννος ᾠραξίαν ἐξ ἀσὺ γείτονος πόλεως ἤτησε κόρην πρὸς γάμον; desinit: ὁ τοῦ νεανίσκου πατὴρ ὡς αὐτόχειρα μὲν τοῦ φόου τῆς θυγατρὸς ἀπὸν δὲ τῆς ἐκείνου σφαγῆς.

Tum excipit Lemma: μελετῶμεν τὸν τῆς κόρης πατέρα: + Hoc est: *Declamamus pro Puella Patre*; statimque *Theoria* ejusdem Orationis ita incipiens: Βιάζεται καὶ πατέρα πολλάκις ἡ πρὸς τὸ κοινὸν εὐνοία παιδῶν ὑπερφορᾶν; desinens verò: ὡς ἀπὸ γίου ὅλως τῆς πολιτείας ἢ τυραννίς· ἄλλως τε καὶ ἂν ὁμοῦν ἔχουσι χώρης: +

166. Omissō quoque Titulo, præfixoque rursus ejusdem Orationis Argumento proximè superiori *Τύραννος ὠραίαν*, &c. incipit ipsa *Patris interfectoris Filia* Oratio: Οὐδὲ φύσεως ὠκνησα νόμον, ὧ παρόντες ὑπεειδῆν ἵνα τῆς πολιτείας φυλάξω τοὺς νόμους. Desinit fol. nimirum 173. *averso*: εἰ δὲ ἀνιάτως ἔχει πρὸς τὰς τῶν ὑπηκόων παρθένους τὴν σκείναν τρέψαι μανίας +

Hæc ipsa expers Tituli, eodem Initio, eodem Fine prædita extat *Codice XLIX*, recenseturque supra hujus Voluminis pag. 166. col. 1. aliis plurimis *Libanii* Declamationibus inserta; eamque ipsam eadem, quâ totus Codex oppidò vetustus descriptus est, manus *Choricii* Declamationem esse testatur.

173. *averso*. + Εἰς τὸ τῆν ἐτήσιον ἀπολογῆσαι τοῖς ἀκροωμένοις μελέτην + De annuâ Declamatione Auditoribus persolvendâ. Initium: Ἀρα ἂν ὧ φιλότις εἰ μοι περὶ ἀγροῦς ἐτύγγανεν οὐσα ἢ τέχνη. Finis: καὶ ταῦτα μέσσις ἀνάγοντας ἐπὶ τὴν εορτήν: + + + +

174. + ἡ Διάλεξις πρὸς τὸν πεμφάμενον ὅτι τοῦ λόγου τὸ μῆκος οὐ σύμμετρον ἐστὶ τῆ δυνάμει τοῦ λέγοντος: + + + + *Dialexis* ad eum qui mittendus est, Quod Orationis longitudo non sit congrua dicentis facultati. Incipit: Τί οὖν ὧ βέλπει διαλέξομαι; γὰρ ὡς παρῆσι τῶ πεμφάμενῳ. Desinit: εἰ τῆ μελέτη τὰ λεγόμενα ἤρμοσα τοῦτο ἐξέταξε: +

175. Nullâ Inscriptione præfixâ, subit sequentis *Patrocli ad Achillem* Orationis Argumentum, cujus prima verba: Ἀφαιρηθεὶς ἀχιλλεύς τῆς βρισπίδος ἐπὶ τῆς οἰκείας, διῆγε σικηνὸς ἀρδισμένος.

Tum præmisso Lemmate: + Μελετῶμεν τὸν πάτροκλον: + Hoc est, *Pro Patroclo declamamus*, excipit ejusdem Orationis *Theoria* ita incipiens: Ποθεν τοῖς ἔλλησιν ἤδη σιναχθεταὶ πάτροκλος; sic verò desinens: βουλόμενον ἀπόντος αὐτοῦ μηδὲν ἰχύειν τὸ φράτευμα: +

176. Iterato, quod prædiximus, Argumento, ipsa tandem *Patrocli ad Achillem* Oratio ab his verbis incipit: Οἴμην μὲν ἀχιλλεὺ τὰς τῶν ἐμῶν δακρύων πηγὰς ἀποσείσαι τὴν ὀργήν; in hæc deficit: ἐγὼ δὲ πῶς ἔχω; cætera, toto frustra Codice quæsitâ, desiderantur.

At ea quidem non est *Choricii*, sed *Libanii*, ut ad oram folii 176. admonet ipse *Lascaris* idiographâ Annotatiunculâ: Τοῦ *Λισκαρίου* ἐστὶ; ac nobis ipsis, eam cum excusâ *Libanii* Declamatione conferentibus, sta-

tim patuit. Neque Orationem tantum, sed et *Argumentum* et *Theoriam* apud eundem invenimus; non verò *Dialexim*, quam rectè *Choricio* adscribas, quippe hujusmodi *Dialexes* Declamationibus præmittere solito; minimè autem *Libanio* nihil tale usurpanti. Postrema jam porrò mutilæ hujus Orationis verba occurrunt in *Morelliana* *Libanii* Operum Editione, *Vol. I. pag. 260.*

178. Quæcunque sine Titulo et Initio, aliâ prorsus manu descripta, ab hoc folio excurrunt ad folii 187. *aversi* verba: καὶ τίς ἂν εἴη μοι τῆς ἐσθῆτος ἀπολογία; + ad quam Declamationem pertineant, nisi ad *Αειτέα*, sive *Fortem*, cujus nullum in cætero Codice vestigium, penitus ignoramus. Quæ verò ex eâ supersunt, ita incipiunt: Βούλεται τὸ μετὰ τοῦ χήματος γραφῆσαι τὸν ἀειτέα. Finis, quo non caret, talis est: καὶ τίς ἂν εἴη, &c. ut supra.

187. *averso*. Τοῦ ἀγιωτάτου (nomen hoc transversâ lineâ prope deletum) ἢ οἰκομενικοῦ πατριάρχου φωτίου ἐπιστολὴ πρὸς γεώργιον μητροπολιτην νικομηδείας + Sanctissimi et Oecumenici Patriarchæ Photii Epistola ad Georgium Nicomediæ Metropolitanam. Incipit: Οὗτος ὅπερ ἤτησας ὁ χορίκιος, χαίρει μὲν εὐκρινεῖα ἢ καθαρότητι. Desinit: γέρονε δὲ χορικίῳ ἢ τοῦ διδασκάλου τελευτῆ ἐπιταφίου ὑπόθεσις: -

Sed antequam ulteriùs pergo, Lectorem admonitum velim, in Indice Codici præfixo pro γεώργιον mendosè legi σέργιον; *Sergius* enim, ad quem etiam Photius aliquando scribit, nunquam *Nicomediæ Metropolitana* salutatur, semper verò *Georgius*, ad quem frequentissimè.

Hæc *Photii* nomine conscripta Epistola, ubi de *Choricio* ejusque Scriptis agitur, neque inter excusas ejus Epistolas occurrit, neque inter Mstas uspiam memoratur. Re autem verâ, si modò Inscriptionem et vocabula duo ὅπερ ἤτησας excluseris, merum est Photianæ Bibliothecæ *Caput CLX.* ubi de *Choricio* ejusque Præceptore *Procopio Gaza.*: insigne profectò monumentum fraudis quorundam Republicæ Litterariæ Nebulorum aut Sycophantarum, qui vel falsos Libris Titulos, vel falsa Scriptoribus Scripta affingere non dubitant.

188. Confictæ hujusmodi Epistolæ rubris litteris *Constantini Lascaris* manu subscriptum:

Κτῆμα κανσαντίνου τοῦ λαοκάρου ἐν ρόδῳ δωρηθέν.

Id est :

Possessio Constantini Lascaris, Rhodi (Liber ipsi) donatus.

189. novissimo scilicet Codicis *folio*, post unius paginae purae spatium occurrit aliâ manu, sine Titulo, sine Auctoris nomine Poemati Iambici Fragmentum versibus XXXIX. constans, quorum princeps sic habet :

Ο τεκνοραΐσης λυμείων ἐμῆς πάτρας ;
postremus hujusmodi est :

Ordo Indicis.

IX.	Πολυδάμας.
X.	Πρίαμος.
XI.	Εἰς τὰ τοῦ βασιλέως ἰουστινιανοῦ βρουμά- λια.
XII.	Λυδοί.
XIII.	Μιλτιάδης.
XIV.	Αεῖψεύς νέος.
XV.	Φιλάργυρος.
XVI.	Τυρρανοκτόνος.
XVII.	Σπαρτιάτης.
XVIII.	Πάτροκλος.
XIX.	Αεῖψεύς.
XX.	Περὶ τῶν μίμων.
XXI.	Παυδοκτόνος.

Supra verò præposterum Ordinem, accedunt alia vitia, puta unius Orationis duplex locus, ut in *Miltiade* contingit, de quo et *fol. 90. averso*, et *fol. 204.* disseritur; tum Initiorum ac Finium defectus, sic *Αεῖψεύς*, sive *Fortis* Oratio Fine mutila; sic plures aliæ vel avulsis, vel trajectis foliis, Finibus carent, aut carere saltem videntur.

Quid tandem de tot *Choricis Orationibus*, sive *Declamationibus* in hunc Codicem congestis, quarum infrequens, aut exigua in Mstorum Catalogis mentio? Quid de ejusdem *Dialexibus* ibidem contentis, de quibus altum alibi silentium? Ego verò de Litteratorum Republicâ præclarè meritum me arbitror, si plenioribus illas Titulis inter Contextum occurrentibus, has Argumentis suis auctas ornatasque exhibuero. Utrisque porrò, siquidem *Choricis* nomen paucissimæ præ se ferunt, *Choricis* asserere, atque ubi excusæ occurrant, vel Mstæ extent, vel laudentur, ostendere pro virili contendam. Orationes præterea *Indicis* Ordinem, quippe rectum ac germanum, sequi jubebo; *Dialexes* verò, quum ibidem

Ῥεῖθραμνίτης κέπφος ὡς εἰήξατο.

Hactenus universi Codicis Recensio. Sed enim quum perturbatus maximè sit plerumque Orationum eo contentarum Ordo, et à Serie in Indice designatâ longè devius; ad accuratæ Recensionis institutum pertinere duximus, si præter octo priores, quæ ritè procedunt; reliquæ omnes secundum *Indicis* et *Codicis* Ordinem, adscriptis Romanis Numeris diversas utrobique sedes denotantibus, exhibeantur. Ita verò se habent.

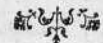
Ordo Codicis.

IX.	Τυρρανοκτόνος.	Fol. 72. averso.
X.	Φιλάργυρος.	Fol. 76. averso.
XI.	Αεῖψεύς νέος.	Fol. 81. averso.
XII.	Μιλτιάδης.	Fol. 90. averso.
XIII.	Λυδοί.	Fol. 97.
XIV.	Εἰς τὰ τοῦ βασιλέως ἰου- στινιανοῦ βρουμάλια.	Fol. 110. averso.
XV.	Πρίαμος.	Fol. 120. averso.
XVI.	Πολυδάμας.	Fol. 128.
XVII.	Σπαρτιάτης.	Fol. 140. averso.
XVIII.	Περὶ τῶν μίμων.	Fol. 151. averso.
XIX.	Παυδοκτόνος.	Fol. 166.
XX.	Πάτροκλος.	Fol. 176.
XXI.	Αεῖψεύς.	Fol. 178.

nequaquam memorentur; eam, quam intra *Codicem*, licet perturbatum, habent, Seriem observare: ita quidem ut, omnibus perspicuè digestis, in Epilogi formam reductis, et sub uno quasi aspectu positis, toto *Choricis* commodissimè perfruaris.

I N D E X

CHORICII SOPHISTÆ GAZÆI
Orationum et Dialexeon,
quas totus continet Codex,
ferè omnium ineditarum.

Orationes.

- I. Εγκώμιον εἰς μαρμιανὸν ἐπίσκοπον γάζης ἐν ᾧ καὶ ἐκφρασις ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος σεργίου. Laudatio Marciani Episcopi Gazæi, in quâ etiam Descriptio Templi Sancti Martyris Ser-

Ser-

- Sergii. Initium: Οση μὲν ἐφοίτησεν εὐκλεῖα πανταχοῦ, &c.
- II. Εγκώμιον εἰς μαρκιανὸν ἐπίσκοπον γά-ζης ἐν ᾧ ἢ ἐκφρασις ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος στεφάνου. Laudatio Marciani Episcopi Gazæi, in quâ etiam Descriptio Templi Sancti Martyris Stephani. Initium: Μικροῦ μὲν ἀπέ-πουν, &c.
- III. Εγκώμιον εἰς ἀράβιον δούκα ἢ στεφάνου ἀρ-χοντα. Laudatio Aratii Ducæ et Stephani Archontis. Initium: Ἐδει μὲν ἐτέροις τῶν ἀρχαίων ἢ λαχόντων, &c.
- IV. Εγκώμιον ἐκ τοῦ πατριάρχου εἰς συμ-μον ἐνδοξότατον φρασηλάτην. Laudatio extemporalis Summi gloriosissimi Ducis. Initium: Αποπὸν μὲν ἴσως ἐγγεγραμμένα δόξει, &c. Edita sub *Choricii* nomine à Fabricio, *Biblioth. Græca Vol. VIII. pag. 863. et seqq.*
- V. Επιθαλάμιος εἰς ζαχαρίαν ἕνα τῶν αὐ-τοῦ φοιτητῶν ὄντα. Oratio Nuptialis in Zachariam, unum ex ipsius Discipulis. In Libri contextu vocem Ἐπιθαλάμιος antecedit nomen Διά-λεξις; voci verò φοιτητῶν succedit ὄν-τα, quæ duo in Indice desideran- tur. Initium: Ἀλλ' εἰ τὸ λεγόμενον κα-τόπιν ὑμᾶς ἐγγεγραμμένον εἴρηται, &c.
- VI. Επιθαλάμιος εἰς πατριάρχον καὶ ἰωάννην καὶ ἡλίαν φοιτητὰς ὄντας αὐτοῦ. Ora- tio Nuptialis in Procopium, Joan- nem et Eliam, ipsius Discipulos. Ini- tium: Ἡ' μελλεν ἀρα τῶν γάμων ἐπί-σημον, &c. Utraque Nuptialis Ora- tio *Choricii* nomine inscripta legi- tur Voluminis hujus *Codice CXV. prior fol. 242. posterior fol. 251.*
- VII. Επιτάφιος ἐπὶ μαρία μητρὶ μαρκιανῶ γάζης ἐπισκόπου: καὶ ἀναστασίου ἐλευ-θερουπόλεως ἐπισκόπου. Oratio Fune-bris in Mariam Matrem Marciani Episcopi Gazæi, et Anastasii Eleu-theropolitani Episcopi. Hæc verba ἢ ἀναστασίου ἐλευθερουπόλεως ἐπισκό-που desunt in Indice. Initium: Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐωθότων, &c. † Eadem Oratio, tanquam *Choricii*, memora- tur in Regiæ *Parisiensis* Bibliothecæ MSS. Græcorum Catalogo, *Cod. MMDCCLXXVII*; neque in lu- cem adhuc prodiit. Cæterum ex hu- jus Inscriptione rectè colligas, su- periores duas Marciani Episcopi Gazæi Laudationes *Choricio* tri- buendas; quid enim verisimilius quàm *Matris* Laudatorem, *Filii* etiam extitisse?
- VIII. Επιτάφιος ἐπὶ πατριάρχου σοφιστῆ. Ora- tio Funeris in Procopium Sophi- stam. Initium: Ἴσως μὲν ἀλογόν τι δόξω ποιεῖν. Hujus disertè meminit Photius *Bibliotheca Cap. CLX*, ean- demque sub *Choricii* nomine edidit Fabricius in suâ, *Vol. VIII. pag. 841. et seqq.*
- IX. Πολυδάμας. Polydamas. Declamatio scilicet *Pro Polydamante adversus Priamum*. Initium: Εἰ μὲν τὴν ἀχλ-λέως ἐπιθυμῶν κινῶν, &c.
- X. Πρίαμος. Priamus. Declamatio nimi- rum *Pro Priamo adversus Polyda- mantem*. Initium: Εἰ μὲν κακοήθως παροδικῶν τοῦ γάμου, &c.
- XI. Εἰς τὰ τοῦ βασιλέως ἰουστινιανοῦ βρονιμά-λια ἐκ τοῦ πατριάρχου ἢ διὰλεξις. In Justiniani Imperatoris Brumalia ex- temporalis Dialectis. Absunt ab In- dice verba ἐκ τοῦ πατριάρχου ἢ διὰ-λεξις, quæ intra Contextum legas. Initium: Ἐποίησε πίνδαρος καὶ θεοῦς ὀκνοῦντας ὑμῶσαι, &c. Hæc Oratio sub *Choricii* nomine extat, *extem- poralisque* in fronte dicitur in hujus Voluminis *Codice CXV. fol. 215.*
- XII. Λυδί. Lydi. *Pro Lydis* nempe Decla- matio. Initium: Ὅτε παρῶτον ἡμῖν ᾧ κῦρε φοπήσας, &c.
- XIII. Μιλτιάδης. Miltiades. Ita in Indice; intra Librum verò non alius oc- currit Titulus, quàm Ψήφισμα μιλ-τιάδου, *Decretum Miltiadis*. Initium: Οὕτω τοῖς κήρυξι τοῖς βασιλέως ἀπε-κρινάμεν, &c.
- XIV. Αειφεὺς νέος. Fortis Juvenis. *Pro for- ti* videlicet *Juvene amatam Virgi- nem premii loco postulante, avaro Pa- tre contradicente*, Declamatio. Ini- tium: Ἐδει μὲν παρὰ τοῦ πολέμου τὸν φύσαντα τὴν δρωμένην ἀνάψαι παρὰ γά-μου, &c.
- XV. Φιλάργυρος. Avarus. *Pro avaro* nimi- rum *Patre*, ἀντιλέγοντος τοῦ νέου; non τοῦ πατρὸς (ut perperam habet in- tus Codex) *contradicente Juvene*, Declamatio. Initium: Ἠλπίζον μὲν ἀειφύσαντος τοῦ νεανίσκου, &c.
- XVI. Τυραννοκτόνος. Tyrannicida. *Tyranni- cida* scilicet *pro Tyranno interfecto premium postulantis, alio quodam*

- contradicente*, Declamatio. Initium: Απέλιθεν εὖ ποιῶσα βεβαίαν ἢ πόλις ἐλευθερίαν, &c.
- XVII. Σπαρτιάτης. Spartiates. *Pro Spartiata* nimirum Declamatio. Initium: Εἰ καὶ μήπω σπαρτιάταις ἐτυγχάνειν ἢ θεὸς ὠρμησμένη, &c.
- XVIII. Πάτροκλος. Patroclus. *Patrocli* nempe ad Achillem Oratio. Initium: Οἴμην μὲν ἀχιλλεῦ τὰς τῶν ἐμῶν δακρύων πηγὰς, &c. At hæc non est *Choricii*, sed *Libanii*, ut ad oram folii 176. *Lascaris* verè admonet.
- XIX. Αειψύς. Fortis, sive *Pro Forti* Declamatio. Initio mutila, quem habeat finem, foliis vel interturbatis, vel deficientibus, omnino latet.
- XX. Περὶ τῶν μίμων. De Mimis. In interiore Libro: Ο λόγος ὑπὲρ τῶν ἐν Διονύσου τὸν βίον ἐκονίζοντων. Id est: *Oratio de iis, qui in Bacchi* (Theatro) *mores assimulant*. Initium: Μηδὲὶς ὑμῶν ὧ παρόντες ὄνειδος μοι νομίση τὴν ὑπόθεσιν φέρειν, &c.
- XXI. Παυδοκτόνος. Filiae interfectore. *Pro Patre* scilicet *Filiae interfectore* Declamatio. Initium: Οὐδὲ φύσεως ὠκνησοι νόμον ὧ παρόντες, &c. Declamationem hanc aliis bene multis *Libanii* permixtam in *Codice XLIX*. vetusta manus esse *Choricii* disertè ac expressè testatur.

Dialexes.

- Ἡ Διάλεξις. μείζω θεασυνομένη τῶν ἐιωθότων εἰς χαρὸν θηρατῆ τῶν ἀκρουμένων τὴν εὐνοίαν. *Dialexis*. Solito incitator Auditorum benevolentiam opportunè aucupatur. Initium: Επειδὴ καὶ παίζειν πὶ δίδωσιν ὁ χαρὸς, &c. Præmissa *Marciani Episcopi Gazæi* priori Laudationi.
- Ἡ Διάλεξις. ὅτι κατὰ δύναμιν ἔχαστον τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι. *Dialexis*. Quod oporteat pro cuiusque facultate Benefactores remunerari. Initium: Πολυτελῆ δὲ ἄρα καὶ γέμονται φιλοπρίας τεμένη, &c. Præmissa *Martiani Episcopi Gazæi* posteriori Laudationi.
- Ἡ Διάλεξις. νῦν πρῶτον ἀρχικὸν πολμήσασα θέατρον; τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τῆς ἀπαρρησίας. *Dialexis*. Nunc primùm Theatrum principale aggredi ausa, causam audaciæ refert. Initium: Ἰδωρίωνα λόγος τὸν αὐλητὴν τὸν ἀδελφὸν ἐπιτρέψαντος, &c. Præmissa

Aratii Duce et Stephani Archontis Laudationi.

Ὅτι πλάσματα λόγων ἐρωτικῶν οὐδὲν λυμαινεταὶ πρὸς ἄλλας μελέτας ἄλλην ἐχούσας ὑπόθεσιν. Quod *Orationum amatoriarum* *Figmenta* nihil aliis *Declamationibus* argumentum aliud habentibus noceant. Initium: Απόλλωνα τὸν λιπτοῦς ἐρωτικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ τοξότης εἶδον, &c. Hæc, etsi *Dialexis* non inscribitur, *Dialexis* tamen censenda est.

Ἡ Διάλεξις εἰς τὸ μὴ δεῖν ἀτελεῖν καταλείψαι τὸν λόγον. *Dialexis*. Quod *Orationem* non oporteat imperfectam relinqui. Initium: Τὰ ρηήματα οἱ ὀφείλοντες· εἰ τῆς κυρίας ἡκούσης, &c. Utraque *Dialexis* præmissa *Tyrannicide pro Tyranno interfecto præmium* *postulantis* *Declamationi*.

Ὅτι κατὰ τοὺς περιόντας ἐπιχειρεῖν τὰ τῶν μελετομένων ἦδη μιμῆσθαι. Quod deceat ut adhuc superstites, eorum, pro quibus declamant, mores imitari contendant. Initium: Ἡδὴ που καὶ χρῆσθαι ἐν Διονύσου γαργαλατῆα, &c. *Dialexis* etiam, omisso licet nomine, existimanda.

Ἡ Διάλεξις. εἰς τὸ δευτέρας τῶν λόγων δεσθῆναι συνόδου *Dialexis* de petendis secundis *Orationum* *Cœtibus*, sive *Concionibus*). Initium: Ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ ὀδοπρόβος ὀδοῦ μήκος, &c. Utraque *Declamationi* *Pro avaro Patre* præmissa.

Ἡ Διάλεξις σκοπὸν πηθεμένη (sic legendum videtur) πρὸς μείζονα τοὺς νέους ἐγείρει αὐτοδὴν δαίκνυσι ὡς ἀνευ πικροτέρας μελέτης ἐπισφαλῆς αἱ τέχναι τοῖς μεπουσίν. *Dialexis* scopum proponens, *Juvenes* ad majus studium incitat; ostendit verò quàm periculosa sint *Artes* eas aggredientibus. Initium: Λέγει ὁ ποιμὴν ὁ ἀσκραῖος, &c.

Ἡ Διάλεξις ἐν μέσῳ τεταγμένη τοῦ λόγου δευτέρας δεσθῆντος συνόδου πρὸς φροσὴν ἑαυτῆ δαίκνυσι τὴν οὖσαν τὴν τάξιν. *Dialexis* collocata in medio *Orationis* secundam *Concionem* *postulantis*, talem ordinem sibi conducibilem esse demonstrat. Initium: Τὸν ἰθακήσιον ὄμηρος εἶπε τὸν ἀνθρώπον, &c. Utraque *Declamationi* *Pro Lydis* præmissa.

Ἡ Διάλεξις. τῆς ἐναγχοῦς εἰρημένης εὐμήλω παραβαλλούσης τὸν λέγοντα· καὶ δόξαν ἐντεῦθεν αὐτῷ φερούσης· ὑπεροφίας εὐθύνας ἦκεν ὑφέρουσα. *Dialexis*. *Habitâ* nuper (*Declamatione*) quæ dicentem *Eumelo* comparabat, atque illi gloriam inde conferebat, *Superbiæ* *datura* *pœnas* accedit. Initium: Ἀρα ὑμῖν ὧ φιλότης οὕτω δοκῶ πε ἀνήκοος εἶναι, &c.

Alia

Alia sive *Dialexis*, sive *Oratio*, tali præfixo Lemmate: Από τῆς παρούσης ἄρας λαβοῦσα τὴν ἀφορμὴν παροφάρεσι αὐτὴ διηγήματα χαλ- λωπίζεται. Ex præsentis tempore oportunitatem nacta, eadem artibus narrationibus exornatur. Initium: Ἀλλ' ἐπεὶ κατ' ὀλίγον ὁ χρόνος περὶφερόμενος. Utraque Declamationi *Pro Miltiade*, ut videtur, præmissa.

Διάλεξις αἰσθημένη πῶν τῶν θεασεῖσιν μου διδασκάλων μεμφομένων μὴ παραβάλλοντα τῆς δημοσίας τῶν λόγων συνόδοις, δείκνυσιν ὡς ἐν γῆρα χαλὸν ἡσυχία. *Dialexis*, audito divinos quosdam Magistros meos conqueri quod ad publicas Orationum Conciones non accedam, ostendit quàm pulchrum sit otium in Senectute. Initium: Ἐπει σε καὶ πῆλεα τὸ γῆρας ἡσυχίᾳ τε ἄγειν, &c. Præmissa Declamationi *Pro Priamo adversus Polydamantem*.

Χορικού σοφιστοῦ γάζης ἡ Διάλεξις τῶν φοιτητῶν πολλάκις ἐπιεὶν δεθέντων τῆς μέλει τοῦ παρόντος ἀναβολῆς διηγήσεται τὴν παροφάσιν. *Choricii Sophistæ Gazæi Dialexis*. Quum Discipuli (*eum*) ut sæpius diceret rogassent; protractæ ad hoc usque tempus cunctationis excusationem affert. Initium: Οὕτω δὲ ἐπεγγελάμην καὶ πείθομαι, &c. Præmissa Declamationi *Pro Polydamante adversus Priamum*.

Ἡ Διάλεξις τῶν νέων ἡμᾶς ἀξιούτων πυκνότερον παρίνασι δείκνυσιν οὐκ ἀνόητον οὔσαι τὴν μετρίαν τοῦ χρόνου διάτασιν. *Dialexis*. Quum Juvenes æquum esse existimassent, ut nos (*ad dicendum*) sæpius accederemus; ostendit mediocrem temporis prorogationem non inutilem fore. Initium: Ἀλλ' ἐπεὶ νῦν ὁ χρόνος ἀνακαυχῆ τέ ἐπι καὶ ἀτέλεια, &c.

Ἡ Διάλεξις τοῦ λόγου δευτέρως δεθέντος συνόδου ἀπολογία ὑπὲρ τοῦ μήκους πεποιήται. *Dialexis*. Quum Oratio secundam postulasset Concionem, de Longitudine Apologia facta est. Initium: Ἡ' που ἡμῖν ὦ φιλότιμος ἀποπὸν πὶ καὶ γελῶιον, &c. Utraque Declamationi *Pro Spartiata* præmissa.

Ἡ Διάλεξις. Ὅτι τὸ μέτριο φρόνημα τὰς εὐπραγίας οὐκ ἐὰν διαλύσθαι. *Dialexis*. Quod mediocris prudentia prosperos eventus dissolvi (sive *interrumpi*) non sinat. Incipit: Τιμολέοντι τῷ κορινθίῳ σωῶκει μὲν ἀρετῇ, &c.

Ὅτι λόγου μηχανομένου τὸν παρόντα δεῖ μεταξὺ παρόλογον ἐπιδείκνυσθαι. Quod procrastinata Oratione, præsentem oporteat Excusa-

sationem interim afferri. Initium: Τὰς εὐτυχίας οἱ πέρσαι ἡδῖον αὐτοὺς λέγουσι, &c. Utraque Orationi *De Mimis* præmissa.

Ὅτι μόνη πέφυκεν ἀσυλὸς ἀρετῇ τῷ κερκτημένῳ ἢ Διάλεξις. Quod sola Virtus (*eam*) possidenti à prædæ periculo tuta sit. Initium: Ἀλλ' εἰ καὶ συμῶς εἰς φαμακίαν ὁ ἰθακήσιος, &c.

Ἡ Διάλεξις. Ὅτι δεῖ τὸν παρόντα τοῦ μελετωμένου τὸ ἦθος διὰ πάντας φυλάξαι τοῦ λόγου. *Dialexis*. Quod procedentem ad orandum oporteat, ejus, pro quo declamat, mores per totam orationem observare. Initium: Ἀλέξανδρον τοῦ φιλιππου μετρίῳ γὰρ ἦν, &c. Utraque præmissa Declamationi *Pro Patre Filie interfectore*.

Εἰς τὸ τὴν ἐτήσιον ἀπολοῦναι τοῖς ἀκροαμένοις μελέτην. De annua Declamatione Auditoribus persolvenda. Initium: Ἄρα ἂν ὦ φιλότιμος εἰ μοι περὶ ἀρετῆς, &c.

Ἡ Διάλεξις ὅτι τὸν πεμφόμενον ὅτι τοῦ λόγου τὸ μήκος οὐ σύμμετρον ἐστὶ τῇ δυνάμει τοῦ λέγοντος. *Dialexis* ad eum qui mittendus est. Quod Orationis longitudo dicentis facultati non sit congrua. Initium: Τί οὖν ὦ βέλπτε διαλέξομαι γὰρ ὡς παρόντι τῷ πεμφόμενῳ, &c. Utraque *Procli ad Achillem* Orationi præmissa.

Habes, quotquot universo Volumine continentur, sive *Orationes* aut *Declamationes*, sive *Dialexes*. Quod ad Orationes attinet, omnes (præter unam *Libanii*) nullius licet Auctoris nomen præ se ferant, esse *Choricii*, quantum in nobis fuit, ostendimus. Easdem eidem satis superque assignat *idographa Lascaris* Annotatio, XVIII.^x *Patrocli* nempe *ad Achillem* Orationi adscripta, *Libanii*, non *Choricii* eam esse admonentis. *Dialexes* verò, etsi una tantum *Choricii* nomen exhibet, omnes tamen ex eo quod ejus Orationibus, sive Declamationibus inserantur, eidem adjudicandas probè colligas. Utrasque demum et *Orationes* et *Dialexes* nonne unius esse *Choricii* planè confirmat *Photii* Epistola, seu potius Caput ex ipsius *Bibliothecâ* CLX.^{um} in extremo Codice collocatum, ubi variæ multæque ejusdem Orationes *Panegyrica*, *Funebres*, *Nuptiales*, *Refutatorix* commemorantur? Quò enim verò id Capitis pertineat, nisi ad omnino testandum, quæcunque Opera hoc Volumine complexa *Choricium Sophistam* habere prorsus auctorem?

Ut denique Recensionem, prolixam nimis forsitan existimandam, finem faciam, graviter

ter sanè dolendum, adeo eximia et rara ingenii monumenta sic litteris rudi, sic foliis confuso, tot modis afflicto vexatoque Codice contineri; pulcherrimum Spiritum ita deformi, annoso, ægro Corpore includi; Hospitem (quid plura?) nobilissimum tam incommodè, obscurè, sordidè habitare.

CII.

Chartaceus in quarto, foliorum duntaxat 50. chartâ vulgari Genuensi, manu Italâ, litteris satis nitidis, Sæculo XVII. incun- te descriptus, olim ex Bibliotheca *Ferdinandi Henriquez de Ribera*, Ducis *Alcalæ*, Marchionis *Tariffensis*. Qui Liber *S. Basilii Episcopi Seleuciæ* Sermones duos, *Flaminio Priamo* interprete, complectitur, hoc ordine, hoc habitu subsequentes.

ILL.^{MO} & EXC.^{MO} DOMINO
DOMNO FERDINANDO ENRIQUEZ DE
RIBERA, DOMINO FAMILIÆ DE RIBERA,
DVCI ALCALA, MARCHIONI TA-
RIFFÆ, COMITI DE LOS
MOLARES,
ADELANTADO, *ut uocant*, TOTIVS BOETICAE,
PRÆTORI MAIORI HISPALIS,
&c. a.

TETRASTICHON.

*Haec Priamus donans animi munuscula prompti,
Cum maiora optat, tum meliora dare.
Accipe, quae praebet, laeto, DVX in chlyte, uultu,
Et parua e magno pectore dona lege.*

Is verò, cujus nomini dedicati sunt huiusmodi Sermones, secundus fuit *Alcalæus Dux*, *Tariffensis* Marchio tertius, Vir optimarum disciplinarum, ingenuarum Artium studiosissimus; ad hæc Bibliothecæ cum locupletissimæ ac lectissimæ, tum in primis Codicibus MSS. atque omni eruditæ Antiquitatis suppellectili ornatissimæ, possessor totâ Europâ celeberrimus, qui, *Philippo IV.* Rege, summis honoribus domi forisque perfunctus, anno MDCXXXVII. summum diem obiit. De tanti porrò Viri laudibus si plura scire desideras, adi *Ortizii Stunicae Annales Hispalenses*, Anno 1637, Numm. 1. et 2.

4. Interjecto unius folii, uniusque pagi-

Fol. 1. Talis occurrit Latina Codicis Inscriptio:

SANCTI
PATRIS NOSTRI BASILII
EPISCOPI SELEUCIÆ
SERMONES DVO.

Vz

In

Herodiadem,

& In

*Sanctos Infantes Bethleem
ab Herode trucidatos.*

*D. Flaminio Priamo Lucensi
Interprete.*

2. Excipit Operis Dedicatio, præfixis Viri, ad quem pertinet, Titulis, Tetrasticho in hunc modum expressa.

næ scripturâ vacantis spatium, subit laudati *S. Basilii* Sermo, tali Titulo, Initio, Fine:

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ
ΗΜΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΣΕΛΕΥΚΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΗΡΩΔΙΑΔΑ.

Initium: Τὴν τῆς ἡρωδιάδος ὄρχησιν ἢ τῶν εὐαγγελίων σήμερον ἡμῖν ἐπιτεύει (leg. ἐπιτεύει). Finis: Ἴνα σὺν παρρησίᾳ τῶ βήματι τοῦ κυρίου παραστάντες τῶν αἰώνων ἀγαθῶν ἀπλαύσωμεν σὺν κυρίῳ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν.

20. Interposito folio uno litterarum vacuo,

cuo,

cuo, succedit ejusdem Sermonis Latina Interpretatio, hoc Titulo, Initio ac Fine:

SANCTI PATRIS NOSTRI BASILII EPISCOPI SELEVCIAE
SERMO IN
HERODIADEM.

Initium: HERODIADIS saltationem hodie nobis vox evangelica notat. Finis: ut cum fiducia ad Christi tribunal astantes, aeternis bonis cum Christo perfruamur: cui gloria in saecula. Amen.

36. Foliis prope duobus puris interjectis, omissoque Græco Exemplari, sequitur ejusdem S. Basilii Sermo alter in Latinum versus, hac Inscriptione, Initio, Fine.

✠
EIVSDEM
SERMO

In
Sanctos Infantes Bethlehem
Ab Herode
trucidatos.

Initium: RVRSVS iam senex Orationum ducor ad stadium. Finis: Ecce Dominus ascendet super nubem leuem, et ingreditur Egyptum, et commouebuntur simulacra Egypti à facie eius. Ipsi gloria in saecula saeculorum.

Amen.

Qui duos proximè recensitos Sermones interpretatus est *Flaminius Priamus*, idem aliorum etiam interpretatione claruit. Nam ejusdem S. Basilii Seleuciensis Episcopi hos latinè reddidit, nempe *In Centurionem*, *In Filios Zebedæi* et *In Naviculam fluctuantem*, prætereaque S. Joannis Chrysostomi Sermonem *De Consummatione Saeculi*, quos unà cum supra memorato *In Herodiadem*, Henrico IV. Galliarum et Navarræ Regi Christianissimo inscripsit Romæ Kal. Januar. Anno MDIVC. Unde sanè colligas, unum *In Herodiadem* Sermonem duobis Viris, *Henrico* scilicet, et *Henriquezio* dedicatum; quæ res tamen haud exemplis caret. Hos autem omnes, qui hæc tradit *Montfauconius*, in Bibliothecæ *Coislinianæ Codice CCCLXXXIII, fol. 7. et seqq.* extare Mstos refert. De Interpretatione verò Sermonis *In Infantes Bethleemicos ab Herode trucidatos*, quam idem

Flaminius fecit, nulla usquam alibi mentio.

Cæterùm, quum uterque Sermo Codice nostro contentus pari præstet versionis et elegantia et fide; quantum Interpreti decus, tantum Codici pretium accedit.

CIII.

Chartaceus in quarto, cui foliorum numerus 136, charta in primis candida, forma litterarum duplex, altera vetustior, recentior altera; prior magis contorta, posterior minus; Sæculo XV. diversis temporibus exaratus, *Hesiodi* complectens Opera et Dies cum Scholiis *Joannis Tzetæ*, deinde *Oppiani* *Halieuticorum* Libros V. Glosis Græcis interscriptis identidem illustratos. Quæ mox et fusiùs et accuratiùs referentur.

Fol. 1. Ιωάννου τοῦ γραμματικοῦ τοῦ τζέτζου· ἐξήγησις τῆς βίβλου τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν ἠσιόδου. Joannis Tzetæ Grammatici Expositio Libri Operum et Dierum Hesiodi.

Continuò hic Titulus: Στίχοι ἰαμβικοὶ καὶ δωρικοὶ πρὸς Ὀρόκλον. τὸν ὅριον ἐξηγησάμενον τὸν ἠσιόδου. καὶ λέγοντα τὰς μούσας ἐν τῷ ἐλικῶνι ἐπιβεβηκυίας χορεύειν τῆς σφαίρας ἐννεα οὔσας. καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ἐν ποί κομπιρὸν καὶ ἀσαφές. Versus Iambici et Dorici ad Proclum, qui priùs Hesiodum explanavit, et dixit Musas in montem Heliconem ascendentes (vel *monti Heliconi insidentes*) in Sphæris, quæ sunt novem, choros ducere; et adversùs ejus in quibusdam superbiam et obscuritatem.

Hos autem Versus, siquidem arbitror ineditos, hic apponam.

Ἐκ τῶν πορκελικῶν κρημνογράφων ῥημάτων,
Ἡ βίβλος εἶχε κυκεῶνα καὶ ζάλην,
Καὶ μακρὰ μικροῖς καὶ γραφὰς πολυτίχης.
Τζέτζης δὲ πληρῶν φιλιτρικίνητον πόθοι.
Τὸν Ὀρόκλον ἀφείς καὶ τὰ τοῦ Ὀρόκλου γράφειν,
Ἀβρῶς ὁμοῦ τε καὶ σαφῶς καὶ συυτόμως,
Τὴν ἀσπρακὴν ἡμερῶν ταύτην βίβλον,
Σχολιογράφων ἐκ νοὸς καταρτύει: +
Ἀφείς ὦ Ὀρόκλε σοὺς ἀποκρημένους λόγους,
Καὶ τοὺς σφαιρικούς οὓς τέχνης ἀναδρόμους;
Ἐν οἷς τε μούσας δεικνύεις σφαιροδρόμους,
Κάτελθε λοιπὸν καὶ ταπεινά μοι γράφε·
Μήπως αἱ κυλύτραί σε τῆς σφαίρας κάτω,
Ρίψωσι εἰς γῆν καὶ ῥαγῆς παρρυτίχα·
Ολισθηρὸς γὰρ σφαιρικός σύμπασι δρόμος,
Εἰ δ' οὐ θέλεις ἀνθρώπε ποροδραμεῖν κάτω,
Πρόκλυπε τῶν σῶν καὶ ν βραχὺ σφαιρωμάτων,
Καὶ τῶν ταπεινῶν ἡμεδαπῶν ῥημάτων.

Τὴν

Τὴν ἀσκραϊκὴν βίβλον ἐξηγουμένων,
 Ἀ'κουε μικρὸν εὐτελῶς γεγραμμένων :

His præmissis, sequitur Expositionis Proœmium, quod ita incipit: Ο μὲν σοφὸς ἀρόκλος ἐπεξηγούμενος τὴν παρῶσα βίβλον τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν ἠσιόδου, οὗδ' ἐν γενναῖον καὶ τῆς ἐκείνου σοφίας ἀρμόδιον, οὔτε ἄξιον ἐξηγήσεως ἐξηγήσατο; atque in hæc verba desinit: τὸ ἀνὴρ, σημαίνει πέντε τὸν ἀνδρῶν τὸν γήμαντα τὸν φύσει τὸν ἀνδρὸς ἡλικίαν λαβόντα καὶ τὸν ἄνθρωπον:

Id autem Proœmium, illius dissimillimum ac magnitudine ferè triplum est, quod Joannis Tzetza nomine inscriptum occurrit in Hesiodi Editione, quam plurimis Veterum Expositionibus ornatam Victor Trincavellus in hominum manus dedit Venetiis anno MDXXXVII. in 4.º aliam enim Scholiis locupletem consulere non licuit.

9. Ἠσιόδου ἔργα καὶ ἡμέραι. Hesiodi Opera et Dies. Ipsum videlicet Poema, quod et Scholia minutissimis confertissimisque litteris exarata undequaque stipant, et Glossæ aliàs Græcæ, aliàs Latinæ pari litterularum habitu versibus interscriptæ dilucidant. Scholiorum Initium: καὶ ᾧ γνώσεις καὶ ἀπὸ τῆς περιᾶς ἰωνικῶς καὶ τραγωδίας καὶ ἐν ἔπεισι καὶ ποιήμασι ἦτοι δοξάζουσα ἀπικῶς, quod ab excuso planè aliud. Finis omnino similis: ἀνάπιος τοῖς ἀθανάτοις ὅς τὰ δὲ πάντα εἰδῶς, ἀπὸ τῶνδε τῶν ἡμερῶν ἐργάζεσθαι οἰανοσκοπῶν καὶ τὰ ἀπαίσια ἐκφεύγων: Ita verò se habet Msta Expositio, ut modò sit impressâ brevior, modò amplior, sæpe diversa, quod in hujusmodi Expositionibus, Scholiis, Commentariis frequenter usuvenit. Caterùm in Mstis supra laudati Vincentii Marinerii permanet horum Tzetza Scholiorum Latina Interpretatio, tali Titulo: Hesiodi Ascræi opera omnia quæ extant, cum græcis Scholiis Procli, Moschopuli, Tzetza in Opera et Dies, et Johannis Diaconi et incerti in reliqua, eodem Marinerio interprete. in fol.

61. Intervacante 7. foliorum inanium intervallo, Οωπιανοῦ ἀλιευτικῶν ᾠῶτον. Oppiani Halieuticorum Primus (Liber). Summo præfixum margini sequens in Poetam Distichon, quod in sæpiùs allegatæ Anthologia Græca Lib. IV. Cap. XXVII. occurrit: Οωπιανὸς σελίδεσσιν ἀλίπλοα φύλα σιωάφας
 Θήκατο πᾶσι νέοις ὄψον ἀπειρέσιον:

* Hæc duo πολύποδος καὶ σμύρνης abundant, quia pauid inferiùs occurrunt, et quidem emendatiora, σμ-

Idque altero Latino æmulari sum aggressus:

Dum maris Oppianus vaga congregat agmina chartis,

Omnibus innumeras præbuit ipse dapes.

Librum Primum excipiunt reliqui. Omnium verò et Initia, et Fines cum excusis optimè congruunt; omnibus Glossæ Græcæ identidem interscriptæ Poetæ sententiam illustrent. Præterea in extremo quoque Libro quot quisque plagulis, quot versibus constet, Calligraphi manu subnotatur. Sed is in Versuum computatione (nescio quo fato) semper erravit, ut ipse, inito iterum atque iterum numero, probè comperi. Factâ porrò Msti Exemplaris cum excuso collatione, id mihi demum exploratum, in singulis utriusque Libris Versuum rationem omnino convenire, præterquam in Primo excuso, qui uno tantum Versu Mstum superat. Is autem in Oppiani Editione à Rittershusio elucubrâtâ CCCCXC.^{us} numeratur atque ita sonat:

Ἄλλοι δ' αὖ μετόπισθε διακόμενοι παρθεούσι.

Contra verò in eodem Primo excuso post Versum CXXX.^{um} desideratur alter hujusmodi, quem Mstus habet:

Σμύρνηναι σιάρες τε καὶ ὄψιγονων γένος ὀρφῶν.

Unde, ut Primi Libri excusi Versuum numerus constet, necessariò inferas alterum Versum in proximè laudatâ Editione contineri, qui deficientis vicem impleat. Atque alios quidem aliis substitutos, cum in eo Libro, tum in reliquis inesse suspicari licet; quod otii tamen penuria minimè sinit investigare.

Huc accedit, quod singulis Libris, si Primum excipias, sua præfigitur Summa, sive Argumentum. Cujusmodi Argumenta, siquidem à vulgatis in Rittershusii Editionis pag. 145. non parum abluunt, huc placuit transcribere:

Libro igitur Secundo præfixa hæc legas:

Οωπιανοῦ ἀλιευτικῶν β'. ἔστι περὶ βουλῆς κεφαλάως ἰχθύων. εἰσὶ δὲ τὰ κεφάλαια ταῦτα: Περὶ νάρκης καὶ βατραχῶν καὶ σπητίας καὶ καρκίνου καὶ βουτίνης καὶ καριδῶν καὶ λάβερακος καὶ βοῦς καὶ πίνης καὶ ἡμεροκότου, ὃ καὶ νυκτερὶς καλεῖται περὶ ἐχίνων καὶ πολυπόδων καὶ κεράβου καὶ πολυπόδος καὶ σμύρνης * περὶ σκολοπέδρης, καὶ ἰουλίω καὶ πολυπόδος, καὶ σμυραίνης καὶ κεράβου
 περι

εἰς enim pro σμύρνης prorsùs legendum.

περὶ καβίου καὶ θύνου, καὶ δελφίνου καὶ ἀβύων· περὶ δελφίνων· περὶ κερρέως· περὶ σιάρου:—

Libro Tertio, quæ sequuntur:

Τὰ κεφάλαια τοῦ γ* βιβλίου τῶν ὀσπτιανοῦ ἀλιευτικῶν. περὶ κερρέως· περὶ σφουραίνων· περὶ λάβρακος· περὶ μορμούρου· περὶ ὀρκύνων· περὶ ἀμῶν· περὶ νάρκης· περὶ σιπιῶν· περὶ τευθίδων· περὶ ἀνθίων· περὶ καλλιχθους· περὶ χανθάρων· περὶ ἀδμῶν· περὶ θρησῶν· περὶ σαλπῶν· περὶ τριγλῆς· περὶ μελανούρου· περὶ κερρέως· περὶ ξιφίου, περὶ σούμβρου· περὶ ραφίδων:—

Libro Quarto talia:

Τὰ κεφάλαια τοῦ δ* βιβλίου τῶν ὀσπτιανοῦ ἀλιευτικῶν. περὶ ἔρωτος ἰχθύων· περὶ σιάρων· περὶ κεφάλων· περὶ σιπιῶν· περὶ κοσύφου καὶ κίχλης· περὶ γαλεῶν· περὶ πολυπόδος· περὶ σάρζων· περὶ ἰσπούρων· περὶ πομπύλων· περὶ τευθίδων· περὶ ἀφύων καὶ ἐγγραύλων· περὶ πηλαμύδων· περὶ σκεαίνης.

Libro demum Quinto hæc pauca:

Τὰ κεφάλαια τοῦ πέμπτου βιβλίου τῶν ὀσπτιανοῦ ἀλιευτικῶν. περὶ λάμων· περὶ κυνῶν· περὶ φακῶν· περὶ χελύων· περὶ δελφίνων· περὶ πορφύρων:—

Denique in his evolvendis *Halieuticon* Libris Versus bene multos vel initio, vel medio, vel fine mutilosprehendimus, quos Calligraphus aut in archetypo Codice ita repertos, aut propter Scripturæ difficultatem à se minimè lectos, intellectosve, vacuis relictis spatiolis, indicare optimâ fide voluit. Quare, ut à Recensionis instituto non alienum, sic Critices rationi peropportunum visum est omnes hujusmodi Versuum locos repræsentare, quò scilicet Critici opus id castigandum aggressuri, magis in his sibi caveant, confidant minùs. Quid enim variantium Lectionum quàm hæc *Halieutica* fœcundius? Quod vel ipsa superiùs memorata demonstrat Editio, ubi,

Quot pelago Pisces, varia tot margine Voces,
in quibus expiscandis egregium sanè Artificem *Rittersbusium* dicas. Accipe igitur totam Versuum deficientium Seriem, annotato secundùm hujus Editionem cujusque Libri et Versûs numero, tum singulis, ubicunque deficiunt, sedibus diligenter assignatis.

LIBRO PRIMO.

Versus 10. deficit in *fine*.

LIBRO SECUNDO.

Versus 67. *initio*.

LIBRO TERTIO.

Versus 247. in *medio*.

Versus 248. in *medio*.

Versus 249. in *medio*.

Versus 275. in *medio*.

Versus 276. in *medio*.

Versus 277. in *medio*.

Versus 304. in *medio*.

Versus 305. in *medio*.

Versus 331. in *medio*.

Versus 332. in *medio*.

Versus 346. *initio*.

Versus 347. *initio*.

LIBRO QUINTO.

Versus 29. in *fine*.

Versus 39. in *fine*.

Versus 85. in *fine*.

Versus 113. *initio*.

Versus 114. *initio*.

Versus 174. *initio*.

Versus 175. *initio*.

Versus 234. *initio*.

Versus 235. *initio*.

Versus 236. *initio*.

Versus 274. *initio*.

Versus 293. *initio*.

Versus 326. sub *finem*.

Versus 355. *initio*.

Versus 356. *initio*.

Versus 357. *initio*.

Versus 391. sub *finem*.

Versus 394. sub *finem*.

Versus 421. *initio*.

Versus 422. *initio*.

Versus 423. sub *initium*.

Versus 486. *initio*.

Versus 487. *initio*.

Versus 488. sub *initium*.

Versus 517. sub *finem*.

Versus 518. sub *finem*.

Versus 519. sub *finem*.

Versus 547. *initio*.

Versus 548. *initio*.

Versus 577. in *fine*.

Versus 578. in *fine*.

Versus 583. in *medio*.

Versus 607. *initio*.

Versus 608. sub *initium*.

Versus 635. in *fine*.

Versus 636. in *fine*.

Versus 637. in *fine*.

Fff

Ver-

Versus 638. sub *finem*.

Versus 664. *initio*.

Versus 669. sub *initium*.

CIV.

Chartaceus in quarto, foliorum duntaxat 80. chartâ in primis candidâ satisque solidâ, duplici manu, alterâ quidem *Constantini Lascaris* maximam partem exaratus; alterâ verò ignotâ, sed ejusdem, ut videtur, ætatis: qui continet *Petri Hispani* Logicam compendiarium, et *S. Thomæ* de Sophismatibus Librum, utraque à *Georgio Scholario* in Græcum sermonem translata.

Fol. 1. Πέτρου τοῦ ἰσπανοῦ λογικὴ συνοπτικὴ μεθερμηνευθεῖσα εἰς τὴν ἐλλάδα φωνὴν παρὰ τοῦ σοφοῦ γεωργίου τοῦ χολαρίου ἐν βυζαντίῳ. Petri Hispani Logica compendiaria, à Sapiente Georgio Scholario in Græcum sermonem Byzantii translata. Incipit: Διαλεκτικὴ ἐστὶ τεχνὴ τεχνῶν καὶ ἐπιτήμη ἐπιστημῶν. Desinit: ὅθεν πᾶσα σύγχυσις ἐστὶ τῆ ἀνάγκη τοῦ σημείου ἢ τοῦ τρέπου:—

Hæc nimirum est Summa Logices *Petri Hispani*, seu potius *Petri Juliani Ulyssiponensis*, ad summum postea Pontificatum sub *Joannis XXI.* nomine eVecti. Extat aliud ejusdem Exemplar, eodem *Georgio Scholario* interprete, in Cæsareâ *Vindobonensi* Bibliothecâ, in cujus Catalogi *Nesseliani Parte V. pag. 178. Num. 4.* ita inscribitur: Ἐκ τῆς Διαλεκτικῆς τοῦ Μαίτσοϋς Πέτρου τοῦ Ἰσπανοῦ (leg. Ἰσπανοῦ), ἐρμηνευθὲν παρὰ τοῦ Σχολαρίου, eodem, quo nostrum, initio præditum. Hæc verò Græca Interpretatio nondum, quod sciam, in lucem prodiit.

51. averso. Fragmentum breve *De Locis Logicis*, hoc titulo: Τῶν τόπων.

56. Foliis 4. puris interjectis, Ἐκ τῶν σοφισμάτων τοῦ ἀγίου θαμᾶ μεθερμηνευθέντων παρὰ τοῦ παρεξηγημένου γεωργίου τοῦ χολαρίου. Ex Sophismatis Sancti Thomæ à prædicto *Georgio Scholario* interpretatis. Initium: Ἐπειδὴ ἡ λογικὴ ἐπιτήμη ἐστὶ περὶ λόγους καὶ πρὸς τὰς διαλέξεις ἐφορημένη. Finis: δῆλον οὖν ὅτι τὸ σόφισμα τοῦτο φρέσιν, κατὰ τὸ ἐν καὶ πολλὰ καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν σοφισμάτων ἀρκείτω:—

Is Liber, teste *Jacobo Echard* in *Scriptoribus Ord. Prædicator. recensitis, Vol. I. pag. 345. col. 2.* extat in *Bibliotheca Florentina Medicea, Plut. 71. Cod. 33. chart. in 8.* sic inscriptus: *Sapientissimi Thomæ Dialectica Græcæ*; et huic nostro, si Principium ac Fi-

nem à laudato *Echard* repræsentatum spectes, omnino similis. Sed Interpretis nomen ibi omissum, quod hîc feliciter expressum gaudemus: quapropter nihil de illo Bibliothecæ *Dominicane* Conditor, cæteroquî diligentissimus. Eodem etiam referente, „ Opu- „ sculum est in impressis ordine XXXIX. „ hoc titulo: *De fallaciis ad quosdam nobi- „ les artistas. . .* Extat etiam in Palatina, „ nunc Vaticana Cod. 235. „

Hanc quoque Interpretationem necdum luce donatam arbitramur.

CV.

Chartaceus in quarto, foliis 108. chartâ mediocriter candidâ et solidâ; maximam partem Græcè à *Constantino Lascari* celeberrimis ac minutis quidem litteris, sed satis perspicuis exaratus, aliquam verò sub finem Codicis ab eodem Latinè descriptus. Eo complura sacri, præsertim Ascetici et Liturgici argumenti, confluxere, nimirum: *Precatio* pro febricitantibus; *Precatio* in extremo Vitæ; *S. Basilii Magni* Asceticæ Constitutiones, à Cardinali *Bessarione* in compendium redactæ; *Acbari* Toparchæ ad *Jesus* Epistola; *Jesu* ad eundem Responsum; *SS. Apostolorum* Epistola ex Actibus Lucæ; *Claudii Sylæ* ad Ducem Philicem de Christi Causa; *De septem Peccatis lethalibus*, incerto Auctore; *De Superbiæ Gradibus*, Auctore etiam incerto; *Palladii* Helenopolitani Episcopi de Tabennesiotis et Pachomio; *XII. Apostolorum* Nomina; *Dorothei* Episcopi Tyri de LXX. Apostolis (*Discipulis*); *Ejusdem* de Prophetis; *Martyrium* *SS. Virginum* Fidei, Spei et Charitatis, earumque Matris *Sophiæ*; *S. Joannis Damasceni* Cantica in Nativitatem Christi, in Sancta Lumina, sive Theophania, in Sanctam Resurrectionem, in sanctam Pentecosten, in Dormitionem Dei Genitricis; *Concilii Florentini* Definitio, edita Florentiæ anno MCCCCXXXIX. Julii die VI. *SS. Basilii Magni, Joannis Chrysostomi, Gregorii Thaumaturgi, Epiphaniï, Gregorii Theologi, et Salomonis* etiam, aliorumque adespotæ *Precationes* et *Exorcismi* adversus immundos Spiritus; *Precatio* ad copiosam Piscationem; *De Strige*, sive Colloquium inter *S. Michaelem* et *Strigem*; *Angelorum* Appellationes; *SS. Apostolorum* Lachmeterion, sive Sortitio; *Officium* sancti Baptismatis Luminum; *Ejusdem* Latine Interpretationis Fragmenta, atque in iis de

de eodem argumento *Epistola* Italicè conscripta.

Fol. 2. Superiori margini præfixa talis miniatis litteris Annotatio, cæterâ folii paginâ vacante:

Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρου κτῆμα ἐν μεσσηνίᾳ τῆς σικελίας ἐκγραφέν.

Hoc est:

Constantini Lascaris possessio, Messanæ in Sicilia exscriptum.

Eodem averso. Εὐχὴ ἐπὶ πυρεθόντων. Precatio pro febricitantibus.

Hæc Precatio extat quidem in Goari *Euchologio*; sed utrumque Exemplar multis Lectionibus variat. Quare, quum harum *Recensio* amplius chartæ complexura esset spatium, quàm tota ipsa *Precatio*; totam hanc potius repræsentare visum est.

Εὐχὴ ἐπὶ πυρεθόντων.

Κύριε ἰησοῦ χριστέ ὁ θεὸς ἡμῶν ὁ τὰ χροῖα καὶ δευὰ πάθη λόγῳ μόνῳ θεραπεύσας, καὶ τὴν πενθερὰν τοῦ ἀποστόλου σου πέτρου πυρέουσαν ἰασάμενος, αὐτὸς καὶ νῦν δέασοτα ἰάσαι καὶ τὸν δούλον σου ὁ δεῖνα ἀπὸ τῆς περιεχούσης αὐτὸν μάστιγος ὁ παιδεύων συμπαθῶς καὶ ἰώμενος ὡς ἀγαθὸς ὁ πάσαι νόσον καὶ μαλακίαν ἀφαρῆσθαι διαάμενος ἀνάστησον αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς κλίνης καὶ φρωμνῆς κακιάσεως. ἐπιθείς ἐπ' αὐτὸν τὸ φάρμακον τοῦ ἐλέους σου. (Hinc abest παράχου, quod in excusis rectè accedit (τὴν τελείαν ἴασιν καὶ εὐφροσύαν: ὅτι σὺ εἶ.

In Latinâ verò Goari Versione obiter deprehendimus, interpretationem vocis πυρετούσαν, *febricitantem*, humanitùs prætermisam.

Εὐχὴ ἐπὶ τῆς τελευταίας τοῦ βίου: Precatio in extremo Vitæ. Quam, ut Goaro ignotam ac perbreve, hîc placuit subijcere.

Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ συγχωρήσαι σοι πάντα ὅσα ἐν βίῳ ἡμαρτεῖς καὶ ὅσα ἐνώπιον αὐτοῦ ἐμοὶ ἐξαμολήσω καὶ ὅσα κατὰ λήθην ἢ διὰ πλῆθος οὐκ ἔφθασας ἐξαγγεῖλαι μοι: πάντα συγχωρᾶ καὶ ἀσύγνωστα θανάσιμα καὶ μὴ συγχωρήσαι σοι ὁ θεὸς ὁ φιλόφρων καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. καὶ παραστήσαι σε ἐμπροσθε τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ βήματος ἀκατάκλιτον: ὅτι σὺ εἶ εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

3. Sine Titulo, Index Operis proximè sequentis.

4. Πρόλογος ἐν ταῖς ἐπομέναις τοῦ παμμάκαρος πατρὸς ἡμῶν βασιλείου ἀσκητικᾶς διατάξεσι συνεθείς πρὸς τοῦ ἀδελφωτάτου καὶ σφωτάτου ἐν χῶ πατρὸς βησσαρίωνος καρδινάλειος τοῦ

νικίας. κεφ. α. Prologus in sequentes undequaque beati Patris nostri Basilii asceticas Constitutiones, compositus à Reverendissimo et Sapientissimo in Christo Patre Bessarione Cardinali Niceno. Cap. I.

Asceticæ hujusmodi Constitutiones non sunt equidem universum *S. Basilii* Regulæ Corpus; sed ejus tantummodò Compendium, quod idem *Bessario*, ut in Prologo ipse testatur, Ordinis *Basiliani* Cœnobitarum causâ per omnem Italiam ac Siciliam degentium ex ingenti ejusdem volumine concinnavit. Quum verò de hac Bessarionis Græca lucubratione, sive impressâ, sive Mstâ, omnis Librorum Index, omnis Notitia, atque ipse *D. Marci* Bibliothecæ Catalogus sileat, quam ille Purpuratorum litteratissimus summo undique studio conquisitam, XXX. aureorum millibus comparatam, Venetiarum Senatui dono dedit; rem sanè Lectoribus Monasticæ Disciplinæ addiscendæ cupidis pergratam videor facturum, si tam reconditi Operis *Indicem* et *Prologum* ipse vicissim in specimen elargiar.

INDEX.

Κεφ. α. Πρόλογος ἐν ταῖς ἐπομέναις τοῦ παμμάκαρος πατρὸς ἡμῶν βασιλείου ἀσκητικᾶς διατάξεσι:

Κεφ. β. Τίνα τὰ εἶδη μοναδικῆς καταστάσεως καὶ ποῖον αὐτῶν βέλπρον τε καὶ ἀσφαλίτερον:

Κεφ. γ. Ποῖον τινα χεῖρ τὸν ἠγούμενον εἶναι:

Κεφ. δ. Περὶ τοῦ πάντα αὐτὸν μετὰ τῆς τῶν ἀδελφῶν συμβουλῆς ποιητέον:

Κεφ. ε. Ὅπως ἐμμέλειμον αὐτὸν εἶναι δεῖ πρὸς τὴν τῶν ἀμαρτανόντων διόρθωσιν:

Κεφ. ς. Πῶς χεῖρ τὸν μετὰ τρίτην παραίνεσιν μὴ διορθουμένοις:

Κεφ. ζ. Πῶς καὶ ἀπὸ ποίας ἡλικίας τοὺς ἐπὶ ἀποταγῇ τῶν κοσμικῶν τῇ μονῇ προσιόντας δεκτέον καὶ πῶς τοὺς νεωτέρους ἀνάγειν χεῖρ καὶ παιδεύειν:

Κεφ. η. Περὶ τῆς τῶ κόσμῳ ἀποταξαμένων πολιτείας καὶ τῆς εἰς τοὺς πρῶτους ὑποταγῆς. καὶ ὅτι πάντα αὐτοῖς εἶναι δεῖ κοινὰ καὶ μηδὲν ἴδιον ἔχειν: καὶ πῶς πρὸς τοὺς κατὰ σάρκα συγγενεῖς διακείσθαι δεόν:

Κεφ. θ. Πῶς καὶ τίσιν ὥρας εὐκτέον:

Κεφ. ι. Εἰ ἔξει καὶ τίσιν ἀγίας ἔξει τῆς μονῆς καὶ τῆς ἀδελφότητος ἀναχωρήσαι:

Κεφ. ια. Εἰ τοὺς ἐξ ἄλλης μονῆς ἀναχωροῦντας δεκτέον.

Κεφ. ιβ. Πῶς τὸν πρῶτον διορθωτέον περὶ πὶ ὑποπτεύομενον ἀμαρτάνειν.

Κεφ. ιγ. Οἱ ποῖοις εἶναι δεῖ τοὺς τοῦ κελλαρίου καὶ τῶν ἄλλων διακονημάτων τὴν φροντίδα ἀναδεξαμένους· καὶ πῶς τῶν ἐμπεισιτεμένων αὐτοῖς σκευῶν ἐπιμελητέον :

Κεφ. ιδ. Περί τῶν νοσούντων ἀδελφῶν καὶ εἰρησθέντων ἰατρείας.

Κεφ. ιε. Περί ἐκδυμάτων καὶ βρωμάτων μοναχοῖς προσοικόντων.

Κεφ. ις. Εἰρησθέντες μοναχοὺς ἰδίᾳ χειρῶν ἐργάζεσθαι καὶ τίνα ἔργα.

Κεφ. ιζ. Περί τῶν μὴ ἐν τῷ κληρῷ τῆς ἐν τῇ τραπέζῃ μεταλήψεως παραγενομένων.

Κεφ. ιη. Περί τῆς ἐν τῇ τραπέζῃ ἀναγνώσεως· καὶ πῶς αὐτῆς ἀκουστέον.

Κεφ. ιθ. Περί σιωπῆς οὐκ ἐν εὐχαῖς μόνον ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ τηρητέας.

Κεφ. κ. Οἱ δεῖ μετὰ τὸν προσεφῶτα καὶ ἔτερον ἀντ' αὐτοῦ τὸν αὐτοῦ τόπον ἐπέχειν.

Κεφ. κα. Τίσι καὶ τῶν ἀδελφῶν τὰς ἀποδημίας ἐπιτρέπεται καὶ πῶς ἐπανιόντας αὐτοὺς ἀνακρίνειν :

Κεφ. κβ. Περί τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ μὴ δύο ἢ τριῶν ἐταιρίας ἐν συστήματι ἀσκητικῷ γίνεσθαι.

Κεφ. κγ. Εἰ πᾶσιν ἐξέσται ποιῆν ἐλεημοσύνας.

Κεφ. κδ. Ἐπιτίμια τῶν διαφόρων ἀμαρτανόντων :

Singula hujusce Indicis Capitum Lemmata planè congruunt Lemmatibus intra ipsum Opus inscriptis, præter Capituli *Quartii*, ubi pro τῆς ἀδελφότητος substitutum τῆς τῶν ἀδελφῶν συμβουλῆς; *Octavi*, in quo pro τῶν κόσμῳ ἀποταξαμένων habetur τῷ κόσμῳ, &c; *Decimi*, ubi post vocem ἀγίας geminatur verbum ἐξέσται; *Decimi tertii* denique Lemma, quod non ἀναδεχομένους, sed ἀναδεξαμένους; non φρονιτέον, sed ἐπιμελητέον exhibet.

PROLOGUS.

Τοῦ παμμάχου πατρὸς ἡμῶν βασιλείου τοῦ μεγάλου τῷ τῆς ἐνούσης αὐτῷ τοῦτο μὲν σοφίας τοῦτο δὲ θεοποιῦ ἀρετῆς περιουσία ἀσκητικῶν διατάξεων οὐ πολυωφελέςατον μόνον ἀλλὰ δὴ καὶ πολύσοιχον ὡς τὸ εἰκὸς συγγραφεμένου βιβλίου, πινὲς τῶν τὸν μοναδικὸν βίον ἀνειλημμένων καὶ μάρισα τῶν ἐν ἰταλία πάσῃ καὶ σικελία τοῖς ἀσκητικοῖς αὐτοῦ νόμοις τε καὶ κληρῶσιν ἀκολουθεῖν ἠρημένων τῇ τῆς ἑλληνικῆς γλώττης ἀγνοία λατῖνοι αὐτῶν ὄντες οἱ πλείους καὶ πᾶδες λατίνων μὴ δυνάμενοι, οἱ μὲν, μὴδ' ἀναγνώσκοντες ἑλληνικῶς ὅλως. οἱ δ' ἀναγνώσκοντες μὲν ἐπιλασμένοι δὲ γε τὰ πλείω καὶ τῶν ἀναγνωσκομένων συνιόντες οὐ δήλως. οἱ δὲ εἰ καὶ συνίασι μικρὸν πῶμας καὶ

ἀμυδρὸν βραχέα τῶν κληρῶν καὶ διατάξεων ὑφ' οἷς ζῆν ἐπηγγείλαντο καὶ ὧν περὶ μοναδικῆς καταστάσεως ὁ διδασκαλὸς εἴρηκεν ὅσον ἐκ γε τῆς τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἀναγνώσεως οἶδασι· δι' ὃ ἐδοξέ μοι τὴν τοῦ θεοῦ πατρὸς ἡμῶν βιβλίον διελθόντι ἢν ἐπιέναι διὰ τε τὸ πολὺ μῆκος διὰ τε τὴν τῆς γλώττης ἀγνοίαν ὡς εἴρηται οὐ δύναται ἐκείθεν ἐκλέξασθαι ἀ μάρισα πρὸς τὸν καθ' ἡμέραν βίον τοῖς ἐν κοινῷ ζῶσι λυσιτελεῖν τε καὶ ὠφελῆν πεπίστευται. καὶ κείνα διαβραχέων ἐπιτύθαι ἐκθέειναι· ὑπό πινος ὑποθέσεις ὡς ἐκάστη τῶν κληρῶν ἀρμόζει ἀναγαγόντα αὐτάς. αἱ μάρισα τηρηθεῖσαι τέλειον ἢν τὸν μοναχὸν ἀπεργάσαιντο· διὰ γὰρ τὴν βραχύτητα καὶ οἱ γὰρ μικρὸν βραχὺ συνιόντες ἐπιμελήσονται τὸ πᾶν συνιέναι· καὶ οἱ μὴ πῶ συνιέναι δυνάμενοι, ραδίως ἀποουδάσαντες ἔσονται· ἐκτίθενται δὲ αἱ κληρῶσιν αὐτοῖς γυμνοῖς τοῖς διδασκαλοῦ ῥήμασι· ἐν ἐκάστη δὲ καὶ ὅθεν καὶ ἀπὸ πείου τε κεφαλαίου καὶ λόγου εἰληπῆσαι σεσημείωται· ἵνα πᾶς πῖς ἐκείσε ἀναδραμῶν, γνῶ μηδὲν ἡμᾶς μὴ δὲ τὸ βραχύτατον ἡμέτερον εἴρηκεν· ἀλλὰ πάντα εἶναι τοῦ πατρὸς τε καὶ διδασκαλοῦ φωνᾶς· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πλατύτερον ἐκείθεν τοὺς ἐκάστων τῶν λεγομένων λόγους τε καὶ ἀγίας εἰ πῖς καὶ τοῦτο ἐπιθυμοῖ λαβεῖν δινηθεῖν. ἀκούσωμεν οὖν ἀδελφοὶ νοουεχῶς τῶν αὐτοῦ θεῶν ῥημάτων· κλίνωμεν τὸ οὖς ἡμῶν εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ στόμα αὐτοῦ λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας αὐτοῦ σύνεσιν· καὶ ἀκούσαντες πάσῃ ἀποουδῆ καὶ τελέσει ταῦτα προσθυμηθῶμεν· ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀπόστολον παῦλον οὐχ οἱ ἀκροατὰ τοῦ νόμου διέκχοι παρὰ τῷ θεῷ ἀλλ' οἱ ποιητὰ τοῦ νόμου διεκμοθήσονται· ἢν γὰρ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῶν εἰσπνεύωμεν, καὶ ὁ δεωότης ἡμῖν ὁ εἰπὼν χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιῆν οὐδὲν, τὴν αὐτοῦ ἐκχεῖ χάριν συνεργούσαι ἡμῖν τὰ γὰρ καὶ καὶ συμπαράσταν· ταύτης δὲ συνεργούσης ἡμῖν τῆς οὐρανῶν ἀναμφιβόλως ἡπίς ποτ' ἐκείνη ἐστὶν ἐπιτευξόμεθα βασιλείας. ἡπίς πάντων ἀγαθῶν ἐστὶν ἔχατον καὶ τῶν ἐφετῶν τὸ ἀρότατον· καὶ μόνον τελικώτατον τῆς λογικῆς κτίσεως τέλος :-

Secundum Ascetici hujus Compendii Caput, seu potius Primum, nisi Prologus principatum usurpasset, incipit: Δύο τάγματα εἰσι τῶν μοναχῶν· τὸ κοινόβιον καὶ τὸ γυμνασιον τῶν ἐρημιτῶν. Novissimum, quod *Ἐπιτίμια* complectitur, desinit: Εἰ πῖς πέμπει πῖνι εὐλογίᾳ ἢ δέχεται τί ποτε παρεκτός τοῦ ἀρχιμανδρίτου γενέσθω ἀπ' εὐλογίας :-

Continenter rubris litteris adscriptum: Τέλος τῶν κατ' ἐπιτομὴν ἀσκητικῶν τοῦ μεγάλου βασιλείου: Hoc est: *Finis Asceticorum Basilii Magni in epitomen contractorum*. Nigris dein-

deinde subscribitur Distichon hoc Iambi- cum :

Ἡ κεκομμένη τὴν ἀτομὸν ἔτεμε
 Λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίξει τὴν φλόγα.

Id est:

*Quæ percutit, insecabile secat,
 Solvit vincula, et irrorat flammam.*

Quod Distichon aliis duobus Latinis exprimere sum aggressus:

Heroico,

*Quæ ferit, illa secat quodcunque secabile non est;
 Vincula dissolvit, cogitque madescere Flammam.*

Elegiaco,

*Quæ ferit, illa secat quod nescit cunque secari;
 Vincla levat, Flammam rore madere jubet.*

Porro, ut de Opere proximè recensito certi aliquid proferam, quod non *Allatius* in Italia, non *Garnerius*, S. Basilii Operum Editor, in Gallia, non *Fabricius* in Germaniâ mihi expedit, id tandem in Hispaniâ *Ludovicus ab Angelis*, Basiliani Ordinis Monachus, aperuit. Huic enim non laudati Operis solummodò notitiam, sed Hispanæ quoque Interpretationis emendationem debemus, quam ipse cum Exemplari Latino, Cardinalis *Sirleti*, ejusdem Ordinis Protectoris, manu subscriptò, diligenter contulit, quæ Interpretatio prodiit Hispali anno MDCXV. (1) Eadem Editio iterata est Matriti anno MDCLXIV. (2) Deinde Hispalensem ibidem Anonymus Basilianus mendis aliquot expurgatam, Anno MDCIC. emisit. (3) Postremò idem Opus ad ultimæ hujus

Editionis fidem expressum *P. Franciscus de Bejar*, Basiliani Cœnobii Matritensis olim Abbas, eadem in Urbe prodire jussit (4), tum minutissimis litteris, tum minimâ formâ *S. Benedicti* Regulæ libellulum, qui in omnium manibus versatur, æmulatus; subnexo tamen quodam *S. Basilii* Exorcismo, cujus fiet postea mentio.

Græcus autem Liber et Hispana Interpretatio hoc inter se dissident, quòd ille LIX. tantum *Ἐπιτίμια* contineat, etsi LX. præ se fert, uno, cujus initium *Εἰ τις ἀκαίρως ἔρχεται*, in duo, nempe LI. et LII. distributo; hæc verò LXII: adeo quidem, ut in illo tria desiderentur, quæ in Hispanâ Interpretatione IX.^{um} XL.^{um} IX.^{um} numerantur. Cætera ad hanc pertinentia expendendi conferendique otium minimè suppetit. Non possum tamen (quod ad Græca Msta cum Græcis excusis collata spectat) silentio prætermittere, inter Pœnas à *Garnerio* in Editione Basiliana editas deficere Exemplaris nostri Pœnam XVI. ab his verbis *Εἰ τις τῆς ὑπηρεσίας ἀκαίρως* incipientem, et LX, cujus initium *Εἰ τις ἐκδικήσει*; contra verò, quæ apud *Garnerium* est LVII, et incipit *Εἰ τις τετυπωμένων*, in nostro desiderari. Præterea Libri hujus *Pœna* I. et III. occurrunt supra inter Anonyma *Ἐπιτίμια* *Cod. XIV. pag. 48. col. 1.* ibique Numeris XIII. et XIV. designantur. Denique *S. Basilii Constitutionum Asceticarum Compendium* à Cardinali *Bessarione* confectum, et à nemine, quod sciam, nisi ab *Hispano* Cœnobita supra laudato memoratum, nondum Græcè, ac ne Latinè qui-

(1) Editio hæc ita inscribitur: *Compendio de la Regla de nuestro P. S. Basilio Magno, Arçobispo de Cesarea de Capadocia, y Patriarcha de todas las Religiones. Recopilada por el Cardenal Bessarion Nisseno, por mandado del Papa Eugenio Quarto. Año 1615. Impreso en Sevilla, por Clemente Hidalgo. in 4.º præfixâ ejusdem S. Patris imagine ari incisâ. Accedit Commentariolus sic inscriptus: Modo de dar el habito à los Novicios, conforme à la Religion de nuestro Padre S. Basilio.*

(2) Eodem Titulo, Año 1664. En Madrid: Por Domingo Garcia Morràs. in 4.º cui subnectitur alter hic Libellus: *Modo de dar el Habito a los Novicios, conforme a la Religion de nuestro Padre S. Basilio Magno. Hujus pag. 36. occurrit, quod in Hispalensis Editionis libro, qui præ manibus fuit, invenire non potui, P. Ludovici ab Angelis de Hispanici Compendii Bessarionis Emendatione Testimonium hujusmodi:*

El Maestro Fr. Luis de los Angeles, Disinidor General de la Orden de nuestro Padre San Basilio Magno, doy fee, que por mandado, y orden del Capitulo Provincial de esta Prouincia del Andaluzia, corregi, y enmendè el sobredicho Compendio de la Regla de nuestro Padre San Basilio, confriendolo con el verdadero original Latino, firmado del Cardenal Sirleto, Protector que fue de nuestra Religion, conforme al tenor de las letras de nuestro Santo Padre

Gregorio XIII. felicitis memoria, dadas en primero dia de Mayo de 1574. el segundo año de su Pontificado. Y por verdad lo firmè de mi nombre en 12. de Agosto de 1615. años.

Utinam verò idem Pater, quemadmodum Compendii hujus Emendatorem Collatoremque testatus est, ita nobis significasset, quis fuisset Interpres, ex quo Exemplari, Græcòne, an Latino, an Italico, num excuso, num Msto transtulisset. Hac profectò significatione in tanta Operis ambiguitate se nobis ille præstitisset *Oedipum*.

(3) Eodem Titulo, his tantum additis verbis: *Con el modo de dar el Abito, y Profession, y la Instruccion de Novicios. En Madrid: En la Imprenta de Manuel Ruiz de Murga, Año de 1669. in 8.º*

(4) Hoc Titulo: *Regla de Monges, que escribiò el Patriarca de todos S. Basilio el Magno, Compendiada por el Cardenal Bessarion Nisseno, Monge de la misma Orden. Con Licencia En Madrid: En la Imprenta de Lorenzo Mojados. Año de M. D. CC. XLIX. in 32.º Editio altera; prior, ut credo, prodiit anno MDCCXXXVI.*

Atque hic digito, quasi properante, indicare liceat mendum *Nisseno* pro *Niceno* per quatuor, quas referimus, hujus Libri Editiones impunè continuatum: quod sanè in Scriptoribus, præsertim *Basilianis*, demireris.

quidem, vel Italicè, licet Hispanè sæpiùs, prodiisse arbitror; neque etiam cujus Bibliothecæ tenebris alterutro illo sermone descriptum lateat, nobis adhuc patet.

32. Interjectâ paginâ litteris vacuâ, Ἀντίγραφον ἐπιτολῆς γραφείσης ὑπὸ ἀκβάρου τοπάρχου τῶ ἰϋ καὶ πεμφθείσης αὐτῶ διὰ ἀνανίου ταχυδρόμου εἰς ἱεροσόλυμα μεθερμηνευθείσης ἐν τῆς τῶν σύρων φωνῆς. Exemplum Epistolæ ab Acbaro (aliàs *Abgaro*) Toparchâ ad Jesum, ipsi Hierosolymam per Ananiam cursorem missæ, ex Syriaca lingua translata. Incipit: Ἀκβαρος τοπάρχης ἰησοῦ σωτῆρα ἀγαθῶ. Desinit: ἥτις ἐξαρκεῖ ἀμφοτέροις:

Ἀπόκρισις ἰϋ διὰ τοῦ αὐτοῦ διακομιτοῦ ἀκβάρω τοπάρχῃ. Responsum Jesu per eundem Tabellarium Acbaro Toparchæ. Incipit: Μακάριος ὁ πιστεύσας ἐν ἐμοί. Desinit: καὶ τοῖς ἐν σοι παράχρηται:

Extat utraque Epistola apud Photium, *Hist. Eccles. Lib. I. cap. 13.* unde ab aliis transcripta, frequentissimas et Græcè, et Latine nacta est Editiones.

Eodem averso. Ἐπιτολὴ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐκ τῶν πράξεων τοῦ λουκᾶ. Epistola Sanctorum Apostolorum ex Actibus Lucae. Incipit: Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοί. Legitur in Actibus Apostolorum *Cap. XV. vers. 23. et seqq.*

Κλαύδιος σύλας τῶ κρατίστῳ ἡγεμόνι φίλικι χαίρειν. Claudius Syllas fortissimo Duci Philici gaudere. De hujusmodi Epistolâ, cujus Argumentum *Christi Causa*, nihil in Mstorum Catalogis, Indicibus, Bibliothecis constat; nihil mihi compertum. Quum autem Orbi litterato ignota prorsus videatur; ipsam, ut Pilati *Epistolæ* ac *Sententiæ* addendam, ut ad *Novi Testamenti Codicem Pseudepigraphum* locupletandum idoneam, hoc loco unâ cum Interpretatione nostra libuit apponere.

Κλαύδιος σύλας κρατίστῳ ἡγεμόνι φίλικι χαίρειν.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον συλληφθέντα ὑπὸ ἰουδαίων καὶ μέλλοντα ἀναρῆσθαι ὑπὸ αὐτῶν ἐπιτάς σὺν τῶ γρατεύματι ἐξειλόμην αὐτὸν μαθὼν ὅτι ῥωμαῖός ἐστι· βουλόμενος δὲ γνῶναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐνεκάλου αὐτῶ κατήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σωέδειον αὐτῶν ὃν ἐξεῦρον ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν· μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτου ἢ δεσμῶν ἔχοντα ἐγκλημα· μνηυθείσης δὲ ἐπιβουλῆς τὸν ἄνδρα μέλλειν ἐσεσθαι ὑπὸ τῶν ἰουδαίων ἐπέμψα πρὸς σε. παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγόροις λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σοῦ. ἔρρωσο:

Claudius Syllas fortissimo Duci Philici gaudere.

Virum hunc à Judæis comprehensum et ab ipsis de medio tollendum, postquam cum exercitu accesseram, eripui, eum esse Romanum edoctus. Causam verò volens cognoscere, ob quam illum in jus vocassent, atque in Syne-drion adduxissent, inveni eum de questionibus super illorum Lege accusari, nullumque crimen aut morte, aut vinculis dignum habere. Patefactis autem insidiis, per quas in Judæorum venturus esset potestatem, illum ad te misi; Accusatoribus etiam præcipiens ut, quæ haberent adversus ipsum dicenda, coram te dicerent. Vale.

33. Περὶ τῶν ζ θανασίμων ἀμαρτημάτων. De VII. Peccatis lethalibus (incerto Auctore). Initium: Πρῶτον ἀμάρτημά ἐστιν ἡ ὑπερηφάνια. Finis: Τὸ τοῦ θεοῦ μῖσος· ἡ ἀγάπη τοῦ νῦν αἰῶνος· καὶ ὁ φόβος ἡ ἀπόγνωσις τοῦ μέλλοντος.

Eodem averso. Περὶ τῶν ἑβ τῆς ὑπερηφάνιας βαθμῶν. De XII. Superbiæ Gradibus (incerto pariter Auctore). Initium: Πρῶτος βαθμὸς τῆς ὑπερηφάνιας ἐστὶν ἡ περιεργία. Finis: ὁ θεὸς καταφρόνησιν ἐπιφέρει:-

34. Περὶ τῶν ταβεννησιωτῶν: καὶ περὶ παχωμίου παλλαδίου ἐπισκόπου ἐλενοπόλεως ἐκ τῶν βίων τῶν ἁγίων πατρῶν. De Tabennesiotis (sive *Tabenniensibus Monachis*), ac de Pachomio, ex Palladii, Helenopolitani Episcopi, Vitis Sanctorum Patrum. Initium: Ταβέννησις ἐστὶ τόπος ἐν τῇ θεσσαλίᾳ οὕτω καλούμενος ἐν ᾧ παχωμῖός τις γέγονε μοναχός. Finis: ἀλλὰ μᾶλλον πιστεύσας τὰ εἰρημένα ἐπιταεῖαν ἀφώρισεν ἀκοινωνήτως ποιήσας:-

Hoc autem Palladii Fragmento non *Pachomii* tantum, sed *Abbatis Aphtonii* Vita, et *Narratio* de Virgine, in quam *dictum fuerat falsum Testimonium*, continentur: quæ in ejusdem Palladii *De Vitis Patrum Libro VIII. Capitibus 37, 38, 39* invenias.

37. Τὰ ὀνόματα τῶν ἑβ ἀποστόλων. Nomina XII. Apostolorum. Huic Titulo adheret hic alter eadem manu exaratus: Περὶ τῶν ἀποστόλων, *De Apostolis*, quippe latius patens; non enim in eodem Opusculo Apostolorum tantummodò Nomina, sed etiam Loca, ubi de Christo concionati, ubi passi, ubi sepulti, commemorantur.

Quem Auctorem id Opusculi habeat, me quidem fugit; sed ab his diversum est, quæ cum ipso collata statim subjicio.

Hippolyti Synopsis περὶ τῶν ἑβ ἀποστόλων, ποῦ ἕκαστος αὐτῶν ἐκήρυξεν, καὶ ποῦ ἐτελειώθη, De

De XII. Apostolis, ubinam quisque eorum prædicaverit, ac ubi consummatus sit, quam in Auctarii Novi Tomo II. pag. 831. Græcè et Latinè Combefisius edidit.

Libellus inscriptus: Τῶν ἑβ' ἀποστόλων αἱ παρῆναι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γεννησάντων αὐτούς: XII. Apostolorum Patriæ et eorum Nomina qui eos genuerunt, quem et Cotelerius ad Constitutiones Apostolicas Lib. II. cap. 63. et Cangius in fine Chronici Paschalis typis Regiis Parisiensibus ornati pag. 457. evulgarunt.

Notitia XII. Apostolorum, quam Dorotheus Tyri Episcopus intexuit suo De LXX. Domini Discipulis Commentario Ecclesiastico, quem idem Cangius supra laudato Chronico subiecit; tametsi hujusmodi Notitiæ noster hic Libellus aliquatenus congruit.

Sed multò magis idem cum Appendice De Vitis Apostolorum consentit, quam Versioni Græcæ Libri S. Hieronymi De Viris Illustribus sub Sophronii nomine intexam in Msto suo Codice Erasmus reperit, et Fabricius in Bibliothecâ Ecclesiasticâ Hamburgi anno MDCCXIX. editâ ejusdem S. Doctoris Libro, pag. 224. subjiciendam curavit. Inter alia tamen, quibus cum Appendice Sophroniana Libellus noster minùs consentit, insignis est locus, ubi de Jacobo Zebedæi filio hæc tradit: Ἐκοιμήθη δὲ ἐν πόλει τῆς μαρμαρικής, hoc est: dormiit verò in urbe Marmaricæ. Voci autem Ἐκοιμήθη alteram vocem ἐτάφη (sepultus est) emendationis gratiâ à Constantino Lascari rubris litteris superscriptam legas. Quæ quidem verba ad S. Jacobi sepulcrum spectantia, non parum iis consonant, quæ de eodem Apostolo D. Isidorus Hispalensis Libro De Ortu et Obitu Patrum prodidit, videlicet sepultus

est in marmarica, ut habet ejus Operum Regia Matritensis Editio omnium emendatissima. Verùm enimverò quot, bone Deus, variæ hujus loci Lectiones! Nimirum: In Carmarica, Archimarmarica, Archis Marmaricæ, in arcis marmoricis, in marmoreis arcibus, in arca marmarica, in arca marmorica, id est, marmorea; licet in ipsius Isidori, aliorumque Veterum Glossis tale derivativum Nomen minimè reperias. Postrema verò hæc Lectio complurium Auctorum testimoniis, scriptorum monumentis confirmatur. Hanc (ut priores Moralem et Marianam præmittam) Mondexarensis ille Marchio, doctrinâ magis quàm dignitate Princeps, præ cæteris probavit (5); hanc denique suffragio suo sanxit (6) R. P. Henricus Florez, Hispaniæ Sacræ Conditor eruditissimus diligentissimusque; veterum etiam ejus sive Sacræ, sive Profanæ monumentorum Editor operosissimus; idem antiquorum Numismatum callidus æquè Interpres, ac dives Possessor; neque Naturalis minùs quàm Civilis Historiæ studiosus; Vir prætereà multis aliis nominibus mihi commendandus; quibus tamen Amici nomen vereor adjungere, ne fortè quod singulari ejus ingenio, multiplici eruditioni, meritis in Litteras amplissimis tribuo, id Amicitia potiùs indultum esse videatur.

Sed, ut ad Anonymum Opusculum Τὰ ὀνόματα τῶν ἑβ' ἀποστόλων, unde paululùm divertit, jam redeam, quum à cognominibus Libellis supra memoratis diversum sit, atque Appendice Sophronianâ locupletius (illa enim septem Apostolorum notitiam, hoc duodecim continet) ipsum hoc loco in Orbis litterati lucem proferre constituimus, Apostolis, qui in eadem desiderantur, asterisco prænotatis.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἑβ' ἀποστόλων.

Nomina XII. Apostolorum.

* Πρῶτος σίμων πέτρος ὁ τῶν ἀποστόλων κορυφαῖος ὡς διὰ τῶν ἐπιστολῶν φαίνεται δηλοῖ ἐν πόντῳ καὶ γαλατία καὶ καππαδοκία καὶ βιθυνία καὶ ἐν ἰταλία κηρύξας τὸ εὐαγγέλιον, ὑψεθρὲν ἐν ρώμῃ ἐπὶ νέρωνος βασιλείῳς εὐαγγελῆται κατὰ κεφαλῆς αὐτοῦ οὕτως ἀξιώσαντος παθεῖν θάπτεται δὲ ἐν αὐτῇ τῇ ρώμῃ τῷ τρίτῳ κηλαιδῶν ἰουλίῳν;

Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὡς οἱ τῷ ἡμῶν παρεδοδάκασι σκυθαις καὶ σογδιανοῖς καὶ σάκκαις ἐκήρυξεν τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἐν πόλει τῇ

Primus Simon Petrus, Apostolorum Coripheus, ut ex Epistolis apparet, declarat se Evangelium in Ponto, et Galatia et Cappadocia et Bithynia et Italia prædicasse. Postremò Romæ sub Nerone Imperatore crucifigitur, inverso capite, ita pati se ipse dignum existmans; sepelitur verò in ipsa Roma ante diem tertium Calendas Julias.

Andreas, ejus frater, ut majores nostri tradiderunt, Scythiis et Sogdianis et Saccis Evangelium prædicavit, et in Civitate, quæ nomi-

(5) Predicacion de Santiago en España, fol. 27. et 28.

(6) España Sagrada, Tomo III. cap. III. pagg. 106. et 107.

τῆ μεγάλῃ (7) ὅπου ἡ παρεμβολὴ ἄφα-
τος (8) καὶ φάσις ποταμὸς ἐνθα οἰκοῦσιν ἁ-
θίοτες. θάπτεται δὲ ἐν πάτραις τῆς ἀρχαίας
ὑπὸ ἀγεία τοῦ ἀνθυπάτου σαυραθείς:—

Ἰάκωβος ὁ τοῦ ζεβεδαίου τῆς δωδεκά φυλαῖς
τῆς ἐν τῇ διασπορᾷ ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέ-
λιον. ὑπὸ δὲ ἡρώδου τοῦ τετράρχου ἀνιρέ-
θη μαχαίρα. ἐκοιμήθη δὲ ἐν πόλει τῆς μαρ-
μαρικῆς: (9)

* Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐν τῇ ἀσίᾳ ἐκή-
ρυξε τὸ εὐαγγέλιον. εἶτα ἐξορισθεὶς ἐν πά-
τρω νήσῳ ὅπου καὶ τὸ εὐαγγέλιον συνέθηκε
καὶ ἀδείας τυχῶν εἰς ἔφεσον ἐπέστρεψεν. ὅπου
καὶ ἐκοιμήθη ζῶν θεοῦ βουλήσει:

Φίλιππος ὁ ἀπόστολος ἐν φρυγίᾳ κηρύσσει τὸ
εὐαγγέλιον. θάπτεται δὲ ἐν ἱεραπόλει με-
τὰ τῶν θυγατέρων ἐν δόξῳ:—

Βαρθολομαῖος ὁ ἀπόστολος ἰνδοῖς ἐκήρυξε τὸ
εὐαγγέλιον πῶς καλουμένοις εὐδαίμοσιν οἷς
καὶ τὸ κατὰ ματθαῖον εὐαγγέλιον ἔδωκεν.
ἐκοιμήθη δὲ ἐν ἀλβανῶ πόλει τῆς μεγά-
λης ἀρμενίας ἰνδικῆς:—

Θωμᾶς ὁ ἀπόστολος καθὼς ἡ παράδοσις περὶ-
χει πάρθοις καὶ μῆδοις καὶ πέρσαις καὶ γερμα-
νοῖς (leg. κερμανοῖς) καὶ ὕρκανοῖς καὶ βά-
κτροις ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον. ἐκοιμήθη δὲ
ἐν πόλει καλαμίνῃ τῆς ἰνδικῆς:—

* Ματθαῖος ὁ εὐαγγελιστῆς τὸ εὐαγγέλιον συ-
νέγραψεν ἑβραϊοῖς διαλέκτῳ. ἐκοιμήθη δὲ ἐν
ἱεραπόλει τῆς παρθίας καὶ καὶ τέθαπται:

* Ἰάκωβος ὁ τοῦ ἀλφαίου ὁ ἐπικληθεὶς δίκαιος
ὄς καὶ ἁρῶτες ἐν ἱεροσολύμοις ἐπισκόπησε.
λίθοις ὑπὸ ἰουδαίων βληθεὶς ἀνιρέθη ἐν ἱε-
ρουσαλήμ. καὶ ἐν τῷ ναῶ τέθαπται:

* Θαδδαῖος ὁ καὶ λεββαῖος ὁ καὶ ἰούδας ἰακώβου
ἑδεσσηνοῖς καὶ πάσῃ τῇ μεσοποταμίᾳ ἐκή-
ρυξε τὸ εὐαγγέλιον ἐπὶ αὐγάρου τοπάρχου
ἑδεσσηνοῦ. ἐτελεύτησε δὲ ἐν βυριτῶ. καὶ καὶ
τέθαπται:

Σίμων ὁ καναναῖος ὁ τοῦ κλωπᾶ. ὁ καὶ ἰούδας
μετὰ ἰακώβου τὸν δίκαιον χειροτονηθεὶς ἐπί-
σκοπος ἱεροσολήμ. καὶ ζήσας πρὸ ἔτη σαυρῶ
παράδοθεὶς ἐμαρτύρησεν ἐπὶ τρεῖσιν βα-
σιλεύσιν:—

Ματθίας εἷς ὢν τῶν ὁ συγκαταειρημεῖται με-
τὰ τῶν ἰᾶ ἀποστόλων ἀντὶ ἰούδα τοῦ προ-
δότου. θνήσκει δὲ ἐν τῇ ἑξῶ ἀβιοπία ἐν χῶ-
ρα

(7) In Græco Appendicis Sophroniana scriptum: καὶ
ἐν Σεβαστοπόλει ἐκήρυξε τῆ μεγάλῃ.

(8) In Græco ejusdem Appendicis legitur Ἀφάρου cūm
hoc loco, tūm in Matthiā. De loco Παρμεπολιᾷ Ἀφάρου,
vel Ἀφάρου nihil certi apud veteres Geographos; quid-
quid de eo tradunt, chaos est.

(9) De Urbe Marmarica. Vide supra.

minatur Magna, (10) ubi irruptio Apsari
(11) et Phasis fluvius; ibi Æthiopes habi-
tant. Sepelitur Patris, Achaia urbe, ab Egeā
Proconsule crucifixus.

Jacobus, Zebedei filius, duodecim Tribubus di-
spersis predicavit Evangelium. Ab Herode
autem Tetrarcha gladio interfectus est, et
dormivit in urbe Marmaricæ.

Joannes, ejus frater, in Asia predicavit Evan-
gelium. Deinde in exilium pulsus est in In-
sulam Patmon, ubi et Evangelium compo-
suit; et libertatem adeptus, Ephesum rediit,
ubi, quum vixisset quandiu Deus voluit, dor-
mivit.

Philippus Apostolus in Phrygia predicat Evan-
gelium; Hierapoli verò cum filiabus sepeli-
tur honorificè.

Bartholomeus Apostolus Indis, qui vocantur
Fortunati, Evangelium predicavit, quibus
etiam Evangelium secundum Matthæum de-
dit. Dormivit verò Albanopoli, Majoris Ar-
menia Indica civitate.

Thomas Apostolus, ut habet Traditio, Par-
this et Medis, et Persis, et Carmanis, et Hyr-
canis, et Bactris predicavit Evangelium.
Dormivit verò Calamine in urbe India.

Matthæus Evangelista Evangelium Hebraico
sermone conscripsit; dormivit verò Hiera-
poli, Parthia oppido; ibique sepultus est.

Jacobus, Alphaei filius, cognominatus Justus,
qui et primus Hierosolymis episcopatum ges-
sit. A Judæis lapidatus, interiit Hierosoly-
mæ, et in templo sepultus est.

Thaddæus, qui et Lebbaeus et Judas, Jacobi fi-
lius, Edessenis et universæ Mesopotamiae præ-
dicavit Evangelium tempore Abgari Topar-
chæ Edesseni; Byriti verò finivit, ibique se-
pultus est.

Simon Cananaeus, Cleophae filius, etiam Ju-
das, post Jacobum Justum Episcopus Hiero-
solymarum delectus; et quum annos CXX.
vixisset, cruci traditus, martyrium sub Tra-
jano Imperatore passus est.

Matthias, quum esset unus è LXX. (Discipu-
lis) in XII. Apostolorum numerum loco
Judæ proditoris adsciscitur. Moritur verò
in

(10) In Latino Appendicis Sophroniana scriptum: et in
Sebastopoli predicavit, quæ cognominatur magna.

(11) Ita in Latino laudatæ Appendicis legas cūm hoc
loco, tūm in Matthiā.

ρα ὅπου ἡ παρεμβολὴ ἀπαρτος ὅπου ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον :

Τὰ ὄνομα τῶν χειροσθέντων διακόνων :-

α. στέφανος ὁ πρωτομάρτυρ. β. φίλιππος. γ. πρόχορος. δ. νικάνωρ. ε. τιμων. ς. παρμενάς. ζ. καὶ νικόλαος :-

37. averso. Δωροθέου ἐπισκόπου τύρου περὶ τῶν ὁ ἀποστόλων (leg. μαθητῶν). Dorothei Episcopi Tyri de LXX. Apostolis (Discipulis). Initium: Ἰάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου ὁ καὶ αἰ ἐπίσκοπος ὑπὸ αὐτοῦ γενόμενος ἐν ἱεροσολύμοις. Finis: τέλος ἐν ῥώμῃ σὺν αὐτῷ ὑπὸ πῦ ἀσθεῦς γέροντος τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν :-

Hoc Dorothei Opusculum, licet Praefationis expers, idem planè est, ac Σύγγραμμα ἐκκλησιαστικὸν περὶ τῶν ὁ μαθητῶν τοῦ κυρίου Δωροθέου Ἐπισκόπου τύρου, Commentarius Ecclesiasticus de LXX. Domini Discipulis Dorothei Episcopi Tyri, quem laudatus supra Cangius in extremo Chronici Paschalis, pag. 426. evulgavit.

40. averso. Περί τῶν προφητῶν. De Prophetis. Initium: Ησαΐας ὁ μέγας προφήτης ἦν ἀπὸ ἱερουσαλήμ. Finis: καὶ προφητεύοντος αὐτοῦ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸ συλλαβεῖν αὐτὸν καὶ ἐξηράνθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ παραχρῆμα :-

Ἡ ἁγία μάρτυς τοῦ θεοῦ σοφία μετὰ τῶν ἑαυτῆς θυγατέρων ἐγένετο ἀπὸ ἰταλίας πλησίον τῆς ῥώμης· εὐγενὴς καὶ πλουσία· καὶ ἀγαποῦσα τὴν τοῦ χριστοῦ πίσιν· ἠπίσπευε τὰς τρεῖς θυγατέρας αὐτῆς ἐπὶ ἀδριανοῦ βασιλέως· καὶ ἐλθούσα εἰς ῥώμην ἐβαπτίσθη μετὰ τῶν θυγατέρων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος παρὰ τοῦ ἐκείσε ἐπισκόπου· καὶ μετὰ τὸ βαπτισθῆναι ἐδίδασκαν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ ἐπέτρεπον πολλοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν· κρατηθεῖσαι δὲ παρὰ ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ ἐρωτηθεῖσαι καὶ ὁμολογήσασαι φανερῶς τὸ ὄνομα τοῦ χριστοῦ ἐπιμαρῆθησαν ἰχυρῶς· καὶ πρῶτον μὲν ἡ ἁγία πέντε δώδεκα ἔτην ὑπάρχουσα διαφόρως βασανισθεῖσα ἀπεκεφαλίσθη. εἶτα ἡ ἁγία ἐλπίς δεκαετῆς οὕσα πολλά πμαρῆθησα ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν· καὶ τρίτον ἡ ἁγία ἀγάπη ἐνεατῆς ὑπάρχουσα ἐν τῇ καμίνῳ βλήθησα καὶ ὑγίης ἐξεληθῆσα ἔξιφει καὶ αὐτὴ τελειοῦται· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν σοφία θάψασα αὐτὰς καὶ ἐν τῷ τάφῳ πεσοῦσα καὶ κλαύσασα παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτῆς τῷ θεῷ :

Hæc interpretantis in buccam, aut positus calamum venit sequens de Matre fortunatissimâ Distichon:

in exteriori Ethiopia, in regione, ubi irruptio Apsari, ubi Evangelium prædicavit. Hæc sunt eorum Nomina, qui Diaconi delecti sunt.

I. Stephanus Protomartyr. II. Philippus. III. Prochorus. IV. Nicanor. V. Timon. VI. Parmenas, et VII. Nicolaus.

Is Libellus exceptus est ex ejusdem Dorothei de Prophetis Opere, quod Latine Margarinus de la Bigne Biblioth. PP. Tomo VII. col. 91. edidit, nondum verò Fabricius Biblioth. Græca Vol. VI. pag. 146. Græcè prodidisse testatur.

45. Intervacante paginâ ferè unâ, Σεπτεμβρίου ἰζ. ἀθλοῖς τῶν ἁγίων παρθένων πίστεως ἐλπίδος καὶ ἀγάπης καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν σοφίας. Septembris (die) XVII. Certamen (sive Martyrium) Sanctarum Virginitatis, Spei et Charitatis, earumque Matris Sophiæ.

Hujus Martyrii Narratio ab eâ prorsus distat, quam sub Metaphrasta nomine asseruat Vindobonensis Bibliotheca, teste Nesselio in ejus Catalogi Parte V. pag. 74. Prætereà, quum brevicula non minùs sit quàm ipsa Virginitatum Martyrum ætatula, neque adhuc edita nobis existimetur; eam placuit hic, adjunctâ Interpretatione Latinâ, subnectere.

Sancta Dei Martyr Sophia cum Filiabus suis ex Italia prope Romam fuit, nobilis et dives, et Christi fidei amans. Quæ Filias tres assumpsit sub Hadriano Imperatore; et Romam profecta, ab ejus loci Episcopo unâ cum Filiabus baptizata est in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Post acceptum verò Baptisma, Dei verbum edocuerunt, multosque ad pietatem revocarunt. Ab Imperatore autem Hadriano et comprehensa, et interrogata, et Christi nomen palam professæ, graviter excruciatæ sunt. Ac primùm quidem Sancta Fides, quum duodecim esset annorum, multifariam excruciatæ, capite plectitur. Deinde Sancta Spes, quum decennis esset, multum vexata, capite truncata est. Tertium Sancta Charitas, quum esset annorum novem, in caminum conjecta, indeque sospes egressa, vitam quoque gladio finivit. Illarum autem mater Sophia, postquam illas sepeliisset, in sepulcrum irruens lacrimansque, animam suam Deo tradidit.

Sanctarum fecunda Parens quàm digna Sophia.

Nomine! Virtutes quæ parit, illa sapit.

Ggg

46. In-

46. Interjecto unius paginæ ac prope dimidiâ vacantis intervallo, Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου δαμασκηνοῦ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ χριστοῦ. Sancti Joannis Damasceni in Nativitatem Christi. Hymnus scilicet versibus Iambicis in *Odas IX.* singulas tribus *Tropariis* pentastichis distinctas, distributus, cui præfixum Tetrastichon Elegiacum tali titulo: Ἀκροστιχίς ἠρωελεγεῖοι, id est, *Acrostichis, Heroico-elegiaci* (Versus).

Tetrastichon incipit: Εὐεπίης μελίσσιν; ipse verò Hymnus ab hoc versu:

Εἴπωσε λαὸν θαυματοργῶν δεσπότης;

et in hunc desinit:

Νέμοις ἀχραντέ πρεσβυτήσιν τὸ κλέος:—

Ἀκροστιχίς hoc loco, et aliis sequentibus non nudè ac simpliciter sonat *Principium Versuum*, ut *P. Garnerius*, *S. Joannis Damasceni Operum Editor*, expressit; sed ejus *Achrostichidis Summam* significat, quam præ se ferunt primæ litteræ *Versuum Hymni*, si numeris sit adstrictus; *Segmentorum* verò, si solutâ oratione compositus: ita ut, quæ per totum Hymnum, sive Canticum directo deorsum ordine distributa est *Acrostichis*, eadem in unum colligatur, rectâ prorsum decurrens; adeoque singularum litterarum et verborum seriem, universamque sententiam et apertius, et commodius representet.

49. Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὰ ἅγια φῶτα. ἀκροστιχίς. ἠρωελεγεῖον. Ejusdem in Sancta Lumina *Acrostichis, Heroico-elegiacum* (*Tetrastichon*). Id incipit: Σήμερον ἀχράντοις. Hymnus autem in *IX.* pariter *Odas, Tropariis* etiam pentastichis distinctas tributus, incipit ab hoc versu:

Σπείρει θαλάσσης κυματοῦμενον σάλον;

in hunc desinit:

Νῦν εἰς ἀληκτον ἐξαμείβεται βίον.

52. averso. Τοῦ αὐτοῦ κανὼν εἰς τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν. Ejusdem Canon in Sanctam Resurrectionem, in excusis εἰς τὴν κυριακὴν τοῦ πάχα, in *Dominicam Pasche*. Hymnus pro-

Κανὼν εἰς τὴν κοίμησιν
τῆς Θεομήτορος.

α. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσομαι πνεύματος καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι μητρὶ καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων. καὶ ἄσω γιγόμενος ταύτης τὰ θαύματα:

Παρθένοι νεάνιδες σὺν μαριάμ τῇ προφήτιδι ᾤδῃν τὴν ἐξόδιον νῦν ἀλαλάξατε· ἡ παρθένος γὰρ καὶ μόνη θεοτόκος πρὸς λῆξιν οὐράνιον διαβιβάζεται:—

γ. Ἀξίως

saicus, sive nullis numeris adstrictus, qui dividitur etiam in *Odas IX*, sed modò tribus, modò quatuor *Tropariis* constantes. Incipit: Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμψυθῶμεν λαοί. Desinit: ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου:—

55. Unâ paginâ et paulò plus intervacante, Κανὼν εἰς τὴν ἁγίαν πεντηκοστὴν. Canon in Sanctam Pentecosten. Præit hoc titulo, ἠρωελεγεῖοι, Tetrastichon Elegiacum, cujus initium: θειογενὲς λόγε πνεῦμα. Canon verò, sive Hymnus Iambis conscriptus ab hoc versu exorditur:

Θεῖα καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφος;

in hunc desinit:

Σοφὴν τρίφεγγρον οὐσίαν δοξάζομεν:—

Is pariter in *Odas IX.* tribuitur, quæ nunc tribus, nunc quatuor *Tropariis* pentastichis constant.

58. Hujus folii aversa facies iterum exhibet *Canonis in Sanctam Resurrectionem Troparia* priora usque ad has voces φασφόροι ἄγγελον, quæ lineâ rubrâ Exscriptor, ut supervacanea, notavit.

59. Κανὼν εἰς τὴν κοίμησιν τῆς θεομήτορος. Canon in Dormitionem Dei Genitricis. Hic etiam, quemadmodum superior in Sanctam Resurrectionem, prosaicus, in *Odas* quoque *IX.* distribuitur, *Tropariis* modò tribus, modò quatuor pariter distinctas. Ab his autem verbis incipit: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσομαι πνεύματος; in hæc desinit: ἀφῆσιν τοῖς μέλπουσι καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα:

De hoc Canone, sive Hymno nulla protius mentio in *Lequenianâ S. Joannis Damasceni Operum Editione*. Duos tamen hujusmodi ab eodem conscriptos Operibus ejus ineditis annumerat *Fabricius Biblioth. Græca Vol. VIII. pag. 820.* quorum alter ipse est, de quo agitur. Itaque ipsum non *Catalogi nostri consecrandi solum*, sed etiam *Orbis Litterati locupletandi gratiâ*, proferimus, *Contextum Græcum Latinâ Interpretatione exadversum aspiciente.*

Canon in Dormitionem
Dei Genitricis.

1. *Aperiam os meum et spiritu implebo, et verbum Reginae Matri eructabo, et eam bilariter aspiciam laudans; ejusque miracula letabundus concinam.*

Juvenulae Virgines, nunc simul cum Maria Prophetissa Canticum de Exitu alacriter fundite; Virgo enim et unica Deipara ad Cælestem hereditatem transmittitur.

3. Τε

γ. Ἀξίως ὡς ἔμφυχόν σε οὐρανὸν ὑπεδέξατο οὐράνια πάντα γενεθία σικνωμάτα. καὶ παρέσεικας φαιδρῶς ὄρασιμένη· ὡς νύμφη πανάμωμε τῷ βασιλεῖ καὶ θεῷ.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγησι θεοτόκε ἡ ζωσα καὶ ἄφθιτος πηγὴ θίασον συγκροτήσαντας πνευματικὸν φερέσπον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου φεράτων δόξης ἀξίωσον :

Θνητῆς ἐξ ὀσφύος παρθενίας τὴν φύσιν κατὰλληλον ἀγνή τὴν ἐξοδὸν διήνυσας· τεκοῦσα δὲ τὴν ὄντως ζῶν παρὰ τὴν ζῶν μεθέστηκας τὴν θείαν καὶ ἐνυπόστατον.

Δῆμος θεολόγων ἐκ περάτων· ἐξ ὑψοῦς ἀγγέλων δὲ πλοῦθος παρὰ τὴν σιῶν ἠπείχοντο παντοδυνάμω νύμφατι· ἀξιοχρῆστος δὲ αἰσῶνα τῇ σῇ ταφῇ λειτουργήσαντες.

δ. Τὴν ἀνεξιχνίασον θείαν βουλήν τὴν ἐκ τῆς παρθένου σαρκασέως σου τοῦ ὑψίστου ὁ παρθένου τῆς ἀβακαύμ ἐξεσηκῶς ἐκραύλαζε δόξα τῇ δυνάμει σου κύριε.

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν οὐρανὸν τοῦ παμβασιλείως ἔμφυχον τοὺς κενεῶνας ὑπερχόμενον τῆς γῆς· ὡς θαυμάσια τὰ ἔργα σου. δόξα τῇ δυνάμει σου κύριε.

Εἰ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπὸς δι' ἡν οὐρανὸς ἐρημάπησε ταφὴν ὑπέστη ἐκουσίως ὡς θνητὸς πῶς τὴν ταφὴν ἀρνήσεται ἢ ἀπειρηγάμωσ κυήσασα :

Ἐν τῇ μεταστάσει σου μήτηρ θεοῦ εὐρυχωρότατον ὁμά σου θεοδόχον τῶν ἀγγέλων στραπὴν ἱερωτάταις πέρυξι τρόμω καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον :-

ε. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ σου. σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε παρθένε γῆθεν μετέστη ὡσπερ ζωῆς κλωτὸς παρὰ τὴν ἐπουράνιον μονὴν πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι σε τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Κροτεῖτωσαν σάλπιγγες τῶν θεολόγων σήμερον· γλαῦσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων νῦν εὐφημεῖτω. περιηχέτω ἀπὸ ἀπείρω λαμπόμενος φωτὶ. ἀγγελοὶ ὑμνεῖτωσαν τῆς πανάγνου τὴν κοίμησιν :

Τὸ σκεῖος δι' ὅρατε τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὑμνοῖς σου· ὅλος ἐξιστάμενος παρθένε· ἐκδημος ὅλος ἱερώμενος θεῷ τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ ἄν' ὄντως καὶ δεκνύμενος θεοτόκε πανύμνητε :-

ς. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάνδημον τελούντες εὐορτήν οἱ θεόφρονες τῆς θεομήτορος δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα πρὸς δόξάζοντες.

Ἐκ σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας

3. *Te meritò quidem, o Purissima et Divina, tanquam animatum Cœlum, Cœlestia Tabernacula exceperunt; Regique ac Deo, o planè inculpata (Virgo), ornata veluti Sponsa, hilariter astitisti.*

Tuarum laudum Cantores, o Deipara, vive et incorrupte fons, spiritalem inter se chorum celebrantes confirma; et in divina memoria tua gloriæ coronis dignare.

Ex mortali utero producta secundum naturam, convenientem pura Exitum absolvisi; veramque enixa Vitam, ad divinam subsistentemque Vitam emigrasti.

Theologorum turba è finibus terræ, Angelorum multitudo ab alto, omnipotentè nutu properarunt in Sion, tua, laudabilis Domina, sepulture ministraturi.

4. *Divinum, investigabile consilium Incarnationis ex te Virgine obstupescens Altissimi Propheta Abacuc, exclamavit: Gloria potentiaæ tuæ, Domine.*

Mirum sanè fuit aspicere Regis universalis animatum Cœlum Terræ sinus ingrediens. Quàm mira opera tua! Gloria potentiaæ tuæ, Domine.

Siquidem incomprehensibilis hujus fructus, per quam Calum locupletius factum est, sepulturam, ut mortalis, ultro sustinuit; quomodo sepulturam sine virili consortio enixa Virgo detrectabit?

In tuo, Dei Genitrix, Transitu amplissimum tuum, Dei capax corpus Angelorum agmina sacratissimis alis cum tremore et gaudio contexere.

5. *Cuncta in divina tua memoria obstupuerunt tu enim, inexperta viri Virgo, è terrâ, tanquam Arca Vita, ad Cœleste domicilium transisti, omnibus te concinentibus Pacem pro mercede largiens.*

Theologorum hodie concrepent Tuba; multitona Hominum nunc lingua prædicet; Aer infinito collucens lumine, circumsonet; Angeli Purissimæ Dormitionem hymnis concelebrent.

Vas Electionis inter alios claruit tuis, Virgo, Canticis, totus in admirationem raptus; Peregrinus omnis sacrificans Deo, et quicumque omnibus est, et verè ostenditur Divino numine afflatus, o Virgo omni prorsùs cantu dignissima.

6. *Divinam hanc et publicam Dei Matris colentes festivitatem, o Divina sapientes, agite, manibus plaudamus, ex illâ natum fidelibus celebrantes.*

Ex te orta est Vita, Virginitatis claves mi-

θεΐας μὴ λύσασα· πῶς οὖν τὸ ἄρξαντον
ζωαρχικόν τέ σου σκῆνωμα τῆς τοῦ θανά-
του πείρας γέγονας μέτοχος.

Ζωῆς ὑπερξάσα τέμενος, ζωῆς τῆς αἰδίου
πετύχικας διὰ θανάτου γὰρ πρὸς τὴν ζωὴν
μεταβέβικας ἢ τὴν ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυ-
πόστατον :

ζ. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ
τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πρὸς ἀπειλὴν ἀνδρείως
πατήσαντες· ἔχαιρον ψάλλοντες ὑπερῦμνη-
τε ὁ τῶν πατέρων κύριος καὶ θεὸς εὐλογητός
εἰ.

Νεανίσκοι καὶ παρθένοι τῆς παρθένου τε καὶ θεο-
μήτορος τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβύται καὶ
ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς σὺν κριταῖς μελωδή-
σατε ὁ τῶν πατέρων κύριος καὶ θεὸς εὐλο-
γητός εἰ :

Σαλπιάτωσαν τῇ σάλπιγγι τοῦ πνεύματος
ὄρη οὐράνια ἀγαλλιάσθωσαν βουνοὶ καὶ σκιρ-
τάτωσαν· θεοὶ ἀπόφοι οἱ πανήγυρις τῆς θεο-
τόκου σήμερον· μυστικῶς πανηγυρίσωμεν :

Ἡ πανίερος μετάστασις τῆς θεΐας σου καὶ ἀκη-
ράτου μητρός τὰ ὑπερκόσμια τῶν ἀνω δυ-
νάμεων ἠθροισε τάγματα· συνευφραίνεσθαι
τοῖς ἐπὶ γῆς σοὶ μέλπουσιν. ὁ θεὸς εὐλο-
γητός εἰ :

η. Παῖδας εὐαγῆς ἐν τῇ καμίνῳ ὁ τόκος τῆς
θεοτόκου διεσάσατο· τότε μὲν τυπούμενος·
νῦν δὲ ἐνεργούμενος τὴν οἰκουμένην ἅπασαν
ἠγαυρε ψάλλουσαν τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ
ἔργα.

Τὴν μνήμην σου ἄρξαντε παρθένε ἀρχαί τε
καὶ ἐξουσίαι καὶ δυνάμεις ἄγγελοι ἀρχάγγ-
ελοι θρόνοι κυριότητες τὰ χερουβίμ δοξάζου-
σι· καὶ τὰ φρικτὰ σεραφίμ ἀνθρώπων δὲ τὸ
γένος ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας :

Οὐ ξένως οἰκήσας ἐν τῇ ἀρξάντῳ σου νηδύϊ
σαρκούμενος οὗτος τὸ πανίερον πνεῦμά σου
δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν ὡς ὀφει-
λέτης υἱός· δῖοσε τὴν παρθένον ὑμνοῦμεν καὶ
ὑπερυψοῦμεν.

Ω· τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων τῆς ἀειπαρ-
θένου καὶ θεομήτορος. τάφον γὰρ οἰκήσασα
ἔδειξε παράδεισον ὧ παρεστῶτες σήμερον χεί-
ροντες ψάλλομεν τὸν κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑ-
περυψοῦτε.

θ. Ἀπὸς γηγενῆς σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπα-
δοχούμενος· πανηγυρίζτω δὲ αὐτῶν νόων φύ-
σις γεραίρουσα τὴν ἱερὰν μετάστασιν τῆς θεο-
μήτορος· καὶ βοάτω χείροις παμμακάριτε θεο-
τόκε ἀγνὴ ἀειπαρθένε.

Δεῦτε ἐν σιῶν τῷ θεῷ καὶ πῖνον ὄρει τοῦ ζῶν-
τος

nimè solvens. *Quomodo igitur, quum im-
maculatum atque in primis vitale Taber-
naculum tuum fuerit, Mortis experien-
tia facta es particeps?*

*Vitæ ipsa templum, Vitam nacta es perpe-
tuam; per mortem enim ad Vitam trans-
iisti, quæ Vitam verè subsistentem pe-
pereris.*

7. *Divina sapientes Viri Creaturam pro Crea-
tore non adoraverunt; sed ignis minas vi-
riliter patientes, lætabantur, canentes:*
Summè laudabilis Patrum Domine ac
Deus, benedictus es.

*Juvenuli et Virgines, tum Virginis, tum
Dei Matris memoriam venerantes, Senes
et Principes et Reges cum Judicibus can-
tate: Patrum Domine ac Deus, bene-
dictus es.*

*Tubæ spiritûs Montes cœlestes clangant, Col-
les gaudeant et exultent. Hodie, Aposto-
li divini, Deiparæ laudatio; mysticè lau-
demus.*

*Sanctissimus divinæ et incorruptæ Matris
tuæ Transitus cœlestia supernarum Po-
testatum agmina tremefecit. Cum illis
gaudendum, qui tibi in terra canunt:*
Benedictus es, Deus.

8. *Sanctos Pueros servavit in fornace Dei Ge-
nitricis Partus, tunc figuratus quidem;*
*nunc verò impletus, universum Orbem ex-
citavit canentem: Laudate Opera Do-
minum.*

*Tuam, immaculata Virgo, memoriam Prin-
cipatus, Potestates ac Virtutes; Angeli,
Archangeli, Throni, Dominationes, Che-
rubim ac tremenda Seraphim laudibus
concelebrant; Hominum verò genus cani-
mus et superextollimus in omnia secula.*

*Qui in tuo immaculato ventre hospitatus,
carnem induit, is sanctissimum spiritum
tuum excipiens, in ipso, tanquam debi-
tor Filius, requievit. Ideo te Virginem
canimus et superextollimus.*

*O intellectu altiora semper Virginis ac Dei
Genitricis miracula! Postquam enim se-
pulcrum habitavit, Paradisum ostendit,
cui adstantes hodie lati canimus: Can-
tate et superextollite Dominum.*

9. *Terrigena omnis spiritu exultet, facem fe-
rens. Mentium verò materia exsortium
natura in laudes eat, sanctum Dei Ge-
nitricis Transitum venerans; et exclam-
et: Salve, beatissima Deipara, pura,
semper Virgo.*

*Agite, in Sion, divino et pingui Dei vi-
ven-*

τος θεοῦ ἀγαλλιασώμεθα τὴν θεοτόκον ἐνο-
πριζόμενοι· ὡς γὰρ τὴν λίαν κρείττονα
καὶ θειοτέραν σκηνὴν ὡς μητέρα ταύτην εἰς
τὰ ἅγια τῶν ἁγίων μετατίθησι.

Δεῦτε οἱ πατρὶ τῷ τάφῳ προσέλθαμεν τῆς
θεομήτορος· καὶ περιπυξώμεθα καρδίας χεί-
λη ὄμματα μέτωπα· εἰλικρινῶς προσάπιον-
τες· καὶ ἀρυσώμεθα ἰαμάτων ἀφθονα χρι-
σματα ἐκ πηγῆς ἀειδαίου βλυταίνοντα:

Δέχου παρ' ἡμῶν ᾠδὴν τὴν ἐξόδιον μῆτερ τοῦ
ζώντος θεοῦ καὶ τῆ φωτοφόρου σου καὶ θεία
ἐπισκίασον χάριτι· τῷ βασιλεῖ τὰ τρόπαμα·
τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ τὴν ἀρνήνην· ἀφῆσι τοῖς
μέλπουσι καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύου-
σα:—

In proximè recensitis *Canonibus*, sive
Hymnis rarum illud et admiratione dignum
animadverto, nempe omnibus, ex quibus
constant, Odis ita adscriptos esse Num-
eros α, γ, δ, ε, ς, η, θ, ut β semper
desideretur; adeoque nusquam Ode *secun-
da* compareat. Hæccine tam manifesta, tam
perpetua præmissio in Scribam diligen-
tissimum, qualis est *Lascaris*, regerenda?
Unde verò tam insolens computandi ratio?
Quis denique nodum expediat? En adest,
breviter id præstiturus post *Allatium* et *Goa-
rum* Cangius. Is in *Glossario Græco*, in *Κα-
νῶν* talibus verbis rem aperit: *Canones igitur
dividuntur in novem Odas, inter quas tamen
secunda nullibi apparet, sed componentis in
pectore remanet.*

Eundem ego *Cangium* secutus, *Odarum*
ejusmodi *Strophas*, sive *Sectiones* appel-
lavi *Troparia*; sic enim ille ibidem: *Canones
itaque in Odas dividuntur, Oda in Tro-
paria, ex quibus componuntur.* Tantine *Viri*
sententiam probè, an secùs intellexerim,
nescio; si secùs, pro *Tropariis* reponere *Stro-
phas*, sive *Sectiones*, ut priùs ponere insti-
tueram.

61. averso. Μέγας τοῦ ἐν φλωρεντία ὄρου.
Pars Florentinæ Definitionis. Incipit: Ἐπει-
δὴ δὲ ἐν τούτων ἀπάντων μία καὶ αὐτὴ συνά-
γεται ἔννοια. Desinit in hanc ultimam sub-
scriptionem: ὁ ἀρχιάλου σωφρόνιος ὑπέγρα-
ψα.

Subscriptiones autem excipit *Ομολογία*
τοῦ πατριάρχου Ἰωσήφ ἐν τῷ τέλει τοῦ βίου.
Confessio Patriarchæ Joseph in fine vitæ.
Eam, quum neque Græcè, neque Latinè in-
ter *Concillii Florentini Acta* in *Harduini* *Con-*

*ventis montè exultabimus, Deiparam ve-
lut in speculo intuentes; hanc enim ille,
tanquam Matrem, ad præstantius divi-
niusque tabernaculum in Sancta Sancto-
rum transtulit.*

*Agite, ò Fideles, ad Dei Genitricis sepul-
crum accedemus, illudque amplectemur,
pectora, labra, oculos, frontem sincerè
affigentes; indeque hauriemus copiosa me-
dicaminum munera, è perenni fonte ma-
nantia.*

*Accipe à nobis, Dei viventis Mater, Can-
ticum de Exitu; Nosque lucifera ac di-
vine tue gratia sub umbra protege; Re-
gi triumphos, Christicola Populo pacem,
Canentibus veniam animarumque salu-
tem elargiens.*

ciliorum Editione reperiatur, juvat hoc lo-
co subicere:

Ἰωσήφ ἐλέω θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος κωνσταντινουπό-
λεως νέας ρώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης:

Ἐπεὶ ἔφθασα εἰς τὸ ἀπαραιτήτων πέρας τοῦ
βίου μου γράφω καὶ ὑπογράφω βεβαιῶν πάντα
ὅσα γέγραφε καὶ διδάξει ἡ καθολικὴ ῥωμαϊκὴ ἐκ-
κλησία· καὶ τὸν ἀγιώτατον πάπαν γέγραω ὡς πα-
τέρα πατέρων καὶ τοποτηρητὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν
ἰησοῦ χριστοῦ· ἔτει α, ὤ λ θ:

Ὁ μέγας σακελάριος. Ὁ μέγας σκευοφύλαξ
διάκονος ὁ ξανθοπόλεως. Ὁ μέγας χαρτοφύλαξ.
μιχαὴλ ὁ βαλσαμών. Ὁ μέγας ἐκκλησιάρχης ὁ
συνεπόμενος. Ἰωάννης ὁ καρπάδοξ ὁ φρωτέκιδος.
Γερόντιος . . . ἡγούμενος τοῦ παντοκράτορος. Ἀ-
θανάσιος ἡγούμενος τοῦ χαλέως. Ἠγούμενος τοῦ
ἀγίου βασιλείου. Παχώμιος ἡγούμενος τοῦ ἀγίου
παύλου τοῦ λάτρου. Μαυσιῆς ἱερομόναχος τοπο-
τηρητὴς τῆς λαύρας. Δωρόθεος τοποτηρητὴς τοῦ
βατοπεδίου. Κωνσταντῖνος τοποτηρητὴς τῆς βλα-
χίας. Ὁ τοποτηρητὴς τῆς τραπεζούντος. Ὁ
τοποτηρητὴς τῆς ἱερίας.

64. Αρχὴ τοῦ ἐν φλωρεντία ὄρου οὗ τὸ λοι-
πὸν μέρος ὅπως ἐπεὶ δὲ ἐκ τούτων. *Initium
Florentinæ Definitionis, cujus reliqua pars
supra (incipiens): ἐπεὶ δὲ ἐκ τούτων.* Hanc
videlicet fol. 61. averso legere est.

Initium verò est hujusmodi: *Εὐγένιος ἐπί-
σκοπος δούλος τῶν δούλων τοῦ θεοῦ.* Quæ qui-
dem *Concillii Florentini Definitio*, edita Flo-
rentinæ anno *Dominicæ Incarnationis MCC-
CCXXXIX.* Julii die 6. extat Latinè et Græ-
cè in *Harduini Editionis Conciliorum Vol. IX.*
col. 419. et seqq.

66. Αφορισμὸς τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν βασι-
λείου κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων.— *Exorcismus
Sancti Patris nostri Basilii adversus Spiri-
tus*

rus immundos. Incipit: Ο θεός τῶν θεῶν· καὶ κύριος τῶν κυρίων· ὁ τῶν πυρίνων ταγμάτων δημιουργός. Desinit: ὅτι μέγας ὁ φόβος τοῦ κυρίου καὶ μεγάλη ἡ δόξα αὐτοῦ· καὶ τὰ σύμπαντα δούλα αὐτοῦ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων: ἀμήν :-

Hunc S. Basilii Exorcismum et Fabricius *Biblioth. Græca Vol. VIII. pag. 95.* et Goarus *Euchologii pag. 729.* Græcè cum Latina Interpretatione publicarunt. Verùm Mstus ab utroquo excuso bene multis variis Lectionibus dissentit: quapropter ipsum nova typorum luce donarem libens, nisi Temporis penuria et urgendi Catalogi necessitas prohiberent. Satis verò sit Lectori hoc loco non dissimulare, eundem *Exorcismum* à me anno (ni fallor) MDCCXXXVI. Latinè redditum *R. P. Francisci de Bejar supra laudati efflagitatu*, qui Regiam in Bibliothecam, *SS. Basilii et Macrinæ Vitas elaboraturus*, eâ tempestate ventitabat. Is impetratam facilè Versionem, paulò post, me inscio, edidit in citato *S. Basilii Regule Opusculo*, quod non nisi post editam rescivi. Quum enim eum Patrem aliquando invisissem, ipse Libellum à typis recentem perhumaniter donavit; eoque statim aperto, subridens ostendit *Exorcismi* Versionem in ejus fine positam, Auctoris nomine tribus nudis Litteris J. I. I. id est, *Joanne Iriarte Interprete*, designato. Gratias itaque Editori quàm amplissimas egi, quòd tantum honori tribuisset meo, tantum pudori consuluisset. (12)

68. averso. Ευχή εἰς ἐνοχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων. Precatio ad vexatos ab immundis Spiritibus. Incipit: Ο θεός ὁ ἀάμιος ὁ λυτρωσάμενος ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ διαβόλου τὸ γένος. Desinit: σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας :-

Hanc in Goari *Euchologio, pag. 733.* Chrysostomo adscriptam invenias.

69. Ετέρα εἰς τοὺς αὐτοὺς. Alia ad eosdem. Incipit: Ο τὸν τυραννήσαντα διάβολον. Desinit: σὺν τῷ ἁγίῳ πνεύματι :-

Hæc pariter apud Goarum occurrit *pag. 733.* Sed post verba αὐτὴν καὶ ἡμᾶς ibi hæc desiderantur: καὶ συγκατατίθημι σὺν αὐτῷ τῇ ἀγία σου ποίμνῃ, quæ hîc leguntur.

Eodem averso. Ετέρα. Alia. Hanc verò

(12) Is designatus est Episcopus Insulæ *Portus Rico* in Occidentalibus Indiis anno MDCCXLIII; atque in Episcopatum suum profectus, ibi quadragesimo die

apud eundem minimè reperias: quare transcribendam, alioquì perbreve, duxi.

Ε'πάκουσον ἡμῶν ὁ θεός ἡμῶν· ὅτι ψυχὴ ἐν πεναγμοῖς καὶ πνεῦμα ἀκιδίων κέκραγε πρὸς σὲ μὴ συγχρήσης ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ τὸ δυνάμεθα· ἀλλὰ ποίησον σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἐκβασιν εἰς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς ὑπερεγκεῖν· ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν πνευμάτων καὶ φάσεων ἀτόπων· καὶ ἐπίτρεψον ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εὐθείαν· καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας· εἰς πεποιθῆσιν τὴν ἐπί σοι· καὶ δὸς ἡμῖν ἐν συνειδήσει καθαρᾷ μετὰ παρρησίας κηρύττειν τὸν λόγον σου· καὶ λατρεύειν σοι ὑπεισιτάτως ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνη πᾶσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν. Χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς :-

Αφορισμὸς τοῦ ἁγίου ἰωάννου τοῦ χρυσοστόμου εἰς ἐνοχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων. Exorcismus Sancti Joannis Chrysostomi ad vexatos ab immundis Spiritibus. Incipit: Τὴν θέαν καὶ ἀγίαν καὶ μεγάλην φοβεράν τε καὶ φεικτὴν καὶ ἀσεκτον ὀνομασίαν. Desinit: ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος :-

Exorcismus hic, licet inter edita *S. Joannis Chrysostomi Scripta* non occurrat; habetur tamen in Goari *Euchologio, pag. 734;* sed in multis à Msto diversus.

71. averso. Ευχή ἐτέρα. Alia Precatio. Quandoquidem hæc, cujuscunque sit, in eodem *Euchologio* desideratur, estque aliunde brevicula, hîc etiam adscribenda non immeritò videtur.

Ε'πίδε κύριε ὁ θεός ἡμῶν ἐπὶ τὸ πλάσμα σου τοῦτο. ὁ μέγας καὶ θαυμαστός καὶ ἐνδοξός· καὶ φοβερὸς τοῖς ὑπεισιτάτοις. ἐπιτίμησον τῇ ἀποστατικῇ δυνάμει τῆ σφραγίδι τοῦ πμίου καὶ ζωοποιῦ σου. ἐλευθέρωσον τὸν δούλον σου ἀπὸ πάσης μάστιγος τοῦ ἀντικειμένου· φύλαξον αὐτὸν ἐν τῷ ἐλέει τοῦ χειτοῦ σου. σὺ γὰρ εἶ ὁ θεός ὁ ἰάμενος ψυχὰς καὶ σώματα τῶν εἰς σὲ πεπιτυκώπων· καὶ ῥυόμενος ἀπὸ πάσης διαφορᾶς τοὺς καταφεύγοντας ἐπὶ τὰ ἐλέη σου. ὅτι σοι πᾶσα ὑπέπει δόξα :-

Προσευχὴ τοῦ ἁγίου γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ εἰς ἐνοχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων. Deprecatio S. Gregorii Thaumaturgi ad vexatos ab immundis Spiritibus. Incipit: Ἐπιχαλούμεθά σε τὸν θεὸν τὸν παντοκράτορα καὶ βασιλέα τῶν αἰῶνων. Desinit: καὶ ἑμμανουὴλ μεθ' ἡμῶν ὁ θεός καὶ πάντων τῶν ἁγίων :-

73. Τοῦ αὐτοῦ εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐνοχλουμένους ὑπὸ δαυμόνων πονηρῶν: Ejusdem (*Exorcismus*) ad vexatos à malis Dæmonibus. Incipit: Ἐξορκίζω

quàm pervenerat, immatura morte defunctus est, anno scilicet MDCCXLV. VIII. Cal. Jul.

κίζω ὑμᾶς τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα· τὰ πο-
νηρὰ· τὸ γένος τὸ ἀναιδές· τὸ ἀναίχωτον. Desi-
nit: ἀγάγεσθαι δὲ αὐτοὺς διὰ τῆς ἀναγενήσεως
τοῦ ἕδατος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου· ὅτι αὐ-
τῶ ἡ δόξα καὶ τῶ προσκύμισις εἰς τοὺς αἰῶνας:—

Neutra sive in *S. Gregorii Thaumaturgi*
operibus editis, sive in laudato Goari *Eu-
chologio* reperias.

77. Προσευχὴ εἰς ἄγρην ἄφθονον ἰχθύων. De-
precatio ad copiosam Piscium capturam.

Apud Goarum quidem pag. 701. habe-
tur *Oratio ad benedicenda retia*; non verò
ad ipsam *Piscationem*. Quapropter hanc, ut
illi consentaneam respondentemque, appo-
namus.

Κύριε ἰησοῦ χριστέ ὁ κελεύσας τοὺς ἁγίους σου
μαθητὰς καὶ ἀποστόλους χαλάσατε τὰ δίκτυα
ἡμῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς περειαῆδος· καὶ ἐνέγ-
κατε ἰχθύας· καὶ τῇ σῇ τρωτῆ εὐεργετήσατε
τὰ δίκτυα πλήθει πολλῶν ἰχθύων ἀπὸ πάσης
γενεᾶς ὥστε μὴ χωρεῖν· καὶ ἄλλοτε πολλάκις εὐ-
λογήσας τὰ τεμμάχια τῶν ἰχθύων καὶ χορτά-
σαις ἀπέρις, αὐτοὺς δέωσατε διὰ τῆς σῆς χά-
ριτος καὶ νῦν εὐλόγησον τὰ δίκτυα τοῦ ὀδῆϊνος
καὶ δὸς ὀκείνην τὴν χάριν ἵνα γεμισθῶσι διὰ
παντὸς εἰς εὐφροσύνην τοῦ σου θεοῦ ὀνόματος. καὶ
ὡσπερ εὐλογήσας τοὺς πέντε ἄρτους καὶ πεντα-
κιχλίους χορτάσαις, οὕτω καὶ νῦν εὐλόγησον καὶ
χορτάσῃς πᾶν τὸ πλῆθος τῆς πόλεως τῇ ἀγρευτεί-
αν ἀναριθμῶν ἰχθύων εἰς σὴν δοξολογίαν καὶ ὕ-
μνον: ἀμήν:—

Eodem averso. Σολομώντος. Εξορκισμὸς σο-
λομώντος ὃν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ θεὸς ὑποτάξας τὰ
ἀκάθαρτα πνεύματα μύρια ἐνεακίχλια (leg. ἐν-
νακίχλια) ἐνακόσια καὶ δαμόνια· ἅπαντα ὡμο-
σαι ὅτι ἀκούσουσι τὸ ὄνομα κυρίου καὶ τοῦ σο-
λομώντος φυγεῖν καὶ οὐ μὴ ἀδικήσῃσι πινὰ ἀνθρώπων.
Salomonis. Exorcismus Salomonis, quem
dedit ipsi Dominus, postquam immundos
Spiritus, (*nempe*) decem et novem millia
nongenta nonaginta novem Dæmoniorum
subegit: quæ, ut Domini et Salomonis no-
men audiēre, fugitura se nullumque (*dein-
ceps*) hominem vexatura esse jurarunt. In-
cipit: Ορκίζω ὑμᾶς πάντα τὰ ἀκάθαρτα πνεύ-
ματα βασκανικὰ φαρμακευτικὰ φοβερὰ φεκά-
δη πυρετικὰ ἐπιβουλευτικὰ. Desinit: Εξορκίζω
ὑμᾶς διὰ τῆς ἀμόμου θυσίας τῆς καθ' ἐκάστην
γιομένης ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ:—

Multa quidem Fabricius in *Codice Pseu-
depigrapho Veteris Testamenti, Vol. I. pag.*
1032. et seqq. de *Salomonis Adjurationibus*,
sive *Exorcismis Dæmonum* ex variis Au-
ctoribus refert testimonia; nullum tamen
hujusmodi vel Opusculum, vel Fragmen-

tum illi afflictum adducit. Quapropter huic,
quod recensemus, raritas ipsa pretium fa-
cit.

78. averso. Τοῦ ἁγίου ἐπιφανίου. *S. Epipha-
nii.* (scilicet *Precatio et Exorcismus ad im-
mundum Spiritum ejiciendum*).

Precatio incipit: Επιχαλούμεθά σε θεὸ ἐπι-
τοκράτορ κύριε ἰησοῦ χριστέ οὐράνιε βασιλεῦ. ἐπι-
χαλούμεθά σε τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν
γῆν. Exorcismus verò incipit: Εξορκίζω σε
πνεῦμα ἀκάθαρτον κατὰ τοῦ λόγου τοῦ θεοῦ τοῦ
ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Desinit: φο-
βήθητι τὸν ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἰμάτιον· τὸν μό-
νον ἔχοντα ἀθανασίαν καὶ φῶς ἀσπρόσιτον· ὃ ἡ δό-
ξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

Precatio et Exorcismus hic tum à *S. Epi-
phanii Operum* editionibus, tum à Goari
Euchologio pariter absunt. Nihilominus ta-
men Fabricius *Biblioth. Græca Vol. VIII. pag.*
95. laudat *Codicem Baroccianum VIII.* in
quo et *Epiphani*, et aliorum SS. Patrum Ad-
juraciones, sive Exorcismi ejusmodi legun-
tur. Quod non levi argumento est, hunc
S. Epiphani aliosque aliorum Patrum, quos
enarramus, nonnullis adhuc in Bibliothecis
Mstos delitescere.

79. averso. Τοῦ ἁγίου γρηγορίου τοῦ θεολό-
γου. *S. Gregorii Theologi (Precatio et Exor-
cismus ad immundos Spiritus ejiciendos)*. Pre-
catio incipit: Επιχαλούμεθά σε δέωσατε θεὸς καὶ
πατὴρ τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ ἄφθαρτε ἀ-
χρηστε ἀχειροποίητε ἀψιλάφριτε ἀόρατε ἀκα-
τασκεύατε. Exorcismus verò incipit: Εξορκί-
ζω ὑμᾶς πάντα τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα κατὰ
τοῦ ἐλωὶ ἀδωναὶ σαβαὼθ ἐξελθεῖν καὶ ἀναχωρεῖσθαι
ἀπὸ τοῦ δούλου τοῦ θεοῦ τοῦ δῆϊνος. Desinit: γινώ-
τε ἔθνη καὶ ἠπῆσθε· φυγαδεύθητε πάντα τὰ δα-
μόνια ὅτι μετ' ἡμῶν ὁ θεὸς ὁ σαβαὼθ. ὃ πρέπει
πᾶσα δόξα τίμη καὶ προσκύνησις σὺν τῷ μονο-
γενεῖ αὐτοῦ υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι. ἀμήν.

Precationem hanc et Exorcismum neque
inter edita *S. Gregorii Nazianzeni Scripta*,
neque in Goari *Euchologio* reperias: quam-
obrem necdum typis tradita existimamus.

80. averso. Περὶ τῆς γυλοῦς. De *Strige* (si-
ve *Saga*). Narratio videlicet insigniter su-
perstitiosa et absurda de Colloquio inter
S. Michael, Cœlestis militiæ Ducem, et
Strigem quadraginta nominibus famosam,
in quo ipsa *Strix* omnia sua facinora, om-
nes artes, omnia nomina *S. Archangelo* ig-
nem minitanti confitetur; postremò *Phy-
lacterium* adversùs Dæmonas præscribit. In-
cipit: Κατερχόμενος μιχαὴλ ὁ ἀρχιφάτης
ἀπὸ τοῦ σιναιῶ ὄρους ὑπέστησε τῇ ἀβυζοῦ ἐ-
χούση

χρῆσι τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων. Desinit : οὔτε πέμψα ἄλλο δαμόμιον κακοποιῶν ἢ φανταστικὸν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἢ οἴκῳ ὅπου ἂν εἴη τὸ φυλακτῆριον :-

Quadraginta verò Nomina, quibus Avernalis illa *Strix* superbit, accipe :

I Γυλοῦ. II Μορφοῦ. III Ταβυζοῦ. (13) IV Μορφιλατοῦ. V Ρενοῦ. VI Σολωμονῆ. VII Αἰγυπία. VIII Αναμαρδαλέα. IX Λυδρισσοῦ. X Πεκλαζοῦ. XI Αδελαρζοῦ. XII Παιτυρῆ. XIII Μελχισεδέκ. XIV. Νημικοῦ. XV Νεμερικῆ. XVI φλερμά. XVII Ηλυσῶ. XVIII Αμελῆ. XIX Ερμοκονία. XX Ζαδερῶ. XXI Ενδίκασος. XXII Πεκουρέα. XXIII Γουφοκτῆρ. XXIV Δαδουχίμη. XXV φυραδάνη. XXVI φυρδῆθ. XXVII Ανωφῆς. XXVIII Ανόφειος. XXIX Εβδωβάλεως. XXX Σοφωτάτη. XXXI Ρεμερίς. XXXII Δυριμιτατή. XXXIII Κύριλλος. XXXIV Διδακπικῆς. XXXV Δομοσάκ. XXXVI Ταροῦχ. XXXVII Ταρίχ. XXXVIII φίλαζρος. XXXIX Καυκάλας. XL Αμάς. His adde Nomen Παταξαρῶ, quod eadem *Strix* *S. Michaeli* prius mentita est.

Quin et ipsum Vocabulum Græcum, quod *Strigem* Latinè sonat, multiplex est; his enim, teste *Cangio*, variatur modis: Γελῶ, Γελῶ, Γιλῶ, Γιλῶ, Γυλοῦ: quibus addendum Γυλῶ, cuius patrium casum Γυλοῦς *Constantinus Lascaris* in ipso Opusculi titulo adhibet.

*Sic totidem Sagæ Nomen se vertit in ora,
Quot sese in formas vertere Saga solet.*

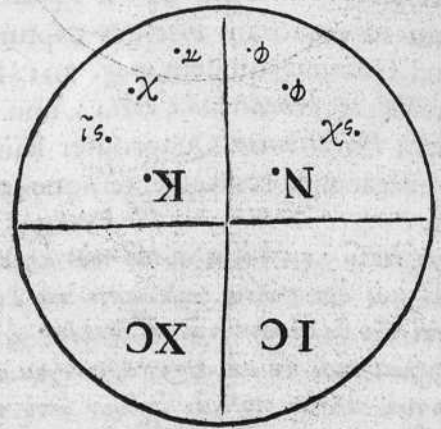
Denique de hujusmodi *Colloquio* nulla in *Mstorum Catalogis*, *Indicibus*, *Bibliothecis*, quas versavimus, occurrit mentio.

81. averso. Αγγελοι. Angeli. Variæ scilicet Angelorum Appellationes pro variis rebus, quibus singuli præfecti memorantur: breve Fragmentum incerti Auctoris. Initium: Ο' ἐπὶ τῶν ὀρέων ἄγγελος θαρραφῆλ καλεῖται. Finis: οἱ λέγοντες τὸν πρισάγιον ὕμνον:-

83. averso. Uno folio, unâque paginâ vacuis interjacentibus, Λαχμητήριον τῶν ἀγίων ἀποστόλων ὀφείλει δὲ ὁ λαχμήτης μετὰ προσοχῆς καὶ σιωπῆς καθαρῶς τοῦτο ποιῆν· ἢ ἀπόμεινος ἐνὸς ἀριθμοῦ ζητῆν ἐν τοῖς κεφαλαίοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἢ ἐξηγηῆσθαι. *Lachmeterion* (sive *Sortitio*) Sanctorum Apostolorum. Debet autem *Sortitor* cum attentione ac mundâ conscientiâ id facere; unoque numero sumpto, eundem in *Capitibus* quætere et exponere.

(13) Initio *Colloquii* legitur ἀβζδ; utrobi sit men-

Huicce Titulo subjacet talis Figura, Circulus videlicet aliis quinque Circulis concentricis præinctus, quos omnes duplex Linea, recta altera, altera transversa intersectat. Primi Circuli aream spatii æqualibus quadripartitam insigniunt hujusmodi Litteræ ita distributæ:

Inter *Primum* verò et *Secundum* Circulum à læva ad dexteram orbiculatim decurrunt Numeri α. β. &c. usque ad κδ. inter *Secundum* et *Tertium* κε. usque ad μη. *Tertium* inter et *Quartum* μθ. usque ad οβ. inter *Quartum* et *Quintum* ογ. usque ad πζ. inter *Quintum* denique et *Sextum* nulla numeralis Nota. Omnes porrò Numeri, perinde ac Litteræ, prælucent rubro colore depicti.

Figuræ ita compositæ subjicitur hæc Sententia, rubris etiam litteris exarata:

Αγία τριάς βοήθει ἡμῖν. πίστει προσέλθε ἵνα τύχης· εἰδ' ἀπίστεις οὐ τεύξῃ:

Id est:

Sancta Trias, adjuva nos. Accede cum fide, ut assequaris; si verò diffidis, nihil efficies.

Jamverò id *Lachmeterion* LXXXVII. Sectionibus constat, quot in supra memoratæ Figuræ Circulis Numeri continentur; singulis præfixo Apostoli, aut Evangelistæ alicujus nomine. Princeps autem Sectio φίλιππος inscripta, ab his exorditur verbis: Δέοντι ἔλεγέ σοι ἄγων σε εἰς πολλὴν εὐφροσύνην λαμψρὸν ὡς ὁ ἥλιος. Postrema φίλιππος similiter inscripta, his clauditur: ἢ τὸ ἀπολύμενον εἰς φῶς εὐρεθήσεται.

Superstitiosum id genus Libellum nusquam memoratum invenire contigit.

94. Folio uno intervacante, Ακολουθία τοῦ ἀγίου βαπτισματος τῶν φώτων. πρῶτον ψάλλοντα ταῦτα τὰ προπάγια. ἦχος πλάγιος δ. Officium

dum, me prorsùs fugit.

ficium sancti Baptismatis Luminum. Primum canuntur hæc Troparia (id est, *Moduli*). Tonus obliquus IV.^{us} Incipit: φωνὴ κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων βοᾷ λεγούσα· δεῦτε λάβετε πάντες πνεῦμα σοφίας. Desinit: καὶ τὸ χαῖρε κομίζε· τῆς λύτης ἀντίθετον ἀνήσας θεὸς ἡμῶν δόξα σοι :-

Id Officium occurrit in Goari *Euchologio*, pag. 453. hac Græcâ et Latinâ Inscriptione: Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἀγιάσμου τῶν ἁγίων θεοφανείων, *Officium majoris aquæ benedictæ in sanctis Theophaniis*; ac ferè idem est, quod ibi legitur, si excipias *S. Sophronii* Patriarchæ Hierosolymitani Precationem ibidem insertam, hîc prætermissam; et plura rursus, quæ in Msto sub finem habentur, in excuso desiderantur. Accedit, quod in illo Prophetiæ *Isaia* Lectiones totæ perscriptæ sint, in hoc principia tantum.

103. Interjecto trium foliorum et amplius vacantium spatio, invenias sine Titulo ejusdem Officii Latinæ Interpretationis Fragmenta, quæ ad fol. usque 108. *aversum*, multis licet vacuis locis interrupta, pertinent. Initium: *Vox domini super aquas clamat dicens. venite accipite omnes spiritum sapientiæ. Finis: quoniam exaltatus est in medio tui sanctus Israel-*

His Fragmentis, fol. scilicet 106. inserta est de supra memorati *Officii* origine et ratione Epistola Italico sermone conscripta, cujus, pro brevitate, non parum eruditæ, hîc libenter apponam Exemplum:

Illustris ac Inclyte domine la festiuitate de lo Sancto baptismo de ñro Signore fo ordinata in orientalj ecclesia dali sancti apostolj per tre di celebrata cum simplici officio: deinde po multi annj, Sancto basilio ordinao lo officio como si vsano hogi li greci. In prima parte so quatro hymnj li qualj cantano li diaconj. deinde tre lectionj de Esaia propheta appropriate ad tale officio: da po la epistola de San paulo appropriata et lo euangelio de San marco et post alcunj rogatione lo Sacerdoti dici la orationi alta voce per la qualj se bendici la aqua et in la quali consisti tutto lo officio. da po lo Sacerdoti tri volti baptiza la cruzi exaltando quella. & tutti cum deuotioni toccano quella aqua et bibino et conseruano. et le parrochialj conseruano per totum annum baptizando cum quella li figlolj: & bene valeat Ex.^{ta} Tua cuj me semper commendo.

Caterum et *Officii* Latina Interpretatio,

et *Epistola Italica* autographæ sunt, atque eadem, quâ reliquum Volumen, ætate conscriptæ. At cujus manu? Græci hominis, *Constantini Lascaris*, suspicor; quia tamen Latinam ejus manum nunquam videre contigit, affirmare non ausim.

CVI.

Chartaceus in quarto, cui folia duntaxat 27. chartâ vulgari Genuensi, celeribus et inconcinnis litteris Sæculo XVII. ineunte exaratus. Eo continentur *Photii Patriarchæ* Epistolæ, è Regiæ *Escorialensis* Bibliothecæ Codice descriptæ.

Præter Codicis folia Numeris designata, præeunt citrà Numerum duo, in quorum Prioris fronte hic tantum apparet Titulus:

PHOTII PATRIARCHÆ

Epistola Grecha.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΟΥ ΤΟΥ ΒΡΑΒΟΥ.

Duos inter priores Versus, duosque posteriores interjacet digitorum circiter quatuor inane spatium; nihil autem amplius utroque folio exaratum invenias. Itaque, ut ad numerata folia deveniamus,

I. Talis occurrit peritiori manû Latina Inscriptio: *Photij Patriarchæ epistola. Ex Codice perantiquo qui in regia bibliotheca Laurentiana asservatur exscripta, fuitque Codex ille Domini Didaci de Mendoza Hurtado-*

Paulò inferiùs subit hæc Græca: *Επιστολή (leg. Επιστολή) φατίου ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ταρασίω ἀδελφῶ: Epistolæ Photii Episcopi Constantinopolitani. Tarasio Fratri.*

4. averso. *Ἰωάννη ἀσπαθῆ τῷ χρυσοχρῆ. Ἐ. Joanni Aspathario Chrysochiri. II. In hac solummodò Epistolâ plerè ac perspicuè scriptum est ἀσπαθῆ; in cæteris compendiosè ἀσπαθ. Quum verò nusquam occurrat promuneris, vel officii nomine usurpatum ἀσπαθῆς, sed ἀσπαθάριος, vel σπαθάριος, ut promiscuè adhibet Montacutius in sua *Photii Epistolarum* Editione; hoc sanè loco ἀσπαθάρῳ non ἀσπαθῆ legendum censeo; atque ita deinceps interpretatus sum ubicunque ἀσπαθ per compendia exaratum inveni.*

Τῷ αὐτῷ. γ. Eidem. III.

5. *Θεοδώρω μητροπολίτη λαοδικείας. δ. Theodoro Metropolitæ Laodicææ. IV.*

Hhh

Bær-

Βαρνάβα μονάζοντι. ε. Barnabæ Monacho. V.

Eodem averso. Σωφρονίῳ μονάζοντι. ς. Sophronio Monacho. VI.

6. Λέοντι λογοθέτῃ τῶν μαδιάμ. ζ. Leoni Madiam, Logothetæ. VII. *Leoni semper veritimus, non Leonti, ut incautè Montacutius. Μαδιάμ, auctore Suida, est nomen proprium: cujus testimonio ejusdem Montacutii conjecturam confirmamus.*

Eodem averso. Αλεξάνδρῳ. η. Alexandro. VIII.

7. Ἰωάννη σπαθαρίῳ. θ. Joanni Spathario. IX.

Μιχαὴλ πατρικίῳ ἢ σακελλαρίῳ. ι. Michaeli Patricio et Sacellario. X.

Eodem averso. Λέοντι λογοθέτῃ τῶν μακεδόνων. ια. Leoni Macedonum Logothetæ. XI.

Αῤρσενίῳ μοναχῳ. ιβ. Arsenio Monacho. XII.

8. Ἰωάννη πατρικίῳ ἢ στρατηγῳ ἐλλάδος. ιγ. Joanni Patricio, et Græciæ Duci. XIII.

Eodem averso. Μιχαὴλ τῶν σπαθαρίῳ. ιδ. Michaeli Spathario. XIV.

9. Γεωργίῳ τῶν ξενοδόχῳ. ιε. Georgio Hospitalario. XV.

Eodem averso. Σάββα ἡσυχαστῆ ἀποστάτῃ. ις. Sabæ Anachoretæ Apostatæ. XVI.

10. Ἰωάννη πατρικίῳ. ιζ. Joanni Patricio. XVII.

Eodem averso. Γεωργίῳ διακόνῳ καὶ ξενοδόχῳ. ιη. Georgio Diacono et Hospitalario. XVIII.

11. Μητροφάνῃ μονάζοντι. ιθ. Metrophani Monacho. XIX.

Δαμιανῶ ξενοδόχῳ. κ. Damiano Hospitalario. XX.

12. Τῶ ἀντῶ. κα. Eidem. XXI.

Eodem averso. Νικήτῃ ἀσπάθ. κβ. Nicetæ Aspathario. XXII.

Βάνῃ (leg. Βαάνῃ) προαποσίτῳ. κγ. Baanæ Præposito. XXIII.

13. averso. Θεοφίλῳ ἀσπάθ. κδ. Theophilo Aspathario. XXIV.

Ταρασίῳ πατρικίῳ ἀδελφῶ: κε. Tarasio Patricio Fratri. XXV.

Θεοδότῳ. κς. Theodoto. XXVI.

14. Θεοδοσίῳ ἡγρουμένῳ. κζ. Theodosio Abbatii. XXVII.

Eodem averso. Γεωργίῳ διακόνῳ. κη. Georgio Diacono. XXVIII.

16. Ζαχαρίῃ μητροπολίτῃ χαλκηδόνος. κθ. Zachariæ Chalcedonis Metropolitanæ. XXIX.

17. Βαρνάβα μαγίστρῳ καὶ κουρπαλάτῃ. λ. Barnabæ Magistro et Curopalata. XXX.

20. Τῶ αὐτῶ. λα. Eidem. XXXI.

Eodem averso. Βάρδα Καίσαρι. λβ. Bardæ Casari. XXXII.

21. Ἰωάννη μητροπολίτῃ ἡρακλείας. λγ. Joanni Heracleæ Metropolitanæ. XXXIII.

Eodem averso. Τῷ βασιλεῖ βασιλείῳ. λδ. Regi Basilio. XXXIV.

22. Ἰωάννη στρατηγῷ πελοποννήσου. λε. Joanni Duci Peloponnesi. XXXV.

Βάρδα μαγίστρῳ ἢ κουρπαλάτῃ. λς. Bardæ Magistro et Curopalata. XXXVI.

23. averso. Βασιλείῳ πατρικίῳ καὶ ἐπάρχῳ. λς. Basilio Patricio, et Praefecto. XXXVII.

24. Ζωσιμῶ (leg. Ζωσίμα) μοναχῶ. λη. Zosimæ Monacho. XXXVIII.

Eodem averso. Μητροφάνῃ ἀρχιεπισκόπῳ ἀποστάτῃ. λθ. Metrophani Archiepiscopo Apostatæ. XXXIX.

Σεργίῳ ἀδελφῶ. μ. Sergio Fratri. XL.

26. Θεοδώρῳ μητροπολίτῃ λαοδικείας. μα. Theodoro Laodiceæ Metropolitanæ. XLI.

Ἰωάννη πατρικίῳ καὶ σακελλαρίῳ. μβ. Joanni Patricio et Sacellario. XLII.

Eodem averso. Ταρασίῳ ἀδελφῶ. μγ. Tarasio Fratri. XLIII.

Ἰωάννη σπαθ. μδ. Joanni Spathario. XLIV.

27. Ἰωάννη τῶ πατρικίῳ ἢ σακελλαρίῳ. με. Joanni Patricio et Sacellario. XLV.

Ἡλίῃ ἀσπάθ. μς. Helix Aspathario. XLVI.

Θεοφίλῳ προαποσίτῳ. μζ. Theophilo Præposito. XLVII.

Is Photii Liber ita Epistolarum ordine, numero, inscriptionibus cum illo prorsus concordat, quem *Codice XLIV. pag. 157. et seqq.* supra recensuimus, ut ab eodem fonte, id est *Regiæ Laurentianæ Bibliothecæ Codice proximè dicto*, utrumque jures pariter derivatum. Verumtamen hic, rudi licet calamo descriptus, longè illo, quamvis nitidè exarato, emendatior est; idem insuper margines habet Conjecturis, sive Annotationibus non contemnendis uberrimos, eadem manu adscriptis, quæ totum Exemplar descripsit. *Franciscus* autem *Bravus*, cujus nomen Græcè ipso in limine apparet, Librîne sit Exscriptor, an Dominus, dubium; qui demum ille in litteratâ Hispanorum Republicâ Civis audiat, mihi planè incompertum. Postremò, nequid inonendum supersit, quas in superiori *Codice XLIV. Montacutianâ* cum Editione collato variantes in Epistolarum Inscriptionibus Lektionen exhibuimus, hîc, ne actum agere videremur, omissæ; pauculas tamen advenas Observationes in earum locum admisimus.